

Thái Tử Phi Thăng Chức

Contents

Thái Tử Phi Thăng Chức	1
1. Chương 1: Số Kiếp Bi Thảm	2
2. Chương 2: Gian Tình Bên Bờ Hồ Thái Dịch	12
3. Chương 3: Đưa Thái Tử Phi Về Nhà Mẹ Để	25
4. Chương 4: Nâng Lên Được Hạ Xuống Được Mới Là Trượng Phu!	53
5. Chương 5: Nguy Cơ Trong Hành Cung	71
6. Chương 6: Lời Cam Kết Của Nhà Xí Huynh	86
7. Chương 7: Chức Vị Trên Trời Rơi Xuống	108
8. Chương 8: Hoàng Hậu Thật Sự Có Tin Mừng	126
9. Chương 9: Lời Thề Của Tề Thịnh	148
10. Chương 10: Mỗi Lần Một Cô Công Chúa	157
11. Chương 11: Lựa Chọn Giữa Sự Sống Và Cái Chết	175
12. Chương 12: Còn Sống Mới Có Tương Lai	198
13. Chương 13: Xứng Danh Hoàng Hậu Tốt!	210
14. Chương 14: Trận Chiến Giữa Đàn Ông Và Đàn Bà!	230
15. Chương 15: Dã Tâm Của Đế Vương!	243
16. Chương 16: Tâm Tư Khó Nhận Ra!	258
17. Chương 17: Bồng Bồng, Ta Rất Thích Nàng!	279
18. Chương 18: Tin Vui Của Thái Hậu!	306
19. Chương 19: Ngoại Truyện 1	316
20. Chương 20: Ngoại Truyện 2	318
21. Chương 21: Ngoại Truyện 3	322

Thái Tử Phi Thăng Chức

Giới thiệu

Giả sử bạn là một chàng trai, một chàng trai rất bình thường thôi. Nhưng đến một ngày đẹp trời, kh

1. Chương 1: Số Kiếp Bi Thảm

Giữa mùi hương an thần đốt trong cung, tôi nằm trên giường, lặng lẽ nhìn lên đỉnh màn có thêu long phượng, vẻ ngoài tỏ ra bình thản, thực ra trong lòng lại vô cùng đau đớn...

Đã từng có người hỏi tôi một câu như thế này.

Người ấy hỏi: Nếu cả vợ và người tình cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai? Lúc đó tôi đã rất bối rối

Thấy vậy, anh ta lại hỏi: Vậy đổi thành như thế này nhé, vợ mình và vợ người khác cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai?

Câu hỏi này rất dễ, tôi trả lời ngay lập tức: Chỉ có đầu đất mới cứu vợ người khác, tất nhiên là phải cứu vợ mình rồi!

Tôi nghĩ, có lẽ để trừng phạt sự do dự lúc đầu của tôi, ông trời quyết định đem đầu đất cho tôi. Đó là Thái tử Tề Thịnh mà mọi người vẫn luôn khen ngợi thông minh uy vũ, giống hệt Thành Tổ.

Chà, đúng là một lời thì khó nói rõ được... Thôi, để tôi kể lại từ đầu vậy.

Hôm ấy, Ti Mệnh Tinh Quân bí mật đem tôi ra khỏi địa phủ, đưa tôi cùng cưỡi mây bay lên trời. Hai chúng tôi cưỡi mây lướt gió, đúng lúc tôi đang mê mải giữa trăm hồng ngàn tía thì Ti Mệnh Tinh Quân dừng lại ngay trên một thủy đình, nói: “Đợi một chút, phần xác của người sẽ đến bây giờ”.

Tôi nằm phủ phục xuống bên rìa đám mây, nôn một lúc mới thấy trong bụng dễ chịu hơn, sau đó thò đầu nhìn xuống thủy đình tinh xảo được xây trên mặt nước bên dưới, bốn phía xung quanh là những chiếc cột được chạm trổ rất xa hoa, trong lòng không khỏi mừng thầm. Chỉ cần nhìn qua là biết ngay gia đình này không thuộc loại giàu sang thì cũng đứng vào hàng phú quý, nếu được hồi sinh ở đây thì chắc chắn tiền và người đẹp là không thể thiếu được, như thế cũng xem như có phúc lắm rồi.

Ti Mệnh Tinh Quân dường như đọc được suy nghĩ của tôi, vẻ mặt không tự nhiên, lại tiếp tục nói: “Nếu không phải vì người có ơn với ta, ta tuyệt đối sẽ không làm trái thiên mệnh, đưa người đến đây đâu...”.

Tôi vội xua tay: “Biết rồi, biết rồi, xin đa tạ Tinh Quân”.

Suốt dọc đường Ti Mệnh Tinh Quân đã luôn mồm ca cẩm rằng, nếu không phải vì kiếp trước tôi có ơn với ngài, ngài không nỡ nhìn tôi chết sớm như vậy nên mới lôi tôi ra khỏi địa phủ, để tôi được hưởng thêm mấy chục năm phú quý... Những lời này tôi nghe nhiều đến mức thuộc lòng luôn rồi.

Ti Mệnh Tinh Quân nói tiếp: “Người phải nhớ, sau khi được hồi sinh, nhất định không được...”.

Nhưng lúc đó, tôi làm gì còn tâm trí nào để nghe ngài dặn dò, chỉ cúi rạp người trên đám mây nhìn xuống dưới, ngắm nghía hai cô gái xinh đẹp đang thong thả đi trên cầu, buột miệng kêu lên: “Ồ! Nhìn xem, hai cô gái kia xinh quá!”.

Ti Mệnh Tinh Quân cũng thò đầu nhìn theo, trông thấy hai cô gái đang dừng trên cầu nói chuyện, ngài đột nhiên hỏi tôi: “Trong hai cô gái ấy, người thích cô nào hơn?”.

“Cô gái mặc áo đỏ”, tôi trả lời. Nàng ta ngực đầy đặn, tay mũm mĩm, eo mảnh mai, không thể không thừa nhận là thuộc hàng cao cấp, còn cô áo trắng thì ngược lại, rất gầy, giống như kết quả của việc giảm béo quá đà vậy, không hợp khẩu vị của tôi.

Ti Mệnh Tinh Quân nghe tôi trả lời thế liền thở phào một cái: “Thế thì được”.

Tôi không hiểu ý của ngài, đưa tay chỉ vào cô áo đỏ, hỏi: “Cô gái ấy là ai vậy?”.

“Là Thái tử phi đương triều, họ Trương. Cha của cô ta là Thượng thư Bộ binh, ông nội là Hộ quốc Đại tướng quân.”

“Chà! Đúng là một gia đình có thể lực!”, tôi kêu lên.

“Đúng vậy, nếu không thì làm sao cô ấy trở thành Thái tử phi được.”

“Còn người bên cạnh thì sao?”

“Là Triệu vương phi, Giang thị.”

“Nhìn cũng rất xinh, chỉ có điều nét mặt trông hơi khắc khổ.”

Tư thế cúi người nhìn xuống của Ti Mệnh Tinh Quân có vẻ hơi bất tiện, thế nên ngài nằm luôn xuống đám mây để nhìn: “Chà, người không biết uẩn khúc bên trong chuyện này đâu...”.

Đang lúc ngài hào hứng kể cho tôi nghe thì bỗng nhiên có một đám người đi tới bên hồ, đi đầu là một tên ẻo lả mặc toàn lụa là gấm vóc đang dìu một phu nhân xinh đẹp tuổi tầm trung niên, những người còn lại vây quanh.

Tôi lại hỏi: “Cái tên ẻo lả kia là ai vậy?”.

“À, đó là Thái tử đương triều, Tề Thịnh”, Ti Mệnh Tinh Quân đáp.

Thái tử đương triều? Là chồng của cô gái mặc áo đỏ?

Tôi chợt thấy Thái tử Tề Thịnh vô tình nhìn về phía hai cô gái, mặt ngây ra một lúc, rồi sau đó ánh mắt thay đổi không ngừng, lúc thì lạnh lùng, lúc thì hừng hực lửa. Tôi còn bận suy nghĩ xem con người ấy rốt cuộc đang nghĩ gì thì bỗng nhiên nghe thấy hai tiếng tóm liên tiếp, quay đầu lại đã thấy hai cô gái trên cầu đều rơi xuống nước, ngay sau đó là một bóng người từ bên hồ lao tới, cũng lập tức nhảy ngay xuống nước.

Lòng chấn động, tôi chợt nhớ tới câu hỏi vừa rồi của Ti Mệnh Tinh Quân về vợ của mình và vợ của người khác, trong bụng không khỏi mừng thầm, tôi vội kéo vạt áo của ngài, hỏi: “Kiếp này tôi sẽ làm Thái tử phải không?”.

Nét mặt của Ti Mệnh Tinh Quân trở nên kỳ lạ, ngắc ngứ một hồi rồi mới khẽ đáp: “À... cũng gần như vậy”.

“Này, cái gì gọi là ‘cũng gần như vậy’?”

“Thì người cứ xem đi đã.”

Tôi lại tiếp tục quay về phủ phục trên đám mây ngó xuống, vẫn còn chưa kịp nhìn rõ những bóng người phía dưới, thì đã nghe thấy Ti Mệnh Tinh Quân từ đằng sau thét lên: “Đến giờ rồi, đi đi!”.

Một sức mạnh to lớn từ sau lưng ập đến bất ngờ, tôi chưa kịp phản ứng thì đã rơi ra khỏi đám mây, mặt mũi tối sầm, không còn biết gì nữa...

Khi tôi mở mắt ra đã là ba ngày sau.

Cuối cùng tôi cũng đã hiểu ra ý câu “cũng gần như thế” của Ti Mệnh Tinh Quân là gì. Kiếp này tôi cũng có hai chữ “thái tử”, chỉ có điều không phải là Thái tử, mà chỉ là phi, Thái tử phi, chẳng qua cũng chỉ khác một chữ mà thôi.

Đúng là cũng gần như thế!

Giữa mùi hương an thần đốt trong cung, tôi nằm trên giường, lặng lẽ nhìn lên đỉnh màn thêu long phượng, bên ngoài rất bình thản, nhưng trong lòng thì đau đến cả trứng...

À, quên mất, bây giờ tôi không còn trứng nên sẽ không thấy đau trứng nữa.

Bây giờ tôi đã có bộ ngực căng, chiếc mông tròn và vòng eo mảnh mai. Ngực đúng là rất đầy đặn, eo rất mảnh mai, đó là những thứ mà tôi mong ước từ lâu lắm rồi... Nhưng, chờ cho đến khi bộ ngực ấy mọc trên người mình rồi thì cảm giác khi sờ vào lại vô cùng khó tả...

Chết tiệt! Ti Mệnh Tinh Quân, ngài chắc chắn là mình đến trả ơn chứ không phải báo oán đấy chứ?

Một cung nữ nhẹ nhàng bước vào, quỳ xuống bên giường, khẽ nói: “Hoàng hậu muốn ban cái chết cho con tiện nhân Giang Thị kia, Thái tử điện hạ và Triệu vương điện hạ đang quỳ ngoài cung Hưng Thánh để cầu tình”.

Giọng nói ấy ẩn chứa vẻ căm hận khiến tôi bất giác quay đầu lại nhìn cô nàng một cái. Người đẹp thế mà lại nói bằng giọng như vậy, đúng là đáng tiếc.

Người cung nữ ấy thấy tôi quay đầu lại nhìn, có lẽ tưởng tôi sai bảo gì đó nên vội lại gần hơn, gần như là bò hẳn lên giường khiến cho áo yếm lộ cả ra, màu xanh non. Ừ, rất tuyệt, nó càng tôn thêm cho làn da nơi ngực cô ta.

Cung nữ khẽ hỏi: “Nương nương có điều gì sai bảo?”.

Câu nói ấy lập tức kéo hồn phách đang bay bổng tận đầu tận đuôi của tôi trở lại, lúc đó lòng tôi đau như dao cắt. Haizz, người đẹp có đẹp hơn nữa thì có liên quan gì đến tôi cơ chứ?

Cung nữ ấy thấy tôi hồi lâu vẫn không nói năng gì, do dự một lát, cuối cùng quyết định nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Nương nương, nương nương không thể cứ như thế này mãi được, Thái tử diện hạ cứu con tiện nhân ấy thì sao nào? Trên đầu con tiện nhân ấy đã mang tội danh mưu hại hoàng tôn rồi, Hoàng hậu nương nương nhất định không tha cho nó đâu. Thái tử có thể cứu con tiện nhân ấy khỏi nước, đến lúc này chẳng phải cũng chỉ có thể quỳ ở ngoài cung Hưng Thánh đó sao? Nếu con tiện nhân ấy đã khó lòng thoát khỏi cái chết thì nương nương càng nên tỏ ra rộng lượng cho Thái tử và Hoàng hậu nương nương thấy. Lúc này nhất định không phải là lúc hờn giận Thái tử, nếu không sẽ uổng phí công sức suốt bao lâu nay!”.

Tôi nhìn vào đôi môi hồng cứ mấp má mấp má, để lộ hàm răng trắng đều của mỹ nhân, trong lòng thầm kêu lên, đúng là mê người.

Những điều cung nữ nói, thật ra Ti Mệnh Tinh Quân cũng đã nhắc tôi rồi, đó chẳng qua cũng chỉ là chuyện hai người phụ nữ tranh nhau một người đàn ông, hai người đàn ông cùng yêu một người phụ nữ, một mối quan hệ tay tư, vừa đủ thành một bàn mặt chược. Thái tử và Triệu vương cùng yêu Giang thị, Trương thị và Giang thị cùng có tình cảm với Thái tử, sau đó gia đình Trương thị thế lực mạnh hơn một chút, bản thân Trương thị lại giở vài thủ đoạn, thế là Trương thị và Thái tử trở thành một đôi, còn Giang thị đành theo Triệu vương.

Chà, cùng là đàn ông, tôi không thể không khâm phục tấm lòng của Triệu vương, biết rõ Giang thị không thích mình mà vẫn muốn lấy nàng về. Đáng thương thay, đáng buồn thay!

Lại còn Thái tử diện hạ nữa chứ, lúc vợ mình và vợ người khác cùng rơi xuống nước lại đi cứu vợ người trước, tình thần quên mình vì nghĩa thật đáng kính nể! Càng chưa nói đến chuyện trong bụng vợ mình còn đang mang thai. Ôi, đáng buồn thay, đáng giận thay!

Cung nữ thấy tôi vẫn không có phản ứng gì càng thêm cuống quýt, chỉ biết gọi khẽ: “Nương nương!”.

Trời! Lại nương nương! Trong lòng tôi lúc này đang rất rối loạn, không biết cái chức nương nương này có nên làm hay không?

Làm thì sẽ phải giương mắt lên nhìn một đám người đẹp vây quanh mà không xờ mó gì được.

Không làm thì đến cả cơ hội được nhìn thấy người đẹp cũng chẳng có.

Nhưng, dù muốn làm thì phải làm như thế nào? Ai mà chẳng biết thái tử phi là nghề khó nhất trên đời:

Thứ nhất, con đường thăng quan tiến chức không lấy gì làm tốt đẹp. Từ thái tử phi lên hoàng hậu, rồi lên thái hậu, đúng là khó chẳng khác gì lên trời! Bạn đã bao giờ thấy một thái tử phi chịu đựng được cho đến lúc lên ngôi thái hậu chưa?

Thứ hai, lao động không có bảo đảm, bảo hiểm thất nghiệp, bảo hiểm lúc về hưu, bảo hiểm ốm đau lẫn các loại tích lũy khác đều không có, lúc nào cũng có thể bị thôi việc, hơn nữa còn không cho tìm việc khác.

Thứ ba, tính chất công việc nguy hiểm, bất kỳ lúc nào cũng có khả năng mất mạng. Nếu thái tử không được làm hoàng đế, thái tử phi đương nhiên cũng chịu phạt đen theo thái tử; nếu thái tử lên làm hoàng đế, vậy thì lại càng phải chú ý đề phòng với sự rủi ro của chính mình.

Thứ tư, đây lại là công việc có tính chất kiêm nhiệm, tuy cường độ lao động không lớn lắm, nhưng đối tượng phục vụ thì... Haizz!

Tóm lại, cái nghề thái tử phi này thực sự không phải loại nghề nghiệp tốt đẹp gì, không tiền đồ, áp lực lớn, cạnh tranh khốc liệt... Điểm cộng duy nhất có lẽ chỉ là môi trường làm việc tốt, đến đâu cũng có thể đường mất bằng vô số người đẹp.

Làm hay không làm đây, tôi thực sự bối rối.

Cung nữ mỹ nhân lại khẩn thiết gọi: “Nương nương!”.

Cuối cùng tôi cũng đi đến quyết định, nói với giọng bất đắc dĩ: “Được rồi, đỡ ta dậy. Chúng ta tới cung Hưng Thánh”.

Đôi mắt hạnh của người cung nữ mở rất to, nhìn tôi với vẻ sững sốt.

Tôi rất muốn nói với người cung nữ: Cô gái, cô còn trẻ quá, chưa hiểu được rằng, dù làm bất cứ công việc gì, việc lấy lòng ông chủ vẫn là bài học bắt buộc. Nếu đến cả người tình của ông chủ cũng dám ra tay thì bị đuổi việc là tương lai không xa.

Dọc đường tôi cứ nghĩ mãi, làm thế nào để lấy lòng một người đàn ông?

Nếu là trước đây thì rất đơn giản, chỉ cần vỗ mạnh vào vai anh ta, nói: “Đi! Người anh em! Chúng ta đi chơi gái đi!” là xong.

Nhưng bây giờ tôi không thể nói như vậy được, có lẽ phải đổi sang một cách nói khác?

Đi! Người anh em! Để tôi đưa anh đi chơi gái?

Không được! Bỏ qua!

Đi! Người anh em! Để tôi cùng anh đi chơi gái?

Cũng không được! Bỏ qua!

Đi! Người anh em! Anh đi chơi gái một mình đi!

Càng không được! Bỏ qua!

Nào! Người anh em! Anh bao tôi luôn đi!

Trực tiếp bỏ qua!

Chà! Lần đầu tiên phát hiện, thì ra việc lấy lòng một người đàn ông lại khó đến thế.

Kiểu cứ đóng đưa suốt dọc đường đi, còn tôi thì cứ phiền muộn không thôi.

Sau một hồi vòng vèo, cuối cùng kiểu cũng dừng lại. Người cung nữ lúc trước vén rèm lên, đưa bàn tay mảnh mai ra đỡ tôi, miệng nhắc nhở với vẻ rất dịu dàng: “Nương nương, cẩn thận”.

Đôi tay rất đẹp. Có điều, người đẹp, móng tay của cô hơi dài rồi đấy, liệu khi vận động có làm người khác bị thương không? Thực ra cũng chưa hẳn, cũng có người hợp khẩu vị này, nếu cô không khiến cho lưng anh ta nở hoa cúc thì anh ta lại không thấy đấy!

Dừng lại! Lại nghĩ đi tận đâu rồi!

Tôi quay đầu lại, nói với cung nữ mỹ nhân: “Khi trở về cắt bớt móng tay đi, dài quá, không tốt!”.

Cung nữ mỹ nhân sững người một lúc, không rõ có hiểu ý của tôi hay không, chỉ thấy cô cúi đầu gật khề, đáp: “Nô tì đã biết”.

Sau khi được cung nữ mỹ nhân dìu xuống, tôi ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy trước cửa cung có hai người đàn ông đang quỳ. Nhìn từ sau thì thấy áo của người ngồi bên trái có màu vàng sáng, có lẽ đó là tên thái tử ẻo lả lần trước.

Tôi nhắm mắt, cố nhớ lại dáng đi của phái nữ, sau đó uốn ngực nâng mông, dùng sức lắc eo thật mạnh, bước từng bước nhỏ tiến về phía hai người đàn ông. Khi tới bên Thái tử tôi dừng bước, định quỳ xuống nhưng chỉ nhìn một cái rồi lại thôi.

Hừ, bọn hạ nhân ở đây không có mắt hay sao thế, còn không biết mang ra đây mấy cái đệm?

Tôi đang dẫn đo xem liệu có thể sai cung nữ mỹ nhân quay về lấy một chiếc đệm mềm được không, thì Thái tử đột nhiên quay đầu nhìn tôi một cái. Ôi, ánh mắt mới lạnh lùng làm sao, tưởng như có thể phóng ra hàng loạt lưỡi dao sắc lạnh. Thái tử mở miệng, khẽ nhả ra một từ:

“Cút!”

Chà! Quả không hổ là Thái tử, nói gì cũng ngắn gọn, súc tích!

Tôi cúi đầu liếc quần áo trên người, lại nhớ đến thân thể vừa mới sảy thai của mình, hành động gọi là “Cút[1]” ấy độ khó quả thật rất cao, vì thế tôi dùng giọng thương lượng nói với Thái tử: “Liệu chúng ta có thể đổi cách khác được không? Thiếp sợ mình không cút được bao xa”.

[1] Trong tiếng Trung, từ cút xéo còn có nghĩa là lẩn lộn. Ý ở đây là không thể lẩn được.

Thái tử lại mở miệng, nhưng lần này không thốt ra được từ nào.

Tôi cho rằng Thái tử đã đồng ý với ý kiến của mình nên tự động đi về phía bên cạnh hai bước, chọn một hòn gạch tương đối sạch sẽ, ngồi xổm, tỉ mỉ thổi sạch cát bụi trên đó rồi mới quỳ xuống.

Thật đúng là xấu hổ, chỉ là thói quen của kiếp trước để lại. Bạn gái trước kia của tôi mắc bệnh sạch sẽ quá đáng, hề áo quần tôi có một vết bẩn là sẽ bị cô ấy lột sạch từ đầu đến chân, chỉ thiếu mỗi nước cho tôi vào máy giặt quay luôn thôi.

Ấy, lại nghĩ đi đâu rồi.

Việc tôi quỳ xuống có vẻ hơi quá, vì ngay lập tức cung nữ mỹ nhân cuống lên, bật khóc rồi quỳ ngay xuống bên cạnh tôi, cất tiếng van nài: “Nương nương! Nương nương không thể không thương xót thân thể của mình như vậy, đất lạnh lắm! Sức khỏe của nương nương làm sao mà chịu nổi!”.

“Đứng lên đi”, tôi nói.

Cung nữ mỹ nhân không nghe rõ, chỉ ngược đôi mắt rưng rưng cùng khuôn mặt lê hoa đài vũ[2] lên nhìn tôi, khiến tôi thấy tim mình cũng run lên.

[2] Lê hoa đài vũ: vốn dùng để so sánh vẻ đẹp khi khóc của Dương quý phi như hoa lê động hạt mưa, về sau dùng để chỉ vẻ đẹp của người con gái khi khóc.

“Đứng dậy!”, tôi nhắc lại lần nữa.

Cung nữ mỹ nhân lúc ấy mới ngơ ngác đứng dậy. Haizz, sao nha đầu này lại không hiểu, nếu muốn lấy lòng chủ thì phải đồng cam cộng khổ với ông ta. Tất nhiên, khi sung sướng ông ta cũng chẳng nhớ đến người đâu, nhưng khi phải chịu khổ thì nhất định sẽ xem xem người có khổ hay không đấy!

Tôi đưa tay phủi bụi trên váy giúp cung nữ. Chà, đôi chân dưới váy của cô rất trắng, lại mảnh mai nữa chứ, sờ vào thật là tuyệt...

Ồ, lại nghĩ đi đâu rồi.

Cung nữ mỹ nhân chắc rất sợ hãi trước hành động này, thế nên không khóc cũng không quỳ nữa mà cứ đứng ngây ra bên cạnh tôi.

Đúng lúc tôi lén thay đổi tư thế để điều chỉnh trọng tâm của cơ thể lần thứ n, cánh cửa cung Hưng Thánh cuối cùng cũng mở, mấy viên nội thị khiêng Giang thị vẫn đang mặc bộ đồ trắng trên người ra. Thái tử bên cạnh tôi và Triệu vương cùng bật dậy, xông lên trước mặt Giang thị.

“Ánh Nguyệt!”, Triệu vương kêu lên xót xa, gạt mấy nội thị sang một bên, dang tay ôm lấy Giang thị.

Động tác của Thái tử diện hạ chậm hơn một chút, cánh tay đưa ra khựng lại trên không sau đó từ từ thu về, nắm thành nắm đấm bên hông.

Chân tôi đã tê dại vì quỳ nên không thể tự mình đứng dậy ngay được, cung nữ mỹ nhân phải dùng sức đỡ tôi, thế mà đôi chân của tôi vẫn loạng choạng, khuỷu tay thúc mạnh vào ngực của cung nữ mỹ nhân, suýt nữa thì tôi nhảy dựng lên vì sợ bị phát hiện. Đưa mắt liếc trộm một cái, thấy sắc mặt của cung nữ mỹ nhân

không có gì thay đổi, lúc ấy tôi mới thở phào một cái, nhưng đồng thời trong lòng lại thấy rất nuối tiếc. Biết trước thì tôi đã để tay ở chỗ đó lâu hơn chút nữa rồi.

Triệu vương bé Giang thị đang trong cơn mê man sải từng bước dài, đến một câu chào hỏi cũng không có. Haizz, cái thằng nhóc này làm việc chẳng thấu đáo chút nào, không có tương lai!

Thái tử vẫn nắm chặt tay đứng nguyên chỗ cũ, đôi môi mím lại nhưng mắt thì vẫn dán lên người Giang thị. Chà, cùng là đàn ông nên tôi hiểu! Ai bảo Giang thị là vợ của người khác chứ!

Tôi đi ngang qua người Thái tử, nhìn thấy điệu bộ của anh ta, thực sự rất muốn vỗ vai một cái mà an ủi: Người anh em, dưới bầu trời này nơi nào mà chẳng có cỏ thơm, hà tất phải yêu đơn phương một bông hoa trên bãi cứt trâu!

Tôi đưa bàn tay của mình ra, được nửa chừng thì dùng sức thu lại, rơi ngay xuống bàn tay đang dịu tôi của cung nữ mỹ nhân. Ôi, tay mới mềm mại làm sao.

Chà, đầu đất rớt cuộc vẫn cứ là đầu đất, cho dù ai đó có viết nó thành chữ hoa Đầu Đất thì vẫn không thể thay đổi thuộc tính được.

Tội gì cơ chứ!

Cung nữ mỹ nhân hết sức cẩn thận đỡ tôi lên kiệu. Chiếc kiệu lại lắc lư đưa tôi trở về Đông Cung. Vào trong điện thì phát hiện ra ở quần có gì đó khác thường, tận khi đi thay rửa mới thấy quần áo bên trong toàn màu máu. Bỗng nhiên tôi chợt nhớ đến chương trình quảng cáo trên ti vi: chỉ một lớp mỏng, ngày cũng như đêm, vận động thoải mái, không phải âu lo! Quả nhiên là hàng tốt, lòng tôi bỗng thấy thực sự ngưỡng mộ.

Đáng tiếc thay, haizz! Xã hội cũ này thật đáng ghét!

Vì thế nên tôi càng thấu hiểu tâm trạng của Thái tử điện hạ lúc này, loại tâm trạng muốn mà không thể có ấy quả thật là đau khổ chết được.

Kể từ lúc trở về, mắt của cung nữ mỹ nhân cứ đỏ mọng lên, ánh mắt nhìn tôi đầy thương xót. Cuối cùng không nhịn được, trong lúc cô hầu hạ tôi tắm rửa, tôi đã mở miệng nói một câu: “Đừng khóc, ta...”.

Ta sẽ không làm gì cô đâu, bây giờ dù ta có tà ý thì cũng chẳng còn vũ khí để mà thực hiện!

Không nói còn đỡ, tôi vừa mới nói được đến đó, cung nữ mỹ nhân đột nhiên khóc toáng lên, vừa lau nước mắt vừa nghẹn ngào: “Nương nương, nương nương cũng thật khổ quá!”.

Nghe nàng nói, tôi bỗng cảm thấy chua chát, nước mắt suýt nữa cũng trào ra. Tiểu mỹ nhân này đúng là tri kỷ thực sự của tôi! Tôi quả thật khổ quá! Một cô gái đẹp như vậy, lại đối xử với tôi thật lòng đến thế, ấy vậy mà tôi chẳng thể làm gì khác ngoài việc nhỏ dãi thềm thuồng, thử hỏi tôi có khổ không!

Ôi Ti Mệnh ơi là Ti Mệnh! Mối thù giữa tôi với ngài thật sự có nút thắt rất to rồi đấy!

Chính trong sự “khổ quá” ấy, cuộc sống cứ dần dần trôi qua, thoát một cái tôi đã tới Đông Cung được hơn một tháng rồi.

Trước đây, mỗi lần viết văn gặp lúc bí từ, tôi thường lôi thành ngữ ra để điền thêm vào, ví dụ: Thời gian như mây bay, tháng ngày như nước chảy, chớp mắt, thời gian thấm thoắt thoi đưa, chẳng còn nhìn thấy bóng hình đâu nữa.

Sau đó bày ra để thầy cô thấy: Câu này của em tuy không được thuận lăm, nhưng hành văn lại rất bóng bẩy!

Bây giờ nghĩ lại mới thấy, thành ngữ quả là thành ngữ, ngắn gọn và hàm súc.

Tôi nhớ, một vĩ nhân đã từng nói: Ba mươi tám năm trôi qua cũng chỉ như một cái búng tay.

Ba mươi tám năm của vĩ nhân chỉ như một cái búng tay, huống chi ba mươi tám ngày của một con người trần tục như tôi. Hai ngón tay tôi vừa búng một cái là trở mắt nhìn ba mươi tám ngày ấy trôi vào qua.

Thực ra, ba mươi tám ngày ấy nói ngắn cũng không ngắn, nó đủ để tôi biết thêm rất nhiều những việc quang minh chính đại và không ít những âm mưu đen tối.

Ví dụ như: đương kim Hoàng thượng tính tình yếu đuối nên Tiên đế không thích lắm, chỉ vì có người nói với Tề Thịnh một câu “hảo thánh tôn”, ngài mới thuận lợi lên ngôi.

Hay ví dụ như: Tề Thịnh mặc dù là thái tử nhưng người Hoàng thượng yêu nhất lại là Cửu hoàng tử Sở vương, đã mấy lần định phế Thái tử, lập người khác lên rồi.

Lại ví dụ như: ông nội của Trương thị từng là hộ vệ thân cận của Thành Tổ, sau đó lại theo Thành Tổ đánh trận ở Giang Bắc, lập nên những chiến công hiển hách. Cha của Trương thị thì lại là Thượng thư Bộ binh hiện tại, nắm mọi binh quyền.

Hoặc ví dụ như: trong Đông Cung thì ngực của Hoàng Lương Viện đầy đặn nhất, eo của Lý Thừa Huy nhỏ nhất, khuôn mặt của Trần Lương Độ xinh nhất! Nhưng làm mê mẩn lòng người nhất phải kể đến đôi chân thon dài, thẳng tắp của Vương Chiêu Huân!

...

Tất nhiên, ba mươi tám ngày cũng đủ để làm thay đổi lời nói và cử chỉ của một con người.

Giọng nói từ dứt khoát, mạnh mẽ trở nên từ tốn, nhỏ nhẹ.

Dáng đi từ bước dài và nhanh trở nên mềm mại như cây liễu trước gió.

Kiểu ngồi từ chiếm chế trở nên ý tứ, kín đáo.

...

Ôi, thật sự là một vài lời khó có thể kể hết. Đến cả lúc chơi đá cầu cùng với các cung nữ nội thị, khi quả cầu bay về phía mình, tôi cũng đã học được cách không theo bản năng đưa tay che trước quần như xưa nữa, thay vào đó là đưa tay che ngực...

Haizz, đúng là bi kịch!

Từ ngày hôm ấy tôi vẫn chưa gặp lại Thái tử Tề Thịnh. Nghe nói sau khi rời cung Hưng Thánh anh ta đã đi thẳng tới đại doanh ở Giang Bắc.

Như thế cũng tốt, tôi thực sự chưa chuẩn bị để đối mặt với ông chủ ấy, thậm chí còn nghĩ rằng, nếu cả đời này không phải gặp lại thì tốt biết bao. Tôi rất muốn nói với người anh em ấy một câu: Huynh cứ yên tâm đi, ta sẽ thay huynh trông coi thật tốt những người đẹp trong cung này.

Nói tới người đẹp lại thấy đau lòng. Mỹ nhân như hoa như ngọc ở ngay đây mà chỉ có thể trơ mắt lên nhìn, đến sờ một cái cũng không được, đúng là tra tấn tôi mà.

Trong cung đốt hương, tôi ngã người lẳng lẽ nằm trên chiếc ghế quý phi, vẻ mặt rất bình thản, nhưng trong lòng vô cùng đau đớn.

Cung nữ Lục Ly bê một bát thuốc rón rén đi từ ngoài vào, khi tới gần tôi thì quỳ xuống, khẽ nói: “Nương nương, đã đến giờ phải uống thuốc rồi”.

Tôi cúi đầu nhìn bát thuốc màu đen, chợt thấy vô cùng phiền não. Thực ra tôi không sợ uống thuốc, có điều nghĩ đến chuyện uống loại thuốc này xong ngực tôi sẽ to lên, vòng eo càng nhỏ hơn, giọng nói thêm phần mềm mại nhẹ nhàng, tôi lại thấy sợ.

Thế nên, tôi nhìn Lục Ly bằng ánh mắt rất chân thành, thương lượng: “Không uống có được không?”.

Lục Ly tưởng rằng tôi sợ đắng, vội đưa đĩa mút quả ra trước mặt tôi: “Đã có táo mới dầm mật đây, nương nương ăn một quả sẽ không còn thấy đắng nữa”.

Lục Ly ngoan của tôi, mút táo không có tác dụng đâu, nếu như cô có thể để tôi thơm một cái thì còn có tác dụng hơn cả một mâm mút táo ấy chứ.

Nhưng lời nói ấy cũng chỉ là nói thắm trong bụng mà thôi, dù có tới hai lá gan đi nữa thì tôi cũng chẳng dám thốt ra.

Haizz!

Cuối cùng tôi vẫn bị Lục Ly ép uống xong bát thuốc, sau đó lại ngồi vào ghế của mình, tiếp tục bày ra bộ dạng bình thản.

Thực ra là tôi đang lập kế hoạch cho cái nghề “thái tử phi” của mình. Nếu có thể tiến thẳng từ thái tử phi tới ngôi thái hậu, tốt nhất là làm một quả phụ trẻ, rồi học theo gương của các bậc tiền nhân như là Lã Hậu[3], Võ Hậu[4] mà buông rèm nhiếp chính, nắm lấy quyền bính trong thiên hạ, khi say ngủ gối đầu lên đùi người đẹp...

[3] Lã Hậu: Lã Trĩ tự Nga Phủ (241-180 TCN), là vợ của Hán Cao Tổ Lưu Bang.

[4] Võ Hậu: Võ Tắc Thiên tên thật là Võ Chiếu (625-705), là nữ hoàng duy nhất trong lịch sử Trung Quốc.

Ôi! Đúng là một viễn cảnh mê hoặc lòng người.

Cứ thế, tôi nghĩ suốt mấy ngày liền vẫn chẳng tìm được cách gì. Nhìn các người đẹp lượn qua lượn lại trước mặt, cuối cùng tôi không thể nào giả bộ bình thản được nữa, vì thế một hôm, sau khi ăn cơm xong, tôi thương lượng với Lục Ly: “Hôm nay ta muốn bí mật ra khỏi cung một chuyến”.

Lục Ly quả xứng là thân tín của Trương thị, chỉ bằng một câu nói ấy, lát sau cô đã đưa đến cho tôi hai bộ đồ. Giờ phút đó tôi mới nhận thức một cách sâu sắc rằng, thì ra trong việc lấy lòng chủ, cô nàng còn thuần thực hơn tôi rất nhiều.

Nhưng Lục Ly này, cô mang tới cho ta hai bộ đồ làm gì? Ta có nói là sẽ mang cô đi theo đâu?

Nhưng có rất nhiều điều tôi không sao nói được thành lời, đành để mặc cho Lục Ly giúp mình thay đồ, sau đó đến đứng trước gương kiểm tra lại. Nhìn vào đôi mắt lúng liếng đưa tình, lại nhìn bộ ngực được che giấu theo kiểu “càng che càng lộ” bên dưới, cuối cùng tôi thở dài một cái: Lục Ly à Lục Ly, rốt cuộc thì phụ nữ mấy người là đồ ngốc hay mấy người cho rằng đàn ông chúng tôi đều mù cả rồi?

Thôi, vẫn không nên nêu ý kiến làm gì, ra khỏi cung trước đã.

Sau khi ra khỏi cung, Lục Ly gọi người mang kiệu đến rồi không chậm trễ, đỡ tôi lên.

Tôi vội hỏi: “Đi đâu thế?”.

Lục Ly nhìn tôi vẻ rất ngạc nhiên: “Chẳng phải là chúng ta sẽ về phủ sao?”.

Về phủ? Ra khỏi Đông Cung thì lại trở về phủ Thượng thư? Tại sao tôi phải trói buộc mình như thế?

“Không cần đâu. Ta muốn đi đâu đó một mình.”

Nói xong, sợ Lục Ly sẽ cản vãn, tôi vội đi về phía trước, sải từng bước dài cảm thấy vô cùng thoải mái. Lục Ly đuổi theo ở phía sau, được nửa chừng thì dừng lại thở hổn hển, gọi toáng lên: “Nương... Công tử, ngài đi chậm thôi!”.

Đi chậm thôi? Nực cười, ta mà đi chậm lại, chẳng phải cô sẽ đuổi kịp ta ư?

Tôi càng bước nhanh hơn, quay đầu lại cười, dặn dò Lục Ly: “Em không cần phải theo ta đâu, cứ về đi. Đến giờ ta sẽ tự về”. Nói xong, tôi vội sải mấy bước dài, rẽ sang một góc phố khác, để Lục Ly ở lại hẳn phía sau. Lục Ly ơi Lục Ly, không phải là ta không thương hoa tiếc ngọc, mà chẳng qua vì nơi ta đến không thể mang theo cô thôi.

Dọc đường phải hỏi mấy lần, cuối cùng tôi cũng tìm được nơi có thể thưởng thức hoa tửu[5], nhưng tôi cứ đi đi lại lại trước cửa bốn, năm lần rồi đứng ngây ra đó mà không dám bước vào. Với thân thể hiện tại làm sao mà tôi dám tùy tiện bước vào trong, chưa biết chừng chẳng được lợi lộc gì mà lại còn bị người khác sàm sỡ thì biết phải làm sao?

[5] Hoa tửu: quán rượu có kỹ nữ hầu hạ.

Hừ! Ti Mệnh Tinh Quân đáng hận!

Bà cụ bán kẹo bên đường có lẽ thấy tôi cứ loay quanh hồi lâu ở đó, không nén được bèn hỏi: “Tiểu cô nương, có phải cô nương đến để tìm phu quân không?”.

Tôi ngây ra chưa kịp phản ứng lại thì bà cụ tiếp tục than thở: “Nam nhân từ xưa đã có tiếng bạc tình. Có được một người vợ xinh đẹp như thế này rồi mà còn đến đây để tìm hoan. Nam nhân ơi là nam nhân!”.

Nghe câu nói ấy, không hiểu sao khuôn mặt tôi lại đỏ bừng cả lên. Thôi, chỗ này tốt nhất là không nên vào, tới chỗ khác vậy, đàn ông mà, sao có chuyện không biết ăn vụng ở đâu?

Thế là tôi đi tới một tửu lâu xa hoa, nói với tiểu nhị đang đon đả chạy ra đón khách: “Ta muốn mời người ăn cơm. Người hãy sắp xếp một chỗ tốt và gọi cho ta hai cô gái đến biểu diễn ca kỹ”.

Tiểu nhị lập tức trả lời: “Vâng, có ngay! Mời quý khách vào trong, có một chỗ bên hồ, phong cảnh đẹp, không gian tao nhã. Ca kỹ sẽ đến ngay thôi ạ”.

Tôi vẫn chưa thật yên tâm, trước khi bước vào bên trong còn gọi tiểu nhị đứng lại, đưa mắt lên nhìn xung quanh, dặn dò: “Nhớ phải gọi những cô nhanh nhẹn và mạnh dạn một chút nhé”. Tôi đưa tay ra vỗ vai tiểu nhị cười hì hì, hạ giọng: “Chuyện đó... người biết đấy”.

Phải nói là tay tiểu nhị này rất thạo nghề, chỉ nghe như vậy đã lập tức hiểu ra, cười với tôi rồi nháy mắt đáp: “Quý khách cứ yên tâm, tiểu nhân biết rồi ạ!”.

Trong lòng tôi bỗng cảm thấy rất vui, nói chuyện với người thông minh đúng là dễ chịu. Thật muốn hỏi cậu ta có hứng thú đối nghề không, tốt nhất là theo tôi về Đông Cung làm nội thị luôn, ở đó chính là thiếu dạng người kiểu như tiểu nhị đây!

Chờ một lúc, thức ăn cũng được mang lên, ca kỹ cũng đã đến. Các nàng cứ hát còn tôi thì cứ uống, những phiền não dạo gần đây chốc lát tan biến tựa như mây bay gió thổi. Nói thế nào nhỉ? Bàn về ngoại hình thì hai cô ca kỹ này tất nhiên không thể sánh được với những mỹ nhân trong cung, nhưng các cô lại rất phong tình, cho dù có bị người khác vuốt ve bàn tay cũng mặc, ép uống chút rượu cũng chẳng giận, chỉ một chốc họ đã chuốc cho tôi say ngật ngưỡng.

Tôi thầm cân nhắc, đến đây là đủ rồi, sắc trời đã tối, thời gian cũng không còn sớm nữa, tiếp tục cũng chẳng có ý nghĩa gì ngoài việc khiến bản thân càng đau khổ hơn mà thôi. Tốt nhất là thưởng cho hai ca kỹ, thanh toán tiền, nhân lúc còn chưa say lắm mà khe khẽ ngân nga bài hát vừa nghe được, bước ra ngoài.

Nhưng vừa ra khỏi chỗ, chợt thấy trong người bí bách, tôi đành phải phải hỏi tiểu nhị xem nhà xí ở đâu rồi lập tức phi vội đến đó.

Vì tửu lâu đẳng cấp không thấp nên nhà xí cũng tạm coi là sạch sẽ. Có lẽ để đề phòng khách rơi xuống hố phân, trong này còn đặt một chiếc đèn dầu, tuy ánh sáng mù mờ, song có còn hơn không. Tôi bất giác than thầm: Con người quả nhiên là vốn quý.

Trong nhà xí vẫn còn một người đang đứng “giải quyết vấn đề”, tôi không chú ý lắm, vừa bước tới vừa nói: “Vị nhân huynh này, nhường chỗ một chút”.

Ai ngờ người ấy không hề nhúc nhích, chỉ quay đầu lại nhìn tôi.

Tôi cũng đưa mắt lườm anh ta một cái, khuôn mặt nhìn quen quen, dường như đã gặp ở đâu rồi. Thôi, cứ cho là quen đi chẳng nữa thì cũng đã là chuyện của kiếp trước rồi, chẳng cần nghĩ làm gì!

Người ấy vẫn cứ trân trân nhìn tôi, tôi lại cúi xuống liếc nhìn người anh em của anh ta, thấy nó cũng chẳng to hơn của tôi là bao nhiêu, còn ra vẻ ta đây gì chứ?

Có điều, con người tôi từ xưa đến nay không thích lời thôi với người khác, thấy anh ta không chịu nhường đành đứng bên cạnh, cũng chẳng thèm để ý xem vì sao anh ta vẫn cứ nhìn như dán mắt vào mình, đưa tay vén chiếc áo bên ngoài mà lời “của quý” ra. Nhưng tôi cứ lòi, lòi mãi vẫn chẳng sao lòi được ra. Trong đầu tôi như có tiếng sợi dây đàn căng đứt đánh “phụt” một cái, mồ hôi nháy mắt ướt đầm trán.

Ngay sau đó, men rượu bốc hơi sạch sẽ...

Tôi liếc mắt sang bên, người kia vẫn nghiêng đầu nhìn tôi chăm chú.

Trong đầu tôi nảy ra mấy đối sách:

Một, chủ nghĩa bình thản: rút mấy tờ giấy, quay người ngồi xổm xuống, làm như chuẩn bị đi đại tiện. Tôi không tin là người kia còn có thể bò sát đất xem tôi có “của quý” hay không.

Hai, chủ nghĩa lạnh lùng: thắt lại đai quần, quay người bỏ đi, việc tôi lòi hay không lòi được “của quý” ra thì liên quan gì đến anh?

Ba, chủ nghĩa gây sốc: nhìn người ấy với vẻ thông cảm, hỏi: Vẫn chưa giải quyết xong sao? Bị tiểu nhiều, tiểu dắt, hay tiểu són? Đã chụp X quang kiểm tra tuyến tiền liệt chưa?

“Nhà xí huynh” nhìn tôi, còn tôi thì nhìn tường...

Đang thời điểm khó nói như vậy, phía ngoài có người gọi: “Cửu ca, huynh rơi xuống hố phân rồi à? Sao mãi vẫn chưa ra thế?”.

Một lát sau, Nhà xí huynh mới khẽ đáp: “Ừ, ra bây giờ đây”.

Nói xong cũng không nhìn tôi nữa, thu chim vào lồng rồi quay người bước đi.

Tôi thở một hơi dài, còn chưa kịp thắt chặt đai quần đã vội đưa tay lau mồ hôi trên mặt. Chà, hóa ra Nhà xí huynh mới đúng là đế vương của chủ nghĩa bình thản.

Giọng nói của hai người xa dần theo bước chân: “Cửu ca, mọi người đang chờ đấy, họ nói hôm nay ời một kỳ nhân đến để hát bài ‘Mười tám điệu sò’, chúng ta cùng đi nghe chứ?”.

Nhà xí huynh cười đáp: “Ồ, được, thì đi nghe xem sao”.

Mười tám điệu sò? Chẳng phải là bài tôi vừa ngân nga đó sao? Trong lòng tôi thấy rất khó hiểu, đúng là mấy thằng nhóc chưa hiểu sự đời, nghe ‘mười tám điệu sò’ mà cũng thích thú đến thế.

Sau những phút giây sững sốt vừa rồi, cơn chuẩn choáng và nổi bí bách lúc nãy bỗng mất sạch. Thắt dây quần, sửa lại vạt áo xong, tôi tiếp tục vừa ngân nga vừa khệnh khạng bước ra ngoài.

“Đưa í a bàn là tay í a ra

Sờ là sờ vào em í gái,

Sờ là sờ lên đầu em í gái

Hương quế í quế hương, trên đầu là đầu em gái,

...”

Tôi thấy bần khoản, mới chỉ nghe nói sợ tỉnh cả rượu, chưa nghe nói hoảng hốt hết cả cơn buồn tiểu bao giờ, đúng là kỳ lạ.

Về đến cửa cung đã thấy Lục Ly đang đi đi lại lại vẻ bồn chồn, thấy tôi về lập tức chạy vội tới, hạ giọng thì thào: “Ồi nương nương, sao bây giờ nương nương mới về! Cửa cung sắp đóng đến nơi rồi!”.

Tôi cười: “Chẳng phải chúng ta vẫn kịp vào đấy thôi, lo cái gì chứ?”.

Lục Ly chẳng biết nói thế nào nữa, vội lấy áo choàng ra khoác cho tôi, chưa kịp che mặt thì bỗng dưng tôi lại thấy bí bách, lập tức kẹp chặt hai chân, cuống quýt nói với Lục Ly: “Nhanh, nhanh lên! Về cung mau lên!”.

Lục Ly không hiểu gì, cứ ngây ra nhìn tôi chằm chằm.

Ồi, Lục Ly ơi là Lục Ly, cô bảo ta nói ra miệng thế nào đây? Buồn đi tiểu không giống như buồn uống rượu, không thể nhịn được đâu!

2. Chương 2: Gian Tình Bên Bờ Hồ Thái Dịch

Mùng Tám tháng Chạp, Thái tử Tề Thịnh từ đại doanh Giang Bắc trở về Thịnh Đô.

Nồi cháo mừng Tám tháng Chạp vừa thơm lại vừa nhuyễn, tôi bưng bát cháo lên đang ăn thì Lục Ly vội vàng đi từ ngoài vào, không nói năng gì, giằng lấy bát cháo của tôi, sau đó đưa bàn tay mảnh mai ra khẽ vẩy, một tốp cung nữ từ phía sau lập tức tiến tới, vây quanh tôi.

Chết, không có lẽ việc tôi nhìn trộm cô tằm đã bị phát hiện?

Nhưng Lục Ly nói: “Nương nương, Thái tử điện hạ đã đến ngoài cửa cung rồi, nương nương cũng phải nhanh lên”.

Một cung nữ tiến lại, dùng chiếc khăn mặt thấm nước ấm lau mặt, lau tay cho tôi.

“Lục Ly, ta...”

Lục Ly cắt ngang lời tôi: “Nương nương! Nhất định nương nương phải đi!”.

Lại một cung nữ giữ tôi ngồi nguyên trên ghế, những người còn lại xúm xít vây quanh, người thì đánh phấn, người thì chải tóc.

Tôi thò đầu qua kẽ hở tìm Lục Ly: “Lục Ly, ta...”.

“Nương nương! Nương nương đừng bướng bỉnh nữa!”

Lục Ly lại nói, tay cầm bộ xiêm y dát vàng thêu phượng đứng chờ ở bên.

Giành nói với phụ nữ, tôi điên rồi chắc? Thế là tôi đành ngoan ngoãn ngậm miệng, mặc cho bọn họ trang điểm, tỉa tóc từ đầu đến chân.

Khi vịn vào tay của Lục Ly bước ra khỏi cửa cung, tôi chợt nhớ đến câu nói bị cắt ngang rất nhiều lần lúc nãy, quay đầu lại nhìn Lục Ly, định nói rồi lại thôi.

Lục Ly lập tức hạ giọng khẽ nói: “Nương nương, còn chuyện gì nữa ạ?”.

Cuối cùng tôi mới có cơ hội nói hết câu: “Lục Ly, cháo bát bảo của ta tạm thời cất đi, đợi lúc về ta sẽ ăn”.

Khóe môi Lục Ly khẽ giật giật mấy cái nhưng không thốt ra câu nào.

Tôi quay đầu lại, nhìn đám đông các cung tần, mỹ nữ của Đông Cung đứng đợi ở ngoài điện, mắt chợt sáng lên. Quả nhiên là trăm hoa đua sắc, mỗi người một vẻ.

Tôi cố nén nổi kích động trong lòng, bước lên phía trước, giả bộ hiền thực sửa lại cổ áo cho Hoàng Lương Viện, giúp Lý Thừa Huy gỡ rối dải tua bên sườn, rồi lại gạt sợi tóc mai cho Trần Lương Đề... Đang định cúi xuống sửa lại mép chiếc váy bách hoa giúp Vương Chiêu Huân thì Lục Ly thấy không thể cứ đứng nhìn được nữa bèn giữ lấy tay tôi, nở nụ cười cứng ngắc: “Nương nương, mau lên đi, Thái tử điện hạ sắp tới cửa cung rồi”.

Tôi nhìn vẻ cuồng quýt trong mắt của Lục Ly, lại nhìn sang ánh mắt ngạc nhiên của các mỹ nhân, đành gật đầu đáp: “Được, thế thì đi”.

Nhưng trong lòng tôi thì nghĩ, dù sao đậu phụ[1] cũng chẳng phải một lúc mà ăn hết ngay được, tạm thời cứ để dành đấy đã.

[1] Đậu phụ: từ lỏng trong tiếng Trung, ý chỉ tiếp xúc thân mật giữa nam và nữ.

Dẫn cả một đoàn mỹ nhân lớn nhỏ đi như diễu hành, đến trước cửa cung lại chẳng thấy bóng dáng của Thái tử Tề Thịnh đâu. Lúc đó tôi mới chợt nhớ ra, đàn bà từ xưa đến nay là giống thích nói quá, lời của Lục Ly đương nhiên cũng không đáng tin cậy. Bởi thế tôi đành dẫn đầu cả một đám đông mỹ nhân như hoa như ngọc đứng chờ ở cửa cung. Chờ cả tiếng đồng hồ mới thấy Tề Thịnh từ xa đi tới.

Đây là lần thứ ba tôi nhìn thấy Tề Thịnh, khuôn mặt anh ta đen hơn lần trước, vẻ phiền muộn bớt đi. Đàn ông mà, đen một chút thì càng ra dáng đàn ông hơn.

Dẫn đầu cả đám yến oanh hành lễ, nói đôi ba câu cho phải phép xong, lúc quay lại thì nhìn thấy vẻ gian xảo trong mắt chư vị phi tần, lòng tôi rất không vui, định sẽ giáo dục mấy đồng bào này vài điều: Các người đúng là đám mỹ nhân nào rỗng! Chẳng lẽ trước nay không biết tính cách của đàn ông quan trọng hơn vẻ bề ngoài hay sao?

Đồng thời, tôi lại thấy oán Ti Mệnh Tinh Quân, nếu cho tôi cái thể xác của tên Thái tử kia thì tốt biết bao!

May mà Tề Thịnh luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng với tất cả mọi người nên trong lòng tôi cũng dễ chịu hơn. Nghe Tề Thịnh nói mấy câu rồi cho đám cung tần mỹ nữ lui hết, trong lòng tôi lại càng vui mừng, không nén được mà quay lại nhìn Lục Ly một cái, chợt nhận ra vẻ mừng rỡ trong đôi mắt nàng.

Không ngờ Lục Ly cũng là người đồng đạo, tôi thực sự muốn nắm lấy đôi bàn tay của cô, gọi một tiếng “đồng chí”, thì ra cô cũng không muốn Tề Thịnh độc chiếm những người đẹp kia.

Không kìm được, tôi bóp mạnh bàn tay đang đỡ mình của Lục Ly, khẽ mỉm cười với cô.

Lục Ly đáp lại tôi bằng một nụ cười, tay cũng bóp mạnh bàn tay tôi.

Tề Thịnh vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng nhìn tôi một cái, khi ánh mắt dừng lại ở bàn tay đang nắm chặt nhau của tôi và Lục Ly, khóe môi hơi nhếch lên khiến tôi giật thót, suýt nữa thì hất mạnh bàn tay của Lục Ly ra, định cất tiếng phân trần: Tôi chưa hề đụng đến bất kỳ những người đẹp nào trong Đông Cung của anh đâu!

Chẳng ngờ, Tề Thịnh không nói gì, chỉ quay người đi thẳng vào Đông Cung. Chờ đến khi nhìn thấy Tề Thịnh đi một mạch vào trong điện của mình, tôi mới chợt hiểu. Trời ạ! Tên tiểu tử này bỏ qua tất cả những mỹ nhân kia, không lẽ lại đến ngủ với tôi?

Lục Ly dùng lực nhéo một cái, tôi quay đầu lại nhìn thì thấy cô vẫn nở nụ cười, sau đó đưa mắt liếc nhìn Tề Thịnh đang ở trong điện, rồi lại quay lại nhìn tôi vẻ động viên, khích lệ.

Tôi nhìn theo ánh mắt Lục Ly, thấy Tề Thịnh đã quay người lại, đang nhìn tôi bằng khuôn mặt không chút biểu cảm, từ từ gơ hai cánh tay lên.

Đây là đang bảo tôi đến ôm một cái à?

Trong đầu tôi lập tức xảy ra cuộc chiến nảy lửa giữa lý trí và tình cảm, cuối cùng tôi phải thuyết phục mình rằng Hàn Tín thuở thiếu thời cũng phải chịu bao nỗi nhục nhã. Sau đó, trước ánh mắt nhìn chằm chằm của rất nhiều cung nữ, tôi nhắm mắt nghiêng rằng, bước tới ôm chặt Tề Thịnh bằng cái ôm của người anh em.

Tôi đúng là đồ không biết xấu hổ, đúng là đồ ham sống sợ chết, đúng là đồ chẳng ra gì, đúng là...

Tề Thịnh không động đây, hai tay vẫn dang ra, lạnh lùng nói: “Thay áo”.

Hả? Thì ra không phải là anh ta muốn ôm! Tôi ngượng ngùng buông tay, trong lòng thắc mắc, không biết người anh em này muốn thay quần áo hay à muốn đi giải quyết?

Tề Thịnh liếc xuống nhìn tôi, cười nhạo một tiếng rồi hỏi với giọng khinh miệt: “Gấp đến mức không đợi thêm được nữa à?”.

Tôi ngây ra, một hồi sau mới hiểu ý của Tề Thịnh, đầu óc nóng bừng lên, suýt nữa thì chửi thành lời. Trời đất, nam tử hán đại trượng phu như tôi hằng ngày phải trải qua biết bao sóng gió còn chịu được, thế mà đối với anh lại gấp đến mức không chờ được sao?

Chính anh mới không chờ được, cả nhà anh mới không chịu được!

Có lẽ nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của tôi, Lục Ly vội bước tới, vừa đưa mắt ra hiệu cho đám cung nữ vừa cởi áo khoác cho Tề Thịnh. Các cung nữ khác thấy thế cũng bước tới vây quanh, người thì giúp Lục Ly, người thì tới thay áo xống cho tôi.

Tôi trấn tĩnh lại, hiểu hoàn cảnh của mình lúc này, dù sao tôi cũng chỉ mới là một thái tử phi bé con con, cách ngôi vị thái hậu còn rất xa, chẳng có thanh thế gì để phô trương, thôi tạm thời cứ nhận vậy.

Thế nên, tôi cũng bắt chước theo kiểu của Tề Thịnh, hơi dang hai tay ra, để mặc các cung nữ thay áo giúp.

Ha! Khỏi phải nói, chỉ cần nhắm mắt lại, không nghĩ đến hình thể hiện tại của mình nữa thì cảm giác này cũng rất tuyệt!

Sau khi thay xong thường phục thì nội thị từ ngoài điện mang thức ăn tới. Lúc đó tôi mới chợt nhớ đến bát cháo mừng Tám tháng Chạp của mình, liền quay đầu lại nhìn Lục Ly, dùng khẩu hình miệng hỏi: Vẫn còn để cháo cho ta chứ?

Lục Ly tỏ vẻ bất đắc dĩ, thận trọng đưa mắt liếc Tề Thịnh một cái rồi quay sang gạt vôi với tôi.

Cuối cùng thì tôi cũng yên tâm, im lặng ngồi trên ghế, kiên nhẫn chờ tô cháo mừng Tám tháng Chạp của mình. Ai ngờ, Tề Thịnh bỗng nhiên lạnh lùng cười một tiếng, đứng lên hất tay áo bỏ đi.

Việc Tề Thịnh rời đi đột ngột không chỉ khiến Lục Ly mà ngay cả tôi cũng phải sửng sốt. Một hồi sau tôi mới lấy lại tinh thần thì đã thấy Lục Ly đang quỳ bên cạnh, ngược lên nhìn tôi, gọi bằng giọng rất quan tâm: “Nương nương...”.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn cửa điện rồi lại cúi xuống nhìn Lục Ly, hỏi với giọng ngạc nhiên: “Sao chưa mang cháo lên cho ta?”

Lục Ly: “...”

Mặc dù Thái tử đã bỏ đi nhưng các món ăn thì vẫn phải mang lên. Trước một mâm cỗ thịnh soạn, tôi ăn rất ngon lành, nghĩ đến chuyện tối hôm nay không phải ngủ với một người đàn ông, tâm tình lại càng dễ chịu, vì thế tôi ăn thêm một bát cháo nữa.

Lục Ly mắt vẫn đỏ hoe đứng bên cạnh nhìn, đến khi tôi đưa bát, bảo nàng lấy thêm đồ ăn, Lục Ly lại quỳ sụp xuống, ôm lấy tôi khóc lóc: “Nương nương... xin nương nương đừng tự làm khổ mình nữa!”.

Nha đầu này khiến tôi chẳng còn biết phải nói gì, đành đưa tay vỗ vỗ vào lưng cô, khẽ nói: “Lục Ly ngoan, em sợ ta ăn nhiều quá phải không?”.

Lục Ly vẫn nghẹn ngào: “Điện hạ... sẽ có ngày Điện hạ hồi tâm chuyển ý thôi”.

Tôi lại nói: “Thôi nào, đừng khóc nữa, mau đem đĩa thịt gà xé xào ớt đến gần đây, để xa thế làm sao ta với được!”.

Lục Ly lau vôi nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn tôi: “Nương nương, nhất định chúng ta phải làm cho con tiện nhân Giang thị ấy sống không bằng chết!”.

Được rồi, đây là diễn hình của ông nói gà bà nói vịt.

Gần đến Tết, trong cung bận rộn hẳn lên, kể từ ngày Tề Thịnh phủi áo bỏ đi khỏi điện của tôi đến nay, chưa thấy anh ta quay lại lần nào. Chỉ mấy ngày Tết mới sai người truyền gọi tôi tới, sau đó đưa tôi đi dạo mấy vòng, tới cung của các nương nương khác thăm thú một chút, ngoài ra không hề quan tâm hỏi han gì về tôi.

Ông chủ đã thả lỏng như thế, tất nhiên là tôi rất vui. Thế nhưng vẻ mặt của Lục Ly lại càng ngày càng rầu rĩ, cuối cùng tôi thấy không thể im lặng được nữa, đành phải mở miệng: “Lục Ly, Tết rồi đấy, chúng ta vui vẻ một tí được không? Suốt ngày em cứ trưng bộ mặt như đưa đám thế là sao. Hay là chê phong bao ta cho ít quá?”.

Ai ngờ, dù tôi có nói thế nào thì Lục Ly cũng chỉ lặng lẽ nhìn tôi, vẻ thông cảm trong đôi mắt ấy nhìn là thấy ngay, trên đó viết rất rõ ràng: Nương nương không cần phải nói nữa... nô tì biết hết rồi...

Tôi ngược mắt lên trời, thở dài một tiếng, cuối cùng đành buông xuôi.

Thế là, tôi cứ việc vui theo kiểu của mình, còn Lục Ly thì cứ việc rầu rĩ với tâm sự của nàng.

Cuộc sống cứ trôi qua trong tình trạng như thế cho đến Tết Nguyên tiêu, cuối cùng Lục Ly cũng trút bỏ bộ mặt rầu rĩ, từ sáng sớm đã lục tung tất cả rương hòm, giúp tôi chọn quần áo mặc trong yến tiệc buổi tối. Nhìn thấy Lục Ly bận rộn vui vẻ đến thế, tôi không nỡ cướp đi chút niềm vui nho nhỏ ấy, đành để mặc cô trở tài trên khuôn mặt mình.

Thực ra, nam tử hán như tôi rất ghét phải mặc trên mình những bộ quần áo xanh xanh đỏ đỏ, nhưng nghĩ đến chuyện tết nhất cũng cần phải vui vẻ, đành ngoan ngoãn khoác lên người chiếc váy màu đỏ, bên ngoài còn khoác thêm một chiếc áo choàng lớn màu đỏ.

Để lừa mình dối người, đến cả gương tôi cũng không soi, xem như không nhìn thấy.

Nhưng vẫn không yên tâm, tôi hỏi Lục Ly: “Hôm nay ta mặc toàn màu đỏ, chắc Thái tử không mặc toàn màu xanh để hợp với ta đây chứ?”.

Lục Ly phì cười.

Tôi không nén được cũng cười theo, rồi khê bảo: “Ngốc ạ, Tết thì phải cười nhiều lên”.

Ai ngờ, Lục Ly nghe xong thì đột nhiên thôi cười, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa điện, sau đó cúi đầu xuống hành lễ về kính cẩn, kêu một tiếng: “Thái tử điện hạ”.

Tôi quay đầu lại, không biết Tề Thịnh đã tới từ lúc nào, hiện đang đứng ở ngoài cửa điện lặng lẽ nhìn tôi.

Tôi cũng đưa mắt nhìn Tề Thịnh từ đầu xuống chân một lượt. May quá, Tề Thịnh không mặc màu xanh, cuối cùng tôi thở phào một cái nhẹ nhõm.

Đêm Ba mươi Hoàng đế đã mở một bữa quốc yến có đầy đủ bá quan văn võ tham dự ở cung Đại Minh, bữa tiệc hôm nay ở điện Diên Xuân có lẽ được coi là tiệc gia đình.

Từ ngoài điện Diên Xuân, Tề Thịnh dừng bước, quay người lại chậm rãi đưa tay ra. Lần này, tôi thấy Tề Thịnh chỉ đưa một cánh tay, đoán chắc chắn không phải là muốn thay áo, suy nghĩ một lát mới phản ứng lại được, đây là anh ta muốn chúng tôi diễn một màn yêu đương, nắm tay cùng tiến vào điện!

Tôi cật lực đè nén da gà toàn thân, đưa tay ra đặt lên tay của Tề Thịnh.

Nội thị đứng ở cửa vườn cổ hồ lớn: “Thái tử điện hạ, Thái tử phi đến!”.

Tề Thịnh cầm tay tôi, từ từ tiến vào trong đại điện của Diên Xuân các.

Các ông chủ lớn như Hoàng đế. Hoàng hậu, cả Thái hậu vẫn chưa đến, những người đến trước là các vương công, vương phi, công chúa, phò mã... và cả những hoàng thân quốc thích như quận vương, quận công. Số lượng người rất đông, chật cả đại điện. Rõ ràng khả năng lưu truyền giống nòi của hoàng gia rất lớn, rất mạnh!

Tề Thịnh đưa tôi bước vào trong, những người trong điện đều đứng dậy hành lễ trước chúng tôi. Tôi vừa làm bộ theo Tề Thịnh, vừa đưa mắt quan sát thật kỹ những người đẹp trong điện và cả vẻ thể hiện khác nhau trên từng khuôn mặt ấy. Triệu vương phi Giang thị vẫn mặc một bộ đồ màu trắng, đứng ngay đơ bên cạnh Triệu vương.

Tôi bất giác thầm kêu: Quả nhiên muốn thể hiện tấm lòng hiếu thuận thì phải mặc đồ trắng, muốn khoe đẹp thì phải lộ đùi!

Ánh mắt Giang thị lướt qua người tôi một lượt rồi dừng lại trên người Tề Thịnh.

Tôi quay đầu lại, ánh mắt như lửa cháy của Tề Thịnh đang đóng đinh vào Giang thị. Người anh em, cùng là đàn ông, mặc dù tôi rất hiểu anh, cũng rất muốn ủng hộ anh, nhưng anh có thể nể mặt người anh em Triệu vương của anh một chút được không? Dù sao đó cũng là vợ của Triệu vương! Có muốn cảm sùng người ta cũng không nên trắng trợn như vậy chứ?

Triệu vương rõ ràng cũng nhận thấy ánh mắt của vợ và người anh em nhà mình rất mãnh liệt, thế là sau khi nhìn Tề Thịnh một chút, đột nhiên chuyển ánh mắt về phía tôi.

Ánh mắt của anh, tôi hiểu. Nhưng đó là vợ anh chứ không phải là tôi, sao tôi phải lo chứ! Sao cơ? Để ý Tề Thịnh bên cạnh tôi à? Anh ta đâu có cửa cấm vợ tôi, việc gì tôi phải để ý đến anh ta?

Vì thế, tôi nhìn lại Triệu vương bằng ánh mắt bình thản.

Cảnh tượng đó rất kỳ quặc, Tề Thịnh và Giang thị nhìn nhau bằng ánh mắt rực lửa, còn tôi và Triệu vương thì dùng ánh mắt bình thản nhìn nhau...

Cho đến khi tiếng một ai đó ở bên cạnh vang lên: “Tam ca, Ngũ ca, Phụ hoàng và Mẫu hậu sắp đến rồi, chúng ta ra đón đi”.

Tôi quay đầu lại nhìn thấy mấy công tử đứng ở bên cạnh, trong đó có một người rất quen, nhìn kỹ lại, cuối cùng không thể tiếp tục giữ vẻ mặt bình thản được nữa.

Nhà xí huynh ơi là Nhà xí huynh. Tôi chỉ mong sao ánh đèn của nhà xí hôm ấy thật tối, người kia lại hoa mắt vì say mà không thể nhìn rõ khuôn mặt tôi...

Tôi đang cầu nguyện trong lòng như thế thì Nhà xí huynh nhìn về phía tôi, bình thản chào: “Tam tẩu”.

Nói xong, hơi quay đầu lại chào Giang thị một câu “Ngũ tẩu”.

Tôi nhìn ánh mắt của anh ta không có gì khác lạ, lúc đó mới tạm thấy yên tâm. Còn chưa kịp mừng vì mắt của Nhà xí huynh quả là không tốt như tôi nghĩ lại thì nghe thấy anh ta nói bằng giọng rất nhã nhặn, lịch sự: “Tam tẩu, điệu Ba mươi sáu mà tẩu muốn nghe hôm ấy, đệ đã tìm được rồi, để hôm khác đệ sai người mang đến cho tẩu”.

Nghe nói vậy, tôi không khỏi ngay ra, điệu Ba mươi sáu? Đâu ra cái điệu Ba mươi sáu ấy? Nhìn đôi mắt bình thản của Nhà xí huynh, tôi chợt hiểu ra, ba sáu mươi tám! Ý anh ta muốn nói tới bài “Mười tám điệu sớ”!

Chà! Thằng oắt ấy không chỉ là đế vương của chủ nghĩ bình thản mà còn là một kẻ bụng dạ đen tối nữa!

Chỉ tiếc là ông đây cũng không phải là người dễ chơi. Nét mặt tôi bỗng chốc trở nên vui mừng, quay sang cảm ơn: “Thế thì thật đa tạ Cửu đệ!”.

Nhà xí huynh khách sáo đáp lại: “Tam tẩu khách sáo rồi”.

Hai chúng tôi cứ người cảm ơn, kẻ từ chối như vậy khiến cho những người đứng bên cạnh chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao. Tề Thịnh vì sĩ diện nên mặt lạnh như tiền không hỏi han gì, còn Triệu vương thì hỏi thẳng Nhà xí huynh: “Cửu đệ nói tới bài nào vậy?”.

Khuôn mặt Nhà xí huynh cuối cùng cũng xuất hiện nụ cười, liếc tôi một cái rồi mới đáp: “À, là mấy bài hát dân gian, Tam tẩu vô tình nghe được nên nhờ đệ tìm giúp ấy mà”.

Nhà xí huynh nói với vẻ rất nghiêm túc, tôi nghe vậy cũng không biết phải nói gì. Nghĩ lại thì những điều Nhà xí huynh nói cũng chẳng phải hoàn toàn sai, bài hát “Mười tám điệu sớ” đúng là bài hát dân gian thật!

Tề Thịnh ở bên cạnh vốn không nói gì, lúc này cũng đưa đôi mắt lạnh lùng liếc tôi một cái.

Giang thị đứng bên này giờ luôn tỏ ra e lệ, u buồn, lúc này đột nhiên lên tiếng, khẽ hỏi Nhà xí huynh: “Không biết đó là bài hát nào, Cửu đệ có thể cho ta mở mang tầm mắt với được không?”.

Nghe những lời ấy, suýt nữa thì tôi không giữ được bình tĩnh, mấy từ “Không cho được” buột miệng thốt ra gần hết, nhưng may sao còn kịp giữ lại từ cuối cùng. Tôi vội lấy lại vẻ bình thản trên mặt rồi nhìn Nhà xí huynh, hỏi: “Không cho... sao được, phải không?”.

Nụ cười trên môi Nhà xí huynh càng nở rộng, anh ta đáp: “Tất nhiên là được, để hôm khác đệ sẽ sai người chép thêm một bộ rồi cho người mang tới cho Ngũ tẩu”.

Giang thị quay sang nở một nụ cười rất dịu dàng với Nhà xí huynh, tôi chợt cảm thấy trong lòng rộn ràng hẳn lên. Nhìn khuôn mặt trắng nõn của Giang thị, tôi thầm nghĩ nếu cô ta mà hát “Mười tám điệu sớ” thì không biết sẽ thế nào nhỉ?

Có lẽ vì tôi suy nghĩ rất lung nên không làm chủ được ánh mắt nhìn Giang thị, vì vậy Giang thị nhìn lại tôi một cái rồi vội ngoảnh mặt tránh sang hướng khác, đưa tay ra khẽ túm lấy vạt áo của Triệu vương.

Triệu vương vội mỉm cười vẻ vỗ về với Giang thị, sau đó đưa tay ra nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô ta.

Thế này thì không được rồi! Sắc mặt của Tề Thịnh càng lạnh lùng hơn. Tôi bỗng thấy nhức đầu vì cơn giận dữ của anh ta, bụng nghĩ thầm, phen này Tề Thịnh không nén được nữa rồi. Người anh em này, anh đường đường là Thái tử mà chỉ vì một người con gái, lại đánh mất phong thái của mình giữa chốn đông người thế

này sao? Chẳng qua cũng chỉ là đàn bà mà thôi, chờ đến khi anh làm Hoàng đế rồi, đừng nói là một người con gái, tất cả giống cái trong tiên hạ này đều là của anh!

Haizz, Thái tử còn quá trẻ. Chúng ta phải cho phép người trẻ tuổi phạm sai lầm, phạm sai lầm không đáng sợ, chỉ cần biết sửa chữa thì lại là công dân tốt. Với mục đích cao cả cứu người trị bệnh, cuối cùng tôi nghiêng rằng đưa tay về phía Tề Thịnh, học theo Giang thị, nắm lấy vạt áo của anh ta, nói với giọng dịu dàng mà đến tôi còn thấy buồn nôn: “Điện hạ, đã đến lúc ra đón Phụ hoàng và Mẫu hậu rồi”.

May mà Tề Thịnh vẫn chưa đến mức ngu ngốc, trước mặt các vị hoàng thân quốc thích trong điện đã không gạt tay tôi ra, chỉ đáp: “Được”, rồi không nhìn Giang thị thêm cái nào, quay người dẫn đầu đoàn người bước ra cửa điện.

Tề Thịnh bỏ đi như vậy, bàn tay tôi tất nhiên bị hụt, tôi đành thu tay về, làm như chẳng có chuyện gì, đưa tay lên sửa lại cổ áo rồi đi theo Tề Thịnh ra phía cửa điện. Trong lúc đó, mắt tôi cũng vô tình lướt qua bên cạnh, bất gặp Nhà xí huynh đang nhìn tôi bằng ánh mắt nửa cười nửa không, tôi hơi sững người, trong lòng lập tức hiểu ra.

Người... người... không phải người có ý đồ với ta đấy chứ?

Tôi vẫn chưa chắc chắn lắm nên bất giác đưa mắt nhìn Nhà xí huynh một lần nữa, quả nhiên vẻ mặt này rất quen thuộc. nhớ ngày trước tôi cũng từng đứng trước gương luyện tập không biết bao nhiêu lần, bởi vì phần lớn chị em phụ nữ đều rất thích kiểu nửa cười nửa không ấy.

Tuyệt chiêu hạ gục phụ nữ – nửa cười nửa không: cười nhưng lại không cười. Những cử động trên mặt rất khó thực hiện và cũng khó nắm bắt mức độ thể hiện sao cho phù hợp. Nếu mạnh quá thì lại thành ra cười to, gọi là kiểu cười ngây ngô; nếu khẽ quá thì lại chẳng khác gì lên cơn động kinh. Tóm lại, những người luyện thành loại tuyệt chiêu này rất ít, mà số người trở thành hình mẫu của kiểu cười ấy lại càng ít hơn.

Nhưng, rất rõ ràng là Nhà xí huynh đã luyện được tuyệt chiêu ấy đến mức thành thạo.

Chỉ đáng tiếc là anh đã áp dụng sai đối tượng mất rồi, anh không nghe nói có những thái tử phi đã đổi nghề thành công à? Anh liệu có đủ khả năng để đáp ứng tôi không? Bớt trò ấy đi được rồi!

Thế nên, tôi làm như Nhà xí huynh là vật vô tri, bình thần quay đầu đi theo sau Tề Thịnh ra đón Hoàng thượng, Hoàng hậu và đoàn tùy tùng đằng sau. Vừa đặt chân đến cửa, tiếng đón chào của các nội thị cũng đồng thời vang lên. Hoàng thượng và Hoàng hậu mỗi người một bên dìu Thái hậu, phía sau là một bầu đoàn các cung tần, mỹ nữ quần áo đủ màu sắc đang chậm rãi bước tới.

Tề Thịnh là người đầu tiên kéo vạt áo quỳ xuống hành lễ, những người ở trong điện cũng đồng loạt quỳ theo. Thái hậu nhìn thấy đông đủ con cháu như vậy thì rõ ràng rất vui, vội bảo mọi người đứng dậy.

Lúc đó tôi cũng đứng dậy theo mọi người. Vừa đứng thẳng lên thì nghe tiếng Thái hậu cho gọi mình. Tôi cũng đã gặp Thái hậu mấy lần, biết được Thái hậu vẻ ngoài thì hiền từ, nhưng thực ra là người rất thông minh và quyết đoán. Nghe tiếng Thái hậu gọi, tôi vội đi tới bên, trong lòng không khỏi phấp phồng, lo âu.

Thái hậu cầm tay tôi, hỏi bằng giọng dịu dàng: “Đã khỏe hơn rồi chứ?”.

Tôi làm điệu bộ, khẽ gật đầu, đáp: “Bẩm Thái hậu, con đã khỏe rồi. Đa tạ Thái hậu quan tâm”.

Thái hậu mỉm cười, đưa tay ra nắm lấy bàn tay của Tề Thịnh bên cạnh, đặt lên tay tôi, cười nói: “Vợ chồng thì phải thương yêu nhau, sau này không được rời tay nhau ra nữa”.

Tôi nghe Thái hậu nói mà sờn cả gai ốc, lại không thể gạt tay của Tề Thịnh ra được, chỉ có thể cúi đầu, giả như ngượng ngùng, e thẹn.

Thái hậu lại cười, đưa tay ra vỗ vỗ lên tay của tôi và Tề Thịnh, sau đó tha cho chúng tôi, bước tới ngồi vào vị trí chính giữa. Tôi thở phào một cái, vừa về chỗ vội nắm lấy bàn tay của Lục Ly sờ sờ nắn nắn một lúc, mãi mới dè dặt được cảm giác sờn da gà.

Dạ tiệc của hoàng gia quanh đi quẩn lại cũng chỉ là ăn uống, múa hát. Ăn, tôi cũng không dám ăn thoải mái; uống, càng khỏi phải nói, sai lầm thì chỉ phạm phải một lần là quá đủ; hát, nghe không được giai điệu;

múa, vì mặc quá nhiều, che quá kín nên chẳng còn đâu phong thái nữa. Bởi vậy, tôi chỉ còn cách nhìn các mỹ nhân mỗi người một vẻ để tiêu hết thời gian.

Còn chưa kịp nhìn hết những người đẹp trong điện thì bỗng có ai đó kéo vạt áo tôi. Tôi quay đầu lại, nhìn thấy một tiểu mỹ nhân đã ngồi vào vị trí vốn dành cho Tề Thịnh. Tiểu mỹ nhân này tuổi mới chừng mười lăm, mười sáu, đang ở thời kỳ hoạt bát, đáng yêu nhất, cười hì hì kéo vạt áo tôi, miệng gọi: “Tẩu tẩu”.

Ồi, giá tiểu mỹ nhân gọi bằng hai tiếng “ca ca” thì hay biết bao nhiêu, tôi không nên được thở dài một cái. Đúng lúc này Lục Ly lại không ở bên cạnh, tôi không quen biết cô gái đang ngồi trước mặt mình là ai, nhưng nghe cách cô gọi Trương thị là “tẩu tẩu” thì có lẽ là một trong mấy vị công chúa rồi.

Tiểu mỹ nhân lại kéo vạt áo tôi lần nữa, ghé sát miệng vào tai tôi, nói như van nài: “Tẩu tẩu tốt bụng, muội ở đây chán lắm, tẩu tẩu đưa muội ra ngoài xem hoa đăng được không?”.

Hôm nay là Tết Nguyên tiêu, tôi biết dọc đường ven hồ Thái Dịch đều treo hoa đăng do các nơi tiến cống, bây giờ nghe người đẹp nài nỉ bằng giọng thỏ thẻ, tôi cân nhắc giữa cái được và mất của việc ngồi đây ngắm cả dàn mỹ nhân với việc đưa một tiểu mỹ nhân đi xem hoa đăng. Rốt cuộc tôi kiên định đứng dậy, cầm tay tiểu mỹ nhân lặng lẽ rời điện ra ngoài.

Cảnh hoa bên bờ Thái Dịch đều được quần dải lụa, những chiếc đèn đủ hình dạng được giăng kín một vòng hồ, trông xa vô cùng rực rỡ. Tiểu mỹ nhân nắm tay tôi, tránh các cung nữ nội thị đi về phía hồ, nhưng khi tới chỗ hoa đăng thì lại không ngắm đèn mà cứ lôi tay tôi vào chỗ tối. Thấy vậy, trong lòng tôi không khỏi mừng thầm, tưởng như mình chính là tình lang mà tiểu mỹ nhân đang dắt đi.

Có lẽ vì quá phấn khích nên tôi không để ý dưới chân, giẫm phải một hòn đá, loạng choạng một lúc mới đứng vững lại được. Cúi xuống nhìn bộ ngực có phần phát triển quá mức của mình, tôi chợt cảm thấy như có một thùng nước lạnh giội từ trên đầu xuống. Tôi đâu phải tình lang của tiểu mỹ nhân, bây giờ tôi là thái tử phi.

Đầu óc tỉnh táo lại, thân thể cũng lập tức thấy ớn lạnh, ngẩng đầu lên nhìn, thì ra tôi đã đi tới đám cây rậm rạp cách hồ một quãng khá xa. Tiểu mỹ nhân không biết đã biến đi đằng nào mất, tôi thấy người lạnh toát, lúc này mới cảm thấy có gì đó bất thường. Vừa rồi tôi bị mỹ nhân mê hoặc, chỉ biết đi theo, nhưng bây giờ nghĩ lại thì thấy đúng là tiểu mỹ nhân có âm mưu, nếu không thì vì sao phía ngoài có rất nhiều đèn màu như vậy mà cô ấy lại cứ lôi tôi vào chỗ tối tăm thế này? Ở đây làm gì có đèn mà ngắm?

Đang suy nghĩ như vậy thì nghe thấy có tiếng nói chuyện khe khẽ từ phía lùm cây cách chỗ tôi không xa. Tôi đồng tai lên có lắng nghe, bỗng nhiên hiểu ra. Thì ra, tiểu mỹ nhân không phải muốn tôi đưa đi ngắm đèn, mà là muốn tôi ra đây để bắt gian!

Ôi chà chà! Đúng là sắc đẹp làm con người ta lú lẫn!

Tiếng nói chuyện mỗi lúc một gần, tôi không biết phải trốn vào đâu, vội vàng chạy về phía một gốc cây to. Ai ngờ, khi ôm vẩy chạy tới nơi mới phát hiện phía sau gốc cây ấy đã có một người khác đang nấp. Nếu đổi sang chỗ khác thì không kịp nữa, trong mấy giây ngắn ngủi tôi không thể nghĩ được gì nhiều, đành phải đẩy vai người kia, khẽ nói: “Lùi vào trong một chút!”.

Người kia cũng không hỏi câu nào, lập tức lui sang bên, không những nhường chỗ cho tôi mà còn kéo tôi một cái. Tôi rất cảm động, vội nói khẽ mấy câu: “Cảm ơn người anh em!”, sau đó quay người lại kéo tà váy như đuôi con gà của mình. Tôi vừa kéo xong tà váy thì lập tức nghe thấy tiếng nói từ phía sau.

“... Chàng cũng nên đối xử tốt với nàng ấy, như thế này không công bằng với nàng ấy.”

“Công bằng với cô ta, thế ai sẽ công bằng với ta?”

“...”

“Ánh Nguyệt, hãy rời khỏi Ngũ đệ đi!”

“Nhưng Triệu vương đối với thiếp rất tốt.”

“Ta có thể đối xử với nàng tốt hơn thế!”

“Chàng không thể! Triệu vương có thể cả đời này chỉ có mình thiếp, chàng có làm được điều đó không?”

“... Ánh Nguyệt, nàng không nên gay gắt như vậy!... Nàng hãy chờ ta thêm ít ngày nữa, được không?”

“Tề Thịnh, chúng ta hãy buông tha cho nhau đi, được không? Chẳng cứ sống cuộc sống thê thiếp thành đàn của chàng, còn thiếp cũng sẽ sống bình lặng của thiếp, thỉnh thoảng chúng ta nhớ đến nhau một chút, như thế chẳng phải rất tốt sao?”

Chà! Đúng là màn trình diễn hoàn hảo từ âm thanh cho đến cảm xúc! Hai người ấy dừng lại ở một chỗ cách tôi không xa. Vì nơi tôi đứng là chỗ cuối gió nên những âm thanh ấy vọng đến rất rõ ràng, không thiếu một từ nào. Tôi nghe mà trong lòng dâng trào cảm xúc, người đứng bên cạnh cũng nghe rất chăm chú, khi nghe thấy hai từ “Tề Thịnh” còn khẽ chạm vào tôi, thì thầm: “Ôi! Thì ra là Thái tử!”

Tôi gật đầu: “Đúng thế!”

Người bên cạnh tôi lẩm bẩm: “Ngũ đệ? Nữ nhân kia là vợ của Ngũ đệ? Triệu vương phi?”

Đầu óc cũng nhanh nhạy phết nhỉ, tôi thầm nghĩ.

Tề Thịnh và Giang thị vẫn tiếp tục nói chuyện về chủ đề kia, tôi nghĩ, chắc họ sẽ còn nói với nhau rất lâu nữa. Người bên cạnh tôi rõ ràng cũng ý thức được điều đó, dùng vai huých khẽ tôi một cái, hỏi: “Này, có hạt dưa không?”

Tôi lắc đầu.

Người ấy lại hạ giọng nói: “Tiếc thật”.

Nói xong đưa tay tìm một hồi lâu, lấy từ trong lòng ra một túi giấy đưa cho tôi, lại hỏi: “Có bánh quế đây này, muốn ăn không?”

Tôi xua tay: “Không, ta không thích ăn đồ ngọt”.

“Ồ...” Người kia nghe tôi nói không ăn liền không khách sáo ăn một mình, vừa ăn vừa thì thầm: “Thái tử cũng thật là, thiếu gì đàn bà, lại cứ nhất định tìm đến vợ của em mình, về tình thân lẫn đạo đức đều chẳng hay tí nào”.

Tôi gật đầu đồng ý. Chỉ riêng người đẹp trong Đông Cung thôi cũng nhiều không kể xiết, ai cũng ngực to, eo nhỏ, mặt xinh. Đầu óc của Tề Thịnh đúng là có vấn đề, sao cứ nhất định phải là một người trung bình như Giang thị chứ!

Người kia lại khẽ nói: “Nghe nói Thái tử phi cũng là một mỹ nhân hiếm có, thế mà lại gặp phải người chồng như thế, đúng là đen đủi quá!”

Về điểm này tôi cũng rất đồng tình, liền nói thêm vào: “Người gặp đen đủi đâu chỉ có Thái tử phi, huynh chưa biết đấy thôi, rất nhiều mỹ nhân ở Đông Cung đều đang phải làm quả phụ sống. Chà! Thật đáng tiếc!”

Người kia lại nói: “Nếu tôi là Thái tử phi, tôi cũng sẽ ra ngoài ăn vụng!”

Tôi tiếp lời: “Thực ra, Thái tử phi cũng muốn ra ngoài ăn vụng lắm”.

Người kia liền tổng kết: “Dù nói thế nào, thì Thái tử phi cũng thật là đáng thương”.

Hà? Nói đen đủi thì tôi nhận, nhưng sao lại đáng thương?

Tôi đang định phản bác thì lại nghe thấy Giang thị nói: “Thật ra... nàng ấy cũng chỉ là một người đáng thương mà thôi, đến con cái cũng chẳng có”.

Tề Thịnh khẽ hừ một tiếng rồi nói: “Đó là vì cô ta tìm cách hãm hại nàng”.

Giang thị thở dài, nói: “Trên đời này sao lại có người dã man đến thế, lợi dụng cả đứa con đẻ của mình”.

Tề Thịnh dừng một lát, nói bằng giọng lạnh lùng: “Có đứa bé ấy không còn chưa biết, nếu hôm ấy cô ta không giở trò trong thức ăn của ta thì làm gì có chuyện ta ngủ lại ở chỗ cô ta. Nhưng chỉ có một lần thì làm sao có ngay được...”

Tôi nghe vậy mồ hôi toát ra đầm đìa, thì ra Trương thị đã dùng thuốc nên mới trối được Tề Thịnh, nếu như vậy thì thực sự là rất đáng thương.

“Đúng là vô sỉ!”, người bên cạnh khẽ kêu lên.

Tôi cũng nói theo: “Đúng là rất đáng xấu hổ”.

Để lôi kéo nam nhân mà phải dùng đến thủ đoạn này, lại còn để lại dấu vết để người ta nói xấu sau lưng. Trương thị ơi là Trương thị, cô đã phí hoài tấm thân đẹp đẽ của mình một cách mù quáng mất rồi!

Tôi đang trầm kêu như vậy thì người bên cạnh đã ăn xong bánh quế, thuận tay phủi hết vụn bánh tạo nên những tiếng “bộp, bộp”. Tôi sững người như hóa đá.

Tiếng của Tề Thịnh lạnh lùng vang lên từ phía bên kia: “Ai?”.

Tôi há hốc miệng, mở to mắt nhìn người bên cạnh đột nhiên leo tót lên cây như một chú khỉ, tiếp đó Tề Thịnh xuất hiện ngay trước mắt tôi.

Hôm nay mặc dù là ngày rằm trăng tròn, nhưng vì ở dưới lùm cây, ánh trăng bị tán lá che khuất gần hết nên chỉ nhìn thấy dáng người mà không nhìn rõ mặt. Tề Thịnh dùng tay bóp lấy cổ họng tôi, cúi đầu nhìn một hồi mới nhận ra là ai, tay từ từ lỏng ra, cổ nén cơn giận, hỏi: “Cô làm gì ở đây?”.

Tôi đưa tay vuốt cổ, ngược lên nhìn Tề Thịnh, hỏi với vẻ thăm dò: “Nếu... thiếp nói rằng... thiếp ở đây ngắm trăng... chàng có tin không?”.

Vì rất tối bên tôi không nhìn rõ ánh mắt của Tề Thịnh, nhưng căn cứ theo tình hình trước mắt thì anh ta chắc chắn không tin. Đúng lúc tôi đang cân nhắc thì Tề Thịnh buông tay ra, nói với giọng lạnh lùng: “Về đi!”.

Tôi mong mãi câu này của anh đấy! Nghe Tề Thịnh nói vậy, tôi vội vàng nhắc váy lên quay người đi về. Vừa đi được mấy bước thì nhìn thấy một tà váy trắng thấp thoáng sau một gốc cây khác, không kìm được mà tốt bụng dừng lại nhắc nhở: “Này, chàng hãy nói với nàng ấy, lần sau đến những chỗ tối như thế này thì hãy chọn đồ sẫm màu, đừng mặc màu trắng như thế, rất lộ liễu, để người khác nhìn thấy thì không hay đâu!”.

Nói xong, không thèm nhìn về mặt của Tề Thịnh, tôi nhắc váy bước nhanh. Người ta có câu, họa từ miệng mà ra! Hôm ấy, vừa kết thúc bữa tiệc về đến Đông Cung, Tề Thịnh liền tuyên bố cấm cung tôi đúng một tháng khiến mọi người đều sửng sốt. Tôi lại càng sửng sốt hơn, cứ nhìn anh ta trân trân, trong bụng thầm kêu lên: Tề Thịnh, anh giỏi lắm, anh qua cầu rút ván cũng thuận tay thật đấy! Anh tưởng rằng tôi sống ở Đông Cung sung sướng lắm chắc? Hằng ngày chỉ có mỗi một thú vui là ngắm mỹ nhân ra ra vào vào, ấy thế mà anh cũng dám cấm nốt!

Hơn nữa, anh và vợ của em trai anh được phép ngắm trăng thưởng cảnh, còn tôi ngắm trăng một mình thì lại không được? Thiên lý ở đâu? Hả? Ti Mệnh Tinh Quân chết tiệt!

Mọi người đều không hiểu vì sao bỗng dưng tôi lại bị cấm cung như vậy, còn tôi thì hiểu rất rõ nhưng lại không thể nói ra, đành để cho họ buồn phiền vậy. Lục Ly lại càng tỏ ra uất ức thay cho tôi, nha đầu ấy đã đưa tôi tới dự tiệc với tinh thần cải cách vô cùng nhiệt tình, giữa đường chỉ chạy vào nhà vệ sinh một lát, quay lại thì thấy Tề Thịnh và tôi đều biến mất, tiếp đó lại thấy tôi và Tề Thịnh người trước, kẻ sau cùng quay về, còn tưởng rằng tôi và anh ta cùng đi với nhau nên trong lòng vô cùng mừng rỡ, ai ngờ, vừa về đến Đông Cung thì đã gặp ngay sự việc tôi tệ thế này. Vì vậy, trái tim non nớt của Lục Ly tổn thương nghiêm trọng.

Vì bị nhốt nên các cung nữ hầu hạ cũng bị cắt giảm. Không điện, không Internet, không người đẹp, tôi chỉ còn biết ngắm trăng cho qua ngày đoạn tháng.

Ngồi ở bậc thềm ngoài điện ngược nhìn vầng trăng tròn vành vạnh, tôi rất muốn hét to lên, nhưng vừa mới mở miệng ra đã chẳng thấy có tí sức lực nào. Nếu là trước đây, mỗi khi há miệng ra gào thì còn ra được hai quả cà chua và một chậu nước rửa chân, bây giờ nếu có gào lên cũng chẳng ra thứ gì. Nghĩ vậy, tôi cảm thấy thật sự bất lực, đành thở dài một tiếng.

Lục Ly cứ ngồi lẳng lặng bên tôi từ nãy tới giờ, nghe thấy tôi thở dài như vậy lập tức ghen ngào: “Nương nương...”.

“Dừng lại!” Tôi vội đưa tay ra, thương lượng với Lục Ly: “Chúng ta đừng khóc nữa nhé?”.

Lục Ly vừa đưa tay lau nước mắt, vừa gật đầu rõ mạnh.

Dưới ánh trăng, dáng điệu của Lục Ly thực sự rất hấp dẫn, chỉ có điều... Haizz, quá thân thiết, không nỡ ra tay! Thế nên tôi đành nói: “Lục Ly, có biết hát không? Hát cho ta nghe một bài đi!”.

Đôi mắt của Lục Ly vẫn còn hoe đỏ, thẹn thùng lắc đầu.

Tôi thở dài: “Thôi! Để ta hát cho em nghe một bài nhé?”.

Lục Ly gật đầu đầy vẻ ngạc nhiên trước sự ưu ái đó.

Vốn dĩ tôi định hát “Mười tám điệu sò”, nhưng nhìn đôi mắt đang hướng về mình đầy vẻ sùng bái, tôi không nỡ bắt nạt một tiểu cô nương. Ngẫm nghĩ một lát bèn quyết định bước lên bậc thềm, tiến lên mấy bước tới đứng trước mặt của Lục Ly, làm tư thế như đang ôm cây đàn ghi ta trong lòng, ngón tay như đang gảy đàn, cất tiếng hát:

“Cô gái đối diện ơi,

Hãy nhìn đây, nhìn đây,

Tiết mục ở đây rất đặc sắc,

Xin đừng giả bộ như không hiểu.

Cô gái bên kia ơi,

Hãy nhìn đây, nhìn đây.

Đừng sợ điệu bộ này của tôi,

Thực ra tôi rất đáng yêu.

Nỗi buồn của người con trai cô độc,

Có nói ra, ai là người biết.

Xin cô hãy đưa mắt về đây,

Để đỡ dành tôi,

Làm tôi vui trong lòng

...”

Lúc đầu chỉ có một mình Lục Ly nghe, sau đó thêm mấy cung nữ nữa cũng sán lại gần. Tôi thấy mọi người đều có vẻ rất thích thú nên càng cao hứng, càng hát càng say sưa, như thể được trở về với những ngày trước đây, giữa trưa nắng không nằm nghỉ, tay ôm chiếc ghi ta cũ kỹ, đứng dưới tòa ký túc nữ cất cao giọng hát, chỉ mong có được nụ cười của một cô gái...

Hát xong, tôi cười khúc khích nhìn Lục Ly và các cung nữ nữa, chờ đợi phản ứng của họ.

Thế nhưng, ở dưới một mảnh yên lặng.

Một hồi lâu sau, Lục Ly mới khẽ hỏi: “Nương nương, cổ và tay của nương nương sao thế?”.

Tôi ngây người, sét đánh ngang tai... Quả nhiên, làm bộ làm tịch sẽ bị sét đánh mà...

Lục Ly lại hỏi: “Nương nương, nương nương học bài hát ấy ở đâu vậy? Từ trước đến giờ em chưa bao giờ nghe thấy nương nương hát”.

Đúng thế, bây giờ tôi là Thái tử phi Trương thị, bài hát như vậy, tôi học được ở đâu nhỉ? Sao đến cả thị nữ thân tín là Lục Ly cũng chưa bao giờ nghe?

Tôi cứ há miệng ra, một hồi lâu cũng không thốt được câu trả lời.

Đương lúc tôi còn đứng ngây ra thì thấy mấy cung nữ đứng trước mặt lẫn Lục Ly đều quỳ xuống, đồng thanh: “Thái tử diện hạ”.

Tôi quay người lại, Tề Thịnh đang đứng ở một chỗ không xa, vẻ mặt nửa tức giận, nửa vui mừng, vừa buồn vừa oán hận... Tóm lại là rất khó tả!

Ái chà chà, ăn trộm ngựa bị bắt quả tang rồi, không biết phải làm gì mới được đây!

Đúng lúc tôi đang suy nghĩ xem Tề Thịnh sẽ nói gì với mình thì Tề Thịnh đột nhiên gầm lên bằng một giọng rất trầm: “Hoang đường!”.

Nói xong, phất tay áo bỏ đi.

“Có thực là... hoang đường như thế không?”, tôi quay lại hỏi Lục Ly.

Lục Ly nhìn tôi với vẻ buồn bã, hai giọt lệ đọng trên khóe mắt từ từ lăn xuống, Lục Ly nghẹn ngào: “Nương nương... nương nương sao vậy?”.

Nương nương... sao vậy? Nương nương của cô đã sớm về cực lạc rồi, còn ta ư? Rốt cuộc là ta thế nào?

“Lục Ly, em vào trước đi, ta muốn ngồi một mình.”

Lục Ly vẫn quỳ, nhìn tôi bằng đôi mắt chan chứa lệ, không chịu rời đi. Không hiểu vì sao, trong lòng tôi bỗng nhiên thấy rất phiền muộn, tôi gầm lên với Lục Ly: “Mẹ kiếp, tránh xa ta ra một chút được không?”.

Lục Ly đưa tay bịt miệng, mở to mắt nhìn tôi, nhất thời bị dọa đến khóc cũng không dám khóc.

Nhìn điệu bộ đáng thương của Lục Ly, bỗng nhiên tôi thấy toàn thân bất lực, đang yên đang lành lại nổi đóa với một cô nhóc. Nghĩ đến đây, tôi hạ giọng, khẽ nói với Lục Ly: “Ta không sao đâu, em cứ về phòng trước đi, ta muốn ngồi một mình suy nghĩ kỹ về những chuyện gần đây”.

Đúng thế, tôi chỉ muốn suy nghĩ một chút mà thôi. Thái tử vốn là người luôn bị nguy hiểm rình rập, lại không được Hoàng thượng yêu thích, hơn nữa còn dám nhân bữa tiệc trong cung mà hẹn hò với em dâu, nói ra lời hẹn ước chung sống bên nhau suốt đời, như thế này thì thời điểm bị phế truất của anh ta chẳng biết còn bao lâu? Một khi Thái tử bị phế truất thì tôi, một Thái tử phi sẽ như thế nào? Chỉ e rằng đến cả cái thân xác để tôi nương nấu qua ngày cũng không còn nữa.

Tôi ngồi ở ngoài cửa điện đến nửa đêm, Tề Thịnh nâng thời gian cấm cung từ một tháng thành ba tháng. Trong ngoài cung đều truyền tai nhau rằng, kể từ sau khi rơi xuống nước tính tình của Thái tử phi thay đổi hẳn, đêm Nguyên tiêu lại còn bị trúng tà ở bên hồ, về đến cung liền lên cơn điên...

Kể từ đó, trong cung không có ai dám mặc đồ đỏ đi lại trong đêm nữa... sợ như thế sẽ trúng tà. Ái chà chà, đúng là oan uổng cho những bộ quần áo màu đỏ, rõ ràng là quần áo màu trắng mới trúng tà!

Bị cấm cung ba tháng, tôi không thể gặp người khác, những người khác cũng không được vào thăm tôi, bức bách đến mức hằng ngày trời vừa sáng là tôi đã vội chạy ra ngồi sưởi nắng ở bậc thềm ngoài cửa điện, sợ nếu không làm thế người sẽ mọc đầy lông mắt.

Những ngày gần đây, Lục Ly gầy đi trông thấy, ánh mắt nhìn tôi càng buồn hơn. Đã mấy lần tôi nhìn thấy nàng nửa đêm ngửa mặt lên trời, miệng lẩm bẩm khẩn: “... Cầu cho nương nương của con sớm bình phục, tìn nữ Lục Ly xin tự nguyện giảm bớt mười năm tuổi thọ”.

Tôi nghe thấy thế trong lòng rất cảm động, lại nghe thấy Lục Ly chuyển sang nguyên rửa: “Cầu cho con tiện nữ Giang thị chết không tử tế, sớm rời nhân gian, tìn nữ nguyện giảm bớt... hai mươi năm tuổi thọ”.

Này nha đầu, cô thế là không đúng rồi, tình yêu của cô dành cho Giang thị rõ ràng là hơn hẳn tình yêu dành cho ta rồi! Không công bằng tí nào!

Ngày lại ngày cứ thế trôi qua, đến khi tôi được ra ngoài thì đã là thời điểm xuân về hoa nở, những chiếc áo mùa đông dày cộm trên mình các cung nữ đã được thay bằng những chiếc áo mùa xuân mỏng manh, càng làm cho dáng vóc của họ thêm mềm mại, điệu đà. Tôi phủ phục ở cửa cung, nhìn những cung nữ xinh đẹp ra ra vào vào, mắt không nhìn được mà đỏ lên.

Chấn ba tháng, cuối cùng thì ông đây cũng vượt qua rồi!

Lục Ly từ phía sau choàng cho tôi chiếc áo khoác, khẽ nói: “Nương nương, trời vẫn hơi lạnh, nương nương phải cẩn thận kẻo bị cảm đấy. Thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta về thôi, ngày mai lại đến”.

“Chờ chút đã, chờ thêm chút nữa”, tôi nài nỉ. Cung nữ có đôi mắt lá răm, chiếc eo mềm mại vừa đi qua lúc này vẫn chưa thấy về, tôi phải chờ đã, tốt nhất là hỏi được nàng là người của cung nào.

Giọng của Lục Ly có vẻ hơi đau khổ, cô hạ giọng dỗ dành: “Nương nương, đến giờ này rồi, có lẽ Thái tử điện hạ không về đâu. Ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục chờ, được không?”.

Tôi nghe Lục Ly nói vậy không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, nghĩ một lát thì hiểu ra cô nhóc này lại hiểu lầm, đang định quay lại đính chính thì thấy đôi mắt hạnh rưng rưng lệ. Haizz, xem ra có giải thích thì Lục Ly cũng không hiểu, thôi, chẳng việc gì phải tốn nước bọt vô ích. Chi bằng cứ để cô ấy hiểu là tôi đang chờ Tề Thịnh, ít ra thì ngày mai sẽ được chào chực ở cửa để ngắm các người đẹp một các quang minh chính đại.

Lục Ly lại khẽ khuyên nhủ: “Hơn nữa, chỉ mấy ngày nữa thôi là đến Tết Nữ nhi, Thái tử điện hạ sẽ phải đưa nương nương về phủ Thượng thư, đến lúc ấy gặp được Đại lão gia rồi thì sẽ tính. Nương nương đã đợi được ba tháng, không lẽ không đợi thêm được mấy ngày nữa?”.

Mặc dù tiếng Lục Ly rất nhỏ nhưng lọt vào tai tôi thì lại chẳng khác gì tiếng sét kinh hoàng. Mấy ngày nữa Tề Thịnh phải đưa người vợ giả danh là tôi về nhà mẹ đẻ! Trời, phải làm gì bây giờ?

Có lẽ tôi quá ngạc nhiên tới mức ngất ra lại làm Lục Ly tưởng nhầm là tôi rất vui, không nén được mỉm cười một cách đau khổ, đưa tay vén giúp tôi mấy sợi tóc mai giống như an ủi tôi, cũng giống như đang tự an ủi mình: “Mặc dù đã ba tháng rồi Điện hạ không gặp nương nương, nhưng Tết Nữ nhi nhất định Người sẽ đưa nương nương về phủ, nhất định thế!”.

Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai. Tôi vẫn còn chưa kịp tỉnh lại sau cơn chấn động của việc Tề Thịnh sẽ đưa tôi về “nhà mẹ đẻ”, thì đã thấy tín sứ mang bài hát dân gian do Nhà xí huynh sai đến...

Nhìn thấy người đang ở trong điện, tôi bình thần quay đầu lại, nói với Lục Ly lúc đó đang chờ dâng trà: “Không cần rót trà đâu, mang một ít bánh quế ra đây đãi khách”.

Mặc dù Lục Ly không hiểu chuyện gì nhưng vẫn nghe theo. Lục ly vừa bước ra đến cửa thì tín sứ đã cười, chấp hai tay hành lễ nói với tôi: “Hôm ấy không biết Thái tử phi nương nương, đúng là đã mạo phạm, xin Thái tử phi nương nương đại xá!”.

Đêm ấy trời rất tối, tôi không nhìn rõ dáng điệu của hần ta, bây giờ nhìn kỹ thì thấy đó là một thiếu niên tuấn tú mặt mày sáng sủa, cùng lắm cũng chỉ mười tám, mười chín tuổi, đang ở độ tuổi thích khua môi múa mép.

Tôi không thềm để ý đến lời xin lỗi cho qua chuyện của hần ta, chỉ hỏi: “Quý danh?”.

Người kia ngậy người: “Ồ, họ Dương, Dương Nghiêm”.

“Thế hả, còn muốn ăn hạt dưa nữa không?”, tôi lại hỏi.

“...”

Trò trẻ con, không lẽ ta không trị được cậu?

Lục Ly đã bê một đĩa bánh quế ra, tôi ra hiệu cho cô đem đến chỗ Dương Nghiêm, nói: “Ném thử đi, xem bánh quế ở chỗ ta có ngon hơn bánh chỗ người không?”.

Dương Nghiêm vui mừng cầm một chiếc lên, ném một miếng, gật đầu: “Ngon lắm”.

“Vậy thì ăn thêm nữa đi”, nói rồi tôi quay lại hỏi Lục Ly: “Ở chỗ chúng ta còn loại đồ ăn nào nữa không? Các loại bánh ấy?”.

Lục Ly đáp một mạch: “Có bánh hạt dẻ, bánh nhân sen, bánh nếp, bánh bèo câu thủy tinh, bánh đậu xanh, bánh đậu hai màu...”

“Thôi được rồi, mang hết cả ra đây cho Dương... à... Dương gì nhỉ?”, tôi quay lại hỏi Dương Nghiêm.

Dương Nghiêm vội tiếp lời: “Nghiêm, Dương Nghiêm”.

“À đúng rồi, Dương Nghiêm. Mau mang cả ra đây cho Dương Nghiêm nếm thử.”

“Ồ, không cần đâu!”, Dương Nghiêm vội vàng ngăn Lục Ly nhưng nàng đã đi vào trong. Một lát sau Lục Ly dẫn mấy cung nữ bê ra mười mấy chiếc đĩa, bày ra trước mặt Dương Nghiêm.

Tôi mời nhiệt tình: “Nếm đi, nếm tất cả đi, người đừng chê không ngon là được”.

Dương Nghiêm không thể từ chối lời mời nhiệt tình như vậy, đành cầm một miếng bánh hạt dẻ lên, cắn một miếng.

Tôi hỏi: “Ngọt không?”.

Dương Nghiêm gật đầu: “Cũng được!”.

Tôi lại hỏi: “Thế còn bánh hạt sen thì sao? Mau nếm thử đi!”.

Dương Nghiêm cố gắng nuốt chỗ bánh hạt dẻ trong miệng, cầm một miếng bánh hạt sen lên vẻ không mấy tự nguyện.

“Loại bánh này thì thế nào?”

“...”

Lục Ly thấy Dương Nghiêm bị nghẹn, định đi lấy nước nhưng bị ánh mắt tôi chặn lại, chỉ còn có thể đưa mắt nhìn Dương Nghiêm thông cảm.

Dương Nghiêm bị nghẹn, cố gắng lắm mới thốt lên được mấy từ: “Nước... nước...”.

Lúc đấy tôi mới quay lại gọi Lục Ly: “Lục Ly, nhanh lên, mang nước ra đây!”.

Quả nhiên là Lục Ly! Nghe tôi giục như vậy vội mang ra một ấm trà, lại gọi mấy cung nữ khác chạy đến giữ chặt lấy Dương Nghiêm, bành miệng anh ta ra mà đổ trà vào.

Dương Nghiêm vừa nghẹn vừa sặc, ho không ngớt.

Tôi lại nói: “Ồi chà, bị sặc rồi, mau vỗ mạnh vào lưng anh ta đi, mạnh vào! Nhanh lên!”.

Lục Ly vội để ấm trà sang bên, ra sức dấm vào lưng Dương Nghiêm, nhưng vì sức nàng yếu, tôi càng nhìn càng thấy sốt ruột, cuối cùng không nhịn được, tự mình bước tới dấm mạnh một hồi vào lưng Dương Nghiêm.

Ta cho người ăn hạt dưa, ta cho người ăn bánh quế, ta cho người phải tay, ta cho người leo cây, ta cho người leo cây... ta dấm chết người!

Cuối cùng vẫn là Lục Ly yếu mềm không thể tiếp tục nhìn được, khẽ hỏi tôi: “Nương nương... không định... đánh... người này... bị sao rồi chứ?”.

Tôi dừng tay, quả nhiên thấy Dương Nghiêm gục đầu xuống không động tĩnh gì, trong lòng chợt giật thót một cái. Trả thù là việc chính đáng, nhưng nếu gây ra án mạng thì lại quá mức rồi.

Đang lúc lo lắng thì Dương Nghiêm động dậy, ho thêm vài tiếng sau đó mới từ từ quay đầu lại, mặt mũi toàn là nước, không biết đó là nước mắt hay là nước trà mà vừa rồi Lục Ly đổ vào miệng hắn nữa. Đưa mắt lạng lẽ nhìn tôi một hồi, Dương Nghiêm lau hết nước trên mặt, nói với tôi giọng khản đặc: “Thù hận đến mức độ nào mà nương nương có thể ra tay nhẫn tâm như thế...”.

Tôi không nói được gì trước câu hỏi ấy, trong giây lát chỉ biết im lặng.

Dương Nghiêm lại cảm thán: “Cổ nhân nói không sai! Thà đắc tội với kẻ tiểu nhân chứ đừng đắc tội với đàn bà!”.

Câu nói ấy chạm đúng chỗ đau của tôi, cảm giác áy náy vừa mới nhen nhúm trong lòng lại bị hai chữ “đàn bà” dập tắt, cơn giận lại bốc lên đầu, tôi lập tức gầm lên: “Lục Ly, mau dâng bánh quế và trà cho khách!”.

“Đừng! Đừng! Đừng mà!”.

Dương Nghiêm lập tức bật dậy khỏi ghế, chạy vội ra cửa, miệng kêu: “Xin cáo từ, không cần tiễn!”.

Vì động tác của Dương Nghiêp rất nhanh nên tôi bị bất ngờ, lúc sau mới quay đầu lại hỏi Lục Ly: “Hôm nay hân tới đây có việc gì vậy?”.

Lục Ly chưa kịp trả lời thì Dương Nghiêp đã quay lại, có điều không dám vào bên trong mà chỉ đứng ngoài cửa thò đầu vào đưa mấy trang giấy, miệng nói: “Đưa nhạc phổ, Cửu ca sai ta mang nhạc phổ điệu “Ba mươi sáu” cho nương nương”.

Nếu hân đừng nhắc đến còn đỡ, nghe hân nhắc tôi lập tức nhớ đến chuyện ở trong nhà xí hôm ấy, cảnh tượng tôi đứng sát bên Nhà xí huynh mãi mà vẫn không lôi được “của quý” ra lại hiện lên trong đầu, vì thế tôi lập tức lớn tiếng gọi: “Lục Ly, mau chuẩn bị cho anh ta một túi bánh quế đem về!”.

Dương Nghiêp kêu lên một tiếng thảm thiết: “Cô có phải là phụ nữ không đấy?”, nói xong không chờ cung nữ ra đón lấy nhạc phổ đã ném vội xuống, quay người bỏ chạy, đến lúc nghe thấy câu tiếp theo thì hân đã chạy đến sân: “Từ nay trở đi ta không bao giờ ăn bánh hoa quế nữa”.

Lục Ly bước tới nhặt mấy tờ giấy có ghi lời bài hát lên đưa cho tôi đồng thời khẽ cắn môi, nhìn đáng vẻ là biết trong lòng cô đang rất mâu thuẫn. Một hồi lâu sau, Lục Ly mới nói: “Nương nương, nô tì có lời này không biết có nên nói ra hay không”.

Rất ít khi thấy Lục Ly như vậy, vì thế tôi khẽ nói: “Chuyện gì? Cứ nói đi!”

Lục Ly thận trọng nhìn tôi một cái, khẽ nói: “Cửu điện hạ tuy là anh em ruột thịt của Thái tử điện hạ, nhưng dù sao thì cũng đã là người lớn, nương nương không nên bảo Cửu điện hạ tìm hộ nhạc phổ, chuyện này truyền ra ngoài sẽ khiến người ta cho rằng nương nương và Cửu điện hạ có tư tình”.

Tôi biết rằng Lục Ly nói có lý liền vội gật đầu, đáp: “Nhớ rồi, từ sau bớt qua lại với bọn họ là được mà”.

Lục Ly thấy tôi nghe lời như vậy, khẽ mỉm cười.

Tôi vẫn còn nhớ câu nói vừa rồi của Dương Nghiêp, trong lòng bưng bưng lửa giận, một mình đi lại trong điện vài vòng, cơn giận vẫn không nguôi, không nén được quay lại hỏi Lục Ly: “Ta có giống phụ nữ không?”.

Lục Ly vội dùng tay che miệng, đôi mắt mở to, vành mắt lập tức đỏ lên, dịu dàng an ủi: “Nương nương, sao nương nương lại hỏi như vậy? Nương nương là người phụ nữ dịu dàng và hiền thực nhất trên thế gian này, không chỉ là hình dáng, mà cả tính tình cũng rất tốt...”

Ôi, Lục Ly, cô đúng là rất biết an ủi người khác, giỏi đến mức ta nghe mà muốn đập đầu chết quách đi cho rồi.

Có lẽ Lục Ly thấy sắc mặt của tôi càng u uất nên vội nói thêm: “Nếu nương nương không giống phụ nữ, thì trên thế gian này chỉ còn toàn gã đàn ông lỗ mãng thôi”.

Quý thần ơi, đây là rắp tâm muốn ta chết phải không!

3. Chương 3: Đưa Thái Tử Phi Về Nhà Mẹ Đẻ

Tháng Năm Tết Nữ nhi[1], cũng là ngày Đoan ngo, đội lá ngải, đeo bùa chống ngũ độc. Từ ngày mừng Một đến mừng Năm tháng Năm, các cô nương chưa xuất giá thì ăn mặc trang điểm thật đẹp, phụ nữ đã xuất giá đều trở về nhà mẹ đẻ nên mới gọi là Tết Nữ nhi.

[1] Tết Nữ nhi ở đây là tên gọi tết Đoan Ngọ của người dân ở khu vực ven Bắc Kinh trước đây. Tết Nữ nhi hiện tại của Trung Quốc là vào ngày mừng Một tháng Chín.

Suốt mấy ngày liền, tôi luôn cảm thấy rất phiền muộn vì phải ăn Tết Nữ nhi cùng với một đoàn các chị em gái và con dâu trong nhà.

Lặn mắt tắm suốt ba tháng ròng, cuối cùng Tề Thịnh cũng đã xuất hiện, nói sẽ đưa tôi về nhà mẹ đẻ.

Về nhà mẹ đẻ, về nhà mẹ đẻ, về đâu, nhà mẹ đẻ cái nỗi gì?

Đêm trước hôm về nhà mẹ, Lục Ly vô cùng vui vẻ thu dọn đồ đạc, còn tôi thì ngồi lặng lẽ trên giường, tay chống cằm nhìn Lục Ly tắt bật qua lại như con bướm. Lục Ly không yên tâm, chốc chốc lại nhìn sang, thấy tôi không có động tĩnh gì mới tiếp tục bận rộn với công việc của mình.

Trong lòng tôi nghĩ, Tề Thịnh dù thế nào cũng có thể có thiếp; Tết Nữ nhi chỉ vẹn vẹn mấy ngày, là chồng của nhiều người như vậy, không hiểu anh ta xoay sở kiểu gì? Tôi đang định hỏi Lục Ly, chợt nhớ hiện tại tôi đang có tiếng là “nửa điên nửa khùng”, nếu lại hỏi những chuyện linh tinh ấy, sợ mọi người bảo mình bị điên thật nên đành thôi, không nỡ làm Lục Ly thêm lo lắng nữa.

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng những câu hỏi ấy cứ quanh quẩn trong đầu như con mèo động đực bị nhốt. Cuối cùng không nén được nữa, tôi bèn hỏi khéo Lục Ly: “Lục Ly này, nếu chúng ta ăn Tết Nữ nhi thì Hoàng Lương Ái và Trần Lương Đệ sẽ thế nào?”.

“Bọn họ ư?”, Lục Ly quay lại nhìn tôi, “Thì tất nhiên là ở trong cung rồi”.

“Bọn họ không về nhà mẹ đẻ à?”, tôi ngạc nhiên, “Chúng ta đều về cả mà?”.

Lục Ly đáp: “Bọn họ làm sao sánh được với nương nương. Nương nương là thê, bọn họ là thiếp, nương nương là chủ, bọn họ là tớ!”.

Tôi nhìn thấy vẻ coi thường trên khuôn mặt của Lục Ly khi nhắc tới những người như Hoàng Lương Ái. Ôi, Lục Ly ơi, nếu cứ như thế, sớm muộn gì thì cô cũng chuốc họa vào thân mất thôi. Cô còn trẻ quá, không hiểu được bọn đàn ông chúng tôi đâu. Chủ cái gì, tớ cái gì, mới mẻ là được hết! Đúng như người ta vẫn nói: Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng bỏ!

Tôi định sẽ bảo ban cho Lục Ly một chút nhưng suy nghĩ một lát lại thôi, cứ ngồi yên ngoan ngoãn.

Thấy tôi không nói gì, Lục Ly bắt đầu ca cẩm: “Kể từ Tết Nữ nhi năm ngoái đến nay, đã một năm nương nương không về phủ, Lão thái thái và phu nhân chắc nhớ đến phát điên lên rồi. Lần này về có rất nhiều chuyện muốn nói. Cũng đã lâu rồi không gặp các tiểu thư trong nhà, không biết họ đã lớn thế nào rồi... Cây cỏ trong vườn nhà là đẹp nhất, cũng không biết bây giờ ra sao nữa...”.

Lục Ly cứ cúi đầu hồi tưởng, nét mặt và giọng nói rất dịu dàng, lòng tôi dần trở nên yên bình, cơn buồn ngủ từ đâu ập đến. Đúng lúc đang mơ màng thì đột nhiên nghe thấy Lục Ly thay đổi ngữ điệu, thốt lên mấy lời độc địa: “Chỉ hận là con tiện nhân Giang thị cũng sẽ về, chắc chắn nó sẽ tìm cách quyến rũ Thái tử điện hạ à xem!”.

Tôi nghe vậy không khỏi sửng sốt: “Về đâu?”.

Lục Ly đáp với giọng giận dữ: “Con tiện nhân ấy không có nhà mẹ đẻ, có lẽ sẽ mặt dày về nhà chúng ta”.

Bỗng chốc tôi cảm thấy đầu óc rối tung lên, định hỏi nhưng lại không dám mở lời, cứ ấp úng, ngắc ngứ một hồi đến đỏ cả mặt.

Lục Ly lại tưởng tôi đang tức giận, vội bỏ công việc đang làm dở, ngồi xuống bên cạnh tôi, an ủi: “Nương nương chớ nổi giận, mặc dù con tiện nhân đó bây giờ đã mang danh Vương phi, nhưng về đến nhà chúng ta thì vẫn chỉ là một đứa họ hàng rách rưới, còn nương nương lại là đại tiểu thư thuộc chi trưởng, thân phận cách biệt một trời một vực, làm sao so sánh được!”.

Lục Ly tuyệt vời, cô luôn biết nói ra những lời mà ta thích nghe.

Chỉ có điều tôi không biết Giang thị chính là chị em họ với Trương thị. Hóa ra quanh đi quẩn lại vẫn là chuyện hai chị em tranh nhau một người đàn ông? Tôi chịu rồi.

Lục Ly cho rằng tôi vẫn lẩn tránh về chuyện của Giang thị nên tiếp tục dịu dàng khuyên nhủ: “Nương nương, nương nương là thái tử phi, tương lai là mẫu nghi thiên hạ, việc gì phải tức giận với con tiện nhân Giang thị và Thái tử cơ chứ? Dù thế nào thì nương nương cũng là chính cung được Thái tử điện hạ danh chính ngôn thuận lấy về, Giang thị đã trở thành Triệu vương phi, là em dâu của Điện hạ. Cứ cho là con tiện nhân ấy tìm mọi cách dụ dỗ lôi kéo đi chẳng nữa thì liệu có thể làm được gì nào?”.

Tôi nhìn Lục Ly, nghĩ thầm trong bụng: Tiểu cô nương ơi, cô còn non nớt lắm, cô không hiểu được tâm địa của đàn ông đâu. Vừa nãy tôi nói rồi còn gì, thê không bằng thiếp, thiếp không bằng bỏ, mà cô không biết

đằng sau bồ còn có cả đối tượng mình muốn mà không với tới được à? Cái người cuối cùng ấy mới là người được người ta ghi khắc ở trong tim.

Hơn nữa, em dâu thì sao nào? Dương Quý Phi còn là con dâu của Đường Minh Hoàng, thế rồi chẳng phải cũng trở thành quý phi đó sao? Danh phận đâu có thành vấn đề? Huống hồ, Tề Thĩnh cũng đã nói với Giang thị rồi đấy thôi: ... Nàng hãy chờ ta thêm ít ngày nữa, được không?

Chờ thêm ít ngày nữa để làm gì?

Tất nhiên là chờ Hoàng đế qua đời, Tề Thĩnh trở thành Tân hoàng đế, sau đó sẽ tìm mọi cách cướp lấy Giang thị.

Đúng là một màn kịch bẩn thỉu! Mà tôi chính là bia đỡ đạn đen đủi nhất trong đó!

Ti Mệnh Tinh Quân chết dẫm, ngài làm cho tôi sống cuộc sống đau khổ cũng được, nhưng ít nhất cũng để cho tôi sắm vai đàn ông chứ!

Tôi cúi đầu, nhìn xuống bộ ngực căng tròn của mình hồi lâu... Nếu nó ở trên cơ thể của vợ tôi thì tốt biết mấy!

Tôi lại ngẩng đầu lên, Lục Ly đang nhìn tôi bằng đôi mắt buồn rầu...

Thôi, mặc kệ, rửa mặt mũi đi ngủ cái đã!

Có lẽ sự oán hận của tôi đối với Ti Mệnh Tinh Quân đã cảm động đất trời, đêm đến tôi bất ngờ mơ thấy ông ta. Về mặt tên đó vẫn như cũ, vừa nhìn thấy tôi đã ưỡn ẹo một hồi rồi mới nói; “Quả nhiên, cái thể xác này càng tôn người lên, hơn hẳn so với ngoại hình lúc trước!”.

Vốn dĩ tôi đang giữ chặt lấy tay ông ta, nghe vậy bèn lỏng tay ra, quay sang túm cổ áo, neho mắt hỏi: “Ý ngài là thể xác trước đây của tôi không khôì ngò?”.

Ti Mệnh Tinh Quân nói liền mấy câu: “Khòì ngò, khôì ngò, rất khôì ngò”.

Nghe vậy tôi mới vừa lòng buông tay ra, nhưng ngẩng lại thấy không đúng, liền đưa hai tay túm chặt lấy cổ của Ti Mệnh Tinh Quân gằm lên giận dữ: “Ông làm thể này mà là trả ơn tôi à? Ông không cho tôi làm Thái tử cũng được, nhưng sao lại trêu người, cho tôi một thân hình đàn bà? Nhanh lên, biết điều thì mau trả tôi thân xác ban đầu! Nếu không... đừng trách tôi không khách sáo!”.

Ti Mệnh Tinh Quân bị tôi bóp cổ đến ho sặc sụa, cuống quýt nói: “Mau bỏ tay ra, động chân động tay với ta, người sẽ không có kết cục gì hay ho đâu!”.

“Tôi đã như thể này rồi thì còn sợ gì báo ứng nữa?” Tay tôi càng bóp chặt hơn, gằm lên với Ti Mệnh Tinh Quân: “Đưa tôi về, đưa tôi về!”.

“Không về được nữa!”, Ti Mệnh Tinh Quân mặt đỏ bừng kêu lên.

Tôi sững người, bàn tay bắt giắc lỏng ra, Ti Mệnh Tinh Quân giằng khỏi tay tôi, vội vàng lùi về sau mấy bước, hai tay đưa lên che lấy cổ, mắt nhìn tôi đầy cảnh giác.

“Vì sao không về được nữa? Thể xác của tôi không còn nữa à? Bị thiêu rồi ư?”, tôi dờ dẩn hỏi.

Ti Mệnh Tinh Quân thấy tôi không dùng vũ lực nữa liền tranh thủ sửa sang lại áo quần, đáp: “Không, thể xác không sao”.

Tôi ngạc nhiên: “Thể thì sao tôi lại không về được? Ông không định trả ơn chứ gì? Mang tôi trở về mới gọi là trả ơn, ông cứ giữ tôi ở lại là đang báo oán đấy”.

Ti Mệnh Tinh Quân do dự một lát, đáp: “Vì người tới đây nhập vào thể xác của Trương thị. Dương thọ của Trương thị vẫn chưa hết, đương nhiên cũng cần thể xác để đầu thai, do đó đã dùng thể xác của người rồi”.

Tôi ngây ra một lúc rồi hỏi lại với vẻ không tin: “Theo lời ông thì thể xác của tôi bây giờ là Trương thị dùng?”.

Ti Mệnh Tinh Quân gật đầu, rồi lại lắc đầu, ngẫm nghĩ một lát rồi mới đáp: “Thật ra cũng không thể nói như vậy. Vốn là người phải dùng thể xác của Trương thị, còn Trương thị thì dùng thể xác của người. Tình

hình hiện tại là người đang dùng chính thể xác của người mà Trương thị đã dùng mười mấy năm, còn cô ta thì đang dùng thể xác của chính cô ta mà người đã dùng hơn hai chục năm. Tính đi tính lại, người vẫn là người được lợi hơn”.

Cần nhắc, so sánh một hồi, cơn giận dữ trong chốc lát bốc lên ngàn ngạt, tôi gầm lên: “Tôi... tôi... tôi nghe không rõ, nói lại lần nữa đi!”.

Ti Mệnh Tinh Quân lườm tôi: “Nói một cách đơn giản hơn. Lẽ ra người phải đầu thai vào chính thể xác bây giờ, nhưng Diêm Vương có chút sai sót. Mà số mệnh kiếp này của người rất nặng, nếu sai e sẽ ảnh hưởng toàn bộ chúng sinh trong thiên hạ, vì thế Diêm Vương mới nài nỉ ta đổi lại thể xác của hai người”.

Tôi nghe xong chết đứng, hồi lâu mới định thần lại, ngây ngô hỏi: “Nói như vậy... cái này... mới là... thể xác... đích thực của tôi?”.

Ti Mệnh Tinh Quân nhìn tôi bằng ánh mắt thông cảm, gật gật đầu.

Tôi cúi đầu, đưa tay sờ lên ngực rồi lại sờ lên chiếc eo mảnh mai với vẻ không dám tin, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Ti Mệnh Tinh Quân.

Ti Mệnh Tinh Quân càng tỏ vẻ thông cảm hơn, đưa tay ra vỗ vỗ vai tôi: “Thôi, chấp nhận đi, thân xác này thuộc loại thượng hạng rồi. Mà người cũng đã nói người thích những cô gái như thể này còn gì”.

Trời ạ, đó là vì tôi nghĩ mình được làm một người đàn ông đấy chứ!

Trong chốc lát, tôi cảm thấy thân thể rã rời, đầu đau như búa bổ, không thốt được nên lời vì chút hy vọng còn sót lại cũng đã bị Ti Mệnh Tinh Quân chặt đứt.

Ti Mệnh Tinh Quân thở dài một cái rồi khẽ vỗ vào người tôi: “Đừng nghĩ ngợi nữa, trước tiên cứ ngủ một giấc cho tốt đã”.

Tôi đưa tay tóm lấy vạt áo của Ti Mệnh Tinh Quân khi ông ta định bỏ đi, hỏi: “Thể xác cũ của tôi bây giờ có khỏe không?”.

Ti Mệnh Tinh Quân nhìn tôi: “Cái gì đã qua thì cứ cho nó qua đi, nhìn lại cũng có tác dụng gì đâu?”.

Tôi cười đau khổ: “Dù gì thì cũng đã dùng hơn hai mươi năm, nhìn lại một lần cũng tốt”.

Ti Mệnh Tinh Quân hỏi: “Nếu nhìn rồi càng thấy phiền muộn hơn, người vẫn muốn nhìn sao?”.

Tôi vội gật đầu: “Vẫn muốn nhìn!”.

Ti Mệnh Tinh Quân thở dài lắc đầu, lôi từ trong lòng ra chiếc gương thủy tinh, đưa đến trước mặt tôi: “Thế thì nhìn đi”.

Tôi đưa tay run rẩy đón lấy chiếc gương trong sự xúc động mạnh mẽ, chỉ thấy trong gương một đám mờ mịt, mặc dù không nghe được âm thanh, nhưng trong đám hỗn độn cũng nổi rõ tấm lưng của một người đàn ông, đen nhẻm, rắn chắc, đầy mồ hôi. Những giọt mồ hôi ấy hòa vào với nhau thành một dòng, chảy dọc theo sống lưng...

Tôi buồn bực hỏi: “Mới mấy tháng mà sao lại trở nên đen đúa như vậy?”.

Ti Mệnh Tinh Quân nghe vậy, thò đầu nhìn vào gương: “Ồ, đó không phải là thể xác của người đâu, người ở phía dưới mới đúng”.

Tôi rất lấy làm ngạc nhiên, tiếp tục nhìn thật kỹ, góc độ của chiếc gương thay đổi, quả nhiên lộ ra hình ảnh của một người khác. Người này mắt hơi nhắm lại, gò má đỏ hồng, đôi môi mọng hơi hé mở, vẻ mặt không rõ là đau khổ hay vui sướng... Rõ ràng đó là tôi!

Tôi quay đầu lại vẻ cứng đờ, lặng lẽ nhìn về phía Ti Mệnh Tinh Quân.

Ti Mệnh Tinh Quân có vẻ bất lực, giơ hai tay lên phân trần: “Người không thể trách Trương thị được, cô ấy là một phụ nữ yếu ớt, cần đàn ông che chở...”.

Tôi không nói gì thêm, thẳng tay đập chiếc gương vào mặt Ti Mệnh Tinh Quân.

Khốn kiếp, ông để cho đời này tôi bị đàn ông ức hiếp cũng được, nhưng ông lại còn để cho thể xác ngày trước của tôi cũng bị đàn ông chà đạp. Tôi, tôi, tôi...

Đúng lúc tôi đang cảm hờn như muốn ăn tươi nuốt sống Ti Mệnh Tinh Quân, bỗng nghe thấy có người ở bên cạnh gọi: “Nương nương, nương nương...”.

Tôi mở to mắt, Ti Mệnh Tinh Quân đã biến mất từ bao giờ, còn Lục Ly trước mặt thì đáng vẻ lo lắng vô cùng, cô đang chăm chú nhìn tôi, gọi: “Nương nương, nương nương sao thế? Có phải đã mơ thấy ác mộng không?”.

Mơ ư? Đúng thế cứ coi như vừa mơ thấy ác mộng đi, tôi tự an ủi mình.

Tâm trí tôi vẫn còn đắm chìm trong cơn ác mộng thì Lục Ly đã bắt đầu mặc áo cho tôi. Đầu óc tôi có chút mờ dần, Lục Ly lại tưởng là vì chuyện hôm nay về nhà mẹ đẻ, liền dịu dàng khuyên nhủ: “Hôm nay nương nương phải đi cùng xe với Thái tử điện hạ, nương nương đừng bướng bỉnh nữa mà hãy chịu khó nhường Thái tử điện hạ, sau này thái độ của Điện hạ với nương nương sẽ dần dần thay đổi thôi...”.

Tôi nghe như có sét đánh ngang tai, cánh tay đang giơ ra để mặc quần áo cũng khựng lại, tôi quay sang hỏi Lục Ly: “Ta ngồi cùng Tề Thịnh?”.

Lục Ly không nhận ra điều đó, vẫn gật đầu đáp: “Điện hạ đã chịu đưa nương nương về nhà mẹ đẻ, tất nhiên sẽ không để nương nương ngồi xe một mình khiến người khác cười chê rồi. Xe đi trong kinh thành không thể nhanh được, muốn ra khỏi thành cũng phải mất cả nửa ngày, nương nương phải nắm lấy cơ hội ấy để thân thiết với Thái tử hơn”.

Những tia sét nối tiếp nhau giáng xuống khiến hồn vía tôi phiêu dạt khỏi cơ thể, những lời sau đó của Lục Ly tôi không sao nghe vào nữa, trước mắt chỉ thấy hình ảnh một tấm lưng trần cứ nhấp nhua nhấp nhô...

Tôi, có lẽ nên chết đi thì hơn!

Bên ngoài có nội thị đến bẩm báo, xa giá đã sẵn sàng, Thái tử Tề Thịnh đang chờ tôi ở ngoài cửa cung. Lục Ly không kịp tô vẽ dung nhan cho tôi, vội vàng kéo tôi ra ngoài. Tay tôi đưa ra hơi chậm nên không kịp ôm lấy cột nhà, đến khi ra khỏi điện lại phải giữ thể diện, chỉ còn cách ngoan ngoãn đi theo Lục Ly mà thôi.

Ra tới cửa điện, quả nhiên đã thấy đoàn tùy tùng của Thái tử chờ sẵn, xa giá lộng lẫy của hoàng thất đang đứng chặn ngay ở cổng.

Các người đẹp trong Đông Cung tuy không được về nhà mẹ đẻ nhưng cũng trang điểm, ăn mặc đẹp đẽ đứng chờ đưa tiễn ở cổng. Trong lòng đang rối tung nên tôi chẳng còn hứng thú để ngắm mỹ nhân, chỉ đưa mắt tìm bóng dáng của Tề Thịnh.

Một nội thị thấy tôi đưa mắt nhìn xung quanh, vội bước tới bên, khẽ nói: “Điện hạ đã chờ ở trong, mời nương nương lên xe”.

Lục Ly nào biết tôi lúc này hoàn toàn đã bị sét đánh cháy đen từ trong ra ngoài, chỉ lo sửa sang cẩn thận áo quần, dung nhan cho tôi, rồi lại chê môi tôi không đủ mọng, luôn miệng nhắc nhở: “Nương nương, mím môi lại đi nào cẩn chặt vào”.

Cẩn môi? Ta còn đang muốn cắn lưỡi luôn đây này!

Nội thị đặt chiếc bàn để chân màu vàng rực giúp tôi lên xa giá. Một chân đã đặt lên nhưng tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, quay người lại hỏi Lục Ly: “Có thể đổi xe được không?”.

Có lẽ Lục Ly cũng quá lo lắng nên không nghe rõ lời của tôi, chỉ giục già: “Cẩn môi dưới đi, cẩn đi, cẩn mạnh một chút!”.

Bị thái độ lo lắng của Lục Ly truyền sang, tôi cũng quên cả câu cần hỏi mà làm theo lời cô, cắn thật mạnh vào môi dưới. Một cơn đau nhói dội lên, tôi đưa tay chùi thì thấy có máu. Thì ra tôi đã cắn rách cả môi rồi.

Lục Ly thấy vậy cũng đỡ người ra, một lát sau mới vội nói: “Nương nương, rách rồi! Rách rồi! Cẩn rách rồi!”.

Tiếng kêu ấy của Lục Ly khiến tôi sực tỉnh. Tôi nào phải là Trương thị, một người đàn ông ngồi cùng xe với một người đàn ông khác, tôi căng thẳng cái quái gì chứ? Nghĩ vậy, tôi đường hoàng vén tà váy lên, gạt văng cánh tay đang đỡ lấy tôi của Lục Ly, bước lên xe với điệu bộ rất dứt khoát!

Trong xe, Thái tử Tề Thịnh đang ngồi trên chiếc đệm mềm vẻ rất thoải mái, nhìn thấy tôi bước vào, anh ta chỉ hơi nhướn mi mắt lên nhìn tôi một cái, vẻ bình thản. Ánh mắt Tề Thịnh hơi dừng lại trên môi của tôi một chút rồi lập tức rời đi, tiếp tục cúi đầu nhìn vào thư tập trong tay.

Tôi đưa tay sờ lên đôi môi vẫn còn đang rỉ máu, xuýt xoa mấy tiếng, sau đó tìm một chỗ thoải mái đối diện với Tề Thịnh mà ngồi xuống.

Nội thị bên ngoài hỏi xem đã đến lúc khởi giá hay chưa, Tề Thịnh khẽ ừ một tiếng, tôi còn chưa kịp phát biểu ý kiến thì xa giá đã từ từ chuyển động. Có lẽ, tính năng giảm xóc của chiếc xe không được tốt lắm nên tôi cảm thấy trong xe cứ lắc lư, nghiêng ngả.

Chà, cái kiểu lắc lư này không hiểu sao lại khiến tôi nhớ đến tấm lưng nhấp nha nhấp nhô ấy... Quả là hồn xiêu phách lạc!

Bên ngoài thì trống giong cờ mở, trong xe lại rất yên tĩnh. Tôi nghĩ, Tề Thịnh từ trước tới nay rất ít khi nói chuyện với Trương thị, chờ anh ta mở miệng nói với tôi là điều khó có thể xảy ra. Đã thế, tôi sẽ là người bắt đầu.

“Tề... Điện hạ...”

Tề Thịnh ngẩng đầu khỏi thư tập, ngược lên nhìn tôi nhưng vẫn không nói năng gì.

Tôi đổi sang giọng nói thân thiện nhất: “Có thời gian không? Chúng ta... nói chuyện đi”.

Mặt của Tề Thịnh vẫn không chút biểu cảm: “Chuyện với Dương Nghiêm là thế nào?”.

Tôi: “Nếu chúng ta cứ như vậy thì không phải là cách hay”.

Tề Thịnh: “Từ nay về sau, bớt qua lại với đám người Cửu đệ đi”.

Tôi: “Dương Nghiêm rốt cuộc là người như thế nào?”

Tề Thịnh: “Bớt gây chuyện đi!”.

Được rồi, tôi ngậm miệng, thế là được chứ gì?

Tôi im lặng, Tề Thịnh cũng không nói gì nữa, trong xe lại trở nên yên tĩnh, tôi đành đưa tay về phía anh ta, ý muốn nói: “Mời”.

Tề Thịnh nhìn tôi với vẻ rất ngạc nhiên, nói: “Cha của Dương Nghiêm, Dương Dự, vốn là con trai trưởng của Mạch Soái, được Mạch Soái đem cho Trung liệt công Dương Mặc làm con thừa tự, vì Trung liệt công mất sớm, nói là con thừa tự, thực ra lại được Mạch Soái nuôi lớn. Sau này, không hiểu thế nào lại có mối liên quan với Thôi gia ở Bắc Mạc. Dương Dự hồi còn nhỏ cũng từng gây ra một số chuyện, nhưng khi Tiên đế còn sống rất yêu chiều hẳn nên mọi người cũng đành chịu”.

Tôi nghe vậy cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, không phải vì bối cảnh phức tạp của Dương Nghiêm, mà vì không hiểu tại sao Tề Thịnh lại đủ kiên nhẫn để nói với tôi những điều này.

Tề Thịnh nói tiếp: “Dương Nghiêm là con trai bé của Dương Dự, trước đây ở Giang Bắc, năm ngoái mới tới kinh đô, không hiểu tại sao lại kết bè kết bạn với Cửu đệ”.

Vì “Mười tám điệu sờ”? Tôi thầm đoán.

Người xưa nói đúng, tình cảm giữa đàn ông với nhau chỉ có mấy loại: một là cùng nhau học hành, hai là cùng nhau tòng quân, ba là cùng nhau đến kỹ viện tán gái, bốn là cùng nhau chia tang vật.

Lý do thứ nhất, thứ hai, thứ tư đều không phải, vậy chỉ còn lý do thứ ba.

Tề Thịnh ngừng nói, đưa mắt nhìn tôi.

Tôi há miệng ra nhưng không dám nói.

Tề Thịnh nhìn thấy bộ dạng tôi như thế lại tưởng tôi có gì băn khoăn, lạnh nhạt nói: “Có gì thì nói đi, không cần kiêng dè đâu”.

Tôi lại há miệng, nhưng vẫn không dám nói.

Tề Thịnh hơi chau mày, cuối cùng cầm thư tập lên, cúi đầu xuống không nhìn tôi nữa.

Tôi nhìn Tề Thịnh, trong bụng nghĩ, nên nói với anh ta như thế nào nhỉ? Theo kiểu uyển chuyển vòng vo, hay là thẳng thắn? Theo kiểu dạy dỗ, bảo ban hay là đánh đòn phủ đầu?

Anh ta sẽ thích loại nào hơn?

Chà, con người tôi hình như không thuộc loại người biết khuyên nhủ người khác.

Tôi hắng giọng mấy tiếng rồi hỏi: “Chàng... còn muốn nói gì nữa không?”.

Tề Thịnh không trả lời, tiếp tục chăm chú đọc sách.

Tôi ngồi ngay ngắn lại, thái độ nghiêm túc: “Vậy thì để thiếp nói”.

Tề Thịnh vẫn không phản ứng, chỉ có đôi mày khẽ nhướng lên.

Thôi được, tôi coi như anh đang nghe là được chứ gì. Tôi sắp xếp lại những điều định nói một lượt thật nhanh trong đầu, sau đó hỏi bằng giọng hết sức nghiêm túc: “Rốt cuộc thì chàng có muốn làm hoàng đế nữa hay không?”.

Tề Thịnh cuối cùng cũng ngẩng lên nhìn tôi.

Tôi chờ câu nói: “Muốn thì sao? Không muốn thì sao?” của anh ta.

Nhưng chờ một hồi lâu cũng không nghe thấy gì.

Thế là tôi đành tự mình tiếp tục bằng giọng nghiêm túc “Nếu muốn thì hãy nghe theo lời của thiếp; nếu không muốn thì hãy sớm nhường ngôi Thái tử, để người khác thay chỗ của chàng”.

Đôi mắt của Tề Thịnh đảo một vòng, cũng coi như đã có chút phản ứng, nói bằng giọng lạnh lùng như cũ: “Nghe theo lời nào của nàng?”.

Tôi nói về trịnh trọng: “Hoàn cảnh của chàng hiện giờ rất khó khăn, bên ngoài thì kẻ thù mạnh đang nhòm ngó, bên trong thì huynh đệ tranh giành, đi sai bất cứ bước nào cũng không bao giờ đứng dậy được”.

Tề Thịnh không nói gì. Tôi sợ rằng mình nói dài sẽ lộn xộn nên quyết định đi thẳng vào vấn đề: “Nam nhi đại trượng phu nên lấy sự nghiệp làm trọng, khắp chân trời đầu đất cũng có hoa thơm cỏ lạ, vì sao lại cứ đắm đuối với một nhành hoa!”.

Tề Thịnh mỉm cười: “Ồ? Sau đó thì sao?”.

“Trước hết hãy xa rời Giang thị”, tôi nói, “Nhất là đừng nói những lời ngốc nghếch kiểu như: Một đời một kiếp chỉ có mình nàng. Đây đâu phải là lời của bậc đế vương!”.

Tề Thịnh lặng lẽ nhìn tôi, ánh mắt rất phức tạp.

Nhân cơ hội ấy tôi tiến tới: “Chàng có biết trên đời này thứ gì thừa nhất không?”

Lần này Tề Thịnh có vẻ đã chú ý hơn, khẽ hỏi lại: “Thứ gì?”.

Tôi vỗ mạnh vào đùi: “Đàn bà! Nếu chàng đã làm hoàng đế rồi, hậu cung có cả ba ngàn mỹ nữ xinh đẹp yêu kiều, mỗi người một vẻ, chàng muốn loại nào mà không có? Việc gì cứ phải gắn với một người? Với điều kiện như chàng thì ngày nào chẳng có người đẹp kề bên, đêm nào chẳng được làm chủ rể cơ chứ!”.

Khóe môi của Tề Thịnh khẽ giật giật, nhưng vẫn không nói gì.

Nhìn Tề Thịnh dường như không có chút lay chuyển nào, tôi đành thay đổi cách thức, quyết định nói thẳng nói thật: “Chàng thích Giang thị cũng được thôi, dĩ nhiên một chút, nói dối một chút cũng được, nhưng đối với kiểu người như cô ta thì nhất định không được chiều chuộng. Chàng chiều cô ta một ngày thì cô ta làm nũng, chiều hai ngày thì cô ta sẽ làm bộ làm tịch, chiều ba ngày thì hay rồi, đến chuyện dờ cả mái nhà cô ta

cũng có gan làm. Hơn nữa, bây giờ chàng là Thái tử, còn Giang thị là Triệu vương phi, dù chàng có thích hơn nữa thì cũng làm được gì? Chỉ giúp người khác tóm được đuôi chàng, kéo chàng khỏi ngôi vị Thái tử mà thôi! Chỉ khi chàng làm hoàng đế rồi thì đàn bà trong thiên hạ đều là của chàng, em dâu thì sao nào? Tìm ra một kẻ điều Triệu vương đi xa, nửa năm cũng không về được một lần, Triệu vương phi chẳng phải là để sẵn cho chàng vụng trộm rồi sao? Chỉ một điểm cần phải chú ý, đó là ngày giờ phải tính cho chính xác, một khi Giang thị có mang, chàng phải triệu Triệu vương về, dù không lừa được Triệu vương thì cũng sẽ lừa được những người khác...”.

Sắc mặt của Tề Thịnh tối sầm lại.

Tôi lập tức chuyển hướng khác: “Nếu chàng thực sự yêu thích Giang thị kia thì hãy dứt khoát làm cho Triệu vương chết vì đại nghĩa là được ngay thôi, sau đó để Giang thị giả như thủ tiết theo chồng. Tiếp theo, chàng bí mật đưa Giang thị đi giấu. Sáu tháng, nửa năm sau lại giả làm con gái, con nuôi, cháu gái, cháu nuôi của một sứ thần nào đó, đón trở về cho gia nhập hậu cung. Như thế thì Giang thị muốn có danh phận là Quý phi, Thục phi hay Đức phi gì mà chẳng được! Chàng đã là hoàng đế rồi, ai dám nói ‘không’ nào!”.

Sắc mặt của Tề Thịnh càng tối hơn trước.

Tôi nghĩ, không lẽ những lời vừa rồi vẫn không trúng tâm sự của anh ta sao?

Vì thế, tôi vội bổ sung thêm một câu: “Có điều, thiếp khuyên chàng không nên đưa Giang thị vào trong cung. Dạng đàn bà như vậy đưa vào nhà rồi lập tức sẽ thay đổi ngay...”.

“Bộp!”

Tề Thịnh đột nhiên cảm thư tập đập mạnh xuống trà kỷ, sắc mặt xanh mét nhìn tôi.

Tôi đã nói rồi mà, tôi là người không biết khuyên nhủ người khác.

Tề Thịnh hỏi bằng giọng lạnh lùng: “Rốt cuộc nàng là ai?”.

Câu hỏi này khiến tôi giật thót, mồ hôi tôi túa ra. Tuy tôi chưa có kinh nghiệm xuyên không[2], nhưng cũng đã đọc được mấy cuốn sách về nó. Đến trẻ con xuyên không cũng biết phải giấu sự thật về xuyên không, tôi dù sao cũng là một người đàn ông chân chính, liệu có thể nói cho anh ta biết rằng tôi chính là người xuyên không không?

[2] Xuyên không: chỉ việc nhân vật vượt qua thời gian, không gian trở về quá khứ hoặc tiến đến tương lai.

Có lẽ tôi nên nói cho anh ta: Thực ra, tôi mới thực sự là Trương thị, trước đây tôi cứ dùng thể xác của Trương thị, còn Trương thị thì dùng thể xác của tôi. Bây giờ, tôi đang dùng thể xác của tôi mà cô ta đã dùng mười mấy năm, mà cô ta thì dùng thể xác của cô ta mà tôi đã dùng hai mươi mấy năm. Tính đi tính lại tôi đã dùng thể xác của cô ta nhiều hơn mấy năm, cũng xem như lời được kha khá rồi.

Như vậy, tôi dùng của cô ta và cô ta thì dùng của tôi nhưng vấn đề là dù tôi có nói rất rõ thì Tề Thịnh liệu có nghe hiểu nổi không?

Kiểu người như anh ta rất dễ phạm phải hai sai lầm:

Một là đánh giá cao trí tuệ của bản thân;

Hai là đánh giá cao trí tuệ của người khác.

...

Tề Thịnh vẫn nhìn tôi bằng đôi mắt lạnh lùng.

Tôi vội đưa tay nâng đôi bông đảo căng tròn của Trương thị, nói bằng giọng nhẹ nhàng, chậm rãi: “Điện hạ, thiếp là Thái tử phi của chàng”.

Chà! Nặng trĩu cả tay thế này, nếu không mặc áo lót thì sớm muộn gì cũng xệ xuống à xem!

Tề Thịnh cười khẩy hai tiếng, không nói câu nào.

Trán tôi đã hơi đỏ mồ hôi nhưng vẫn cố giữ vẻ mặt thật bình thản.

Tề Thỉnh nhìn tôi chăm chăm một hồi, có lẽ không phát hiện thấy điều gì nên chỉ cười nhạt một tiếng, nhõm người dậy lấy ra một cuốn sách từ trong ngăn kéo bên sườn xe ném cho tôi: “Mau đọc thuộc đi!”.

Tôi đón cuốn sách, mở ra xem, trong đó in rõ chuyện của chín chục người từ lớn đến bé trong gia tộc họ Trương!

Tôi ngẩng đầu nhìn Tề Thỉnh, lại cúi đầu nhìn cuốn sách, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Tề Thỉnh...

Không lẽ tôi đã nhìn nhầm? Hay là tôi đã phạm phải sai lầm thứ ba?

Đánh giá thấp trí thông minh của Tề Thỉnh?

Tề Thỉnh nhìn tôi bằng ánh mắt sắc bén rồi nói bằng giọng lạnh tanh: “Nếu lần này nàng còn để xảy ra bất cứ một sai sót nhỏ nào, lúc trở về ta chỉ còn cách tiếp tục cầm cung nàng”.

Tôi vội vàng gật đầu: “Vâng”.

Tề Thỉnh lại nói tiếp: “Sau này ta làm hoàng đế, nàng sẽ là hoàng hậu. Nếu ta không thể trở thành hoàng đế, nàng...”.

Tôi vội tiếp lời: “Thiếp sẽ làm quả phụ!”.

Tề Thỉnh nhìn tôi bằng vẻ mặt không chút biểu cảm hồi lâu nhưng không nói gì.

Tôi nghĩ thầm, mình đã biết điều thế rồi, không lẽ vẫn không khiến cho anh ta vừa lòng?

Tề Thỉnh cúi đầu chăm chú đọc sách, không thềm để ý đến tôi nữa.

Tôi cũng cúi đầu xuống lật giở bản ghi chép trong tay. Cũng may không quá dày, còn chưa đến một trăm trang, cả lời nói đầu và lời cuối sách. Bên trong có chân dung tô màu của các nhân vật được vẽ một cách rất tỉ mỉ, công phu và sống động...

Ôi, đúng là một cuốn tranh vẽ tay thực sự, làm rất cẩn thận.

Tay nghề tốt như vậy mà lại dùng để vẽ loại ghi chép này, thật đáng tiếc...

Hà hà... thứ tôi nói là... bạn biết đấy...

Bất giác tôi cười thành tiếng.

Tề Thỉnh ngẩng lên đưa mắt nhìn một cái, tôi vội thu ngay nụ cười, cúi đầu xuống giả như đang đọc chăm chú.

Mắt nhìn vào cuốn sách, miệng Tề Thỉnh chậm rãi nói: “Từ đây về tới nhà họ Trương còn hơn một canh giờ nữa, cũng đủ để học thuộc đây”.

Tôi nhắm tính xem một “canh giờ” đổi ra là mấy tiếng đồng hồ. Một canh giờ là hai tiếng đồng hồ, trong hơn hai tiếng đồng hồ mà phải học thuộc từng này trang sách đúng là một việc khó khăn. Có điều, đều là những mẫu truyện ngắn nên nhớ qua loa cũng không sao, chỉ cần không nhận nhầm người là được.

Tôi lật cuốn sách xem một cách cẩn thận, trang đầu tiên vẽ một ông già ăn mặc theo kiểu võ tướng, bên cạnh bức vẽ cổ ghi một dòng chữ nhỏ: Hộ quốc Đại tướng quân Trương Sinh, đã mất.

Được, nếu đã qua đời rồi thì lần này về sẽ không thể gặp được.

Tôi lật sang trang khác.

Trang thứ hai là bức vẽ một bà già ăn mặc theo kiểu mệnh phụ phu nhân, có lẽ đó là vợ của Trương Sinh, lão thái thái của Trương phủ. Tôi chuyển sang đọc kỹ chuyện về bà, nhưng vừa nhìn mấy chữ đã ngáy người ra.

Ngôn thị Hộ quốc đại tướng quân thê xuất tự Hà Tây Ngôn thị thành tổ phi Ngôn thị chi tộc thân mạo mỹ tính đồ kỹ sơ hữu tì kiến sinh nhập tiểu ngôn vọng kiến vị sinh tư tì nữ tức biên sát chi...

Chữ phồn thể cũng được, lôm bôm cũng có thể nhận được bảy, tám chữ; viết theo hàng dọc cũng có thể chấp nhận được, dùng tay che hai bên thì hoàn toàn có thể không đọc nhầm hàng.

Vấn đề là: dấu câu tuy không cần phải đúng hoàn toàn, nhưng phải có chỗ ngừng nghỉ thì mới được chứ.

Nhưng ở đây hoàn toàn không có.

Nguyên một trang đầy chữ Khải viết nhỏ xiu, xếp theo hàng dọc, chữ phồn thể, không hề có lấy một dấu câu nào, hành văn theo lối nửa bạch thoại[3]...

[3] Bạch thoại: dạng ngôn ngữ viết của tiếng Hán hiện đại, hình thành từ sau đời Đường, đời Tống trên cơ sở ngôn ngữ nói, ban đầu chỉ dùng trong các tác phẩm văn học thông tục, về sau được dùng phổ biến trong xã hội.

Ái chà chà, đầu tôi muốn nổ luôn rồi!

Vì đọc cả câu rất khó khăn, tôi đành phải nhảy cóc từng chữ, thế nên bắt giắc đọc thành tiếng: “Ngôn thị... Hộ quốc Đại tướng quân... thê xuất... xuất tự Hà Tây... Hà Tây Ngôn thị thành tổ... phi Ngôn thị chi... tộc thân mao mỹ tính đồ kỵ... sơ hữu tỳ kiến... sinh nhân tiểu ngôn... vọng kiến vị sinh tư... tì nữ...”.

Sinh tư tì nữ? Tư sinh tì nữ?

Không lẽ viết sai?

Tề Thịnh đột nhiên lên tiếng, giọng lạnh lùng: “Ngôn thị, Hộ quốc Đại tướng quân thê, xuất tự Hà Tây ngôn thị, thành tổ phi ngôn thị chi tộc thân, mao mỹ tính đồ kỵ, sơ hữu tì kiến sinh nhân, tiểu ngôn, vọng kiến, vị sinh tư tì nữ, tức biên sát chi[4].”

[4] Ngôn thị, thê tử của Hộ quốc Đại tướng quân, xuất thân từ Ngôn gia ở Hà Tây, là thân thích của Thành tổ phi Ngôn thị. Tướng mạo xinh đẹp, tính tình hay đồ kỵ. Ngày đó, có một nữ tỳ nhìn thấy có nam nhân tiến vào nhà mới tiến lại cười nói vài câu, bị bà nhìn thấy, cho rằng nam nhân có tư tình với tỳ nữ này, liền đem tỳ nữ ra đánh đến chết.

Tôi ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Tề Thịnh.

Tề Thịnh nhìn tôi, hỏi: “Trước khi tới Trương phủ có thể xem xong trang này không?”.

Tôi cúi xuống chăm chú đếm số chữ rồi ngẩng đầu lên nhìn Tề Thịnh: “Cũng không nhiều lắm”.

Tề Thịnh chau mày lại, ném cuốn sách trong tay sang một bên, đưa tay về phía tôi: “Đưa đây cho ta!”.

Nói thực lòng, tôi rất ghét cái giọng điệu này của bọn đàn ông, liền nói ngay: “Không cần đâu, để tự thiếp đọc là được rồi”.

Tề Thịnh hơi sững người, nhướn mày, nói: “Được, nhưng đừng có đọc thành tiếng đấy”.

Nói xong, Tề Thịnh nhắm mắt lại, dựa người vào chiếc gối mềm mại.

Đồ chết tiệt! Ông kênh, ông giở trò gì đấy? Chẳng qua là ông đây xem không quen thôi. Ông mà đưa ra một văn bản tiếng Anh thì anh còn lâu mới bằng ông đây nhé.

Tôi cúi xuống, bắt đầu phần đầu...

Sau nửa canh giờ phần đầu... kết quả... không đến đích.

Nhìn thấy còn hơn nửa quyển, tôi bắt đầu cuống.

Tề Thịnh mở mắt ra: “Đưa sách đây cho ta”.

Lần này thì tôi ngoan ngoãn đưa sách cho anh ta.

Anh ta mở đại một trang, chỉ vào chỗ có hình vẽ, hỏi tôi: “Đây là ai?”.

Chết tiệt, đây đâu phải phụ đạo, là kiểm tra bài trên lớp thì có!

Tôi đột nhiên thấy hồi hộp, cảm giác mình như trở về hồi còn đi học, thầy giáo dạy Địa lý mở tấm bản đồ ra rồi hỏi: Đây là tỉnh nào?

Tôi cứ đứng chôn chân tại chỗ, mồ hôi toát ra đầm đìa, cố vắt óc nhớ xem đó là tỉnh Liêu Ninh, hay Hà Nam hoặc Hồ Nam?

Thầy Địa lý có một sở thích rất không hay, đó là thích đi lại trong khi giảng bài, rồi đột nhiên bước tới trước mặt một học sinh nào đó và đặt câu hỏi.

Lại còn có một thói quen xấu hơn, đó là nếu như học sinh trả lời sai, thầy sẽ lấy bất cứ thứ gì trên bàn của học sinh đó mà gõ vào đầu chủ nhân của nó...

Vì thế hồi ấy, hễ thầy Địa lý đi đến gần chỗ nào, đám học sinh đứa nào đứa nấy đều giật mình thon thót.

Mỗi lần thầy sắp đi tới chỗ tôi, bạn ngồi cùng bàn vội vàng nhắc: Đồ ngốc! Cất ngay hộp bút của cậu đi, cẩn thận không thì lát nữa thầy sẽ dùng nó để đánh cậu đấy!

Thế là, tôi lập tức cất hết mọi thứ trên bàn, thậm chí còn muốn cất luôn cả cuốn sách Địa lý vào trong ngăn kéo, trên bàn chỉ còn lại tờ giấy ghi bài là tốt nhất...

Tề Thịnh cầm cuốn sách khua khua trước mặt tôi rồi lại hỏi: “Đây là ai?”.

Tôi đưa tay vò đầu, trả lời về thăm dò: “Nhị mẫu? À, không, là nhị bá mẫu?”.

Tề Thịnh mím môi lại, không nói gì.

Tôi vội sửa lại: “À, thiếp nhớ ra rồi, là tam cô mẫu!”.

Tề Thịnh nhướng mày.

Thế là tôi lại sửa lại: “VẬY... chàng thấy giống ai?”.

Tề Thịnh nhìn tôi, một hồi lâu sau mới nói bằng giọng nhẹ nhàng: “Có lẽ là đại đường tẩu của nàng...”.

Tôi vỗ trán: “Đúng thế, chàng nói thiếp mới nhớ ra, chỉ có điều bức vẽ này nhìn có vẻ già hơn...”.

Mặt Tề Thịnh biến sắc, anh ta ném cuốn sách vào người tôi: “Đó chính là bà Phạm thị, mẹ đẻ của nàng đấy!”.

Thôi xong, phen này thì hay rồi, đến mẹ đẻ của mình mà tôi cũng không nhận ra!

Tề Thịnh hành động như vậy, tôi đã bắt đầu không nhìn được, thấp giọng thét: “Thiếp... vẫn chưa xem đến đoạn của bà ấy mà...”.

Tề Thịnh tức quá hóa cười: “Được, được, được... nhưng bà ấy chính là người lát nữa nàng sẽ gặp đấy!”.

Tôi nhặt cuốn sách rơi trên sàn xe, trong lòng cũng thấy tức giận, lát nữa tôi sẽ gặp người đó, thế sao anh không bảo từ trước? Có đời thuở nhà ai sắp vào trường thi rồi mới cấp tài liệu cho người ta không?

Tôi cũng sầm mặt xuống không nói năng gì.

Tề Thịnh có vẻ bình tĩnh lại, dừng một lát, đột nhiên nói với tôi bằng giọng lạnh lùng: “Còn không lại đây!”.

Tôi nhìn Tề Thịnh, không hiểu.

Tề Thịnh đưa tay day day thái dương, nói với vẻ bất đắc dĩ: “Trước hết ta nói cho nàng biết về những người mà lát nữa nàng sẽ gặp. Nàng phải nhanh chóng ghi nhớ, nếu lát nữa mà không ghi nhớ được thì cứ im lặng chớ có nói gì, dù sao cũng không có ai dám hỏi nàng đâu”.

Trước mắt, có lẽ chỉ còn cách tạm thời bám lấy cái chân thối của anh ta mà thôi.

Mặc dù rất không muốn nhưng tôi cũng vẫn phải tiến hai bước tới chỗ của Tề Thịnh.

Tề Thịnh chau mày nhìn tôi, không nói gì.

Bất đắc dĩ, tôi đành lê thân thêm hai bước nữa.

Nói thực lòng, tôi không có thói quen ngồi gần một người đàn ông khác như thế.

Tề Thịnh mặc dù có phần không vừa lòng, nhưng miễn cưỡng cũng coi như thông qua, cầm lấy cuốn sách từ tay tôi, lật từ trang đầu, vừa chỉ vào từng bức hình vừa giới thiệu sơ lược về họ cho tôi. Đoạn đầu là những người đàn ông chủ chốt trong gia đình họ Trương, Tề Thịnh chỉ nói tên họ, mối quan hệ của họ với tôi một cách đơn giản, đến phần ghi chép về những người phụ nữ anh ta nói kỹ càng hơn rất nhiều.

Tôi ngạc nhiên, bắt giác nhìn Tề Thịnh, bụng nghĩ thầm, Tề Thịnh biết rõ về những người chị em của tôi thật đấy.

Tề Thịnh thấy tôi đang nhìn mình liền dừng lại, giải thích với vẻ bất lực: “Những người phụ nữ này là những người nàng phải tiếp xúc nhiều nhất, đừng có lẫn lộn họ với nhau”.

Tôi hỏi về ngạc nhiên: “Sao chàng lại biết họ rõ thế?”.

Tề Thịnh lại chau mày, cố nén cơn bực bội, đáp: “Bởi vì ta đã xem cuốn sách này một lần rồi!”.

Ồ, không lẽ đây chính là khả năng nhìn một lần là nhớ nổi tiếng sao?

Khi xa giá dừng lại trước cổng chính Trương viên, Tề Thịnh đang nói đến con gái lớn của anh trai bên mẹ của Trương thị.

Tề Thịnh vội gấp sách lại, ném vào ngăn kéo trong khoang xe, dặn dò: “Nghe nói tiểu nha đầu này thân với nàng nhất, lát nữa gặp mặt tuyệt đối không được có sơ hở đâu đấy”.

Tôi không thêm để ý, khoát tay: “Chàng yên tâm, một tiểu cô nương mà làm khó được thiếp thì khi trở về thiếp sẽ tự mình treo cổ lên cành cây phía đông nam!”.

Tề Thịnh đang chuẩn bị bước xuống khỏi xe, nghe thấy thế liền dừng lại, quay người nhìn tôi: “Cái cây ở phía tây sau điện của nàng, cao thấp, to nhỏ đều rất phù hợp!”.

Tôi không ngờ Tề Thịnh cũng có khiêu hài hước lạnh lùng như vậy, nhất thời không biết phải tiếp lời thế nào.

Tề Thịnh nhìn tôi khẽ mỉm cười, quay người bước ra khỏi xe.

Tôi không kịp suy nghĩ gì về thái độ vừa rồi của Tề Thịnh, chỉ đưa tay lên lau mồ hôi, trong lòng cảm thấy hơi lo lắng.

Thì ra, giả vờ làm một kẻ ngốc và giả làm phụ nữ đều khó như nhau.

Các chị em phụ nữ, các chị em cũng thật chẳng sung sướng gì.

Vừa theo Thái tử bước xuống xe đã thấy Lục Ly đứng sẵn ở bên chờ. Nhân lúc đỡ tôi xuống xe, Lục Ly ghé sát vào tai tôi khẽ nói: “Con tiện nhân ấy đã về trước rồi!”.

Nghe Lục Ly nói vậy, tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Giang thị mặc một bộ đồ trắng đứng phía sau những người đàn ông quần áo chỉnh tề.

Chà! Cô gái này không hiểu vì sao ngày nào cũng mặc đồ màu trắng thế nhỉ?

Không... sợ bẩn à!

Tôi chợt nhớ đến Tề Thịnh, đại não của anh ta chắc là không xảy ra chuyện thiếu máu tạm thời đấy chứ?

Tôi quay người lại, thấy ánh mắt của Tề Thịnh quả nhiên đang dừng lại trên người Giang thị, sau đó mới nhìn sang Triệu vương đứng bên cạnh.

May quá, may quá, đại não chỉ bị thiếu máu tạm thời, không phải toàn bộ chạy hết vào tiểu não.

Cùng là đàn ông với nhau, tôi hiểu, đối với những người như anh ta thì giữa việc điều khiển súng đạn và bị súng đạn điều khiển chỉ có ranh giới vô cùng mỏng mảnh mà thôi.

Sau khi hoàn tất những nghi thức rườm rà, phiên toái thì Tề Thịnh và Triệu vương ở lại ngoài viện, còn Giang thị đi theo tôi vào nội môn. Vốn dĩ đã chuẩn bị kiệu mềm, nhưng vừa nghĩ đến người khiêng kiệu là các cô gái, tôi liền cảm thấy khó chịu nên dứt khoát không dùng.

Thái tử phi không ngồi kiệu, Triệu vương phi đương nhiên cũng chỉ có thể đi bộ theo. Suốt dọc đường đi, cô ta luôn giữ im lặng.

Tôi không nén được quay lại nhìn cô ta, không ngờ bị cô ta nhìn thấy, còn mỉm cười, khẽ gọi: “Đại biểu tỷ”.

Tôi quay ngoắt đầu lại... Kiểu gọi này thật quá đả kích người khác.

Nhưng rồi tôi lại không nén được tò mò, rốt cuộc Tề Thịnh thích cô ta ở điểm gì?

Khuôn mặt ư? Chỉ có thể xem là tương đối khả ái, những người có khuôn mặt đẹp hơn cô ta trong Đông Cung còn vô khối.

Thân hình chẳng? Tuy đang mặc trang phục mùa xuân nhưng vẫn không nhìn thấy có gì hấp dẫn.

Tính cách ư? Nhưng tính cách của phụ nữ chẳng qua cũng chỉ là mấy kiểu đó mà thôi, liệu khác được mấy phần?

Bây giờ thì tôi thực sự thấy kỳ lạ, rốt cuộc Tề Thịnh thích điểm gì ở cô ta? Còn thích đến mức khiến ột cung đầy mỹ nhân phải trở thành góa phụ sống...

Tôi lại quay đầu nhìn kỹ Giang thị một lần nữa vẫn không tìm ra nguyên nhân.

Chẳng lẽ là vì... những điểm tốt bên trong?

Nhưng vừa nghĩ đến đây, chính tôi cũng phải bật cười

Giang thị vẫn tỏ ra rất điềm tĩnh.

Ở nhị môn, một đoàn phụ nữ nhà họ Trương đang đứng chờ, cuối cùng tôi cũng đã nhìn thấy vị Ngôn thị mặt thì xinh đẹp nhưng lại rất hay ghen kia.

Đúng là thất vọng quá, không đẹp như trong bức vẽ, chính là điển hình của người đẹp tuổi xế chiều.

Còn cả bà Phạm thị, mẹ của Trương thị, vừa nhìn thấy tôi mắt đã đỏ hoe.

Đám đông nhìn thấy tôi đi tới bèn quỳ sụp xuống vái chào, tôi không nỡ nhìn thấy cảnh bà quỳ xuống trước cháu, mẹ quỳ trước con, vội bảo Lục Ly ra hiệu miễn lễ, lúc ấy mọi người mới đứng dậy.

Tôi cũng giả bộ chuẩn bị vái chào Trương lão thái thái và Phạm thị nhưng Lão thái thái đã đỡ ngay lấy tôi, kéo tay rồi nói như muốn khóc: “Đại nha đầu!”.

Những người xung quanh lập tức vô cùng phối hợp lời khấn tay ra, một nửa trong số họ lập tức nhỏ nước mắt, những người không khóc cũng cầm góc khăn chấm chấm khóe mắt.

Tôi cảm thấy đau đầu, vội nói: “Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa!”.

Ai ngờ, tôi vừa nói xong thì những tiếng nức nở nghẹn ngào ban nãy lập tức đổi thành khóc ra tiếng. Bây giờ thì hay rồi, đến Lục Ly cũng khóc theo họ.

Nếu chỉ có một phụ nữ khóc thì tôi còn có thể đỡ được, chứ cả một đoàn khóc cùng lúc như thế này... Tôi thậm chí suýt đưa tay lên trời thề: Tôi, tôi, tôi... thực sự không làm gì có lỗi với mọi người!

Đúng lúc tôi đang đứng ngây người ra thì một cô bé chừng năm, sáu tuổi từ trong đám đông bước ra, mở to đôi mắt tròn xoe nhìn tôi. Thấy cô bé rất đáng yêu, tôi cúi người xuống đùa: “Cô bé, bé có khỏe không?”.

Cô bé mỉm cười rất dễ thương và gọi tôi: “Cô ơi!”.

Tôi nhất thời dấn người.

Chị dâu của Trương thị vội chạy tới lôi tay cô bé, khẽ nói lời xin lỗi với tôi: “Nương nương tha tội, Thanh nhi còn bé chưa hiểu chuyện”.

Tôi xua tay, cười đáp: “Bé cũng có gọi sai đâu mà phải tha tội?”.

Đám đông cũng cười theo, nhờ thế mà số khăn tay được cất đi cũng khá.

Ôi, phụ nữ quả là loài động vật hỉ nộ thất thường.

Trương lão thái thái coi như đã khóc xong, quay người lại khuyên Phạm thị: “Con cũng đừng khóc nữa, khó khăn lắm Đại nha đầu mới về được một lần, lát nữa mẫu tử hai người cứ từ từ mà hàn huyên”.

Phạm thị gạt đầu vâng lời rồi quay sang nhìn tôi bằng đôi mắt hiền từ.

Tôi thấy sồn cả da gà trước cái nhìn ấy. Tôi không phải là con gái nhà người ta, quả thực không xứng đáng với ánh mắt ấy.

May sao, Giang thị đã kịp thời giải vây cho tôi. Từ nãy đến giờ, Giang thị vẫn đứng ở đằng sau đám người, lúc này mới bước ra để hành lễ với Trương lão thái thái. Trương lão thái thái lại được một phen cảm động, cứ cầm tay Giang thị nói chuyện.

Lúc này tôi mới rõ, thì ra Giang thị là con gái của chị gái họ ngoại nhà Trương lão thái thái.

Lục Ly nói rất đúng, đến đời của Trương thị thì đã là chị em họ xa bắn đại bác không tới rồi.

Lúc này, đám đông chẳng hề rút khăn tay ra hường ứng, chỉ lên tiếng khuyên Trương lão thái thái đừng quá xúc động. Có thể thấy rõ, thái độ của những phụ nữ nhà họ Trương đối với Giang thị không lấy gì làm tốt, thậm chí là coi thường. Đường đường là một Vương phi thế mà họ cứ giả như không nhìn thấy!

Gia đình mới chỉ có một thái tử phi mà đã lên mặt như thế, nếu sau này tôi thăng chức thành công, bọn họ liệu còn coi ai ra gì không!

Chuyện này cần phải chấn chỉnh!

Ngày hôm đó, tôi vô cùng nhàm chán.

Phụ nữ thời xưa tập trung một chỗ cũng không ngoài chuyện ăn ăn uống uống, nghe hát nghe hò, rồi ra sức nịnh hót tôi. Bị tra tấn đến tận khi trời tối, Phạm thị chỉ mới giữ tay tôi, vẫn chưa kịp nói một câu cho ra đầu ra đuôi thì nội thị từ phía ngoài đã chạy vào bẩm báo: Thái tử Tề Thịnh đang nghỉ ở Phong Nghi viện, truyền gọi tôi tới đó.

Chết tiệt, Tề Thịnh, ta ở trong Đông Cung đã tám tháng rồi, anh đã bao giờ cho gọi ta tới. Thế mà vừa về đến Trương gia anh đã gọi ngay được.

Phạm thị vội lau nước mắt, nói: “Dạo trước nghe tin con không được khỏe, trong nhà đã định đi thăm con, hiềm nỗi không thể vào đó được. Hôm nay nhìn thấy con không sao, mẹ cũng yên tâm rồi. Con mau đi đi, dù sao con vẫn còn ở đây mấy ngày, ngày mai mẹ con mình nói chuyện cũng được”.

Có lẽ thấy sắc mặt tôi không được tốt, Phạm thị vội khuyên: “Con à, đừng bướng nữa, chẳng có người chồng nào lại không thích vợ mình hiền thực, chỉ cần con nghe lời Thái tử thì nhất định Thái tử sẽ nhận ra những điểm tốt của con”.

Thấy sắc mặt tôi càng tối, Phạm thị hạ giọng khê nói: “Điện hạ dính chặt lấy con, đó là chuyện vui! Con gái ngọc, còn làm mình làm mẩy gì nữa? Không lẽ Điện hạ cứ chạy theo Giang thị thì mới là chuyện tốt chắc?”.

Tôi nhìn Phạm thị đồng cảm nhưng không nói gì.

Haizz, nếu bà biết con gái không còn là con gái bà nữa, con rể cũng không hề để lòng dạ ở chỗ Trương thị mà chỉ là sợ tôi làm lộ chuyện.

Lúc đó... bà còn cười được nữa không?

Từ biệt Phạm thị, Lục Ly dìu tôi chậm chậm đi về phía Phong Nghi viện, ai ngờ đến nửa đường thì gặp Giang thị cũng đang đi tới một viện ngay bên cạnh Phong Nghi viện.

Lục Ly giận dữ nói: “Không biết ai sắp xếp chỗ ở nữa. Đúng là chẳng hiểu chuyện gì cả, ai lại để con tiện nhân Giang thị ở sát vách của chúng ta như thế cơ chứ!”.

Tôi nhìn vào hàng trúc tía giữa hai viện, thầm nghĩ: Đúng là một nơi rất tốt cho những kẻ vụng trộm!

Rốt cuộc là ai sắp xếp chỗ nghỉ như vậy? Đúng là tài giỏi hết mức!

Tôi vừa bước vào viện thì nội thị đã chạy ra bẩm báo Tề Thịnh đang ở thư phòng.

Tôi đắn đo một lát, không để cho bọn Lục Ly đi vào mà một mình theo nội thị đến chỗ Tề Thịnh.

Loại chuyện này vẫn là không nên để cho phụ nữ biết, bọn họ hầu hết đều không thể giữ kín bất cứ điều gì, cho dù có trung thành đến mấy cũng thế.

Đèn trong thư phòng rất sáng, Tề Thịnh lại đang đọc sách.

Tôi thấy nhẹ nhõm, đoán mục đích của việc Tề Thịnh đọc sách chẳng khác gì mấy gã vệ sĩ đeo kính đen.

Một là, anh ta không muốn tôi nhìn thấy ánh mắt của anh ta, cũng đồng thời không muốn bộc lộ tâm trạng của mình.

Hai là, thằng nhãi ấy đang giả bộ bình tĩnh.

Quả nhiên, ánh mắt Tề Thịnh không để vào cuốn sách, chỉ bình thản hỏi tôi: “Thế nào?”.

“Cũng được”, tôi đáp.

Tề Thịnh ngẩng lên liếc tôi một cái.

Tôi lập tức kiểm điểm lại mình, ngữ điệu quá vui vẻ rồi, sau này nhất định phải sửa lại.

Tề Thịnh không nói gì, tiếp tục giả bộ như đang chăm chú đọc sách, thỉnh thoảng lại lật giở một vài trang. Có điều qua số lần lật sách thì có thể biết anh ta không để tâm vào việc đọc.

Thế là tôi cũng bình tâm lại, tìm một chiếc trường kỷ ngồi xuống, lặng lẽ ngắm Tề Thịnh đọc sách.

Khi tôi đã bình tĩnh lại thì Tề Thịnh cuối cùng cũng không bình thản được nữa, đột nhiên hỏi tôi: “Nàng có điều gì muốn nói không?”.

Tôi ngắm nghĩ một lát rồi thăm dò: “Chàng muốn nghe về chuyện gì?”.

Tề Thịnh nhìn tôi: “Vì sao đến cả người trong nhà mình nàng cũng không nhận ra?”.

Tôi hỏi lại: “Vì sao đến cả giới thiệu về các nhân vật trong nhà họ Trương mà chàng cũng phải chuẩn bị từ trước?”.

Tề Thịnh hơi nhếch môi lên, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Trong Thư thuyết kỳ đàm có ghi chép một câu chuyện, Kiều gia ở Nam Hàng có một người con gái qua một đêm đột nhiên thay đổi hoàn toàn. Chẳng những không nhận ra cha mẹ, bạn bè mà từ hành động đến lời nói đều khác hẳn trước. Mọi người nói rằng đó là vì người ấy mắc chứng mất trí nhớ. Có thuật sĩ thì nói người con gái ấy thân thể vẫn giữ nguyên nhưng phần hồn thì đã đổi, đó là vì có quỷ ám vào người, nhất định phải bắt được người thay thế mới thôi, chỉ có hỏa thiêu thì mới hóa giải được”.

Tôi giật thót mình: “Nhưng thiếp là người sống đàng hoàng, nếu bị thiêu thì sẽ chết mất”.

Tề Thịnh lại nói tiếp: “Nhưng cha mẹ của Kiều thị vì thương xót con gái nên đã đuổi thuật sĩ ấy đi. Sau đó, gia đình Kiều thị vẫn bình an, nhưng mọi người đều sợ cô con gái có số khắc người đó nên chẳng ai dám lấy, khiến cho cô ấy đã đến tuổi hai mươi vẫn chưa gả được”.

Tôi chợt thấy đau buồn. Thử nói xem, nếu tôi xuyên không trước có phải tốt không, thà làm một bà cô già còn hơn phải lấy một người đàn ông!

Tôi hỏi Tề Thịnh: “Nhưng bây giờ thiếp đã lấy chồng rồi, làm thế nào bây giờ? Liệu... có bỏ được không?”.

Tề Thịnh thông thả đáp: “Thái tử không bỏ vợ...”, anh ta dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Sau đó, không hiểu sao lại gặp được Tĩnh quốc công Hàn Hoài Thành. Tĩnh quốc công là người không sợ thần thánh, ma quỷ, nên đã nhờ mai mối lấy cô gái đó. Sau khi lấy nhau, hai người sống vô cùng hạnh phúc, nhưng đúng lúc những người bình thường đều nói: Chỉ có Tĩnh quốc công sát khí nặng nề đến thế mới chế ngự được cô gái ấy thì Tĩnh quốc công đột nhiên lâm trọng bệnh qua đời”.

Tôi sửng sốt: “Không lẽ số cô ta khắc chồng thật?”.

Tề Thịnh phì cười: “Khắc chồng, khắc chồng, đó chẳng qua chỉ là cách nói của những người nông dân quê mùa. Người đời chỉ nhìn thấy những chiến tích lẫy lừng của Tĩnh quốc công, có ai biết được đằng sau Tĩnh quốc công là sự hỗ trợ rất to lớn của Kiều thị!”.

Tôi phản bác: “Nhưng cuối cùng thì vẫn là khắc chồng còn gì?”.

Tề Thịnh nhìn tôi, nói bằng giọng bình thản: “Tĩnh quốc công không phải chết vì bạo bệnh, mà là giả chết nhằm mai danh ẩn tích”.

Giả chết, giả chết, chà, tôi thực sự không sao hiểu được chuyện này. Trong thời đại của tôi, người ta chủ yếu là thay tên đổi họ, cái loại giả chết để mai danh ẩn tích này trình độ cao quá, người thường làm không được.

Tôi nhìn Tề Thịnh, cố đoán xem anh ta nói những lời này với tôi có ý gì.

Tề Thịnh nhìn tôi, cũng không nói gì thêm nữa.

Hai chúng tôi cứ im lặng nhìn nhau như thế có lẽ cảm thấy hơi kỳ lạ nên cả hai đều rời mắt đi nơi khác.

Tề Thịnh lại khê hỏi tôi: “Nàng có điều gì định nói nữa?”.

Tôi nghĩ một lát, vẫn trả lời như cũ: “Chàng muốn nghe về chuyện gì?”.

Tề Thịnh vẫn giữ vẻ mặt bình thản, không nói gì.

Tôi đưa tay che miệng ngáp một cái, đứng dậy: “Hôm nay thiếp mệt rồi, nếu Điện hạ không còn chuyện gì nữa, thiếp xin phép được về phòng”.

Sắc mặt của Tề Thịnh hơi thay đổi.

Tôi quay người nhanh chóng rời đi, quả nhiên còn chưa tới cửa thì phía sau đã vọng lại giọng nói của Tề Thịnh: “Có lẽ nàng và Kiều thị đến từ cùng một nơi?”.

Tôi hơi dừng chân, quay người lại nhìn Tề Thịnh, cười đáp: “Thái tử điện hạ chắc mệt mỏi quá độ rồi. Kiều thị là người Nam Hàng, còn nhà thiếp lại ở Thịnh Đô, sao có thể là người cùng một nơi được?”.

Tề Thịnh im lặng một lát, đột nhiên mỉm cười gật đầu: “Không sai”.

Tôi cũng cười theo: “Thiếp lui trước, ngày mai gặp lại”.

Trò trẻ con, định buộc tôi thừa nhận mình xuyên không ư? Còn non lắm!

Vừa ra khỏi thư phòng chưa được mấy bước bỗng nghe thấy một tiếng “bộp”. Tôi bắt giác lắc đầu, cái thói hơi tí là ném sách này đúng là rất không hay, phải sửa!

Trở về phòng ngủ không thấy Lục Ly đâu, tôi đang định hỏi các cung nữ khác thì thấy Lục Ly đáng điệu rất bí mật trở về.

Lục Ly đuổi những người khác ra khỏi phòng rồi ghé sát vào tai tôi nói khẽ: “Đã sắp xếp xong cả rồi, trong mấy ngày này nếu Thái tử điện hạ đi gặp Giang thị, lập tức sẽ có người báo cho chúng ta biết”.

Tôi nghe mà sửng sốt, quay đầu lại nhìn Lục Ly. Nha đầu này sao lại chẳng hiểu chuyện gì vậy, ở đâu ra cái loại nhân viên suốt ngày chỉ chăm chăm đi bắt gian ông chủ như thế. Làm vậy chẳng phải sẽ liên lụy đến tôi sao?

Lục Ly lại nói: “Điện hạ đã đưa nương nương về phủ lại không chịu ngủ cùng phòng với nương nương, chắc chắn trong lòng vẫn còn nhung nhớ con tiện nhân Giang thị. Những ngày trước ở xa đã đành, bây giờ ở ngay bên cạnh thì nương nương không thể không đề phòng”.

Tôi không biết phải làm sao, đưa mắt nhìn Lục Ly rồi hỏi: “Người bảo đề phòng cái gì?”.

Lục Ly ngó người ra: “Đương nhiên là đề phòng Giang thị rồi ạ”.

Tôi lại hỏi: “Vì sao lại phải đề phòng Giang thị?”.

Lục Ly trả lời với vẻ rất hiển nhiên: “Nương nương! Đó là vì con tiện nhân ấy muốn quyến rũ Điện hạ!”.

“Trong Đông Cung có ai không muốn quyến rũ Tề Thịnh?”, tôi lại hỏi.

Lục Ly ngáy người ra không trả lời được.

“Nhiều cung tần, mỹ nữ như thế không đề phòng, đề phòng một Vương phi để làm gì?”, tôi lại hỏi.

Cuối cùng Lục Ly cũng im lặng suy nghĩ.

Tôi bỗng cảm thấy rất vui, tâm tình cũng nhẹ nhõm hơn nhiều. Nha đầu này ầy mà, đầu óc và mồm miệng không thể hoạt động cùng lúc được, để cho đầu óc của cô nàng hoạt động thì miệng lập tức sẽ trở nên ngoan ngoãn ngay.

Vừa mới yên ổn được chừng hai phút thì phía ngoài đã có tiếng người khê gọi Lục Ly.

Lục Ly đưa mắt nhìn tới một cái rồi xin cáo lui, lúc sau trở về sắc mặt càng trở nên khó coi, chạy đến ghé vào tai tôi thì thào: “Thái tử điện hạ quả nhiên ra khỏi phòng, đi tới bụi trúc rồi”.

Tôi không khỏi ngạc nhiên, chẳng lẽ những lời nói ban ngày đều uống phí? Vào giờ phút gay cấn Tề Thịnh vẫn để súng đạn chỉ huy?

Còn Triệu vương thì sao? Sẽ bị cái gì chỉ huy đây?

Tôi vừa nghĩ đến Triệu vương thì nghe thấy cung nữ bên ngoài khê bẩm báo: “Nương nương, Triệu vương điện hạ xin cầu kiến”.

Tôi thấy rất thú vị. Được lắm, đêm hôm khuya khoắt Thái tử bí mật hẹn gặp Triệu vương phi, Triệu vương thì đi cầu kiến Thái tử phi.

Đúng là một màn kịch hay!

Chỉ có điều, không rõ Triệu vương tới tìm tôi để làm gì.

Để kể khổ hay là muốn rủ đi bắt gian đây?

Nếu đã đến rồi, lại ở ngay gần như vậy, không gặp có lẽ không thích hợp lắm. Tôi đành phải bảo Lục Ly giúp tôi mặc lại quần áo cho nghiêm chỉnh rồi mới bước ra.

Triệu vương đang ngồi chờ ở phòng khách, nhìn thấy tôi bèn đứng dậy chào: “Tam tấu”.

Ừm, điệu bộ rất tùy tiện, có thể thấy trước đây quan hệ của Triệu vương với Trương thị rất gần gũi.

Vốn dĩ tôi có chút đề phòng Triệu vương, chỉ sợ anh ta lại yêu cầu tôi cùng đi bắt gian, nhưng vừa nhìn điệu cười của anh ta thì lại thấy rất đồng cảm. Một chiếc sừng to như vậy, có người đàn ông nào lại muốn cắm nó trên đầu?

Tôi đang suy nghĩ xem nên an ủi Triệu vương như thế nào thì đột nhiên nghe thấy anh ta cười, nói: “Tam tấu, mấy hôm trước được nghe mọi người kể một số chuyện thú vị trong kinh, đêm nay không ngủ được, đề liền muốn đến kể lại cho Tam tấu nghe”.

Vì không hiểu rõ về con người Triệu vương, tôi chỉ có thể thuận nước đẩy thuyền mà đối phó: “Được, mời Triệu vương”.

Tôi cứ tưởng câu chuyện của Triệu vương sẽ là dạng ý tại ngôn ngoại nên đã chuẩn bị sẵn tinh thần để tìm hiểu, ai ngờ Triệu vương lại kể cho tôi nghe chuyện vặt vãnh về các gia đình trong kinh thật. Nào là tam công tử của Lâm ngự sử mới lấy đại tiểu thư nhà Triệu hàn lâm, đám cưới chưa đầy một tháng thì đã đánh nhau..., nào là có một phú thương một lần lấy tới bảy tiểu thiếp, hơn nữa lại cùng đón về nhà một lúc, khi dâng trà cho đại phu nhân xếp thành một hàng dài đến tận cửa phòng...

Trà trong cốc của Triệu vương liên tục được rót đầy...

Tôi sai Lục Ly mang một ít hạt dưa lên...

Đến khi tôi không thể chịu đựng thêm được nữa, đành phải vẫy Lục Ly lại nói thêm vài câu. Lục Ly nghe xong đi ra ngoài, còn tôi lại tiếp tục nghe Triệu vương kể chuyện...

Một lát sau Lục Ly trở về, ghé sát vào tai tôi nói: “Thái tử điện hạ đã về rồi”.

Tinh thần tôi lập tức tỉnh táo, ngồi thẳng dậy, nhìn Triệu vương nói: “Điện hạ, không còn sớm nữa, hôm nay kể đến đây thôi, chúng ta nên về ngủ rồi!”.

Mặt nạ bình thản của Triệu vương cuối cùng cũng xuất hiện vết nứt, đưa mắt nhìn tôi: “Không còn sớm nữa à?”.

Tôi gật đầu: “Đúng là không còn sớm nữa!”.

Triệu vương lại hỏi: “Đã đến lúc về ngủ rồi à?”.

Tôi lại gật đầu: “Nếu Triệu vương vẫn còn muốn kể nữa thì để ta ời Thái tử điện hạ đến, hai huynh đệ... hàn huyên tâm sự nhé?”.

Triệu vương nghe thế vội đứng phắt dậy, xua tay: “Không cần đâu, không cần đâu, để hôm khác để lại tới nói chuyện với Tam tấu. Hôm nay xin cáo từ”.

Tôi cũng sốt ruột đứng lên tiễn khách: “Vậy thì không tiễn nữa, đi từ từ nhé!”.

Mặc dù miệng tôi thì nói đi từ từ, nhưng bước chân lại không hề chậm chút nào. May mà Triệu vương đi cũng tương đối nhanh, nếu không nhìn vào lại tưởng là Triệu vương tiễn tôi.

Vừa tiễn Triệu vương ra khỏi cửa, tôi lập tức về phòng nằm dài ra giường, cảm thấy mệt tới mức lưng mỗi người đau. Chà, cái thân xác Trương thị này đúng là chỉ để ngắm chứ không phải để dùng. Phải rèn luyện mới được!

Lục Ly quả nhiên là người rất tinh ý, không chờ tôi mở miệng đã đến bóp vai cho tôi. Bàn tay nhỏ nhắn ấy bóp rất đúng chỗ, chỉ hiem nổi lực tay hơi nhẹ một chút, tôi nhắc Lục Ly hai lần, Lục Ly bèn lập tức làm theo. Nhưng chưa được mấy cái thì tôi bảo dừng lại.

Lục Ly nhìn tôi vẻ không hiểu.

Tôi ngẫm nghĩ một lát, sau đó nói: “Người tìm một chiếc gối ôm lớn mang đến đây cho ta”.

Thấy ánh mắt của Lục Ly vẫn có vẻ không hiểu, tôi nghĩ thầm trong bụng, ôi tiểu cô nương, xem ra ngực của cô còn nhỏ lắm.

Tôi đưa hai tay ra phía trước làm động tác: “Chỗ này... cộm lắm...”.

Lục Ly đỏ mặt, mím môi cười rồi vội chạy đi tìm gối.

Tôi lại thở dài một tiếng, trước đây chỉ nhìn thấy cái đẹp và sự tuyệt diệu của vòng một đầy đặn, ai ngờ phụ nữ cũng có nỗi khổ khó nói ra...

Tạm thời chưa nói tới chuyện xệ hay không thì cũng đã thấy nó chẳng khác gì một cục thịt thừa to tướng!

Chà... đúng là không dễ dàng gì!

Tôi cứ nghĩ tới những khó khăn của các cô gái có vòng một nở nang mà thiếp đi lúc nào không biết. Trong cơn mơ, tôi thấy mình bị một con rắn màu xanh dẫn vào ruộng dưa, rồi sau đó bị vấp vào dây dưa mà ngã nằm giữa hai quả dưa to đùng, cộm đến mức hai bên ngực phát đau cả lên...

Điều kỳ lạ là, tôi biết rõ mình đang mơ, còn nghĩ có lẽ con rắn là ám thị của tình dục, tôi đã nén chịu nhu cầu tình dục quá mức rồi chẳng? Nhưng, còn hai quả dưa thì có nghĩa là gì nhỉ?

Đang bận suy nghĩ thì nghe thấy tiếng Lục Ly từ đâu đó vọng vào: “Nương nương mau dậy đi. Hôm nay là ngày rất quan trọng của Trương nhị cô nương, nương nương không thể đến muộn được”.

Thế là tôi lại suy nghĩ, Nhị cô nương? Trước đây tôi đã rất phiền phức với Ngũ cô nương rồi, còn Nhị cô nương là ai nhỉ?

Lục Ly sốt ruột đỡ tôi ra khỏi đồng chần, lúc đó tôi mới tỉnh ngủ hẳn, chợt nhớ ra Trương nhị cô nương chính là em gái của Trương thị, là người thân bản mấy lần đại bác không tới của Ngũ cô nương.

Đồng thời tôi cũng đã hiểu, làm gì có trái dưa ngọt nào, chẳng qua là vì tôi không cẩn thận nằm sấp khi ngủ mà thôi.

Lục Ly vội chải đầu, trang điểm cho tôi. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vẫn còn tối, cơn ngái ngủ còn chưa hết hẳn, tuy miệng không nói ra nhưng mặt thì lộ rõ vẻ không vừa lòng. Lục Ly dường như không thấy

điều đó, chỉ chú tâm vào việc trang điểm cho tôi, đồng thời lẩm bẩm: “Hôm nay là lễ Cài trâm của Nhị cô nương, nghe nói trong nhà đã chuẩn bị rất cẩn thận, cũng mời rất nhiều khách quý đến dự...”

Tôi ngạc nhiên: “Lễ Cài trâm?”.

Lục Ly gật đầu, cài thêm một chiếc trâm lên đầu tôi: “Làm lễ Cài trâm xong thì Nhị cô nương được phép lấy chồng rồi. Không biết sẽ lấy ai đây, để xem hôm nay ai sẽ tới...”.

Ồ, tôi hiểu rồi, lễ Cài trâm cái gì chứ, thực ra chỉ là một buổi quảng cáo sản phẩm, tuyên bố trước tất cả các vị quan to có mặt trong kinh thành rằng: Nhị cô nương nhà họ Trương cuối cùng cũng đã có thể tung ra thị trường được rồi... ấy chết, quên mất, là cuối cùng cũng đã đến tuổi lấy chồng rồi.

Tôi được Lục Ly trang điểm cực kỳ lộng lẫy, trở thành một nữ khách tôn quý đến tham dự lễ tuyên bố ra mắt Nhị cô nương. Sau đó tôi nhận thấy, lễ Cài trâm của Nhị cô nương quả đúng là rất to, Nhị cô nương quả đúng là rất xinh đẹp, khách quý đến dự quả đúng là rất... sang trọng, quý phái...

Trong đám khách đến dự, thấp thoáng thấy cả bóng dáng rất phong độ của Nhà xí huynh và Leo cây công tử...

Về ngoài tôi rất bình thản, trong lòng lại thấy rất đau...

Chỉ tiếc là không thể hỏi Thượng thư Bộ binh, cha của tôi rằng, rốt cuộc thì cha có mấy người con gái, vì sao cô nào cũng phải gả cho những người quyền quý...

Nhị cô nương rất xinh đẹp, tuy thân hình chưa phát triển hết nhưng đã nhìn thấy dáng dấp của một thiếu nữ, chắc chắn sau này có không ít người nhòm ngó, chỉ có điều không biết ai sẽ giành được.

Nghĩ đến đây, tôi đưa mắt nhìn sang hai người chưa vợ là Nhà xí huynh và Leo cây công tử.

Nhà xí huynh tỏ ra rất bình thản, tôi tin chắc anh ta thực sự bình thản.

Về mặt của Leo cây công tử cũng rất bình thản, nhưng tôi cảm thấy trong lòng anh ta có lẽ cũng đau như tôi, bởi mỗi khi nhìn đến chiếc bánh quế trong đĩa bánh điểm tâm đặt trên bàn, đôi mắt của anh ta bắt giác lại liếc tôi một cái.

Anh nói đi, anh như thế là muốn ăn hay không?

Đang mải suy nghĩ thì Lục Ly ở sau lưng khẽ kéo vạt áo tôi, thì thầm: “Nương nương, nương nương nhìn con tiện nhân Giang thị mà xem, lần nào cũng làm trò, nhìn điệu bộ giả tạo của ả ta kia!”.

Thực ra, không cần Lục Ly nói thì tôi cũng đã nhìn thấy Giang thị rồi. Giữa một đám đông màu sắc sặc sỡ nổi bật, Giang thị với một bộ váy áo màu xanh, trên đầu chỉ cài hờ một chiếc trâm màu ngọc bích, trông nổi bật hẳn lên chẳng khác gì cây hẹ trên mặt nước.

Ồ, sao hôm nay cô ta lại không mặc màu trắng nhỉ?

Quay lại nhìn Thái tử Tề Thịnh, biểu hiện của anh ta cũng khá điềm tĩnh nhưng ánh mắt thì không ổn định, cứ liếc đi liếc lại về phía Giang thị. Thế là, suy nghĩ của tôi cũng bay theo ánh mắt của anh ta, chỉ sợ Tề Thịnh không kiềm chế nổi lại nhường việc chỉ huy cho súng đạn.

Súng đạn chỉ huy người không đáng sợ, đáng sợ là súng đạn lúc nào cũng chỉ huy người!

Hừ, đều là người từng trải, ai cũng hiểu rõ cả...

Huống chi, hôm nay bộ dạng của Giang thị thực sự rất hấp dẫn. Ngay cả hộp đựng súng như tôi còn hồn phách run rẩy chứ đừng nói đến người mang súng như Tề Thịnh.

Người anh em, anh phải kiềm chế, nhất định phải kiềm chế...

Tôi, tin tưởng ở anh...

Thế nên, tôi cứ thấp thỏm như thế cho đến khi buổi lễ kết thúc, khách đến dự ngồi riêng từng khu theo giới tính, lúc đó tôi mới thấy tạm thời yên tâm mà nhìn kỹ các chị em phụ nữ có mặt hôm nay.

Tạm thời không nói đến Giang thị, nhân vật cây hẹ trên mặt nước kia, tôi nhìn là lại thấy đau khổ.

Nhị cô nương tuy còn ít tuổi nhưng đã thấy rõ tương lai sẽ là một mỹ nhân.

Các biểu tỹ, biểu muội khác cũng rất yếu điệu, thướt tha.

Xem ra, gen của nhà họ Trương đúng là rất tốt, không biết có phải là vì nhờ vị Trương lão thái thái tướng mạo xinh đẹp, tính tình hay ghen kia hay không?

Tôi quay đầu lại nhìn Trương lão thái thái một cái, sau đó rời ánh mắt sang người Nhị cô nương trẻ trung xinh đẹp. Ai ngờ, chỉ một ánh mắt ấy đã khiến cho Lão thái thái chú ý.

Trương lão thái thái đột nhiên hướng tôi cầu xin: Nhị cô nương vốn ngưỡng mộ tôi từ lâu, hôm nay lại là lễ Cài trâm của nàng ấy, muốn hỏi buổi tối liệu tôi có thể tới Sở phong quán để Nhị cô nương được ở cùng tôi một đêm không.

Vừa nghe nói vậy tôi vui đến phát cuồng, hà hà, bà lão này sao lại hiểu ý tôi đến thế chứ?

Trương lão thái thái nhìn tôi chờ đợi, tôi liền gật đầu nhận lời. Ngủ chứ, đương nhiên là ngủ chứ.

Nhưng ai ngờ, đêm ngủ chết tiệt ấy lại xảy ra vấn đề.

Tôi vui mừng hơn hở tới Sở Phong quán, lại chẳng thấy Nhị cô nương trẻ trung, xinh đẹp đâu mà chỉ thấy Trương lão thái thái tướng mạo xinh đẹp, tính tình đồ kỵ đang chờ tôi!

Ngược lại hẳn với vẻ hiền lương cung kính ban ngày, Trương lão thái thái đành mặt lại, quát lên: “Quỳ xuống!”.

Tôi ngó người ra, chưa kịp phản ứng gì thì Lục Ly ở phía sau đã nhanh chóng quỳ sụp xuống.

Trương lão thái thái thấy tôi không động tĩnh gì, quát lên: “Có phải nghĩ rằng mình là thái tử phi rồi, là nương nương rồi thì không phải quỳ trước bà già này nữa?”.

Tôi lại càng thấy ngạc nhiên hơn, Lục Ly lén kéo vạt áo tôi từ phía sau, khẽ van nài: “Đại cô nương, đại cô nương”

Cái kiểu xưng hô này còn không bằng gọi là “nương nương”, cách gọi đó ít ra tôi nghe cả nửa năm nay đã thành quen rồi.

Tôi miễn cưỡng kéo vạt váy, quỳ xuống trước mặt Trương lão thái thái.

Trương lão thái thái chống gậy xuống nền nhà, giận nói: “Lục Ly chỉ nói rằng người bị rơi xuống nước, bị kích động nên đầu óc không ổn định, nhưng ta thấy người không phải là đầu óc không ổn định mà là tâm trí không ổn định mới đúng! Người ngu quá, ngu quá, ngu tới mức không còn là con gái của Trương gia chúng ta nữa!”.

Tôi cúi đầu xuống ngoan ngoãn nghe mắng, bụng thầm nghĩ không biết Trương lão thái thái đang nói tới chuyện gì?

Trương lão thái thái vẫn tức giận chỉ trích tôi: “Thứ nhất, người đã theo đuổi bằng được tình yêu đối với người trong hoàng thất, như thế gọi là bất minh; thứ hai, người dám lấy chuyện hoàng tự để hãm hại Ánh Nguyệt, như thế gọi là bất trí; thứ ba, người ở trong Đông Cung cười đùa với Dương Nghiêm, điều ấy gọi là bất đoan; thứ tư, thân là Thái tử phi, người lại bỏ mặc chuyện Đông Cung không quản, như thế gọi là bất nghiêm. Người bất minh, bất trí, bất đoan, bất nghiêm như vậy thì sao có thể là con gái của nhà họ Trương chúng ta nữa...”.

Vì Lão thái thái tuổi đã cao, răng cũng rụng bớt nên khi bà nói thì mưa xuân liên tục bắn xuống trước mặt tôi.

Tôi cứ cúi đầu nghe, bụng thầm nhủ mình thật oan uổng, oan uổng còn hơn cả Đậu Nga[5].

[5] Oan Đậu Nga: bắt nguồn từ vở kịch “Nỗi oan Đậu Nga” của nhà soạn kịch Quan Hán Khanh. Đậu Nga là con một nhà Nho nghèo, từ nhỏ đã bị bán vào nhà Thái lão bà làm con dâu. Sau khi chồng chết, nàng ở vậy chăm lo ẹ chồng, lại bị một tên lưu manh trong vùng nhìn trúng. Tên lưu manh đó giảng bày để uy hiếp, bắt Đậu Nga theo hắn, có điều kết quả lại giết nhầm cha hắn. Đậu Nga bị đem ra pháp trường xử tử. Lúc đó là giữa trưa hè tháng Sáu, nàng đã thề rằng, nếu nàng oan uổng, ngay sau khi nàng chết trời sẽ

đổ tuyết, trong vùng hạn hán ba năm liên tục. Quả nhiên sau khi nàng chết, tuyết rơi phủ kín người nàng, vùng ấy cũng hạn hán ba năm liền.

Ai ngờ, Lão thái thái càng nói càng tức giận, càng về sau thì cơn giận không những không giảm mà ngược lại còn tăng lên.

Kết quả là, bà bị cơn giận khiến cho suýt nữa thì nguy hiểm tính mạng.

Đúng lúc Trương lão thái thái mắng đến cao trào lại đột nhiên không thấy động tĩnh gì nữa. Tò mò ngẩng đầu lên thì thấy người bà đang thẳng đơ, đầu ngửa ra sau. May mà tôi kịp thời chạy tới đưa tay ra đỡ lấy. Lục Ly từ phía sau cũng chạy vội tới, miệng gọi: “Lão thái thái...”

Lẽ ra tôi đã có thể đỡ được Trương lão thái thái, nhưng vì bị Lục Ly đẩy vào, thế là cả ba người đều ngã ra đất. Tôi đã nói rồi, nha đầu này ngoài làm hỏng việc ra thì chẳng làm được chuyện gì nữa cả.

Tôi do dự một lát nhưng rồi vẫn để Trương lão thái thái nằm ở dưới cùng. Cân nặng của hai con người đè lên trên đã làm bà bật ho mấy tiếng. Hà hà, quả là chó ngáp phải ruồi, Lão thái thái dần dần tỉnh lại rồi.

Tôi và Lục Ly dìu bà lên giường, đặt nằm ngay ngắn. Lúc này cơn giận dữ của Trương lão thái thái đã biến mất sạch, bà đưa tay xoa lên mu bàn tay của tôi, khẽ nói: “Nha đầu ngốc nghếch, sao con không hiểu, những người phụ nữ đã vào cung rồi thì chuyện tình yêu chỉ là ảo tưởng, thứ duy nhất có tác dụng là con trai nối dõi và thế lực bên nhà ngoại mà thôi!”

Tay tôi run lên, suýt nữa thì hất văng bàn tay của Trương lão thái thái ra.

Trương lão thái thái ngược lại cứ nắm chặt tay tôi, nâng người lên nhìn vào mắt tôi, nói từng chữ: “Nha đầu, nhất định con phải sinh cho Điện hạ một đứa con trai, nhất định phải làm, nhanh vào!”

Tôi cố gắng kìm nén, mắt nhìn xuống, giả bộ hiền lương: “Thái tử không thích con, con cũng đâu có cách nào”.

Trương lão thái thái hừ một tiếng vẻ khinh mạn, nói: “Tề Thịnh tưởng rằng nhà họ Trương chúng ta đều là lũ ngốc hết chắc. Đừng nói là Thái tử phi, kể cả đã hứa sẽ an bài cho đời sau của nhà họ Trương chúng ta thì thế nào? Một hoàng hậu không có con trai, chỉ cần một câu nói là có thể phế bỏ mà thôi. Nhà họ Trương chúng ta đâu có dễ dàng bị bắt nạt như vậy chứ!”

Trương lão thái thái dừng lại một chút, dòng suy nghĩ của tôi cũng dừng lại theo. Một lát sau lại nghe thấy bà nói tiếp: “Ta đã bảo phụ thân con có lời với Tề Thịnh rồi. Ngày con sinh được hoàng tôn sẽ là ngày Trương gia chúng ta giúp Thái tử kế vị!”

Trời! Lúc này tôi cứu bà làm gì chứ? Cứ để bà ngã lăn mà chết thì tốt rồi!

Mãi cho tới giờ đi ngủ buổi tối, tôi vẫn trong trạng thái hồn xác hai nơi.

Lục Ly cũng chẳng thốt ra câu nào, nhìn qua là thấy cô cũng đang có tâm sự. Không kìm được, tôi lên tiếng hỏi: “Lục Ly, sao em cứ mặt ử màu chau thế?”

Lục Ly ngược đôi mắt vô cùng trong sáng nhìn tôi với vẻ buồn bã: “Nếu chẳng may nương nương sinh còn đầu lòng lại là nữ nhi thì sao?”

Trời ạ, trạng thái cân bằng mà tôi mất bao nhiêu công mới lập lại được trong phút chốc bị đảo lộn, trong đầu toàn vang lên câu nói của một đại sư pháp hiệu Tam Tục trong thời đại cũ của tôi: Lần đầu sinh công chúa, lần hai sinh công chúa, lần tiếp theo sinh liền một lúc hai vị công chúa...

Chờ đến lúc người ấy sinh thái tử thì hoàng thượng... đã chết rồi!

Chà, đúng là một đêm mất ngủ!

Ngày thứ ba sau khi về nhà mẹ đẻ, đi dạo hoa viên.

Trang viên của nhà họ Trương dựa vào thế núi cao dần, cảnh sắc trong vườn hòa cùng với cảnh sắc tự nhiên của rừng núi bên ngoài, tạo thành một phong cảnh vô cùng tươi đẹp. Chỉ có điều, vì cú sốc đêm trước gặp phải thật sự quá lớn, lại thêm một đêm mất ngủ, hiện giờ tôi chẳng còn tâm trạng nào thưởng cảnh nữa.

Sắc mặt của Tề Thịnh cũng không lấy gì làm tốt, tôi đoán có lẽ vì Trương thượng thư đã có lời với anh ta, hoặc là vì hôm nay Giang thị không thể tới được.

Cuối cùng Triệu vương chỉ có một mình, nói rằng đêm qua Giang thị bị cảm lạnh, không thể cùng đi dạo hoa viên với chúng tôi được.

Chà, tôi cũng phần nào thấy thông cảm với Giang thị. Thử nghĩ xem, tối nào cũng phải lén lút vào rừng trúc như vậy thì sức khỏe có tốt hơn nữa cũng chưa chắc đã chịu nổi!

Vốn dĩ là Trương thượng thư dẫn mọi người đi dạo hoa viên, nhưng đi được một lúc thì mọi người tự nhiên chia thành nhiều tốp, làm thành một hàng dài.

Tôi quay đầu lại nhìn Nhị cô nương bên lên, thẹn thùng rút lại phía sau một mình, rồi lại nhìn Leo cây công tử Dương Nghiêm như một chú khỉ đang đi ở hàng đầu, chợt cảm thấy vô cùng thông cảm với “hướng dẫn viên du lịch” Trương thượng thư.

Phải dẫn một đoàn người vô tổ chức, vô kỷ luật như thế này, ông quả là vất vả rồi!

Có lẽ vì không có Giang thị ở trước mắt nên ánh mắt của Tề Thịnh chẳng biết để vào đâu, chốc chốc lại quay lại nhìn tôi.

Lục Ly đi bên cạnh thấy thế thì vui ra mặt, thỉnh thoảng lại đưa tay khẽ cấu tôi nhắc nhở: “Nương nương, Thái tử điện hạ lại nhìn về phía nương nương đấy!”.

Tôi vẫn cố gắng giữ vẻ mặt bình thản...

Này, Lục Ly, cô đừng có cấu nữa được không? Mỗi lần anh ta quay lại nhìn thì cúc hoa[6] của ta cũng run lên, người nói xem như thế liệu ta có thể không nhận ra được không?

[6] Cúc hoa: thuật ngữ dùng trong tiểu thuyết đam mỹ (tình yêu giữa nam và nam), ám chỉ hậu môn.

Đại đường tẩu Bạch thị đi bên cạnh thấy sắc mặt tôi không tốt, vội hỏi khê: “Nương nương mệt à?”.

Tôi vẫn còn chưa nói gì thì chị ta đã nhanh nhẹn chỉ về một tiểu đình ở hướng tây, nói: “Đằng kia là Ngưng Thúy các, tuy trông thô sơ nhưng rất yên tĩnh, nếu nương nương không chê, xin được dẫn nương nương tới đó nghỉ một lát”.

Tôi đưa mắt liếc nhìn Bạch thị một cái, với đôi lông mày lá liễu, cặp mắt phượng cùng bờ môi đỏ hồng, trông Bạch thị quả đúng là xinh đẹp, chỉ có điều đôi mắt có phần hơi sắc, trông không trong sáng như Nhị cô nương.

Nhưng rồi tôi chợt nghĩ, chị ta dù có đẹp như tiên thì có liên quan gì đến tôi đâu cơ chứ?

Thôi được, đi theo chị ta xem!

Nhân lúc Trương thượng thư giảng giải cho Tề Thịnh hiểu về cách bố trí trong hoa viên, một tay tôi nắm nay Lục Ly, một tay nắm nay Bạch thị, thông thả đi tới Ngưng Thúy các. Mọi người trong đoàn cũng không hay biết gì, duy chỉ có Tề Thịnh liếc tôi với ánh mắt bình thản nhưng cũng không nói gì, quay lại tiếp tục nghe Trương thượng thư giảng giải.

Cũng được, cũng được!

Vừa tới chỗ vắng vẻ, Bạch thị liền đưa tay che miệng cười khanh khách: “Ôi chà, Đại cô nương vẫn tinh nghịch như trước, chẳng có vẻ gì của một nương nương cả!”.

Trong chốc lát tôi không biết nói gì.

Lục Ly vội quay sang nói với Bạch thị: “Đêm hôm qua nương nương của chúng tôi không ngủ được, phiền Bạch phu nhân sai người dọn một chỗ thật sạch để nương nương ngủ một lát đi”.

Bạch thị lại cười, đáp: “Ngưng Thúy các đã được chuẩn bị từ trước rồi, để ta đưa nương nương tới đó là được”.

Ngưng Thúy các quả nhiên được chuẩn bị từ trước, rèm nhung màn lụa, mọi vật tinh xảo, chỉ có điều hương đốt hơi nồng khiến tôi vừa ngửi thấy đã chực nôn ra. Tôi đang định lên tiếng bảo Lục Ly mở cửa sổ ra cho

bớt mùi thì nghe thấy Bạch thị nói bằng giọng rất điệu đà: “Vì đây là mùi hương nường nường thích nhất trước khi xuất giá nên ta mới sai người đốt sẵn, chẳng hay có vừa ý nường nường không?”.

Tôi cố nín thở, gật đầu, bụng nghĩ thầm: Được! Nếu là loại hương thích nhất trước khi xuất giá thì cố mà chịu vậy.

Sau khi Bạch thị cáo lui, Lục Ly nhanh nhẹn trải chăn đệm ra cho tôi rồi cũng ra chờ ở ngoài cửa.

Tôi rất muốn ngủ nhưng mùi hương trầm khiến tôi cứ trần đi trở lại mãi mà không sao ngủ được. Vì vậy, tôi đành ngồi dậy nhìn cửa ra vào phía trước, rồi lại ngó cửa sổ phía sau, cuối cùng quyết định chọn cửa sổ phía sau. Vừa hé mở cánh cửa thì một làn không khí mới mẻ ủa vào, tôi hít mấy hơi thật sâu, cảm thấy như được sống lại.

Cách sau nhà không xa là một đầm sen với hàng liễu rủ ven bờ, bây giờ tuy chưa phải là lúc hoa sen nở rộ nhưng những búp hoa và lá sen đã phủ kín mặt hồ, quả nhiên đúng như tên gọi Ngưng Thủy các, nơi màu xanh ngưng tụ.

Tôi vươn người nhìn qua bốn phía xung quanh không thấy ai, bèn trực tiếp treo cửa sổ ra ngoài.

Bên hồ sen có đậu mấy chiếc thuyền nhỏ, tôi đoán là để mọi người du ngoạn. Tôi không biết chèo thuyền nên không hứng thú với những chiếc thuyền đó, đi về phía rặng liễu tìm chỗ khuất nhất nằm xuống. Tôi định nhắm mắt ngủ một giấc, nhưng ông trời lại cứ nhất quyết không để tôi được yên. Ngay lúc tôi sắp tiến vào giấc ngủ thì nghe thấy có tiếng người nói: “...Nếu muốn ngắm hoa sen thì một tháng nữa quay trở lại, lúc đó mới đúng là mùa sen”.

Là tiếng phái nữ, vừa then thùng vừa nũng nịu, tôi nghe mà thấy xao xuyến, chắc chắn là giọng của một mỹ nhân.

Giọng một nam nhân khê ừ một tiếng.

Tôi chửi thầm trong bụng: Đồ đàn, lúc này đâu phải “ừ” một tiếng là xong!

Quả nhiên, người con gái kia không biết nói gì nữa.

Tôi thấy trong lòng hơi tức giận, đâu ra cái kiểu tán gái như thế! Ít ra cũng phải nói một câu “người còn đẹp hơn hoa” chứ.

Cơn giận khiến tôi tỉnh hẳn, thấy mình vẫn đang nằm dưới bóng râm của những khóm hoa, xung quanh chẳng thấy bóng người nào cả!

Không lẽ tôi nằm mơ?

Đang băn khoăn thì trên đầu tôi xuất hiện một cái đầu người khiến tôi giật mình thất kinh, nhìn kỹ lại mới nhận ra đó là khuôn mặt bình thản của Nhà xí huynh.

Tôi sững người trong mấy giây, sau đó hạ đôi chân này giờ đang vắt chéo xuống, thầm nghĩ nằm như vậy hẳn không lấy gì làm đẹp mắt nên nghiêng người, nhưng sau khi nghiêng sang một bên thì lại phát hiện ra rằng, nằm nghiêng lại càng tệ hại hơn.

Tôi cảm thấy rất khó, không biết rốt cuộc thì nằm như thế nào mới có thể tỏ ra vừa đoan trang vừa tao nhã?

Có lẽ Nhà xí huynh cũng thấy được vẻ băn khoăn của tôi nên lùi về sau hai bước, lên tiếng: “Thôi, cứ ngồi dậy đi”.

Tôi lập tức ngồi bật dậy, sau đó tóm lấy bím tóc của Nhà xí huynh: “Người vừa đi qua đây là đệ à?”.

Nhà xí huynh gật đầu: “Trương nhị cô nương đưa đệ tới đây ngắm hoa sen”.

Ồ! Thì ra đúng là Nhị cô nương!

Cô nam quả nữ ở một mình rất dễ dẫn đến củi khô lửa bốc... Ấy, đừng hiểu lầm, tôi đang nói tới Nhà xí huynh và Trương nhị cô nương. Trong điều kiện ấy, nếu anh ta không làm gì cô ấy thì anh ta tuyệt đối không phải là đàn ông!

Tôi bắt đầu kín đáo quan sát Nhà xí huynh, hy vọng có thể nhìn thấy một ngọn cỏ, một phiến lá trên người anh ta... Kết quả là trên người anh ta thì chẳng thấy gì, còn trên người tôi thì lại không ít.

Tôi vội cúi xuống gỡ đám cỏ và lá cây đó ra, vừa gỡ vừa hỏi Nhà xí huynh: “Đệ có cảm tình với Trương nhị cô nương à?”

Nhà xí huynh ngồi xuống bên cạnh tôi, đáp: “Có lẽ thế”.

Tôi lại hỏi: “Muốn lấy cô ấy chứ?”.

Nhà xí huynh ngẫm nghĩ một lát, khẽ đáp: “Muốn”.

Tôi nhắc nhở: “Thế thì nhanh chóng ra tay đi!”.

Nhà xí huynh không trả lời, im lặng một lát rồi hỏi tôi: “Tẩu đang buồn phiền vì chuyện này à?”.

Tôi ngây người, quay đầu lại nhìn Nhà xí huynh.

Nhà xí huynh cười bình thản: “Tẩu ngủ mà cũng chau mày, chắc hẳn là đang có chuyện buồn phiền”.

Nói cứ như người nhìn ta lâu lắm không bằng! Tôi thầm nghĩ, hỏi lại Nhà xí huynh: “Đệ nói xem tính mạng quan trọng hơn hay cục hoa quan trọng hơn?”.

Nhà xí huynh ngây người trước câu hỏi của tôi, suy nghĩ một lát rồi đáp: “Trên đời này có người yêu hoa cục hơn tính mạng, nhưng hoa cục thì có thể nở lại, mạng người thì không bao giờ có lại!”.

Nghe câu trả lời ấy tôi không biết phải nói gì nữa, quả nhiên là nói văn hoa bóng bẩy quá nên không thể hiểu nhau được!

Tôi quyết định không thêm để ý đến anh ta nữa, cúi đầu xuống chăm chú nhặt cỏ và lá cây trên quần áo. Đến lúc tôi nhặt gần xong, tay đang phủi mấy cánh hoa trên đai áo thì Nhà xí huynh đứng dậy, cất giọng bình tĩnh: “Tam ca”.

Bàn tay tôi run lên, không chỉ phẩy trượt những cánh hoa mà còn không cẩn thận làm đai áo lỏng ra.

Tôi ngẩng đầu lên vừa vặn bắt gặp ánh mắt của Tề Thịnh. Chỉ nhìn vào ánh mắt ấy là tôi biết ngay lần này hỏng rồi. Dù gì thì tôi cũng từng làm đàn ông hai mươi mấy năm, sao lại không nhận ra, anh ta có thích tôi hay không là một chuyện, còn chuyện tôi ra ngoài ăn vụng hay không lại là chuyện khác!

Trời ạ! Liệu tôi có bị bắt nhốt vào chuồng lợn không? Dù sao tôi cũng là Thái tử phi, chắc cũng không đến nỗi dã man như vậy, cùng lắm thì một chén thuốc độc là xong...

Ồ, nhưng như thế thì có gì khác nhau nhỉ?

Ánh mắt của Tề Thịnh rất lạnh lùng nhưng giọng nói lại vô cùng bình tĩnh: “Trương Phóng đang tìm đệ đây, đệ mau tới đó đi”.

Nhà xí huynh nghe vậy vội cáo từ Tề Thịnh, lại quay về phía tôi cúi người xuống một cái rồi mới rời đi.

Chờ đến khi Nhà xí huynh đi xa rồi, Tề Thịnh cũng quay người bỏ đi. Tôi hiểu, anh ta bỏ đi như vậy thì sớm muộn gì tôi cũng được ban thuốc độc nên nhảy dựng lên, chạy về phía trước, đưa tay ra tóm lấy vai của Tề Thịnh: “Đừng đi!”.

Tôi cuống quýt chạy theo sau nhưng không kêu mấy câu vô nghĩa như: “Hãy nghe thiếp giải thích đã”, mà mặc cho Tề Thịnh nghe hay không, tôi đi thẳng vào vấn đề: “Giữa hai bọn thiếp không có chuyện gì đâu! Chẳng qua chỉ là vô tình gặp nhau thôi. Thiếp định tránh mọi người tới đây nghỉ ngơi một lát, cuối cùng thì lại nhìn thấy Cửu đệ và Nhị cô nương đang đi với nhau...”.

Tề Thịnh vẫn không thêm để ý đến tôi mà cứ một mực bỏ đi. Thấy sắp đến chỗ có người, tôi cuống lên, gọi: “Chết tiệt! Không lẽ thiếp lại ngốc đến thế sao? Nếu muốn vụng trộm thì thiếp chẳng bao giờ chọn Cửu đệ! Rừng tử trúc lý tưởng thế, Triệu vương lại ở ngay đây, thiếp tội gì...”.

Cuối cùng thì Tề Thịnh cũng dừng bước, tôi cũng lập tức đưa tay che miệng.

Tề Thịnh quay người lại nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng. Tôi suy nghĩ một lát rồi hỏi với vẻ thăm dò: “Câu cuối cùng không tính, thiếp nói lại lần nữa nhé?”.

Tề Thịnh lạnh lùng hừ một tiếng: “Trương Phóng đã nhắc ta rồi, nàng về nói với Ngôn thị, không cần phải chờ đến trước khi bà ta nhắm mắt, ta sẽ nhanh chóng cho bà ta được nhìn thấy mặt chết!”.

Tề Thịnh nói xong thì đi ngay, tôi đứng yên tại chỗ suy nghĩ, chợt hiểu ra. Gì chứ? Ý của anh ta là anh ta sẽ nhanh chóng cùng Trương thị XXOO?

Tôi bỗng cảm thấy trời đất tối sầm, sét đánh bên tai.

Tôi trở về Ngưng Thúy các trong trạng thái thất thần. Lục Ly không tìm thấy tôi đang cuống cả lên, vừa thấy tôi về vội khẩn cảm tạ Bồ Tát, nói với tôi bằng vẻ vô cùng vui sướng: “Nương nương, Điện hạ sai người truyền chỉ, tối nay Điện hạ sẽ ngủ trong phòng của nương nương...”.

Tôi không nghe rõ những lời sau đó, chỉ biết rằng tiếng sét vang vọng trên đầu này giờ cũng đã đánh xuống...

Sống trong sự sỉ nhục hay là chết trong sự tôn nghiêm?

Chuyện này quả thật khiến tôi rối như tơ vò.

Tôi ngẫm nghĩ một lát, lòng dạ rối bời, cuối cùng đành dùng lời Ti Mệnh Tinh Quân để tự thuyết phục bản thân. Thế nên, cuối cùng tôi cũng ra quyết định...

Đành phải sống trong sỉ nhục vậy.

Ti Mệnh Tinh Quân nói: Người vốn dĩ đầu thai vào thân xác của người phụ nữ ấy...

Khi tôi về đến Phong Nghi viện thì chạm trán với Giang thị, có lẽ cô ta biết đêm nay tôi sẽ thất thân nên đến nhìn tôi bằng ánh mắt đầy vẻ thương hại...

Tôi thực sự muốn ôm chầm lấy cô ta để khóc một trận cho đã. Nếu đổi lại là ngủ với cô thì có phải tốt!

Vẫn chỉ có Lục Ly là người hiểu tôi nhất, cô biết tôi đang rất hoảng loạn nên đã chuẩn bị rượu ngon cho tôi, còn dặn dò: “Nương nương, nương nương đợi một chút, để nô tì sai người đem mấy đĩa thức ăn lên”.

Tôi nhủ thầm trong lòng, uống chút rượu cho thêm can đảm thì cần gì phải có đồ nhắm!

Tôi ngồi xuống bên bàn, uống hết chén này đến chén khác, chỉ mong sao nhanh chóng say gục trên giường, hai chân dang ra, sáng mai thức dậy thì mọi chuyện đã xong hết rồi.

Tôi cứ uống mãi, cho đến khi Lục Ly bê mấy đĩa thức ăn về, nhìn thấy tôi đang tu chai rượu thì cuống quýt chạy tới giằng lấy chai rượu trong tay tôi, nói: “Ồi trời! Nương nương, sao nương nương lại uống một mình như vậy?”.

Tôi đáp, giọng đã có phần lè nhè: “Thì tại em mãi không về”.

Lục Ly thấy tôi say đến mức chẳng biết gì, tức quá nói: “Sao nương nương lại uống nhiều như vậy chứ!”.

Nghe giọng điệu của Lục Ly, tôi chợt nhớ đến người bạn gái trước đây của tôi, mỗi khi tôi uống say cô ấy cũng mắng tôi như vậy...

Tôi bỗng thấy nỗi buồn cuộn trào, ôm lấy Lục Ly thì thào: “Ta sợ, ta sợ...”.

Có ai đó lên tiếng hỏi: “Bây giờ thì không sợ nữa à?”.

Tôi lắc đầu: “Không sợ nữa, không sợ nữa...”.

Người kia lại nói: “Thế thì ngủ đi”.

Vừa nghe đến từ “ngủ”, tôi liền bị kích động, đưa tay đẩy Lục Ly ra, đứng bật dậy, một chân đạp lên ghế, đập mạnh chai rượu xuống bàn rồi lấy một nửa chai rượu vỡ chỉ vào người đó, gầm lên: “Ngủ ư? Để ta xem ai dám ngủ với ta nào?”.

Trong phòng bỗng chốc im lặng, tôi cảm thấy đầu mỗi lúc một đau, trời đất quay cuồng. Tôi nhắm chặt mắt lại rồi lại mở mắt ra, trời đất vẫn cứ quay cuồng như cũ...

Một bóng người mảnh dẻ lao về phía tôi, kêu to: “Nương nương...”.

Nửa chai rượu trong tay tôi bị giằng lấy, tôi quay lại ôm lấy ngang lưng người đó. Ôi vừa thơm lại vừa ấm, vừa mảnh mai lại vừa mềm mại. Tôi nhắm mắt lại, cười nói: “Lục Ly, chúng ta... cùng ngủ với nhau đi”.

Nói xong, tôi đưa tay luồn theo đường cong trên người của Lục Ly xuống phía dưới, hơi dùng sức một chút. Lục Ly để yên không nhúc nhích.

Ôi, Lục Ly ơi Lục Ly, đúng là cô cần phải giảm béo rồi, nhìn thì có vẻ gầy, sờ vào mới thấy không phải thế. Có điều, tôi biết là tuyệt đối không nên nói với phụ nữ rằng họ béo, dù nói là đầy đặn cũng không được. Vì thế tôi rất thông minh chọn cách im lặng và dùng lực mạnh hơn... Lục Ly kêu lên một tiếng sững sốt, cuối cùng bị tôi làm cho phải nghiêng người, kéo cả tôi ngã trên đất.

Tôi cười ha hả, tiếng cười còn chưa dứt bỗng thấy nhẹ bẫng, cả người đã bị ai đó bế lên.

Ái chà chà, phụ nữ mạnh mẽ hơn đàn ông là không tốt, vì thế tôi phản công, nhân lúc bị Lục Ly đặt lên giường liền lật người đè cô nàng xuống dưới, đưa tay sờ lên mặt cô: “Cục cưng, ta thương em...”.

Lúc mới đầu Lục Ly không đáp lại, tôi cho rằng cô nàng xấu hổ nên cúi người xuống khê hôn lên trán cô, sau đó hôn xuống phía dưới, lúc thì nhẹ nhàng, lúc thì mạnh mẽ, lúc thì từ từ, lúc lại gấp gáp, nhưng khi hôn đến môi, cuối cùng Lục Ly cũng đã có phản ứng.

Tôi cười thầm, hết đẩy đầu lưỡi lại đưa môi, hết sờ lại véo... mọi kỹ nghệ đều được mang ra, chờ một lát đã lột hết quần áo của Lục Ly. Chờ đến khi cả hai đều đã trần như nhộng, tôi đưa tay sờ lên ngực Lục Ly, bỗng chốc thất vọng nào nề.

Trời ơi! Tôi đã bị con nhỏ này lừa rồi, đây đâu phải là những trái đào mọng nước, rõ ràng là trái nho khô thì có!

Có điều, tôi là lưu manh có tổ chất, quyết không làm tổn thương tâm hồn của mỹ nhân.

Thế nên, tôi phủ phục hôn lên vành tai của Lục Ly... Ồ? Mặc dù bộ ngực không to nhưng cảm giác khi chạm vào cũng rất tuyệt!

Ngồi thẳng người dậy, sờ lại, vẫn là nho khô... Nằm sấp xuống, chạm vào thì lại là trái đào mọng nước... Mấy lần như vậy, cái đầu vốn đã quay cuồng của tôi bây giờ lại càng trở nên mơ hồ.

Rốt cuộc là đào mọng hay nho khô đây?

Tôi nhìn Lục Ly vẻ nghi hoặc, trong những hình ảnh chồng chéo trước mắt, khuôn mặt Lục Ly to hơn rất nhiều, lông mày đã hơi chau lại, mồ hôi ra đầm đìa... Bàn tay trên lưng bỗng nhiên dùng lực, trời đất đảo lộn, Lục Ly giành thế chủ động, đè tôi xuống dưới.

Tôi yêu những người đẹp thích tự lực cánh sinh!

Bị đàn ông đè là bị kích, nhưng bị mỹ nhân đè thì lại là hạnh phúc, vì thế tôi nằm xuống với vẻ rất sung sướng, đầu gối lên hai cánh tay, khê thì thầm với Lục Ly: “Come on, baby!”.

Được sự khích lệ của tôi, Lục Ly càng trở nên nhiệt tình, cúi người xuống hôn... Tôi nhắm mắt, đón nhận một cách mãn nguyện. Có điều, Lục Ly xinh đẹp, cô thực sự phải giảm béo đi thôi...

Ôi, cẩn thận kéo dẻ chết ta! Cuối cùng thì cánh tay của tôi không chịu được nữa, rút ra đẩy Lục Ly.

Ý, sao lại biến thành nho khô thế?

Ôi cha! Bây giờ không còn là vấn đề nho khô hay đào mọng nữa, mà là... Lục Ly! Cô nặng quá đấy, đè đến mức ta không thở nổi nữa rồi! Tôi đành phải hối hận nhắc: “Nhẹ thôi, nhẹ thôi, đừng kích động... Ôi, ôi... Đừng có cắn, đừng cắn, sai rồi, sai rồi, là ngồi, ngồi cơ mà, không phải như thế... Ôi, ôi... như thế thì không vào được đâu!... Ôi! Đừng có động... sẽ bị gãy đấy... ôi!!”.

...

Cả thế giới như chìm trong bóng tối... tôi lại bắt đầu mơ, lần này không có con rắn màu xanh, không có ngọt... chỉ có biển cả mênh mông vô tận và những cánh buồm nhỏ bằng bèo...

Khi tôi mở mắt ra lần nữa, trong phòng vẫn tối dù không nhìn rõ nhưng bằng cảm giác tôi biết có người đang nằm bên cạnh. Tôi nín thở, đưa tay men theo mép chăn lụa mềm mại, lần sờ sang thân hình của người ấy.

Đầu tiên là chạm vào tay, lòng bàn tay nóng và khô, ngón tay dài, các đốt tay rất rõ...

Đây không phải là bàn tay của Lục Ly!

Tôi ngồi bật dậy, kinh ngạc nhìn người ấy.

Người kia vẫn nằm im không hề nhúc nhích.

Trừ thái tử, ai là người có thể nằm trên giường của thái tử phi một cách điềm tĩnh như thế?

Nhưng tôi vẫn chưa chịu thừa nhận sự thật, lên tiếng hỏi bằng giọng run rẩy: “Đây là..

Tề Thịnh không trả lời, một lát sau bỗng nhiên cất tiếng gọi to: “Mang đèn vào!”.

Phía ngoài bức bình phong có tiếng bước chân khe khẽ, sau đó bên ngoài sáng lên. Ánh sáng đỏ mềm mại xuyên qua bình phong chiếu vào, tôi nhìn rõ: người nằm trên giường quả nhiên là Tề Thịnh đang tóc tai rối loạn.

Tôi ngồi ngây ra, không biết nên phản ứng như thế nào.

Tề Thịnh từ từ ngồi dậy, mái tóc mềm xoa tung, che khuất những nét cứng cáp trên khuôn mặt, dưới ánh đèn mờ ảo, trông anh ta cũng rất đẹp trai.

Nhưng, dù có đẹp thế nào thì cũng là đàn ông!

Tôi tức giận nhảy xuống giường, đưa tay vớ lấy một chiếc quần trong đống quần áo bên mép giường mặc vội vào. Đến khi mặc lên mới phát hiện chiếc quần ấy vừa to lại vừa rộng. Chết tiệt, thì ra đó là quần của Tề Thịnh. Thế là tôi lập tức cởi nó ra, ném trả lại giường, cúi người tìm quần áo của mình.

Thế là tôi đã để ột người đàn ông nằm lên trên, tôi đã làm với một người đàn ông, tôi đã... Nhất thời tôi cảm thấy chẳng thả chết quách cho xong.

Tôi thực sự không dám quay lại nhìn Tề Thịnh đang nằm trên giường, đai áo còn không kịp thắt bỏ chạy khỏi phòng.

Vừa ra khỏi cửa tôi va ngay vào Lục Ly. Nha đầu đó rất cảm động, ôm chặt lấy tôi, ghé sát miệng vào tai tôi, khẽ nói: “Chúc mừng nường nường, chúc mừng nường nường!”.

Tôi bị Lục Ly ôm chặt, giằng không được, chạy không xong, muốn khóc cũng không khóc nổi.

Khuôn mặt Lục Ly đỏ bừng: “Nường nường, nô tì đã chuẩn bị cho nường nường một ít nước thơm, chỉ cần nường nường ngâm một chút là sẽ không đau nữa”.

Tôi thực sự muốn hét lên với Lục Ly: Ngâm cái mông ấy! Ông không đau ở thể xác mà đau ở trong lòng đây này!

Hơi nước bốc nghi ngút trong buồng tắm, tôi cúi đầu ngâm mình trong bồn, vẻ mặt rất không bình thản!

Lục Ly khẽ kỳ cọ người cho tôi, thỉnh thoảng lại che miệng khẽ cười. Tôi biết cô nàng cười điều gì. Trên cổ ngực tôi đầy những dấu hôn, mỗi lần nhìn thấy một dấu cô ta lại thẹn tới mức đỏ mặt, cúi đầu.

Mẹ kiếp, Tề Thịnh đúng là đồ súc sinh.

Ánh mắt của Lục Ly lướt qua ngực tôi rồi lại mím môi cúi đầu.

Tôi thực sự không kìm được nữa, hỏi: “Thật sự đáng cười đến thế sao?”.

Lục Ly vội quỳ sụp xuống, chỉ lên trời thề: “Nô tì không dám cười nường nường đâu ạ, nô tì là đang mừng cho nường nường đấy ạ!”.

Tôi thấy mình không nên trút cơn tức giận lên người Lục Ly, đành im lặng, nhắm mắt lại.

Tắm xong trở về phòng, Tề Thịnh vẫn còn ở đó. Tôi vô thức quay người định bỏ đi, nhưng rồi chợt nghĩ, sao tôi lại phải bỏ chạy? Tôi sợ gì anh ta? Dù sao ngủ cũng đã ngủ rồi, chỉ có một lần này thôi, cùng sống dưới một mái nhà, sau này dù thế nào thì vẫn cứ phải gặp nhau. Hơn nữa, tôi không phải một bà cô già, càng không phải là một liệt nữ thà chết để bảo vệ trinh tiết gì cho cam... Được rồi, thật ra thì lòng tôi vẫn rất rối loạn.

Nhưng cuối cùng tôi cũng quay người lại, nhìn về phía Tề Thịnh.

Tóc của anh ta ướt đầm xỏa xuống, nhìn cũng thấy là vừa mới tắm xong, cổ áo vẫn còn chưa khép hẳn để lộ lồng ngực màu nâu rần chắc cùng những vết đỏ ửng, còn nhiều hơn cả những vết trên người tôi, nhiều hơn rất nhiều...

Tôi ngáy người rồi chợt hiểu. Được rồi, thì ra tôi còn súc sinh hơn cả Tề Thịnh! Coi như hòa vậy.

Tôi ngồi xuống ghế, ngẩng đầu lên nhìn Tề Thịnh, hỏi: “Chàng nhìn đủ chưa?”.

Tề Thịnh không trả lời, chỉ im lặng nhìn tôi.

Tôi quyết định nói chuyện một cách chân thành thẳng thắn với Tề Thịnh: “Điện hạ, chúng ta phải nói chuyện nghiêm túc với nhau. Chuyện buổi tối hôm nay, thiếp nghĩ cả hai chúng ta đều chẳng thích thú gì nên chỉ một lần này là đủ rồi...”.

“Rốt cuộc nàng là người như thế nào?”, Tề Thịnh đột nhiên hỏi.

Anh ta lại quay về vấn đề cũ, tôi thực sự không biết có nên nói thật với anh ta không, mà nói rồi thì sẽ thế nào. Bỗng nhiên tôi nảy ra một ý nghĩ độc ác, nếu tôi nói với anh ta rằng, thưa Thái tử điện hạ, chàng vừa nằm trên một người đàn ông đấy, thì không biết anh ta sẽ phản ứng thế nào nhỉ?

Tề Thịnh vẫn đang nhìn tôi, ánh mắt sắc nhọn như chim ưng, chỉ có điều những vết đỏ lốm đốm trên ngực làm cho khí thế của anh ta giảm hẳn.

Thấy ánh mắt tôi dừng lại trên ngực mình, Tề Thịnh vội che ngực theo phản xạ, nhưng có lẽ sau đó thấy động tác ấy thật mất mặt nên anh ta lại thả tay ra, tiếp tục nhìn tôi chăm chăm rồi hỏi bằng giọng lạnh lùng: “Rốt cuộc nàng là người thế nào?”.

Bỗng nhiên tôi thấy rất phẫn nộ. Mẹ kiếp, anh xong chuyện rồi, sung sướng rồi lại còn hỏi tôi điều đó à, sao trước lúc nằm lên người tôi anh không hỏi cho rõ đi?

Tôi đột nhiên chẳng còn hứng thú “chân thành thẳng thắn” gì với anh ta nữa, chỉ đáp: “Trương thị! Thái tử phi Trương thị!”.

Đối với tên đầu đất này dù có nói bao nhiêu lời cũng chỉ phí công, anh ta chỉ chú ý đến những điều anh ta muốn nghe mà thôi.

Tề Thịnh khề cười gằn một tiếng: “Nàng tưởng ta là đồ ngốc chắc?”.

Tôi bỗng thấy rất ngạc nhiên. Sao anh ta lại biết nhỉ?

Có lẽ do nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt tôi, ánh mắt của Tề Thịnh càng đen, càng sâu, chất chứa thịnh nộ trùng trùng.

Tôi thật sự có chút bất đắc dĩ, đành hỏi Tề Thịnh: “Rốt cuộc thì chàng muốn câu trả lời như thế nào?”.

Đến lượt Tề Thịnh ngáy ra trước câu hỏi của tôi.

Tôi lại tiếp tục: “Thiếp nói thiếp là Trương thị thì chàng lại không tin. Nếu thiếp nói mình không phải là Trương thị thì chàng sẽ tin? Hơn nữa nếu thiếp không phải là Trương thị cũng có quan hệ gì đâu, chỉ cần Thái tử phi của chàng là Trương thị thì được rồi, không phải sao?”.

Tề Thịnh lại càng ngáy ra.

Tôi rất muốn nói với anh ta rằng: Người anh em, bộ ngực này lớn không có nghĩa là nhất định không có não; mái tóc dài cũng không có nghĩa là kiến thức ít. Anh đừng có coi thường người khác quá.

Thế là tôi đe dọa: “Sở vương đã có ý muốn lấy em gái thiếp nên chàng đừng mất thời gian tìm hiểu thiếp rồi cuộc có phải là Trương thị không, mà hãy nghĩ xem, làm thế nào để nhà họ Trương đừng rời bỏ chàng”.

Anh mắt của Tề Thịnh đã lấy lại vẻ lạnh lùng, anh ta cười: “Nhà họ Trương rời bỏ ta, cũng có nghĩa là rời bỏ nàng, nàng đắc ý như vậy làm gì?”.

Tôi nói thầm trong bụng, anh đừng hòng dọa tôi, tôi không phải dạng dễ bị dọa đâu nhá.

Tôi nhìn thẳng vào mặt Tề Thịnh, thong thả đáp: “Nếu Điện hạ ngồi lên ngai vàng thì thiếp chẳng qua cũng chỉ là một hoàng hậu không được sủng ái, lúc nào cũng là cái gai trong mắt của người khác, e rằng khó mà sống thọ được. Còn nếu chàng không được lên ngôi thì dựa vào thế lực nhà họ Trương, việc giữ lại cái mạng nhỏ này của thiếp chắc cũng không phải chuyện khó, cùng lắm thì làm một quả phụ thôi mà? Chàng cứ yên tâm, thiếp nhất định sẽ thủ tiết với chàng, chuyện khác thì thiếp không dám nói, riêng chuyện này thiếp xin cam đoan!”.

Tề Thịnh nhướng mày, rõ ràng đã bắt đầu tức giận, còn tôi thì vẫn nhìn anh ta bằng vẻ khiêu khích. Thế nào, người anh em, bây giờ thì anh còn có gan cắt đứt quan hệ với nhà họ Trương không? Nếu anh có gan ấy thì sao ban ngày vừa nghe tin, buổi tối đã vội chạy ngay đến chỗ tôi để ngủ?

Tề Thịnh nhìn tôi hồi lâu, bỗng dừng mỉm cười, khóe môi nhếch lên, trông vừa gian hùng vừa giả dối khiến tôi phát rùng mình.

Tề Thịnh đứng dậy bước tới bên cạnh tôi rồi cúi xuống nhìn.

Tư thế ấy khiến tôi thấy rất khó chịu, thế là tôi quyết định đứng dậy nhìn trả anh ta. Ai ngờ, vừa mới đứng dậy thì đã bị anh ta ôm ngay lấy, còn dùng ngón tay nâng cằm tôi lên.

Tôi sững sờ, không phản ứng được gì ngoài việc cứ mở to mắt nhìn khuôn mặt của Tề Thịnh mỗi lúc một áp sát. Đến lúc khoảng cách giữa hai khuôn mặt chỉ cách nhau một đốt ngón tay thì Tề Thịnh dừng lại, khẽ thở ra, nói: “Nàng có biết dù ta có làm gì thì nhà họ Trương cũng không rời bỏ ta không?”.

Ngón tay Tề Thịnh lướt qua khuôn mặt tôi rồi thuận theo đường cong trên cổ trượt xuống, dừng lại trên xương quai xanh một lát rồi khẽ giật tung chiếc yếm trước ngực tôi...

Mẹ kiếp! Anh ta dám đùa cợt tôi!

Anh ta xem tôi như đàn bà mà đùa cợt!

Tôi giận phát run, thầm nghĩ, nên đâm vào mặt anh ta một quả trước hay là nên đá cho anh ta một cú trước?

Khóe môi của Tề Thịnh càng nhếch cao hơn, cười khinh mạn, thu tay về rồi phất áo bỏ đi.

Tôi đứng lặng trong giây lát, gờ bàn tay đã nắm thành nắm đấm lên nhìn nhìn, thấy hơi hối hận.

4. Chương 4: Nâng Lên Được Hạ Xuống Được Mới Là Trọng Phu!

Ngày thứ tư, hồi cung.

Tôi và Tề Thịnh không ai bảo ai đều mặc áo cao cổ kín cổng cao tường. Khi gặp mặt, cả hai nhìn nhau một cái rồi Tề Thịnh quay đi, còn tôi chỉ muốn bước tới tát cho anh ta mấy cái.

Bị Lục Ly nắm chặt tay, tôi đành nhịn xuống, chỉ ở sau lưng Tề Thịnh gờ ngón giữa lên thôi.

Người trên, kẻ dưới của Trương gia đều ra cổng để tiễn Tề Thịnh và tôi. Trước con mắt của già trẻ lớn bé trong nhà họ Trương, Tề Thịnh nắm tay tôi, tôi rút tay lại theo phản xạ nhưng không được, anh ta nắm rất chặt.

Vợ chồng Triệu Vương, Nhà xí huynh, Leo cây công tử... đi theo phía sau chúng tôi nên cũng ra ngoài cổng đứng tiền. Khi ánh mắt của Tề Thịnh lướt qua chỗ Giang thị, bàn tay đang nắm tay tôi cũng lỏng ra. Tôi cũng quay đầu lại nhìn Giang thị, hôm nay cô ta không mặc màu trắng, mà là một bộ váy màu ngà, dưới làn gió xuân, tà áo phấp phới như một nàng tiên.

Tôi ghé sát Tề Thịnh, ác ý hỏi: “Này, chàng xem, dưới tà váy như cánh tiên kia của Giang thị, liệu có phải là phong lưu quý thành đàn không?”.

Tề Thịnh quay lại nhìn tôi, ánh mắt sắc lạnh như dao.

Tôi không hề sợ hãi, tiếp tục chọc giận anh ta: “Mắt của Triệu vương và Giang thị đều có quầng thâm, chắc hẳn tối qua đã vật lộn cả đêm đây mà! ”.

Bàn tay của Tề Thịnh bóp chặt khiến tay tôi tưởng chừng gãy đến nơi. Tôi nén đau, cố nhe răng ra cười.

Tề Thịnh cũng ghé sát vào tôi, thì thầm: “Nàng đừng tưởng có Trương gia thì ta không dám làm gì nàng”.

“Thế thì hãy làm gì thiếp đi. Mau chóng hưu[1] thiếp đi, hay là kiên quyết giết chết đi cho rồi!”, tôi chọc giận anh ta. Đêm qua tôi cũng đã suy nghĩ suốt đêm, không thể cứ nhường nhịn Tề Thịnh mãi được. Anh ta vốn dĩ đã coi thường Trương thị, nếu tôi vẫn cứ thuận theo, giả thử sau này anh ta cho tôi làm hoàng hậu thật thì nhất định cũng sẽ hành hạ tôi đến chết.

[1] Hưu: từ cổ, dùng để chỉ việc nam giới bỏ vợ.

Tôi phải để anh ta nhìn thấy giá trị của tôi, cũng giống như việc bạn để cho ông chủ biết được khả năng làm việc của mình vậy.

Hai chúng tôi cứ người này một câu, người kia một câu đấu khẩu với nhau, trong lúc đó chân vẫn không dừng bước. Khi tới trước xa giá, Tề Thịnh đạp văng tên nội thị đang phủ phục trên đất làm bàn đạp, dùng hai tay nhắc tôi lên xe rồi tự mình nhảy lên, cười gằn: “Không giết nàng, không hưu nàng, tưởng ta không có cách đối phó với nàng chắc?”.

Nói xong, Tề Thịnh đưa tay đẩy vào ngực khiến tôi ngã ngửa vào trong xe.

Tề Thịnh cũng lao vào trong xe, một ý nghĩa loé lên trong đầu tôi: Nếu đồ chết tiệt nhà anh mà dám trèo lên người ông lần nữa, ông quyết không tha cho anh!

Tề Thịnh đứng từ trên cao nhìn xuống.

Tôi ngẩng mặt nhìn lên, chống khuỷu tay xuống sàn xe, nhìn Tề Thịnh bằng ánh mắt cảnh giác cao độ, thề dù chết cũng giữ trinh tiết!

Cuối cùng tôi nhận ra rằng, suy nghĩ của mình thật đen tối. Tề Thịnh chỉ lạnh lùng nhìn tôi một lúc rồi đi ngang tôi tiến vào trong, không có vẻ gì là định giữ trò cấm trẻ em dưới mười tám tuổi trên xe cả...

Tôi ngây người một lúc rồi sau đó bật cười thành tiếng. Nghĩ cũng phải, chỉ cần tâm lý bình thường, không có sở thích biến thái, chẳng ai lại muốn chơi trò “Bá vương ngạnh thượng cung[2]” cả. Tôi là đàn ông nên tôi hiểu, chỉ cần làm một việc không tốt sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng, đó là chuyện cả một đời chứ đừng đùa.

[2] Bá Vương ngạnh thượng cung: ý chỉ cưỡng gian, cưỡng bức. Tương truyền Sở bá vương Hạng Vũ là người có khí lực vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần giương cung lên lực bắn nhất định sẽ rất khủng khiếp, nhất định là cường tiễn. “Cường tiễn” và “Cưỡng gian” đồng âm, mà từ cưỡng gian thời đó là kỵ húy vì thế người xưa đã dùng cụm từ “Bá vương ngạnh thượng cung” để thay thế dựa trên việc đồng âm giữa “Cưỡng gian” và “Cường tiễn”.

Tề Thịnh thấy tôi cười lại đưa mắt liếc tôi một cái, cũng không nói gì, lúi từ trong ngăn kéo ra một cuốn sách, cúi đầu xuống đọc.

Tôi nghĩ thầm trong bụng, xe lắc mạnh thế này, anh cứ việc đọc sách đi, sớm muộn gì cũng bị cận thị à xem! Hừ, tôi không thèm nhắc cho anh biết đâu!

Xa giá đi như rùa bò ra khỏi vùng rừng núi, tiến về kinh đô. Dọc đường Tề Thịnh rất ít khi lên tiếng. Tôi cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, cảm giác như Tề Thịnh lúc ở trong xe và Tề Thịnh khi ở bên ngoài đường như là hai con người khác nhau, không lẽ anh ta mắc chứng tâm thần phân liệt?

Nghĩ đến đây, tôi lại bắt đầu thấy cảnh giác, sợ anh ta đột ngột nổi cơn thú tính lại xông vào tôi thì gay.

Suốt dọc đường tôi luôn ở trong trạng thái nơm nớp phòng bị như vậy, còn Tề Thịnh thì vẫn không có động tĩnh gì, cứ ngồi dựa vào một góc trong xe đọc sách. Các cơ trên người tôi vì phải căng ra trong một thời gian dài đã trở nên tê dại, sau cùng thực sự không chịu đựng được nữa, tôi đành phải xê dịch mông qua lại một chút.

Tề Thịnh nhìn tôi một cái, khoé môi nhếch lên vẻ coi thường, cũng chẳng để ý đến tôi nữa.

Xa giá về đến kinh thành lập tức đi thẳng đến Đông Cung rồi mới dừng lại. Tề Thịnh đứng dậy ra khỏi xe, đến khi ra tới cửa xe mới đột ngột quay lại hỏi một câu: “Nàng biết nếu ta chết rồi, quả phụ như nàng phải làm thế nào rồi chứ?”.

Tôi còn chẳng hiểu câu nói của Tề Thịnh là có ý gì, càng đừng nói đến việc trả lời anh ta.

Nhưng Tề Thịnh cũng không định chờ câu trả lời của tôi, chỉ cười lạnh lùng rồi bước ra, đến khi tôi được mấy người hầu dìu xuống xe thì Tề Thịnh đã bỏ đi từ lâu.

Tôi cảm thấy trong lòng đầy nghi hoặc. Vừa về đến cung, còn chưa kịp hỏi Lục Ly xem cảnh quả phụ là như thế nào thì đã thấy một thái y đi vào sân, ông ta thậm chí còn không vào trong mà chỉ đứng ở trước viện đã cho tôi kết luận. Những thuật ngữ đông y tôi xin không nhắc lại nữa, tóm lại là tôi phải ở trong cung tu thân dưỡng tính, ngoài ra còn phải ăn các loại thức ăn nhẹ.

Me kiếp, tên Tề Thịnh kia! Tuy bốn phương pháp chẩn bệnh của đông y quả thật là vọng, vắn, vắn, thiết[3] thật đấy, nhưng cũng không phải là kiểu nhìn như thế chứ! Rõ ràng là đang chơi tôi mà!

[3] Vọng, vắn, vắn, thiết: Nhìn, nghe, hỏi, sờ.

Lục Ly đỏ hoe mắt, một mực hỏi tôi: “Đêm qua nương nương và Điện hạ còn ân ái như vậy, sao hôm nay lại thành ra thế này?”.

Tôi vốn dĩ không sao, nhưng nghe thấy hai chữ “ân ái” thì suýt sặc nước trà trong miệng.

Lục Ly nhìn thấy tôi chảy nước mắt lại tưởng tôi đang đau khổ, vội dùng khăn tay lau nước mắt cho tôi, vừa lau vừa khuyên: “Nương nương hãy nghĩ thoáng một chút, chuyện gì rồi cũng có cách giải quyết thôi”.

Tôi chộp lấy tay của Lục Ly, muốn nói mà không sao nói được, đành nhủ thầm trong lòng: Nha đầu, cô làm sao hiểu được, bọn họ nhất định muốn dồn ta vào chỗ chết đây mà!

Cửa cung đóng lại, tôi lại bắt đầu cuộc sống cá chậu chim lồng.

Có điều, lần cấm cung này so với trước còn khó chịu hơn. Không được ra khỏi cửa đã đành, dù sao bên ngoài rất nóng, có đi ra ngoài thì cũng chẳng có gì vui... Nhưng, bọn họ không thể cứ cho tôi ăn rau xanh, đậu phụ mãi như thế này được. Dù thế nào thì tôi cũng là một thái tử phi cơ mà?

Ba ngày như vậy, da mặt tôi cũng trở nên xanh lét luôn rồi.

Chú Thoòng[4] đã từng nói: “Thực sắc tính dã”. Với thân thể hiện tại thì dù có muốn “sắc” cũng không được nữa rồi, chẳng lẽ lại định cắt nốt cả phần “thực” luôn sao?

[4] Chú Thoòng là tên nhân vật và đồng thời là tên một bộ truyện tranh nổi tiếng của Trung Quốc. Bộ truyện này chủ yếu dùng các thành ngữ bốn chữ để đặt tiêu đề, giúp trẻ em học thuộc các thành ngữ một cách dễ dàng. Câu “Thực sắc tính dã” (ăn uống và sắc dục là thuộc tính cơ bản của con người) thực ra cũng là tiêu đề một tập của bộ truyện. Câu này nguyên bản là của Cao Tử.

Tôi nằm phủ phục trên giường, nói không ra hơi: “Lục Ly ta muốn ăn thịt...”.

Lục Ly ngồi bên cạnh quạt cho tôi, mắt rưng rưng lệ: “Nương nương, nương nương cố chịu đựng thêm mấy ngày nữa”.

Tôi suy nghĩ, cuối cùng quyết định không nên tiếp tục dây dưa với Tề Thịnh, bèn bảo Lục Ly: “Chải đầu rồi giúp ta thay quần áo. Chúng ta sẽ đi gặp Tề Thịnh”.

Tục ngữ có câu rất hay, trứng không thể chọi đá, nếu cứ làm ngược ý ông chủ thì sẽ chẳng có kết quả gì tốt đẹp.

Tề Thịnh đang luyện kiếm trong viện của mình, dưới ánh nắng gay gắt, mồ hôi ướt đầm khiến chiếc áo dính sát cả vào người, để lộ đôi vai rắn chắc, tôi nhìn mà đỏ cả mặt. Quả nhiên là đầu đất, lớn thế rồi mà cũng không biết tìm chỗ có bóng râm mà luyện.

Sau khi múa may hết một bộ kiếm pháp, Tề Thịnh thu về tư thế đứng nghiêm. Các cung nữ đứng hầu ở bên từ này đến giờ vội chạy ra, người cất kiếm, người dâng nước, còn có người kiễng chân lên lau mồ hôi trên trán cho anh ta...

Hoác môn đặc trưng của giống đực lan toả khắp sân, đến cả Lục Ly đứng bên cạnh tôi cũng đỏ mặt.

Tôi rất tức giận, chỉ muốn bùng nổ!

Tề Thịnh khê gơ tay, tất cả cung nữ, nội thị đều cúi đầu lùi ra, Lục Ly cũng đành lui theo. Trước khi đi, Lục Ly còn nhìn tôi bằng ánh mắt lo lắng, như muốn nhắc nhở tôi rằng: Nương nương, nhất định nương nương phải nhẫn nhịn, nếu không buổi tối chúng ta lại phải ăn đậu phụ, rau xanh đấy!

Vì thịt, tôi nhịn!

Lúc này Tề Thịnh mới quay đầu lại nhìn tôi, thái độ dừng dừng, cố ý hỏi: “Khỏi ốm rồi à?”.

Tề Thịnh, mẹ nhà anh! Tôi chửi thầm trong bụng xong mới trả lời: “Khỏi rồi”.

Tề Thịnh tiếp tục hỏi bằng giọng lạnh nhạt: “Chỉ mới ba ngày mà đã khỏi rồi à?”.

Tôi không thể đánh anh ta, tôi không thể đánh anh ta, tôi không thể đánh anh ta...

Tôi âm thầm lặp đi lặp lại cả trăm lần mới tạm đè nén được cơn tức giận, gật đầu: “Vâng, chỉ ba ngày thôi”.

Tề Thịnh cuối cùng cũng hài lòng gật đầu: “Vậy thì ngoan ngoãn làm cho tốt vai trò thái tử phi của nàng đi!”.

Được, nhất định tôi sẽ làm tốt vai trò của một thái tử phi, sau này còn làm hoàng hậu nữa, tiếp đó... sẽ có ngày tôi phế truất anh để lên làm thái hậu!

Vừa được ăn thịt hai ngày thì trong cung tổ chức ngày Lễ đánh bóng.

Đánh bóng vốn là một trò trong quân đội, là biện pháp tốt nhất để luyện kỹ thuật cưỡi ngựa và khả năng chém giết. Sau khi Thành Tổ khởi binh đoạt được ngôi báu liền đặt ra quy định tháng Năm hằng năm sẽ thi đánh bóng, đồng thời yêu cầu con cháu trong hoàng thất đều phải tham gia, mục đích là dù thiên hạ thái bình vẫn không được quên luyện võ. Nghe nói Thành Tổ dùng võ binh thiên hạ, bản thân ông cũng là một cao thủ trò đánh bóng, cưỡi ngựa như thần.

Còn có cả dã sử ghi lại cảnh tượng Thành Tổ đánh bóng cùng với tướng sĩ và binh lính. Thành Tổ cưỡi ngựa lao vun vút, phá rất nhiều đường bóng làm binh sĩ tung hô vạn tuế không dứt, đến cả Thống soái Mạch Tuệ cũng chỉ còn biết nhìn Thành Tổ mà than mình thua kém. Chỉ duy nhất một hộ vệ thân cận luôn che mặt của ông mới có thể tạm coi là đối thủ của Thành Tổ...

Khi đọc đến đoạn này tôi đã nghĩ, Thống soái Mạch Tuệ chưa hẳn là không bằng Thành Tổ, có điều ông là người hiểu rõ chốn quan trường, nếu không sao lại có thể làm đến chức thống soái? Ngược lại, cái người hộ vệ thân cận mà đến mặt cũng không dám lộ ra kia, quả là quá non!

Gọi là đánh bóng, nói thẳng ra chỉ là cưỡi ngựa chơi bóng thôi.

Nói đến môn thể thao này, trước đây không phải tôi chưa từng nhìn thấy, chỉ là hồi ấy tôi thuộc tầng lớp thường dân, nhìn thấy ngựa trên ti vi cũng không ít, nhưng nếu dốt nó tới trước mặt bảo tôi cưỡi thử, chắc hẳn là tôi sẽ run lên bần bật chứ đừng nói gì đến chuyện tôi cưỡi ngựa tranh bóng cùng với một đám người... Nếu đổi lại là môn bóng đá chạy bằng chân thì nhất định tôi sẽ ra sân đá với họ ngay lập tức.

Lục Ly nhiệt tình chuẩn bị đồ cho tôi một cách hết sức cẩn thận, còn tôi thì lại cảm thấy rất khổ sở, đành lên tiếng thăm dò Lục Ly: “Liệu ta không ra sân có được không?”.

Lục Ly quay lại nhìn tôi, đôi mắt hạnh tròn tròn như hạt long nhãn: “Như thế sao được? Nương nương là người đứng đầu Đông Cung, sao có thể không ra sân? Hơn nữa, lão thái gia nhà chúng ta lại là Trương Lang hiển hách của quân Giang Bắc, kỹ thuật cưỡi ngựa cao siêu, một mình một ngựa một đao, khua gươm như múa, thiên hạ ai mà không biết? Nương nương là con nhà võ tướng, không thể nào hạ thấp danh tiếng của Trương gia được!”.

Không thể nào hạ thấp danh tiếng của Trương gia!

Trời, áp lực lớn quá! Nhìn vẻ nghiêm túc của Lục Ly, tôi thực sự không nỡ nói với cô ấy rằng, nương nương của cô bây giờ, đến cả cưỡi ngựa cũng không biết...

Tôi thấy mình rất mâu thuẫn, liệu có nên nói tình hình này với “ông chủ” không?

Nếu anh ta biết chuyện, không biết sẽ có thái độ như thế nào?

Bỗng nhiên, tôi thấy có phần chờ mong.

Đêm trước buổi Lễ đánh bóng, tôi tới điện của Tề Thịnh tìm gặp anh ta, dẫn đo một hồi, tôi khéo léo nói cho anh ta biết rõ tình hình.

Tề Thịnh đang cầm tấu chương chuẩn bị phê duyệt, ngược mắt lên nhìn tôi, nét mặt vẫn rất bình thản.

Bất giác tôi than lên một tiếng, định lực quá tốt!

Tề Thịnh bỗng ném đám tấu chương trong tay xuống, đứng dậy khỏi thư án đi vòng tới bên cạnh tôi, không nói một lời nào, kéo tay tôi lôi ra ngoài.

Tôi rất ghét cái kiểu lôi lôi kéo kéo giữa đàn ông với nhau, hơn nữa lại bị Tề Thịnh làm cho loạn choạng, vội vàng kêu lên: “Này, chàng buông tay ra đi! Thế này là thế nào!”.

Tề Thịnh còn không thèm quay đầu lại, chỉ gầm lên vẻ mặt kiên nhẫn: “Nàng im ngay!”.

Nói xong liền hướng về phía những nội thị trong cung hét: “Chuẩn bị ngựa!”.

Nhìn thấy vẻ mặt của Tề Thịnh không vui, nội thị cũng không dám chần chừ, vội vàng chạy đi báo người chuẩn bị ngựa.

Vì Tề Thịnh yêu thích võ nghệ nên Đông Cung dành riêng một chỗ cho anh ta luyện võ. Khi Tề Thịnh kéo tay tôi đến một chỗ luyện võ ở một góc Đông Cung thì đã có hai con ngựa chờ sẵn.

Những người hầu đều bị Tề Thịnh ra lệnh rời đi nên sân tập võ không còn lấy một bóng người.

Tôi lập tức hiểu ra, anh chàng này định tập huấn đêm!

Nửa đêm, ngựa đã mệt, làm vậy... rất dễ xảy ra sự cố!

Tôi nhìn Tề Thịnh, thương lượng: “Liệu để sáng sớm mai học có được không?”.

Về mặt Tề Thịnh lạnh lùng, thốt lên đúng hai từ: “Lên ngựa!”.

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành cầm lấy dây cương, đang định lên ngựa theo cách học được trên ti vi thì bị Tề Thịnh gọi lại, tôi quay đầu nhìn anh ta.

Tề Thịnh lạnh lùng nói: “Cởi váy ngoài ra!”.

Tôi sững người, cởi váy? Anh ta muốn tôi trèo lên ngựa hay là lại muốn trèo lên người tôi?

Có lẽ ánh mắt của tôi đã bộc lộ suy nghĩ trong lòng quá rõ ràng, vì vậy Tề Thịnh sầm mặt lại, tức giận: “Mặc vương vù như thế, cưỡi ngựa làm sao được?”.

Tôi chợt hiểu ra, vội chạy tới một góc sân tập, cởi hết áo váy vương vù trên người ném xuống đất, chỉ mặc một bộ đồ lót quay trở lại, túm lấy dây cương, lắp yên ngựa định nhảy lên...

Tư thế của tôi lúc ấy tuy không được đẹp mắt nhưng cuối cùng thì cũng đã ngồi được lên được mình ngựa, tôi thẳng lưng, quay lại nhìn Tề Thịnh với vẻ đắc ý.

Tề Thịnh đứng ngậy ra nhìn tôi, biểu hiện trên mặt rất đặc biệt, rất khó tả.

Tôi cân nhắc, không lẽ là vì anh ta chưa nhìn thấy tôi... thoải mái như thế bao giờ chẳng?

Tôi giật giật dây cương, hỏi Tề Thịnh: “Chúng ta... bắt đầu chứ?”.

Một đêm tập luyện có thể có được kỹ thuật cưỡi ngựa giỏi... Đừng mơ! Chưa từng nghe nói ai học cưỡi ngựa sau một đêm mà được như vậy. Dù tôi là người có thể lực và kỹ năng không đến nỗi tồi nhưng cũng chẳng thể nào đạt được đến trình độ ấy.

Dù sao tôi cũng đã có thể cưỡi ngựa chạy được rồi. Có điều cưỡi trên mình ngựa và cúi người đánh bóng là hai động tác vô cùng khó, nếu làm từng động tác một thì được, song làm cùng một lúc thì tôi không dám.

Suy cho cùng, việc này giống như lâm trận mới mài gươm, dù cuối cùng có mài xong thì cũng chỉ là để nhìn cho thoả mắt chứ chẳng có tác dụng gì!

Tề Thịnh lo lắng trong lòng nhưng vẫn cố không thể hiện ra mặt. Dù sao chỉ một đêm mà tôi luyện được như thế cũng đã là tốt lắm rồi.

Gần sáng, Tề Thịnh mới nói một câu: “Tạm thời như thế đã! Ngày mai tìm một cái cỏ để khỏi phải ra sân đi!”.

Tôi không có tài, cũng chẳng có lời nào để nói, đương nhiên phải ngoan ngoãn nghe lời. Chỉ có điều, lúc xuống ngựa mới thấy không chỉ lưng và mông tê dại mà hai chân cũng đau nhức, đưa tay sờ thì thấy bàn tay đầy máu.

Trời ạ! Thế là bị rách da rồi!

Tôi hít mấy hơi, cà nhắc đi tới góc sân mặc quần áo. Vừa bước được hai bước bỗng cảm thấy người nhẹ bẫng, thì ra là bị Tề Thịnh bế bổng lên, xoay người tôi trên không trung một vòng rồi vác tôi trên vai...

Tôi cuống lên, không biết anh ta định giở trò gì?

Tôi kêu lên: “Chàng...”.

“Nàng im ngay!”, Tề Thịnh nói, giọng lạnh lùng.

Với phương châm: Hảo hán không chấp thua thiệt trước mắt, tôi lựa chọn cách im lặng.

Tề Thịnh dùng chân móc chiếc váy dưới đất rồi trèo lên người tôi, sải bước ra ngoài.

Tôi xoay người, nhìn cảnh vật xung quanh, anh ta đang đi tới tấm cung của tôi?

Lục Ly vẫn đang chờ tôi trong phòng, nhìn thấy tôi được Tề Thịnh vác về, sợ quá cứ lắp bắp: “Điện điện... điện hạ!”.

Tề Thịnh không nói gì, đặt tôi xuống giường rồi quay người bỏ đi.

Chờ Tề Thịnh đi khỏi Lục Ly mới hồi phục tinh thần, lao đến bên giường. Nhìn thấy trên váy của tôi có máu, nước mắt lập tức trào ra, cắn môi nghẹn ngào: “Thái tử điện hạ, quá quá quá...”.

Một hồi lâu mà Lục Ly vẫn không nói được Tề Thịnh quá thế nào!

Tôi đoán: “Quá tốt?”.

Lục Ly lắc đầu, nước mắt chan chứa.

Tôi lại đoán: “Anh tuấn?”.

Lục Ly lại lắc đầu.

Tôi lại thăm dò: “Đầu...”.

Chưa nói xong, tôi chợt nhớ ra Lục Ly không biết từ này. Vì thế, tôi sửa lại: “Cằm thú?”.

Lục Ly ôm tôi oà khóc, vừa khóc vừa nói: “Nương nương, để em chuẩn bị nước cho nương nương, chỉ cần tắm một cái là sẽ đỡ hơn...”.

Phải rồi! Có vẻ đúng là từ đó!

Lục Ly dậy khỏi giường, luống cuống lau nước mắt trên mặt rồi vội đi chuẩn bị nước nóng. Tôi cũng thấy mồ hôi nhớp nhúa trên người quả rất khó chịu nên để kệ Lục Ly đi làm việc của mình.

Một lát sau, Lục Ly gọi người khiêng thùng nước tắm vào đặt ở phía ngoài bức bình phong, bản thân thì vào trong đỡ tôi dậy.

Tôi xoa tay: “Không cần đỡ, mau đi lấy cho ta ít thuốc trị thương”.

Ngâm mình trong thùng nước nóng quả thật rất dễ chịu, tôi ngâm một lúc hai mắt đã dính chặt lại chỉ muốn ngủ.

Lục Ly thỉnh thoảng lại lau nước mắt, tôi đã mấy lần định dỗ dành cô. Có điều, nhìn tiểu cô nương hai mắt hoe đỏ cũng rất đáng yêu, hơn nữa tôi cũng đã rất mệt, thật sự chẳng còn sức mà dỗ nữa.

Sau khi tắm rửa bôi thuốc vào vết thương, leo lên giường nằm được một lúc thì đã gần sáng. Lục Ly phủ phục bên giường, dịu dàng hỏi tôi: “Nương nương, hay là hôm nay nương nương đừng ra sân nữa, nói tới hôm qua bị trúng gió là được rồi”.

Nghe vậy, tôi tỉnh hẳn, nói to: “Đi chứ! Tất nhiên là phải đi rồi!”.

Không đi, chẳng phải là phí công luyện tập cả tôi của tôi sao?

Sân chơi được đặt trước Bảo Tân lâu, trên một sân cỏ rộng, hai đầu đông, tây lần lượt dựng những cột gỗ to làm cầu môn với chiều cao hơn một trượng, đầu nhọn phía trên có khắc hình rồng vàng, đầu dưới đặt trên một trụ đá có hình hoa sen, trông rất khí thế.

Hoàng hậu đi cùng với Thái hậu, dẫn đầu một đoàn các cung tần mỹ nữ ngồi trên Bảo Tân lâu, các đại thần và binh sĩ vây kín bốn phía.

Người chơi được chia làm hai đội, mỗi đội có mười sáu người, một đội mặc áo vàng, một đội mặc áo xanh. Ngoài hoàng tử, công chúa, các hậu duệ hoàng tộc, cũng là anh tài trong triều, đảm nhiệm các vị trí quan trọng trong đội.

Tôi nhìn chiếc áo màu vàng trên người, lại nhìn màu xanh trên áo Nhà xí huynh và Leo cây công tử, trong lòng cảm thấy rất vui.

Với cuộc thi tầm cỡ này, người phát bóng mở màn chắc chắn phải là Hoàng đế rồi.

Hoàng đế cười ngựa ra sân, trống chiêng đồng loạt khua lên, người của các đội chơi đều thúc ngựa vào vị trí.

Leo cây công tử còn cố ý chạy đến, cười với tôi: “Phải thể hiện để chúng tôi được chứng kiến tài nghệ của nương nương đấy!”.

Tôi không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Nhà xí huynh đi ngang qua tôi, khẽ mỉm cười, ôn tồn dặn dò: “Cẩn thận nhé!”.

Tôi vẫn gật đầu.

Tề Thịnh đi ngang qua, mặt mày lạnh lùng thấp giọng dặn dò: “Chạy một vòng rồi rời khỏi sân”.

Tôi tiếp tục gật đầu.

Triệu vương và Giang thị cười ngựa song song với nhau, đi ngang chỗ tôi còn chưa kịp thể hiện thái độ gì, tôi đã gật đầu theo quán tính.

Triệu vương ngẩn người.

Giang thị khẽ mỉm cười.

Nhất thời tôi không thể nào để tâm đến quá nhiều chuyện, một tay cầm dây cương, một tay nắm chắc gậy, chăm chú chờ Hoàng đế phát bóng, sau đó... thúc ngựa đuổi theo quả bóng, tiếp theo thì... tìm cơ để rút khỏi sân!

Trong lúc tôi đang dốc lòng quan sát bỗng nghe thấy tiến Lục Ly gọi. Tôi quay đầu lại, Lục Ly chụm hai tay làm loa, kêu về phía tôi: “Nương nương nhất định chiến thắng!”.

Trong chốc lát, tôi không biết nói gì, quay đầu lại, ở đầu kia Hoàng đế đã phát bóng.

Nhờ ơn Lục Ly tôi thậm chí còn không biết quả bóng lăn về phía nào. Đành chịu, thấy chỗ nào có nhiều người thì chạy về phía ấy vậy. Khó khăn lắm mới chạy đến gần thì quả bóng đã bị Tề Thịnh cướp được, anh ta đánh liên mấy nhát, sau đó đánh một phát mạnh, khiến cho quả bóng bay thẳng về phía xa. Lúc chạy ngang qua tôi, anh ta còn khê gầm lên: “Rời sân mau!”.

Tôi gật đầu, vừa lùi sang bên thì va ngay vào một người đang chạy rất nhanh, người kia tuy đã cố gắng ghì cương lại nhưng vẫn không kịp...

Lúc lăn xuống khỏi mình ngựa, tôi nghĩ: Được lắm! Phen này thì có một cái cơ chính đáng để rời sân rồi!

Người kia vội xuống ngựa, đỡ tôi dậy, khuôn mặt với những đường nét góc cạnh tái hẳn đi, cuống quýt kêu lên: “Nương nương, nương nương!”.

Tôi nghiêng rằng, cổ nén đau nhìn kỹ người kia. Tả dực vệ tướng quân Hạ Bình Tắc, người đời xưng tụng “Thiếu kiều tuệ, tiện cung mã^[1]”, cha của anh ta là Hạ Lương Thần, từng là Trụ quốc tướng quân với những chiến công hiển hách trên chiến trường, hiện là Trung thư Thị lang.

[1] Thiếu niên dũng mãnh, thông thạo bắn cung và cưỡi ngựa.

Quả xứng danh dòng dõi võ tướng!

Hạ bình tắc quỳ một gối xuống đất, hai tay dang ra định đỡ tôi dậy nhưng lại không dám động vào, nét mặt lo lắng nhìn tôi, hỏi: “Nương nương, người có bị thương ở đâu không?”.

Vai của tôi đập xuống đất trước tiên nên rất đau, nhưng lúc này tôi cố nén, chỉ nhả nhỏ nói: “Không sao đâu, cánh tay bị va xuống đất một chút thôi”.

Hạ Bình Tắc nghe vậy càng lo lắng, luôn miệng nhận tội.

Tôi đang định mở miệng nói mấy câu thu phục nhân tâm thì Tề Thịnh đã cho ngựa quay trở lại, xuống khỏi ngựa, cúi người nhìn tôi nhưng không đưa tay ra mà chỉ lớn tiếng gọi: “Người đâu, mau khiêng Thái tử phi vào đi!”.

Đội cứu thương chờ bên ngoài sân cuối cùng cũng có việc để làm. Mấy nội thị nhanh chóng mang một chiếc cáng gấm, thuận thực đỡ tôi lên cáng rồi đưa thẳng ra ngoài.

Tôi mở miệng còn chưa kịp nói, vô cùng tiếc nuối ngoái đầu lại nhìn, bỗng loáng thoáng nghe thấy Tề Thịnh nói với Hạ Bình Tắc: “Là lỗi của Thái tử phi, không liên quan gì tới Bình Tắc...”.

Trời, người này sao cứ thích giành lời thoại của tôi thế nhỉ?

Sau khi đưa tôi ra ngoài, đám người ấy mới xúm xít vây xung quanh tôi. Thái y cầm hòm thuốc lắc lư bước đến, len qua đám người, đầu tiên quan sát vẻ mặt của tôi, sau đó mới cúi đầu đưa tay bắt mạch, miệng hỏi: “Nương nương, người thấy đau ở đâu?”.

Tôi đáp: “Ở vai”.

Thái y khép hờ mắt, một tay vân vê chòm râu dưới cằm, làm bộ làm tịch: “Nương nương, khí huyết hao tổn, lại ứ trệ không thông, cần phải dùng một ít Bát trân ích mẫu hoàn để bổ khí dưỡng huyết, điều kinh”.

Tôi nghiêng đầu, nhất thời không nghe rõ.

Chỉ thấy biểu hiện của những người xung quanh, mỗi người một kiểu nhưng đều không nói gì, duy nhất Leo cây công tử đứng xem ở đằng sau bỗng nhiên phì cười thành tiếng.

Tôi ngửa đầu về phía sau, đưa mắt nhìn anh ta một cái. Leo cây công tử nhìn thấy điệu bộ ấy của tôi càng cười khoái chí hơn.

Nhà xí huynh đứng bên, nắm hồ bàn tay đưa lên miệng ho khê hai tiếng, sau đó hạ giọng nói: “Tổng Thái y, Thái tử phi ngã bị thương ở vai”.

Nghe nói vậy, Tổng Thái y giật mình mở to mắt, vội vàng nhận lỗi: “Nương nương tha tội, nương nương tha tội, Khuru thái y chuyên về ngoại khoa xin nghỉ phép, thần tạm thời đến thay, nhất thời quen miệng”.

Nghe những lời nói ấy, tôi cuối cùng cũng hiểu, chẳng trách mà lại râu ông nọ cắm cằm bà kia như thế, nói một hồi thì ra là làm thay.

Cái tên Leo cây công tử chết tiệt kia lại hỏi thêm một câu: “Tổng thái y chuyên về khoa nào?”.

Tổng thái y hơi cúi đầu, đáp với vẻ ngượng ngùng: “Thần... chuyên chẩn trị về phụ khoa”.

Đám đông đều cổ mím môi, giả bộ như không có gì, quay mặt đi, không nhìn tôi nữa.

Trong giây phút ấy... tôi rất muốn giết người.

Tề Thịnh từ sân chơi chạy vào thăm tôi, anh ta nhìn tôi một lượt bằng con mắt lạnh lùng rồi quay sang hỏi Tổng thái y: “Vai của nương nương có làm sao không?”.

Tổng thái y vội quay lại nhìn tôi, nói như thương lượng: “Nương nương thử cử động tay xem có trở ngại gì không?”.

Trời ạ, thế mà cũng gọi là thái y của hoàng cung? Còn không bằng cả mấy thằng cha giang hồ bán thuốc dạo! Tôi vừa chửi thầm trong bụng vừa giơ cánh tay, mặc dù rất đau nhưng cũng không đến nỗi không cử động được. Vì thế, tôi nhanh chóng đứng dậy, nói: “Không sao đâu, chỉ bị trật một chút thôi, xương không có vấn đề gì, mọi người cứ về vị trí của mình đi”.

Mấy cung nữ và nội thị chạy trở về Bảo Tân lâu bẩm báo lại với Thái hậu và Hoàng hậu, những người khác cũng đều rời đi. Tề Thịnh và bọn Nhà xí huynh leo lên ngựa ra sân, cuộc thi đấu lại tiếp tục sau mấy phút gián đoạn.

Tổng thái y lau mồ hôi, trước khi rời đi còn quay lại nhìn tôi một cái, nói với vẻ rất quan tâm: “Nương nương, người thực sự cần phải dùng ít Bát trân ích mẫu hoàn để điều chỉnh một chút”.

Tôi nhấc chân lên nhưng cuối cùng cũng nén ý muốn đá cho ông ta một cái, chỉ phỉu bụi trên giày, không thêm để ý đến những lời của ông ta.

Vì bị thương nên tôi rút lui khỏi cuộc chơi, trèo lên Bảo Tân lâu cùng với một bảy mỹ nhân xem thi đấu.

Trên sân, trận đấu đang đến hồi quyết liệt. Tề Thịnh mặc áo vàng cưỡi ngựa chạy đi chạy lại như con thoi, trông rất có dáng của một bậc vương tôn, còn Nhà xí huynh trong bộ đồ màu xanh cũng như rặng liễu trước gió, vô cùng thoải mái, tự nhiên. Cuộc chiến giữa hai bên đã trở nên rất căng thẳng.

Đang hồi gay cấn thì bỗng có tiếng kêu điệu đà vang lên, lại một người nữa ngã ngựa. Vì hiếu kỳ, tôi lập tức đứng dậy nhìn xuống phía dưới, không ngờ người ngã lần này là Triệu vương phi Giang thị ông ọ kia.

Tôi da thịt đầy đặn, dù có ngã cũng không sao, còn Giang thị mảnh mai, yếu đuối như vậy, cú ngã này không biết ra sao đây? Tôi thấy sững sốt, vô thức tìm kiếm bóng dáng Tề Thịnh. Nhưng có tới mười mấy người mặc áo vàng trên sân, thật khó mà nhận ra anh ta ở đâu.

Đang lúc cuống quýt thì nhìn thấy một bóng người áo vàng cưỡi ngựa lao về phía Giang thị, tôi không dám nhìn kỹ, vội quay đầu đi, dùng tay che mắt.

Tiếng của Triệu vương vọng lại từ một chỗ rất xa trong sân bóng, nghe như tiếng gầm: “Ánh Nguyệt! Ánh Nguyệt! Nàng sao thế? Nàng đừng làm ta sợ, nàng sao thế?...”.

May quá, may qua, không phải là Tề Thịnh.

Như cất được gánh nặng trong lòng, tôi thả tay xuống, nhìn ra sân chơi, trông thấy Triệu vương đang ôm lấy Giang thị mà lắc. Giang thị bây giờ như liễu rũ trước gió.

Có điều, cơn gió đó hình như hơi lớn.

Triệu vương lắc như điên...

Tôi nhìn mà thất kinh...

Tôi thấy Tề Thịnh phóng ngựa tới, có phần hoảng loạn nhảy xuống, sải bước đến bên cạnh Triệu vương, giành lấy Giang thị từ trong tay Triệu vương, ôm ngang người cô ta, bước nhanh ra khỏi sân bóng...

Bảo Tân lâu đột nhiên im lìm, các cung tần mỹ nữ không hện mà gập, tất cả đều quay lại nhìn tôi.

Tôi ngây người trong mấy giây, sau đó đành quay mặt đi, đưa tay lên che mắt.

Tề Thịnh ơi là Tề Thịnh, anh còn có thể ngu xuẩn hơn thế nữa không?

Lại nghe thấy tiếng Hoàng hậu ngồi trên cao lo lắng sai khiến: “Mau đi xem thế nào đi? Hôm nay sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy? Hết người này đến người khác ngã ngựa, con ngựa ấy vừa rồi còn rất ngoan ngoãn cơ mà, sao bỗng dưng lại phát cuồng lên thế?”.

Nội thị vội vã làm theo lệnh.

Trước mắt rất nhiều cung tần mỹ nữ, tôi bình tĩnh nâng cốc trà lên, uống một ngụm rồi đặt xuống, liếc sang bên thì thấy Thẩm mỹ nhân vẫn đang mở to mắt nhìn mình, tôi hơi do dự một lát rồi đưa cốc trà trong tay đến trước mặt cô ta, hỏi: “Thẩm mỹ nhân có muốn uống một ngụm không?”.

Thẩm mỹ nhân đỏ mặt, vội lắc đầu, bưng cốc trà của mình lên uống một ngụm. Tôi vươn tay ra, trước vẻ kinh ngạc của cô nàng, lấy lá chè dính trên miệng Thẩm mỹ nhân xuống, ngón tay nhân tiện lướt qua khuôn mặt có làn da mịn màng, mượt mà như đậu phụ, sau đó mới chìa chiếc lá chè cho cô xem và cười nói: “Thẩm mỹ nhân khát quá chăng? Sao uống vội quá thế?”.

Khuôn mặt của Thẩm mỹ nhân càng đỏ hơn, xấu hổ tới mức không dám ngẩng đầu lên.

Tôi làm như không có chuyện gì, quay đầu nhìn xuống phía dưới, trong lòng vô cùng vui vẻ, quả nhiên trên chóc người đẹp là thú vị nhất.

Giang thị ở quá xa nên từ trên gác nhìn xuống không rõ, chỉ thấy một đám người vàng vàng xanh xanh xúm xít xung quanh. Tổng thái y lại xách hòm thuốc lách qua đám đông tiến vào, quỳ xuống bên cạnh bắt mạch cho Giang thị.

Bỗng nhiên tôi rất muốn hỏi Tổng thái y: Âm dương của Triệu vương phi có cân bằng không? Đời sống vợ chồng có hoà hợp không?

Lục Ly đứng hầu bên cạnh tôi, mí mắt hạ thấp, điệu bộ rất thành kính, hai tay chấp lại, không biết đang cầu xin điều gì. Tôi nghiêng tai cố lắng nghe nhưng chỉ nghe thấy mấy từ “mong Bồ Tát phù hộ”, không nén được, khẽ hỏi: “Người đang xin Bồ Tát cái gì thế?”.

Lục Ly mở to mắt, cẩn thận quan sát xung quanh, sau đó ghé sát vào tai tôi thì thầm: “Con xin Bồ Tát phù hộ, để cho Giang thị bệnh liệt giường!”.

Tôi thất kinh, đưa mắt nhìn Lục Ly.

Lục Ly nhìn tôi vẻ đắc ý, sau đó nghiêm mặt, cúi đầu xuống tiếp tục thành kính cầu xin...

Nha đầu này! Tôi, tôi... tôi không biết phải nói gì.

Nội thị được Hoàng hậu cử đi xem tình hình đã quay trở về, bẩm báo với Hoàng hậu và Thái hậu: “Triệu vương không nguy hiểm đến tính mạng, có điều bị gãy cánh tay và chân...”.

Tôi nghe mà không khỏi hoảng sợ. Cùng là ngã ngựa, sao Giang thị lại không may như vậy? Chẳng lẽ là vì người cô ta ít thịt hơn tôi?

Tôi lại nghe thấy Hoàng hậu hỏi: “Đã tìm ra nguyên nhân ngã ngựa rồi chứ?”.

Nội thị đáp: “Đã tra ra rồi ạ, không hiểu sao yên ngựa bị ai đó đặt kim sắt, khi Triệu vương phi cúi người xuống đánh bóng thì chiếc kim ấy đâm vào mình ngựa, khiến nó hoảng sợ hất Triệu vương phi xuống”.

Tôi nghe vậy càng kinh ngạc, nói như vậy là có người đã cố ý hại Giang thị? Nhưng sao cô ta sớm không ngã, muộn không ngã mà lại nhằm đúng lúc tôi vừa ngã xong mới ngã lăn ra đấy?

Mẹ kiếp, rốt cục là đứa chết tiết nào đã hại tôi?

Hoàng hậu vẫn đang chất vấn người nội thị, khí thế như Bao Hắc Tử đang xử án: “Ngựa của Hoàng thất sao lại để cho kẻ nào lén đặt kim ở đó?”

Nội thị đang định trả lời thì Thái hậu im lặng này giờ bỗng lên tiếng: “Đến ngựa của chủ mà cũng không trông nom cho tốt, dám chặn ngựa của Triệu vương phủ đúng là vô dụng, giữ bọn chúng lại làm gì, đánh chết bọn chúng đi là xong. Người ra nói với bọn chúng, hãy đưa Giang thị về Triệu vương phủ đường thương trước đi, Triệu vương thi đấu xong sẽ về”.

Nội thị nghe nói vậy, đưa mắt nhìn Hoàng hậu vẻ thận trọng rồi vội cúi đầu đáp: “Tuân lệnh”, sau đó quay người chạy ra ngoài.

Tôi nghe vậy cứ ngây ra, một hồi lâu mà đầu óc vẫn không hiểu, lại nghe thấy Thái hậu từ bi như Bồ Tát gọi tôi: “Bồng Bồng à, lại đây để ta nhìn xem nào. Vừa rồi bị thương có nặng không? Làm ta lo muốn chết đi được”.

Tôi đau khổ vạn phần. Bồng Bồng, đúng vậy, đây chính là khuê danh của Trương thị, Trương Bồng Bồng, vừa nghe đã thấy rất ngây thơ, ấu trĩ, lại nghe tên của Giang thị mà xem, Giang Ánh Nguyệt, mọi người nói thử xem, liệu có sánh được với nhau không?

Ông chủ lớn nhất là Thái hậu đã lên tiếng, tôi tất nhiên không dám không tuân theo, chỉ có thể nhân lúc đứng lên hít một hơi thật sâu, cố gắng kéo khoẻ miệng về phía hai tai, sau đó... uốn ngực, ngẩng đầu, vênh móng... đi từng bước một tới chỗ Thái hậu.

Khi tôi vẫn còn cách chỗ Thái hậu một đoạn khá xa thì bà đã chìa tay về phía tôi.

Tôi nhủ thầm trong lòng, mỹ nhân vẫn cứ là mỹ nhân, đến chín mươi chín tuổi vẫn cứ là mỹ nhân. Con người mà, phải tìm ra sự tồn tại của cái đẹp vượt qua cả thời gian... Nghĩ vậy, khoẻ môi của tôi càng nhếch cao hơn, chìa cánh tay không bị thương về phía Thái hậu.

Thái hậu kéo tôi ngồi xuống bên cạnh mình, mỉm cười, nói: “Môn đánh bóng này vốn không phải dành cho phụ nữ. Hồi Tiên đế còn sống ta cũng đã mấy lần khuyên rồi, nhưng Tiên đế là người đã quyết chuyện gì thì nhất định không thay đổi”.

Tôi thực sự không thể đối phó được với tình huống này, đành cúi đầu giả bộ ngoan ngoãn, trong khi Thái phi bên cạnh thì thỉnh thoảng lại xen vào mấy câu pha trò. Thái hậu quay sang, đưa tay khẽ vỗ vào mu bàn tay của tôi, dịu dàng nói: “Tính tình của Thái tử giống hệt như Tiên đế Cửu Thành, chắc Bồng Bồng đã chịu khổ không ít, đúng không?”.

Tôi nhủ thầm trong lòng, chỉ có đầu đất mới dám kể tội chồng với bà nội hân, dù thế nào thì con cháu trong nhà họ vẫn cứ thân thiết hơn. Vì thế, tôi hồi tưởng lại biểu hiện của Thẩm mỹ nhân vừa nãy, cũng cúi đầu xuống, chậm rãi đáp: “Điện hạ đối xử với con rất tốt”.

Thái hậu cười, neho mắt nhìn tôi rồi quay sang các cung tần mỹ nữ khen: “Chỉ có Bồng Bồng là hiểu chuyện, Tiên đế quả nhiên là không nhìn lầm người”.

Vì ông chủ lớn nhất đã nói vậy, người dưới tất nhiên phải phụ hoạ theo. Trương thị nhất thời được tôn vinh như thể người nhà Trời, người thì nói Trương thị tính tình dịu dàng, người thì nói Trương thị hiền thực, người lại nói Trương thị có khuôn mặt đoan trang, phú quý...

Ồ, sao không nghe thấy ai nói Trương thị đằng trước căng, đằng sau nở nhĩ? Đó mới là ưu điểm nổi bật nhất trong các ưu điểm!

Thái hậu chuyển chủ đề khiến những người ngồi trên lầu xao nhãng việc theo dõi trận đấu. Đến tận lúc nghe thấy tiếng reo hò của quân sĩ ở phía ngoài, những người đàn bà đang nói đến chuyện trang điểm ở trên lầu mới giật mình nhận ra cuộc thi đã kết thúc. Đội áo vàng dưới sự dẫn dắt của Tề Thịnh, mặc dù bị tổn thất hai “đại tướng” nhưng vẫn thắng đội áo xanh một quả, giành ngôi quán quân.

Trên sân, hai đội xếp thành hai hàng riêng biệt. Hoàng đế cưỡi ngựa leo lên bục tuyên bố ban thưởng, Tề Thịch thúc ngựa ra khỏi hàng, bước lên bục cao với tư thế rất hùng dũng, đón lấy cờ gắm trong tay Hoàng đế, sau đó thúc ngựa đến trước đài, một tay ghì cương để con ngựa dừng lại, tay kia giơ cao lá cờ trước gió, tướng sĩ bá quan bốn bên vang lên tiếng hoan hô vang dội...

Trước cảnh tượng ấy, tôi không thể không thừa nhận, tuy Tề Thịch có đầu đất một chút, nhưng võ công thì rất tuyệt.

Thái hậu nhìn Tề Thịch rồi lại quay sang nhìn tôi, trong tiếng hô vang dội của mọi người, bà nhẹ giọng thì thầm với tôi: “Ta gặp Tiên đế lần đầu tiên vào năm mười sáu tuổi, Tiên đế nói rằng sẽ lấy ta, mãi cho đến năm ta hai mươi ba tuổi, cuối cùng Tiên đế cũng lấy ta làm Hoàng hậu, khoảng thời gian ta chờ đợi đúng bảy năm. Đời người đàn bà, có được mấy lần bảy năm đâu. Mọi người đều khuyên ta không nên chờ đợi nữa nhưng ta quyết không nghe. Ta nghĩ, ông ấy đã nói rằng sẽ lấy ta thì ta phải chờ đợi và tin tưởng ông ấy. Sau này, mặc dù trong lòng ông ấy có người khác nhưng ta biết trong lòng ông ấy cũng có chỗ cho ta, vì thế ta không kêu ca, oán thán mà cứ lặng lẽ chờ đợi, cuối cùng Tiên đế đã không phụ ta. Tiên đế từng nói, Thịch nhi giống ông ấy nhất, tuy tính tình bướng bỉnh nhưng rất thông minh, nhạy cảm, ta tin Tiên đế. Bồng Bồng đã lấy Thịch nhi rồi thì hãy tin tưởng ở Thịch nhi”.

Những lời lẽ chân thành của Thái hậu khiến tôi trực trào nước mắt.

Ông Trời ơi, sao ông lại không công bằng với con như vậy! Khi con là đàn ông, ông không chịu để con gặp được một người phụ nữ hiền thực, biết điều như vậy, đến bây giờ khi tôi là đàn bà thì ông lại bắt tôi làm một người phụ nữ hiền thực, biết điều...

Nước mắt rưng rưng, tôi gật đầu, đáp: “Vâng, cháu tin...”.

Tôi tin... tôi tin cái gì ở anh ta? Sao bà không đi hỏi trước xem Tề Thịch có tin tôi không đã?

Giang Ánh Nguyệt bị người nào đó lên để kim dưới yên ngựa, những người có mặt ở dưới đó đều biết tôi và cô ta không hợp nhau, bây giờ cô ta lại bị gãy xương hai chỗ, liệu tôi có được yên thân không? Tên đầu đất Tề Thịch kia liệu có bỏ qua cho tôi không?

Tôi... tôi muốn khóc, Thái hậu ơi là Thái hậu, sao bà không gọi Tề Thịch xuống dặn trước mấy câu đi?

Trận đấu vừa kết thúc, Hoàng đế dìu Thái hậu, dẫn theo một đoàn thê thiếp theo trở về cung, những người khác thu dọn xong cũng giải tán.

Mặc dù Triệu vương này giờ vẫn ở đó nhưng hồn vía đã theo Giang thị về Vương phủ từ lúc nào, bây giờ xem như được giải thoát, không chào ai lấy một tiếng, cưỡi ngựa lao như bay về.

Nhà xí huynh trước khi rời đi còn nhìn tôi bằng con mắt thông cảm, Leo cây công tử thì thẳng thắn hơn nhiều, trực tiếp đi tới khê mắng tôi: “Cô thật ngốc, sao không tìm đại một cái có mà tới chỗ Thái hậu ở mấy hôm rồi hãy tính?”.

Tôi muốn nói lại chẳng biết nói gì, muốn khóc nhưng không khóc nổi. Sao người ta cứ nhất định cho rằng tôi đã hại Giang thị cơ chứ?

Quay đầu lại thì thấy Tề Thịch đang nhìn tôi bằng vẻ mặt sa sầm, thấy tôi đưa mắt nhìn, anh ta khê hừ một tiếng rồi quất ngựa đi. Tôi cân nhắc một lúc rồi thận trọng theo sau Tề Thịch trở về Đông Cung. Quả nhiên, vừa về đến cổng Đông Cung đã thấy Tề Thịch ngồi trên yên ngựa chờ tôi, thấy tôi đi tới mới xuống ngựa, roi còn không kịp trao cho nội thị đã kéo tay tôi lôi vào Đông Cung.

Tôi vừa phải cố gắng đi theo, vừa dùng lực vùng tay ra khỏi anh ta, trong bụng mừng thầm vì anh ta không nắm vào cánh tay bị đau.

Tề Thịch đi một mạch, còn tôi thì cũng một mực vùng ra mà không kêu lên một tiếng, trong bụng chỉ thì thầm một câu: Nếu nói lý với đầu đất thì người còn đầu đất hơn cả đầu đất!

Tề Thịch lôi tôi đi được một đoạn, có lẽ thấy bực vì tôi đi rất chậm, hoặc bởi tôi vùng vẫy quá dữ dội, nên cuối cùng không nhịn nổi mà trực tiếp vác tôi lên vai, bước thật nhanh về phía điện của tôi.

Đầu tôi chúc xuống đất, không thể nào mà bình tĩnh được nữa, tôi cất tiếng chửi: “Đồ đầu đất nhà người, mau thả ông đây xuống!”.

Tề Thịnh vác tôi vào trong điện, giơ chân đạp cửa đánh “ầm” một cái, sau đó vô cùng nghe lời, ném tôi xuống giường, chiếc roi ngựa trong tay vung lên, chỉ nghe “xoảng” một tiếng, tất cả những đồ sành sứ bày bên phải giường đều bị anh ta quất hết xuống đất. Tôi sợ đến mức nhắm chặt mắt lại theo bản năng, sau đó nghe thấy Tề Thịnh bình thản nói: “Cởi quần áo ra”.

Tôi sững người. Gì cơ? Giọng điệu và nội dung câu nói hoàn toàn chẳng hợp nhau tí nào!

Tôi mở mắt nhìn, Tề Thịnh vẫn đang nghịch chiếc roi ngựa trong tay, liếc nhìn tôi, miệng không nhanh không chậm nhắc lại: “Cởi quần áo ra”.

Trống ngực tôi đập dồn dập, anh ta định... bạo lực gia đình à?

Tề Thịnh có vẻ đã sốt ruột, chiếc roi ngựa trong tay lại vung lên... Tốt rồi! Mấy món đồ sứ phía bên trái giường lại theo chân đồng đội mà đáp xuống đất.

Chứng kiến cảnh tượng ấy, chân tay tôi lập tức nhanh nhẹn hơn, cởi đai áo, chỉ loáng một cái đã cởi hết quần áo trên người, sau đó hai tay nhắc chiếc quần lót duy nhất còn lại, ngẩng đầu hỏi Tề Thịnh: “Cái này... cũng phải cởi ư?”.

Biểu hiện của Tề Thịnh... ồ, rất... đặc sắc?

Tôi thật không hiểu, cũng là một mũi hai mắt như ai, làm sao khuôn mặt của Tề Thịnh có thể truyền tải nhiều hàm nghĩa như vậy?

Kinh ngạc, nghi ngờ, xấu hổ, phẫn nộ...

Trong chốc lát tôi cũng không sao hiểu được đồng chí này thế nào nữa. Chẳng phải anh vừa bảo tôi cởi quần áo ra đó sao? Tôi nhanh nhẹn đến thế cơ mà, anh lại tỏ thái độ cái gì? Không lẽ anh chê tôi cởi... quá nhanh à? Hay là trước hết tôi phải nắm chặt cổ áo hô to: “Đừng! Đừng...”.

Dù gì thì tôi cũng đã từng là đàn ông, làm thế chẳng phải là ra vẻ làm màu à?

Ánh mắt Tề Thịnh vẫn ở trên người tôi, thuận theo ánh mắt của anh ta, cuối cùng tôi cũng hiểu ra, lập tức đưa tay lên che hai điểm trên ngực.

Động tác ấy của tôi cuối cùng cũng khiến cho Tề Thịnh động đậy.

Đúng là thế rồi, tôi nghĩ, vấn đề quả nhiên nảy sinh ở đó!

Có điều, chuyện này cũng không thể trách tôi được. Hơn hai mươi năm qua, hai tay của tôi đã quen với việc chỉ che ột điểm, bây giờ bỗng nhiên bắt tôi phải che thêm tận hai điểm nữa thì cũng phải cho tôi có thời gian thích nghi chứ?

Tề Thịnh vẫn lặng lẽ nhìn tôi.

Tôi mừng thầm, may mà trước khi cởi quần tôi còn hỏi anh ta một câu, nếu không bây giờ đã cởi hết cả ra thì chỉ với hai bàn tay, làm sao tôi che được cả ba chỗ cùng lúc chứ. Nếu vậy có lẽ chỉ còn nước úp tay lên che mặt mà thôi.

Ồi, các nữ đồng bào, các vị đứng là chẳng dễ dàng gì...

Tôi vẫn còn đang cảm thán thì Tề Thịnh này giờ im lặng đột nhiên có hành động. Anh ta bước lên hai bước, với lấy chăn gối trên giường ném lên người tôi, hung dữ ra lệnh: “Quấn vào!”.

Tôi không nói được câu nào, cảm thấy đàn ông thật là giả dối. Đằng nào thì cũng từng ngủ với nhau rồi, có cần phải che che đây đây như thế không?

Tôi cố gắng thò đầu ra khỏi đám chăn mền, nhìn Tề Thịnh một cái, thấy anh ta vẫn trợn mắt tức giận, đành phải quấn chăn quanh người, hỏi anh ta: “Sau đó thì sao?”.

Những sợi gân xanh trên trán Tề Thịnh giật giật mấy cái, anh ta không nói gì mà dựng tôi ngồi dậy trên giường, thò tay ra kéo chăn của tôi.

Bây giờ thì tôi thực sự chẳng hiểu gì, cũng rất mâu thuẫn, anh ta kéo chân của tôi, tôi nên kêu lên “Đừng, đừng” và giãy dụa né tránh, hay là buông hai tay ra một cách thoải mái?

Tôi thực sự cảm thấy rối trí. Trước đây tôi luôn cho rằng tư duy của phụ nữ rất khó hiểu, còn bây giờ thì tôi thừa nhận là tôi đã sai.

Tay vẫn nắm chặt lấy mép chăn, tôi bình tĩnh hỏi Tề Thịnh: “Rốt cuộc là chàng muốn làm gì?”.

Tôi cân nhắc, nếu anh ta dùng roi thật, thì việc tôi nắm chặt lấy chăn là tốt, nếu anh ta lại làm việc khác, thì có chút đồ trên người khả năng chiến thắng của tôi cũng lớn hơn...

Bàn tay của Tề thịnh hơi run, sau đó anh ta nghiêng răng kéo tuột một góc chăn, lộ ra chỗ vai bị thương của tôi.

Lúc lặn từ mình ngựa xuống vai tôi đập xuống đất trước, sau đó mới lặn một vòng. Tuy không gây xương nhưng vai bị bầm tím, cánh tay cũng bị sái.

Tề Thịnh nhìn kỹ vết tím rồi túm lấy cánh tay tôi kéo thử.

Tôi đau tới mức há miệng ra thở, Tề Thịnh nhìn thấy, khẽ cười lạnh hai tiếng rồi vừa xoa gân cốt cho tôi, vừa cười châm biếm: “Bây giờ thì biết đau rồi chứ? Lúc ngã sao không biết sợ sẽ ngã gãy cổ? May là va vào Hạ Bình Tắc, nếu là người khác, chưa chắc ghìم được dây cương, không khéo con ngựa đã đâm chết nàg, nhẹ thì cũng làm cho nàg gãy mấy đốt xương!...”.

Để chứng tỏ rằng không phải mình cố ý ngã, tôi liên tiếp xuýt xoa mấy cái.

Tề Thịnh vẫn tiếp tục châm biếm.

Trời ạ, thân là đàn ông mà sao anh ta nhiều lời như vậy chứ?

Tôi cố nhin, nhin tới mức chẳng còn tâm trạng nào xuýt xoa nữa, chỉ nghiêng chặt răng giữ im lặng.

Đột nhiên Tề Thịnh nói: “Nếu đau thì cứ kêu lên”.

Làm gì mà đau đến mức ấy. Hơn nữa, tôi đâu phải là đàn bà, kêu cái gì mà kêu?

Đột nhiên lực tay của Tề Thịnh mạnh hơn, tôi đau tới mức buột miệng kêu lên mấy tiếng thảm thiết.

Còn Tề Thịnh thì lại cười, ghé sát vào tai tôi khẽ nói: “Kêu thêm mấy tiếng nữa, nếu không thì vỗ kịch nãy giờ diễn tốn công à?”.

Tôi liếc nhìn anh ta một cái, không hiểu ý tứ trong câu nói ấy.

Tề Thịnh tiếp tục uy hiếp: “Nếu nàg không kêu, đừng trách ta thật sự dùng roi với nàg đấy”.

Tôi liếc nhìn chiếc roi ngựa mà anh ta đặt bên cạnh giường, quyết định trước mắt cứ làm theo anh ta thì tốt hơn, đáp: “Chàng để thiếp suy nghĩ một lát”.

Tề Thịnh nhìn tôi, không nói gì.

Tôi liền hồi tưởng các bộ phim từng xem ở kiếp trước, phim tình cảm thì không nhiều, phim kinh lại xem không ít.

Tôi quay lại hỏi Tề Thịnh: “Chàng muốn kêu to hay nhỏ?”.

Tề Thịnh vẫn không nói gì.

Tôi nghĩ, có lẽ anh ta cũng đang không biết chọn loại nào, bèn quyết định thay anh ta: “Bị roi quất thì chắc chắn là kêu to rồi”.

Nói xong, tôi lấy tay vuốt lên cổ rồi học vai nữ chính trong các bộ phim kinh dị, kêu thật to một tiếng.

Tề Thịnh giật nảy người.

Tôi quay người lại hỏi anh ta: “Được chưa?”.

Gân xanh trên trán Tề Thịnh lại giật giật mấy cái, anh ta hít một hơi thật sâu, đáp: “Thấp hơn một chút”.

Một khi ông chủ đã đưa ra yêu cầu, người làm thuê như tôi tất nhiên là không dám trái ý, vì vậy tôi hạ thấp giọng một quãng tám, đều đặn kêu lên.

Tề Thịnh vẫn bóp bên vai bị thương cho tôi, đột nhiên hỏi: “Vì sao lại muốn va vào Hạ Bình Tắc?”

Tôi uể oải đáp: “Vì sau lưng thiếp không có mắt, va vào ai thì là người đấy”.

Tề Thịnh không nói gì.

Tôi bỗng thấy lo lắng, thâm nghĩ, không lẽ anh ta đã thấy được ý đồ định lôi kéo thế lực nhà họ Hạ của tôi? Nhưng tôi đã kịp làm gì đâu, anh ta quá thần thông quảng đại chẳng?

Tôi vừa ngạc nhiên vừa nghi hoặc, mãi suy nghĩ xem câu nói ấy của Tề Thịnh có ý gì, vì thế không còn để tâm vào việc kêu ra miệng nữa, âm thanh trở nên yếu ớt, chỉ là “a, a” mấy tiếng cho có.

Hồi còn nhỏ, thầy giáo dạy chúng tôi làm việc gì phải chú tâm vào việc ấy, nhất định không được phân tâm. Lúc đó tôi chẳng mấy để ý, đến lúc nay vừa phân tâm một tí, tôi lập tức cảm thấy bị đất.

Chờ đến lúc tôi trấn tĩnh lại, cánh tay của Tề Thịnh đã rời khỏi bả vai và đang trượt ra sau lưng...

Đó là một vị trí rất nhạy cảm, có thể tấn công xuống phía dưới, cũng có thể rút về phòng thủ ở phía trên.

Người tôi cứng đờ, cổ dè nén đám da gà da vịt chuẩn bị khởi nghĩa, quay đầu lại nhìn Tề Thịnh.

Đôi môi của Tề Thịnh hơi nhếch lên, ánh mắt có chút u ám.

Tôi ngoái cổ lại nhìn bả vai rồi lại nhìn Tề Thịnh, nói với giọng rất bình thản: “Lưng của thiếp không bị bầm, không cần bóp đâu”.

Về mặt của Tề Thịnh không thay đổi, chỉ riêng mấy đường gân ở góc trán là giật rất mạnh. Tôi không nói gì nữa, đưa mắt nhìn anh ta, ánh mắt cố tỏ ra cực kỳ trong sáng, giống hệt như cô bạn gái của tôi hồi đại học.

Mùa đông năm đó, để chinh phục cô ấy, tối nào tôi cũng tìm cơ hẹn cô ấy ra ngoài nói chuyện, nhưng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, cô gái ấy lơ tịt hàng loạt những ám hiệu của tôi. Rồi đến một buổi tối gió lạnh se sắt, khi tôi một lần nữa thất bại đưa cô trở về ký túc xá, cô đã nhìn tôi với vẻ rất khó xử, khẽ hỏi: “Chúng ta có thể không ra ngoài vào buổi tối nữa được không? Trời lạnh quá, có gì thì cứ nói qua điện thoại... nhé?”.

Lúc ấy, tôi đã nhìn sâu vào đôi mắt trong sáng không lẫn một tia tạp chất nào của cô hồi lâu, cuối cùng mới mỉm cười khẽ gật đầu.

Thế là, cô gái ấy vui mừng ra mặt. Lúc đó tôi thật sự rất muốn bóp chết cô ta...

Tôi nghĩ, tâm trạng của Tề Thịnh lúc này cũng chẳng khác tôi khi ấy là mấy.

Bàn tay của anh ta để im trên lưng tôi, cách cổ tôi chừng tám tấc, cách eo lưng chừng tám tấc hai. Tôi lặng lẽ nhìn anh ta, trong lòng hơi hồi hộp, không biết bàn tay của anh ta sẽ di chuyển lên trên hay tiếp tục vươn xuống dưới...

Ánh mắt của Tề Thịnh bỗng sáng bừng, bàn tay cũng rời khỏi lưng tôi, khoé môi nhếch lên vẽ chấm biem rồi đứng dậy, lặng lẽ rời đi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, nằm lăn ra giường.

Lục Ly từ phía ngoài vội đi vào, nhìn thấy mảnh vỡ trên sàn nhà, càng cuống quýt bỏ nhào về phía tôi, không kịp nhìn xem người tôi có vết thương nào không đã sụt xị kêu lên: “Nương nương, nương nương sao thế? Thái y, để em đi gọi thái y!”.

Tôi đưa tay kéo Lục Ly lại: “Quay lại đây!”.

Lục Ly mở to mắt nhìn tôi, muốn khóc lại không dám.

Tôi thực sự không biết phải nói gì với nha đầu này, định trưng ra bộ mặt nghiêm khắc, nói: “Thái y có thể tùy tiện gọi chặc? Sao người không giữ được bình tĩnh thế? Cũng không xem xem ta có bị thương không đã!”.

Lục Ly mím môi, nín thở, đưa bàn tay run rẩy kéo tấm chăn trên người tôi xuống, một hồi lâu không động tĩnh gì, vẻ mặt đờ đẫn, đôi mắt hạnh mở to, làn môi nhỏ hơi hé mở, rõ ràng đang rất kinh ngạc.

Ồi, đáng vẻ thật sự mê người...

Về ngạc nhiên trên mặt Lục Ly dần được thay thế bằng vẻ vui mừng, cô khẽ khẽ lên: “Thái tử điện hạ, người, người, người...”.

Tôi đưa tay bịt miệng Lục Ly, nghiêm nghị nói với cô: “Thái tử điện hạ dùng roi quất ta, tất nhiên là không dám gọi thái y. Mấy chỗ sâu sát ở chân ta lại rỉ máu rồi, em mang nước lại đây để ta rửa vết thương, sau đó bê chậu nước ấy đi ra đi vào vài lần, làm ra vẻ rất nghiêm trọng. Tiếp theo đem chỗ thuốc ta dùng còn lại hôm qua đi bôi khắp phòng, làm sao ừ càng nồng càng tốt, cuối cùng thì đem bộ quần áo ta mặc trên người hôm nay ra một chỗ vắng để đốt đi”.

Ánh mắt của Lục Ly lộ rõ việc không hiểu. Mặc dù vậy nàng vẫn gật đầu.

Tôi lại dặn: “Mấy ngày tới không được để người khác tới phục vụ, chỉ cần một mình em là đủ”.

Lục Ly lại gật đầu rất mạnh, sau đó vội vã đứng dậy đi ra ngoài.

Tôi lại giữ chặt lấy cô: “Mấy việc ấy chưa cần vội, bây giờ em bóp vai cho ta trước đã”.

Mặc dù tay của Tề Thịnh không còn đặt trên lưng tôi nữa nhưng hơi ấm thì vẫn còn đó, điều ấy khiến tôi cảm thấy rất chán ghét, muốn tìm cách để xoá đi.

Bàn tay nhỏ nhắn của Lục Ly dịu dàng bóp lên lưng tôi.

Tôi đang trầm đoán, không biết ngày mai ai sẽ là người tới thăm đầu tiên? Là Triệu vương? Hay là Leo cây công tử?

Hoàng hậu có sai người tới không? Bà già ấy tuy là mẹ kế Tề Thịnh, nhưng lại là mẹ đẻ của Nhà xí huynh. Hôm nay bà ta hỏi như thế, rõ ràng là cố ý tìm hiểu căn nguyên, may mà bị Thái hậu ngăn lại, nếu không lửa giận có khi đã lan sang người tôi rồi cũng nên.

Thieu chấy tôi, không lẽ không ảnh hưởng đến Tề Thịnh?

Vì mải nghĩ, tôi thờ người ra. Lục Ly cũng đột nhiên dừng tay lại. Tôi quay lại nhìn, thấy nàng đang khẽ cắn môi, vẻ mặt dường như đang suy nghĩ rất lung, một lúc sau mới lên tiếng: “Nương nương, mấy hôm nữa nhẩn trong nhà gửi một ít Bát trân ích mẫu hoàn đến, được không?”.

Tôi hơi ngây người, trước mặt lại hiện lên khuôn mặt gầy gò của Tống thái y, lúc đó mới hiểu rõ ý của Lục Ly.

Lục Ly ngồi bên cạnh vẫn sốt sắng khuyên: “Nương nương, thái độ của Thái tử điện hạ đối với nương nương đã khác hẳn trước rồi. Nương nương phải tóm lấy cơ hội này, nhanh chóng sinh hoàng tử mới được!”.

Tôi ngồi dậy, chỉ vào chiếc trụ sơn son thiếp vàng, đe dọa Lục Ly: “Nếu em còn nhắc đến chuyện ấy thì ta sẽ đập đầu vào kia cho em xem!”.

Lục Ly sợ quá, đưa hai tay lên che miệng, nói không rõ lời: “Nô tì không dám, nô tì không dám!”.

Tôi nheo mắt lại, vừa lòng nằm trở lại giường, hỏi Lục Ly về không mấy chú tâm: “Này, em nói xem, ngày mai ai sẽ tới chỗ chúng ta đầu tiên?”.

Lục Ly suy nghĩ một hồi: “Em không biết, nương nương thử nói xem?”.

“Thực ra ta cũng không biết”, tôi đáp.

Lục Ly và tôi cùng liếc người kia, coi thường lẫn nhau.

Ngày hôm sau, quả nhiên có người đến thăm. Có điều người đầu tiên lại là Lâm Thị – mẹ đẻ của Hạ Bình Tắc, phu nhân của Trung thư Thị lang, cháu gái của danh tướng Lâm Hiên nổi tiếng một thời, cháu họ bên nội của Thái hậu..., một con hổ cái có thể đánh chồng phải chạy vào chuồng ngựa lúc nửa đêm.

Thật sự đáng tiếc thay cho cái họ yếu ớt ấy!

Từ trước tới nay tôi luôn rất sợ kiểu đàn bà dữ dằn này, thế nên vừa nghe tin bà ta tới, tôi lập tức dậy khỏi giường, ngoan ngoãn ngồi chờ.

Nói về quan hệ họ hàng, tôi còn phải gọi bà ta một tiếng “cô”, nhưng xét về thứ bậc, bà ta phải gọi tôi là nương nương.

Vì sớm đã nghe danh, tất nhiên tôi không để bà ta đập đầu, vừa nhìn thấy bà ta có ý đẩy, tôi vội vàng bảo Lục Ly đỡ bà ta dậy, mời ngồi xuống ghế và dâng trà lên.

Tôi nhân cơ hội đưa mắt quan sát con hổ cái ấy. Mặc dù không còn trẻ nhưng bà ta vẫn khá đẹp. Quả nhiên con người ta không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, Hạ Lương Thần lúc trước lấy bà ta chắc là vì bị hình thức bề ngoài đánh lừa, đến khi hồi hận thì đã muộn mất rồi. Ai mà dám bỏ con gái làm họ Lâm? Không muốn làm quan nữa chắc?

Lâm thị tỏ ý tạ lỗi vì chuyện con trai bà đã va ngã tôi, tôi cũng tỏ ra độ lượng, vờ nói mấy lời vờ về.

Đúng lúc hai chúng tôi đang khách sáo nói chuyện với nhau, bên ngoài bỗng có Dương Nghiêm cầu kiến.

Tôi chẳng mấy bất ngờ, nhà xí huynh vì thân phận không tiện nên không thể đích thân đến, đương nhiên phải cử tâm phúc tới thay rồi.

Tôi sai nội thị truyền Dương Nghiêm vào. Chỉ loáng qua một cái Dương Nghiêm đã vào trong điện. Vừa nhìn thấy Lâm Thị đang ngồi đấy, anh ta sững người, vẻ nhanh nhẹn lập tức được thay bằng bộ dạng nghiêm túc, ngoan ngoãn vái chào tôi, sau đó tìm một chỗ cách xa Lâm Thị nhất ngồi xuống.

Lâm Thị mượn cơ xin cáo từ, tôi sai Lục Ly tiễn ra ngoài.

Chờ cho Lâm Thị đi khuất hẳn, Dương Nghiêm mới đưa tay lau mồ hôi trên trán, nói: “Trời! Con hổ cái ấy cũng đến à? Làm tôi phát khiếp!”.

Tôi ngạc nhiên: “Sao ngươi lại sợ bà ta đến thế?”.

Dương Nghiêm vẫn còn chưa hết kinh sợ, đáp: “Là vì cô chưa biết sự lợi hại của con hổ cái ấy thôi. Bà ta có thể đánh Hạ Lương Thần gần chết, có lần còn đuổi ông ấy tới nhà chúng tôi, dọa tôi chết khiếp. Kể từ đó tôi thề, sau này thà là đi tu chứ không bao giờ lấy loại đàn bà dữ dằn như vậy”.

Tôi nghe xong, ấn tượng về Dương Nghiêm bỗng thay đổi hẳn. Hiểu được như vậy, chứng tỏ anh ta cũng không phải một gã ngốc.

Đang nghĩ thế thì nghe thấy Dương Nghiêm khẽ nói: “Có phải... cô bị đánh thật không đấy?”.

Trong chốc lát tôi không biết phải nói gì, bụng thăm kêu lên, đúng là một gã thẳng như ruột ngựa, thẳng tới mức sắp thành ngốc luôn rồi.

Trong điện còn vài cung nữ và nội thị, tôi đành phải sai họ đi chỗ khác, vẫn chưa kịp nói gì thì anh ta vươn cổ ra, nói: “Nói vậy thì đó là sự thật? Thái tử quả thật không phải đàn ông! Mà cô cũng thật ngốc quá, tôi đã bảo cô đến chỗ Thái hậu tránh mặt ít ngày, cô lại không chịu nghe”.

Tôi sầm mặt xuống, không nói gì.

Dương Nghiêm lôi ra một chiếc lọ nhỏ màu trắng đưa cho tôi: “Đây! Cửu ca bảo tôi đưa cho cô, nói là dùng nó không để lại sẹo đâu”.

Tôi đón lấy chiếc lọ, thuận tay đặt lên bàn.

Dương Nghiêm lại nói: “Cô dùng nhiều một chút cho chóng khỏi, còn kịp đi hành cung nghỉ mát”.

Tới hành cung nghỉ mát, chuyện này tôi cũng đã nghe nói tới, có điều không có ý định đi. Đi theo Hoàng đế, Thái tử, Hoàng hậu cùng bầy đoàn thê tử đó thì có gì vui, chẳng bằng đóng cửa cung lại rồi nghịch nước với một bầy mỹ nhân!

Tôi đang cân nhắc thì nhìn thấy ánh mắt của Dương Nghiêm cứ lướt qua lướt lại trên mặt tôi, thỉnh thoảng còn trượt xuống dưới cổ, trông cứ như muốn lột trần tôi ra không bằng.

Hừ! Ngày trước, tôi có háo sắc thật thì cũng không dám như anh ta lúc này. Thằng nhóc này chắc trước khi ra khỏi cửa đã để quên đầu ở nhà, chỉ mang theo mỗi lá gan thì phải?

Đột nhiên Dương Nghiêm len lén tiến gần đến bên tôi, cười hì hì: “Này, kỹ thuật dùng roi của Tề Thịnh quá là giỏi, không hề để lộ ra ngoài! Nếu không ngửi thấy mùi thuốc trong điện thì tôi cũng không dám tin là cô bị đánh!”.

Tôi giận tới mức mặt biến sắc. Trước đây tôi nghĩ rằng, chỉ có Tề Thịnh mới là đầu đất, không ngờ Dương Nghiêm lại còn là máy bay chiến đấu trong đoàn quân đầu đất!

Có lẽ Dương Nghiêm đã thấy được vẻ giận dữ trong ánh mắt của tôi nên vội lùi về phía sau, cười nói: “Cô đừng giận, Giang thị còn thảm hại hơn cô cả trăm lần, đến giờ e rằng vẫn chưa tỉnh được. Tề Thịnh cố nén không đánh vào mặt cô, xem như đã tiến bộ rất nhiều rồi!”.

Tôi định đánh cho anh ta một cái, nhưng chợt nhớ tới chuyện tối hôm qua tôi đã bị người khác “đánh”, chân tay sao có thể nhanh nhẹn như thế được, chỉ có thể ngồi yên, một hồi lâu vẫn giữ nguyên tư thế.

Dương Nghiêm rời ánh mắt khỏi tôi với vẻ thất vọng, có điều biểu hiện ấy thoáng qua rất nhanh, thay vào đó là nụ cười băng nhắng cổ hữu, hướng về phía tôi chấp hai tay lại, cười nói: “Cáo tử, hẹn gặp lại ở hành cung!”.

Tôi sai Lục Ly tiễn khách, bản thân thì ngồi yên trên ghế.

Lục Ly tiễn Dương Nghiêm ra ngoài, tiện thể đưa cung nữ bên người Hoàng hậu vào gặp tôi.

Tôi chỉ muốn cười: Mẹ kiếp, cái chức Thái tử phi này đúng là không phải là dành cho người mà! Chỉ cần một ngày chưa lên ngôi hoàng hậu thì cho dù sau lưng có mọc lên hai cái đuôi, người vẫn cứ không bằng một con gà rừng! Gà rừng ít ra cũng còn được tự do chạy nhảy chơi đùa, còn tôi thì có được làm thế không? Có dám làm thế không?

Tôi hít một hơi thật sâu, thẳng người lên, tiếp tục đón khách...

Cứ thế đến cuối ngày, các vị khách với đủ mọi loại âm mưu mới ra về hết.

Lục Ly đóng cửa đi vào, tôi vẫn ngồi thẳng lưng, cất tiếng gọi: “Nhanh lại đây rút hết kim cho ta. Ta sắp chết đến nơi rồi đây này!”.

Lục Ly cuống quýt chạy đến, cẩn thận gỡ mấy chiếc kim nhỏ cài phía sau cổ áo tôi, mắt đỏ hoe: “Nương nương cũng thật là! Việc gì phải chịu khổ thế, chảy máu rồi đây này! Cứ cáo ốm không tiếp khách có phải hơn không!”.

Tôi vừa cử động cổ và eo lưng tê dại, vừa nói: “Như thế mới giống thật, nếu không làm sao có thể qua mặt được những người ấy!”.

Nếu giả vờ bị đau tới mức nằm liệt giường không tiếp khách được, những người ấy lại càng tin là tôi giả vờ, chỉ bằng để bọn họ tận mắt nhìn thấy cho yên tâm.

Đến tối, Tề Thịnh trở về, Lục Ly khuyên tôi lợi dụng việc hôm nay, mời anh ta tới để bàn bạc.

Tôi tỏ thái độ cực kỳ coi thường trước lòng dạ hẹp hòi của Lục Ly. Cái gì mà bàn bạc, chẳng qua cũng chỉ là mượn cớ bàn việc công mà làm chuyện tư thôi! Liệu có đáng để tôi phải lết cái thân thể “ốm đau bệnh tật” này đến lấy lòng “ông chủ” không?

Hơn nữa, kinh nghiệm trong chốn quan trường của Lục Ly còn rất ít. Ông chủ đúng là thích những nhân viên chăm chỉ, tích cực, nhưng tuyệt đối không thích cái kiểu tích cực đến mức can dự cả vào những phần việc không phải của mình. Chức vụ của tôi là thái tử phi chứ đâu phải là cố vấn thái tử. Nhiệm vụ nhiều chức vụ không chứng tỏ là ông chủ coi trọng bạn, chỉ chứng tỏ ông ta muốn bóc lột bạn đến tận xương tủy mà thôi.

Đáng tiếc Lục Ly không hiểu điều đó, thế nên vừa nghe tôi nói không đi gặp Tề Thịnh, khuôn mặt của cô dài ra không ít, thiếu mỗi nước viết câu “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép” lên đó nữa thôi.

Tôi khuyên: “Lục Ly à, đàn ông không thích những người đàn bà hoa tay múa chân chỉ đạo mình đâu. Chúng ta bỏ đi, dành thời gian ấy mà làm việc khác!”

Lục Ly là người thích động não, nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi nói với tôi, giọng không giấu nổi phần khích: “Em hiểu rồi, nghe mọi người nói, tiện nhân Giang thị bị thương rất nặng, Triệu vương thậm chí phải ời Khuru thái y đang nghỉ phép tới, mất cả nửa ngày mới nối xong xương, đến chập tối hôm nay mới tỉnh dậy. Chúng ta hãy tìm cách cho thứ gì đó vào thuốc của cô ta, làm cho tiện nhân ấy...”

Tôi thăm thán phục tư duy linh hoạt của Lục Ly, vội xua tay: “Nha đầu, bớt nghĩ linh tinh đi!”

Lục Ly chớp chớp đôi mắt trong veo nhìn tôi, vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu.

Tôi cũng lấy làm lạ, sao nha đầu này lại có thể dùng giọng ngây thơ đến thế để nói ra những chuyện đê tiện như vậy? Không biết tôi nên nói cô là lương thiện hay là ác độc đây?

Đàn bà, đúng là một loài động vật kỳ lạ.

Lục Ly tưởng tôi tức giận, sợ đến mức run rẩy, quỳ sụp xuống bên giường, luôn miệng nhận tội: “Nương nương bớt giận, nô tì sẽ không chọc tức con tiện nhân ấy nữa!”

Tôi rất cảm kích, vội gạt đầu: “Đúng thế, Giang thị ở cách xa chỗ chúng ta như vậy, chẳng cần phải chọc tức cô ta! Chi bằng...”

Mắt Lục Ly sáng bừng, vội vàng tiếp lời: “Nương nương sáng suốt, người cần phải chấn chỉnh bây giờ là Trần Lương Đệ. Tối qua cô ta còn bê cả một bát canh hạt sen, làm bộ làm tịch tới chỗ Thái tử điện hạ. Rõ ràng là cô ta muốn nhân lúc sức khỏe của nương nương không tốt, tìm cách quyến rũ Thái tử đây mà!”

Tôi há hốc miệng, hồi lâu không nói được câu gì.

Lục Ly biết là tôi tức giận, lại càng bất bình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nương nương, thời gian vừa rồi nương nương không quản lý bọn họ, lũ cáo ấy không ngồi yên được nữa rồi, tất cả đều tìm cách dụ dỗ Thái tử điện hạ!”

Cuối cùng thì tôi cũng định thần lại, chậm rãi khép miệng, nhưng không nén được, hỏi: “Này, sao em biết Trần Lương Đệ mang canh hạt sen chứ không phải là chè bát bảo?”

Lục Ly mở to đôi mắt hạnh, cuối cùng cũng im lặng.

5. Chương 5: Ngụy Cơ Trong Hành Cung

Tề Thịnh lại mất mặt suốt mấy hôm liền. Mãi cho tới ngày Mười chín tháng Năm, khi Hoàng đế dẫn theo Thái hậu, vợ lớn vợ bé cùng một đoàn tình nhân và bồi bịch tới nghỉ mát ở hành cung Phụ Bình, Tề Thịnh mới không thể không thò mặt ra mà đưa tôi đi cùng họ.

Nhà xí huynh, Leo cây công tử và cả tiểu mỹ nhân đã dụ tôi đi bắt gian vào đêm Nguyên tiêu đều có mặt, chỉ thiếu mỗi vợ chồng Triệu vương. Nghe nói Triệu vương phi Giang thị đến tận bây giờ vẫn chưa dậy được, vì thế người yêu thương vợ nhất mực như Triệu vương ngày quên ăn đêm quên ngủ, túc trực bên giường nhất định không chịu đi nghỉ với phụ hoàng.

Hoàng đế thấy vậy, quyết định cho Triệu vương ở lại Thịnh Đô, ngoài việc chăm sóc vợ còn tiện thể giải quyết một số công việc khác trong triều.

Không có bóng dáng của Giang thị, sắc mặt Tề Thịnh cứ tối sầm.

Ánh mắt mọi người nhìn tôi cũng chứa đựng sự cảm thông sâu sắc.

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành phải tỏ vẻ ảo não.

Hạ Bình Tắc đảm nhận nhiệm vụ hộ vệ trong chuyến đi này. Thỉnh thoảng anh ta lại đi qua xa giá chỗ tôi với dáng điệu của một kỵ sĩ trẻ khỏe, tuấn tú. Tiếng vó ngựa cộp cộp như gõ vào lòng người, khiến cho hồn vía của mấy cung nữ hầu hạ trong xe như bay tạt đầu đầu.

Còn tôi, nghe thấy tiếng vó ngựa ấy mà sốt ruột, trong lòng càng thấy tức giận. Nếu ông cũng có thân hình như thế mà múa gươm tung kiếm, vung roi thúc ngựa, thu hút cái nhìn của mọi người đẹp thì tốt biết bao!

Ý nghĩ ấy cứ quẩn quanh trong đầu khiến tôi cảm thấy trong xe rất bức bối. Thực ra, phong tục của Nam Hạ cũng rất phóng khoáng, không cấm con gái cưỡi ngựa, chỉ có điều tôi không mấy tự tin về tài nghệ của mình nên chẳng dám xuất đầu lộ diện.

Đang phân vân thì có tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, khi đi ngang xa giá của tôi dường như hơi chậm lại, sau đó thì một giọng nói thanh thoát lạnh lót vang lên: “Thái tử tẩu tẩu, Thái tử tẩu tẩu!”.

Cách xưng hô ấy khiến tôi không thể tìm ra lời nào để đáp lại, trong lòng cảm thấy bức bối như khi bí tiện.

Lục Ly nhìn tôi một cái, vén rèm bên cạnh xe cho tôi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quận chúa Chiêu Dương hiện ra ngoài cửa xe cười với tôi: “Thái tử tẩu tẩu, phong cảnh bên ngoài đẹp lắm, đừng ngồi trong xe nữa, ra ngoài này cưỡi ngựa với muội đi”.

Bất giác tôi ngược mắt lên nhìn bầu trời bên ngoài, đúng là trời xanh mây trắng thật. Không biết lần này cô nhóc sẽ đưa tôi tới chỗ nào để bắt gian đây? Giang thị không tới, không lẽ Tề Thịnh ở đằng trước đã lại đan díu với một cô em dâu nào chăng?

Tiểu mỹ nhân vẫn cười nói với tôi: “Tẩu tẩu tốt bụng, mau ra đây đi. Lâu rồi mới được ra ngoài một chuyến, cứ ngồi mãi trong xe thì còn gì hay nữa?”.

Tôi vốn là người không có khả năng chống chọi lại sức hút của mỹ nhân, trong bụng biết rõ cô nhóc này không phải tốt đẹp gì nhưng nghe những lời nài nỉ dịu dàng ấy, tim đập tức mềm ra, vội đáp: “Muội chờ một lát, tẩu thay áo rồi sẽ ra ngay!”.

Tiểu mỹ nhân ở ngoài hét toáng lên: “Hay quá, để muội sai người chuẩn bị ngựa cho Thái tử tẩu tẩu”.

Còn tôi thì ở trong xe vừa thay áo vừa hét: “Chuẩn bị ngựa làm gì, ta cùng cưỡi với muội là được rồi”.

Lục Ly nhanh nhẹn sửa sang lại bộ quần áo cưỡi ngựa tôi vừa thay trên người, miệng khẽ nói: “Nương nương nhớ để phòng Quận chúa”.

Tôi khẽ gật đầu, nhắc bàn chân đi ủng cưỡi ngựa, vén rèm xe bước ra bên ngoài.

Chiếc xe còn chưa dừng, tiểu mỹ nhân cười con tuấn mã thượng hạng đi bên cạnh đã mỉm cười, chìa tay về phía tôi: “Thái tử tẩu tẩu, không cần bảo bọn họ dừng xe đâu, để muội đỡ tẩu sang”.

Tôi đáp: “Được”, nói xong liền túm lấy bàn tay của tiểu mỹ nhân, trực tiếp nhảy lên phía sau lưng nàng ta.

Bàn tay của tiểu mỹ nhân rất mềm mại, eo càng mềm mại hơn, cảm giác ôm vào đó thật là tuyệt.

Tiểu mỹ nhân vẫn cười khanh khách: “Tài nghệ của tẩu tẩu vẫn tốt như xưa”.

Tôi chỉ cười, không nói gì.

Tiểu mỹ nhân vung roi, thúc ngựa chạy thẳng về phía trước. Chưa được bao xa thì đã nhìn thấy bóng dáng của Nhà xí huynh và Leo cây công tử, mối nghi hoặc trong lòng tôi đã được giải đáp, tiểu mỹ nhân đúng là cùng phe với Nhà xí huynh.

Mà Nhà xí huynh hiện tại, chắc hẳn cũng đang nghi ngờ “Trương thị” tôi đây là thật hay giả.

Tiểu mỹ nhân giơ tay vẫy Nhà xí huynh, hết sức phấn khích gọi to: “Cửu ca!”.

Nhà xí huynh ghì cương quay lại nhìn, nụ cười trên mặt trông thật nho nhã, chào tôi trước: “Tam tẩu”.

Tôi bỗng thấy một cơn ớn lạnh khó tả. Hình như tiểu mỹ nhân ngồi trước cũng cảm nhận được điều đó, quay lại nhìn tôi với vẻ mặt kỳ lạ.

Tôi cười lấp liếm: “Trời hơi lạnh nhỉ?”.

Về mặt của tiểu mỹ nhân hơi đỏ ra.

Dương Nghiêm ngửa cổ lên nhìn trời, nói với giọng nghi hoặc: “Không hề lạnh. Hôm nay trời nóng quá!”.

Chỉ duy nhất Nhà xí huynh là vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt lúc trước, giải thích giúp tôi: “Tam tẩu vừa từ trong xe ra, gặp gió bất chợt nên chưa quen”.

Nghe vậy, tiểu mỹ nhân mỉm cười, nói: “Thái tử tẩu tẩu ở trong cung lâu ngày quá, sắp giống như Triệu phi tẩu tẩu, đến một trận gió nhẹ cũng không chịu nổi rồi”.

Từ đầu đến cuối tôi vẫn không nói gì, căn bản là tôi thực sự không biết nên nói gì cho phải, sợ sẽ phát ngôn ra câu nào rơi trúng bẫy mà bọn họ giăng sẵn thì lại càng chết, vì thế dứt khoát im lặng luôn cho chắc. Eo của người đẹp phía trước vẫn thon thả, mềm mại như trước, nhưng không hiểu sao ôm vào lại không có cảm giác dễ chịu như khi ôm Lục Ly.

Tôi đang suy nghĩ xem làm cách nào động tay động chân thì bỗng nhiên tiểu mỹ nhân nghiêng người tránh, cười hi hi: “Ấy, Thái tử tẩu tẩu, tẩu đừng động tay, muội có máu buồn đấy”.

Tôi chờ người, mồ hôi vã ra, không dám thốt ra câu nào. Tiểu mỹ nhân này nói năng chẳng biết giữ mồm giữ miệng gì cả, những lời như vậy có thể phát ngôn một cách tùy tiện thế sao? Huống chi, tôi mới chỉ nghĩ thôi, đầu đã động chân động tay! Ôi, Ti Mệnh Tinh Quân, oan cho tôi quá đấy!

Dương Nghiêm, kẻ chuyên cười cợt trên nỗi đau của người khác còn quay lại cười, nói với tôi: “Chiêu Dương sợ nhất là bị người khác cù, tỳ cù vào sườn của cô ấy đi! Ổ sườn ấy!”.

Lời vừa thốt ra, bàn tay tôi tự nhiên buông khỏi eo của tiểu mỹ nhân. Chiêu Dương cười khanh khách, bàn tay đặt xuống yên ngựa, tung người lên không, vèo một cái đã ngồi sau lưng Dương Nghiêm, đưa tay tóm lấy thắt lưng của Leo cây công tử, cười đe dọa: “Huynh dám à! Cho huynh ném mùi trước đã nhé!”.

Dương Nghiêm rõ ràng còn sợ nhột hơn cả Chiêu Dương, cứ tránh trái né phải, cuối cùng cương quyết giật dây cương, thúc ngựa lao vút về phía trước.

Cảnh tượng ấy khiến tôi cứ ở người ra. Mẹ kiếp, đây là cổ đại, cổ đại đấy! các người còn có thể cởi mở hơn nữa không?! Gian tình còn có thể thể hiện mãnh liệt hơn nữa không?!

Nhà xí huynh khế ghim cương, để ngựa chạy ngang hàng với tôi, cười giải thích: “Chiêu Dương và Dương Nghiêm từ nhỏ cùng lớn lên với nhau, tình cảm rất tốt”.

“Ừ”, tôi gật đầu, từ nhỏ đã cùng lớn lên với nhau, tình cảm đương nhiên tốt rồi.

Nhà xí huynh liếc tôi, dừng lại một chút rồi đột nhiên hạ giọng hỏi: “Vết thương trên người đã khỏi rồi chứ?”.

Tôi giật mình, bất giác thốt ra một câu từ tận đáy lòng: “Ta và đệ không phải cũng từ nhỏ đã lớn lên bên nhau đấy chứ?”.

Nhà xí huynh ngậy người, miễn cưỡng cười một cái rồi lắc đầu, thúc ngựa cách xa tôi một chút.

Không khí nhất thời trở nên lạnh lẽo, nhưng dù sao giữa chị dâu và em chồng cũng cần phải giữ khoảng cách, tránh những lời đàm tiếu. Dù gì thì bây giờ tôi cũng là một thái tử phi, ứng viên của quốc mẫu tương lai, có thể nào thì cũng phải tỏ ra đoan chính một chút, đúng không?

Nghĩ như vậy, trong lòng tôi bỗng dưng thấy đặc ý.

Nhưng chưa kịp thể hiện sự đặc ý ấy ra mặt đã nghe thấy Nhà xí huynh chậm rãi nói một câu nhẹ nhàng: “Bồng Bồng, nàng thay đổi nhiều quá, chẳng còn giống nàng lúc nhỏ nữa rồi”.

Tôi ngậy người, cảm thấy cảm nặng hơn hẳn.

Trời ạ, chẳng phải người xưa đều rất coi trọng việc giữ khoảng cách giữa nam và nữ ư? Chẳng phải, từ bảy tuổi trở lên là nam và nữ không được ngồi chung chỗ à? Anh ta là hoàng tử, Trương thị là một tiểu thư khuê các, hai người dù có đi nhà trẻ cũng sẽ không cùng một nơi, sao bỗng dưng lại nhắc tới chuyện hôn còn bé làm gì?

Nhìn lại lần nữa đôi mắt đẹp chứa đầy tình cảm của Nhà xí huynh, trong đầu tôi bỗng hiện lên mấy chữ lớn mạ vàng sáng chói: Ác giả ác báo.

Tề Thịnh à Tề Thịnh, anh cứ đi quyến rũ em dâu đi, anh cứ việc mà “một đời một kiếp chỉ có mình nàng” với em dâu đi! Sao nào? Bây giờ thì gặp quả báo rồi nhé! Hàng rào nhà mình cũng bị em út xông vào mất rồi!

Tôi ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, vẻ mặt bình thản, trong lòng rất phần nộ!

Không hiểu sao đàn ông Tề gia lại thích quyến rũ chị em dâu đến thế? Cứ cho là thích của lạ thì sao không tìm đến nơi xa xa một tí mà ra tay? Thế này thì cả đàn mỹ nhân như ngọc trong cung còn mặt mũi nào nữa!

Nhà xí huynh tự dưng cười khẽ.

Tôi tự nhiên thấy chột dạ. Cẩn nhắc trong chốc lát, tôi thấy mình tốt nhất là nên tìm một cái cớ để quay trở lại xe thì hơn.

Còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập ở phía trước, ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là Tề Thịnh đang chạy lại từ phía xa. Tôi bỗng cảm thấy đầu căng lên.

Ái chà chà! Tề Thịnh, anh đến để bắt gian hay đến để cứu viện đây?

Một người một ngựa loáng cái đã xuất hiện trước mắt.

Tề Thịnh ghìim ngựa lại, hướng về phía Nhà xí huynh, gọi to: “Cửu đệ!”, sau đó mới quay lại nhìn tôi, lãnh đạm hỏi: “Vết thương trên người đỡ hơn rồi chứ?”.

Lúc này tôi đã hiểu ý đồ của lãnh đạo, vội giả bộ yếu ớt, đáp bằng giọng thều thào như sắp chết: “Vẫn chưa đỡ. Chiêu Dương quận chúa kéo thiếp ra ngoài hít thở không khí, không ngờ mới ngồi trên lưng ngựa một lát đã thấy mệt rồi!”.

Thưa các vị khách quan, mọi người nhìn xem, đó chính là nghệ thuật ngôn từ đấy. Chỉ một câu ngắn gọn đã có thể giải thích rõ các vấn đề cho lãnh đạo:

Một: Là Chiêu Dương dụ dỗ thiếp ra chứ không phải là thiếp chủ động!

Hai: Thiếp chỉ ngồi trên lưng ngựa một lát cho nên giữa thiếp và Nhà xí huynh không hề xảy ra bất cứ điều gì!

Ba: Bây giờ thiếp rất muốn quay trở lại xe!

Tề Thịnh nghe xong, chau đôi mày lười mác, nói với vẻ không vui: “Nếu đã không chịu được sao không về xe nghỉ đi, Cửu đệ đâu phải là người ngoài!”.

Tôi khẽ đáp lại một tiếng rồi đưa mắt liếc nhanh sang Nhà xí huynh, người kia vẫn giữ nguyên nét cười như có như không, đáp: “Tam ca nên đích thân đưa Tam tẩu về xe thì hơn. Mấy người hầu tay chân vụng về, không yên tâm được đâu”.

Tề Thịnh gật đầu rất khẽ rồi đích thân đưa tôi trở về xe thật.

Khi về đến xa giá của tôi, Lục Ly vừa nhìn thấy Tề Thịnh đi cùng thì vui mừng ra mặt, vội bảo người dừng xe, dìu tôi vào trong.

Ngay sau đó, Tề Thịnh cũng theo tôi vào trong xe!

Lục Ly rút lui với khuôn mặt rạng rỡ nụ cười như nắng xuân, còn tôi lại thấy trong lòng lạnh toát.

Lúc này, chẳng thể nào nghĩ đến tự tôn của đàn ông hay khí phách trượng phu nữa rồi, nói gì thì nói, mạng sống của mình vẫn là quan trọng nhất!

Nói thì lâu, nhưng sự việc diễn ra rất nhanh! Rèm cửa vừa buông xuống, tôi lập tức nhào về phía Tề Thịnh, học cách nói thường ngày của Lục Ly, kêu lên: “Điện hạ...”.

Tề Thịnh dùng tay bịt chặt lấy miệng tôi, cất giọng lười biếng: “Ta ngồi trên mình ngựa nửa ngày trời, mệt lắm rồi, Bồng Bồng đến bóp vai giúp ta đi”.

Ủa, đây là ông nói gà, bà nói vịt à?

Tề Thịnh thả tay, ngồi dựa vào gối mềm.

Bỗng nhiên tôi thấy do dự, cố nghĩ xem anh chàng này rốt cuộc có ý đồ gì, không lẽ là sợ tai vách mạch rừng?

Tôi thầm nghiêng rằng, tiến tới quỳ phía sau lưng Tề Thịnh, đặt đôi tay nhỏ nhắn của Trương thị lên vai Tề Thịnh, vừa xoa bóp vừa ghé sát vào tai anh ta hỏi khẽ: “Hồi còn nhỏ Trương thị có thân với Cửu điện hạ không?”.

Tề Thịnh nghiêng đầu, khẽ đáp: “Trương thị là một khuê nữ thực sự”.

Câu trả lời của Tề Thịnh thật khó hiểu. Ngẫm nghĩ một hồi tôi mới hiểu, mồ hôi bỗng toát đầy lưng. Quả nhiên là Nhà xí huynh bốn cột tôi!

Thấy Tề Thịnh vẫn nghiêng đầu nhìn mình, tôi cố nuốt khan, cân nhắc xem nên báo cáo với lãnh đạo như thế nào về sự việc vừa rồi mà vừa không phải nói dối, vừa có thể trút bỏ hết trách nhiệm cho người khác.

Tề Thịnh nheo mắt, đột nhiên hỏi: “Cửu đệ đã biết rõ thân phận của nàng rồi?”.

Tôi giật thót, nhưng vẫn cố giữ vẻ nghiêm túc, quỳ thẳng người lên, đáp với vẻ cực kì chắc chắn: “Không thể, tuyệt đối không thể! Cửu đệ định quyền rũ thiếp”. Nhìn thấy mắt Tề Thịnh càng híp lại, tôi vội thể hiện lòng trung thành của mình: “Có điều, thiếp đã từ chối thẳng thừng!”.

Tề Thịnh quay đầu lại, một hồi lâu không nói gì.

Tôi quỳ ở phía sau lưng, không nhìn thấy mặt anh ta, càng không thể biết trong lòng anh ta đang nghĩ những gì.

Trong xe bỗng chốc trở nên yên tĩnh đến ngột ngạt.

Tôi thầm nghĩ, có lẽ Tề Thịnh đang cho rằng Nhà xí huynh đã phát hiện ra tôi không phải Trương thị thật.

Thế thì hàng giả là tôi đây chẳng phải đang gặp nguy hiểm sao...

Chuyện đã đến nước này, chi bằng nói thẳng ra!

“Thái tử điện hạ!” Tôi chuyển tới trước mặt Tề Thịnh, nói bằng giọng điệu trịnh trọng nhưng âm thanh lại rất khẽ: “Thiếp không thể chết bây giờ được!”

Tề Thịnh nhướn mày: “Sao?”.

Tôi nhìn thẳng vào Tề Thịnh: “Nếu thiếp chết, điều đó càng chứng tỏ Điện hạ có tật giết mình, giết người diệt khẩu”.

“...”

“Nếu thiếp chết, nhà họ Trương sẽ không gả Trương nhị cô nương cho Điện hạ làm vợ kế đâu. Hơn nữa cô ấy cũng không dễ dàng nghe theo!”

“...”

“Nếu thiếp chết, nhà họ Trương sẽ đổi chiến lược, đem Nhị cô nương gả cho Cửu đệ, trai tài gái sắc, vẹn cả đôi đường!”

“...”

Nét mặt Tề Thịnh vẫn không thay đổi. Trời ạ, tôi lo quá!

“Nếu thiếp chết, thái tử phi sau này của Điện hạ chắc chắn sẽ không thể cạnh tranh trước nở đặng sau, yếu điệu đáng yêu như thiếp đâu!”

Mặt nạ bình thản của Tề Thịnh cuối cùng cũng có vết nứt.

Tôi thấy mừng trong lòng, đang chuẩn bị thừa thế tấn công, đột nhiên Tề Thịnh đặt một ngón tay lên môi tôi, khẽ găm: “Đủ rồi!”.

Anh ta dừng lại, ngồi thẳng dậy, ghé sát vào tôi: “Nàng là thái tử phi của ta, đang khỏe mạnh, sao lại cứ nói đến chuyện chết chóc làm gì thế?”.

Tôi thở phào một cái, ông đây phải dùng một loạt câu giả định, khó khăn lắm mới khiến cho anh chàng Tề Thịnh này động lòng.

Nhưng không ngờ, tôi vẫn chưa trút xong hơi thở ấy đã thấy Tề Thịnh ghé sát môi vào tai tôi, nói với vẻ đặc ý: “Cuối cùng nàng cũng thừa nhận mình là giả, đúng không?”.

Tôi cứng đờ người.

Tề Thịnh cười châm biếm, lại nằm trên đệm, nói bằng giọng bình tĩnh: “Nói đi, rốt cuộc nàng là ai?”.

Bất giác tôi đảo mắt một vòng. Chuyện mượn xác nhập hồn thì chắc chắn phải thú nhận rồi, nhưng không biết có nên nói cho Tề Thịnh biết, thực ra tôi là... đàn ông không?

Tề Thịnh nhắm mắt lại, tỏ thái độ “Nói thật sẽ được khoan hồng, chống lại sẽ bị trừng trị nghiêm khắc”.

Nhưng tôi là ai nào, tôi là người đã từng sống trong một xã hội tiên tiến! Chẳng ai lại không biết thật thà thì ăn cháo, láo nháo thì ăn cơm. Thật thà thì ngồi nhà lao, láo nháo về nhà ăn Tết!

Tôi khề ho một tiếng rồi hắng giọng, quyết định cố gắng biên tập lại truyện cổ tích sao cho gần với đời thường nhất.

“Thiếp vốn là một vị tiên nhỏ trên Thiên giới, vì...”

Tề Thịnh đột ngột cắt ngang: “Tiên gì?”.

Tôi ngây người: “Sao ạ?... Tán tiên”.

Tề Thịnh nhướng mày: “Tán tiên?”.

Tôi đâm lao đành phải theo lao: “Đúng! Tán tiên! Là loại tiên suốt ngày rong ruổi trên những đám mây, chẳng phải làm việc gì, thuộc vào hàng nhân viên nhàn rỗi của thiên đình”.

Tề Thịnh gật đầu: “Ồ”.

Tôi tiếp tục câu chuyện: “Thiếp vốn là tán tiên của thiên giới, vì mắc lỗi nên bị phạt phải đầu thai...”.

Tề Thịnh lại chen vào: “Phạm tội gì?”.

Mấy lần bị cắt ngang như vậy khiến tôi rất tức giận, nhưng cũng đành nén lại, đáp: “Chuyện nhỏ thôi”.

Tề Thịnh: “Chuyện nhỏ gì mới được?”.

Trời, các bạn đã bao giờ gặp ai nghe kể chuyện như thế chưa? Tên này sao lại khiến người ta thấy ghét thế!

Tôi vò đầu, đành bịa ra: “Là chuyện to hơn hạt vừng, hạt đỗ một chút. Là thế này, hôm đó, Ngọc Đế gọi mọi người tới dự dạ tiệc, trong bữa tiệc ấy thiếp uống hơi quá chén, sơ ý đánh vỡ mất chiếc chén ngọc trong tay, Vương Mẫu nổi giận, quyết định phạt thiếp”.

Tề Thịnh phì cười: “Chuyện này đúng là bé thật, đánh vỡ một chiếc chén mà bị phạt, xem ra nàng làm thần tiên cũng không lấy gì làm sung sướng”.

Tôi xấu hổ cười khan mấy tiếng: “Vương Mẫu nương nương vốn là người nhỏ mọn mà!”.

Tề Thịnh không cười nữa, lặng lẽ nhìn tôi.

Tôi dày mặt tiếp tục biên tập phần tiếp theo: “Thiếp bị phạt phải tiến vào luân hồi, kết quả là vì trước đó có chút hiềm khích với Ti Mệnh Tinh Quân, ông ta được dịp lấy việc công trả thù riêng, cố ý giữ hồn của thiếp lại, ột người họ hàng xa của ông ta chiếm dụng thân xác của thiếp mười mấy năm. Sau này thiên đình tra sổ, Ti Mệnh Tinh Quân sợ bị phát hiện nên đã trả thể xác cho thiếp. Khi thiếp tới cũng chính là lúc Trương thị rơi xuống nước, mở mắt ra thì thiếp đã trở thành như bây giờ”.

Tôi nói một mạch, sau đó dừng lại nhìn Tề Thịnh.

Qua một hồi lâu, Tề Thịnh vẫn không nói gì.

Tôi nghĩ, có lẽ anh ta nghe không hiểu, hoặc căn bản là không tin.

Nhưng rồi đột nhiên Tề Thịnh lại hỏi: “Thần tiên chẳng phải là vô dục vô cầu sao, vậy mà vẫn đấu đá tranh giành, báo thù thế à?”

Tôi chợt nhớ đến rất nhiều bộ truyện tiên hiệp nói về tình yêu chết đi sống lại, bất giác than: “Thiên đình cũng chẳng khác hạ giới là bao. Chuyện đó thì đáng kể gì, chàng còn chưa thấy cảnh tượng một đồng tiên này thần nọ suốt ngày cãi cọ, đòi sống đòi chết vì tình yêu đó thôi!”

Tề Thịnh hơi chau mày, hỏi: “Kiếp trước... nàng đã gả cho ai chưa?”

Tôi ngây người ra, thoáng một cái liền hiểu Tề Thịnh hỏi như vậy là có ý gì. Anh ta muốn biết xem tôi có còn là trinh nữ hay không đây mà! Tôi lập tức nhìn Tề Thịnh bằng ánh mắt vô cùng chân thành, giơ tay thề: “Điện hạ, những điều khác thiếp không dám nói, chỉ riêng điều này thiếp xin cam đoan, kiếp trước thiếp chưa từng gả cho ai, cũng chưa từng thích một người đàn ông nào!”

Có lẽ vì biểu hiện của tôi chân thành quá mức, Tề Thịnh cảm thấy trên đầu mình chưa có cái sừng nào, cuối cùng cũng gật đầu về bằng lòng.

Hòn đá nặng trĩu trong lòng tôi thả xuống đánh rầm.

Khóe môi của Tề Thịnh hơi nhếch lên nhưng nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường, anh ta tiếp tục ngả đầu trên gối nhắm mắt dưỡng thần.

Tôi không mấy hi vọng anh ta hoàn toàn tin lời của tôi, có điều anh ta không truy hỏi nữa thì tôi cũng mãn nguyện rồi.

Tôi ngây người một lúc, đến khi không thể chịu đựng được nữa mới bắt đầu di chuyển cái mông đã tê dại.

Tề Thịnh đột nhiên nói khẽ: “Nàng lại đây”.

Da đầu tôi căng lên, do dự bước một bước nhỏ về phía Tề Thịnh.

Tề Thịnh đưa tay ôm lấy eo tôi, kéo vào lòng, nhìn thẳng vào mắt tôi, nói: “Ta không cần biết trước đây nàng là ai, chỉ cần nàng nhớ bây giờ nàng là thái tử phi của Tề Thịnh ta, sau này còn là hoàng hậu của ta, thế là được rồi”.

Tôi cố sức đẩy Tề Thịnh ra, âm thầm nhắc đi nhắc lại: sau này ta còn là thái hậu, sau này ta còn là thái hậu, là thái hậu...

Tề Thịnh lặng lẽ nhìn tôi, bàn tay đặt trên eo tôi di chuyển dần xuống phía dưới.

Da gà nổi khắp người, cho dù là để trở thành thái hậu thì tôi cũng không thể chịu đựng nổi chuyện này!

Tôi đưa tay ra giữ lấy bàn tay của Tề Thịnh.

Hàng mi đang khép hờ của Tề Thịnh khẽ rung động, tôi nhìn thấy đôi đồng tử đen thẫm co lại rất nhanh.

Tôi đột nhiên nhận ra có gì đó không ổn. Bàn tay của Tề Thịnh chỉ trượt xuống dưới mà không vuốt ve hay xoa bóp gì, điều này không hợp lẽ thường!

Dù gì thì tôi cũng đã từng làm đàn ông hơn hai mươi năm, chút tâm tư và thủ đoạn ấy của đàn ông tôi đều hiểu. Nếu Tề Thịnh thực sự đang kích động đến mất lý trí thì phản ứng tuyệt đối không phải như thế này!

Tôi giật thót, lập tức hiểu ra, sau đó trong đầu chỉ nghĩ đến một điều, nếu mình thực sự là nữ thì trong hoàn cảnh hiện tại sẽ phản ứng như thế nào?

Tôi nhanh chóng hồi tưởng lại cảnh mình mơn trớn bạn gái trước đây.

Lần đầu tiên tôi mơn trớn Tiểu Lệ, cô nàng đã tát cho tôi hai cái rồi mắng: “Đồ lưu manh!”.

Tôi đưa mắt liếc nhìn Tề Thịnh thật nhanh, thực sự không có gan tát anh ta.

Vội vàng bỏ qua!

Lần thứ hai tôi mơn trớn Tiểu Lệ, cô ấy đỏ mặt xấu hổ, nhìn tôi với ánh mắt thẹn thùng.

Tôi lại nhìn khuôn mặt vuông vức rất đàn ông của Tề Thịnh, tạm thời chưa nói tới “đỏ mặt” vì nó đòi hỏi kỹ thuật rất cao, mà chỉ cần bảo tôi phải dùng “ánh mắt thẹn thùng” để nhìn người đàn ông này là tôi đã muốn đập đầu chết luôn rồi.

Bỏ qua cho lành vậy!

Lần thứ ba tôi mơn trớn Tiểu Lệ, ồ... thực ra đó là hiểu lầm, tôi không có ý định gì, chỉ đi ngang qua, chẳng may chạm vào hông cô ấy, Tiểu Lệ liền quay đầu lại nói với tôi, vẻ điệu đà: “Đáng ghét! Anh sờ vào hông người ta làm gì thế?”.

Chuyện đã qua lâu lắm rồi nhưng khi nhớ lại giọng nói ấy tôi vẫn không kìm được rung mình.

Tề Thịnh đặt một tay nữa lên người tôi, khẽ hỏi: “Sao thế? Lạnh à?”.

Tôi quyết định vẫn nên tỏ ra e dè một chút thì hơn.

Vì thế, tôi đẩy tay anh ta ra, nghiêm túc nói: “Xin chàng hãy tôn trọng thiếp một chút!”.

Tề Thịnh ngẩn người, nhìn tôi một lúc rồi lại cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

Tôi nhìn theo ánh mắt của anh ta, nhận ra một bàn tay của mình đang đặt trên đùi anh ta không chút kiêng dè.

Tôi vội nhấc tay lên, ngồi thẳng người dậy, nói với vẻ hết sức nghiêm túc: “Mặc dù thể xác này của thiếp đã từng là thái tử phi của chàng, nhưng thiếp vẫn còn một phần ký ức của kiếp trước. Chàng cũng biết đấy, thần tiên thường chú ý tới việc thanh tâm quả dục, vì thế...”.

Tôi không nói hết câu mà chỉ đưa mắt liếc Tề Thịnh một cái.

Tề Thịnh khẽ cười, chống nửa người lên, kéo một lọn tóc của tôi, quấn vào ngón tay nghịch, sau đó nói bằng giọng rất mờ ám: “Nhưng ta thấy biểu hiện lần trước của nàng đâu có giống thanh tâm quả dục...”.

Tôi thực sự, thực sự là muốn bóp chết con người này!

Tôi hít một hơi thở thật sâu, giữ nguyên nụ cười mỉm, không nói gì.

Tề Thịnh lại ghé miệng sát vào tai tôi, hạ giọng nói: “Hơn nữa, chúng ta không làm chuyện vợ chồng thì làm sao nàng có thể mang thai con cháu của hoàng tộc được?”.

Làm chuyện vợ chồng? Có mà làm cái đầu anh ấy! Tôi cảm thấy sợi gân bên thái dương giật rất mạnh, chỉ muốn đánh chết con người này rồi muốn ra sao thì ra, nhưng khi tay vừa co thành nắm đấm, nhìn thấy điệu bộ nửa cười nửa không của Tề Thịnh thì đầu óc tôi chợt tỉnh lại. Anh ta đang cố tình chọc giận tôi đây mà!

Tôi không mắc lừa anh đâu, không mắc lừa anh đâu!

Tôi nhủ thầm trong bụng, sau đó đưa tay kéo vạt áo trước ngực, nhắm mắt lại ngửa cổ ra phía sau, thả người nằm trên chiếc thảm len, bộ dạng hy sinh vì nghĩa lớn, nói với vẻ quyết tâm: “Thế thì chàng làm đi!”.

Một hồi lâu vẫn không thấy Tề Thịnh có động tĩnh gì, tôi hé một mắt ra nhìn anh ta.

Tuyệt! Khuôn mặt ai đó tối sầm, trông chẳng khác gì đít nồi.

Tôi chớp lấy cơ hội, tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa: “Điện hạ không muốn làm chuyện vợ chồng với thiếp nữa à?”.

Chà, đáy nồi lại càng đen hơn.

Tề Thịnh không nói gì, trầm ngâm một hồi lâu, đột nhiên cất cao giọng kêu lên: “Dừng xe!”.

Chiếc xe chậm chậm dừng lại, Tề Thịnh lập tức xuống khỏi xe, không nói một câu.

Tôi ngồi dậy, vô cùng đắc ý. Nhóc con, định đo độ trơ với tôi à, anh còn non lắm.

Lục Ly vén rèm bước vào trong xe, khi nhìn rõ tình trạng của tôi lập tức nhào tới, khẽ kêu lên: “Nương nương, nương nương làm sao vậy?”.

Tôi vừa sửa sang lại quần áo, vừa dạy dỗ Lục Ly: “Lục Ly à, ta nói cho em biết, sau này trước mặt đàn ông đừng bao giờ cởi hết. Phải nửa kín nửa hở, vừa như đồng tình vừa như từ chối mới tốt!”.

Nhưng Lục Ly vẫn cứ cúi đầu, lặng lẽ giúp tôi sửa sang lại áo quần.

Tôi thấy hơi ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn thấy nha đầu đó mắt đã đỏ hoe.

Tôi bất đắc dĩ hỏi: “Lục Ly, sao vậy?”.

Lục Ly cắn môi, một hồi lâu sau mới đáp: “Nương nương dịu dàng nhu thuận như thế mà vẫn không làm Thái tử điện hạ vui lên được, nô tì thấy ảm ức thay cho nương nương”.

Dịu dàng, nhu thuận? Tôi? Hay là Trương thị trước đây? Cả hai đều không đúng!

Tôi nhìn kỹ sắc mặt của Lục Ly, rất tự nhiên, hoàn toàn không có vẻ gì là đang nói dối.

Ái chà, không hiểu rốt cuộc cách nhìn nhận mọi việc của cô nhóc này thế nào nữa?

Mấy ngày sau đó tôi rất ít khi gặp Tề Thịnh. Nghe nói anh ta thường xuyên được Hoàng thượng giữ lại hộ giá. Thế là tin tức lập tức lan truyền: Thái tử Tề Thịnh được Hoàng đế sủng ái, thậm chí được Hoàng đế tin cậy dựa dẫm.

Khi Lục Ly trở về nói với tôi những điều này, phần chán tới mức đôi mắt cũng sáng rực.

Tôi nghe xong lại thấy không đúng. Được Hoàng đế tin cậy dựa dẫm? Thôi đi, nếu Hoàng đế đã tin cậy Tề Thịnh đến vậy thì lần đi nghỉ mát này còn phải đưa anh ta theo cùng làm gì? Sớm đã vứt anh ta lại kinh thành mà giải quyết việc triều chính rồi!

Chuyện này nha đầu Lục Ly căn bản là chẳng thể hiểu được. Tôi quyết định không cần tốn công, nằm im trong xe nhắm mắt giả chết.

Hai hôm nay, tôi thực sự thấy rất khó chịu, chân tay thì lạnh toát, lưng mỗi chân chồn, bụng thì chướng... theo như lời của chị em phụ nữ thì là: dì cả[1] của Trương thị đến rồi.

[1] Dì cả: từ lóng chỉ kinh nguyệt của nữ giới.

Tôi hận cái bà dì đột ngột đến thăm này!

Lục Ly đến bên, khẽ ấn vào tay tôi một chiếc túi sưởi xinh xinh.

Tôi mở mắt hỏi Lục Ly: “Người nói xem, dì cả này trước khi tới có thể báo trước một tiếng được không? Liệu có thể bớt đến được không? Ví dụ nửa năm đến một lần, cho dù mỗi lần có ở lại thêm ít ngày cũng được!”.

Lục Ly không hiểu: “Nương nương, nương nương nói tới ai cơ? Dì cả nào sắp đến?”.

Ủa, không phải gọi là dì cả sao? Không lẽ tôi nhớ nhầm, là dì hai mới đúng?

Có lẽ Lục Ly tưởng tôi đau đến lú lẫn, dùng khăn lau mồ hôi trên trán cho tôi, miệng an ủi: “Nương nương, khi trở về nương nương nên dùng ít Bát trân ích mẫu hoàn để điều kinh, sớm sinh hoàng tử”.

Vừa nghe thấy Lục Ly nhắc đến hai chữ “hoàng tôn”, tôi lập tức cảm thấy tim cũng đập lệch nhịp, trước mắt chỉ thấy khuôn mặt của Tề Thịnh hiện lên.

Được lắm! Thế thì cứ để cho dì cả ở lại thường trực luôn càng tốt!

Đoàn xe lại du ngoạn trên đường gần chục ngày nữa mới tới hành cung ở Phụ Bình.

Hành cung Phụ Bình được xây dựng vào khoảng những năm đầu thời Thành Tổ, tựa núi nhìn sông, phong cảnh hữu tình. Nhưng nghe nói, Thành Tổ chọn nơi này để xây dựng hành cung không phải vì phong cảnh đẹp, mà vì nơi này quay mặt ra Uyển Giang, chỉ cách thành Thái Hưng – thành lớn nhất ở phía bắc một con sông.

Vừa sắp xếp xong mọi thứ ở hành cung, tôi còn chưa kịp ngắm nghía cảnh vật xung quanh thì đồng chí Dương Nghiêm, máy bay chiến đấu im hơi lặng tiếng suốt mấy ngày, đột nhiên lại xuất hiện.

Dương Nghiêm cố hạ thấp giọng, nói với vẻ bí hiểm: “Này, để tôi đưa cô qua sông đi một vòng quanh Thái Hưng nhé. Bên đó có quây bán châu báu của người Ba Tư, nhiều đồ chơi thú vị lắm”.

À, thì ra là rủ tôi đi tham gia tua du lịch một ngày ở Thái Hưng.

Tôi không thèm để ý đến lời của anh ta, chỉ nhìn bằng đôi mắt lạnh lùng. Đi với anh sang Thái Hưng? Sao cơ? Tưởng tôi là đồ ngốc chắc?

“Nhà tôi ở Thái Hưng nên rất thông thuộc nơi đó. Chúng ta đi sớm về sớm, trước khi đóng cửa cung là về lại đây thôi. Yên tâm đi, Thái tử sẽ không biết đâu”, Dương Nghiêm vẫn chưa từ bỏ ý định, ra sức thuyết phục tôi.

Tôi quay đầu lại, khẽ hỏi Lục Ly: “Lục Ly này, bánh quế đã nướng xong chưa?”.

Dương Nghiêm vừa nghe thế lập tức dờ người ra, thân hình trên ghế đã có phần nhấp nhô không yên, nghiêm túc nói với tôi: “Tôi đã suy nghĩ rồi, có lẽ không nên đi thì hơn. Sức khỏe của cô vẫn chưa ổn định, chờ khỏe hẳn hẳn hay”.

Tôi vội gật đầu: ‘Cũng phải, hơn nữa thời gian chúng ta ở lại đây cũng không ít, để hôm khác đi vậy’.

Dương Nghiêm cũng gật đầu theo: “Đúng thế, vậy cô nghỉ ngơi đi nhé, tôi xin cáo từ”.

Nói rồi lập tức quay người bước ra khỏi phòng.

Tôi giả bộ nhồm người dậy giữ khách: “Đừng về vội, ta đã sai người làm bánh quế, sắp được rồi mà”.

“Không cần đâu, không cần đâu. Để lần sau đến ăn cũng được”.

Dương Nghiêm miệng nói chân bước, chỉ loáng một cái đã không thấy người đâu.

Lục Ly nhìn quanh không thấy có ai bèn quỳ xuống trước mặt tôi, cuống quýt khuyên nhủ: “Nương nương, nhất định nương nương không được đi với người ấy. Chẳng may Thái tử mà biết thì chúng ta có mười cái miệng cũng không giải thích được!”.

Nghe Lục Ly nhắc đến Tề Thịnh, tôi bỗng sực tỉnh. Dương Nghiêm rủ tôi đi Thái Hưng tất có dụng ý, e rằng tiếp sau đây còn có những hành động khác nữa. Là một trợ lý sinh hoạt của Tổng Giám đốc Chi nhánh số Một của Công ty trách nhiệm hữu hạn cổ phần Hoàng Thành, không biết tôi có nên đem những điều này báo lại với Tổng Giám đốc Tề Thịnh không nhỉ?

“Mời Thái tử đến đây”, tôi sai Lục Ly.

Lục Ly lập tức hết mếu thành cười, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng ra mặt: “Nương nương, cuối cùng nương nương cũng đã nghĩ thông rồi?”.

Nghe nha đầu ấy nói kia, cứ như thể tôi lúc nào cũng lú lẫn, hồ đồ không bằng.

Tôi mở miệng, đang định nói thì nghe Lục Ly tiếp tục: “Nương nương nên sớm xuống nước với Thái tử đi, nếu không vì tính tình nương nương bướng bỉnh như vậy thì đừng nói là ra một hoàng tử, mà e rằng Điện hạ cũng sẽ bỏ chạy mất!”.

Tôi cứ há hốc miệng mà nghe.

Này, Lục Ly, cô có phải là nhân viên của bệnh viện Phụ sản không đấy? Sao cứ nói ba câu thì hai câu phải nhắc tới chuyện sinh con vậy?

Được rồi! Cô tốt nhất đừng đi nữa, quay trở lại đây.

Tôi định bảo Lục Ly quay trở lại, ai ngờ chân nàng ta còn nhanh hơn cả Dương Nghiêm, tôi chỉ vừa mới nói được một từ “đừng..” thì đã không thấy bóng dáng cô nàng đâu nữa.

Tôi bỗng thấy hoảng hốt, dường như đang trở về với mấy ngày thi hồi còn đi học, vừa ra khỏi nhà xí chưa đầy ba mét đã lại thấy buồn...

Lục Ly đi nhanh mà về cũng nhanh, chỉ chưa đầy một tuần nhang đã về tới nơi.

Tôi thò đầu ra nhìn. Sao? Tề Thịnh không tới à? Tốt rồi, tôi không còn cảm giác buồn tiêu nữa.

Lục Ly cứ cúi đầu không nói gì.

Tôi thấy lạ, hỏi: “Sao thế?”.

Lục Ly ngẩng đầu lên, mặt vừa đẹp vừa buồn bã, cứ nhìn tôi do dự.

Tôi vội đưa tay ra hiệu tạm dừng cho Lục Ly: “Dừng lại! Hoặc là đẹp, hoặc là buồn, đừng thể hiện cả hai như vậy, trò này khó lắm, em không làm được đâu”.

Lục Ly vội vàng thay đổi nét mặt, bắt đầu phần nộ nói như bắn súng liên thanh: “Phiên bang tiến cống Hoàng thượng mấy vũ nữ, đúng lúc Thái tử điện hạ đang hộ giá, thế là Hoàng thượng bèn cho Thái tử hai người”.

Nghe nói vậy, tôi bất giác chờ người ra. Hừ, quan hệ cha con thân thiết quá nhỉ, có người đẹp cùng nhau hưởng! Mỹ nhân mà phiên bang dâng tặng như thế nào nhỉ? Là kiểu Âu Mỹ hay kiểu Nhật Hàn? Tôi vừa nghĩ đến đây liền thấy máu trên đầu dường như chảy dồn hết xuống phía dưới cơ thể... Có điều chảy xuống lại tìm không thấy chỗ để tập trung, toàn bộ số máu đó liền quay ngược lên đầu tôi.

Lòng ngực nhất thời sôi sục, mặt thì nóng bừng như phát sốt, có lẽ hiện tượng máu chảy ngược cũng chỉ như thế này mà thôi!

Cố gắng nén sự kích động, tôi hỏi Lục Ly: “Em nhìn thấy hai người đẹp ấy rồi chứ? Trông thế nào?”.

Có lẽ Lục Ly phát hoảng khi nhìn thấy dáng vẻ mặt đỏ tai hồng của tôi nên ngay ra một lát, sau đó vội chạy tới đỡ cánh tay tôi, nói: “Nương nương, nương nương chớ vội lo lắng, chỉ tại em nói năng không rõ ràng. Tuy Thái tử điện hạ đã đưa hai con đàn bà ấy về Xuân Hảo cư nhưng vẫn chưa làm gì đâu!”.

Hả? Đã đưa mỹ nhân về tẩm điện rồi còn nói chưa làm gì, lừa ai chứ!!!

Bàn tay tóm lấy Lục Ly của tôi run bần bật! Một lúc hai người cơ đấy! Lại là người đẹp ngoại quốc, gã Tề Thịnh khẩu vị thật không nhẹ! Ti Mệnh Tinh Quân ơi là Ti Mệnh Tinh Quân! Sao ngài không để cho tôi nhập vào thân xác của Tề Thịnh cơ chứ!!!

Tôi ngửa cổ bốn mươi lăm độ nhìn lên trần nhà, nước mắt chan chứa trên mặt...

Lục Ly sợ tới mức mắt đỏ hoe: “Nương nương, Thái tử điện hạ thực sự chưa động chạm đến hai người đẹp ấy, còn chề ngực của họ hở ra nhiều quá, sai người lấy quần áo cho họ thay!”.

A, dám hở tức là phải có cái để hở? Không có gì thì ai dám ăn mặc hở hang cơ chứ?

Nhưng, hở hang à? Nói vậy thì những mỹ nhân này là người Âu Mỹ rồi!

Ái chà chà! Tề Thịnh ơi là Tề Thịnh, những người đẹp như vậy mà lại bảo họ mặc áo, mặc váy ư? Điềm đặc biệt nhất là ở mông và ngực cơ mà! Bọc kín như vậy thì anh còn nhìn thấy gì nữa!

Tề Thịnh ơi là Tề Thịnh! Anh đúng là người thiếu hiểu biết, không biết thưởng thức gì cả, có lẽ anh chỉ hợp với kiểu cây củ như Giang thị thôi!

Tôi rất muốn đấm ngực giậm chân, chỉ tiếc rằng tâm thì có mà sức thì không.

Nha đầu Lục Ly làm sao hiểu được nỗi khổ trong lòng tôi, vẫn cứ luôn miệng: “Nương nương, tuy bây giờ Thái tử không thể đến được, nhưng cũng đã nói nương nương chịu khó nghỉ ngơi cho khỏe, hai ngày nữa có thời gian Thái tử sẽ tới thăm nương nương!”.

Tôi chỉ thấy đau lòng vì “hai mỹ nhân phiên bang” của tôi thôi. Nếu giờ vẫn đang ở Đông Cung thì tốt biết bao, dù gì thì tôi ở đó hơn nửa năm đã quen rồi, mỹ nhân toàn bộ đều do tôi quản lý, ít ra còn có thể chấm mút được đôi chút.

Nhưng chỗ này là hành cung! Lại là lần đầu tiên ông đến đây!

Ngay cả Xuân Hảo cư của Tề Thịnh ở đâu, ông còn không biết!

“Này, Lục Ly, người nói xem, liệu Tề Thịnh có mang hai người đẹp ấy về cung không?”, tôi đột nhiên hỏi.

“Không đâu!”, Lục Ly trả lời vừa dứt khoát vừa khẳng định, như thể sợ tôi không tin, nha đầu ấy còn vỗ ngực cam đoan: “Nương nương yên tâm, hai con tiện nhân ấy tuyệt đối sẽ không theo chúng ta về cung đâu! Nương nương nghĩ mà xem, các vũ nữ mà phiên bang tiến cống chỉ là những kẻ hèn mọn, xuất thân bần cùng, lại là dị tộc, làm sao Điện hạ có thể đưa những người như thế về cung được! Đừng nói là Điện hạ, ngay cả Hoàng thượng cũng sẽ không mang về, từ trước đến nay trong cung của chúng ta chưa bao giờ có phi tử là người phiên bang!”.

Những lời này của Lục Ly khiến tôi cảm thấy bi phần muốn chết. Nói vậy là Tề Thịnh dùng xong liền thuận tay vứt bỏ, ông đây dù chỉ là chấm mút một chút cũng không được?

Vì chuyện đó tôi buồn suốt hai ngày, tự mình an ủi không biết bao nhiêu lần, chơi trò nghịch nước với một đoàn người đẹp trong cung cả nửa ngày mới tạm thời quên đi.

Sau đó, Tề Thịnh bắt ngờ tới.

Lúc ấy tôi vẫn đang cùng mấy mỹ nhân ngâm mình trong thủy dục sau điện.

Lục Ly từ ngoài chạy vào, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nói với tôi: “Nương nương, Thái tử điện hạ đến, sẽ vào ngay bây giờ đây!”.

Những người có mặt trong thủy dục đều ngây người. Tôi trấn tĩnh đầu tiên, kêu to: “Mặc quần áo vào! Mau mặc quần áo vào!”.

Các cung nữ, người đẹp từ bốn phía xúm lại, không nói không rằng, đưa tôi ra khỏi bồn nước, kéo đến một góc thủy dục. Lục Ly đã cầm một chiếc áo mỏng như cánh ve chờ sẵn.

Tôi cố gắng lên. Nhầm rồi, nhầm rồi! Ý ta là bảo các người mau mặc quần áo vào, đừng lộ vẻ tươi trẻ ra để tên Tề Thịnh kia nhìn thấy!

Còn nữa, Lục Ly, thứ trong tay cô là vải màn à?

Lục Ly quần vải màn cho tôi, miệng không ngừng nói: “Thân hình của nương nương chắc chắn là đẹp hơn hai con tiện nhân phiên bang ấy nhiều, nhất định phải để cho Điện hạ thấy một chút!”.

Ôi! Lục Ly, chúng ta đừng có lạy ông tôi ở bụi này như vậy được không?

Tôi bực tới mức suýt hộc máu, không nghĩ rằng vừa há miệng ra thì lập tức một miếng giấy đỏ được nhét vào, Lục Ly giục: “Nương nương, mím môi một cái đi, mím mạnh vào!”.

Mím cái đầu cô thì có! Tôi giận dữ gạt tay Lục Ly ra.

Bỗng nghe thấy tiếng các cung nữ lú lo từ phía ngoài: “Điện hạ”.

Tôi quay người lại đã thấy Tề Thịnh bước qua cửa điện.

Lục Ly dẫn đầu các cung nữ hành lễ với Tề Thịnh, sau đó rút lui nhanh như tránh sấm. Nói cách khác, trong lúc tôi vẫn còn chưa kịp tìm lấy một chiếc áo để quần vào người thì trong phòng đã chỉ còn lại tôi và Tề Thịnh.

Tôi ngẩng lên nhìn Tề Thịnh một cái, cảm thấy hơi lúng túng.

Ánh mắt của Tề Thịnh dừng lại trên người tôi một lát, hơi sững lại, sau đó thì chuyển sang tối dần.

Ôi cha! Lục Ly đã hại tôi rồi! Tiếng chuông cảnh tỉnh trong lòng tôi ngân lên. Từng là đàn ông nên tất nhiên là tôi biết ánh mắt ấy nói lên điều gì, lại càng biết rõ phụ nữ trong giây phút này cho dù có làm gì thì cũng đều khiến đàn ông hiểu theo nghĩa khác.

Quần chặt tấm áo choàng hơn nữa, đó là cô ta đang thẹn thùng, muốn mà giả vờ từ chối.

Cởi ngay áo ra, vậy cô ta chính là người phóng đảng, nồng nhiệt như lửa.

Kêu lên mấy tiếng “chớ có lại gần”, đàn ông sẽ hiểu rằng cô ta đang cố kích thích...

Bạn nói xem, nếu trên người bạn chỉ quần một tấm khăn choàng mỏng, run rẩy đứng trước mặt người ấy, sau đó kêu lên: “Không phải là tôi có ý dụ dỗ anh, tôi không dụ dỗ anh!”.

Ai tin? Hả? Ai tin? Không dụ dỗ anh ta thì quần vải màn trên người làm gì?

Tóm lại, chuyện đã đến nước này, về cơ bản thì mọi chuyện không còn phụ thuộc vào thể hiện của bạn, mà là ở chỗ rốt cuộc anh ta có muốn hay không mà thôi.

Nhưng, lượng máu trong cơ thể con người là có hạn, vì vậy, cái đầu to và cái đầu nhỏ của đàn ông nhìn chung rất khó làm việc được cùng một lúc.

Đồng thời, do ưu thế về sinh lý hiện tại, tình hình cung cấp máu lên não của tôi tốt hơn hẳn Tề Thịnh, dẫn đến phản ứng của tôi cũng nhanh hơn Tề Thịnh.

“Điện hạ, Dương Nghiêm đã tới đây”, tôi nói với giọng rất bình tĩnh.

Tề Thịnh hơi ngậy người ra, khẽ “ồ” một tiếng rồi ngồi lên chiếc chiếu trúc bên cạnh thủy dục.

Tôi thầm thở phào, chỉ cần máu trong người vẫn tuần hoàn là được! Do đó, tôi tiếp tục cố gắng: “Anh ta mời thiếp sang Thái Hưng chơi”.

Tề Thịnh nheo đôi mắt hơi xéch, hỏi: “Nàng nghĩ thế nào?”.

“Tự nhiên tỏ ra ân cần, nếu không phải có tà tâm thì cũng là kẻ cướp!”.

Tề Thịnh cụp mắt xuống, trầm ngâm một lúc rồi bỗng nhiên nói: “Hôm nay phụ hoàng đột nhiên hỏi đến chuyện hôn sự của Cửu đệ”.

Tôi ngậy ra, hỏi lại: “Sao thế?”.

Tề Thịnh khẽ cười, đáp: “Hoàng hậu nương nương nói, trước khi ra khỏi kinh đã nhắm tiểu thư của mấy nhà rồi, chỉ chờ Cửu đệ chọn lấy một người trong số đó nữa là xong”.

Tôi hỏi: “Trong số đó chắc hẳn có Trương nhị cô nương?”.

Tề Thịnh liếc xéo tôi một cái, ánh mắt chứa đựng vẻ ngạc nhiên, đáp: “Không sai, đúng là có Trương nhị cô nương”.

Nhà xí huynh nhiều lần thăm dò tôi, Dương Nghiêm mời tôi đi Thái Hưng chơi, Hoàng đế tự nhiên nhắc tới chuyện lấy vợ của Nhà xí huynh, trong số các ứng cử viên lại có Trương nhị cô nương... Trong đầu tôi nhanh chóng xâu chuỗi các sự việc gần đây lại với nhau. Trong tình huống bình thường, nhà họ Trương không thể đem hai người con gái gả cho hai phe đối địch nhau, trừ phi Trương gia đã ở trong tình thế buộc phải bỏ một người.

Và cái người bị bỏ đi ấy, chính là tôi?

Không nén được, tôi hỏi Tề Thịnh: “Nhà họ Trương định từ bỏ thiếp?”.

Tề Thịnh không nói gì mà chỉ lặng lẽ nhìn tôi.

Không đúng, lần trước khi tôi về Trương gia, Trương lão thái thái còn ép Tề Thịnh phải sủng ái Trương thị để sinh quý tử! Thế mà bây giờ lại nhanh chóng xoay chuyển như vậy. Vì lý do gì? Chỉ là vì đến bây giờ tôi vẫn chưa có thai ư?

Nghĩ đến đây, tôi bất giác rung mình, đưa mắt liếc Tề Thịnh một cái.

Tề Thịnh nhếch mép, khẽ cười, đáp: “Con cái chỉ là một mặt, mặt khác là vì Cửu đệ đã ngầm cho nhà họ Trương biết nàng là thái tử phi giả, Trương thị thực thì đã chết trong lần rơi xuống nước rồi, thái tử phi bây giờ chỉ là thể thân do ta ngầm nuôi dưỡng mà thôi”.

Tôi chau mày: “Trương gia dễ dàng tin hẳn đến thế à?”.

Tề Thịnh lắc đầu: “Tất nhiên là không dễ dàng tin như vậy, vì thế Hoàng hậu nương nương mới hạ chỉ, truyền ấy tiểu thư ứng tuyển đến hành cung chơi, nói muốn nhân cơ hội này xem xét phẩm hạnh, dung mạo của họ, nhưng thực ra là để cho nhà họ Trương tới đây một cách danh chính ngôn thuận”.

Nghe những lời này của Tề Thịnh, trong lòng tôi đã rõ.

Hèn nào mà Dương Nghiêm lại tìm cách để tôi ra khỏi hành cung, vì nếu ở trong cung, dù là người nhà họ Trương có đến đây thì do cách biệt thân phận, bọn họ sẽ không dám đến để kiểm chứng xem tôi có thực sự là Trương thị hay không. Nhưng nếu ra khỏi cung rồi thì...

Tôi hỏi Tề Thịnh: “Ai trong số những người nhà họ Trương sẽ đến cùng?”.

Tề Thịnh hơi nhướn mày, đáp với vẻ nửa cười nửa không: “Mẹ đẻ của nàng, Phạm thị”.

Tôi thầm kêu lên trong lòng “Xong rồi!”.

Nếu là người khác thì còn nghĩ ra cách để qua được, nhưng nếu là mẹ đẻ của Trương thị thì dù có tài thánh cũng không lừa được!

Tôi đi đi lại lại quanh thủy dục hai vòng, ruột gan như có lửa đốt, quay lại hỏi Tề Thịnh: “Chàng nói xem, nên làm thế nào bây giờ?”.

Lúc này Tề Thịnh có vẻ thanh thản thư nhàn hẳn lên, chân cũng gác lên chiếu trúc, nửa nằm lên đó, hỏi lại tôi: “Nàng là thế thân mà ta nuôi dưỡng à?”.

Tôi ngạc nhiên: “Không phải!”.

Tề Thịnh cười: “Vậy thì nàng cuống cái gì?”.

Trời ạ, đây không phải là chuyện cởi hết quần áo rồi đi đi lại lại mấy vòng trước mặt Phạm thị là xong! Trong trường hợp này, cơ thể của tôi thật sự chẳng có tác dụng gì!

Tôi bước tới, quỳ xuống trước Tề Thịnh, chỉ vào mũi mình, hỏi anh ta: “Thiếp hỏi chàng, hỏi Trương thị còn ở nhà mẹ đẻ thì thích ăn món gì nhất? Thích mặc gì nhất? Thích màu gì? Dùng phấn gì? Sợ lạnh hay sợ nóng? Bị ốm năm bao nhiêu tuổi, cãi nhau với những ai? Có bị đánh lúc nào không? Chàng biết tất cả những điều này chứ?”.

Tề Thịnh không trả lời tôi, ánh mắt ngược lại bỗng trở nên xa xôi.

Tôi thấy cơn giận bùng bùng bốc lên.

Này, tôi chỉ chỉ vào mũi tôi, anh nhìn xuống dưới làm gì!

Tôi cố kìm cơn giận, đưa tay ra chặn ngay trước mắt Tề Thịnh, nói với anh ta về hết sức nghiêm túc: “Người anh em, trước hết chúng ta hãy giải quyết vấn đề sống còn trước mắt rồi hãy nghĩ đến chuyện chơi bời, hưởng lạc, được không?”.

Một hồi lâu Tề Thịnh vẫn không động tĩnh gì, tôi đang định chửi một câu “Mẹ nhà anh!” thì Tề Thịnh đột nhiên chớp lấy cổ tay tôi, kéo xuống, nói một câu không đầu không cuối: “Để ta đưa nàng tới Dự Châu”.

Tôi ngây người, Tề Thịnh nói tiếp: “Trước khi Phạm thị tới, ta sẽ đưa nàng đến đại doanh Giang Bắc ở Dự Châu, chỉ để Lục Ly ở lại đón tiếp Phạm thị. Lục Ly từ trong ra ngoài đều là thật, chắc chắn có thể làm tiêu tan sự nghi ngờ của Phạm thị!”.

Tôi thầm tính trong lòng, để Lục Ly hàng thật giá thật ở lại đây đúng là một biện pháp tốt. Có điều đó là biện pháp chữa ngọn chứ không phải là chữa tận gốc.

“Thế còn Trương nhị cô nương thì làm thế nào? Như vậy, Trương gia có thể gả Trương nhị cô nương cho Cửu đệ không?”.

Tề Thịnh nhếch môi, cười: “Ngày nào họ còn chưa thể xác định được nàng là thật hay giả, thì ngày đó cũng sẽ không mạo hiểm mà chuyển mọi hy vọng sang Cửu đệ được đâu”.

Nói như vậy có nghĩa là phải kéo dài thời gian? Nhưng phải kéo đến khi nào thì mới kết thúc giai đoạn một? Tôi liếc nhìn Tề Thịnh với vẻ nghi ngờ.

Ánh mắt của Tề Thịnh vẫn đưa qua đưa lại trước ngực tôi.

Tôi giận dữ nhưng cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể đưa tay lên che ngực, bụng chửi thầm: Nhìn đi! Nhìn đi! Còn nhìn nữa thì để hai cục thịt ấy mọc trên người anh à biết! Để anh ngấm suốt ngày phát chán lên thì thôi!

Khóe miệng của Tề Thịnh nhếch lên một nụ cười trêu chọc rồi đứng dậy khỏi chiếc chiếu trúc, nói: “Hoàng thượng lệnh cho Hạ Bình Tắc về Thịnh Đô, hộ vệ mấy tiểu thư đến hành cung”.

Hạ Bình Tắc? Trong đầu tôi chợt hiện lên khuôn mặt tuấn tú với những đường nét góc cạnh, cả Hạ phu nhân mà Dương Nghiêm gọi là con hổ cái. Chà, phái hẳn ta đi đón người cơ à?

Tề Thịnh cúi người xuống sát tôi, khẽ hỏi: “Nàng thích kiểu đàn ông như thế nào? Là kiểu công tử, ôn tồn dịu dàng hay kiểu mạnh mẽ, phóng khoáng?”.

Ồi, Tề Thịnh ơi là Tề Thịnh, anh hỏi câu này sai đối tượng rồi, lão đây chẳng thích bất cứ kiểu đàn ông nào cả!

Khuôn mặt của Tề Thịnh rất gần, tôi cảm thấy cả hơi thở của anh ta, mặc dù đôi mắt sáng hơi nheo lại, nhưng dù có mở to thì đuôi mắt xệch cũng không mang chút dịu dàng nào, chỉ có khóe môi mới mang một nụ cười nhẹ nhàng, phảng phất.

Tôi nhìn thẳng vào Tề Thịnh, đáp: “Thiếp chỉ thích người kiểu như Điện hạ”.

“Ồ?”, Tề Thịnh nhướng mày.

Tôi càng trở nên bình tĩnh hơn: “Huống chi, thiếp thích kiểu đàn ông nào cũng không quan trọng, quan trọng là Trương nhị cô nương thích kiểu đàn ông như thế nào. Trương nhị cô nương và Cửu đệ vốn là chỗ quen biết cũ, e rằng sớm đã có tình cảm với nhau. Từ Thịnh Đô đến Phụ Bình chỉ là một chặng đường ngắn ngủi, không lẽ lại dễ dàng để cho Hạ Bình Tắc phá được? Huống chi, tuy đoàn người đông việc nhiều, nhưng chuyện người hộ tống định làm gì cũng không phải dễ dàng!”.

Tề Thịnh nhìn tôi chăm chăm, khẽ hỏi: “Thế nàng có diệu kế gì không?”.

Vì mạng sống nhỏ bé của mình, tôi quyết tâm liều một phen, lườm tâm, đạo đức tạm gác sang một bên đã!

Một tay tôi nắm lại, đập khẽ vào lòng bàn tay kia, hạ thấp giọng, nói: “Chẳng qua cũng chỉ là mấy tiểu thư, những người đi theo hộ vệ chắc cũng không nhiều, chuyện gặp phải một đám cướp hay thổ phỉ chặn đường là khó tránh khỏi. Sau đó Hạ Bình Tắc nhân lúc náo loạn cứu Trương nhị cô nương, hai người sẽ có một khoảng thời gian ở riêng với nhau”.

Tề Thịnh nheo mắt lại, chăm chú lắng nghe.

“Sau đó, bảo Hạ Bình Tắc nhất định phải nhớ, nhất định phải nhân cơ hội ấy giữ lấy Trương nhị cô nương!”.

Tề Thịnh đứng dậy, đi lại mấy bước, rồi gật đầu: “Tự đánh ước. Ý kiến này hay đấy”.

Tôi kêu lên: “Trời ạ, bây giờ là lúc nào rồi mà còn tự đánh ước. Đầu tiên phải làm thế nào để gạo nấu thành cơm mới đúng!”.

Vừa nói xong câu ấy, tôi lập tức thấy hối hận, chỉ muốn tự vả mình mấy cái.

Quả nhiên, Tề Thịnh quay người lại nhìn tôi bằng ánh mắt rất lạ lùng.

Tôi cố gắng nhếch miệng lên, cười khan, nói: “Trong những thời điểm đặc biệt thì phải dùng những cách đặc biệt mà!”.

Tề Thịnh khẽ cười, không nói gì, quay người bước ra khỏi cửa.

Mãi đến lúc đó tôi mới thở phào một cái, ngồi phịch xuống dưới sàn, đưa tay dấm lên ngực. Cứ dấm mãi, dấm mãi, bỗng dưng tôi nhận thấy có gì đó khác thường. Ồ, sao tôi lại dấm ngực nhỉ? Sao tôi lại dùng cái động tác của “các bà” như thế nhỉ?

Không lẽ là vì “dị cảm” đến, ý thức về giới tính của tôi đã bị cơ thể này đồng hóa rồi?

Tôi đang ngồi ngẩn ra như thế thì Lục Ly đi vào, quỳ xuống trước mặt tôi rồi khẽ gọi với vẻ hốt hoảng.

Tôi ngẩng lên nhìn Lục Ly một lát, nói: “Lục Ly, em đến đây ôm ta một cái”.

Lục Ly nghe vậy, mắt lập tức đỏ hoe, vội tới quỳ sát bên rồi dịu dàng ôm tôi vào lòng, nói bằng giọng muốn khóc: “Nương nương, nếu nương nương thấy khó chịu thì cứ khóc đi, đừng cố nén lại trong lòng”.

Tôi ôm chiếc eo mảnh mai của Lục Ly, cả khuôn mặt vùi vào nơi mềm mại nhất trước ngực cô nhưng không sao khóc được.

Xong rồi, thực sự là xong rồi! Rõ ràng đang được mỹ nhân ôm trong lòng thế mà tôi lại chẳng có chút cảm giác nào.

Đúng là khóc không ra nước mắt!

6. Chương 6: Lời Cam Kết Của Nhà Xí Huynh

Giữa tháng sáu, Tề Thịnh thay mặt hoàng đế đi tuần đại doanh Giang Bắc.

Bên bờ Uyển Giang, Tề Thịnh đầu đội mũ vàng, mình mặc áo tay bó màu đen có thêu hình rồng, bên ngoài là bộ giáp mỏng, oai phong lẫm liệt bước lên chiến thuyền của thủy quân Phụ Bình trước sự chứng kiến của đám đông.

Tôi mặc một bộ y phục thủy quân bình thường màu xanh xám, giấu mình trong khoang thuyền, phủ phục bên cửa sổ nhìn ra ngoài, lén lút như một tên trộm.

Chênh lệch, đây chính là sự chênh lệch!

Tề Thịnh nói đi tuần đại doanh không thể mang theo đàn bà, vì thế chỉ còn cách để tôi cải trang thành thủy quân, nấp sẵn trong khoang thuyền.

Thực ra, tôi không mấy để ý đến chuyện mặc trang phục gì, lên thuyền như thế nào, hơn nữa, bây giờ với bộ dạng nhô trước lồi sau như thế này, cho dù tôi có mặc long bào cũng chẳng thể giống hoàng thượng được. Vấn đề là, rõ ràng Tề Thịnh bảo tôi cùng đi Giang Bắc, nhưng lại làm ra vẻ vô tội như anh ta chẳng biết gì!

Như vậy, kịch bản chính thức là: Thái tử đi tuần phía bắc thay cho Hoàng đế, Thái tử phi Trương thị tự mình ra khỏi cung và cải trang đi theo, mãi cho tới lúc đến Thái Hưng, thái tử mới phát hiện ra Trương thị trong số những người đi cùng. Thái tử vô cùng tức giận, dạy dỗ cho Trương thị một trận, nhưng sự việc đã đến nước này, chỉ có thể mang theo Trương thị đi tiếp thôi.

Nói một cách đơn giản, hình ảnh của Thái tử vẫn rất vẻ vang vĩ đại, chuyện xấu toàn bộ là do Thái tử phi làm.

Anh ta coi tôi là đồ ngọc chắc?

Lúc đó, vừa nghe Tề Thịnh nói xong, tôi lập tức giơ tay phản đối.

Tề Thịnh bèn nheo mắt lại, nói với vẻ chẳng chút vội vàng: “Trương thị vốn là người ương bướng, nổi tiếng tùy tiện, ngang ngược, dù có thêm lần này cũng chẳng thấm vào đâu. Bên Hoàng hậu mong còn chả kịp, cùng lắm thì làm ra vẻ trách mắng nàng mấy câu là xong, chỉ cần ta không truy cứu thì nàng còn sợ gì?”

Nếu chuyện diễn ra đúng như vậy thì sẽ trở thành vết ố trong cuộc đời làm nghề thái tử phi của Trương thị, sẽ bị ghi vào hồ sơ đấy! Bây giờ anh nói là không truy cứu, nếu sau này anh trở mặt thì tôi biết kêu ai đây?

”Không được, không được!” tôi vội xua tay, “Với hình dạng này của thiếp, dù có mặc quân phục cũng chẳng có ma nào tin. Nếu có ai muốn kiểm tra người thì thiếp phải làm sao? Liệu có thể cho người ta kiểm tra không?”

Ánh mắt của Tề Thịnh trở nên sâu thẳm, anh ta lặng lẽ nhìn tôi hồi lâu rồi nói: “Ta cho nàng thủ lệnh của ta, như thế nàng yên tâm rồi chứ?”

Anh ta nói như vậy, tức là đã đoán biết được suy nghĩ của tôi. Có điều tôi cũng không thấy sợ, liền gật đầu, cười đáp: “Như vậy thiếp thấy yên tâm hơn rồi”.

Tề Thịnh nhếch môi cười châm biếm, sau đó hạ giọng dặn dò: “Không được mang theo bất cứ cung nữ nào, chỉ có một mình nàng thôi. Đến đêm, nàng hãy nghĩ cách để điều Lục Ly đi chỗ khác, ta sẽ sai người đến đón rồi sai người sắp xếp để nàng lên thuyền”. Thế là đêm hôm ấy, tôi sai Lục Ly đến Phật đường trong hành cung, thay tôi tụng kinh niệm Phật một đêm.

Lục Ly hỏi tôi là muốn cầu Bồ Tát điều gì, tôi nhìn vào đôi mắt chờ đợi của Lục Ly, đành trái với lòng mình mà nói với cô, cầu cho tình cảm của Tề Thịnh dành cho tôi ngày càng sâu nặng, không bao giờ rời bỏ tôi.

Lục Ly nghe tôi nói vậy cũng không đáp lời, lặng lẽ mang một túi lớn hương và kinh thư, phấn chấn ra khỏi điện.

Trước giờ cửa cung bị khóa, tôi theo một người điệu bộ như tiểu thái giám ra khỏi cung, lên một chiếc thuyền nhỏ bên bờ Uyển Giang chèo ra sông đến thuyền chính của Tề Thịnh.

Nấp nấp trốn trốn dưới đáy thuyền suốt cả đêm, cuối cùng cũng đợi được tới lúc Tề Thịnh lên thuyền.

Pháo trên thuyền chính nổ rầm rần, sau đó đoàn thuyền từ từ rời bến, hướng về phía thành Thái Hưng bên bờ đối diện.

Thái Hưng là thành lớn nhất ở Giang Bắc ở Nam Hạ, nằm song song với Phụ Bình ở bờ bắc của Uyển Giang, xuyên qua hai châu Túc, Dương, kiểm soát cả hai vùng Nam Bắc, từ xa xưa đã là nơi tranh giành của các thế lực.

Năm thứ ba đời Thành Tổ, đại quân Nam Hạ sau khi dẹp xong Lĩnh Nam lập tức tiến quân về phía Bắc, chính là Bắc Độ ở đây, vây thành Thái Hưng, tấn công Dự Châu, phối hợp cùng quân của Mạch Soái, tiến vào theo hai cánh bắc nam tấn công quân xâm lược Bắc Mạc, cuối cùng đã giành được Giang Bắc.

Trương Sinh, ông nội của Trương thị, hộ quốc đại tướng quân đã lập được chiến công lớn trong trận đánh này. Lục Ly kể, lúc thống lĩnh kỵ binh ở Giang Bắc, Trương Sinh đã tấn công một trạm mấu chốt tại Bắc Dự theo lệnh của Mạch Soái, hơn hai nghìn kỵ binh mấy phen xông lên, đến lúc chỉ còn lại mấy trăm người mới chiếm được nơi trọng yếu đấy. Kể từ đó về sau, trong quân, không ai còn dám coi thường người chân thọt họ Trương ấy nữa.

Đúng thế, một chiến tướng dũng mãnh, uy vũ như vậy lại là một người tàn tật, thật là khiến người ta thật kính nể. Tôi đã từng nhìn thấy mấy bức họa chân dung hồi còn trẻ của Trương Sinh, bức nào cũng vẽ cảnh Trương Sinh trên mình ngựa, người ta chỉ thấy đó là một vị tướng quân nét mặt cương nghị, tuấn tú với tư thế oai dũng trên lưng ngựa.

Ông là minh chứng hùng hồn cho câu nói của người xưa: Thằng què hay cưỡi ngựa, rỗng vỏ hay cười.

Đúng lúc tôi đang suy nghĩ miên man thì có người bước vào khoang thuyền. Tôi quay đầu lại nhìn, hóa ra là tiểu thái giám Lý, người đã đưa tôi ra khỏi cung, chỉ có điều bây giờ anh ta đã thay bộ trang phục của thị vệ.

Lý thị vệ vái chào rồi đưa cho tôi một bộ quần áo của thị vệ, thì thầm: “Nương nương, Điện hạ có lệnh, lát nữa tới bến tàu Thái Hưng, nương nương hãy giả làm thị vệ đi theo tiểu nhân lên bờ, nhất định không để người khác phát hiện ra thân phận”.

Chuyện đã đến nước này, tôi cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác đành thay trang phục, dùng tấm vải trắng bó cho ngực nhỏ lại, cẩn thận cuộn thủ lệnh mà Tề Thịnh đưa cho tôi lại thật bé, nhét vào trong.

Thuyền tiếp tục chạy một lúc nữa thì tới ngoài thành Thái Hưng. Thủ thành Thái Hưng, Dương Dự mang theo rất nhiều quan lại đã chờ sẵn ở bến tàu từ lâu. Trong tiếng kèn trống rộn rã, Tề Thịnh được đón tiếp lên bờ, lập tức vào thành Thái Hưng.

Tôi theo Lý thị vệ hòa lẫn vào đám đông lên bờ, vừa mới nơm nớp đi được hai bước, đột nhiên nghe thấy tiếng một người nào đó kêu lên kinh ngạc: “Nương...A! Sao cô cũng tới đây?” .

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Dương Nghiêm đang đứng ở một chỗ cách đó không xa, há mồm tròn mắt nhìn tôi.

Nhìn thấy anh ta, tôi thấy tâm trạng đỡ hơn một chút bèn lên tiếng hỏi: “Lệnh đường ở đâu?”.

Dương Nghiêm như mắc nghẹn, không trả lời, sải bước đến gần tôi.

Lý thị vệ ở phía sau bước sát đến bên tôi, khẽ nói: “Nương nương, lúc này nhất định không thể để xảy ra chuyện! Tiểu nhân thấy, chúng ta nên tìm một chỗ để tránh đã, tốt nhất là đừng có luẩn quẩn với người kia”.

Lúc đó tôi cũng chẳng kịp nghĩ ngợi gì nhiều, bèn bước vào giữa đám đông theo Lý thị vệ, định nhân lúc chen chúc thoát khỏi Dương Nghiêm. Ai ngờ Dương Nghiêm nhất quyết không chịu từ bỏ, cứ gạt những người cản trở trước mặt mà đuổi theo tôi, miệng không ngừng kêu lên : “Chờ chút đã, chờ chút đã”.

Chờ cái mẹ nhà anh! Tôi chửi thầm trong bụng, chân bước càng nhanh hơn. Lý thị vệ dẫn tôi đi một vòng quanh bến cảng, cuối cùng lại trở về bên bờ sông. Nhìn thấy Dương Nghiêm vẫn bám đuổi phía sau, Lý thị vệ bèn kéo tôi nhảy lên một chiếc thuyền đánh cá bên bờ, vội vã giục người trên đó: “Chèo thuyền đi, nhanh lên!”.

Người đánh cá nhanh nhẹn cởi dây neo thuyền, con thuyền nhỏ theo dòng nước trôi theo dọc bờ sông, chỉ loáng một cái đã đi được một khoảng khá xa.

Dương Nghiêm chậm mất một bước nên chỉ còn biết đứng giậm chân trên bờ. Có điều anh ta vẫn không chịu từ bỏ, gơ tay vẫy vẫy về phía tôi.

Tôi thấy rất vui nên cũng gơ tay về phía Dương Nghiêm, chính xác là gơ ngón giữa lên với hắn.

Dương Nghiêm thấy vậy càng vẫy tay rồi rút hơn.

Gió thổi trên mặt sông khiến tốc độ của thuyền nhanh hơn, chèo một hồi nữa thì không còn thấy Dương Nghiêm đuổi theo, cuối cùng tôi cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Tôi quay người lại nhìn Lý thị vệ, hỏi : “Chúng ta làm sao bây giờ? Quay trở lại hay là tìm một bến khác để lên bờ?”.

Lý thị vệ đáp: “Bây giờ mà quay trở lại bến tàu thì e không ổn, chi bằng bây giờ tìm một chỗ khuất lên bờ, sau đó quay lại thành Thái Hưng tìm điện hạ”.

Lý thị vệ lời nói kính cẩn, thần thái bình tĩnh.

Tôi suy nghĩ một lát, thấy có lẽ như thế là tốt nhất, bèn gật đầu đáp: “Lý thị vệ suy nghĩ thật chu đáo, cứ làm như thế đi”.

Người lái thuyền vẫn miệt mài chèo ở phía sau, không để vào tai những lời trao đổi giữa tôi với Lý thị vệ.

Đột nhiên tôi nghĩ ra một việc, lập tức thấy đầu căng lên, sống lưng lạnh toát. Cố gắng giữ vẻ bình thường, tôi đi về phía cuối thuyền, ngồi xuống rồi giả bộ dùng tay quạt quạt, nói: “Hôm nay nóng thật đấy”.

Vừa nói tôi vừa cởi đôi giày ở chân, không để ý đến vẻ ngạc nhiên trong ánh mắt của Lý thị vệ và người chèo thuyền, thậm chí còn tháo luôn cả tất, ngẩng đầu lên hỏi Lý thị vệ: “Sao? Không thấy nóng à?”.

Lý thị vệ quay đầu đi tránh ánh mắt của tôi, lắc đầu.

Thái độ của anh ta khiến tôi thấy nghi ngờ, nếu muốn hại chết tôi, theo lý mà nói, sao lại cử một người da mặt mỏng như vậy, không lẽ là tôi đã quá đa nghi rồi?

Tôi thấy hơi do dự, không biết có nên nhảy xuống nước hay không? Ai ngờ, khoảng thời gian do dự chính là thời khắc quan trọng nhất, suýt nữa thì cái mạng của tôi đi đời rồi. Người da mặt mỏng kia một khi đã ra tay thì vừa nhanh vừa hiểm độc, khi tôi kịp phản ứng thì trước mặt đã là mũi nhọn của dao. Cũng may là tôi ngồi bên mạn thuyền, liền lập tức ngửa người về phía sau, thả thẳng người xuống nước mới thoát được, nhưng ngực thì đau nhói, nhìn xuống đã thấy có vết máu.

Mặt nước lập tức xuất hiện một dải hồng, tôi không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, lấy hơi cố bơi đến một chỗ thật xa, loáng thoáng nghe thấy tiếng của Lý thị vệ kêu lên giận dữ: “Mau vớt xác lên, trong tay cô ta còn có thủ lệnh của thái tử”.

Tôi đưa tay giữ lấy ngực theo phản xạ, thấy thủ lệnh vẫn còn nên càng cố gắng bơi về phía bờ sông.

Tóm lại:

Thứ nhất, con người ta không thể trông mặt mà bắt hình dong, sát thủ có thể là một chàng trai ngây thơ hề nhìn thấy con gái liền lập tức đổ mặt.

Thứ hai, con người ta không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, là thân con gái, đường sự nghiệp trên tay hẳn sâu quả nhiên cũng có chỗ tốt.

Thứ ba, con người ta không thể nhìn mặt mà bắt hình dong. Tề Thịnh đúng là chẳng ra gì!

May mà khúc sông đó nước chảy tương đối êm, bên bờ sông còn có những bãi lau sậy có thể ẩn nấp. Hồi còn nhỏ, tôi đã đọc rất nhiều truyện kiếp hiệp, e ngại Lý thị vệ thực sự là một cao thủ võ lâm, có thể bắn chưởng sau lưng, vì vậy tôi chỉ còn cách chui thật sâu vào bụi lau sậy trốn.

Luồn lách một hồi trong bụi lau sậy, trườn xuống nước, sau đó tôi mới cẩn thận bơi ngược dòng về phía thượng du.

Tôi cân nhắc, với cách lẩn tránh như hiện tại thì đối phương không thể truy tìm hành tung của tôi. Chẳng ngờ trên đời này có kẻ ngốc đến thế, chỉ biết ngốc nghếch ngồi chờ tại một chỗ, thế nhưng ông trời lại thiên vị người ấy mới tức chứ.

Tôi không nghĩ rằng mình đã tự mình là thông minh, chỉ cảm thấy ông trời thật sự không có mắt.

Bơi một đoạn dài như vậy, nên lúc này tôi không còn đủ sức mà bơi lên bờ nữa, quyết định ghé cổ hết về phía Dương Nghiêm trên bờ: “Mau lại kéo ta một tay!”.

Dương Nghiêm cười thích thú, nhanh chóng cởi hia, xắn cao ống quần, lội nước tới trước mặt tôi, rồi chống hai tay lên đầu gối, khom người xuống nhìn tôi, nói với vẻ rất đặc ý: “Tôi biết thế nào cô cũng quay về tìm tôi mà!”.

Mẹ kiếp! Nếu ông mà biết người ở đây thì đã nghiêng rằng bơi qua sông rồi!

Vì còn mải thở lấy hơi nên tôi không thềm để ý đến những lời anh ta nói, chỉ đưa tay lên, nói: “Kéo ta đứng dậy”.

Dương Nghiêm nắm lấy bàn tay tôi, vừa kéo vừa tuôn một tràng, vẻ đặc ý: “Cửu ca nói rất đúng, có tật giật mình, chẳng cần bọn ta phải làm gì thì Tề Thịnh cũng sẽ ra tay trước. Chỉ có cô mới là kẻ ngốc, cho rằng anh ta là người tốt. Ngốc tới mức còn cải trang theo anh ta qua sông, nếu anh ta thực lòng muốn mang cô đi thì thiếu gì cách, cần gì phải...”

Tôi đang bực mình vì quá dễ dàng mắc mưu Tề Thịnh bây giờ lại phải nghe những lời chế giễu không dứt của Dương Nghiêm, từ bực mình đã chuyển thành tức giận, không nén được xông tới dùng sức lực yếu ớt bóp lấy cổ anh ta mà ấn xuống nước.

Lúc đầu, vì không đề phòng nên Dương Nghiêm phải uống mấy ngụm nước sông, nhưng sau khi phản ứng lại được thì lập tức tóm lấy tôi, đè xuống dưới.

Tôi ra sức vùng vẫy nhưng vì chênh lệch sức lực, cộng thêm sự khác biệt giữa nam và nữ, cuối cùng vẫn không sao thoát được bàn tay của Dương Nghiêm.

Dương Nghiêm giữ chặt lấy tôi, giận dữ quát lên: “Sao đàn bà hay hỉ nộ thất thường thế hử, lại lên cơn gì nữa?”.

Tôi là đàn bà? Đúng vậy, bây giờ tôi là đàn bà, nhưng vì sao một người đàn ông như tôi lại trở thành đàn bà? Bỗng nhiên tôi thấy trong lòng vô cùng phẫn nộ, dường như có một cục gì đó đè chặt lên ngực đến ngộp thở, vì thế tôi quay đầu lại, găm lên: “Đúng, ta hỉ nộ thất thường, đang lên cơn điên đây, người tưởng ta thích làm đàn bà lắm à!”.

Dương Nghiêm nghe vậy bỗng ngây người, bàn tay cũng vô tình buông lỏng.

Cuối cùng thì tôi cũng giằng ra khỏi tay anh ta, cơn giận dữ trong đầu vẫn bốc lên, biến thành ngọn lửa ở hai mắt. Tôi không muốn thắng nhóc Dương Nghiêm coi thường mình nên quay người, nhào xuống nước.

Một lát sau, Dương Nghiêm tóm lấy quần áo tôi, lôi lên khỏi mặt nước rồi nghiêng đầu nhìn, thấp giọng hỏi: “Cô khóc à?”.

Tôi lờm Dương Nghiêm rồi đáp: “Ở cùng một chỗ với một kẻ tồi tệ như ngươi thì ta có thể không khóc được chắc?”.

Dương Nghiêm chau mày, nhìn tôi vẻ hoài nghi.

Tôi hất cằm về phía sau lưng anh ta, hỏi: “Này, một mình ngươi liệu có đánh lại được bọn chúng không?”.

Dương Nghiêm ngậy người một lúc rồi vội quay lại nhìn phía sau hơn chục kẻ mặc áo đen, tay cầm kiếm phía trên bờ đã dần thành hình bán nguyệt, đang tiến dần về phía chúng tôi.

Dương Nghiêm đưa mắt nhìn bọn họ, miệng hỏi tôi: “Này, cô còn bơi được nữa không?”.

Tôi nghĩ một lát, đáp: “Có thể bơi được một đoạn nữa”.

Dương Nghiêm chậm rãi gạt đầu, rồi quay lại, nhìn tôi với ánh mắt rất chân thành, hỏi: “Vậy có thể đưa một người theo được không?”.

Tôi ngậy người ra, lúc đó mới hiểu ý câu nói của Dương Nghiêm. Mẹ kiếp, ngươi là đàn ông đấy!

Tôi quay người lại, chạy về phía sau, vừa chạy vừa kêu lên: “Dương Nghiêm, ngươi đứng là đầu đất, còn không mau chạy đi!”.

Dương Nghiêm vội xô đến tóm lấy cánh tay tôi, chạy ra giữa sông vừa chạy vừa không quên dặn: “Tôi biết bơi chèo, chỉ có điều bơi không được nhanh, chỉ cần cô bơi phía trước kéo tôi một chút là được!”.

Nói xong, bèn túm chặt lấy thắt lưng tôi.

Tôi chẳng còn cách nào khác, vừa cố gắng gạt nước, vừa thương lượng đến anh ta: “Chúng ta không nên túm lấy nhau như thế này. Để ta cởi thắt lưng ra, ngươi túm lấy một đầu, được không?”.

Dương Nghiêm nghĩ một lát rồi buông tay ra. Tôi cởi thắt lưng, buộc một đầu vào cánh tay mình, ném đầu còn lại cho Dương Nghiêm.

Những kẻ mặc áo đen ở phía sau cũng đã bắt đầu xuống nước, trong số bọn chúng hình như cũng có kẻ biết bơi nên quyết tâm đuổi theo.

Tôi hít một hơi thật sâu, ra sức bơi, bất ngờ phát hiện sức cản ở phía sau quá lớn khiến tôi dường như không nhúc nhích được gì.

Tôi quay lại, nhìn thấy Dương Nghiêm cũng đang ra sức gạt nước.

Tôi tức quá, gầm lên: “Dương Nghiêm, ngươi có thể nằm im như chết được không?”.

Dương Nghiêm cứng đờ người, sau đó không giây giũa nữa, cơ thể dần dần nổi lên trên mặt nước.

Tôi quay người lại tiếp tục bơi, tốc độ quả nhiên nhanh hơn hẳn.

Đến khi ra đến giữa sông, nước càng chảy xiết hơn, đôi vai tôi trở nên nặng như chì, mỗi lần gơ tay lên là một lần phải tốn rất nhiều sức lực, đành phải thả lỏng người trôi theo dòng nước.

Đúng lúc ấy thì nghe thấy Dương Nghiêm ở đằng sau khích lệ: “Kiên trì lên, kiên trì chút nữa”.

Tôi chẳng buồn quay đầu lại, quyết định dừng lại vừa gạt nước vừa cởi đai buộc trên cánh tay ra.

Giọng nói của Dương Nghiêm cao hơn hẳn: “Này, cô làm gì thế? Làm người thì phải giữ lời hứa, trọng nghĩa khí chứ!”.

Tôi không thêm để ý đến anh ta, cúi đầu gắng sức cởi chiếc đai thắt ra. Nhưng chiếc đai ngấm nước, lại thắt nút nên rất khó cởi.

Dương Nghiêm đổi giọng, tiếp tục kêu lên: “Tỷ tỷ, cô cô, bà nội ơi! Cô không thể như thế được, cô nghiêng chặt rằng lại, cố gắng chút nữa, ta đã báo cho Cửu ca biết rồi, nhất định huynh ấy sẽ đưa thuyền ra ứng cứu, nếu cô vớt ta lại giữa đường thì còn ra gì nữa?”.

Tôi cố gắng bớt chút thời gian, quay đầu lại đáp: “Chẳng sao cả, người biết bơi chớ cơ mà, không chìm được đâu. Người cứ để người nổi theo dòng nước, nếu ta gặp được Sở Vương thì sẽ bảo Sở Vương chèo đò sông tìm người”.

Thân hình của Dương Nghiêm lúc nổi lúc chìm trên mặt sông, nghe tôi nói như vậy lập tức cuống lên: “Không được, không được, đừng đùa như thế. Trời sắp tối rồi, tìm được thì mới là lạ!”.

Tôi thật lòng khuyên anh ta: “Ta thật sự không còn sức nữa, nếu cứ tiếp tục như thế này, thì cả hai chúng ta đều chết, không bằng người cứ nổi trên mặt nước đi, để ta sang kia đưa tin. Hơn nữa, người thả lỏng người một chút, chỉ cần để iệng và mũi nổi trên mặt nước, về lý thuyết thì không thể chìm được!”.

“Thật chứ?”, Dương Nghiêm hỏi.

Tôi vội cam đoan: “Thật mà, thật mà!”.

Nói xong, tôi thả chiếc đai đã tháo được nút thắt ra.

Dương Nghiêm bị nước cuốn đi một đoạn, vội kêu toáng lên: “Này, họ Trương kia, đừng có mà hối hận đấy...”, chưa nói hết câu thì người đã biến mất trên mặt sông.

Tôi bỗng thấy không nổi, kêu to lên: “Nếu hối hận thì ta sẽ đi vớt người!”.

Trời tối dần, sức lực của tôi gần cạn kiệt. Xem ra, dù không đeo theo cái của nợ Dương Nghiêm thì cũng khó lòng mà bơi qua sông được. Lúc này tôi thấy hơi hối hận, lẽ ra lúc trước không nên vớt bỏ Dương Nghiêm, nếu có bị chìm xuống đáy sông thì cũng có người bên cạnh.

Nghĩ như vậy, tôi lại càng cảm thấy mình đuối sức hơn.

Đang định quay lại tìm Dương Nghiêm thì bỗng tôi nhìn thấy có một chiếc thuyền lớn đang chèo đến gần. Từ xa chỉ thấy trên thân thuyền sơn son thiếp vàng, đèn đuốc sáng rực đến mức cả một khúc sông đều hắt bóng.

Chiếc thuyền như vậy chắc chắn không phải là thuyền của thích khách. Tôi vô cùng vui mừng, đốc sức bơi về phía đó, khi còn cách chiếc thuyền khá xa thì đã cố kêu to: “Cứu với! Cứu với!”.

Trên thuyền có người dùng đèn chiếu về phía tôi, rồi sau đó quay lại nói với người ở phía sau: “Công tử, đã tìm thấy người rồi”.

Tôi chờ người, nhất thời quên bơi, uống phải mấy ngụm nước. Đúng lúc này thì có một chiếc sào đưa về phía tôi, tôi ngẩng lên, nhìn về đầu đàng kia thì thấy Dương Nghiêm mặc một bộ đồ màu xanh thẫm, đang ngồi xồm trên khoang thuyền. Dưới ánh sáng của chiếc đèn lồng màu đỏ, khuôn mặt của anh ta hiện lên nụ cười ranh mãnh.

Dương Nghiêm hắt cằm về phía tôi: “Sao? Cô cũng trôi theo dòng nước khá đấy chứ!”.

Cơn tức giận dâng lên trong lòng tôi, thiếu chút nữa thì ngắt. Dương Nghiêm đập cây sào xuống mặt sông trước mặt tôi, hỏi: “Có muốn lên không?”.

Tôi rất muốn chửi tục nhưng sức lực trong cơ thể dường như đã hết, lúc này mà mở miệng chỉ uống thêm nước sông thôi.

Tôi không nói gì, nhìn Dương Nghiêm với vẻ tức giận.

Một người chậm rãi từ trong khoang thuyền bước ra, trên người mặc bộ đồ màu trắng viền vàng, nói bằng giọng rất ôn tồn: “Dương Nghiêm, đừng đùa nữa, ở dưới nước lâu sẽ bị lạnh, mau kéo nàng ấy lên đi”.

Dương Nghiêm quay đầu lại, nói: “Cửu huynh, huynh không biết đấy thôi, người này đã vớt đệ lại giữa dòng sông, tâm địa rất độc ác. Dù thế nào đệ cũng phải để cho cô ta ngấm mình dưới nước thêm chút nữa!”.

Tôi nghe những lời này, cảm thấy rất buồn cười, không nén được cất tiếng cười to, kết quả lại mấy ngụm nước sông nữa vào miệng, hình như nước còn tràn vào cả khí quản, khiến tôi bị sặc chảy cả nước mắt ra.

Tôi ngẩng cổ lên, chửi Dương Nghiêm: “Dương Nghiêm, người đúng là đồ khôn. Ông đây đã vớt và đưa người qua sông mà người không nhớ ơn, lại chỉ nhớ đến mối hận bỏ người lại. Rõ ràng biết bơi, thế mà lại

bắt một người phụ nữ phải kiệt sức để lôi người đi. Sao người không đặt tay lên ngực mà hỏi mình xem, nếu không vì người thì một mình ông đây chẳng lẽ lại không bơi qua được Uyển Giang chắc?”.

Tôi càng mắng càng cảm thấy cuộc đời này thật nực cười, vì thế tiếp tục ngửa mặt lên nhìn Nhà xí huynh, mắng tiếp: “Người cũng đừng có giả bộ làm người tốt. Tề Thịnh là kẻ tồi tệ, người cũng chẳng tốt đẹp gì hơn. Mấy người các người, văn dốt võ nát cũng thể làm yên nước lợi bang, chỉ biết giở trò với một người đàn bà, các người còn là đàn ông nữa không? Phải chăng trên người các người bị thiếu bộ phận nào rồi? Ông đây thấy xấu hổ thay cho các người!”.

Tôi dùng đến chút sức lực cuối cùng, chồm lên chửi tiếp: “Ông nhổ vào!”.

Khi rơi trở lại sông, tôi thôi không bơi nữa, mặc cho cơ thể chìm xuống.

Ông làm đàn bà như thế là đủ rồi! Ông không thèm chơi với lũ khốn các người nữa!

...

Khi tôi tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trên giường, dưới lưng và trên người là chăn nệm mềm mại, sạch sẽ khô ráo. Tôi thở ra một hơi thật dài, quay đầu nhìn Nhà xí huynh và Dương Nghiêm đang đứng yên lặng bên giường.

Dương Nghiêm há miệng ra định nói nhưng lại thôi.

Tôi bèn nói thẳng: “Ta biết là các người sẽ cứu ta lên. Các người làm sao có thể để cho ta chết được, vì thế ta liền nhân cơ hội mà chửi cho các người một trận, bỏ lỡ cơ hội ấy sẽ chẳng còn cơ hội khác”.

Dương Nghiêm lại há miệng định nói nhưng rồi lại thôi.

Tôi thừa nhận một cách rất thoải mái: “Đúng thế, ta đã đánh cuộc bằng trận chửi mắng ấy và chìm xuống. Có lẽ các người sẽ cảm thấy tính cách của ta rất dữ dội, không chừng có thể nhìn ta bằng cái nhìn kính nể hơn”.

Dương Nghiêm lại há miệng ra, cuối cùng hỏi: “Ta chỉ thắc mắc là, sao lúc đó cô lại tự xưng là “ông đây”, cô có thể xưng là bà đây cơ mà?”.

Tôi “...”

Nhìn đôi mắt khao khát học hỏi của Dương Nghiêm, tôi suy nghĩ rồi ngồi dậy một cách khó khăn, hỏi bằng giọng rất thật: “Người không cảm thấy từ “ông đây” nghe có vẻ khí thế hơn là từ “bà đây” sao?”.

Dương Nghiêm ngạc nhiên: “Thật thế?”.

Tôi trịnh trọng gật đầu: “Không tin người kêu thử lên mà xem, khí thế khác hẳn nhau”.

Nhà xí huynh đứng bên bắt giắc cười thành tiếng, lúc đó Dương Nghiêm mới hiểu ra, tức giận nói: “Cô đùa ta?”.

“Hả?”, tôi ngạc nhiên nhướn mày lên, hỏi lại: “Giờ người mới biết sao?”.

Dương Nghiêm ngây người, vẻ xấu hổ đang thay dần bằng vẻ tức giận. Nhà xí huynh đột nhiên nói: “Dương Nghiêm, người lui ra đi, ta có mấy điều muốn hỏi nàng ấy”.

Dương Nghiêm rất không tự nguyện nhưng không dám làm trái lời Nhà xí huynh, đành tức giận đứng dậy.

Trước khi đi còn trừng mắt lên, chỉ vào tôi, nói: “Nha đầu kia, chờ đấy, rồi sẽ biết!”.

Đối với loại người như anh ta, tôi chẳng thèm dùng lời lẽ để sỉ nhục, chỉ bấu môi về coi thường rồi giơ ngón giữa về phía anh ta.

Dương Nghiêm đã đi ra tới cửa, thấy thế lại quay lại, thấy Nhà xí huynh nhìn bèn vội giải thích: “Cửu ca, để đệ hỏi cô ta một câu nữa”.

Nhà xí huynh không nói gì. Dương Nghiêm bèn chỉ tôi, hỏi: “Động tác tay vừa rồi của cô là có ý gì? Lúc ta nhìn thấy cô ở bên tàu, cô cũng làm động tác đó với ta, cô nói xem rốt cuộc là có ý gì?”.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy con người ở thời đại này thật là thuần khiết, đến một động tác rõ ràng như vậy mà cũng không hiểu. Tôi hơi thay đổi nét mặt, đáp lại một cách rất là thành thật: “Đó là động tác bày tỏ lời chào”.

Dương Nghiêm không tin: “Lời chào?”.

Tôi gật đầu: “Là lời chào. Đã bao giờ nghe đến Gia Cát Lượng và Tào Tháo chưa?”.

Dương Nghiêm nghĩ một lát, lại hỏi: “Nghe nói trước đây có một tú tài nghèo kiết xác đã viết một cuốn sách có tên là “Tam quốc” kể về chuyện tranh giành nhau của mấy nước. Hai người đó là nhân vật trong cuốn truyện đấy, đúng không?”.

Không thể sai vào đâu được! Chắc chắn là một bậc xuyên không tiền bối đã đạo văn của kiếp trước để nuôi miệng qua ngày. Nếu đã biết rồi thì dễ nói chuyện thôi.

Tôi gật đầu, nói với vẻ nghiêm túc: “Có thể là người chưa đọc nhưng ta thì đọc rồi. Trong đó Gia Cát Lượng và Tào Tháo đều là những vị anh hùng, được hàng vạn người ngưỡng mộ.”

Dương Nghiêm nghe vậy, tò mò, hỏi: “Hai người đó cũng dùng động tác tay như vậy để chào nhau à?”.

Tôi cố nhịn cười, mặt mày nghiêm túc, đáp: “À, không, chuyện là như thế này. Gia Cát quân sư là một người rất hiểu lễ, mặc dù ở phe đối địch với Tào Tháo, nhưng mỗi một lần gặp nhau trên chiến trận đều tiên lễ hậu binh. Tào Tháo cũng là một người con có hiếu nên Gia Cát quân sư thường hỏi thăm sức khỏe của mẫu thân Tào Tháo. Người cũng biết đấy, trên chiến trận, khoảng cách giữa chủ soái hai quân thường rất xa, dù có hét to nhưng cũng chưa chắc đã nghe được, vì thế Gia Cát quân sư bèn nghĩ ra cách này, làm một động tác hỏi thăm Tào Tháo từ xa”.

Tôi nói những lời trên rất trôi chảy, không hề ngắc ngứ chút nào. Điều mà tôi muốn là đánh nhanh thắng nhanh! Cho tận đến lúc tôi nói xong, Dương Nghiêm vẫn chưa hiểu rõ, chỉ ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện đó à?”.

Mặt Nhà xí huynh sa sầm, lạnh lùng nói: “Được rồi đấy, Dương Nghiêm! Đệ lui ra trước đi, ta có điều muốn hỏi nàng ấy”.

Dương Nghiêm thấy vậy không dám nhiều lời nữa, vội đóng cửa lại đi ra ngoài. Trong khoang thuyền chỉ còn lại tôi và Nhà xí huynh. Nhà xí huynh không nói gì mà chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt thăm dò. Tôi nghĩ thầm trong bụng: Chó cắn người là chó không sửa!

Không được rồi! Với loại chó như vậy thì lại càng phải đề phòng cẩn thận hơn, kéo không nó lại bất ngờ đớp một miếng.

Tôi đang suy nghĩ như vậy, đột nhiên Nhà xí huynh lên tiếng hỏi: “Cần phải có điều kiện gì thì nàng mới chịu nói ra sự thật?”.

Tôi cup mắt xuống, nhìn lên chiếc áo lụa màu vàng thiên nga mới tinh đang mặc trên người, hỏi: “Thủ lệnh của ta đâu?”.

Nhà xí huynh trầm ngâm một lúc, đáp: “Đã bị nước làm nhòe, vứt đi rồi”. Tôi thầm rửa Tề Thịnh quá xảo quyệt, chắc anh ta đã tính toán sẵn từ trước nên mới ra vẻ hào phóng ban cho tôi thủ lệnh ấy.

Nhà xí huynh vén áo ngồi xuống bên cạnh bàn, hỏi lại: “Nói đi, điều kiện gì?”.

Mẹ kiếp, khẩu khí lớn đấy, làm như thể tôi nêu ra bất cứ điều kiện gì cũng sẽ đáp ứng vậy. Bất giác tôi cười một tiếng lạnh lùng, hỏi lại: “Người có thể đưa ra điều kiện gì cho ta nào?”.

Nhà xí huynh lặng lẽ nhìn tôi một lát, đáp: “Bình an khỏe mạnh, đủ ăn đủ mặc”.

Tôi cứ tưởng anh ta sẽ cho tôi vinh hoa, phú quý, không ngờ chỉ là mấy từ đó nên không khỏi thấy ngạc nhiên. Chỉ là tám chữ đơn giản đó thôi, nhưng lại là những thứ mà bây giờ tôi khôn khổ cầu mong mà cũng không được.

Nhà xí huynh hỏi: “Thế nào, có thể đổi được một lời nói thật của nàng chứ?”.

Tôi gật đầu: “Có thể, nhưng ngươi lấy cái gì ra để làm tin, đừng có nói với ta rằng ngươi cũng đưa ra một thủ lệnh đấy”.

Mẹ kiếp, mắc lừa chịu thiệt một lần đã đủ lắm rồi, lần này dù Nhà xí huynh có đưa cho tôi thủ lệnh bằng vải dầu chấm nước, tôi cũng không tin!

Nhà xí huynh cười, đáp: “Nếu ta đã cho rồi mà muốn lấy lại, thì dù đó là bất cứ thứ gì, ta cũng lấy được. Cô tin vào tín vật, chỉ bằng hãy tin ở ta”.

Tôi suy nghĩ thật kỹ, nhìn vào đôi mắt của Nhà xí huynh, đáp: “Được, ta tin ngươi. Ta không phải là Trương Thị”.

Nhà xí huynh mỉm cười, nói: “Ngay từ lần gặp đầu tiên, ta đã biết nàng không phải Trương thị, nhưng điều mà ta muốn hỏi là...”, Nhà xí huynh hơi dừng lại, người cũng nghiêng về phía trước, nhìn vào mắt tôi, hỏi: “Rốt cuộc nàng là ai?”.

Chà, còn nhìn vào mắt tôi hỏi câu này, nhóc con, định xem những lời ta nói là thật hay là giả hả? Nhưng, đáng tiếc anh đã tính sai rồi, ông đây hơn hai mươi năm trước cũng đã từng có vô khối bạn gái, không được gì khác ngoài việc luyện mở mắt nói dối như thế nào.

Tôi nghiêng người tránh ánh mắt của Nhà xí huynh, trên mặt lộ vẻ đau thương, chậm rãi nói: “Những chuyện hồi còn nhỏ ta không nhớ, khi bắt đầu nhớ thì được một người què nuôi dưỡng. Mãi đến năm ngoài mới có một quý nhân mua rồi đưa tới một chỗ để dạy dỗ chừng nửa năm, sau đó ta được đưa tới Đông Cung”.

Nhà xí huynh trầm mặc trong giây lát, đột nhiên hỏi: “Người què ấy họ gì?”.

Tôi đã đề phòng từ trước, nên khi Nhà xí huynh hỏi vậy liền trả lời rất tự nhiên: “Họ Tì”.

Nhà xí huynh nhìn tôi như đang suy nghĩ điều gì. Tôi suy nghĩ một lát, nói: “Hay là ngươi hãy đưa ta tới nhà họ Trương để xác định thật giả đi. Dù sao mẹ đẻ của Trương Thị vẫn còn sống, nhất định bà ta sẽ nhớ trên người con gái của mình có dấu vết gì”.

Nhà xí huynh mỉm cười, không nói gì. Nói nhiều sai nhiều, vì thế tôi quyết định ngậm miệng lại.

Khoang thuyền bỗng chốc trở nên yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền, con thuyền lắc lư mỗi lúc một mạnh, dường như trên sông đang nổi sóng. Nhà xí huynh thấy tôi nhìn ra cửa sổ bèn khẽ giải thích: “Sắp tới Cửu Khúc Hiệp, nước sông chảy xiết hơn”.

Bỗng nhiên bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó cửa khoang thuyền bị Leo cây công tử đẩy mạnh ra. Dương Nghiễm bước vào, nói với vẻ lo lắng: “Cửu ca, phía trước có thuyền của thủy quân Phụ Bình, họ đang chặn thuyền của chúng ta lại”.

Dưới ánh đèn, Nhà xí huynh nhướng mày lên, nói với tôi: “Họ tới để tìm nàng đấy”.

Trong vài phút ngắn ngủi, tôi không hiểu ý đồ của Tề Thịnh. Thái Tử Phi trốn ra khỏi cung, thế mà nửa đêm lại tìm thấy trên thuyền riêng của Cửu hoàng tử. Phải chăng anh ta tạo cơ hội để tôi hành động vượt giới hạn, sau đó lại kéo người đến bắt quả tang?

Hình như anh ta rất thích sừng thì phải, không chỉ cấm sừng cho người khác, anh ta còn muốn thử xem sừng mọc trên đầu mình như thế nào?

Không lẽ anh ta có sở thích tương tự với Triệu Vương đang ở lại Thịnh Đô?

Đầu óc tôi có phần rối loạn, nghĩ thế nào cũng vẫn không thấy xuôi, rồi một ý nghĩ chợt lóe lên: Lúc này, nếu Nhà xí huynh trói tôi lại rồi buộc thêm hòn đá, ném xuống dưới sông, anh ta sẽ được trong sạch.

Nghĩ vậy, tôi chợt thấy thất kinh, vội vàng đưa mắt nhìn sang Nhà xí huynh. Anh ta cũng đang nhìn về phía này, dường như đọc được ý nghĩ của tôi, bình thần nói: “Nếu ta đã cam đoan với nàng thì tất nhiên ta sẽ giữ lời hứa”.

Nói xong liền đứng lên đi ra ngoài. Tôi ngồi trên giường, cứ suy nghĩ mãi về câu nói của Nhà xí huynh, cuối cùng vẫn không tin tưởng hoàn toàn ở anh ta, bụng nhủ thầm: Cứ ngồi đây mà chờ kết quả chi bằng tự mình ra ngoài xem thế nào, dù sao cũng còn hơn chẳng biết chuyện gì đang diễn ra.

Nghĩ như vậy, tôi bèn đứng phắt dậy, thận trọng mặc chiếc áo thủy quân phơi bên cạnh lên người. Chiếc áo vốn mặc rất vừa, lúc này sao lại cảm thấy nửa thân trên chật hằn đi? Hay vì nó bị ngấm nước nên co lại? Cuối cùng khi nhìn xuống ngực mình tôi mới hiểu.

Vì bị thương ở ngực nên lớp vải quần ngực bị cắt ra, thay vào đó là bốp bông bằng màu trắng. Có điều, người thực hiện nó chắc chắn là người chưa bao giờ thử trò gái giả trai, băng rất không chuyên nghiệp, căn bản là chẳng che được tí gì.

Không có thời gian để ý nhiều chuyện như vậy, cũng may lúc này đang là ban đêm, có lẽ nếu không nhìn kĩ cũng chẳng nhìn thấy gì đâu.

Tôi tự trấn an mình như vậy rồi len lén chui ra khỏi khoang thuyền.

Mấy chiếc chiến thuyền của thủy quân Phụ Bình đang ở cách phía trước không xa lắm, chỉ chừng mấy chục trượng. Điểm khác với chiếc thuyền hoa này là trên mấy chiếc chiến thuyền ấy, ngoài đèn lồng chiếu sáng còn có rất nhiều đuốc, khiến cho khoảng sông đó được chiếu sáng như ban ngày.

Trên chiếc thuyền chính, Thái tử Tề Thịnh mặc áo đen khoác giáp bạc tay giữ kiếm đang đứng, đôi mắt toát ra vẻ lạnh lùng, trông rất oai nghiêm, rất đẹp đẽ! Và cũng rất đầu đất!

Chà, anh chàng đó chắc là chưa bao giờ tham gia thủy quân. Lên thuyền rồi mà vẫn còn mặc loại giáp đó, sợ nếu bị rơi xuống nước sẽ không thành quả cân được chắc? Chờ đây, anh cứ chờ đây, chỉ cần ông có cơ hội, nhất định sẽ đập một cái để anh xuống nước ngâm thử xem!

Nhà xí huynh vẫn đứng ở mũi thuyền lên giọng đối đáp với bên kia. Chiến thuyền áp sát lại, sau đó từ mũi thuyền vang lên một tiếng kêu xé ruột xé gan: “Tiểu thư! Tiểu thư!”

Tôi ngây người, nhìn về phía có tiếng gọi thì thấy Lục Ly lao ra từ khoang thuyền, vừa giằng co với mấy tên lính chạy ra ngăn lại, vừa hướng về bên này khóc gọi: “Tiểu thư! Tiểu thư! Tiểu thư có ở trên thuyền không? Tiểu thư có ở trên thuyền không?”

Mẹ ơi! Sao bà cô này cũng theo tới đây cơ chứ?

Tôi tức giận đến mức chỉ muốn giậm chân, vò đầu. Trời ạ, như thế chẳng phải khiến cho tình hình thêm loạn sao? Hay phải nói là có đàn bà phụ nữ dính vào chỉ tổ thêm rắc rối thêm đây?

Đúng lúc dầu sôi lửa bỏng thì Dương Nghiêm không biết từ đâu mò ra đứng ngay sau lưng tôi, một tay bịt miệng, một tay giữ lấy thắt lưng tôi, kéo lùi về phía sau. Mãi tới khi vào đến chỗ khuất, Dương Nghiêm mới ghé sát vào tai tôi, nói: “Thủy quân muốn lên thuyền kiểm tra, để ta đưa cô trốn xuống nước”.

Tôi cuống lên, cắn vào tay của Dương Nghiêm một cái thật mạnh, giận dữ đáp: “Người muốn chết mà cũng muốn kéo ta chết cùng sao? Chỗ này nước chảy rất xiết, nếu xuống là sẽ lập tức bị cuốn phăng đi đấy!”

Dương Nghiêm nhướn mày, đắc ý cười nói: “Đó là với cô, nhưng có ta thì đến Thủy Long vương cũng không triệu nổi cô đâu”.

Tôi không tin! Lời này của Dương Nghiêm tuyệt đối không đáng tin! Hôm nay anh ta vừa nói mình chỉ biết bơi chớ thôi, đến tối bỗng nhiên lại xưng mình là rái cá! Ai mà tin được!

Nhưng Dương Nghiêm bất chấp tôi có tin hay không, quay người đi, vừa nhanh chóng cởi quần áo của mình, vừa luôn miệng giục tôi: “Nhanh lên, bỏ hết những thứ vướng víu trên người lại!”

Sống lưng trần của Dương Nghiêm hơi gầy nhưng rắn chắc. Mẹ kiếp, nếu lúc này mà bị người của Tề Thịnh bắt được thì đúng là bất gian!

Dương Nghiêm quay đầu lại nhìn, thấy tôi vẫn đứng ngây ra, hỏi bằng giọng ngạc nhiên: “Này, cô đang nghĩ gì thế?”

Nghĩ gì ư? Cả đồng chuyện, chúng đang dồn lại thành một mớ bòng bong đây này!

Màn kịch hôm nay không hiểu rốt cuộc là do ai đạo diễn? Tề Thịnh hay Nhà xí huynh? Hai người bọn họ xuất hiện rất sớm, rõ ràng là đã có chuẩn bị từ trước. Vấn đề là ai là người giăng bẫy người kia? Hai bên đều là thuyền giặc, tôi lên chiếc nào thì sẽ thích hợp hơn? Bên Tề Thịnh thì có vẻ danh chính ngôn thuận hơn, nhưng trước con mắt của bao nhiêu người, việc tôi bị tìm thấy trong thuyền của Nhà xí huynh khiến cho sự trong sạch của tôi bị hoen ố, kể sinh nhai của tôi sau này sẽ đổ vỡ hoàn toàn.

Còn thuyền của Nhà xí huynh, chẳng biết có ở được lâu hay không? Cá mè một lứa thì khác nhau là mấy?

Hai chiếc thuyền mỗi lúc một áp sát lại với nhau, thủy quân trên chiếc thuyền kia đã bắt đầu quăng dây nối hai thuyền với nhau.

Dương Nghiêm cuộn đám quần áo cởi ra thành một mớ, tiện tay ném xuống sông, quay người lại, khề giục tôi: “Nhanh lên, đừng có giả bộ xấu hổ nữa! Để tôi dìu cô lặn xuống gầm thuyền, nhất định không được để cho Tề Thịnh tìm thấy!”.

Ở mũi thuyền, tiếng Nhà xí huynh đáp lại lời của Tề Thịnh thế nào tôi không nghe rõ, chỉ nghe thấy tiếng khóc của Lục Ly vẫn thảm thiết như cũ.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu tôi: Dù ở trên thuyền của ai thì vẫn tốt hơn là xuống nước cùng Dương Nghiêm!

Nhân lúc Dương Nghiêm không chú ý, tôi đẩy mạnh anh ta ra ngoài, sau đó lập tức quay đầu chạy về phía mũi thuyền.

Tình hình hiện tại là Tề Thịnh đã đặt chân lên mũi thuyền bên này, Nhà xí huynh cúi đầu hành lễ với Tề Thịnh ở khoảng cách chừng ba bước, miệng cung kính nói: “Tam ca”. Tôi xộc tới, nhân lúc đám đông chưa kịp định thần, lao về phía Tề Thịnh, sau đó kéo dài giọng, cất tiếng kêu giống như Lục Ly: “Điện hạ...”.

Khi tiếng kêu đó phát ra, mọi trở ngại về tâm lý chẳng còn thấy đâu nữa. Tôi bày ra bộ dạng vô cùng hoảng hốt, đưa hai tay túm chặt lấy áo của Tề Thịnh, nức nở: “Có người muốn sát hại thiếp, thiếp rơi xuống sông, thuyền của Sở Vương điện hạ đã cứu thiếp lên”.

Nói xong liền giống như không thể nói tiếp được nữa, người run lên bần bật. Tề Thịnh giơ cánh tay lên, hơi dừng lại trên không, sau đó đặt lên vai tôi, ôm chặt tôi vào lòng.

Trong lòng tôi cảm thấy ghê tởm tới mức sồn cả da gà. Mẹ kiếp, nếu không phải cảm thấy chiếc thuyền của nhà anh to hơn, vững hơn thì đừng hòng ông đây chịu diễn màn kịch này.

Lúc ấy, Nhà xí huynh ở phía sau tôi mới nói bằng giọng áy náy: “Tam ca, Tam tẩu nửa đêm lưu lạc bên ngoài, thân đệ e ảnh hưởng đến danh tiết nên vừa rồi không dám nói trước mặt binh lính, mong Tam ca tha tội”.

Tề Thịnh khề gật đầu, hạ giọng nói: “Không sao, nàng ấy không sao là tốt rồi”.

Mẹ kiếp, đúng là dàn diễn viên có thực lực, vai nữ chính xuất sắc nhất chắc chắn là tôi rồi, chỉ có điều vai nam chính xuất sắc nhất không biết là ai.

Đúng lúc tôi đang nghĩ vậy thì đồng chí Lục Ly, nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất cũng sang thuyền theo Tề Thịnh, nhìn thấy tôi bèn lao tới, vừa khóc vừa cười, nói: “Tiểu thư, tiểu thư! Tốt quá, tiểu thư không sao là tốt rồi!”.

Tôi nhân dịp đó bèn thoát ra khỏi vòng tay của Tề Thịnh, quay sang ôm lấy Lục Ly, lần này thì ôm thật sự, rồi khề cười, nói: “Ngốc ạ, ta thì có thể có chuyện gì được chứ? Ta cao số lắm!”.

Lục Ly vừa khóc vừa gật đầu, gạt nước mắt đang định mở miệng nói thì đột nhiên mặt biến sắc, kêu lên một tiếng thất thanh, gạt mạnh tôi sang một bên.

Vì bị bất ngờ, tôi ngã ngồi xuống sàn thuyền, vừa ngẩng mặt lên đã nhìn thấy một đoàn tiền màu đen cắm vào ngực Lục Ly, còn thân người thì đang từ từ đổ về phía sau.

Vì Lục Ly mới bước lên thuyền nên phía sau lưng cô là mạn thuyền, còn phía trước là nước sông đen ngòm chảy xiết. Tôi không kịp nghĩ nhiều, vội nhào tới giữ lấy vạt áo của Lục Ly.

Trên mặt sông đen ngòm bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều thuyền nhỏ, trông giống như những phiến lá bồng bênh trên mặt nước. Trên những chiếc thuyền đó ẩn giấu rất nhiều hắc y nhân, tay cung tay nỏ nhắm về phía đầu thuyền chúng tôi đang đứng. Trên sàn thuyền phía sau, tên bay rào rào như mưa, các hộ vệ trên cả hai thuyền vội vã lấy cung nỏ ra bắn trả, nhưng chiếc thuyền lớn ở trong sáng, còn thuyền nhỏ lại ở trong tối, thế nên tỉ lệ thương vong giữa hai bên khá chênh lệch. Các hộ vệ bên cạnh Tề Thịnh đã tạo thành một vòng tròn bảo vệ anh ta, đồng thời vung binh khí gạt các mũi tên, phía trước Nhà xí huynh cũng có hai, ba người bảo vệ.

Một mình tôi nằm bò ra ở mũi thuyền, tay giữ chặt lấy vạt áo của Lục Ly, quay đầu lại hét về phía đám đông: “Mau lại cứu người! Mau lại cứu người!”.

Nhưng chẳng ai thèm để ý đến tôi, chẳng có lấy một người để ý đến tôi.

Thân hình Lục Ly nặng trĩu, một tay còn lại của tôi bám chặt lấy mạn thuyền nhưng vẫn bị sức nặng của cơ thể Lục Ly kéo dần ra phía ngoài thuyền.

Giảm béo, giảm béo! Nếu có thể sống sót rời khỏi chiếc thuyền này, nhất định tôi phải bảo nha đầu này giảm béo mới được! Những thị vệ bên cạnh Tề Thịnh lần lượt ngã xuống, cuối cùng Tề Thịnh cũng nhìn thấy tôi, anh ta khua kiếm gạt một mũi tên đang bay tới, miệng gầm lên: “Buông ra, tránh ra phía sau lưng ta!”.

Nếu không phải vì đang cần chặt răng dồn sức thì tôi đã cắn cho anh ta một miếng.

Các người có thể không xứng là đàn ông, nhưng đừng tưởng rằng ta cũng không xứng là đàn ông như các người.

Lục Ly rên lên một tiếng, mở mắt ra nhìn tôi, thều thào: “Tiểu thư buông tay ra đi, Lục Ly quả không uống công theo tiểu thư. Kiếp sau, tiểu thư lại làm tiểu thư, Lục Ly lại làm a hoàn hầu hạ tiểu thư”.

Phần lớn thân hình tôi đã nhô ra phía ngoài thuyền nên lúc này không còn nhìn rõ tình hình trên thuyền nữa, nghe Lục Ly trù dập tôi kiếp sau lại phải làm đàn bà, không nén được, tôi lên tiếng mắng: “Mau tỉnh lại đi, kiếp sau ngươi mới làm tiểu thư!”.

Lục Ly hiểu lầm ý của tôi, cảm động nói trong hai hàng nước mắt chứa chan: “Không! Không! Nương nương vẫn là tiểu thư, Lục Ly vẫn là nha đầu, Lục Ly hầu hạ nương nương”.

Mẹ kiếp, nếu không nể tình cô đã thay ta nhận một mũi tên thì chỉ cần câu nói này đã đủ để ta buông tay rồi!

Lại trượt xuống phía dưới một đoạn nữa, cánh tay bám vào mạn thuyền của tôi phải chống đỡ cho cả hai người, đến lúc này dường như không còn cầm cự được nữa. Đúng lúc ấy, bỗng nhiên có người túm đai lưng tôi, tiếp đó là tiếng Tề Thịnh hét lên ở phía sau: “Buông tay ra để ta kéo nàng lên!”.

Tôi quay đầu lại nhìn vào đôi mắt của anh ta dưới ánh đèn, gần từng tiếng: “Đây là một mạng người”.

Tề Thịnh ngậy người ra, môi mím lại gắng sức kéo tôi và Lục Ly lên thuyền. Nhà xí huynh cũng nhô người ra, đưa tay túm lấy Lục Ly, miệng nói: “Nàng buông tay ra, để ta kéo cô ấy lên”. Lúc đó tôi mới buông tay, để Nhà xí huynh kéo Lục Ly lên.

Nhờ gánh nặng nhẹ đi gần một nửa, Tề Thịnh kéo tôi lên sàn thuyền một cách dễ dàng. Người đứng trên sàn thuyền không còn lại bao nhiêu, mật độ mũi tên trên đó cũng ít hơn hẳn, mấy chiếc chiến thuyền đang truy đuổi những chiếc thuyền lá tình thế đã bắt đầu đảo ngược.

Tôi bò tới kiểm tra vết thương của Lục Ly. May mà vết thương không trúng chỗ hiểm, có lẽ sẽ không nguy hiểm tới tính mạng. Tôi thở phào một cái như trút được gánh nặng, đang định an ủi Lục Ly thì sóng gió lại nổi lên.

Không hiểu từ lúc nào, một chiếc thuyền lá đã thoát được sự truy cản của chiến thuyền, xông thẳng tới chiếc thuyền bên này, mấy tên hắc y nhân trông như những con quạ đen nhảy lên, vung kiếm xông đến mũi thuyền.

Tôi ấn Lục Ly nằm xuống khe nói: “Nằm im, giả như chết rồi!”.

Nói xong, tôi lấy thanh kiếm trên xác của một người thị vệ, cầm trong tay rồi đứng dậy, xông lên.

Tề Thịnh và Nhà xí huynh đều đang giao chiến với đám hắc y nhân, tôi cầm chặt thanh kiếm đứng bên ngoài, thỉnh thoảng lại nhảy lên tránh theo họ, mắt chăm chú tìm kiếm cơ hội đánh lên tên áo đen nào đó.

Tề Thịnh rất tức giận, cố tranh thủ thời gian quay lại mắng tôi: “Tránh sang một bên đi, nằng theo vào chỉ loạn thêm thôi”.

Mẹ kiếp, tôi không những không giành được ưu thế, mà ngược lại còn bị đối thủ đánh lên. Hai tay tôi giờ cao thanh kiếm đỡ đòn theo bản năng, không nghĩ tới đối thủ dùng sức rất mạnh, nhất thời tôi chỉ cảm thấy hai bàn tay tê đi, kiếm thì văng ra một phía.

Tên hắc y nhân lại chém tiếp nhát nữa, tôi chỉ còn cách ngả người ra sau để tránh, quên mất sau lưng là mạn thuyền, nên hụt chân rơi xuống. Một ý nghĩ vụt lóe lên trong đầu: Hết rồi, mạng sống nhỏ nhoi của ông đây thế là hết!

Trong khoảnh khắc giữa sự sống và cái chết, mọi thứ dường như đều được quay chậm lại, trước mắt tôi trở nên rất rõ ràng.

Lục Ly kêu lên một tiếng thảm thiết, cố gắng bò dậy. Tề Thịnh và Nhà xí huynh đồng thời quay lại nhìn tôi, đám hắc y nhân đang đánh nhau với hai người đó cũng đồng loạt nhân cơ hội ấy vung kiếm lên...

Một thoáng do dự xuất hiện trong ánh mắt của Tề Thịnh, nhưng cuối cùng anh ta quay người lại, đỡ lấy nhát kiếm của tên hắc y nhân. Nhà xí huynh nhíu mày, nghiêng người né đòn tấn công phía sau nhưng vẫn tiếp tục lao về phía tôi, nhảy khỏi thuyền túm vội lấy cánh tay của tôi, nhanh chóng kéo tôi vào lòng.

Trong lúc rơi xuống, tôi nghe thấy anh ta ghé sát vào tai tôi, nói: “Ta đã hứa thì sẽ giữ lời”.

Tôi sững sờ, trong lòng dậy lên rất nhiều cảm xúc. Mãi cho đến khi “ùm” một tiếng, cả hai rơi xuống nước, trong khoảnh khắc nước trùm qua đầu, tôi chỉ muốn hỏi một câu: Anh có biết bơi hay không đấy?

Nhưng rồi tôi nhanh chóng phát hiện ra, việc Nhà xí huynh có biết bơi hay không chẳng còn quan trọng nữa. Nước sông chảy rất siết nếu cứ bơi về phía trước, thì chỉ trong một khoảng thời gian ngắn sẽ bị nước cuốn trôi đi rất xa, như vậy dù bơi có giỏi mấy chẳng nữa cũng chẳng có tác dụng gì. Điều duy nhất có thể làm lúc này là tránh cho khỏi bị sặc, cũng như không bị cuốn đi, sau đó tranh thủ lúc trời lên thì cố lấy hơi.

Trôi một lúc nữa, mặt sông bỗng nhiên thu hẹp lại, như vậy là đã tới Cửu Khúc Hiệp. Cửu Khúc Hiệp là chỗ dòng sông uốn lượn chín lần, nhiều đá ngầm và nước chảy rất xiết.

Lòng sông bắt đầu xuất hiện đá ngầm, tôi và Nhà xí huynh bị nước sông cuốn đi, thỉnh thoảng lại va vào đá. Nhà xí huynh ôm cả người tôi vào lòng, hai tay đỡ phía sau đầu tôi, lấy thân mình đón lấy từng hòn đá một.

Trong tiếng nước chảy, tôi vẫn nghe thấy tiếng kêu phát ra từ trong họng của Nhà xí huynh mỗi khi va vào đá.

Tôi biết rất rõ, nếu cứ tiếp tục như thế không phải là một biện pháp hay. Bây giờ anh ta còn có thể ôm lấy tôi, những giây sau thì anh ta có thể bị va vào đá mà ngất đi, buộc phải rời tay ra. Tôi suy nghĩ một lát, rồi cố sức giang hai tay ôm lấy cổ anh ta. Sau đó cũng dùng sức che cho đầu và cổ của anh ta, đồng thời quặp hai chân lên thắt lưng anh ta, cố gắng che phần sườn anh ta.

Bỗng chốc, hai người như dính chặt vào nhau, không có chút kẽ hở nào. Mẹ kiếp! Tư thế này đúng là thân mật hết cỡ, đến ông đây còn không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Nhà xí huynh tỏ ra vẫn chưa bị va đến mức choáng váng, nhìn tôi bằng đôi mắt ngạc nhiên. Nhân lúc cả hai được nước nâng lên, tôi hét vào tai anh ta: “Chúng ta đánh cuộc, xem ai sẽ là người ngất trước”.

Mặc dù, mặt mũi toàn là nước nhưng Nhà xí huynh vẫn cười, đáp: “Được, ta cuộc là cô sẽ ngất trước”.

Tôi há miệng ra đang định phản kích lại thì một cơn sóng lớn ào tới, cả hai lại bị nhấn chìm xuống. Tôi vội ngậm miệng lại, nín hơi, chờ cơ hội trời lên mặt nước lần sau. Nhưng lần này chúng tôi đã bị cuốn vào vòng xoáy liên tiếp, mãi vẫn không sao trôi lên được. Tôi đã nín thở đến cực hạn, cảm giác phổi như muốn

nổ ra. Biết rõ xung quanh toàn là nước nhưng vẫn không nhịn được muốn há miệng ra thở. Chân của tôi không thể che cho Nhà xí huynh nữa mà ra sức đập xuống dưới, chỉ mong sao lập tức lấy được hơi.

Đang giữa giữa trước cái chết cận kề, đôi môi tôi bỗng nhiên được một đôi môi mềm mại bịt lấy, một chiếc lưỡi nhanh nhẹn đẩy vào, cố gắng đẩy hàm răng của tôi ra, ngay sau đó là một luồng không khí theo vào.

Tôi ngây người, rõ ràng là sắp chết ngạt đến nơi, thế mà vẫn quên cả thở.

Vì vẫn đang ở dưới nước nên Nhà xí huynh cảm nhận được vẻ ngơ ngác của tôi, nhưng có lẽ anh ta tưởng rằng tôi bị ngạt nên mới như vậy, sau đó ấn mạnh tay vào gáy tôi, môi càng áp mạnh hơn, cố gắng thổi hơi vào miệng tôi.

Ý nghĩ đầu tiên của tôi là: Phổi của anh chàng tốt thật! Trong giờ phút như thế này mà vẫn dám làm hô hấp nhân tạo cho tôi!

Bất giác tôi tỉnh táo hẳn, bây giờ thì chuyện sống chết khó mà biết trước, vậy thì còn nghĩ đến chuyện khiến mình không thoải mái làm gì, hãy cứ coi anh ta là mỹ nữ có thân hình hơi quá khô ngô tuần tú một chút có hơn không? Tôi tự thuyết phục mình như vậy rồi ôm chặt lấy Nhà xí huynh, tự giác đón nhận chút không khí từ miệng anh ta. Nhờ chút hơi ấy, tôi đã cầm cự được cho tới lần nổi lên mặt nước tiếp theo.

Hai chúng tôi rời nhau ra, đồng thời mở to miệng đón lấy không khí. Một hồi sau, khi hơi thở đã tương đối ổn định trở lại, tôi cứ cân nhắc xem nên nói lời cảm ơn với anh ta như thế nào. Có điều, lúc quay đầu lại thì môi tôi lại vô tình chạm vào môi anh ta không hiểu sao sự va chạm ấy khiến tôi giật thót, vì thế mà bị sặc nước, ho sặc sụa.

Nhà xí huynh đưa tay vỗ vỗ lưng tôi, hỏi: “Sao thế?”

Tôi không biết phải trả lời thế nào, may mà đoạn sông trước mặt lại bắt đầu chảy xiết, chúng tôi bị dòng nước cuốn đi, không kịp nói năng gì.

Đây là khúc ngoặt cuối cùng của Cửu Khúc Hiệp, cũng là đoạn nguy hiểm nhất. Mặc dù chúng tôi ra sức tránh nhưng vẫn va phải mấy hòn đá ngầm, mạnh nhất là hòn cuối cùng, Nhà xí huynh chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi thả lỏng cánh tay ôm chặt lấy tôi.

Hay lắm, thế là tôi đã thắng cuộc, Nhà xí huynh ngất trước rồi.

Trời vẫn tối, tôi không nhìn được Nhà xí huynh bị thương ở đâu, chỉ có thể tiếp tục ôm chặt lấy anh ta, thả người trôi theo dòng nước.

Tiếp tục trôi một lúc, mặt sông dần mở rộng, dòng nước cũng trở nên hiền hòa hơn. Trôi thêm một chút nữa, mặt sông chẳng còn thấy vẻ hung dữ khi nãy, trông nó lúc này không khác gì một thiếu nữ hay e thẹn, lấp lánh dưới ánh trăng.

Tôi thả lỏng tay chân, chỉ để một tay giữ lấy cổ của Nhà xí huynh, nằm ngửa lên, lạng lẽ bồng bênh trên mặt sông. Mặt sông phẳng lặng vô cùng, tâm hồn tôi cũng rất bình lặng.

Tôi nghĩ, lúc này mà buông tay ra thì Nhà xí huynh sẽ không còn bao giờ là mối đe dọa với tôi nữa. Tôi có thể quay trở lại tìm Tề Thịnh, tiếp tục đóng vai Thái tử phi Trương thị cho tới khi Tề Thịnh lên ngôi, sau đó tuyển mấy cung nữ xinh đẹp, mang theo cả Lục Ly, chọn một cung điện không mấy chú ý, ở đó hưởng thụ cho đến chết.

Như thế cũng coi là “bình an khỏe mạnh, đủ ăn đủ mặc”.

Bàn tay tôi hết buông ra lại nắm lại, nắm lại rồi lại buông ra, cuối cùng vẫn không thả Nhà xí huynh.

Tôi sợ nếu buông tay ra thì không chỉ có Nhà xí huynh mà cả lương tâm của tôi cũng trôi theo dòng nước.

Phiêu dạt trên dòng sông già nửa đêm, tới tận khi trời sắp sáng, cuối cùng chúng tôi cũng dạt được vào một bờ cát. Chân tay tôi tê dại như không còn là của mình nhưng vẫn cố lôi Nhà xí huynh vào bờ.

Bên bờ sông là rừng, tôi chọn một chỗ khuất gió, đặt Nhà xí huynh nằm trên chỗ đất bằng, kiểm tra kỹ một lượt. Những vết bầm tím do va đập trên người anh ta rất nhiều, gần cả vai còn có cả một vết thương do kiếm đâm vào khá sâu, vết thương đã bị nhọt đi vì ngâm nước sông.

May mà tứ chi không có chỗ nào bị gãy. Tôi lại cẩn thận sờ một lượt sườn anh ta, vẫn ổn, hình như không có vết thương gì lớn.

Tôi thở phào một cái, nghĩ cách băng bó vết thương cho Nhà xí huynh. Nhưng cúi đầu xuống thì thấy quần áo trên người anh ta đã rách hết, không thể xé ra làm vải băng vết thương được.

Quần áo trên người tôi có khá hơn, nhất là chiếc áo lụa bên trong, xé ra vẫn có thể dùng được. Tôi cởi áo, chọn chỗ lành lặn nhất xé ra băng cho Nhà xí huynh, sau đó mới nhìn người mình. Đúng là tôi khá hơn Nhà xí huynh nhiều, vết thương ở ngực không sâu, hơn nữa đã được bôi thuốc nên dù bị nước thấm vào vẫn không đến nỗi. Những vết sây sát và bầm tím trên cánh tay, trên đùi đều không quá nghiêm trọng.

Nhà xí huynh vẫn nằm im bên cạnh, mặc dù chưa tỉnh lại nhưng hơi thở cũng xem như ổn định. Điều tôi sợ nhất lúc này là vết thương trên người anh ta bị viêm nhiễm, gây sốt cao. Kết quả là, sợ điều gì thì điều đó tới, chỉ một lát sau đã thấy hơi thở của Nhà xí huynh trở nên gấp gáp, người anh ta bắt đầu nóng bừng lên, răng va vào nhau lập cập, tứ chi co quắp lại.

Tôi ngồi xổm bên cạnh, lặng lẽ nhìn anh ta, do dự không biết có nên làm theo cách mà tôi đã thấy trên ti vi: Cởi quần áo trên người mình trùm cho anh ta hay không. Không phải vấn đề trở ngại tâm lý, trong hoàn cảnh này hai người đàn ông ôm nhau cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng sau khi nghĩ tới ý đồ của nhà biên kịch, tôi quyết định không thử cách đó, dùng vải nhúng nước sông, hạ nhiệt cho anh ta bằng phương pháp vật lý.

Mãi cho tới khi mặt trời lên rất cao, thân nhiệt của Nhà xí huynh mới dần dần hạ xuống, cuối cùng tôi cũng thở phào nhẹ nhõm. Một lát sau, Nhà xí huynh mở mắt ra, không nói gì mà chỉ lặng lẽ nhìn tôi.

Tôi đột nhiên lo lắng, không biết có phải anh ta sốt cao nên đầu óc có vấn đề hay không.

Đột nhiên, Nhà xí huynh lên tiếng, giọng khàn đặc: “Nàng khiến ta rất ngạc nhiên”.

Tôi phải đất ở mông, quay người đi lật đám quần áo rách nát, đáp: “Một số việc anh làm cũng khiến ta cảm thấy bất ngờ”.

Tôi định tìm lấy một bộ quần áo có thể mặc lên người, nhưng lật qua lật lại hồi lâu vẫn chẳng thấy, cuối cùng đành tặc lưỡi, chọn ra một vài mảnh không quá rách nát quấn lấy bàn chân.

Nhà xí huynh liếc nhìn, lại im lặng một hồi.

Tôi quay người lại, nheo mắt đánh giá Nhà xí huynh một lát, nói rất thật lòng: “Trải qua những biến cố trong đêm qua, dù cho anh xuất phát từ ý đồ gì thì chúng ta cũng xem như đã cùng nhau trải qua hoạn nạn. Ta thực lòng khuyên anh một câu, anh nên từ bỏ ý định tranh giành ngôi vị hoàng đế là hơn, nếu không sớm muộn gì cũng chết mà thôi”.

Nhà xí huynh cố chống người dậy, liếc xéo tôi một cái rồi cười lạnh lùng, đáp: “Dựa vào đâu mà cô nói như vậy?”.

Tôi đi đến bên cạnh Nhà xí huynh ngồi xếp bằng xuống, đáp: “Bình quyền! Mặc dù anh được Hoàng đế sủng ái nhưng trong tay anh không có binh quyền, còn Tề Thịnh thì có. Anh ta là thái tử, thái tử mà Thánh tổ đã khâm định. Cho dù Hoàng đế có không thích anh ta, thì chỉ cần anh ta không có mưu đồ phản nghịch, Hoàng đế vì sự yên ổn của triều đình cũng sẽ không động đến anh ta”.

Đây cũng là nguyên nhân tôi quyết định theo Tề Thịnh kiếm ăn. Đương kim Hoàng thượng tuy có yếu đuối đôi chút, nhưng cũng không phải là một hôn quân, hơn nữa thái tử của một đất nước không thể nói phế là phế ngay được.

Nhà xí huynh không nói gì nữa mà cứ nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng. Tôi cảm thấy mình không phải là người có lòng dạ hẹp hòi, cũng chẳng cần né tránh ánh mắt ấy, ví thế cứ trực tiếp nhìn trả lại.

Cuối cùng, chính Nhà xí huynh lại phải tránh ánh mắt của tôi, khẽ cười, nói: “Nàng tưởng nếu ta không tranh giành nữa thì sẽ được yên ổn ư? Bọn họ từng bước, từng bước ép ta đi đến ngày hôm nay, nếu ta tranh giành may ra còn có một chút kỳ vọng, nếu không chỉ còn nước ngồi chờ chết”.

Nếu cứ nói tiếp, tôi cảm thấy mình sẽ không có quyền gì để nói, quyết định không nói gì nữa, đứng dậy dặn dò: “Đói bụng rồi, anh cứ chờ ở đây, ta đi xem quanh đây có gì ăn được không, sau đó sẽ tìm cách kiếm chút nước về”.

Nói xong, tôi quay người định cất bước đi thì đột nhiên Nhà xí huynh cất tiếng gọi ở phía sau: “Này...”.

Tôi dừng lại, nhìn anh ta, Nhà xí huynh nhìn tôi một cái rồi hơi quay đầu đi, sau đó mới nói tiếp: “Cô không sợ à?”.

Bỗng nhiên tôi thấy buồn cười, đã thoát khỏi bàn tay của hà bá rồi, còn sợ gì nữa?

Tôi cười, lắc đầu, quay người đi tìm cái ăn. Đi một vòng mà chẳng kiếm được thứ gì, tôi bèn quay trở về bên bờ sông, bụng nghĩ, có lẽ bắt mấy con cá dưới sông thì tốt hơn.

Kết quả, không ngờ lại bắt được một “con cá” rất to trên bãi sông.

Tôi thực sự không dám tin vào mắt mình, phải dụi mắt một hồi mới tiến lên phía trước mấy bước thăm dò, thận trọng lật người ấy lại nhìn mặt, sau đó tôi lập tức nhảy dựng lên. Mẹ kiếp! Đúng là Tề Thịnh thật!

Điều khiến tôi càng ngạc nhiên hơn là Tề Thịnh từ từ mở mắt ra, nhìn tôi với ánh mắt rất tỉnh táo. Tôi ngậy người trong mấy giây rồi bật cười, liếc bộ áo giáp trên người Tề Thịnh, cười nói: “Có phải vì chàng vẫn mặc bộ áo giáp này nên mới trôi chậm hơn thiếp không?”.

Tề Thịnh nhìn tôi, hồi lâu không nói năng gì, mãi sau mới mở miệng, câu đầu tiên là: “Quần áo của nàng đâu?”.

Quần áo ư? Quần áo đều bị xé thành vải bằng cho đệ đệ anh rồi!

Nhưng ánh mắt của Tề Thịnh không dễ chịu chút nào, tôi sao dám nói ra câu đó, đành chuyển chủ đề câu chuyện: “Sao chàng cũng rơi xuống nước? Tình hình trên thuyền thế nào? Bên nào thắng? À, phải rồi, Lục Ly ra sao?”.

Thực ra, đây là một mẹo, khi bạn không biết trả lời đối phương thế nào cách tốt nhất là bạn nêu ra một loạt câu hỏi để đối phương không còn thời gian để hỏi bạn nữa.

Tề Thịnh chỉ trả lời câu hỏi sau cùng: “Lục Ly chắc không sao”.

Nói xong, Tề Thịnh ngồi dậy, dùng tay cởi những mảnh giáp còn lại trên người. Bộ giáp ấy không còn nguyên vẹn nữa, có lẽ Tề Thịnh đã cởi bớt khi ở dưới nước, lúc này trên mình chỉ còn mảnh khó cởi nhất.

Nhìn thấy một cánh tay này giờ vẫn không hề cử động của Tề Thịnh, tôi vội hỏi: “Tay sao vậy?”.

Tề Thịnh không nhìn tôi, đáp bằng giọng lãnh đạm: “Có lẽ gãy rồi”.

Tôi sững người. Hừ, tôi và Nhà xí huynh không có lấy mảnh giáp nào trên người, cánh tay có làm sao đâu, Tề Thịnh có áo giáp che tất cả những chỗ quan trọng lại vẫn bị gãy tay! Người này vận gì thế không biết!

Tề Thịnh một tay cởi áo giáp, tiếp đó là cởi quần áo trên người. Tôi nhìn bộ quần áo trên người anh ta, tuy có rách mấy chỗ nhưng vẫn tương đối lành lặn, vội khuyên: “Đừng cởi quần áo ra, cứ mặc trên người một lúc là sẽ khô thôi”.

Tề Thịnh nhìn tôi một cái, chẳng thèm để ý, tiếp tục cởi nốt quần áo trên người. Mặc dù biết rõ chuyện ngày hôm qua là do Tề Thịnh có ý hại tôi, nhưng nghĩ đến chuyện sau này vẫn phải tiếp tục làm việc dưới trướng anh ta, tôi không dám để lộ lòng hận thù.

Thấy anh ta không để ý đến lời mình, tôi bèn đứng dậy đi về phía núi tìm cành cây để cố định cánh tay bị thương cho anh ta.

Nhưng đi chưa được mấy bước thì thấy Nhà xí huynh từ phía trước tiến lại. Có lẽ sức khỏe của Nhà xí huynh vẫn còn yếu nên phải chống gậy, nhìn thấy ánh mắt của tôi dừng lại trên cây gậy, anh ta bắt giắc giấu cây gậy về phía sau, miệng nói: “Ta thấy một hồi lâu mà nàng vẫn chưa về, sợ nàng gặp phải dã thú”.

Anh ta vừa nhắc đến dã thú, tôi bèn kiễng chân lên nhìn Tề Thịnh đang ở bãi sông. Anh ta đang cố gượng dậy, một tay giữ lấy cánh tay bị thương, mắt nhìn về phía tôi.

Lúc này, Nhà xí huynh cũng đã nhìn thấy Tề Thịnh, môi mím chặt, lặng lẽ đứng nhìn.

Tôi vội hạ giọng dặn Nhà xí huynh: “Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, có chuyện gì thì cũng phải đợi về đến Thịnh Đô rồi hãy nói!”

Một lát sau, Tề Thịnh đã đi vòng qua hòn đá đến gần trước mặt, ánh mắt lạnh lùng dừng lại trên người của Nhà xí huynh một lát rồi chuyển sang người tôi.

Nhìn theo ánh mắt của Tề Thịnh, ánh nhìn của tôi dừng lại trên mảnh vải chỉ đủ che hai điểm trên ngực và chiếc quần con trên người mình. Tôi sợ hãi, vội đưa hai tay che trước người, sau đó chạy mấy bước về phía sau lưng Tề Thịnh tỏ ý muốn tránh ánh mắt của Nhà xí huynh.

Lập trường, đây là vấn đề về lập trường!

Ở phía đối diện, khoe môi của Nhà xí huynh giật giật. Tề Thịnh khẽ hừ một tiếng lạnh lùng, dùng bàn tay lạnh lẽo ném về phía sau cho tôi một chiếc áo dài.

Lúc này tôi mới hiểu ra, thảo nào mà vừa rồi Tề Thịnh cứ bướng bỉnh cởi bằng được chiếc áo trên mình bằng bàn tay ấy.

Tôi nấp sau lưng Tề Thịnh, mặc lên mình chiếc áo vẫn còn ướt sũng.

Lúc đó, tôi cũng mới bắt đầu nghe thấy Tề Thịnh và Nhà xí huynh nói chuyện với nhau, tôi một câu, anh một câu, người nói, người trả lời. Sau đó, Nhà xí huynh đã hiến luôn cây gậy để làm vật cố định cánh tay bị thương cho Tề Thịnh.

Đứng ở phía sau nên tôi không nhìn rõ vẻ mặt của hai người ấy. Có điều thấy họ không cãi vã, trong lòng tôi nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Chuyện tối hôm qua xảy ra trước đông người dù là Tề Thịnh hay Nhà xí huynh mất mạng thì người còn lại cũng đều rất khó ăn nói với Hoàng đế. Tề Thịnh sống, Nhà xí huynh chết, Hoàng đế sẽ cho rằng Tề Thịnh không thể chấp nhận được Nhà xí huynh nên đã ra tay. Nhưng nếu đổi ngược lại, thì sẽ là Nhà xí huynh thêm khát ngôi thái tử mà nảy sinh ác tâm.

Dù là tình huống nào thì cũng đều là hành động coi thường hoàng quyền, là tội mưu phản, tất cả đều là những tội lỗi Hoàng đế không thể dung thứ.

Vì thế, lúc này họ trở thành hai con châu chấu trên một sợi dây thừng.

Những chuyện tôi có thể nghĩ rõ ràng, có lẽ hai người họ đã rõ từ sớm cho nên bây giờ mới diễn kịch như thế, dù lúc này chỉ có một khán giả duy nhất là tôi.

Tự nhiên tôi cảm thấy buồn cười, hai người ấy rõ ràng đấu đá đến mức tôi sống anh chết, nhưng lại không muốn đối phương chết trong tay mình, mà nhất định phải mượn tay người khác.

Trong lúc Nhà xí huynh cố định cánh tay bị thương cho Tề Thịnh thì tôi cũng đã mặc xong quần áo, chạy ra định giúp một tay, không ngờ khi nhìn thấy tôi, cả hai người ấy đều ngây ra.

Tôi lại cúi đầu nhìn lại người mình, đúng là không uống phỉ hơn hai chục năm làm đàn ông, tôi lập tức cũng hiểu ra. Chắc chắn các bạn cũng biết, vào lúc nào thì thân hình phụ nữ sẽ lộ ra rõ nhất.

Chiếc áo dài của Tề Thịnh màu đen, áo mùa hè nên vốn đã rất mỏng, lại đang ướt và dính sát người tôi...Thứ lỗi cho tôi, làm đàn bà lâu như vậy rồi, đã quen thuộc với thân hình của Trương Thị tới mức không thể quen hơn được nữa, nhưng nhìn thấy cảnh tượng ấy, tôi vẫn không sao kìm được dòng máu nóng đang bốc lên trong người.

Nhìn lại Tề Thịnh và Nhà xí huynh, được lắm, cũng chẳng khác là bao. Điều duy nhất có thể không giống, đó là Nhà xí huynh thì chảy máu mũi còn Tề Thịnh thì hộc máu mồm.

Nhìn đi! Đây chính là sự khác nhau giữa việc nhìn vợ của người khác và vợ bị người khác nhìn thấy.

Nhưng tôi chẳng có cách nào khác, cởi ra không được, che cũng không xong thôi thì cứ làm như không biết gì. Tôi cúi người xuống xé chiếc áo đang mặc, sau đó giúp Nhà xí huynh băng bó cánh tay cho Tề Thịnh.

Mặc dù Nhà xí huynh không nói gì nhưng cũng ngoảnh đầu dời ánh mắt sang chỗ khác. Tề Thịnh nói: “Phía sau có thích khách truy đuổi, chúng ta trước tiên phải trốn vào trong núi, chờ Cẩm quân hoặc quân của thủy quân Phụ Bình đến rồi hãy tính”.

Nhà xí huynh gật đầu, hưởng ứng: “Được”.

Ba chúng tôi vừa xóa dấu vết vừa tiến dần vào lối, mãi cho tới khi tìm được một chỗ, dễ phòng thủ khó tấn công thì mới dừng lại. Tôi nhảy lên hòn đá phía bên cạnh, nhìn về phía dòng sông, thỉnh thoảng lại thấy bóng dáng của một vài tên thích khách và quân phục của thủy quân Phụ Bình dập dềnh trôi nổi cùng dòng nước, không rõ là còn sống hay đã chết.

Không nhìn thấy thuyền của thủy quân Phụ Bình lẫn những chiếc thuyền lá mà đám thích khách tới qua dùng.

Tôi quay lại hỏi Tề Thịnh: “Quân cứu viện khi nào thì tới?”.

Tề Thịnh đang ngồi dựa vào vách đá, nhắm mắt ại dưỡng thần, không thèm để ý đến câu hỏi của tôi. Nhà xí huynh ngồi bên khe trả lời: “Điều đó còn phải xem người đến là Cẩm quân hay thủy quân”.

Tôi ngẫm nghĩ một chút liền hiểu ra. Tối hôm qua thủy quân đã tổn thất nặng nề, nếu mở một cuộc tìm kiếm trên diện rộng thì phải điều quân từ Phụ Bình đến. Nhưng nếu mà Cẩm quân đến cứu, thì đồng nghĩa với việc tin này đã được truyền đến Hoàng cung. Tôi liếc mắt nhìn Tề Thịnh, thấy anh ta cứ nhắm mắt im lặng, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị, trong lòng tôi không khỏi thắc mắc, anh chàng này lại sao thế? Chắc không phải vì gãy mất một cánh tay mà như vậy chứ? Chẳng phải đã giúp anh nói lại rồi đấy thôi.

Nghĩ một lúc không ra, tôi quyết định không nghĩ nữa, tiếp tục quan sát tình hình trên mặt sông. Nhìn một lúc thì bỗng nhiên thấy có mấy quân sĩ của thủy quân đang trôi đến gần chỗ chúng tôi, hình như cũng đang định tìm cách lên bờ ở đoạn này.

Tôi vừa ngạc nhiên vừa mừng, quay đầu lại, kêu lên: “Này! Có mấy thủy quân đang đến đây!”. Tề Thịnh lập tức mở to mắt, ánh mắt sắc lạnh rợn người, anh ta ghì giọng, quát: “Xuống ngay!”.

Tôi sững người, chưa kịp phản ứng thì Nhà xí huynh đã kéo tôi xuống nấp sau hòn đá.

Chuyện này là sao? Thủy quân mà cũng không đáng tin à?

Nhà xí huynh đột nhiên khẽ cười một tiếng, hỏi Tề Thịnh: “Sao? Hắn cài cả người vào thủy quân Phụ Bình à?”.

Tề Thịnh không nói gì, chỉ nhìn Nhà xí huynh bằng ánh mắt lạnh lùng. Tôi suy nghĩ thật nhanh, trong đầu bỗng hiện lên khuôn mặt của một người. Không nén được ngạc nhiên, tôi buột miệng hỏi: “Là Triệu Vương?”.

Cả Tề Thịnh và Nhà xí huynh đều không trả lời, mà vẫn nhìn nhau bằng ánh mắt rất “thâm tình”.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy chán ngấy lên được. Lúc này là lúc nào rồi mà hai người vẫn chơi trò “người khôn ăn nói nửa chừng”? Không có lẽ nói ra hết thì chết hay sao?

Tôi đưa tay ngăn giữa hai người đó, lạnh lùng cất tiếng: “Ánh mắt không giết người được, mâu thuẫn nội bộ khi trở về sẽ giải quyết. Bây giờ thì giải thích cho tôi biết, rốt cuộc là thế nào! Xem ai là người đứng sau màn kịch này!”.

Tề Thịnh và Nhà xí huynh đều nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên, tôi chẳng còn lòng dạ nào mà đấu mắt với họ, nói thẳng: “Tôi vẫn chưa muốn chết! Vì thế, bây giờ tôi hỏi, hai người trả lời!”.

Tôi quay về Tề Thịnh hỏi: “Lý thị vệ rốt cuộc có phải là người của chàng không?”.

Về mặt của Tề Thịnh hơi sứt lại, cuối cùng vẫn gật đầu đáp: “Đúng!”.

Bàn tay tôi bất giác đưa lên xoa xoa vết thương trên ngực, sau đó quay sang hỏi Nhà xí huynh: “Còn người chèo thuyền thì sao? Là người của Sở vương?”.

Nhà xí huynh lắc đầu: “Không phải”, nói rồi quay lại nhìn Tề Thịnh.

Tề Thịnh cũng lắc đầu, mặt lộ vẻ ngạc nhiên: “Ta tưởng đó là người của đệ”.

Tôi gật đầu vừa lòng: “Ok! Thế thì coi như người của Triệu vương”.

Tôi tiếp tục hỏi: “Thế còn những tên áo đen vây thiếp và Dương Nghiêm thì sao? Là ai trong số hai người sai họ?”.

Lần này, Tề Thịnh không trả lời mà ngoảnh mặt nhìn Nhà xí huynh. Nhà xí huynh thật thà trả lời: “Là ta”.

Tôi cố kềm không giơ ngón giữa vào mặt anh ta, tiếp tục hỏi: “Còn dám hắc y nhân tối hôm qua là do ai sai đến?”.

Cả Tề Thịnh và Nhà xí huynh đều im lặng, lát sau Tề Thịnh mới bình thản nói: “Có lẽ là Ngũ đệ”.

Tôi nhìn vào mắt của Tề Thịnh, lại hỏi: “Câu hỏi cuối cùng, chàng rơi xuống nước như thế nào?”.

Mắt của Tề Thịnh hơi lóe lên nhưng rồi lại lẩn tránh, môi mím lại, không chịu trả lời. Tôi cũng không nhất định phải nghe bằng được câu trả lời của anh ta, dù sao thì các vấn đề cần biết cũng đã biết được tương đối rồi. Rõ ràng là Tề Thịnh và Nhà xí huynh là “ngao cò tranh đấu”, còn Triệu vương đang ở tít Thịnh Đô xa xôi, lại chính là “ngư ông đắc lợi”.

Tôi thấy tò mò, bèn hỏi tiếp Nhà xí huynh: “Nói như vậy thì, chiếc đinh sắt hôm ấy trên yên ngựa của Triệu vương phi Giang thị cũng không phải là do anh đặt?”.

Tề Thịnh nghe tôi hỏi vậy cũng quay đầu lại nhìn Nhà xí huynh. Nhà xí huynh lắc đầu: “Việc gì ta lại phải giở trò ấy với đàn bà”.

Tôi nhớ đến cảnh tượng Triệu vương gằm lên ở sân bóng hôm ấy, bụng thầm nghĩ, Triệu vương bề ngoài rất ôn hòa, không ngờ lại thâm độc như vậy. Để có thể ở lại Thịnh Đô mà đang tâm hạ độc thủ với vợ.

Có điều, Tề Thịnh yên tâm để cho Triệu vương ở lại kinh thành, chắc hẳn cũng đã có cấu kết với Triệu vương.

Nghĩ đến đây, tôi không nén được đưa mắt nhìn Tề Thịnh một cái. Chỉ thấy trong mắt anh ta ánh lên nét đau khổ, sau đó từ từ nhắm lại, dựa người vào vách đá.

Không hiểu đó là sự đau khổ vì thương xót Giang thị, hay đau khổ vì sự phản bội của đồng minh Triệu vương.

Tôi khẽ khuyên nhủ anh ta: “Chàng phải nghĩ thoáng lên một chút. Hễ là người đàn ông có chút khí phách thì chẳng ai có thể chịu nổi việc bị vợ cấm sừng. Chàng phải hiểu cho Triệu vương, anh ta bị cấm sừng suốt mấy năm cũng đã đủ vô cùng khó khăn rồi”.

Tề Thịnh mở mắt ra, chau mày nhìn tôi.

Tôi nhìn vào cánh tay bị gãy của anh ta, bồi thêm mấy câu: “Chàng đã mặc quần áo của người ta thì cũng không nên hận người ta làm gãy tay mình”.

Tề Thịnh nhú chặt mày, khẽ gằm lên: “Toàn nói linh tinh!”.

Được lắm! Làm phúc phải tội! Tôi tên tò dừng lại, đưa mắt nhìn sang thì nhìn thấy Nhà xí huynh hơi mím môi lại, nhìn tôi nửa cười nửa không.

Bất giác tôi tức giận trừng mắt nhìn anh ta. Nhà xí huynh quay mặt đi, nhưng vẫn khẽ cười.

Tôi đang suy nghĩ xem Nhà xí huynh cười về chuyện gì thì đột nhiên nghe thấy Tề Thịnh gọi: “Lại đây”.

Tôi ngược mắt lên nhìn, thấy anh ta đang gọi mình bèn nhích thêm mấy bước, ngồi xổm trước Tề Thịnh, hỏi: “Sao? Có chuyện gì à?”.

Tề Thịnh nheo mắt nhìn tôi trong giây lát rồi đột nhiên đưa tay ra tóm lấy bàn tay của tôi, kéo tôi ngã vào lòng của anh ta, sau đó dùng cánh tay đó giữ chặt tôi phía trước người mình, ghé sát miệng vào tai tôi, nói bằng giọng dữ dằn: “Nếu nàng mà dám cấm sừng lên đầu ta, ta sẽ lấy mạng Tề Hàn!”.

Tề Hàn, hoàng tử thứ chín Tề Hàn, Sở vương Tề Hàn. Đúng vậy, đó là tên chính thức của Nhà xí huynh!

Tôi ngạc nhiên nhìn Tề Thịnh, trong bụng chộn rộn, rất muốn hỏi anh ta: “Ôm rồi, bế rồi, hôn rồi, cắn rồi, tất cả những điều đó đã coi là cấm sừng chưa, hay coi là gần cấm sừng?”

Tề Thịnh giận dữ nhìn tôi, bàn tay giữ lấy người tôi lúc này đột nhiên chuyển lên gáy, ấn mạnh đầu tôi xuống, còn mình thì quay mặt lại đón lấy.

Phản ứng của tôi rất nhanh, khi hai đôi môi vừa chạm vào nhau, tôi lập tức nhe răng ra, cắn mạnh một cái. Bà nó, lúc ở dưới nước, vì sinh mạng, có hôn nhau với Nhà xí huynh cũng chẳng là gì, thế mà lúc này anh lại lấy điều đó ra để uy hiếp Nhà xí huynh, anh coi tôi là cái gì?

Tề Thịnh hơi sững người, sức ở tay càng mạnh hơn, không những không rời miệng mà còn cắn lại tôi. Hơi thở của anh ta lúc này còn có thêm mùi tanh của máu, đầu lưỡi đẩy mạnh vào miệng tôi.

Chết tiết! Ông nội anh! Sao anh không gãy luôn cả hai tay cho rồi!

Đang lúc tôi phẫn nộ, lửa giận ngàn ngút, chỉ ước sao cắn đứt đầu lưỡi của Tề Thịnh thì nghe thấy giọng nói vừa cứng nhắc vừa lạnh lùng của Nhà xí huynh từ chỗ cách đó không xa: “Bọn họ lên bờ rồi”.

Cuối cùng thì Tề Thịnh cũng buông tôi ra. Tôi nắm chặt tay thành nắm đấm, nhằm thẳng mặt Tề Thịnh giáng một cú.

Tề Thịnh bị bất ngờ khê kêu lên, đầu nghiêng về một bên, môi chảy máu, không biết là do cú đấm vừa rồi hay là do bị tôi cắn.

Nhưng tôi cảm thấy vẫn chưa hả cơn tức, quyết định dùng hai tay bóp cổ Tề Thịnh, đầu không ngoảnh lại, nói với Nhà xí huynh: “Anh hãy giúp ta bóp chết tên này, ta sẽ làm chứng cho anh trước mặt Hoàng thượng là tên khốn này muốn trừ khử anh nhưng lại bị Triệu vương giăng bẫy!”.

Nhà xí huynh đứng bên, không nói câu nào. Tề Thịnh từ từ quay mặt lại, đưa tay lau vết máu bên miệng, nhìn tôi bằng ánh mắt căm thù nhưng miệng vẫn nở nụ cười, hỏi tôi với vẻ châm biếm: “Thế còn nàng thì sao?”.

“Thủ tiết! Thiếp sẽ thủ tiết cả đời!”, tôi đáp với vẻ dữ dội.

Tề Thịnh dùng tay giữ lấy vạt áo của tôi, từ từ kéo tôi lại gần, hỏi gần từng tiếng một: “Nàng hận ta đến thế sao?”.

Tôi nhìn chăm chú vào mắt của anh ta, chậm rãi thốt ra một chữ: “Hận”.

Tề Thịnh khê cười, nhìn về phía Nhà xí huynh lúc đó đang đứng gần tảng đá, thấp giọng hỏi: “Thế còn Cửu đệ thì sao? Cửu đệ cũng dùng nàng làm mồi nhử đấy thôi”.

Tôi trả lời: “Cửu đệ không liên minh với thiếp, không hứa cho thiếp ngôi hoàng hậu, thiếp không có lý do để hận Cửu đệ”.

Tề Thịnh ngây người, vẻ mặt có vẻ hơi day dứt, dùng một lát rồi nói tiếp: “Nàng không thể chết được. Ta đã hứa lập nàng làm hoàng hậu thì sẽ không để cho nàng phải chết”.

Tôi cười lạnh lùng, hỏi lại: “Thế sao? Trương thị mà rơi xuống nước thì chẳng khác gì cục chì. Không lẽ chàng còn tính tới cả việc thiếp bỗng nhiên biết bơi à?”.

Cuối cùng Tề Thịnh cũng chẳng còn lời nào để nói lại.

Tôi nhìn kỹ chiếc cổ rắn chắc của Tề Thịnh, sau đó lại ngấm bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo, mềm mại của Trương thị. Cứ cho là Tề Thịnh một tay không thể hoạt động được đi chăng nữa thì dựa vào mỗi mình tôi cũng không thể bóp chết anh ta được. Vì thế tôi quyết định buông cổ anh ta, đổi thành túm chặt tay anh ta.

Còn Tề Thịnh thì cứ nắm chặt lấy vạt áo của tôi không buông: “Đây là lần cuối cùng”.

Tôi cúi đầu, dùng hai tay gỡ từng ngón tay của anh ta ra, nói: “Không đâu, lần nào thiếp thực sự chết mới là lần cuối cùng!”.

Tề Thịnh từ từ buông tay ra, mắt hơi sụp xuống, không rõ đang nghĩ gì.

Nhà xí huynh đưa mắt nhìn sang bên phía chúng tôi một cái, nói bằng giọng bình thản: “Bọn họ đang đi về phía này, nhìn dáng vẻ đều là những tay thiện nghệ, e rằng chẳng mấy chốc sẽ tìm ra chỗ này thôi”.

Chỗ này chỉ là một sơn động do dòng sông ăn vào dãy núi lớn, đi sâu thêm một chút nữa là vách núi dựng đứng, hầu như không có đường đi tiếp. Tôi vội đi tìm một cây gậy, hòn đá hay bất cứ thứ gì đó có thể dùng làm vật phòng thân.

Nhà xí huynh bước đến mặt Tề Thịnh, quỳ gối xuống nhìn thẳng vào anh ta, nói: “Tam ca, hai chúng ta đánh cuộc xem vận may của ai hơn ai, thế nào?”.

Tôi nhất thời không hiểu ý đồ của Nhà xí huynh bèn quay đầu lại nhìn hai người, lại nghe thấy Nhà xí huynh tiếp tục nói: “Để chứng tỏ rằng mình trong sạch, Ngũ ca sẽ không để cho hai chúng ta cùng chết. Chúng ta đánh cuộc xem ai may mắn hơn, những người tới đây là sẽ giết huynh hay giết đệ”.

Tề Thịnh bám vào vách đá, trầm ngâm trong giây lát, đáp: “Được”.

Nói xong anh ta quay lại nhìn tôi, mặt sa sầm, nói: “Nàng hãy ngoan ngoãn chờ ở đây, sẽ có người đến đón nàng”.

Nhà xí huynh cũng cười với tôi: “Cứ trốn ở đây đi, dù ta hay Tam ca gặp may thì cũng sẽ để cho nàng con đường sống”.

Tôi hơi ngạc nhiên, nhưng có lẽ là cảm kích nhiều hơn. Ông đến đây lâu như vậy, cuối cùng cũng coi như đã được hưởng đôi chút lợi lộc của việc làm đàn bà!

Tề Thịnh đưa tay kia ra đỡ cánh tay bị thương, đi ra ngoài trước, Nhà xí huynh theo sau.

Tôi nhìn bóng lưng hai người đi xa dần, trong lòng chợt thấy chua xót. Tôi đưa mắt nhìn ra xa, bỗng thấy trên sông có thêm mấy chiếc Xích mã châu chỉ có trong quân đội đang xuôi dòng từ thượng lưu xuống. Đầu tiên tôi ngỡ ra, sau đó thì vô cùng mừng rỡ, vội nhảy lên hòn đá, hét về phía Tề Thịnh và Nhà xí huynh: “Mau quay lại! Viện binh đến rồi!”.

Sau đó tôi lại giơ tay vẫy về phía mặt sông, hét to: “Ở đây, chúng tôi ở đây!”.

Trên Xích mã châu lập tức có người đứng dậy, cũng vung mạnh tay về phía tôi.

Nhưng tôi cũng lập tức nghe thấy tiếng của Tề Thịnh và Nhà xí huynh đồng thời kêu lên, giọng hoảng hốt: “Xuống ngay!”

“Nằm xuống!”

Tôi đột nhiên ý thức được mối nguy hiểm của hành động vừa rồi. Đúng là một hành động vô cùng đầu đất, rõ ràng là muốn đứng lên bàn làm bia cho bọn thích khách!

Tôi bỗng trở nên hoảng hốt, trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Nhất thời còn chưa nghĩ ra làm thế nào để xuống thì đã thấy hàng loạt mũi tên bay đến, đành ngã người ra sau tránh.

Mấy mũi tên sượt qua áo tôi cắm thẳng vào vách đá phía sau, người tôi tiếp tục nghiêng xuống rồi tiếp tục rơi phịch xuống đất. Đầu tôi va mạnh một cái, mọi thứ trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại.

Trong cơn hoảng hốt, khuôn mặt của Ti Mệnh Tinh Quân lại xuất hiện trước mắt tôi, tặc lưỡi liên hồi: “Người nhìn mình mà xem, sao lại hành động lỗ mãng như thế? Nào người không có nếp nhăn à?”.

Tôi giơ tay định tát ông ta, nhưng không những không chạm tới mà bàn tay còn bị ai đó giữ lại. Tôi cố sức giãy giụa rồi đột nhiên tỉnh hẳn, thấy Tề Thịnh đang ngồi bên cạnh, dùng cánh tay không bị thương nắm lấy tay tôi, nói với vẻ tức giận: “Còn chưa tỉnh đã định đánh người, ta thấy thương thể của nàng chắc không nặng lắm!”.

Ý thức của tôi vẫn hơi mơ hồ, đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng cũng nhận ra mình đang ở trên một chiếc thuyền rất to, hình như là một chiến thuyền.

Tôi hỏi Tề Thịnh: “Thiếp bị thương à?”.

Tề Thỉnh buông lỏng cánh tay tôi ra, nói bằng giọng lãnh đạm: “Bị đập đầu trong lúc ngã xuống, có một chỗ bị sưng”.

Tôi thở phào một hơi, nhin không được lại hỏi: “Cửu điện hạ thì sao?”.

Nét mặt của Tề Thỉnh sa sầm, đáp bằng giọng lạnh lùng: “Vẫn còn sống, đang cùng Dương Nghiêm trên một chiếc thuyền khác”.

Tôi “ồ” một tiếng, lập tức thấy lo lắng cho hoàn cảnh hiện tại của mình. Sự việc lần này mặc dù là kế hoạch của ba anh em họ, nhưng trong mắt người ngoài cuộc thì chính là do tôi bỏ trốn ra ngoài cung. Nếu tôi trở về, liệu Hoàng đế có dễ dàng bỏ qua cho tôi không?

Dường như đọc được suy nghĩ của tôi, Tề Thỉnh hờ hững một tiếng: “Ta đã sai người bẩm báo với phụ hoàng, nàng bị kẻ khác bắt cóc khỏi cung. Đến lúc đó Cửu đệ sẽ làm chứng cho nàng, chuyện này sẽ dừng lại ở đó, cùng lắm cũng chỉ phạt nàng phải chép Nữ tắc thôi”.

Tôi gật đầu hiểu ý. Cũng đúng, nếu thái tử phi có thể dễ dàng bị bắt cóc ra khỏi cung thì triều đình quả thật chẳng còn biết giấu mặt vào đâu nữa cả. Tôi đang mừng thầm thì đột nhiên có người khê gõ cửa. Tề Thỉnh đứng lên đi ra ngoài. Không rõ người bên ngoài nói với anh ta những gì, chỉ nghe thấy Tề Thỉnh khê quát: “Cái gì? Người nói lại lần nữa xem!”.

Không hiểu sao, bất giác tôi cũng thấy run theo, định dậy khỏi giường, tới sát bên để nghe trộm. Ai ngờ, vừa mới bỏ chăn ra, ngồi dậy thì Tề Thỉnh và người kia đã vội vã rời đi.

Tôi chờ trong giây lát rồi khê khàng đi tới mở cửa, còn chưa kịp thò đầu ra ngoài thì một thị vệ bất ngờ xuất hiện, nói với vẻ vô cùng cung kính nhưng cũng rất kiên quyết: “Nương nương, Thái tử điện hạ đã dặn, nương nương phải ở trong khoang thuyền nghỉ ngơi, không được tùy tiện đi lại”.

Tôi gật đầu về bình thân, hỏi người ấy: “Thái tử điện hạ đâu? Người hãy đi mời Thái tử điện hạ tới đây, ta có việc muốn nói với ngài ấy”.

Viên thị vệ cung kính đáp: “Điện hạ có việc nên đã chuyển sang thuyền khác rồi đi rồi. Ngài có dặn nương nương hãy ở trên thuyền đợi”.

Tôi thấy rất ngạc nhiên, không hiểu là đã xảy ra chuyện gì mà Tề Thỉnh lại phải đột ngột rời thuyền đi gấp như vậy, là trong quân có biến hay hành cung ở Phụ Bình xảy ra chuyện? Tôi bèn hỏi: “Nếu đã thế, việc này giao cho người làm là được. Ta có một số đồ đang để ở chỗ Cửu điện hạ, người hãy sai người tới đó lấy về cho ta”.

Viên thị vệ tỏ vẻ khó xử, đáp: “Cửu điện hạ ở thuyền khác, bây giờ thuyền đang chạy trên sông, e rằng làm như vậy không được tiện cho lắm. Hay nương nương chờ tới khi thuyền cập bến rồi hãy lấy”.

Tôi chẳng qua chỉ muốn thăm dò xem Nhà xí huynh còn sống hay không mà thôi. Nghe viên thị vệ nói vậy trong lòng cũng đã có đáp án, vì vậy không ép anh ta nữa mà quay người đi vào trong khoang thuyền.

Ai ngờ, sau đó tôi lại phải ở lại trong khoang thuyền hơn chục ngày. Đêm hôm ấy thuyền đã về đến Phụ Bình nhưng họ không cho tôi lên bờ, nói rằng Tề Thỉnh bảo tôi chờ trên thuyền. Thế là tôi cứ phải ở lì trong khoang thuyền như tù nhân, chờ hơn mười ngày mà chẳng có lấy một mẩu tin tức nào.

Mãi tới đầu tháng Bảy mới có thánh chỉ truyền đến, lệnh cho tôi lập tức lên đường về Thỉnh Đô.

Vừa nghe cách xưng hô trong thánh chỉ có sự thay đổi, tôi chợt hiểu ra, lịch sự hỏi thái giám một câu: “Tân hoàng đế đăng cơ khi nào vậy?”.

Thái giám tuyên chỉ thu thánh chỉ giao lại cho tôi xong mới nở nụ cười, gật đầu, khom người đáp: “Ngày mừng Hai tháng Bảy Hoàng thượng đăng cơ ở điện Phụng Thiên, sau đó lập tức sai nô tài đến đón nương nương về Thỉnh Đô. Người còn dặn dọc đường phải chăm sóc nương nương cẩn thận”.

Tôi gật đầu tỏ ý đã hiểu, thảo nào mà suốt mười ngày không có tin tức gì của Tề Thỉnh, thì ra anh ta vội trở về Thỉnh Đô để giành lấy ngôi báu. Có điều không hiểu sao Tiên hoàng đang khỏe mạnh là thế lại đột ngột ra đi? Bây giờ Tề Thỉnh lên ngôi hoàng đế thì Nhà xí huynh và Triệu vương liệu có an toàn không?

Nhưng lúc này không phải lúc hỏi những chuyện như vậy, tôi chỉ có thể ngoan ngoãn theo thái giám trở về Thịnh Đô.

Suốt dọc đường, tôi vô cùng ân hận. Tề Thịnh đã lên tới đỉnh cao sự nghiệp, thế còn tôi, nguyên thái tử phi thì sẽ thế nào? Là sống hay là chết? Lên ngôi hay bị phế truất? Tôi thực sự thấy ân hận, chẳng ngờ được rằng Tiên đế lại quy tiên sớm như vậy. Biết trước thì tôi đã không nói với Tề Thịnh những lời độc địa ấy.

Lại còn nói hận anh ta nữa chứ! Nếu biết Tề Thịnh sẽ lên ngôi hoàng đế nhanh như vậy thì lúc đó tôi nhất định sẽ nói: “Không, ông chủ dù có dùng tôi như bia đỡ đạn thì đó cũng là vì coi trọng tôi, tôi phải nhớ ơn mới phải.

Lại còn nói ngược đãi nữa chứ! Điều này chẳng phải trong các tiểu thuyết đã viết rồi sao? Không ngược đãi người thì người có trở thành nhân vật chính không? Nữ nhân vật chính là dùng để chịu ngược đãi, nữ phụ mới là người để nam chính xót thương, nâng niu trên tay!

7. Chương 7: Chúc Vị Trên Trời Rơi Xuống

Ngày Hai mươi ba tháng Bảy, xa giá của tôi cuối cùng cũng về đến Thịnh Đô. Không ngờ Tề Thịnh nể mặt đến thế, đích thân ra tận cổng cung đón.

Tôi thấy hơi run rẩy, cứ cảm thấy Tề Thịnh chẳng qua là mèo khóc chuột, hẳn phải có gì mờ ám.

Một cánh tay của Tề Thịnh vẫn còn phải treo bên sườn. Đầu tiên anh ta nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, sau đó nói bằng giọng bình thản: “Về cung nghỉ ngơi đi, mấy ngày nữa còn phải chuẩn bị cho lễ phong hậu, nàng sẽ mệt đấy”.

Mặc dù Tề Thịnh có hứa sẽ lập tôi làm hoàng hậu, nhưng đến khi điều đó được nói ra từ miệng của anh ta, tôi vẫn không sao tin được. Chuyện này giống như việc bạn vừa đắc tội với sếp lớn, đã thu dọn đồ đạc chuẩn bị cuốn gói ra đi thì một nhiên sếp lại nói sẽ tăng lương và thăng chức cho bạn.

Bạn có tin vào điều đó không? Bạn có dám tin không?

Còn tôi thì không dám. Mà dù có muốn tin thì trước hết cũng phải tát mình mấy cái, đánh cho tỉnh táo rồi mới tính!

Vì chưa được chính thức tấn phong nên tôi vẫn ở lại điện cũ trong Đông Cung. Lục Ly đã chờ tôi ở đó, vừa nhìn thấy tôi lại sụt sịt khóc như mọi lần.

Lúc này tôi chẳng còn tâm trạng nào để ý đến cô ấy, chỉ hỏi: “Vết thương trên người em đã khỏi hẳn chưa?”.

Lục Ly lau nước mắt, gật đầu.

Tôi vội nói: “Vậy thì hãy ra chỗ khác đợi đi. Ta muốn nghỉ ngơi một mình, suy nghĩ vài chuyện”.

Nghe tôi nói vậy, Lục Ly quay người bước ra khỏi phòng, nhưng chốc chốc lại quay lại nhìn tôi.

Sau khi đóng cửa, tôi bắt đầu suy nghĩ xem rốt cuộc Tề Thịnh đang có kế hoạch gì, liệu anh ta có thực lòng muốn lập tôi làm hoàng hậu không? Đó là do anh ta muốn giữ lời hứa hay chỉ muốn xoa dịu Trương gia đang nắm binh quyền trong tay?

Ngày hôm sau, những người trong nhà họ Trương cũng đến gặp tôi, nhờ thế tôi mới biết được khái quát tình hình của sự việc ở Phụ Bình.

Ngày Mười bảy tháng Sáu, Hoàng đế đột nhiên qua đời tại hành cung, triều đình công bố thiên hạ là Hoàng đế trúng phong băng hà. Có điều thực tế là do mấy mỹ nhân mà phiên bang tiến cống vô cùng máu lửa, Hoàng đế vì quá say sưa nên đã “hy sinh” trên chiến trường sắc đẹp.

Thái hậu Lâm thị ra tay rất nhanh, trước khi Hoàng hậu có hành động, bà đã phong tỏa hành cung, chỉ truyền tin tức ột mình Thái tử Tề Thịnh lúc đó đang trên thuyền ở Uyển Giang.

Tề Thịnh nhận được tin lập tức lợi dụng thủy quân Phụ Bình giữ chân Sở vương Tề Hàn, bản thân thì nhanh chóng trở về hành cung thu xếp đại cục. Sau khi bàn bạc với Thái hậu Lâm thị, triều đình quyết định tạm thời chưa phát tang, chỉ truyền ra bên ngoài rằng Vân Tây có biến, lệnh cho Cẩm quân hộ tống Hoàng đế và phi tần hậu cung trở về Thịnh Đô. Mặt khác lại ra lệnh cho Đại doanh Giang Bắc hỏa tốc điều năm vạn quân về bản vệ những khu vực trọng yếu ở kinh thành.

Nhà xí huy bị cô lập hoàn toàn, chỉ có thể bất lực nhìn cục diện thay đổi.

Còn Triệu vương, dù đang ở Thịnh Đô nhưng vì tin tức bị phong tỏa, đến khi biết được thì quân của Tề Thịnh đã dẫu vào đây, chẳng thể làm gì được.

Do đó, nhờ sự giúp đỡ của Thái hậu, Thủy quân Phụ Bình và quân Giang Bắc, cuối cùng Thái tử Tề Thịnh cũng đã thuận lợi ngồi lên ngai vàng.

Hoàng hậu và Thái hậu cũng vì thế mà được thăng lên chức cao hơn, một người lên thái hậu, một người lên thái hoàng thái hậu. Bây giờ chỉ còn lại thái tử phi là tôi vẫn còn ở nguyên vị trí cũ chờ được lên ngôi hoàng hậu.

Người nhà Trương thị đến thăm tôi là một cậu em họ, tên Trương Hiên. Sau khi trao đổi vắn tắt với tôi về nguyên nhân, diễn biến và kết quả của sự việc, còn nói thêm về tình hình của Thịnh Đô lúc này, đồng thời dặn dò: “Hoàng thượng mới lên ngôi, nền tảng chưa vững chắc, nhiều việc còn phải dựa vào nhà họ Trương chúng ta, nường nường cứ thoải mái ở đây đợi, chiếu phong hậu chẳng mấy chốc sẽ đến thôi”.

Trong lòng tôi cũng thấy yên tâm hơn, khẽ gật đầu.

Trương Hiên dừng lại một lát, đưa mắt thận trọng nhìn tôi rồi lại khẽ nói: “Tổ mẫu còn dặn, khi được lên ngôi hoàng hậu rồi, nường nường cần phải có tấm lòng độ lượng. Hoàng thượng sủng ái ai không quan trọng, điều quan trọng nhất lúc này là nường nường phải nhanh chóng sinh được trưởng tử, chỉ đến lúc đó thì vị trí của Trương gia chúng ta mới thực sự vững chắc”.

Tôi rất hiểu những lời này. Dòng tộc của Hoàng hậu cũng chỉ là theo dóm ăn tàn, phải đợi đến khi tôi trở thành thái hậu thì nhà họ Trương mới có thể đứng thẳng người, thở phào nhẹ nhõm.

Trương Hiên thấy tôi chậm rãi gật đầu, do dự một lát rồi khẽ nói: “Có chuyện này rất muốn nường nường cân nhắc xem”.

Tôi thấy anh ra cứ lấp bắp, ngạc nhiên hỏi: “Chuyện gì?”.

Trương Hiên nhìn tôi vẻ rất thận trọng, đáp: “Mấy ngày trước Triệu vương phi Giang thị bỗng nhiên lâm bạo bệnh qua đời. Đại tẩu đã đích thân đến nhìn, thấy thi thể có điểm gì đó không bình thường”.

Tôi cũng người, Giang thị chỉ bị gãy xương hai chỗ, sao lại “lâm bạo bệnh qua đời” được? Thi thể không bình thường? Là đã bị tráo đổi? Nói như vậy thì là giả chết? Trong đầu tôi chợt nhớ đến đêm Nguyên tiêu cùng những lời mà Tề Thịnh và Giang thị nói với nhau ở bụi cây bên hồ.

Giang thị muốn Tề Thịnh “một đời một kiếp chỉ có mình thiếp”; Tề Thịnh bảo Giang thị hãy cho anh ta thêm ít thời gian.

Tôi chợt thấy ớn lạnh. Mẹ kiếp, Tề Thịnh vừa mới đăng cơ mà đã không chờ được rồi? Nói như vậy có nghĩa là cái chức hoàng hậu của tôi cũng chẳng được mấy ngày?

Trương Hiên khuyên nhủ: “Tổ mẫu nói, nường nường đừng làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần trong lòng hiểu là được. Sau khi thứ bậc phân xong thì dù có được sủng ái hơn nữa cũng không vượt qua được nường nường”.

Chà! Anh làm sao hiểu được! Vấn đề căn bản không phải là được sủng ái hay không, tôi còn đang mong cả đời này Tề Thịnh chỉ sủng ái một mình Giang thị đây này. Điều mà tôi lo lắng là Giang thị muốn cùng Tề Thịnh sống cuộc sống chỉ có hai người, biết đâu trong lúc nóng đầu, Tề Thịnh lại cho giải tán cả hậu cung thì hỏng hết!

Vì canh cánh điều này nên tôi chẳng còn tâm trí nào mà nghĩ đến lễ phong hậu nữa. Chưa đầy hai ngày sau, một người mà tôi tuyệt đối không ngờ tới lại đột nhiên xuất hiện.

Nhà xí huynh gầy hơn rất nhiều so với lúc ở Phụ Bình, vì vậy mà thân hình trở nên lêu đêu, trên người khoác một chiếc áo màu chàm, thoạt nhìn trông giống như một cây tre trong gió.

Nhà xí huynh vái chào xong, bỏ qua ánh mắt ngạc nhiên của tôi, nói bằng giọng không tự ti cũng không kiêu ngạo: “Hoàng thượng giao thần lo liệu việc phong hậu cho nương nương. Hôm nay thần đến hỏi xem nương nương có gì sai bảo không”.

Một hồi lâu tôi không nói được gì, sau khi trấn tĩnh lại liền sai Lục Ly đưa hết cung nữ ra ngoài.

Nhà xí huynh khẽ nhếch mép, mỉm cười nói: “Nương nương nên tránh hiềm nghi”.

Tránh hiềm nghi cái quái gì, nếu Tề Thịnh muốn ta tránh hiềm nghi thì đã không sai Nhà xí huynh chủ trì việc phong hậu rồi.

Tôi bước tới, đứng trước mặt Nhà xí huynh, hỏi: “Nếu Tề Thịnh ra tay với đệ và Triệu vương thì sao?”.

Nhà xí huynh ngẩng đầu lên, cười với vẻ châm biếm: “Vẫn giữ được mạng. Trong tay của mẫu hậu có di chiếu của Tiên đế, không cho phép Tam ca tàn sát thủ túc, huynh đệ”.

Giữ lại mạng sống, nhưng sống như thế nào thì lại không do anh ta quyết định.

Không hiểu vì sao, tôi bỗng cảm thấy chua xót trong lòng, bèn đưa tay ra vỗ vào cánh tay của Nhà xí huynh, khuyên anh ta: “Nên mở rộng lòng ra một chút, dù sao thì sống vẫn còn hơn là chết!”.

Nhà xí huynh hơi há miệng, nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên.

Tôi xấu hổ vội rút tay về rồi trở lại chỗ cũ ngồi xuống, làm bộ thờ dãi, hỏi: “Thử nói xem, Hoàng thượng sai đệ chủ trì lễ phong hậu là có ý gì? Muốn tóm đuôi đệ hay đuôi của ta đây?”.

Nhà xí huynh ngẫm nghĩ một lát, đáp: “Có lẽ là muốn đẩy thần vào hoàn cảnh khó khăn”.

Tôi ngây người, nghĩ một hồi vẫn không hiểu vì sao chuyện này lại khiến cho Nhà xí huynh rơi vào hoàn cảnh khó khăn.

Nhà xí huynh khẽ cười, nói: “Nếu không nghĩ ra thì đừng nghĩ nữa. Thần muốn hỏi nương nương, đến bây giờ nương nương còn thấy hận Hoàng thượng vì đã đẩy nương nương vào hoàn cảnh nguy hiểm không?”

Nhà xí huynh chuyển chủ đề câu chuyện rất nhanh khiến tôi không theo kịp, một hồi sau mới đáp: “Hận hay không hận thì có ích gì đâu? Dù thế nào thì cũng phải ở dưới trướng anh ta kiếm ăn. Hơn nữa, ở đâu ra mà lẩm hận thế, Hoàng thượng cũng đâu có nợ ta, chẳng có lý do gì để đặt ta lên bàn tay mà nâng niu. Bây giờ nghĩ lại ta thấy như vậy cũng hay, lần đầu tiên Hoàng thượng không bán ta, nếu có lần sau chắc sẽ phải suy nghĩ kỹ hơn”.

Nhà xí huynh có vẻ ngạc nhiên, nhìn tôi một hồi rồi mới nói: “Nương nương đúng là không phải người tầm thường, nếu Hoàng thượng không có kiến thức thì cũng không tạo ra được một phụ nữ có chí khí như vậy”.

Nghe Nhà xí huynh khen như vậy, tôi không khỏi cảm thấy ngượng, vội xua tay, cười nói: “Ta đâu có chí khí gì đâu. Chẳng qua là không có cách nào, đành đến đâu hay đến đó vậy thôi”.

Nếu không thì tôi còn biết làm gì nữa?

Nhà xí huynh giảng bày Tề Thịnh, bắt đầu ra tay từ chỗ tôi, định làm cho Tề Thịnh tự chặt chân mình. Kết quả là Tề Thịnh không những chẳng hề hấn gì mà còn tương kế tựu kế, lợi dụng tôi để dụ Nhà xí huynh mắc bẫy. Hai huynh đệ này gài bẫy lẫn nhau, lại không ngờ bị Triệu vương từ Thịnh Đô xa xôi cho lọt lưới hết cả.

Trước sự đầu đá ấy, đã ở gần thì không tránh khỏi liên lụy. Tôi có tức không? Tức chứ, điều đó chẳng khác gì việc bị người khác tát vào má trái, muốn đánh trả lại không? Chỉ có thẳng góc mới không muốn, nhưng đáng tiếc cánh tay lại không dài như vậy, cái công đưa tay ra chẳng thà rút tay về thật nhanh mà che á phải, đỡ bị ăn thêm một cái tát nữa.

Nghĩ thoáng đi, bản thân cũng sẽ dễ chịu hơn.

Tôi và Nhà xí huynh lặng lẽ nhìn nhau không nói gì, anh ta ngồi một lúc rồi đứng dậy ra về.

Lục Ly mắt đầy vẻ lo lắng đi từ ngoài vào, khẽ cần nhân: “Nương nương cũng thật hồ đồ. Lúc này tránh dị nghị còn chưa xong, thế mà nương nương lại còn ngồi riêng với Sở vương. Nếu chẳng may có kẻ ác tâm mang chuyện này bầm đến tai Hoàng thượng thì nương nương có nói thế nào cũng không xóa được tội đâu”.

Tôi vội giả như không nghe thấy, đứng dậy đi vào trong điện, nằm xuống giường rồi bảo Lục Ly đến đắp lưng.

Lục Ly tay thì bận rộn, miệng vẫn không ngừng lúc nào, thì thầm với tôi: “Nương nương, nương nương cứ như thế này không được đâu, toàn bộ người trong cung đều đang theo dõi nương nương đấy. Cả ngày nương nương không ra khỏi cửa, những kẻ khác đều chẳng coi ai ra gì nữa rồi. Mấy ngày nay vì chuyện phân thứ bậc mà cứ loạn cả lên, ai cũng trang điểm ăn mặc cho thật đẹp, tìm đủ mọi cách tiếp cận Hoàng thượng”.

Bất giác tôi thở dài một cái. Những cung tần đó thật đáng thương, đang độ trẻ trung mà cứ phải héo mòn trong chờ đợi. Việc này Tề Thịnh quả thật giải quyết chẳng ra làm sao cả. Anh ta yêu Giang thị thì cứ việc yêu, nhưng thỉnh thoảng cũng phải tưới nước, làm đất cho các chậu hoa khác một chút chứ!

Lục Ly thấy tôi thở dài, chắc chắn lại hiểu sai, giọng đầy vẻ căm uất: “Nương nương phải dùng một vài chiêu ngày trước để trừng trị cho lũ hồ ly tinh kia một trận mới được!”.

Thôi đi, tôi chẳng rỗi hơi mà làm những việc ấy.

Tôi vội vàng ngắt lời Lục Ly, tận tình khuyên bảo: “Lục Ly này, mặc dù việc tranh giành với người khác cũng rất thú vị, nhưng liệu chúng ta có thể nhìn thoáng hơn được không? Họ thích làm điều làm bộ, tốt thôi, như thế càng vui chứ sao? Em chưa nghe thấy câu ‘một bông hoa không thể làm nên mùa xuân, trăm hoa đua sắc mới thành xuân’ à?”.

Lục Ly nghiêng đầu tập trung suy nghĩ một hồi, rồi như chợt hiểu ra, nhìn tôi với vẻ vô cùng kính phục, khen: “Đúng là chỉ có nương nương sáng suốt!”.

Tôi gật đầu, chưa kịp mừng thì nghe thấy Lục Ly nói thêm: “Nô tì rõ rồi, cứ để bọn họ đấu đá với nhau ể đầu sứt trán, chúng ta chỉ việc ngồi hưởng lợi thôi!”.

Tôi ngây người ra. Lục Ly ơi là Lục Ly, điểm nhấn trong câu nói của ta không phải là chữ “đua” mà là ở chữ “sắc” kia! Hiểu không? Hiểu không?

Nhưng câu nói ấy của Lục Ly cũng nhắc nhở tôi một chuyện: Trông mong vào sự nhỏ nhen của đàn bà để bảo vệ sự ổn định, hòa hợp trong hậu cung là không thể được. Nếu để cho bọn họ đấu đá bừa bãi, làm nổi bật bản thân là một hoàng hậu không thủ đoạn, chẳng thà nghĩ cách làm bọn họ không đấu đá nữa thì hơn.

Nhưng bọn họ ai cũng như hùm như sói, cón miếng mồi thì chỉ có mỗi mình Tề Thịnh, lại đã rơi vào miệng của Giang thị mất rồi, làm sao mà có thể chia đều được nữa! Ôi, việc này thật đau đầu!

Đúng lúc tôi đang đau đầu vì chuyện này, Tề Thịnh đột ngột xuất hiện ở cung của tôi sau nhiều ngày không thấy bóng dáng.

Lục Ly mừng tới mức không giấu được niềm vui, còn tôi thì không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Ngày mai là đại lễ phong hậu rồi, Tề Thịnh đến đây lúc này có ý gì?

Tề Thịnh không mặc long bào, chỉ khoác cẩm bào màu đen, một mình đi vào trong điện, đứng một lúc rồi nói một câu không đầu không đuôi với tôi: “Nàng theo ta”.

Tôi ngây người, đang định hỏi đi đâu thì nghe thấy Tề Thịnh nói thêm một câu: “Chỉ một mình nàng thôi”.

Nói xong, Tề Thịnh quay người ra ngoài trước. Không có cách nào khác, tôi đành cun cút theo sau.

Tề Thịnh dẫn tôi đi lòng vòng một hồi, tới khi đến trước một cung thất nhỏ nằm ở một nơi rất yên tĩnh ở phía đông bắc của hoàng cung mới dừng lại. Sau đó, Tề Thịnh cứ đứng lặng im nhìn ánh đèn mờ mờ trong cung thất.

Tôi không đoán được ý định của anh ta, không biết anh ta đưa tôi tới nơi vắng vẻ thế này giờ này là có mục đích gì?

Đột nhiên Tề Thịnh nói: “Nàng ấy đang ở trong kia. Phải chịu nhiều đau khổ như thế, tất cả là do ta đã phụ nàng ấy”.

Tôi chợt hiểu ra “nàng ấy” trong lời nói của Tề Thịnh là ai, vội kêu lên: “Chàng không thể làm như vậy được! Bây giờ không phải là lúc trêu chọc nhà họ Trương, nhất định chàng phải bình tĩnh. Tình yêu rất quý giá, nhưng giá trị của ngôi hoàng đế còn cao hơn! Cô ta chịu khổ, thử hỏi có ai trong cung này không đau khổ? Hoàng Lương Ái, Lý Thừa Huy, Trần Lương Đệ có chồng lại phải làm góa phụ sống, chẳng lẽ họ không đau khổ?”.

Tề Thịnh quay người lại nhìn tôi, ánh mắt tối tăm.

Tôi sợ khi tới gần Giang thị anh ta sẽ mắc chứng thiếu năng tuần hoàn não, vội phân tích điều hơn lẽ thiệt cho anh ta: “Thiếp có trở thành hoàng hậu hay không không quan trọng, chỉ cần có cái ăn cái mặc thì không làm hoàng hậu càng tốt, nhưng vấn đề là chàng sẽ phải làm gì để xoa dịu nhà họ Trương? Nếu không có ngôi hoàng hậu của thiếp, thì họ có còn ủng hộ chàng nữa không? Đến lúc nhà họ Trương trở mặt, quay sang ủng hộ Cửu diện hạ thì sao? Như thế chẳng phải sẽ dẫn đến nội chiến hay sao?”.

Thực ra, nếu có đánh nhau thì tôi cũng không sợ, vấn đề là thân phận của tôi hiện nay rất phức tạp, dù bên nào thắng thì tôi cũng thì tôi cũng chẳng được lợi lộc gì. Việc này hoàn toàn không thể giải quyết bằng cách giấu mình trong cung, không thêm để ý đến thế sự được!

Tề Thịnh trầm ngâm trong giây lát, đột nhiên hỏi: “Liệu nàng có thể chấp nhận cô ấy không?”.

“Có chứ! Hoàn toàn chấp nhận được!”, tôi vội kêu lên, rồi sợ Tề Thịnh nghĩ rằng tôi không có thành ý, nên lại giơ tay lên như đang thề, bổ sung: “Chàng bảo thiếp coi cô ta như bà cố nội, đặt lên bàn thờ để thờ cũng được, chỉ cần chàng không trốn đi mà ‘một đời một kiếp chỉ có mình nàng’ với cô ta là được! Chàng hãy nói với cô ta, bảo cô ta yên tâm, thiếp cam đoan sẽ trông nom bọn Hoàng Lương Ái thật cẩn thận, nhất định không để bọn họ xuất hiện trước mặt hai người! Dù cho có một con nhặng bắt cần bay đến mặt chàng thì cũng là con nhặng đực!”.

Thấy Tề Thịnh không có phản ứng gì, tôi lại càng cảm thấy hoang mang, rồi dần dần thay vào đó là một cơn giận dữ bất ngờ. Không nén được, tôi lớn tiếng: “Đàn bà không hiểu chuyện làm bữa đã đành, một người đàn ông như chàng sao cũng hồ đồ như vậy? Lại còn ‘một đời một kiếp chỉ có mình nàng’ nữa chứ! Đây có phải là việc hoàng đế nên làm không? Chàng không nghĩ đến chuyện lo việc triều chính, trị vì quốc gia mà đầu óc chỉ tập trung ở cái đầu nhỏ phía dưới, như thế có được không? Đàn bà thì sao nào? Béo hay gầy, xấu hay đẹp, tắt đèn rồi cũng như nhau cả thôi, có gì khác biệt? Bọn họ tình nguyện lấy tình yêu để mua vui, chàng hứa theo họ cũng đủ lắm rồi, hà cớ gì lại phải coi đó là thật? Chàng là một người đàn ông cơ mà! Chàng là hoàng đế cơ mà! Tam cung lục viện tử tế như vậy chàng không thiết, chàng có phải là đàn ông nữa không? Đầu chàng có vấn đề à?”.

Tôi nói liền một mạch, nói xong cảm thấy dễ chịu hơn hẳn.

Còn Tề Thịnh thì ngây người trước những lời mắng mỏ của tôi.

Tôi dừng lại lấy hơi và trấn tĩnh, rồi lập tức đỡ ra.

Trên đời này ai là người đầu đất nhất? Không phải là Dương Nghiêm, không phải là Nhà xí huynh, không phải là Tề Thịnh, mà đó chính là tôi! Là tôi! Tôi đã quất vào mặt hoàng đế những lời gì vậy?

Muốn lừa được người khác thì trước hết phải lừa được chính mình, vì thế, tôi vội ru ngủ bản thân rằng những chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra. Tôi phất ống tay áo, đánh lên người mấy cái, nói bằng giọng rất thần nhiên: “Muối nhiều quá nhỉ?”.

Tề Thịnh vẫn im lặng.

Tề Thịnh cao hơn hẳn tôi, lại đứng ngược với ánh trăng nên tôi không nhìn rõ vẻ mặt của anh ta, chỉ cảm thấy trên người anh ta khí lạnh trùng trùng.

Tôi vội nghĩ, nếu bây giờ mà chạy thoát, sao đó lập tức sai người liên hệ với Trương gia và Nhà xí huynh để đẩy binh thì không biết nắm được mấy phần thắng. Đồng chí Triệu vương đang ủ rũ không biết có dùng được không?

Tôi còn đang mải nghĩ đến chuyện bỏ chạy thì Tề Thịnh lên tiếng, giọng khản đặc: “Trong mắt nàng, ta là người như thế sao?”.

Mẹ kiếp! Không lẽ tôi nói nhiều như vậy mà anh ta vẫn cứ nghĩ là tôi nói ngược? Không hiểu khả năng lý giải vấn đề của anh ta ra sao nữa!

Nhưng tôi không dám trả lời. Tôi cảm thấy dù mình có nói gì thì cũng chẳng làm anh ta vui lên được, tốt nhất giả câm cho xong.

Tề Thịnh lại trầm ngâm một lúc, sau đó đưa tay ra kéo, định lôi tôi cùng vào bên trong cung thất.

Tôi vội vàng vùng ra, nhưng bàn tay anh ta giữ rất chặt, tôi thoát không được, đành nói như van xin: “Hoàng thượng, chuyện này không phải là việc hai chúng ta có thể nắm tay nhau cùng tiến vào giải quyết! Chàng định bắt thiếp phải đảm nhận vai ác sao? Chàng buông tay ra, để một mình thiếp vào, chàng cứ ở ngoài này chờ một lúc, như thế chàng mới có cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân chứ!”.

Tề Thịnh quay đầu lại nhìn tôi, quát lên giận dữ: “Nàng im ngay!”.

Tôi vốn nhát gan, vội ngậm ngay miệng lại.

Mặc dù Tề Thịnh bị thương một tay nhưng cánh tay còn lại vẫn rất khỏe, vừa lôi vừa kéo tôi tới phía ngoài cung thất ấy. Cung nữ trực đêm nhìn thấy chúng tôi từ trước, lúc này chạy tới hành lễ với Tề Thịnh, miệng kêu lên: “Hoàng thượng!”, rồi quay sang chào tôi, như lại không biết xưng hô thế nào, khuôn mặt nhỏ bồng chốc đỏ bừng lên.

Thấy vậy, tôi không khỏi xót thương, bèn xua tay nói: “Không sao, không sao, có lòng là được rồi”.

Tề Thịnh lại nghiêm giọng nói: “Người không có mắt à? Đây là Hoàng hậu!”.

Tiểu cung nữ vội quỳ xuống trước tôi, hoảng hốt nói: “Hoàng hậu nương nương tha tội, nô tì có mắt như mù, không nhận ra nương nương”.

Tôi ngây người, bất giác đưa mắt nhìn sang Tề Thịnh. Chà, không lẽ anh chàng này bị tôi mắng nên đã tỉnh ra, không định “một đời một kiếp chỉ có mình nàng” với Giang thị nữa à?

Tề Thịnh khề hừ một tiếng lạnh lùng rồi tiếp tục kéo tôi đi vào trong. Tôi quay đầu lại nhìn người cung nữ, đó chỉ là một cô bé chừng mười ba, mười bốn tuổi, thân hình gầy nhỏ, lúc này đang ngồi bệt dưới đất run rẩy không ngừng. Tôi thấy lòng mình mềm hẳn, vì thế nói với cô: “Mau đứng dậy đi, nền đất lạnh lắm! Mau...”.

Tề Thịnh càng kéo mạnh hơn khiến tôi phải kêu lên, không kịp nói nốt câu thì đã bị kéo vào trong viện.

Bên trong có mấy cung nữ đang túc trực, nhìn thấy Tề Thịnh bước vào liền quỳ xuống hành lễ nhưng Tề Thịnh chỉ quát lên một câu: “Tất cả ra ngoài cho ta!”, nói xong kéo thẳng tôi tới cửa nội điện rồi mới dừng lại, mím chặt môi, lôi tuột tôi vào bên trong.

Tề Thịnh dáng người cao to, Trương thị tuy cũng được coi là cao nhưng bước chân vẫn ngắn hơn anh ta rất nhiều, vì thế tôi bị lôi theo không khỏi loạng choạng, phải bước mấy bước vào bên trong mới đứng vững được. Ngay lập tức tôi nhìn thấy Giang thị xanh xao gầy gò đang nằm trên giường.

Đến tận lúc đó Tề Thịnh mới buông tay tôi ra, nhìn Giang thị chăm chăm, không nói gì.

Giang thị mở mắt ra, ánh nhìn lướt qua người tôi rồi chuyển sang người Tề Thịnh, rồi lại từ người Tề Thịnh chuyển sang tôi, mấy lần như vậy, khóe môi khề nhếch một nụ cười đau khổ.

Nhìn vẻ mặt ấy của Giang thị, trong lòng tôi cũng vô cùng khổ sở!

Đã sống hơn hai chục năm trên đời nhưng chưa bao giờ tôi trải qua hoàn cảnh như thế này. Với quan hệ của tôi và Giang thị lúc này, nếu là ở thời hiện đại thì không biết có coi là vợ với tình nhân không nhỉ?

Phải làm thế nào mới là bình thường đây? Tất cho Giang thị một cái, hay là quay lại tát cho Tề Thịnh một cái?

Bất giác tôi nhìn xuống bàn tay của mình, tát Giang thị thì không nổi, còn tát Tề Thịnh lại không có can đảm.

Tôi hít sâu mấy hơi, có mấy lần, cuối cùng mới nói được một câu với Giang thị: “Nàng... chịu khổ rồi!”

Câu nói này vừa được thốt ra, Tề Thịnh và Giang thị đều sững người.

Câu đầu tiên nói ra được rồi, những câu sau thuận miệng hơn rất nhiều. Tôi bước lên phía trước, nhìn Giang thị hỏi: “Vết thương trên người đỡ hơn rồi chứ? Đang uống những loại thuốc gì? Ở đây đã quen chưa? Có gì không vừa lòng cứ nói, ta sẽ sắp xếp cho nàng. Cứ yên tâm ở lại đây, đừng nghĩ ngợi quá nhiều, sức khỏe mới là điều quan trọng nhất! Còn về Hoàng thượng thì nàng hãy yên tâm, ta sẽ thay nàng quản lý thật chặt. Bây giờ chưa thể cho nàng một danh phận, mong nàng hãy hiểu cho, Hoàng thượng có nỗi khổ riêng, nhưng lúc nào ngài cũng chỉ nghĩ đến một mình nàng...”

Giang thị ngó người, cặp mắt lá răm chớp chớp nhìn tôi, đôi môi nhỏ run run, một hồi lâu vẫn không nói được câu nào.

Tề Thịnh bước tới, kéo thẳng tôi ra tận ngoài điện rồi mới quát lên giận dữ: “Nàng đứng đây chờ cho ta!”

Tôi không dám cãi lại Tề Thịnh, vội gơ hai tay lên cam đoan: “Vâng, vâng!”

Tề Thịnh nhìn tôi vẻ tức giận rồi quay người đi vào trong điện.

Lúc này tôi cũng bình tĩnh lại. Nếu Tề Thịnh đã thừa nhận danh phận hoàng hậu của tôi, thì có nghĩa là anh ta đang phải tìm cách để an ủi Giang thị.

Quả nhiên, không biết Tề Thịnh đã nói những gì với Giang thị, chỉ nghe thấy giọng của Giang thị vừa cao, vừa gắt: “Hoàng thượng không cần phải nghĩ cho Ánh Nguyệt đâu, cứ coi như Ánh Nguyệt đã chết là được!”

Tính tò mò bỗng chốc nổi lên, tôi đi lại gần cửa điện, đưa tay lên tai, cố gắng nghe trộm chuyện giữa hai người. Giọng của Tề Thịnh trầm và nhỏ nên tôi không nghe rõ anh ta nói gì, chỉ nghe thấy Giang thị chậm rãi nói: “Nếu chàng đã vô tình như vậy thì chúng ta chấm dứt ở đây, Hoàng thượng hãy về đi”.

Trong điện im lặng một lúc, sau đó nghe thấy tiếng bước chân của Tề Thịnh đi từ trong ra.

Tôi vội nhón chân chạy ra ngoài, nhưng người vừa rời khỏi cửa điện thì thân hình của Tề Thịnh đã hiện ra trước mắt. Tôi vội giả bộ như đang ngẩng đầu lên nhìn trăng, cho tới khi Tề Thịnh bước tới bên cạnh mới ra vẻ ngạc nhiên hỏi: “Ồ, nói chuyện xong rồi à?”

Tề Thịnh sa sầm mặt, không nói gì, chỉ hơi cúi đầu nhìn tôi.

Tôi bèn thẳng thắn thừa nhận: “Thiếp loáng thoáng nghe được một vài lời của Giang thị, nhưng không thành câu. Còn lời của chàng thì chẳng nghe thấy câu nào, cứ yên tâm đi!”

Tề Thịnh vẫn không nói gì, phẩy tay áo đi ra ngoài.

Tôi quay đầu lại, nhanh chóng chấp hai tay vái mấy vái về phía cung thất Giang thị, cô hãy chịu khó một thời gian nữa, chờ đến khi ta đã có nền tảng vững chắc, nắm được quyền lớn, nhất định ta sẽ tác thành cho tâm nguyện “một đời một kiếp chỉ có mình chàng” của cô.

A di đà phật, mong Bồ Tát che chở!

Ngày Mười chín tháng Tám, đại lễ phong hậu.

Trong cung Đại Minh, tôi thân khoác lễ phục của hoàng hậu, đầu đội mũ phượng, ở trước mặt Tề Thịnh quỳ lạy không biết bao nhiêu lần, mấy lần tưởng ngất đến nơi, cuối cùng cũng hoàn thành các thủ tục phong hậu, có được “Giấy chứng nhận Hoàng hậu”!

Tề Thịnh lại cầm tay tôi, đi từng bước ra khỏi cung Đại Minh, cùng nhìn xuống muôn vạn chúng sinh ở dưới đài cao.

Trong tiếng hô vang của bá quan văn võ và hàng ngàn quân sĩ, lần đầu tiên tôi thực sự được ném trải cảm giác quyền khuyên thiên hạ. Khi say ngả đầu ngủ trên đùi mỹ nhân, khi tỉnh nắm quyền thiên hạ, có lẽ những điều mà đàn ông theo đuổi một đời cũng chỉ đến thế là cùng!

Cảm giác này, mẹ kiếp, tuyệt thế!

Tất nhiên, nếu bên cạnh không có Tề Thịnh thì càng tuyệt hơn!

Đêm tấn phong hoàng hậu, theo quy định, hoàng đế phải qua đêm tại chỗ của hoàng hậu. Lục Ly rất vui, còn tôi thì lại vô cùng buồn chán.

Lục Ly vừa rắc những cánh hoa hồng vào thùng nước tắm, vừa nói: “Nương nương chờ lâu như vậy, cuối cùng cũng đã chờ được đến ngày hôm nay. Nếu Lão phu nhân có thể tận mắt nhìn thấy đại lễ phong hậu của nương nương thì tốt biết mấy!”.

Ồ, câu nói này từ miệng Lục Ly nói ra nghe là lạ. Cứ như thể Trương lão thái thái đã sớm quy tiên rồi không bằng! Bà vẫn còn sống rất khỏe mạnh kia kìa!

Tôi liếc nhìn Lục Ly một cái, mở miệng định nói rồi lại thôi.

Lục Ly rắc hết một giỏ cánh hoa vào thùng nước tắm, cảm thấy vẫn chưa đủ, bèn cầm tiếp một giỏ khác lên, đổ hết vào trong thùng.

Thấy vậy, tôi bèn lên tiếng thương lượng: “Lục Ly này, chúng ta đừng cho thêm cánh hoa hồng nữa nhé. Em định tắm cho ta hay là tắm cho cánh hoa thế?”.

Nghe tôi nói vậy, Lục Ly mở to mắt nhìn tôi, nói với vẻ rất nghiêm túc: “Nương nương, bây giờ là lúc nào rồi mà nương nương còn tâm trạng đùa với nô tì. Chỉ một lát nữa là Hoàng thượng đến rồi, không làm cho thân thể của nương nương thơm phưng phức, liệu có được không? Làn da của Lý Thừa Huy mịn màng như phấn là do đâu? Là do suốt ngày ngâm trong sữa dê mà ra! Còn ngực của Hoàng Lương Ái nữa, nương nương có biết một ngày cô ta ăn bao nhiêu đu đủ không? Lại còn cả Trần Lương Đề...”.

“Được rồi! Thôi ngay!” , tôi vội cắt đứt lời Lục Ly, “Để ta ngâm, ta ngâm là được chứ gì?”.

Thấy vậy Lục Ly đắc ý, tiếp tục đổ thêm nửa giỏ cánh hoa hồng nữa vào trong thùng tắm, sau đó thì thăm bên tai tôi: “Nương nương, nô tì đã cho chuẩn bị ít rượu ngon, lát nữa Hoàng thượng tới, nương nương nhớ mời Hoàng thượng cùng uống nhé!”.

Tôi ngẩn người, chợt hiểu ra ý của Lục Ly. Tôi đi! Một lần uống rượu thất thân là đủ lắm rồi! Tôi chưa nghe nói cảnh này còn diễn đi diễn lại mấy lần bao giờ!

Lục Ly thấy tôi không nói gì bàn ra hiệu ấy cung nữ khác lui ra, khuyên tôi: “Nương nương, nô tì biết Hoàng thượng đã khiến cho nương nương buồn, nhưng nương nương nhất định phải sinh ra long tử. Chỉ có như vậy, ngôi hoàng hậu của của nương nương mới vững vàng! Vì chuyện này, người trong nhà đã tìm đến Tổng thái y của Thái y viện nhờ giúp đỡ rồi!”.

Tổng thái y chuyên về phụ khoa đó ư?

Tôi rùng mình, vừa nghĩ đến chuyện sau này phải mang thai chín tháng mười ngày, bỗng nhiên bụng tôi co thắt lại. Không được, chuyện này dù thế nào cũng không không! Con thì phải có, nhưng tuyệt đối không phải do tôi sinh ra. Bất cứ ai sinh ra cũng đều được hết, chỉ cần mẹ đẻ của nó xuất thân hàn vi là được!

Tốt nhất là để cho Tề Thịnh và Giang Thị sinh một đứa con, tốt xấu gì thì đó cũng được coi là kết tinh “tình yêu” giữa hai người ấy.

Tề Thịnh đến rất muộn, vào lúc tôi đã ngủ gà ngủ gật một lúc lâu.

Lục Ly lay tôi: “Nương nương, tỉnh dậy đi, mau tỉnh dậy đi, Hoàng thượng đến rồi!”.

Tôi mở mắt ra, nhìn thấy Tề Thịnh đã thay thường phục, oai vệ bước từ ngoài vào.

Lục Ly cùng những người hầu khác bước tới thay áo cho Tề Thịnh.

Tề Thịnh đưa tay ra ngăn bọn Lục Ly lại, mắt liếc nhìn mấy bình rượu trên bàn, khóe môi nhếch lên nụ cười châm biếm rồi bước tới ngồi xuống trước mặt tôi, cười nói: “Nàng không cần phải mượn rượu để lấy dũng khí đâu, ta ngồi đây một lát rồi đi thôi”.

Tôi ngây người, nhìn Tề Thịnh rót rượu đầy hai chiếc chén, tự uống hết một chén rồi mới nói bằng giọng bình thản: “Năm ta lên chín tuổi thì đã biết sau này phải lấy Trương thị làm vợ”.

À, thì ra là mượn rượu để tâm sự. Tôi vội rót đầy chén cho anh ta, yên lặng chờ anh ta nói tiếp.

Tề Thịnh nhìn tôi, cười chế nhạo, nói: “Mọi người đều nói, vì có người khen ta là một đứa cháu ngoan nên Thành Tổ mới truyền ngôi cho Tiên hoàng, muốn Tiên hoàng truyền lại ngôi báu cho ta. Nhưng thực ra, mọi chuyện không phải vậy”.

Giữ vững nguyên tắc của một thánh giả thực thụ, tôi lựa thời cơ mở to mắt, hỏi: “Vậy sao? Thế chuyện như thế nào?”.

Tề Thịnh khẽ nhếch môi: “Ông nội của Trương thị, Trương Sinh, là một võ tướng được Thành Tổ tin cậy nhất, mỗi lần Thành Tổ vi hành đều dừng chân tại Trương phủ ít ngày. Lúc đầu ta cũng chỉ nghĩ đó là vì Thành Tổ sùng tín Trương Sinh, nhưng sau này mới biết, mỗi lần Thành Tổ đến đó, chẳng qua cũng chỉ là để gặp một người mà thôi”.

Tôi bỗng thấy rất hiếu kỳ. Mẹ kiếp, chắc Thành Tổ không tới đó vụng trộm chứ? Đối tượng liệu có thể là ai nhỉ? Chẳng lẽ lại là Ngôn thị sớm đã nổi danh?

Tề Thịnh nhấp một ngụm rượu, đưa mắt nhìn lên mặt tôi rồi nói: “Chuyện đó diễn ra nhiều lần, mãi rồi cũng có một lần, Thành Tổ gặp được người ấy. Lúc đó đang độ giá rét, người ấy dắt theo Trương thị mới năm tuổi chơi trò ném tuyết ở vườn sau. Thành Tổ lặng lẽ đứng quan sát ở bên cạnh một hồi người ấy mới phát hiện ra, vội cùng Trương thị đến vái chào, nói rằng nhìn thấy Trương thị liền nhớ đến mình hồi nhỏ, thấy mình như trẻ lại, còn cười hỏi ta và Cửu đệ có muốn chơi cùng với hai người không. Lúc đó ta hoạt bát hơn Cửu đệ nhiều, cũng rất ham chơi, đứng ngoài quan sát đã thấy vô cùng thích rồi nên vừa nghe thấy lời mời ấy bèn chạy ra ngay, còn Cửu đệ thì cứ lắc đầu nói phải đi cùng với Hoàng gia gia, không chịu chơi cùng với bọn ta”.

Tôi nghe mà thấy rối tinh cả lên, còn Tề Thịnh đã uống khá nhiều rượu, nói đến đây thì dừng lại, mắt nhìn về phía tôi nhưng ánh mắt dường như xuyên qua tôi, nhìn tới một nơi rất xa.

Bỗng Tề Thịnh cười một tiếng: “Kể từ hôm đó, Thành Tổ đối xử với ta khác hẳn với những hoàng tôn khác. Có lần Người cười, hỏi ta thấy Trương thị thế nào, ta bèn trả lời, bọn con gái vừa điệu đà lại vừa ngang bướng, vô cùng phiền phức. Lúc ấy Thành Tổ rất không vui, nói rằng Trương thị là một cô bé đáng yêu, ai mà lấy được cô thì người ấy có phúc lớn. Kể từ sau đó, mỗi khi Thành Tổ hỏi ta về Trương thị, ta đều toàn nói tới những điểm tốt của cô ta”.

Nghe vậy tôi cũng đã hiểu được phần nào, chợt cảm thấy rất thông cảm với Tề Thịnh. Dựa vào đàn bà để gây dựng sự nghiệp, bất cứ ai rơi vào trường hợp này cũng đều rất khó chịu.

Thấy Tề Thịnh đã hơi ngà ngà, tôi bèn rót thêm cho anh ta một chén đầy nữa, khuyên: “Dù sao thì cũng là chuyện đã qua, đừng nhắc lại nữa. Uống rượu đi, uống rượu đi!”.

Tề Thịnh không cầm chén rượu lên mà vịn bàn đứng dậy, lão đảo đi ra phía ngoài điện.

Tôi đi theo, vội gọi tiểu thái giám theo sau hầu hạ Tề Thịnh: “Mau lên, dìu Hoàng thượng tới điện Ưu Lan ở góc đông bắc, biết chỗ đó không?”.

Tề Thịnh quay lại, lạnh lùng nhìn tôi một cái rồi quay sang tiểu thái giám, dần từng tiếng: “Về tắm cung”.

Nói xong bỏ đi một mạch.

Cuối cùng tôi đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Lục Ly thì cứ đập đầu vào tường, nói với vẻ hối hận: “Tất cả đều tại nô tì, đang yên đang lành, uống rượu làm gì chứ, uống rượu làm gì chứ”.

Tôi thấy Lục Ly không đập mạnh quá, cũng chẳng chết được, lại chợt nhớ ra ngày mai còn có chuyện phải tồn hơi sức hơn nên không để ý đến Lục Ly nữa, lên giường đi ngủ.

Ngày hôm sau, chuyện Hoàng thượng và Hoàng hậu bất hòa được truyền đi khắp hậu cung.

Khi Nhà xí huynh đến báo cáo tổng kết về đại lễ phong hậu, tôi cho tất cả người hầu lui ra, sau khó dùng mấy chiếc đĩa, ngồi xổm trên đất giăng giải cho anh ta hiểu vì sao quan hệ tay ba là quan hệ ổn định nhất trên đời!

“Này, nhìn đi! Nếu đây là Tề Thịnh, đây là Giang thị, thì chiếc này sẽ là ta, ba chúng ta sẽ làm thành một tam giác trong hậu cung, nếu thiếu một trong ba cạnh thì hậu cung sẽ lập tức bất ổn.” Tôi dùng đĩa xếp thành một hình tam giác trước mặt Nhà xí huynh rồi dựa vào chiếc đĩa tượng trưng cho Tề Thịnh xếp một hình tam giác khác: “Còn ba chiếc này là Tề Thịnh, Sở vương Cửu điện hạ, nhà họ Trương, tam giác của đương triều, nếu thiếu một trong ba cạnh cũng sẽ lập tức dậy cơn sóng gió”.

Nhà xí huynh ngược mắt lên nhìn tôi, hỏi: “Thế còn Triệu vương thì sao? Triệu vương ở góc nào?”.

Tôi bắt giác tắc lưỡi: “Chúng ta đừng nói đến con người đen đủi đó, được không?”.

Nhà xí huynh nhìn tôi không nói gì nhưng ánh mắt lại rất kiên quyết.

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành phải lấy một chiếc đĩa nữa thêm vào hai hình tam giác trên nền nhà: “Quan hệ bốn bên này là kiểu quan hệ kém ổn định nhất. Điện hạ nhìn đây, nghiêng về bên nào cũng đều được cả. Còn Triệu vương hiện nay đang là bên thứ tư, dù đặt ở hậu cung hay ở triều đình thì cũng là nhân tố không ổn định. Vì vậy, chúng ta đừng nhắc đến Ngũ điện hạ nữa!”.

Nhà xí huynh gật đầu về hiểu ý, sau một lúc trầm ngâm, lên tiếng hỏi tôi: “Đây cũng là những điều mà bọn buôn người dạy tẩu?”.

Tôi bĩu môi, đáp: “Được rồi! Chúng ta nói về Triệu vương vậy!”.

Nhà xí huynh nhướn mày cười, đưa tay gạt những chiếc đĩa trên sàn nhà sang một bên, nói: “Ừm, những điều này đệ hiểu rồi, chỉ có điều, vì sao tẩu lại nói những điều này với đệ?”.

Vì ngồi xổm một lúc lâu nên chân tôi tê dại hẳn đi, tôi quyết định ngồi bệt xuống đất, rút lấy ba chiếc đĩa trong tay Nhà xí huynh, nhìn một lúc rồi nói: “Vì ta phải nói với đệ về một mối quan hệ tay ba khác, đó mới chính là điều ta định nói. Hai hình tam giác vừa rồi là dùng làm ví dụ thôi”.

Nhà xí huynh không nói gì, lặng lẽ nhìn tôi.

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta, bày từng chiếc đĩa một trên nền nhà, nói bằng giọng nặng nề: “Đây là điện hạ, Sở vương Tề Hàn. Đây là bản cung. Hoàng hậu Trương thị, còn đây là...”, tôi đặt chiếc đĩa cuối cùng trong tay xuống, “... là một người con trai của Tề Thịnh”.

Một hồi lâu Nhà xí huynh vẫn không nói gì, cứ lặng lẽ nhìn tôi.

Tôi cũng thẳng thắn nhìn lại, chờ đợi câu trả lời của anh ta.

Không biết thời gian tôi qua bao lâu, cuối cùng Nhà xí huynh khẽ hỏi tôi: “Nương nương muốn làm Thái hậu?”.

Tôi trịnh trọng gật đầu, đáp: “Một hoàng hậu không muốn làm thái hậu là một hoàng hậu tồi!”.

Nhà xí huynh khẽ cười.

Tôi cũng cười theo rồi đưa dậy, giơ chân đá đám đĩa sang một bên, nói với Nhà xí huynh: “Điện hạ cứ về suy nghĩ cho kỹ, nghĩ xong thì trả lời cho bản cung”.

Tôi không ngờ Nhà xí huynh lại thoáng như vậy, chỉ hai ngày sau anh ta đã sai người mang đến cho tôi một tam giác vàng.

Lục Ly tỏ ra rất không vui, miệng lẩm bẩm: “Chẳng thấy ai tặng loại quà như thế này bao giờ. Rõ ràng là có ý bất kính với nương nương!”.

Tôi khuyên Lục Ly: “Thời gian ca cẩm ấy chẳng thà ngươi đi xem xét chỗ đám người Hoàng Ái một chút đi, đừng để cho họ có một khoảng trống nào. Dù thế nào chúng ta cũng không thể để bọn họ sinh được long tử trước”.

Lục Ly nghe vậy lập tức lấy lại tinh thần, vội ra khỏi cung Hưng Thánh với vẻ phấn chấn. Dựa theo nguyên tắc “rào giậu cho chặt, chó gà không lọt”, cô sắp xếp người bám sát mọi con đường dẫn đến cung Đại Minh với yêu cầu cao và rất nghiêm ngặt, để phát hiện thấy một phi tần nào của hậu cung có ý đồ đến gần Tề Thịnh, hoặc là Tề Thịnh có ý đồ đến gần một phi tần nào đó thì phải lập tức báo tin về cung Hưng Thánh.

Tôi hoàn toàn tin tưởng và đánh giá cao khả năng làm việc của Lục Ly, cũng rất khâm phục tinh thần của cung tậ tụy của cô.

Có điều, tôi nhanh chóng phát hiện ra rằng, cái công việc ấy triển khai thì rất ồn ào nhưng trên thực tế lại chẳng có tác dụng gì.

Vì Tề Thịnh không hề đến gần bất cứ người đẹp nào, chỉ thỉnh thoảng mới tới điện Ưu Lan ở góc đông bắc, hầu như không hề ghé ngang gì đến hậu cung! Còn ai ở trong điện Ưu Lan thì tất cả chúng ta đều biết!

Sau khi những người trong hậu cung ý thức được vấn đề này, phía ngoài cung Đại Minh yên tĩnh hơn rất nhiều, đồng thời cung Hưng Thánh của tôi cũng rộn rã hẳn lên. Các cung tần từ các cung lũ lượt kéo đến kêu ca, phàn nàn, tưởng chừng ngưỡng cửa của cung Hưng Thánh sắp bị họ làm sập đến nơi.

Trước những lời kêu ca của các người đẹp, tôi chỉ còn cách tỏ ra thông cảm và chia sẻ ân cần. Ông trời không muốn mưa thì liệu con người có thể làm gì được?

Thực ra tôi cũng rất sốt ruột. Một ngày Tề Thịnh chưa có con trai là một ngày tôi không có hy vọng lên ngôi thái hậu.

Nếu Tề Thịnh chỉ thỉnh thoảng mới tới điện Ưu Lan thì tôi cũng chỉ còn cách dồn sức vào Giang thị. Tôi ra sức sai người mang các loại đồ bổ đến điện Ưu Lan, chỉ mong sao Giang thị nhanh chóng đi lại được để có thể cùng với Tề Thịnh tiếp tục chàng chàng, thiếp thiếp, củi khô gặp lửa lớn, nắng hạn gặp mưa rào!

Nhưng hôm ấy trên sân thi đấu, Giang thị bị thương rất nặng, cánh tay và chân đều bị gãy. Người xưa nói, hề bị động đến gân cốt thì phải một trăm ngày sau mới khỏi. Mà Giang thị vốn yếu ớt, cứ vài ba ngày lại choáng ngất một phen, mãi tới mùa đông rồi mà thỉnh thoảng vẫn phải ời thái y đến cấp cứu.

Trong lòng tôi rất tức giận, vì thế mà khi gặp lại Triệu vương, trong bữa tiệc Tết Nguyên tiêu đã không nén được mà lộ vẻ coi thường.

Triệu vương nhìn ánh mắt của tôi, mỉm cười với vẻ châm biếm, nâng chén lên mời tôi từ xa rồi ngửa cổ uống cạn.

Cơn thịnh nộ dâng lên trong lòng, tôi ra hiệu cho Lục Ly ở phía sau lưng bước lên, khẽ dặn dò: “Hãy đổi rượu của Triệu vương, phải là loại nặng nhất đấy!”.

Lục Ly không hiểu vì sao bỗng dưng tôi với Triệu vương lại hận thù nhau, nhưng vẫn ngoan ngoãn thực hiện mệnh lệnh của tôi. Một lát sau, Triệu vương đã ngà ngà, đứng dậy chuệnh choạng bước ra ngoài, nội thị chạy theo đỡ nhưng bị anh ta gạt một bên, tự mình đi ra.

Tôi rất mừng, đưa mắt liếc sang Tề Thịnh đang ngồi bên cạnh, thấy anh ta không hề để ý gì đến mình bèn dắt theo Lục Ly lặng lẽ rời khỏi bàn tiệc.

Ra tới ngoài điện, tôi nhảy nhẩy mấy cái để khởi động chân tay cho ấm lên, sau đó cởi áo khoác ném cho Lục Ly, dặn: “Lát nữa em phải nhìn cho chính xác, phải chụp lên người rồi giữ hẩn ta cho thật chặt!”.

Lục Ly tỏ ra căng thẳng, ôm chiếc áo khoác trong tay, giọng run lên bần bật: “Nương nương, nô tì... nô tì không... không cao bằng Triệu vương điện hạ, nô tì sợ không với tới!”.

“Đồ ngốc! Nhảy lên đón đầu chứ, Ngũ điện hạ đã say đến mức ấy rồi, em sợ gì cơ chứ!”

Lục Ly vẫn giữ ý định rút lui: “Hay là chúng ta tìm hai tiểu thái giám đến giúp, đảm bảo sẽ thành công”.

Tôi không nén được, giơ tay ra đánh nhẹ vào sau đầu Lục Ly một cái: “Chuyện này mà nhờ người khác làm thì sớm muộn gì cũng sẽ bị lộ. Hơn nữa, chính mình ra tay mới hả giận! Ta thấy ngựa mất Triệu vương từ lâu rồi, hôm nay coi như cuối cùng cũng có cơ hội!”.

Thấy Lục Ly vẫn còn do dự, tôi bèn gợi ý cho cô: “Em cứ nghĩ đây là Hoàng Lương Ái là được!”.

Mắt Lục Ly sáng lên, tuy vậy vẫn chưa hết vẻ ngại ngùng.

Tôi nghĩ một lát, nói: “Thế này vậy, em có thể coi đó như Giang thị, dù sao thì họ cũng là vợ chồng, vợ chồng là một, không khác nhau nhiều lắm đâu”.

Lục Ly lập tức phản chấn hẳn lên, khẽ kêu: “Nương nương, chúng ta tìm thêm một chiếc gậy nữa đi!”.

Nhìn vẻ mặt vui mừng của Lục Ly, cuối cùng thì tôi cũng đã hiểu, có một loại chó sinh ra là để bắt thỏ.

Lục Ly hết nhìn trái lại nhìn sang phải, định tìm một cây gậy.

Tôi vội ngăn cô lại, thì thầm khuyên nhủ: “Thôi, chờ đến khi em tìm được gậy thì đã muộn mất rồi”.

Triệu vương đi một lúc, tôi nhẩm tính, cứ cho là “đi nặng” thì bây giờ cũng phải quay về rồi mới đúng. Tôi bảo Lục Ly núp sau một chiếc trụ to, bản thân cũng núp sau một chiếc trụ khác.

Một lát sau thì nghe có tiếng chân từ đầu hành lang tới mỗi lúc một gần. Tôi len lén thò đầu ra, quả nhiên thấy Triệu vương ngật ngưỡng đi một mình lại.

Tôi vội ra hiệu cho Lục Ly, ý bảo cô chuẩn bị sẵn sàng.

Lục Ly vẫn tỏ ra căng thẳng, một chân vô thức gõ xuống nền đất nhịp nhàng. Tôi có linh cảm, nha đầu này sẽ làm hỏng chuyện mất.

Quả nhiên đúng vậy, tiếng bước chân của Triệu vương mỗi lúc một gần, nghe như sắp đến nơi thì Lục Ly kêu lên một tiếng, cảm áo khoác lao ra.

Tôi đưa tay lên trán, thấy vô cùng ân hận, chỉ muốn tát cho Lục Ly một cái. Có ai đánh lên lại hô khẩu hiệu báo trước như vậy không? Lục Ly, chúng ta đánh lên chứ có phải là sơn tặc đi cướp của giết người đâu!

Quả nhiên, không cùng ngành đúng là chẳng khác gì cách núi, cách sông!

Nhưng lúc này mà trách Lục Ly thì cũng chẳng có tác dụng gì, tôi vội vàng xông ra theo, chỉ hy vọng Lục Ly có thể mèo mù vớ cá rán: Triệu vương vì quá say, nghe thấy tiếng hét của Lục Ly thì đã lăn kèn ra rồi.

Nhưng phải say đến thế nào thì mới có được kết quả đấy!

Tôi chỉ kịp nhìn thấy Triệu vương nhanh nhẹn né người sang bên, tránh cú xông ra như mãnh hổ của Lục Ly, sau đó móc chân lên, Lục Ly tiếp tục lao tới, Triệu vương vung kiếm ra bổ về phía sau Lục Ly.

Tôi thất thanh, vội kêu lên: “Dừng tay!”.

Bàn tay của Triệu vương khựng lại một chút rồi tiếp tục bổ xuống, nhưng rõ ràng nhẹ hơn trước rất nhiều. Lục Ly khẽ kêu lên một tiếng rồi đổ kèn ra đất.

Thành công chưa thấy đâu nhưng thất bại thì cảm chắc rồi. Đó chính là kết quả hành động của Lục Ly.

Tôi vừa tức vừa sốt ruột, vội bước tới xem, trước hết sờ vào động mạch trên cổ của Lục Ly, sau đó thử xem hơi thở từ mũi, thấy cô chỉ là tạm thời bị ngất, lúc đó mới yên tâm, quay lại nhìn Triệu vương.

Triệu vương đưa tay đỡ lấy đầu, dựa vào trụ hành lang như say rượu.

Tôi nói: “Thôi, đừng có giả vờ nữa, nhanh dậy đi. Nền đất lạnh như vậy, cứ nằm thế này sẽ ốm mất. Mau đến đỡ nàng ấy dậy đi”.

Triệu vương có vẻ hơi ngậy người nhưng rồi vẫn đứng thẳng dậy bước tới, khom người xuống, neho mắt nhìn tôi thăm dò.

Tôi nhìn xung quanh rồi chỉ về phía Vọng Mai hiên cách đó không xa, nói: “Đến chỗ kia đi, ở đó sẽ ấm hơn”.

Triệu vương lúc này vô cùng dứt khoát, cúi người xuống đưa tay bế thốc Lục Ly lên, sải bước về phía Vọng Mai hiên. Trong đó không có người hầu nào, Triệu vương đặt Lục Ly lên một chiếc ghế có đệm xong mới quay lại, nhìn tôi hỏi: “Hoàng tẩu, Hoàng hậu nói xem, rốt cuộc là chuyện gì vậy?”.

Tôi không để ý đến Triệu vương, lấy áo khoác đắp kín người Lục Ly rồi xoay thân đi ra cửa.

Triệu vương sững sờ trong giây lát rồi mới bước theo, ngồi xổm xuống bên cạnh tôi ở bậc thềm ngoài cửa.

Hai chúng tôi chẳng ai nói gì, cùng nhìn ra những cây mai nở rộ trước mặt.

Một lát sau, tôi quay lại hỏi Triệu vương: “Ngũ điện hạ muốn biết rốt cuộc là chuyện gì?”.

Triệu vương không mở miệng, chỉ gật đầu.

Tôi nhìn Triệu vương vẻ khiêu khích: “Chẳng có chuyện gì, chỉ có điều thấy Ngũ điện hạ không thuận mắt, định đánh một trận cho hả cơn tức”.

Triệu vương nhướng mày, tỏ ra rất ngạc nhiên: “Chẳng lẽ không phải là để trả thù chuyện xảy ra ở Uyển Giang sao?”.

Tôi phì cười, lắc đầu: “Không nghĩ nhiều như thế đâu”.

Triệu vương nhìn tôi ngạc nhiên, còn tôi quay đầu tiếp tục nhìn khóm mai. Một lát sau, Triệu vương lên tiếng hỏi: “Chắc là Hoàng tẩu biết chuyện của Ánh Nguyệt rồi?”.

Tôi bất giác trề môi ra, đáp: “Đang ở trong điện Ưu Lan kia kìa. Ngày nào ta cũng sai người mang đủ sơn hào hải vị đến, thế mà mãi vẫn chẳng thêm tí thịt nào. Bụng của cô ta đúng là chẳng có lương tâm gì cả!”.

Nét mặt của Triệu vương càng có vẻ ngạc nhiên hơn, một hồi lâu sau mới lấy lại trạng thái bình thường, than thở: “Không ngờ Hoàng tẩu rơi xuống nước xong lại trở nên tháu suốt như vậy”.

Tôi cân nhắc, Tề Thịnh không đời nào nói ọi người biết chuyện tôi mượn xác nhập hồn, vì vậy tôi cũng chỉ đáp nhẹ nhàng: “Quanh quẩn một hồi ở quỹ môn quan thì đến cả đá tảng cũng trở thành thủy tinh”.

Triệu vương nghe xong lại trầm ngâm một hồi, đột nhiên nói: “Cô ta luôn mồm nói rằng, không phải cô ta yêu quyền thế của Tam ca, Hoàng tẩu nói xem, ngoài việc không phải là thái tử, có điểm gì ta không bằng Tam ca? Nếu ta và Tam ca đổi địa vị cho nhau, liệu cô ta có còn như thế nữa không?”.

Câu hỏi của Triệu vương đúng là rất có chiều sâu, tôi suy nghĩ một hồi nhưng cũng không sao đưa ra cho anh ta một câu trả lời xác đáng, vì vậy đành hỏi lại: “Sao Ngũ điện hạ không hỏi rằng, vì sao con bọ hung lại cứ đi lẫn phân? Nếu đổi hồn phân thành một hòn khác, chẳng phải cũng sẽ lẫn được nó sao?”.

Triệu vương ngó người ra, sau đó cười to, cười mãi cười mãi, cuối cùng thì đổ kèn ra đất, một hồi lâu vẫn không hết cơn, vừa nói vừa cười: “Cô ta nói chỉ cần một tình yêu chung thủy một lòng một dạ, đệ bèn cho giải phóng tất cả những thê thiếp khác. Cô ta nói, trong tình yêu không thể chấp nhận dù chỉ là một vết gợn, đệ liền không thèm để mắt đến bất cứ một thị nữ nào. Đệ dễ dàng ngon ngọt với cô ta, sủng ái cô ta, thế mà cô ta lại nói muốn sống trọn đời trọn kiếp với người khác”.

Nói đến những câu cuối, giọng của Triệu vương nghẹn lại, anh ta đưa tay lên che mắt, dừng lại một hồi lâu rồi mới hỏi tôi: “Tam tẩu, vì sao trên đời này lại có những người đàn bà như vậy? Rốt cuộc cô ta muốn gì?”.

Tôi không trả lời, chau mày suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng đành phải nói rất thật: “Ta thực sự không hiểu về đời sống của con bọ hung”.

Triệu vương cười lớn, ngồi dậy nhìn tôi nói: “Tam tẩu, đệ chợt phát hiện ra mình rất thích Tam tẩu”.

Tôi sững sờ, lại nhìn thấy cánh cửa sau lưng Triệu vương từ từ mở ra, Lục Ly thò đầu từ trong ra trông như một tên trộm, trong tay vẫn cầm áo choàng của tôi, xông về phía Triệu vương.

Lần này Triệu vương không đề phòng, hơn nữa lại đang ngồi xổm trên bậc thềm nên dễ dàng bị Lục Ly xô ngã.

Cả người Lục Ly cưỡi trên thân thể Triệu vương, đầu ngoảnh lại nhìn tôi, vẻ vô cùng hưng phấn: “Nương nương, có đánh nữa không?”.

Tôi ngăn người ra, nhìn Lục Ly với vẻ khâm phục trong giây lát sau đó phẩy mạnh ống tay áo bước tới: “Đánh, tình cảm là tình cảm, đánh nhau là đánh nhau! Lục Ly, đánh mạnh vào cho ta! Nhất định phải trả mối thù ở Uyển Giang!”.

Tôi và Lục Ly thi nhau tay đấm, chân đá vào tấm áo choàng, từ phía dưới áo khoác vọng ra giọng nói khàn khàn của Triệu vương: “Tam tẩu, đừng đánh vào đầu và mặt! Lát nữa còn phải trở về đại điện!”.

Cơn tức giận trong lòng càng mãnh liệt hơn, tôi tiếp tục xông vào đá cho Triệu vương mấy cái thật mạnh, sau đó mới phủ tay, nói với Lục Ly: “Đủ rồi, hả giận rồi, chúng ta đi!”.

Nói xong liền kéo Lục Ly sải bước rời khỏi đó.

Về đến đại điện, bữa tiệc vẫn chưa kết thúc, tôi ngồi xuống chỗ cũ, chưa kịp ổn định lại hơi thở thì đã nghe thấy đồng chí “cục phân” bên cạnh nói bằng giọng lạnh lùng: “Vừa rồi đi đâu vậy?”.

Tôi suy nghĩ một lát rồi khẽ đáp: “Thiếp đi trả thù”.

Khuôn mặt của Tề Thịnh hơi ngậy ra.

Tôi bèn nghiêng người, ghé sát vào tai Tề Thịnh, khẽ nói: “Vừa nhìn thấy Triệu vương là cơn tức giận của thiếp lại nổi lên. Đến cả vợ mình mà cũng ra tay tàn độc như vậy, đúng là chẳng ra gì. Thế mà vừa này Triệu vương lại còn thách thức nữa chứ! Thiếp không nén được nên đã đưa Lục Ly đi đánh cho Triệu vương một trận”.

Nói rồi, tôi hất cằm về phía Triệu vương lúc đó vừa ngồi xuống, hỏi Tề Thịnh: “Đó, chàng nhìn đi, không tôi đẩy chứ? Không hề để lại vết thương trên mặt”.

Triệu vương thấy tôi và Tề Thịnh nhìn mình, có chút khó hiểu, vội dùng cả hai tay nâng chén rượu lên quá đầu, cung kính chúc chúng tôi từ xa.

Lần này thì tôi nâng chén lên chúc lại anh ta với vẻ đại lượng, khi quay lại nói với Tề Thịnh thì không giấu nổi vẻ phẫn chấn: “Nhìn kìa, phục chưa nào?”.

Sắc mặt của Tề Thịnh mỗi lúc một tối.

Tôi trầm nghĩ, không biết lời nào của mình lại chọc giận anh ta nữa rồi, nhưng còn chưa nghĩ ra thì đã nghe thấy Tề Thịnh rít qua kẽ răng: “Nàng đừng quên mình là hoàng hậu!”.

Nghe vậy, tôi sực tỉnh, trò đùa nào cũng vậy, quá mức là không được. Làm một cô gái ngây thơ xinh đẹp không làm lại cứ đi làm một kẻ điên điên, khùng khùng!

Chà! Đúng là khó mà nắm bắt được mức độ vừa phải!

Im lặng một lát, tôi lấy lại vẻ nghiêm trang, bình thản nói: “Thần thiếp đã biết”.

Có lẽ thái độ của tôi lúc đó không tồi nên Tề Thịnh không nói gì nữa, sắc mặt cũng dịu đi nhiều. Tôi yên tâm rồi, lại bắt đầu chuyển sự chú ý vào những người khác trong điện.

Về Triệu vương thì không cần phải nói nhiều nữa, từ sau đó anh ta tỏ ra rất ngoan ngoãn. Mỗi lần tôi nhìn về phía ấy, anh ta đều lập tức cảm nhận được, sau đó tỏ thái độ lễ phép rất đúng mực.

Nhà xí huynh vẫn bình thản như cũ, nhưng tôi biết những ngày gần đây cuộc sống của anh ta không dễ dàng chút nào. Tề Thịnh luôn tìm cách bôi lông tìm vết, thường sai anh ta làm những việc vặt, rồi sau đó lại lớn tiếng quả trách.

Nói cách khác, Tề Thịnh luôn gây khó dễ cho anh ta.

Tôi bất lực, chỉ còn biết đứng nhìn, chờ cho Tề Thịnh giải quyết mấy người anh em của mình xong thì giải quyết nhà họ Trương. Tôi nghĩ, Nhà xí huynh cũng rất rõ điều đó nên anh ta đã cố nhẫn nhịn, chịu được đến đâu hay đến đó, đợi đến lúc Tề Thịnh có con trai, đợi liên minh của chúng tôi hoàn thiện ba cạnh.

Vừa nghĩ đến đây tôi lại thấy tức giận. Nếu không phải Triệu vương ra tay quá nặng với Giang thị thì chưa biết chừng cô ta đã có mang rồi. Đây mới là niềm vui to lớn thực sự!

Nghĩ đến đây, bất giác tôi lại trừng mắt nhìn về phía Triệu vương, đúng lúc Triệu vương cũng nhìn về phía tôi, anh ta ngậy ra, sau đó làm bộ vô tội.

Tôi không thể nào chấp nhận nổi việc một người đàn ông giả vờ ngây thơ như vậy, quay về phía Lục Ly, khẽ nói: “Lần sau, nếu gặp lại Triệu vương, nhớ đánh thật mạnh cho ta!”.

Tề Thịnh đột nhiên quay lại khẽ hỏi tôi: “Sao vậy?”.

Tôi vội lắc đầu lấp liếm: “Không có chuyện gì, chỉ là uống hơi nhiều nên đầu có chút váng vất”.

Ánh mắt của Tề Thịnh dừng lại trên mặt tôi một lúc, khẽ cười nhạt.

Vừa nghe thấy tiếng cười ấy, tôi lại cảm thấy dường như anh ta đã nhìn thấy điều gì đó ở tôi. Tôi rất ghét thái độ lạnh lùng và châm chọc ấy của anh ta, chẳng có việc gì mà cứ cười nhạt như vậy. Anh định nói chuyện hay định đánh rắm đây?

Trong bụng thì chửi mắng như thế nhưng trên mặt tôi hoàn toàn không thể hiện gì, dứt khoát làm bộ không nghe thấy gì.

Tề Thịnh lại gọi tôi: “Cùng đi chúc rượu Hoàng tổ mẫu và Thái hậu nào”.

Yêu cầu này của anh ta xem ra không có gì là quá đáng, tôi cũng chẳng có bất cứ lý do nào để từ chối, vì thế đành nâng chén rượu trên tay, đứng dậy bước tới bàn của Thái hoàng thái hậu Lâm thị và Thái hậu. Thái hậu Tống thị không nói gì, chỉ mỉm cười uống rượu, còn Thái hoàng thái hậu thì kéo Tề Thịnh lại khẽ nói mấy câu, sau đó lại kéo tôi đến bên cạnh, tận tình khuyên nhủ: “Bồng Bồng này, đàn ông đều là những con lừa bướng bỉnh, phải vuốt lông cho đúng chiều mới được. Điều không nên làm nhất là giận đối với người đàn ông của mình”.

Tôi thấy hơi xấu hổ, miễn cưỡng gật đầu, đến lúc đó Lâm thị mới buông tay ra.

Tề Thịnh vẫn đứng chờ tôi ở chỗ cách đó mấy bước, sau đó lại chìa tay ra đưa tôi trở về chỗ cũ. Lần này không chờ anh hỏi, tôi đã chủ động lên tiếng: “Thái hoàng thái hậu nói, chàng là con lừa lông mọc đúng chiều, không được vuốt ngược chiều lông”.

Tề Thịnh quay lại nhìn tôi, cũng khẽ đáp: “Hoàng tổ mẫu cũng nói với ta...”.

Nói nửa chừng thì anh ta dừng lại, tôi rất tò mò muốn biết xem Lâm thị ví tôi với con gì nên cứ mở to mắt lên, chờ anh ta nói nốt.

Có lẽ vì biểu hiện của tôi quá chăm chú nên Tề Thịnh lại nhếch môi lên, ghét sát vào tai tôi thì thầm: “Hoàng tổ mẫu nói, với đàn bà thì cần phải dỗ dành, bảo ta mau chóng cho nàng một cơ hội. Vì thế, ta quyết định tối nay sẽ qua đêm ở chỗ nàng, cũng là để cho nàng có chút mặt mũi trong hậu cung”.

Tôi cảm thấy như có tiếng sét vừa đánh bên tai, cả người ngáy ra.

Tề Thịnh ngồi thẳng lại, từ tốn uống rượu, dáng điệu vô cùng nhàn nhã ung dung.

Còn tôi thì cứ ngồi ngay đơ ra, đầu óc rối tung cả lên, chỉ muốn kêu to lên: Cái mặt mũi đó anh hãy đem tặng cho Giang thị ở điện Ưu Lan ấy! Cái mặt mũi đó với tôi cũng không có tác dụng!

Lục Ly lặng lẽ đi ra ngoài giờ đã trở về, nói với vẻ rất lo lắng: “Nương nương, nô tì vừa mới đến Vọng Mai hiên, không biết ai đã lấy mất tấm áo choàng rồi. Mong sao nó đừng rơi vào tay người có dã tâm”.

Tôi quay đầu lại, nhìn Lục Ly với vẻ lo lắng không kém: “Lục Ly này, áo choàng không quan trọng. Vấn đề bây giờ là Hoàng thượng định tối nay sẽ nghỉ ở chỗ ta”.

Lục Ly ngẩng người ra, vẻ mặt chợt bừng sáng, rạng rỡ như ánh mặt trời, khẽ kêu lên: “Nương nương, ông trời đúng là có mắt, cuối cùng nương nương cũng đã chờ được đến ngày này!”.

“Đúng thế, tối như thế này rồi mà ông ta còn không đi ngủ đi, mở mắt làm cái gì?”, tôi cũng lẩm bẩm.

Lục Ly cúi đầu suy nghĩ trong giây lát rồi bước tới rót đầy chén rượu cho tôi, nói với vẻ rất nhiệt thành: “Nương nương, bên ngoài lạnh lắm, uống thêm mấy chén nữa cho ấm người”.

Tôi nâng chén lên, uống chưa hết thì thấy Tề Thịnh bên cạnh khẽ rung mình, chén rượu trong tay sánh ra mấy giọt. Anh ta quay sang nhìn tôi, ánh mắt lộ vẻ hơi thiếu tự nhiên, thấy tôi cũng đang nhìn lại liền chau mày, cướp lấy chén rượu trong tay tôi, nói bằng giọng lạnh băng: “Không uống được thì đừng có cố!”.

Tôi không hiểu vì sao anh ta lại làm như vậy, còn Lục Ly thì lấy làm thích thú, ghé sát vào tai tôi nói: “Nương nương thấy chưa, Hoàng thượng làm thế chứng tỏ người yêu quý nương nương đấy!”.

Lục Ly vừa dứt lời, không hiểu Tề Thịnh nghĩ gì, lại trả chén rượu về tay tôi, nói: “Thôi, thích thì cứ uống cho thỏa thuê đi!”.

Tôi ngẩn người ra, uống hết chén rượu đó.

Lục Ly từ phía sau lại tiến tới, khẽ nói: “Nương nương thấy chưa, Hoàng thượng rất yêu chiều nương nương!”, vừa nói vừa rót đầy rượu cho tôi.

Bỗng nhiên tôi nghĩ ra, chắc hai người này muốn chuốc cho tôi say để dễ bề hành động. Các người coi ông đây là đồ ngốc chắc? Mẹ kiếp, thế thì hôm nay ta sẽ không uống nữa! Tôi đặt mạnh chén rượu xuống bàn, sai Lục Ly với giọng lạnh lùng: “Ta đau đầu, không muốn uống nữa, hồi cung!”.

Tề Thịnh hơi nghiêng đầu nhìn tôi, bỗng nhiên bật cười, khẽ nói: “Cũng được, Bồng Bồng hồi cung trước, chờ trẫm”.

Tôi vừa đứng dậy, nghe thấy thế, bước chân chợt loạn choạng.

Lục Ly vội đỡ rồi dìu tôi đi ra ngoài đại điện.

Tôi vừa đi theo Lục Ly vừa nói: “Lục Ly à, làm chuyện gì cũng không nên quá gấp gáp. Ta hiểu tấm lòng của em, nhưng đây là chuyện một người không thể làm được. Hơn nữa, chuyện nam nữ, ai chủ động người ấy sẽ... Haizz, chúng ta đi chậm một chút không được à?”.

Cuối cùng thì Lục Ly cũng dừng bước, quay lại nhìn tôi.

Tôi vừa thở phào một hơi thì nhìn thấy Lục Ly ra hiệu cho đám cung nữ, thái giám theo hầu ở phía sau, hai tiểu cung nữ từ phía sau lập tức chạy tới.

Lục Ly nhanh chóng sai: “Nương nương say rượu rồi, mau dìu nương nương về cung!”.

Tôi không thể nào nghĩ được rằng cũng có một ngày tôi say rượu!

Bầu trời đêm rất sáng, trăng tỏ sao thưa. Tôi ngẩng lên nhìn trời, trong lòng chỉ muốn chửi một ai đó!

Tôi được những người hầu đưa về cung rồi cởi bỏ áo xống, dìu vào bồn tắm, kỳ cọ tắm rửa, sau đó mặc lên người áo ngủ mỏng tang... Cuối cùng, tôi không nén được bèn đưa ra ý kiến với Lục Ly: “Có thể mặc dày hơn một chút được không? Bây giờ vẫn đang là tháng Chạp giá rét mà!”.

Lục Ly cẩn thận tô thêm một lớp son nữa lên môi tôi, không hề để ý tới những lời tôi nói, nhắc: “Nương nương đừng nói chuyện, hồng môi bây giờ!”.

Tôi ngoan ngoãn mím môi lại, nhắm mắt suy nghĩ về những chuyện mà mình sắp phải đối diện.

Là hoàng hậu, việc ngủ cùng với hoàng thượng là đương nhiên. Nếu tôi đã ngồi ở vị trí này thì dù có trốn tránh cũng chẳng trốn tránh được bao lâu, trừ phi Tề Thịnh thực sự căm ghét, muốn vứt bỏ tôi.

Nếu anh ta thực sự muốn vứt bỏ tôi thì chỉ có hại mà không có lợi.

Huống chi chuyện nam nữ này, nếu từ chối một vài lần, đàn ông còn cho bạn là người có cá tính, nếu lặp đi lặp lại nhiều lần thì dù có hứng thú và nhần nại đến mấy rồi cũng hết.

Hơn nữa, dù sao chuyện đó cũng đã xảy ra một lần rồi, thêm mấy lần nữa cũng chẳng sao. Nhắm mắt lại, cắn răng thì rồi cũng qua !

...

Mặc dù tôi đã nghĩ ra cả trăm ngàn lý do, nhưng không hiểu sao vẫn không thể nào gạt bỏ được cảm giác gợn gợn trong lòng.

Mẹ kiếp! Tại sao ông đây phải nằm dưới!!!

Đêm đã khuya, ngọn nến đỏ trong điện lay động trước gió. Sau rất nhiều lần Lục Ly ra ngóng vào trông vô cùng sốt ruột, cuối cùng Tề Thịnh cũng đến, tuy rằng rất muộn.

Tôi bị Lục Ly lôi dậy ra nghênh giá từ ngoài cửa điện. Tề Thịnh nhìn tôi một cái, ánh mắt lộ vẻ hơi thiếu tự nhiên, sau đó được mấy nội thị phục vụ tắm rửa. Khi Tề Thịnh mặc xong áo xống trở ra thì tôi đã ngồi

xếp bằng trên giường, trong bụng cứ nhủ thầm: Bây giờ ta đã là hoàng hậu, sau này ta còn phải làm thái hậu. Bây giờ ta đã là hoàng hậu, sau này ta còn phải làm thái hậu...

Những người trong điện lui ra không một tiếng động. Tề Thịnh ngời xuống mép giường, lặng lẽ nhìn tôi.

Giờ phút ấy, lòng tôi bỗng nhiên bình ổn. Mẹ kiếp, cũng chỉ là lên giường chứ gì! Dù sao cũng là đồng loại, so với nhân thú chẳng phải tốt hơn nhiều sao? Dù sao thì tôi cũng là một người đàn ông, có cần yếu đuổi như vậy không? Đến phụ nữ bị bán sang nước khác còn sống rất tốt đấy thôi! Tôi lo sợ điều gì nữa?

Tôi ngước lên nhìn Tề Thịnh.

Tề Thịnh cũng hơi nhướng mày lên.

Tôi hỏi Tề Thịnh một cách rất bình thản: “Chàng cởi trước hay là thiếp cởi trước?”.

Tề Thịnh hơi ngậy ra một chút, lát sau đáp: “Nàng cởi trước đi”.

Tôi cảm thấy, nếu đã quyết định lên giường thì chẳng cần phải tranh chấp việc ai cởi trước làm gì. Hơn nữa, ai chưa nhìn thấy của người kia chứ! Vì thế, tôi cởi bỏ bộ đồ ngủ rất mềm, rất mỏng và cũng rất không thoải mái trên người ra một cách rất tự nhiên, lúc đang định cởi nốt áo yếm, tôi chợt nhớ ra một chuyện, bèn dừng lại hỏi Tề Thịnh với vẻ nghiêm túc: “Này, chàng thích kiểu nào”.

Tề Thịnh hơi ngắc người ra, rồi “ừm” một tiếng theo phản xạ.

Tôi cười khinh khích, nháy mắt với Tề Thịnh, ý muốn nói: “Chuyện gì thì chàng biết đấy”, rồi cười bảo: “Giả vờ giả vịt làm gì, chẳng phải chúng ta sẽ lập tức ‘thăng thẩn đối diện’ nhau sao? Thích thế nào thì cứ nói trước là tốt nhất!”.

Tề Thịnh không nói gì, vẻ mặt dần sa sầm lại.

Thấy anh ta như vậy, tôi không dám lời thôi nữa, trực tiếp nói: “Thiếp không có yêu cầu gì nhiều, chỉ có một điều”, nói rồi tôi dùng tay chỉ lên trên, nói tiếp: “Thiếp muốn ở trên”.

Tề Thịnh đứng bật dậy khỏi giường, phủ tay áo bỏ đi.

Tôi vui mừng như phát cuồng, giơ tay lên vẫy theo bóng lưng của anh ta, sau đó thở phào nhẹ nhõm, thoải mái nằm ngửa trên giường. Ha ha, đi cẩn thận nhé, không tiến đâu! Ông đây trêu chọc loại thanh niên còn non nớt như chú em thật quá đơn giản! Chỉ mấy câu thôi cũng đủ để khiến cho chú em phải rút lui!

Tôi đang cười thầm như vậy, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó bất thường, ngước mắt nhìn lên thì thấy Tề Thịnh đã quay trở lại từ bao giờ, đang đứng bên giường lặng lẽ nhìn tôi.

Tôi giật mình, vội bật dậy nhưng chưa kịp ngồi hẳn lên thì Tề Thịnh đã hành động, chỉ đẩy nhẹ một cái mà cả người tôi đã nằm xuống chiếc đệm mềm mại. Một tay anh ta với về phía sau, tấm rèm bên giường rời khỏi móc, lập tức buông xuống.

Vốn dĩ ánh nến trong cung hơi tối nên lúc này mọi thứ trong màn đều trở nên mờ mờ.

Tôi vội kêu lên: “Đàn ông tốt không bao giờ cưỡng ép!”.

Tề Thịnh trực tiếp đè xuống, hơi hử tỏa ra mùi rượu nồng nặc, nói bằng giọng khàn khàn: “Đàn ông tốt không bao giờ nằm dưới!”.

Tôi ngậy người, lập tức sửa lại: “Sai rồi! Đàn ông tốt phải là người có thể ở trên và cũng có thể ở dưới! Này! Đừng có cần!”.

Tề Thịnh rất ngoan ngoãn nghe lời, đôi môi rời khỏi vai tôi, thuận theo đường cong nơi cổ lướt lên trên. Mẹ kiếp, nếu đã không tránh được thì ông sẽ tấn công, dù sao đây cũng là địa bàn của ông!

Tôi vội quay mặt đi, đưa tay ra sức đẩy cầm anh ta lên, một tay kia rút khỏi sườn anh ta đẩy vào vai anh ta, rồi nghiêng người sang một bên. Dưới làn lụa mỏng, da thịt của Tề Thịnh rất rắn chắc, cả cơ thể anh ta vẫn không hề lay chuyển, hết như đang cố di chuyển một tảng đá có nhiệt độ, chẳng nhúc nhích chút nào. Tôi cắn răng, đang cố dùng hết sức mình thì cổ tay bị Tề Thịnh túm lấy, nhẹ nhàng đưa lên đầu, cánh tay thứ hai cũng chụp chung số phận.

Phía trên đầu, hai tay của ông đây cuối cùng cũng gặp được nhau rồi.

Một tay Tề Thịnh giữ chặt lấy cả hai cánh tay tôi, còn cánh tay kia bắt đầu tấn công eo tôi...

A, a, a, a, a! Chuyện này trước đây ông cũng đã từng làm! Chỉ có điều lúc ấy ông ở trên!

Nhân lúc đôi môi còn chưa bị Tề Thịnh bịt lấy, tôi kêu lên: “Rượu! Uống rượu đã!”.

Tề Thịnh bèn cất tiếng cười trầm khàn, nhưng động tác thì vẫn chẳng hề chậm lại, tiếp đó thì thào vào tai tôi: “Lát nữa sẽ uống!”, tiếp đó thân người mạnh mẽ đi vào. Bất giác tôi kêu lên một tiếng, cố gắng thoát khỏi bàn tay giam cầm của Tề Thịnh, đẩy anh ta ra, nhੌm người dậy, giận dữ quát lên: “Này! Khúc dạo đầu đâu? Sao không theo lẽ thường gì cả thế?! Vì người đau không phải chàng?”.

Tề Thịnh hơi ngậy người ra, sau đó thì bật cười, đẩy tôi nằm lại, tiếp tục đè lên...

Tôi chợt nhớ tới một câu danh ngôn đầy tính triết lý được nghe nói tới từ rất lâu, đại ý là cuộc sống tựa như việc bị cưỡng hiếp, nếu cố gắng vật lộn thì thà rằng cứ nhắm mắt mà hưởng thụ. Lúc này tôi cảm thấy câu nói đó rất đúng, có điều thay đổi trật tự một chút thì càng đúng hơn!

Có lẽ Tề Thịnh thấy tôi không nhiệt tình như đêm ở Trương phủ nên mới được nửa chừng bỗng dừng tôi dậy ôm chặt lấy, ghé sát môi vào tai tôi, nói bằng giọng khàn khàn: “Nếu ta đã nói sẽ không phụ nàng thì...”.

Tôi cắt ngang lời anh ta, rất nghiêm túc đưa ra ý kiến: “Chúng ta có thể chú tâm vào một việc được không?”.

Thân người Tề Thịnh rõ ràng cứng đờ, đôi môi rời đi, im lặng nhìn tôi.

Nhân cơ hội đó, tôi đẩy anh ta ngã xuống giường, cười nói: “Được rồi, bây giờ đổi lại, để thiếp ở trên!”.

Lần này Tề Thịnh không phản kháng nữa, chỉ nằm yên, lặng lẽ nhìn tôi.

Tôi suy nghĩ, chuyện đã đến nước này, nếu bỏ dở giữa chừng thì đúng là chẳng hay chút nào, cứ liều một phen đi. Sau đó bắt đầu học theo các động tác của những nghệ thuật gia nổi tiếng Nhật Bản, thực hành ngay trên người Tề Thịnh.

Hơi thở của Tề Thịnh mỗi lúc một dồn dập, sau đó không kìm được tiếng rên rỉ, hai tay ôm chặt thắt lưng tôi, tác động không ngừng. Vốn ban đầu tôi định cười nhạo anh ta, nhưng dần dần tôi cũng cảm thấy hứng thú. Đúng lúc bắt đầu bước vào tiên cảnh thì ngoài cửa điện bỗng vọng đến tiếng bước chân náo loạn, tiếp đó là tiếng nội thị thân cận nhất của Tề Thịnh gọi: “Hoàng thượng, Hoàng thượng”.

Tôi khựng lại, Tề Thịnh nhân cơ hội đảo ngược tình thế, đè tôi xuống dưới, làm như không hề nghe thấy tiếng gọi bên ngoài, động tác mỗi lúc một mạnh hơn.

Tiếng gọi của nội thị bên ngoài mỗi lúc một tỏ ra nôn nóng, sau cùng thì thành tiếng kêu khẩn cấp: “Hoàng thượng, điện Ưu Lan xảy ra chuyện rồi!”.

Thân hình của Tề Thịnh cứng lại, giải phóng hoàn toàn.

Mẹ kiếp! Giang thị ơi là Giang thị, cô chọn thời điểm cũng tốt quá đấy! Nếu cô xảy ra chuyện sớm hơn thì ta đã chẳng phải thất thân thế này! Hoặc muộn hơn chút nữa cũng được, ít ra ta cũng biết được thế nào là cao trào của đàn bà!

Tề Thịnh rời khỏi người tôi nhưng vẫn không ngồi dậy mà chỉ lặng lẽ nhìn tôi.

Tôi giống như người bị bỏ lại ở lưng chừng núi, trong bụng cảm thấy tức giận, khẩu khí không khỏi bực mình, xua tay: “Đi nhanh đi, đi nhanh đi!”.

Tề Thịnh vẫn không nói gì, ngấp ngừng trong giây lát rồi ra khỏi giường, gọi nội thị vào mặc quần áo. Sau đó tới đứng bên ngoài màn một lúc mới quay người bước đi.

8. Chương 8: Hoàng Hậu Thật Sự Có Tin Mừng

Ngày hôm sau, chuyện Hoàng thượng ngủ ở cung của Hoàng hậu đến nửa đêm đã truyền đi khắp hậu cung, ánh mắt của các phi tần khi đến vấn an tôi cũng thay đổi hẳn.

Tôi rất hiểu.

Cùng là kiếp làm quả phụ sống, cùng chịu cảnh hạn hán như nhau, ít nhiều giữa chúng tôi cũng có sự đồng cảm. Giờ thì hay rồi, cơn mưa kéo dài đến nửa đêm ở chỗ tôi, dù chưa đủ để tưới ẩm mặt đất thì cũng đã khiến cho sự cân bằng bị phá vỡ.

Chà, không bị làm quả phụ thì cũng bị cô lập!

Tôi cân nhắc tìm một cơ hội thích hợp khuyên nhủ Tề Thịnh. Trái tim anh ta hoàn toàn có thể để ở chỗ Giang thị, nhưng thân thể thì nên rộng rãi ban phát cho các phi tần trong lục cung.

Phản ứng của Lục Ly thì lại rất bình tĩnh. Kể từ sau ngày hôm đó, cô bắt tay vào chuẩn bị áo quần cho em bé.

Tôi nhìn những bộ quần áo to bằng lòng bàn tay, định giảng cho cô biết quá trình trứng thụ tinh khó khăn như thế nào. Nhưng nghĩ lại, dù có giải thích thì cũng chưa chắc Lục Ly đã hiểu nên tôi lại thôi, chỉ nói đơn giản: “Chuyện có thai không phải cứ muốn là được”.

Lúc đó tôi nói vậy, hoàn toàn không ngờ rằng cái chuyện “không phải cứ muốn là được” ấy lại lập tức đến với mình.

Tổng thái y nhấc tay ra khỏi cổ tay tôi, đứng dậy lùi về sau mấy bước, sau đó vén vạt áo quỳ xuống nền đá, run rẩy nói: “Chúc mừng Hoàng hậu nương nương. Nương nương có tin vui!”.

Tôi ngớ người, hỏi lại Tổng thái y: “Ông nói gì?”.

Tổng thái y phủ phục trên nền nhà, người hơi run lên, nhắc lại: “Hoàng hậu nương nương, người có tin vui rồi”.

Trong đầu tôi vẫn thấy rối mù, tôi định hỏi Tổng thái y một câu: Này, đứa bé mà tôi đang mang thai cũng có phải của ông đâu, ông có cần phải run rẩy đến thế không?

Còn Lục Ly đứng bên thì mừng ra mặt, giọng không giấu được niềm vui: “Nương nương có thai rồi! A di đà phật! Phật tổ che chở”, rồi chắp hai tay lại, nhìn lên trời ra sức vái lạy, sau đó nói với tôi: “Nương nương, chúng ta phải nhanh chóng báo tin vui này lên Hoàng thượng mới được!”.

Lúc đó, tôi chẳng còn tâm trạng nào mà để ý đến Lục Ly, chỉ đưa tay ngăn cô lại rồi hỏi Tổng thái y một lần nữa: “Ông không nhầm đấy chứ? Chuyện hằng tháng của ta từ xưa tới nay vốn không được đều”.

Tổng thái y đưa bàn tay run rẩy lên vuốt râu, đáp bằng giọng cũng run rẩy không kém: “Âm bác dương biệt, mạch Thốn trầm, mạch Xích phù, mạch đập liên tục, trong âm có dương, thể hiện sự hòa hợp, là mạch tượng của việc có thai. Chỉ có điều khí huyết của nương nương hơi kém, lão thần sẽ kê cho nương nương một ít thuốc an thai để người dùng”.

Tôi hoàn toàn không hiểu gì về cái gọi là mạch tượng của Tổng thái y nhưng ý chính thì vẫn nắm được. Như vậy có nghĩa là tôi có thai thật, chỉ có điều không được ổn định, phải uống thuốc để giữ thai.

Giữ thai cái con khỉ! Ông đây chưa hề được hưởng một chút phúc lợi nào mà đã có thai rồi? Mẹ kiếp!

Tôi sầm mặt lại không nói gì.

Tổng thái y thận trọng nhìn sắc mặt tôi rồi mượn cớ đi kê đơn, cáo lui.

Lục Ly tiễn ông ra ngoài cửa điện rồi quay trở vào. Sau đó cô sai mấy tiểu cung nữ đến báo tin cho Tề Thịnh, giục người dìu tôi vào trong điện nghỉ ngơi, rồi sợ tôi than ồm, lại ra hiệu cho đám đông lui ra, một mình ở lại chăm sóc tôi.

Còn tôi vẫn đang ngồi ngây ra sau một hồi bị sét đánh, lúc này mới cảm thấy Lục Ly có điều gì đó không bình thường, bất giác nheo mắt lại nhìn cô.

Nụ cười xán lạn vừa rồi còn rực rỡ trên khuôn mặt Lục Ly đột ngột biến mất, cô lặng lẽ bước tới trước mặt tôi, quỳ xuống, tay đặt nhẹ lên đầu gối tôi, ngẩng mặt lên gọi bằng giọng buồn buồn: “Tiểu thư”.

Đã sống cùng với Lục Ly hơn một năm, ít nhiều tôi cũng hiểu được tính nết của cô. Phần lớn những lần cô gọi tôi như thế đều là lúc tôi bị Tề Thịnh “ghét bỏ”.

Tôi bình thản nhìn Lục Ly, hỏi: “Sao thế?”.

Mắt Lục Ly đỏ hoe, sau một hồi do dự cuối cùng vẫn năn nỉ trước: “Có chuyện này, nghe xong xin tiểu thư hãy vững vàng. Thân thể là của mình, mong tiểu thư chớ làm những điều ngốc nghếch!”.

Tôi vừa nghe những lời rào trước đón sau của Lục Ly, trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng. Chuyện gì? Có đến mức nghiêm trọng như thế không?

Lục Ly hít một hơi thật sâu rồi mới nói: “Tiểu thư chưa có thai đâu. Trương gia đã mua chuộc Tổng thái y đấy”.

Tôi sững sờ, trong lòng thấy vô cùng sung sướng, bất giác ngồi thẳng dậy, mở to mắt nhìn Lục Ly.

Lục Ly nghiêng rằng, nói với giọng giận dữ: “Hai hôm trước điện Ưu Lan lại ời thái y đến, cũng chính là Tổng thái y. Mọi người trong nhà cảm thấy có gì đó bất thường nên đã ngầm ngầm thăm dò Tổng thái y, thì ra con tiện nhân Giang thị kia đã có thai”.

Nghe vậy, tôi thấy niềm vui như được nhân đôi, lập tức đứng bật dậy.

“Tiểu thư...” Lục Ly kêu lên hoảng hốt, vội nhào tới ôm chặt lấy chân tôi, sụt sịt khóc: “Tiểu thư, tiểu thư, tiểu thư hãy nhẫn nhịn, dù có bị đánh rơi rằng, chảy máu cũng phải cố nuốt vào trong bụng!”.

Tôi thì lại cảm thấy máu trong người bốc hết lên đầu, cúi xuống nắm lấy bờ vai của Lục Ly, giọng nói đầy vẻ hồi hộp: “Những điều em nói có thật không? Người đang mang thai không phải là ta mà là Giang thị?”.

Lục Ly cứ nghẹn ngào không nói nên lời.

Tôi nôn nóng dùng sức lắc người Lục Ly, hỏi: “Nói xem, rốt cuộc là ai có thai?”.

Lục Ly gạt mạnh những giọt lệ trên mặt, cố kìm cơn tức giận, nói: “Là tiện nhân Giang thị, cũng gần hai tháng rồi, đang dưỡng thai. Trong nhà đang tìm mọi cách để khiến Giang thị phá bỏ cái thai ấy. Mọi người lo rằng, nếu nghiệt chủng đó sinh ra là con trai, Hoàng thượng vốn đã bị con tiện nhân ấy mê hoặc, đến lúc đó lại bắt nưng nưng nhận cái đồ nghiệt chủng ấy làm con thì chẳng phải nó sẽ trở thành trưởng tử, danh chính ngôn thuận lên ngôi thái tử sao? Vì thế, người trong nhà mới ép Tổng thái y nói nưng nưng có thai. Làm như vậy, nếu loại bỏ được cái thai trong bụng của Giang thị, nưng nưng có sinh được hay không đều không sao. Nếu lỡ không loại bỏ được thì chúng ta phải nhanh chóng sinh ra long tử trước ả ta, làm cho Hoàng thượng không tìm được bất cứ cơ hội nào!”.

Mẹ kiếp, đây không biết có phải là một phiên bản khác của “ly miên hoán chúa” không?

Tôi nghe xong, thờ người ra một hồi, có chút khó chấp nhận.

Vốn dĩ chuyện Giang thị có thể mang thai là một chuyện rất tuyệt. Hiện tại, thân phận của Giang thị không có gì danh giá, chỉ cần sinh được hoàng tử thì Tề Thịnh, vì không muốn để đứa bé phải chịu thiệt thòi, sẽ mang nó về cho tôi, sau đó ít năm sẽ để cho Giang thị thay tên đổi họ vào trong cung...

Mấy năm ấy cũng chính là khoảng thời gian mà tôi muốn lợi dụng, chỉ cần sắp xếp cho thấu đáo: Người nhà họ Trương và Nhà xí huynh chung sức làm khó dễ, ép Tề Thịnh vào chỗ không còn đường chống trả, đến lúc đó chỉ có thể xuống chỗ Diêm Vương mà cùng Giang thị “một đời một kiếp chỉ có mình nàng”!

Đáng tiếc thay, tất cả những dự định đó đã bị cái tin tôi “có thai” phá hỏng. Sau khi bị bắt say rượu, tôi lại bị bắt mang thai... Vì sao cái đám người đó không nói trước với tôi?

Có nổi khổ không thể nói ra, tôi chỉ muốn chửi mắng ai đó một trận cho hả!

Lục Ly thấy tôi mãi vẫn không có phản ứng gì thì rất sợ, cứ ôm lấy chân tôi, vừa lắc vừa gọi: “Nưng nưng, nưng nưng!”.

Lúc đó tôi mới định thần, mắng: “Sao không nói chuyện này sớm hơn?”.

Lục Ly giật mình, ngã người về sau theo phản xạ, sau đó lại chồm tới, khóc lóc giải thích: “Trong nhà biết tính nường nường, sợ nếu nói ra trước thì nường nường sẽ làm lộ chuyện, chưa biết chừng không nên được còn tìm tới điện Ưu Lan làm um lên, đến lúc ấy lại trúng kế của tiện nhân Giang thị, khiến Hoàng thượng có cơ phế hậu”.

Thấy Lục Ly khóc lóc như mưa, tôi chẳng biết phải nói gì, đành ngồi xuống giường ủ rũ. Chuyện Hoàng hậu có thai lập tức sẽ được truyền khắp hậu cung, sau đó là trên dưới triều đình... Vốn là tam giác vàng hoàn hảo, trong chốc lát lại mọc thêm ra một góc. Dù thế nào, tôi cũng phải nói rõ chuyện này với Nhà xí huynh.

Tôi ngược mắt nhìn Lục Ly, nghĩ xem phải nói thế nào để cô hiểu, tôi mới chính là chủ nhân đích thực của cô. Có điều thấy cô bé khóc lóc rất tội nghiệp, tôi cũng không nỡ nói nặng, cuối cùng nghiêm túc nhắc nhở mấy câu: “Lục Ly, sau này làm việc gì thì cũng phải nói trước với ta. Bây giờ em là thị nữ của Hoàng hậu chứ không phải là thị nữ của Trương gia, ta mới là người cho em ăn, cho em mặc, sau này còn phải lo việc gả chồng cho em nữa. Nếu sau này em còn tự tiện làm việc cho người khác thì đừng trách ta vô tình!”.

Lục Ly sợ ngây người, liên tục chớp chớp đôi mắt hạnh, cũng không biết nghe có hiểu hay không nữa.

Tôi bắt lực, đành xua tay coi như chấm dứt đề tài này, sau đó dặn Lục Ly: “Bây giờ em hãy nghĩ cách nhấn cho Sở vương, bảo hắn ta nhanh chóng tới chỗ ta!”.

Lục Ly vẫn ngây người ra, sau đó bỗng nhào tới, nhỏ giọng van nài: “Nường nường! Nường nường tuyệt đối đừng làm những chuyện ngốc nghếch! Tổng thái y sẽ tìm cách để nường nường không có kinh nguyệt, còn trong nhà cũng sẽ tìm được hài nhi thích hợp. Hơn nữa, nếu bây giờ nường nường tìm Sở vương điện hạ giúp đỡ, một là không tránh khỏi con mắt soi mói của những người trong cung, nếu chẳng may chuyện lộ ra ngoài thì chỉ có đường chết; hai là hiện tại thân thể nường nường chưa được bồi bổ tốt, khó mà một lần đã có thai được, cho dù có thai thì thời gian cũng không hợp!”.

Lúc đầu tôi nghe không hiểu, nhưng sau một hồi ngẫm nghĩ mới hiểu ý tứ của Lục Ly. Nhìn khuôn mặt khẩn khoản của cô, bàn tay tôi đã gợn lên rồi lại hạ xuống, bụng nhủ thầm: Ta không đánh đàn bà, ta không đánh đàn bà...

Tôi hít một hơi thật sâu, nói: “Đứng dậy”.

Có lẽ do vẻ mặt của tôi lúc đó rất khó coi nên Lục Ly sợ quá, vội lồm cồm bò dậy, run rẩy đứng sang một bên.

Tôi nghiêm túc nói với cô: “Thứ nhất, đứa trẻ trong bụng Giang thị phải giữ lại! Em nhấn tin về nhà, bảo họ không được làm bất cứ việc gì! Thứ hai, Tề Thịnh không phải là tên ngốc, chuyện các người kiếm một đứa trẻ ngoài cung, anh ta nhất định sẽ biết. Vì thế em bảo người trong nhà từ bỏ ngay ý định đó, đồng thời tìm cách vứt bỏ cái đồ giả trong bụng ta một cách danh chính ngôn thuận! Thứ ba, nói với người trong nhà, ta rất nhớ Nhị cô nương, bảo cô ấy vào cung chơi với ta mấy ngày. Thứ tư, nhanh chóng sắp xếp để ta gặp mặt Sở vương!”.

Lục Ly gật đầu.

Tôi thở phào, nét mặt cũng dịu đi, có điều thấy vẻ mặt của Lục Ly vẫn bàng hoàng lại mềm lòng, định nói mấy câu an ủi thì nghe thấy tiếng của nội thị: “Hoàng thượng giá lâm!”.

Tôi vội hạ giọng đe Lục Ly: “Lau hết nước mắt đi, cười lên ngay!”.

Lục Ly vội cúi đầu lau nước mắt, lúc ngẩng lên miệng đã nở nụ cười tươi như hoa.

Tôi trở mắt. Đúng là đàn bà, thay đổi còn nhanh hơn cả trở bàn tay, không biết đến lúc nào tôi mới nắm được kỹ năng này đây!

Tề Thịnh đã xuất hiện ở cửa điện, cũng không nói gì, chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt rất khó hiểu. Kể từ sau đêm Nguyên tiêu ấy, đã hơn một tháng rồi Tề Thịnh không đến chỗ tôi. Vì lần đó anh ta bỏ đi khi chúng tôi đang ở trên giường nên lần này gặp lại ở dưới giường, tôi không khỏi cảm thấy có chút mâu thuẫn, trong chốc lát không biết nên tỏ ra “vui mừng khôn xiết” hay “ầm ức trách hờn”.

Vẫn là Lục Ly phản ứng nhanh, cô lập tức chạy tới đỡ tôi bước ra nghênh đón, cười nói: “Hoàng thượng đến vừa đúng lúc, Hoàng thượng hãy mau đỡ dành nương nương đi. Tổng thái y bắt mạch, bảo nương nương đã có tin vui, thế là nương nương vừa khóc vừa cười như trẻ con ấy”.

Tôi suy nghĩ một chút, lập tức chống một tay vào hông.

Cảnh tượng ấy lọt vào mắt của Tề Thịnh, vẻ mặt vốn điềm tĩnh như nước của anh ta bỗng trở nên sinh động hẳn, ánh mắt cũng chứa đựng nét cười.

Tôi không sao đoán được những suy nghĩ thực sự trong lòng Tề Thịnh, đành dùng bất biến ứng vạn biến.

Tề Thịnh bước lên mấy bước đón tôi từ tay Lục Ly, một tay nắm cổ tay, một tay đỡ hông tôi, dìu về phía chiếc giường, bình thần dặn dò: “Mấy tháng này làm gì cũng phải chú ý giữ gìn, chờ đến khi nào khỏe hẳn hãy nói”.

Trước sự quan tâm bất ngờ này tôi không khỏi giật mình, bất giác ưỡn thẳng lưng nhưng bụng vẫn cứ phẳng như trước. Ngẫm lại thì nhận ra, diễn bộ dáng mang thai bây giờ vẫn hơi sớm nên tôi lập tức tránh bàn tay đặt lên hông mình của Tề Thịnh, cười khan nói: “Cũng chỉ là mang một đứa trẻ thôi mà, cần gì phải như vậy”.

Tề Thịnh im lặng, từ từ thu bàn tay về.

Phía ngoài điện vọng vào tiếng báo tin của các cung nữ: “Hoàng thượng, nương nương, Trần thực phi, Hoàng hiền phi và Lý chiêu nghi đến chúc mừng nương nương, đứng chờ ở ngoài cửa điện”.

Tôi ngây người, đưa mắt lên nhìn Tề Thịnh, thấy anh ta cúi đầu dường như không có ý định lên tiếng trả lời, đành phải hắng giọng truyền: “Cho bọn họ vào”.

Ngay sau đó đã nghe thấy tiếng ngọc bội va vào nhau xúng xém, một đoàn mỹ nhân với đủ sắc thái yến oanh bước vào trong điện, người nào cũng miệng thì chúc mừng tôi, mắt lại dính vào người Tề Thịnh.

Trong lòng tôi bỗng nhiên cảm thấy chua chát, cả một bầy mỹ nhân như hoa thế này đều chết héo trên cái cây cong queo là Tề Thịnh, không hiểu thiên lý ở đâu? Nếu đã không hiểu thế nào là thương hoa tiếc ngọc thì sao không xây tường cung thấp một chút để các nàng tiện bề trèo ra?

Tề Thịnh tỏ ra phiền chán, chỉ vài câu nói đã xua hết cả một đoàn mỹ nhân ấy ra về, sau cùng còn dặn nội thị: “Hoàng hậu vừa mới có thai, đừng để bọn họ đến làm phiền, trước mắt miễn việc vãn an hằng ngày cho bọn họ”.

Tôi ngây người, trong lòng vô cùng tức giận: Mẹ kiếp! Ông đây chỉ còn mỗi một thú vui nhỏ nhoi ấy mà anh dám cắt mất!

“Khoan đã!”, tôi vội gọi nội thị đó lại, nói với Tề Thịnh bằng vẻ mặt nghiêm túc: “Hoàng thượng, lẽ bất khả phế, nếu thiếp đã là người cai quản lục viện thì càng phải gương mẫu. Việc vãn an hằng ngày của các phi tần không thể miễn được, thiếp còn phải dẫn bọn họ tới vãn an Thái hoàng thái hậu và Thái hậu nữa!”.

Tề Thịnh không nói gì, nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu.

Tôi nghĩ, nếu đã mở miệng rồi thì chi bằng cứ nói cho rõ, vì thế liền ra hiệu cho nội thị lui ra, hít một hơi thật sâu, nói: “Hoàng thượng, thiếp đã từng nói với Hoàng thượng, thay vì hai người cứ phải đoán mò suy nghĩ của nhau thì chi bằng cứ nói thẳng ra, sau đó cùng bàn bạc và giải quyết. Hiện tại, thế lực nhà họ Trương rất lớn, nếu thiếp lại sinh con trai, e rằng thế lực bên đó càng mạnh hơn. Có thai không phải là mong muốn của thiếp, vì thế đứa con này có cần hay không, tất cả phụ thuộc vào chàng”.

Vẻ mặt của Tề Thịnh vẫn không thay đổi, sau đó cúi đầu xuống, im phắc như sư nhập thiền. Còn tôi thì rất sốt ruột, vốn có thể từ đôi mắt của anh ta mà đoán biết ít nhiều, giờ thì chịu rồi, chỉ còn biết trông chờ vào chính mình mà thôi!

Từng có một cao nhân nói rằng: Khi đấu với người thông minh, biện pháp tốt hơn cả là nói thẳng, đấu mắt với họ chỉ khiến cho họ coi thường bạn mà thôi. Còn khi đấu với đầu đất, cách tốt nhất cũng là nói thật, nếu không đối phương sẽ hiểu nhầm bạn.

Tôi cân nhắc, Tề Thịnh không thể coi là thông minh, nhưng ít nhiều cũng coi là đầu đất, nói thẳng với anh ta có lẽ không có vấn đề gì.

Tôi suy nghĩ một lúc rồi tiếp tục: “Nói thật với chàng, thiếp đã biết chuyện người ở điện Ưu Lan có thai rồi. Chàng cũng biết đấy, thiếp không có ý định tranh sủng nên không ghen tị gì với Giang thị, ngược lại còn cảm thấy đồng cảm và thương hại. Chỉ có điều, Triệu vương phi dù xem như đã chết nhưng những người biết mặt nàng ấy không ít, dù thế nào thì cũng phải đợi mấy năm, đến khi mọi người gần như quên hết chuyện này rồi mới có thể thay đổi thân phận cho nàng ấy mà đón vào cung một cách đàng hoàng. Nhưng đứa trẻ thì không đợi được, không thể để nó lớn lên trong cung mà không có danh phận gì. Vì vậy... nếu chàng tin thiếp, hãy để nó mang tên của thiếp, nó sẽ trở thành trưởng tử. Như thế, sau này nếu chàng muốn truyền ngôi cho nó cũng sẽ dễ dàng hơn”.

Tôi nói một hơi khô cả miệng, thuận tay cầm lấy cốc trà trên bàn, còn chưa kịp uống thì đã bị Tề Thịnh cướp mất, lạnh lùng nói: “Bảo bọn họ đổi trà nóng vào đây”.

Tôi vẫn chưa nói xong nên không có ý định gọi người vào, đành phải đặt chén trà xuống, đưa lưỡi liếm đôi môi khô nẻ, tiếp tục khuyên nhủ Tề Thịnh: “Chàng đừng trách thiếp nói nhiều, nhưng chuyện chàng cứ giữ lấy Giang thị như vậy cũng không phải cách hay. Giang thị đáng thương, nhưng những người khác trong hậu cung không lẽ không đáng thương sao? Vừa rồi chàng cũng nhìn thấy ánh mắt bọn họ nhìn chàng như thế nào rồi đấy. Đối với đàn bà, điều đáng sợ nhất chính là không công bằng, mừng Một chàng ngủ ở chỗ Giang thị thì ngày rằm cũng nên đổi đến một nơi khác, Trần thực phi, Hoàng hiền phi, hay Lý chiêu nghi đều được. Chàng là Hoàng thượng, lẽ dĩ nhiên là có tam cung lục viện, Giang thị phải hiểu điều đó mới đúng, đâu có chuyện đòi hỏi phải “một đời một kiếp chỉ có mình nàng” được? Trái tim chàng dành cho nàng ta như thế cũng đủ lắm rồi, ít nhiều cũng cần phải chăm sóc đến các phi tần khác trong cung...”.

Tôi vẫn còn chưa nói hết câu, thì nghe đánh “rốp”, Tề Thịnh đã bóp vỡ chén trà trong tay.

Ái chà, đúng là lời thôi dài dòng quá rồi!

Tôi vội vàng nói: “Coi như thiếp chưa nói gì, chưa nói gì. Chàng cứ việc cùng Giang thị ‘một đời một kiếp’ đi, để chuyện trong cung cho thiếp lo, thiếp lo!”.

Tề Thịnh không nói gì, đứng dậy nhìn tôi bằng vẻ mặt hằm hằm, sau đó quay người bỏ đi.

Tôi ngồi ngây ra một hồi lâu, trong lòng bực bội với tính cách không nói câu nào đã dưng dưng tức giận bỏ đi của Tề Thịnh.

Lục Ly chạy từ ngoài vào, nhìn thấy những mảnh sứ vỡ trên sàn vội kêu to một tiếng, nhào tới cầm hai tay tôi lên nhìn kỹ, cuống quýt hỏi: “Nương nương, bị thương ở đâu? Sao chảy nhiều máu thế này?”.

Tôi giật mình, nhìn kỹ những mảnh sứ vỡ, lúc đó mới phát hiện ra máu dính trên đó và cả dưới sàn nhà.

Lúc đó tôi hồi hận tới mức chỉ muốn đập đầu vào tường. Ôi trời, thế là hỏng hết rồi, tôi đã đắc tội với Tề Thịnh rồi!

Lục Ly vẫn cứ lật đi lật lại bàn tay tôi như muốn tìm ra chỗ bị thương.

Tôi rút tay về, sai Lục Ly: “Mau lên, mau làm những việc ta vừa bảo đi”.

Phải nói là, tuy suy nghĩ của Lục Ly có phần luẩn quẩn nhưng khả năng làm việc thì rất tốt, ngay hôm sau Trương nhị cô nương đã lập tức vào cung với danh nghĩa thăm chị.

Ông nội của Trương thị là người què chân nhưng rất đẹp trai, còn Trương lão thái thái hồi còn trẻ cũng là một mỹ nhân, vì thế hai chị em nhà họ Trương đều xinh đẹp. Nếu nói Trương thị là một đoá mầu đơn rực rỡ, thì Trương nhị cô nương sẽ là một đoá sen trắng thanh khiết, tao nhã.

Nhìn Trương nhị cô nương e thẹn cúi đầu, tôi cảm thấy vô cùng cảm động. Một mỹ nhân như vậy mà phải đẩy vào lòng người khác. Ôi cha, thế này có khác gì đâm dao vào da thịt tôi!

Sau khi ra lệnh cho tất cả cung nữ trong điện lui ra, lại sai Lục Ly đứng hầu ngoài điện, tôi đưa tay vỗ vỗ Trương nhị cô nương: “Đến ngồi cạnh ta”.

Trương nhị cô nương đứng lên bước tới bên tôi rồi ngồi xuống, đầu vẫn giữ tư thế hơi cúi như cũ, đôi môi hồng hé mở, cất tiếng gọi: “Nương nương”.

Tiếng gọi ấy chẳng khác gì một chậu nước lạnh dội xuống khiến những ý nghĩ tốt đẹp trong đầu tôi trôi sạch.

Tôi hăng giọng, khẽ hỏi: “Muội có biết tướng quân Hạ Binh Tắc không?”

Trương nhị cô nương đỏ mặt, thoáng hoảng hốt.

Tôi thăm nghĩ, xem ra là có chuyện rồi.

Năm ngoái, khi Tiên đế tới hành cung ở Phụ Bình đã bảo mấy ứng cử viên cho chức vương phi của Nhà xí huynh cùng tới đó để cân nhắc, trong số đó có Trương nhị cô nương. Lúc đó Tề Thịnh sợ Nhà xí huynh và Trương gia có mối quan hệ với nhau nên đã ngầm ngăn chặn, để cho Tả dự vệ tướng quân Hạ Binh Tắc trai trẻ, tuần tú đi hộ tống, mục đích là để cho Hạ Binh Tắc giữa đường giải quyết tận gốc vấn đề Nhà xí huynh.

Nhưng chưa đưa được người đến nơi thì Tiên đế đã đột ngột băng hà, Hạ Binh Tắc nửa đường phải quay về Thịnh Đô, đem quân giúp Tề Thịnh đăng cơ. Mới nửa năm trước, nhiều chuyện vẫn còn sờ sờ trước mắt, nhưng đáng tiếc, con người đã thay đổi. Tết Đoan Ngọ năm ngoái Trương nhị cô nương còn tỏ ra rất bên bên, xấu hổ trước Nhà xí huynh, nhưng bây giờ chỉ mới nghe thấy tên Hạ Binh Tắc thôi mà mặt mũi đã đỏ bừng.

Xem ra, gạo đã nấu thành cơm mất rồi.

Ôi, đàn bà đúng là loài dễ thay đổi.

Tôi thăm kêu lên như vậy, nói: “Muội đừng hỏi ta vì sao lại biết. Nếu ở những gia đình bình thường thì hai người bọn muội, trai tài gái sắc, lại yêu thương nhau, tất nhiên là một mối nhân duyên rất tốt đẹp. Nhưng Trương gia chúng ta là ngoại thích^[1], lại nắm giữ binh quyền nên chắc chắn sẽ khiến Hoàng thượng kiêng kị. Hơn nữa, Hạ gia cũng là trụ cột triều đình, mẹ đẻ của Hạ tướng quân lại là cháu gái ruột của Thái hoàng thái hậu...”.

[1] Ngoại thích: gia đình phía mẹ hoặc vợ vua.

Khuôn mặt vốn ửng đỏ của Trương nhị cô nương dần dần trắng bệch, bàn tay nắm chặt lấy vạt áo, cúi đầu không nói gì.

Tôi không nỡ dọa cô bé nữa nên kết thúc bằng một câu nhẹ nhàng: “Ta chỉ hỏi muội, muội định thế nào?”.

Trương nhị cô nương gần như muốn khóc, đứng bất động, quỳ xuống trước mặt tôi, vừa khóc vừa nói: “Đại tỷ, muội thực lòng thích huynh ấy, muội thực lòng rất thích huynh ấy!”.

Tôi kìm nén cảm giác thương hoa tiếc ngọc, cố ý dừng một lát mới hỏi: “Thế còn Hạ tướng quân thì sao? Hạ tướng quân nói gì?”.

Trương nhị cô nương ngập ngừng một lát, mặt thoáng ửng đỏ, trả lời lí nhí như tiếng muỗi kêu: “Huynh ấy nói, huynh ấy nhất định sẽ không phụ muội”.

Hừ, đúng là một lời hứa hay! Tề Thịnh trước đây cũng nói như vậy, thế rồi lập tức trở mặt đẩy ông đây xuống Uyên Giang. Đến bây giờ, người anh em dưới trướng anh ta cũng nói với tiểu muội của ông như thế.

Tôi nhìn Trương nhị cô nương chăm chú, hạ giọng hỏi: “Muội sẵn sàng hy sinh thân phận của mình?”.

Trương nhị cô nương suy nghĩ một lát rồi gật đầu về kiên quyết.

“Như thế thì dễ rồi. Muội hãy đến nói với Hạ Binh Tắc: Vì Hạ Binh Tắc muội có thể hy sinh thân phận là nhị cô nương nhà họ Trương, chỉ mong được ở bên cạnh Hạ Binh Tắc, làm nô tì, làm thê thiếp đều được!”.

Trương nhị cô nương mở to mắt ngạc nhiên.

Tôi cười, ghé sát vào tai cô bé nói: “Ngốc ạ, muội nghĩ mà xem, muội như thế sẽ càng làm cho Hạ Binh Tắc cảm động, lại càng thương yêu muội hơn. Nhưng nhà họ Hạ dám để cho em gái ruột của Hoàng hậu làm nô

tì, làm thế thiếp ư? Chỉ cần hai người tiền trạm hậu tẩu, hai bên gia đình vì sĩ diện cũng sẽ giữ kín chuyện đó thôi. Về phần mình, ta sẽ ngấm ngấm giúp cho hai người!”.

Trương nhị cô nương là một cô gái thông minh, cúi đầu suy nghĩ một chút đã hiểu. Nhưng rồi cô đỏ mặt, khẽ hỏi: “Nếu... nếu huynh ấy... không... thì sẽ thế nào?”.

Tôi thấy rất vui, chớp chớp mắt, cười đáp: “Quyền quyết định chuyện này từ trước tới nay không nằm trong tay đàn ông”.

Trương nhị cô nương ngây người một lát rồi lập tức hiểu ra, đưa tay khẽ dấm vào người tôi nũng nịu: “Đại tỷ, tỷ thật xấu!”.

Đúng thế, tôi cũng cảm thấy mình rất xấu, nhưng còn cách nào đâu?

Lục Ly tiến Trương nhị cô nương về xong liền thắc mắc: “Sao nương nương lại khích lệ Trương nhị cô nương bỏ trốn như vậy? Chuyện này mà lộ ra thì Trương nhị cô nương sẽ bị hủy hoại mất”.

Tôi cảm thấy, nếu đã quyết định dùng Lục Ly thì có một số chuyện không thể giấu được cô. Cứ để cho cô ấy biết một nửa rồi làm hỏng chuyện của tôi thì thà rằng nói hết cho cô ấy biết là hơn.

“Tình hình trong quân đang ở thế chân vạc, nhà họ Trương chúng ta là mạnh nhất, còn lại là Hạ gia và Dương gia ở Giang Bắc. Dương gia và Sở vương trước giờ vẫn có quan hệ không rõ ràng, Hoàng thượng đương nhiên không dám dùng, nếu muốn đánh Trương gia chúng ta thì chỉ có thể dùng Hạ gia. Nếu Nhị muội đã dính vào Hạ Bình Tắc, cho dù kết quả thế nào, thì cũng đã tạo ra một khe hở giữa Hoàng thượng và Hạ gia, đến lúc Hoàng thượng muốn dùng nhà họ Hạ chắc chắn phải cân nhắc kỹ càng.”

Lục Ly nghe xong cứ há hốc mồm, một hồi sau mới định thần lại, khen: “Nô tì hiểu rồi, nương nương thật là sáng suốt!”.

Hành vi nịnh hót này chẳng đau cũng chẳng ngứa nên tôi không để ý, chỉ hỏi lại Lục Ly: “Lục Ly, em có biết vì sao chuyện gì ta cũng không giấu em không?”.

Lục Ly hơi ngẩn người, nhìn tôi vẻ không hiểu, nghĩ một lát rồi nói: “Vì nô tì luôn rất trung thành với nương nương”.

Tôi cười, lắc đầu: “Lòng trung thành là thứ khó nói cho rõ ràng nhất! Ta tin em chỉ vì số phận của em và ta đã buộc lại với nhau, ta sống thì em sống, ta chết thì em cũng chết theo. Mà trên đời này, chẳng có thứ gì quan trọng hơn sự sống chết của chính bản thân mình cả”.

Lục Ly cúi đầu im lặng hồi lâu rồi ngược mắt lên nhìn tôi, hỏi: “Nếu nương nương đã thấy rõ như vậy thì tại sao tại không hề có chút ý định giành lại trái tim Hoàng thượng? Mọi người đều nói, Giang thị rất thông minh nhưng theo nô tì thấy, ả ta không thể nào sánh được với nương nương”.

“Đó là câu nói khác mà ta muốn nói với em: Trên đời này điều không đáng tin nhất đó là lòng người, mà trái tim của đàn ông lại càng là thứ rất rất rất không đáng tin cậy.”

Lục Ly ngây người nhìn chằm chằm như thể không nhận ra tôi, khẽ lẩm bẩm: “Nương nương, nương nương sao vậy?”.

Tôi đưa tay ra xoa đầu Lục Ly, cười đáp: “Lục Ly, nương nương của em chỉ muốn nói cho em biết, mặc dù đàn ông thích đàn bà thông minh nhưng lại đều chọn người ngốc làm vợ, vì sao lại thế? Là vì muốn được yên tâm! Em càng ngốc thì hẳn ta lại càng yên tâm, càng không đề phòng em. Cũng giống như việc em ở trước mặt ta, cho dù em thông minh thế nào không biết, chỉ cần em càng tỏ ra ngu ngốc, ta lại càng yên tâm dùng em”.

Lục Ly hơi rùng mình, hỏi bằng giọng run rẩy: “Nương nương đang nói gì, nô tì nghe không hiểu”.

Tôi không muốn mất công tiếp tục nên chỉ nhướn mày, cười nói: “Nghe không hiểu thì thôi. Trước tiên hãy nghĩ cách hẹn Sở vương vào cung để gặp ta đi đã”.

Lục Ly cũng không nói gì thêm nữa chỉ cúi đầu “Vâng” một tiếng. Lúc cô sắp rời đi, tôi gọi lại, nghiêm túc dặn dò: “Vì mạng sống của hai chúng ta, nhất định phải giữ vững lập trường đấy!”.

Bàn tay bám lên cửa của Lục Ly cứ run lên. Tôi thấy hơi hồi hận. Lẽ ra không nên nói quá rõ ràng như vậy, nếu chẳng may Lục Ly thay đổi, giáng cho tôi một đòn thì sẽ thế nào?

Có điều, sự thật đã chứng minh, Lục Ly vẫn là người đồng chí tốt, sẽ không để tâm trạng cá nhân ảnh hưởng tới công việc. Cô lập tức xúc tiến buổi gặp gỡ giữa tôi và Nhà xí huynh.

Đó là lần nói chuyện thẳng thắn thứ hai giữa tôi và Nhà xí huynh kể từ sau khi tôi trở thành hoàng hậu. Địa điểm là trong Ngự hoa viên, trên đường tôi đi vấn an Thái hậu trở về, còn Nhà xí huynh thì đang trên đường đi vấn an Thái hậu. Thế là hai chúng tôi tình cờ gặp nhau trên đoạn nhất định phải đi qua: Ngự hoa viên.

Tôi hoàn toàn bó tay trước sự sắp xếp này.

Lục Ly thấy sắc mặt tôi không tốt vội giải thích: “Nương nương thử nghĩ xem, càng quang minh chính đại, người khác lại càng không nói gì được”.

Đúng thế, chuyện đáng xấu hổ nhất, nếu có thể quang minh chính đại nói trước chốn đông người, chẳng phải sẽ trở thành thông cáo báo chí rồi à?

Nhà xí huynh vẫn giữ vẻ mặt bình thản, hơi khom người hành lễ rồi lên tiếng chào: “Hoàng tẩu”.

Tôi gật đầu, đáp bằng giọng rất lãnh đạm: “Sở Vương điện hạ”.

Nhà xí huynh khẽ cười, nói: “Đã lâu không gặp Hoàng tẩu, nghe nói Hoàng tẩu đã có mang, thần đệ xin chúc mừng”.

Tôi kéo chặt tấm áo choàng che gió trên người, hất cằm về phía Vọng Vân đình, rất tự nhiên nói với Lục Ly: “Tối chỗ kia ngồi một chút đi”.

Lục Ly lập tức sai người cung nữ đứng hầu bên cạnh: “Cô mau đi lấy đệm cho nương nương lại đây. Còn cô, mau đi bê chậu than vào đặt ở trong đình đi, còn cô...”.

Lục Ly đưa bàn tay nón nà lướt một vòng, những cung nữ đi theo phía sau tôi lập tức tản đi, người nào làm việc người ấy.

Tôi vô cùng vừa ý, cảm thấy Lục Ly đúng là có nhiều chiêu trò.

Nhà xí huynh nhếch môi cười, đứng bên cạnh không nói gì. Tôi đưa mắt nhìn anh ta một cái rồi quay người bước tới Vọng Vân đình. Mãi cho tới lúc tôi đi được mấy bước rồi anh ta mới đi theo.

Vì đang cuối đông nên cây cỏ trong Ngự hoa viên một mảng tiêu điều, cảm giác mà nó mang đến ỗi người vì thế cũng rất khác nhau. Tâm trạng hiện tại của tôi không phù hợp để tức cảnh sinh tình, chỉ cảm thấy như thế cũng rất tốt. Xung quanh hoàn toàn trống trải, chẳng có chỗ nào để nấp, càng đỡ phải lo tai vách mạch rừng.

Tôi chậm chậm đi cách Nhà xí huynh ba, bốn bước chân, không rào đón mà nói thẳng vào chủ đề chính: “Người có thai không phải là ta, là Giang thị”.

Bước chân của Nhà xí huynh hơi dừng lại, im lặng một hồi, sau đó chậm rãi nói bằng giọng trầm thấp: “Thần đệ biết rồi”.

Tôi bất giác dừng lại, quay người nhìn thì thấy khóe môi của Nhà xí huynh cong lên, nụ cười chỉ thoáng qua trên môi nhưng lại đọng rất rõ trong đáy mắt. Tôi nghĩ anh ta chắc đã biết hết cả rồi nên yên tâm quay đầu lại. Quả nhiên nói chuyện với người thông minh là tốt nhất, chẳng cần phải giả vờ ngu ngốc, cũng không cần phải nói nhiều, tiết kiệm bao nhiêu công sức.

Lục Ly dìu tôi vào Vọng Vân đình, tôi xoay người lại đang định ngồi xuống ghế thì bị Lục Ly ở bên cạnh ngăn lại. Bàn tay của Lục Ly rất mạnh nhưng lời nói lại vô cùng dịu dàng và đầy ẩn ý: “Nương nương, trời lạnh lắm, sức khỏe hiện giờ của nương nương không chịu được đâu. Nếu nương nương ngồi đây mà Hoàng thượng biết được sẽ trách bọn nô tì là hầu hạ không chu đáo”.

Tôi ngây người, lúc đó mới hiểu ý tứ của Lục Ly, đành đứng im chỗ cũ.

Nhà xí huynh tiến vào trong thấy thế, không nói gì mà lập tức cởi tấm áo choàng trên người phủ lên ghế, sau đó lùi hai bước, cất giọng bình thản: “Hoàng tẩu ngồi chỗ này đi”.

Tôi lặng lẽ nhìn, trong lòng lại càng thấy khâm phục Nhà xí huynh. Có thể thực hiện kỹ năng dịu dàng đối đãi người khác đến mức độ này, quả là xứng danh “Nam Hạ đệ nhất phong lưu hoàng tử”. Đáng tiếc ông đây không phải là đàn bà, sao có thể bị trò mèo này mê hoặc được!

Tôi ngồi xuống không chút khách sáo, ngẩng đầu lên hỏi Nhà xí huynh: “Nghe nói mấy ngày trước Hoàng thượng lại trách móc điện hạ?”.

Nhà xí huynh vẫn khoanh tay cung kính đứng cách tôi ba bước nghe vậy liền đáp: “Thần đệ làm việc không cố gắng, Hoàng thượng trách mắng là rất đúng”.

Tôi không nén được cười, nói: “Hoàng thượng mới đăng cơ, công việc nhiều, khó tránh khỏi có lúc bực bội, Sở vương điện hạ hãy hiểu cho Hoàng thượng. Còn về nhà họ Trương, bản cung sẽ nói với họ, bảo họ cùng Sở vương điện hạ đồng tâm hiệp lực phò tá Hoàng thượng. Chỉ cần qua khoảng thời gian này mọi thứ sẽ dần dần tốt thôi”.

Nhà xí huynh nghe vậy, khẽ gật đầu nói: “Hoàng tẩu yên tâm, thần đệ sẽ dốc lòng phò tá Hoàng huynh, cũng mong Hoàng tẩu sớm sinh long tử để ổn định nền tảng đất nước”.

Thấy anh ta tỏ ra rất biết điều như vậy, trong lòng tôi rất nhẹ nhõm, bèn cười nói: “Sở vương điện hạ hiểu như vậy là tốt rồi. Thời gian không còn sớm nữa, Sở vương hãy tới vấn an Thái hậu rồi về nhanh đi. Ngày nào Thái hậu cũng phải lễ Phật, đi đi kéo muộn lại làm gián đoạn việc tụng kinh của Người”.

Nhà xí huynh cũng không nói thêm, cung kính chào tôi rồi đi ra ngoài Vọng Vân đình.

Tôi gọi anh ta lại rồi đứng dậy khỏi ghế, sai Lục Ly lấy tấm áo choàng trả cho Nhà xí huynh, cười nói: “Có lòng như thế là được rồi, trời lạnh lắm, Điện hạ khoác lên cho ấm”.

Lục Ly đón chiếc áo, chạy tới đưa cho Nhà xí huynh.

Nhà xí huynh bình thản mỉm cười, choàng áo lên người, sau đó lại cúi chào tôi một lần nữa rồi mới quay người sải bước.

Lục Ly quay trở về bên tôi, khẽ nói: “Nương nương, nếu đã xong việc rồi thì chúng ta về thôi”.

Từ phía xa, một cung nữ ôm chiếc đệm đang chạy tới, phía sau là nội thị bê lò sưởi.

Tôi lắc đầu, nếu đã mang những thứ đó ra đây thì ngồi thêm một lát nữa rồi về. Tôi lại ngồi xuống chiếc ghế đã được phủ đệm, sai Lục Ly: “Ngày thường nói nhiều, mệt rồi. Em hãy dẫn bọn họ ra chỗ xa xa mà chơi, để ta ngồi đây một mình”.

Lục Ly không hiểu: “Nương nương?”.

Tôi xua tay về phía Lục Ly.

Lục Ly khẽ cắn môi rồi dẫn mấy cung nữ lui ra.

Vọng Vân đình địa thế cao, từ đây có thể nhìn thấy mấy cụm cung điện xa xa, trông rất yên ả, thanh bình. Nếu không phải là người trong cuộc thì ai thấy được những cơn sóng ngầm, những nguy cơ, giành giật ẩn sâu dưới vẻ yên bình ấy.

Tôi ngồi ở đó một lúc lâu rồi mới đứng dậy, bước tới bên Lục Ly đứng hầu bên ngoài, nói: “Đi nào, hồi cung!”.

Lục Ly thở phào một cái rõ to, cúi đầu đi theo tôi về cung.

Tôi không muốn nói năng gì, Lục Ly cũng vậy, mấy cung nữ theo hầu ở phía sau lại càng không dám lên tiếng. Vì thế mà khi chúng tôi về đến gần hòn giả sơn mới có thể nghe thấy rất rõ tiếng khóc sịt sịt vọng từ trong ra.

Tôi nghĩ, hỏng rồi, lại vướng vào phiền phức nữa rồi. Biết thế này tôi đã khua chiêng gõ trống từ xa.

Thân là hoàng hậu, giờ phút này đã nghe thấy tiếng khóc ấy, dù có muốn giả điếc cũng không được. Tôi thở dài, bất đắc dĩ sai Lục Ly: “Vào trong xem là ai”.

Lục Ly lập tức dò dẫm bước tới trước động đá của hòn giả sơn, đồng dặc nói: “Hoàng hậu nương nương đang ở đây, ai đang ở trong đó? Mau ra đây!”.

Được, nha đầu này quả là giỏi! Cho dù cái chức “hoàng hậu” này có giải quyết được gì hay không thì cũng cứ phải kéo người ấy ra rồi hãy nói!

Trong hòn giả sơn im lặng một lát, sau đó nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ, một cung nữ dáng người gầy guộc từ trong đó ra, nhìn tôi với vẻ sợ sệt rồi quỳ sụp xuống, dập đầu liên tiếp xin tha tội: “Hoàng hậu nương nương tha mạng, Hoàng hậu nương nương tha mạng!”.

Vì dập đầu quá mạnh nên chỉ một lát máu đã chảy ra không ít.

Nhìn thấy thế tôi không khỏi líu lười. Nha đầu này đúng là thật thà quá, đến cả dập đầu cũng làm đến nơi đến chốn. Có điều, tôi còn chưa nói gì cơ mà, cô ta có cần sợ đến mức ấy không? Nghĩ vậy, tôi vội sai Lục Ly đỡ cô ta dậy, nói: “Không có thù hận gì to tát, cần gì phải làm như vậy!”.

Người cung nữ kia nghe thấy thế, đưa mắt nhìn tôi với vẻ sợ sệt.

Tôi cũng ngậy người, cảm thấy khuôn mặt cô ta quen quen. Nghĩ một lát, tôi bỗng nhiên nhớ ra. Ồ, đây chẳng phải là cung nữ tôi đã gặp ở điện Ưu Lan hôm đó ư? Lần ấy cô ta không biết xưng hô với tôi thế nào nên bị Tề Thỉnh mắng cho.

Lục Ly đứng bên hình như đã đoán được điều gì, bước tới bên tôi, khẽ nói: “Nương nương, làm thế nào bây giờ?”.

Tôi không để ý đến lời của Lục Ly mà bước tới bên cạnh cung nữ, cúi người nhìn kỹ khuôn mặt của cô. Cô cung nữ ấy mới chỉ chừng mười bốn, mười lăm tuổi, khuôn mặt ngậy thơ ngấn lệ, trán bầm dập, trông rất thảm hại. Nhìn cảnh này, tôi không khỏi thấy thương hại, định lấy khăn tay ra lau mặt cho cô ta, nhưng thọc tay vào tìm hồi lâu mà không tìm được, đành quay người lại, chìa tay về phía Lục Ly: “Khăn tay!”.

Lục Ly vội đưa ra một chiếc khăn tay bằng vải, tôi cầm lấy đưa cho tiểu cung nữ, dịu dàng hỏi: “Có việc gì mà lại chạy vào đó khóc? Ai bắt nạt người?”.

Tiểu cung nữ vẫn giữ vẻ mặt sợ sệt, ngắc ngứ một hồi rồi lắc đầu rất mạnh, sau đó mới cất giọng run rẩy: “Không có, không có ai bắt nạt nô tì cả”.

Ừ, rất tốt, nếu cô đã nói là không có, vậy thì ta coi như chưa từng gặp cô là được, dù sao thì dân không kiện, quan không cứu mà!

Tôi đứng thẳng người dậy, phẩy tay, cười đáp: “Thế thì được! Nhanh đi, ở đâu thì về đó, sau này nếu có vấn đề gì về tình cảm cũng đừng để cho người khác bắt gặp, trong cung kiêng kị chuyện này đấy!”.

Về mặt của cung nữ lộ vẻ không dám tin, cứ ngậy ra nhìn tôi.

Tôi quay người, gọi Lục Ly: “Đi đi, trời lạnh lắm, về sớm thôi!”.

Lục Ly ném một cái nhìn dữ dằn về phía tiểu cung nữ, rồi mới bước tới đỡ lấy cánh tay tôi. Tôi cảm thấy cứ để một cô bé diu diu đi thì thật xấu hổ nên gạt tay Lục Ly ra, nói: “Không sao, ta tự đi được”.

Tôi mới đi được hai bước thì nghe thấy tiểu cung nữ kia đột nhiên gọi to: “Hoàng hậu nương nương!”. Tôi vừa quay lại thì đã thấy cô bé ấy nhào tới, ôm lấy chân, kéo vạt váy của tôi, khóc lóc nói: “Nương nương hãy phân xử chuyện này cho nô tì, nô tì bị oan, nô tì chưa bao giờ nghĩ đến chuyện quyền rũ Hoàng thượng! Nô tì chỉ pha cho Hoàng thượng một tách trà, nô tì không hề quyến rũ Hoàng thượng”.

Cô ta khóc lóc kể lể một hồi, tôi nghe cứ ong cả đầu lên, cũng không sao hiểu được ý mà cô bé muốn nói là gì, vì vậy đành nói: “Nếu muốn khóc thì cứ khóc cho thoải mái đi, còn muốn nói thì phải nói cho rõ ràng. Người cứ như vậy ta làm sao mà nghe rõ được?”.

Tiểu cung nữ ngậy người, sụt sịt nhìn tôi.

Tôi đoán cô bé vẫn chưa khóc đã, bèn nói: “Người cứ khóc cho xong đi rồi nói”.

Tiểu cung nữ vẫn cứ nghẹn ngào không nói. Tôi thực sự không còn cách nào khác đành phải thương lượng: “Hay là người cứ vào chỗ cũ mà khóc một lúc đi vậy?”.

Lục Ly ở bên cạnh lúc này đã nhìn không được, bước tới tát cho tiểu cung nữ một cái, giận dữ nói: “Nương nương hỏi thì người phải trả lời, người khóc lóc cái gì?”.

Tôi ngạc nhiên, đồng thời cảm thấy bất lực. Lục Ly vốn đã không chấp nhận được những người đàn bà cứ sấn vào Tề Thịnh, thế mà tiểu cung nữ ấy lại còn dùng từ “quyến rũ”. Lục Ly nhìn được đến lúc này cũng đã là quá lắm rồi.

Tiểu cung nữ bị Lục Ly tát cho ngã lăn ra đất, thân hình nhỏ bé trông càng thảm thương hơn. Mắt Lục Ly nhìn như hai ngọn lửa, xấn tay định đánh tiếp.

Tôi vội đưa tay ra ngăn: “Bà cô ơi, dừng tay lại đi!”.

Hai chúng tôi đang giằng co như vậy chợt nghe thấy tiếng cung nữ ở phía sau cung kính chào: “Hoàng thượng”.

Tôi nhìn về phía họ thì thấy Tề Thịnh mặc bộ thường phục màu xanh, phía sau chỉ có một tiểu nội thị, đang đi về phía chúng tôi.

Tôi ngây người ra, bàn tay lập tức buông lỏng.

Tiểu cung nữ này giờ cứ gục xuống khóc nức nở, lúc này càng như được khích lệ, nhào đến chân tôi, khóc rống lên: “Nương nương tha mạng, nô tì thực sự không quyến rũ Hoàng thượng!”.

Tôi còn chưa kịp lấy hơi, nghe cung nữ này nói vậy lại càng cảm thấy tức đến nghẹn thở. Sao cô ta lại thích dùng từ “quyến rũ” thế không biết?

Sau khi trấn tĩnh hơn, tôi không nhìn được mà đưa tay cốc đầu Lục Ly, bất lực mắng: “Lục Ly ơi là Lục Ly, em bảo ta phải nói với em như thế nào đây? Dù gì thì em cũng đã mười bảy, mười tám rồi, cứ nóng nảy, bộp chộp như vậy sau này làm sao mà lấy được chồng!”.

Vừa dứt lời, tôi thấy chân của Tề Thịnh hình như bị vướng vào một hòn đá trong lúc đang đi về phía chúng tôi.

Lục Ly dường như đã định thần lại tức giận nói: “Không hiểu người của cung nào, không có mắt hay sao mà lại dám gây chuyện với chúng ta!”.

“Người của điện Ưu Lan đấy”, tôi thuận miệng đáp.

Lục Ly lập tức tiếp lời: “Bà chúng nó!”.

Tôi khom người xuống, khẽ nói với tiểu cung nữ: “Được rồi, chính chủ đến rồi đấy, lần này phải nhớ kỹ, khóc thì cứ khóc, nhưng không được quên bất cứ lời nào định nói đâu đấy”.

Tiểu cung nữ hơi há miệng, ngậy ra nhìn tôi quên cả khóc.

Tôi khẽ cười, chỉ vào Lục Ly đang đứng bên cạnh, nói với cô ta: “Người hãy nhìn nó đi, giỏi lắm đấy, phải chịu khó mà học hỏi!”.

Tôi vừa dứt lời, Lục Ly đã chạy tới chỗ Tề Thịnh, quỳ xuống trước mặt anh ta, vừa khóc vừa nói: “Hoàng thượng, tất cả chỉ đều tại nô tì không tốt nên mới để cho nha đầu này làm kinh động đến Hoàng thượng. Hoàng hậu vừa từ chỗ Thái hậu về, trên đường gặp Sở vương điện hạ, đứng lại nói một vài câu, đang định hỏi cung thì nghe thấy sau hòn giả sơn có người khóc. Nương nương là người thiện tâm, nhất định muốn biết xem ai đã bị ức hiếp mà phải chạy vào đó khóc lóc. Là nô tì vô dụng, không ngăn được nương nương, đành gọi nha đầu này ra hỏi chuyện. Nha đầu này nói là mình người của điện Ưu Lan, chỉ vì bê cho Hoàng thượng một tách trà mà bị những người trong điện vu khống, cho rằng muốn quyến rũ Hoàng thượng nên cứ nhất quyết đòi nương nương đứng ra giải quyết, trả lại sự trong sạch cho cô ta, nếu không sẽ đập đầu chết trước mặt nương nương”.

Lục Ly nước mắt như mưa, miệng nói trôi chảy, không chỉ tiểu cung nữ ngậy ra nhìn mà đến cả tôi cũng lấy làm sững sờ.

Nha đầu Lục Ly đúng là luôn mang tới cho tôi những bất ngờ.

Tề Thịnh khẽ nhướn mày, đưa mắt nhìn về phía tôi hỏi: “Chuyện gì vậy?”.

Tôi cau mày, lại còn hỏi tôi là chuyện gì? Lục Ly đã nói rất rõ ràng, đủ cả thời gian, địa điểm và đương sự. Đến cả bối cảnh có liên quan cũng đã nhắc đến, thế mà anh ta vẫn không hiểu sao?

Không hiểu chỉ số IQ của anh ta là bao nhiêu nữa?

Tôi bất đắc dĩ đành khoát tay với Lục Ly: “Khóc lại đi, à không, nói lại lần nữa đi!”.

Lục Ly im lặng một lúc, rồi đúng lúc cô hít một hơi thật sâu, đang định làm lại lần nữa thì Tề Thịnh nói với vẻ rất không kiên nhẫn: “Thôi, không phải nói nữa”.

Nói xong Tề Thịnh bước tới trước mặt tôi, nhìn tôi một cái, rồi lại nhìn tiểu cung nữ đang gục khóc trên đất, nói thẳng vào vấn đề: “Nếu là điện Ưu Lan bị ức hiếp thì đừng về đó nữa”.

Câu nói của Tề Thịnh, khiến cho cả đám đông sững sốt.

Tề Thịnh lại nhếch môi cười, nói với tôi: “Có điều, nó đã đến cầu xin Hoàng hậu thì cũng coi như đó là duyên phận. Cứ để nó từ nay ở bên hầu hạ Hoàng hậu là được”.

Lần này thì đến tôi cũng sững sốt trước câu nói của Tề Thịnh.

Khóe môi của Tề Thịnh càng cao hơn, nói tiếp: “Trời còn lạnh, Hoàng hậu đừng đi đây đó nữa. Không phải thái y đã dặn nàng phải nghỉ ngơi an thai sao? Mau về đi! Trẫm còn phải giải quyết việc trong triều, khi nào về sẽ tới thăm nàng”.

Nói xong, cứ thế quay người...bước đi.

Tôi đứng nguyên tại chỗ một hồi lâu mà vẫn không định thần được. Hôm nay anh chàng này sao thế? Không lẽ lại uống nhầm thuốc?

Lục Ly không biết từ lúc nào đã trở về bên cạnh, đỡ lấy cánh tay tôi, khẽ nói: “Nương nương, chúng ta về thôi”.

Tôi “ừ” một tiếng, quay người ra về, nhưng trong lòng cứ mãi nghĩ xem hôm nay Tề Thịnh có chỗ nào không bình thường. Rõ ràng thấy tiểu cung nữ bị tôi “chỉnh” cho thảm hại như vậy mà vẫn không có phản ứng gì.

Lục Ly cố hạ thấp giọng, nói với vẻ rất bất bình: “Hoàng thượng đi từ phía đó lại, rõ ràng là vừa tới điện Ưu Lan. Chuyện này nhất định có tính toán trước. Con tiện nhân ấy thật đáng khinh, chúng ta đã không thêm xử lý nó, thế mà nó lại dám gây sự với chúng ta! May mà Hoàng thượng bây giờ đã biết nương nường là người thế nào, nếu không chúng ta gặp rắc rối rồi!”.

Lục Ly cứ nói mãi nói mãi, quay đầu nhìn về phía tiểu cung nữ đang run rẩy đi theo phía sau, giọng bất ngờ rất phấn chấn, ghé sát vào tai tôi, hạ thấp giọng: “Nương nương, nô tì có ý này. Nếu đã có một con cừu chịu tội thay ở đây, chúng ta càng dễ đẩy họa về chỗ con tiện nhân ở điện Ưu Lan!”.

Ngay lúc đó, tôi không hiểu ý của Lục Ly là gì.

Lục Ly nháy mắt với tôi, rồi lại đưa tay lên bụng vuốt ve.

Lúc đó tôi mới hiểu, vội đẩy Lục Ly ra, nói: “Em thôi đi. Cô ta đào mộ tổ nhà em hay cướp mất người đàn ông của em à? Ở đâu ra cái thâm thù đại hận đến thế?”.

Lục Ly nhìn tôi vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, ầm ục gọi: “Nương nương...”.

Tôi biết đây là vấn đề mấu chốt, quyết không để ấy câu nói của cô nhóc ấy làm mềm lòng mà cho qua. Tôi làm bộ nghiêm túc trừng Lục Ly một cái, không nói gì, quay người bước đi.

Quả nhiên Lục Ly im lặng suốt dọc đường.

Một tiền bối nào đó đã từng nói. Nếu bạn là người hiểu đạo lý thì tuyệt đối đừng bao giờ nói đạo lý với đàn bà!

Giờ phút này tôi có thể cảm nhận sâu sắc ý nghĩa của câu nói đó.

Về đến cung, Lục Ly giúp tôi thay quần áo, sau đó hỏi về rất thận trọng: “Nương nương, nên xử lý nha đầu kia như thế nào?”.

Tôi nghĩ một lát rồi nói: “Gọi nó vào đây”.

Lục Ly quay ra gọi tiểu cung nữ ấy vào. Vừa vào đến nơi, tiểu cung nữ liền quỳ ngay xuống, mặt mày tái mét, môi tím ngắt, không biết là vì lạnh hay vì sợ quá, không dám nói gì mà cứ một mực dập đầu trước tôi.

Lại dập đầu?!

Tôi cuống cả lên, lớn tiếng gọi: “Lục Ly!”

“Có nô tì!”, Lục Ly đáp đồng dục, xắn tay áo lên, miệng nói: “Nương nương, nô tì nhất định sẽ giúp nương nương hả giận!”.

“Khoan!”, tôi vội ngăn Lục Ly lại, cực kỳ bất đắc dĩ giải thích cho cô: “Đỡ nó dậy, trước tiên đỡ nó đứng dậy đã”.

Lục Ly ngậy người ra, vẻ mặt rất không cam tâm bước tới kéo tiểu cung nữ đứng dậy. Nhưng tiểu cung nữ nhất quyết không chịu dậy, cứ một mực dập đầu, khóc nói: “Hoàng hậu nương nương, nô tì sai rồi. Xin Hoàng hậu nương nương tha cho nô tì!”.

Lục Ly kiên quyết xô mạnh tiểu cung nữ một cái rồi mới quay lại nhìn tôi với vẻ vô tội. Ánh mắt của Lục Ly như muốn nói: “Nương nương nhìn xem, không phải là nô tì không đỡ cô ta, mà là cô ta muốn dập đầu, nô tì có thể làm gì được?”

Tôi cũng hết cách, đành đích thân bước tới, cúi người xuống, cố dụ giọng nói với tiểu cung nữ: “Tiểu nha đầu người sao chẳng có chút hiểu biết nào thế? Có thứ gì quan trọng hơn tính mạng của bản thân? Dù cô ta có đối tốt với người bao nhiêu chẳng nữa thì cũng không thể bằng mạng sống của người”.

Cuối cùng thì tiểu cung nữ cũng dừng lại, từ từ ngẩng đầu lên, ngậy ra nhìn tôi.

Tôi mỉm cười, tiếp tục khuyên nhủ: “Hơn nữa, cô ta đã phải mất bao nhiêu công sức mới đưa được người vào cung của ta, nếu người cứ dập đầu đến chết thì sau này làm sao mà làm nội gián cho điện Ưu Lan được nữa?”.

Tôi vừa dứt lời, sắc mặt của tiểu cung nữ lập tức xám ngoét, vội phủ phục xuống tiếp tục dập đầu “bình bình”, khóc nói: “Nô tì không dám, nô tì không dám!”.

Haizz! Tôi đã nói rồi mà, tôi không biết khuyên nhủ người khác đâu! Tôi chán nản nhìn Lục Ly, thương lượng: “Hay là em khuyên nhủ nó đi?”.

Lục Ly bèn đưa tay kéo tiểu cung nữ, nói: “Con người, không thể trông mặt mà bắt hình dong được, Có người nhìn vẻ bề ngoài rất dữ dằn, bên trong lại là người nhiệt tình, tốt bụng và nhân hậu. Nhưng có những người nhìn thì chẳng khác gì Bồ Tát lòng dạ lại vô cùng đen tối. Vì vậy, ai thiện ai ác không thể xem người ấy nói gì, mà phải xem người ấy làm gì. Người dám đưa tay ra cứu người trên vách đá cheo leo dù ngày thường có hơi dữ dằn với người cũng không sao, đó chẳng qua cũng là vì muốn tốt cho người. Còn những người mồm niệm kinh phật, nhưng có khi lại chính là người đẩy người vào miệng sói...”.

“Sử dụng từ cho chính xác”, tôi nhắc Lục Ly về rất nghiêm túc, “Hoặc là miệng hùm, hoặc là hang sói chứ không phải là miệng sói!”.

Lục Ly rất ngoan ngoãn, lập tức sửa lại: “Đúng, miệng hùm, người đẩy người tới miệng hùm thì dù có là Bồ Tát, đối với người cũng là kẻ ác”.

Tôi chợt nhận ra, tôi dường dường là một hoàng hậu tại sao lại để cho Lục Ly nói thành miệng hùm, ít ra thì cũng phải nói là hang sói chứ, phải không?

Lục Ly vẫn đang khuyên nhủ: “Hơn nữa, cứ cho là cứ đến làm gian tế thì sao nào? Có ai lúc trẻ chưa phạm sai lầm đâu. Ta cũng đã từng làm gian tế nhưng Hoàng hậu nương nương vẫn tin tưởng ta, đến mắng mỗ đánh đập cũng chưa bao giờ làm!”.

Tôi xen vào: “Lục Ly?”.

Lục Ly không quay đầu lại: “Nương nương đừng xen vào, nô tì đang giảng giải đạo lý cho tiểu muội này!”.

Tôi thực sự không nén được, đành đưa tay kéo vai Lục Ly, nói: “Lục Ly, em là gian tế của ai vậy?”.

Lục Ly cười khan, đáp: “Nương nương, nô tì đang lấy ví dụ cho tiểu muội này mà!”.

Tôi thấy Lục Ly nói còn vô lý hơn mình, đành bảo: “Được rồi, để ta hỏi nó!”.

Lục Ly vội bê ghế tới cho tôi, nói với vẻ rất quan tâm: “Nương nương ngồi xuống từ từ nói kéo mệt. Nô tì sai người đi nấu bát canh nóng để nương nương uống cho ấm người”.

Tôi ngồi trên ghế nhìn tiểu cung nữ đang co rúm lại thành một đống, càng nhìn lại càng thấy khó chịu, quyết định đẩy ghế ra, ngồi xổm trước mặt cô, chép miệng hỏi: “Người... đã đói chưa?”.

Tiểu cung nữ run rẩy mãi không thôi, nhìn thấy vậy tôi không nỡ, đưa tay vuốt tóc cô, nói: “Hai chúng ta vốn không quen biết nhau, dù ta có nói gì thì người cũng không tin. Chi bằng thế này, người cứ ở đây, dần dần rồi chúng ta sẽ biết đối phương là người thế nào”.

Tôi đứng dậy, gọi người vào đưa tiểu cung nữ đi ăn cơm và tìm chỗ nghỉ. Một lát sau, Lục Ly mang vào một bát chè, tôi vừa nhìn thấy bát nước trong trong ấy lập tức cảm thấy phát ngán rất chân thành nói với Lục Ly: “Liệu có thể đổi một món ăn mặn nào đó được không? Nương nương của em có tin vui chứ có phải là vào am ni cô đâu?”.

Lục Ly nói với vẻ ngạc nhiên: “Nương nương, những người có thai thường ăn những thứ thanh đạm, chẳng phải nhìn thấy những món ăn có dầu thì sẽ buồn nôn sao?”.

Tôi không biết nói sao, đành im lặng.

Mấy ngày sau, Tề Thịnh đến thăm tôi thật.

Tôi vội gọi cung nữ có tên là Tả Ý đến, chỉ vào cô ta rồi nói với Tề Thịnh: “Nhìn đi, không gầy đúng không? Một sợi lông tơ cũng không thiếu đâu!”.

Lần này thì Tề Thịnh không tỏ ra giận dữ, chỉ hít một hơi thật sâu, im lặng một lát rồi phất tay ra hiệu cho Tả Ý lui ra, quay sang hỏi tôi: “Gần đây thấy trong người thế nào?”.

“Rất khỏe!”, tôi không nghĩ gì nhiều, đáp luôn. Nhìn thấy Lục Ly đứng bên cạnh ra sức nháy mắt ra hiệu, tôi vội nói thêm một câu: “Chỉ thỉnh thoảng hơi đau bụng”.

Tề Thịnh không phát hiện ra sự “giao lưu tình cảm” giữa tôi và Lục Ly, nghe nói vậy có vẻ hơi lo ngại, hỏi: “Hơi đau bụng? Có cần ời thái y đến xem không?”

“Không cần đâu!”, tôi xua tay, nói với vẻ không để tâm, “Những người có thai đều như thế cả, cũng quen với việc nôn rồi”.

Tề Thịnh hơi nhú mào, một hồi lâu không nói gì.

Không khí trong điện có phần lắng xuống, tôi lên tiếng phá tan sự im lặng: “Giang thị thế nào rồi? Có nôn nhiều lắm không?”.

Tề Thịnh dường như không nghe thấy câu hỏi của tôi, nghiêm mặt hỏi: “Muốn ăn gì? Để ta sai người làm cho nàng ăn”.

Tôi thầm nghĩ cuối cùng thì anh cũng đã nói được một câu có tình người! Đang định mở miệng trả lời thì Lục Ly đứng bên ho khê, tôi cố gắng nuốt nước bọt, khó khăn đáp: “Không muốn ăn gì cả, chỉ muốn ăn thứ gì đó thanh đạm một chút”.

Không rõ vì sao, tôi cảm thấy khóe môi của Tề Thịnh hơi nhếch lên, giống như cười gian. Anh ta cũng hắng giọng rồi mới hỏi: “Thích ăn đồ cay hay là đồ chua?”.

Lục Ly vội cướp lời: “Là đồ chua, nương nương thích ăn đồ chua!”.

Tề Thịnh không thèm để ý đến Lục Ly, chỉ nhìn về phía tôi.

Thì đúng là phải thích ăn chua rồi, con trai thích ăn chua, con gái thích ăn cay mà! Tôi thở dài bất lực, đáp: “Đồ chua, bữa nào không có chua là không thích”.

Khóe môi của Tề Thịnh càng lộ rõ nụ cười, tôi giật mình, chợt nghĩ đến Giang thị. Nếu cô ta sinh con trai thì tốt rồi, nhưng nếu sinh con gái thì chẳng phải là tôi sẽ phải tiếp tục chịu đựng sao?

Nghĩ như vậy, tôi chợt thấy trong lòng dậy lên nỗi bất an, bèn thận trọng hỏi Tề Thịnh, giọng đầy hy vọng: “Giang thị thích ăn đồ chua hay cay?”

Tề Thịnh ngó người ra, nụ cười trên môi cứng lại, một lát sau mới lạnh lùng đáp: “Đồ cay!”.

Tôi cũng ngây người ra, trong lòng vô cùng thất vọng.

Nhìn vẻ mặt phiền muộn của Tề Thịnh, tôi nghĩ một lát rồi quyết định an ủi anh ta: “Con trai ăn chua, con gái ăn cay có lẽ chỉ là câu người ta nói đùa, không chuẩn xác đâu. Hồi mẹ thiếp có mang thích ăn cay, ai cũng bảo chắc sẽ sinh con gái, nhưng kết quả thì sao nào? Chẳng phải đã sinh ra thiếp...”, nói đến câu cuối, tôi sực tỉnh, đành sống sượng nói tiếp, “... vẫn là con gái!”.

Tề Thịnh mặt không chút biểu cảm, hỏi: “Rốt cuộc là nàng muốn nói câu ấy chính xác hay không chính xác?”.

Tôi bị anh ta quay đến chóng mặt, bèn thăm dò: “Vậy chàng nói xem, chính xác hay không chính xác?”

Mấy sợi gân xanh trên thái dương Tề Thịnh khẽ giật giật.

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi mở miệng: “Hoàng...”.

Lục Ly nhét đĩa hoa quả vào lòng tôi, luôn miệng khuyên: “Nướng nướng, ăn hoa quả đi. Chẳng phải nướng nướng rất thích ăn loại này còn gì!”.

Tôi quay lại nhìn Lục Ly: “Lục Ly, ta...”.

Lục Ly nhanh tay nhanh mắt, nhét vào miệng tôi một nắm quả khô, cười nói: “Ôi tì biết, nướng nướng thích ăn đồ chua”.

Đầu lưỡi vừa chạm vào đã thấy chua, nước bọt ngay lập tức túa ra đầy miệng. Chỉ loáng một cái, đến quai hàm cũng thấy chua loét, tôi vừa chớp chớp vừa kêu lên: “Đây là món gì vậy? Sao mà chua thế?”.

“Ô mai mơ đấy, là thứ nướng nướng vẫn thích ăn mà”, miệng trả lời, mắt Lục Ly ra sức gửi ám hiệu cho tôi.

Lúc đó tôi mới chợt nhớ ra Tề Thịnh đang ngồi ở phía đối diện.

Tề Thịnh đứng dậy bước tới trước mặt tôi, đưa tay cầm lấy hai quả ô mai nhìn kỹ, rất nghiêm túc hỏi: “Ngon vậy thật sao?”.

Tôi một tay đỡ cằm, đau khổ đáp: “Đúng là... rất ngon!”.

Tề Thịnh đưa mắt nhìn bụng tôi một lượt, sau đó lại nhìn mặt tôi, khẽ cười.

Tôi tốt bụng hỏi: “Chàng có muốn mang về cho Giang thị một ít không?”.

Nụ cười của Tề Thịnh đông cứng lại, đáp bằng giọng lạnh nhạt: “Không cần, cảm ơn Hoàng hậu đã quan tâm”.

Sau đó không nói lời nào, trực tiếp quay người bỏ đi.

Tôi ngây người nhìn theo một lúc, rồi chỉ về phía cửa điện, hỏi Lục Ly: “Này, em nói xem, đường đường là nam tử hán mà sao lại vui buồn thất thường thế nhỉ?”.

Lục Ly vẫn còn vỗ ngực vì sợ, một hồi lâu sau mới quay đầu lại, chắp hai tay lại cầu xin: “Ôi, nướng nướng, nướng nướng làm cho Hoàng thượng tức sắp hộc máu rồi. Nướng nướng mau đi nghỉ đi!”.

Tôi cười lạnh một tiếng, ném đĩa hoa quả xuống bàn, nói: “Em đừng ra hiệu bằng mắt cho ta mãi thế, mau nghĩ cách vứt bỏ cái cục thịt giả trong bụng ta đi, đừng để đến lúc ta phải quần bụng giả!”.

Lục Ly im lặng, cúi đầu suy nghĩ một lát rồi nói: “Nương nương, chuyện này nó thì không thể tự quyết được, phải hỏi ý kiến của Lão thái thái đã”.

Tôi gật đầu: “Được, thế thì người mau đi hỏi Lão thái thái đi!”.

Tôi chỉ sai Lục Ly đi hỏi ý kiến Lão thái thái, không ngờ vài ngày sau đó cô nàng lại mời hẳn Lão thái thái vào cung.

Tôi trở mắt bất ngờ nhưng đành phải ra gặp.

Sau khi bảo những cung nữ theo hầu lui ra, câu đầu tiên của Trương lão thái thái là: “Đại nha đầu, thấy cách hành sự của con, ta biết con đã trưởng thành. Có câu ‘đại trí giả ngu’, ta không nghĩ là con ‘giả ngu’ quá tốt như vậy, nhưng phần ‘đại trí’ thì vẫn chưa có được bao nhiêu!”.

Tôi ngó người bụng thăm nghĩ, bà già này nói năng đúng là rất hài hước!

Trương lão thái thái thở dài, nói: “Con cho rằng Giang thị kia thật sự dễ đối phó sao? Nếu nó sinh con trai thì nhất định sẽ không để cho con ngồi trên cái ngai hoàng hậu đâu”.

Tôi nghĩ một lúc, có một số chuyện không được nói cho người khác biết, nhưng với nhân vật đứng đầu của nhà họ Trương thì không thể giấu mãi được, nên nhìn thẳng vào mắt của Trương lão thái thái, nói: “Tổ mẫu, nếu Giang thị thực sự có thể sinh được con trai dưới danh nghĩa của con, thì chuyện con có làm hoàng hậu hay không có gì quan trọng đâu?”.

Trương lão thái thái hơi sững ra, hàng lông mi đã rụng gần hết khẽ rung.

Tôi cắn răng, quyết định đã nói thì phải nói cho hết: “Tổ mẫu, thế lực của nhà họ Trương chúng ta đã thuộc loại cây to rễ sâu, nhà vợ như vậy ắt hẳn sẽ khiến Hoàng đế dè chừng, sớm muộn gì cũng nghĩ cách dẹp bỏ thì mới yên tâm. Nhưng nếu nhà họ Trương trở thành nhà mẹ của Hoàng đế thì...”.

Trương lão thái thái trầm ngâm giây lát rồi ngẩng lên nhìn tôi, hỏi: “Đại nha đầu, con thực sự đã nhìn thấu chữ yêu rồi chứ?”.

Tôi cắn răng, gật đầu. Kể từ giây phút bị Ti Mệnh đẩy xuống, ông đây muốn không nhìn thấu cũng không được.

Trương lão thái thái lại hỏi: “Bên Sở Vương giải quyết thế nào?”.

Tôi đáp bằng giọng trầm trầm: “Con đã liên kết với Sở vương, quyết định cùng nhau phò tá cho tân Hoàng đế. Vì thế, cho dù Tề Thịnh có cam kết thế nào, có tỏ ra tốt với con như thế nào thì cũng không cần phụ thân phải nhọc lòng. Đối đầu với Sở vương chỉ khiến cho đôi bên tổn thất, đồng thời giúp Tề Thịnh ngư ông đắc lợi. Vì vậy, chúng ta chỉ cần ứng phó qua loa, chủ yếu là kéo dài thời gian”.

Trương lão thái thái trầm ngâm một lúc, cuối cùng gật đầu.

Tôi cũng thấy trong lòng nhẹ nhõm hẳn.

Tiến Trương lão thái thái ra về xong, cuối cùng tôi cũng có được mấy ngày thoải mái, chỉ còn mỗi việc đợi Lục Ly sắp xếp cho tôi một ngày tốt để thoát khỏi cảnh “mang thai” này nữa thôi.

Ai ngờ, Lục Ly còn chưa sắp xếp xong thì bên điện Ưu Lan đã xảy ra chuyện.

Lục Ly hốt hoảng chạy vào như bị bọn côn đồ đánh đuổi.

Lúc đó tôi đang ngồi gặm chân gà cho đỡ buồn, đưa tay chỉ Lục Ly, nhắc nhở: “Phong thái, phong thái, phải chú ý đến phong thái chứ”.

Lục Ly vẫn chẳng thèm để ý đến phong thái, xộc thẳng đến, ghé sát vào tai tôi: “Nương nương, gay rồi, Thái hoàng thái hậu đã biết chuyện ở điện Ưu Lan, nổi cơn thịnh nộ sai ma ma mang thuốc đến rồi!”.

Tôi sững sờ, nhất thời vẫn không hiểu chuyện gì: “Giang thị lại bị ồm à?”.

Lục Ly cuống lên, đập tay vào đùi tôi: “Không phải là ồm, là loại thuốc ấy cơ mà! Thuốc phá thai!”.

Tôi đứng bật dậy khỏi ghế, mắng: “Thế sao không nói ngay?”.

Nói xong liền kéo theo Lục Ly chạy về phía điện Ưu Lan.

Lục Ly chạy theo sau, miệng cứ kêu lên: “Nương nương, chậm thôi, chú ý phong thái, phong thái”.

Tôi càng sải bước lớn hơn, sau cùng thì đổi hẳn sang chạy. Chúc thái hậu của ông đây sắp tuột mất rồi còn phong thái cái cóc gì nữa!

Nhưng khi tới được điện Ưu Lan thì cũng đã muộn.

Trong điện trống không, ma ma mà Thái hoàng thái hậu sai tới đã đi mất rồi, chỉ còn một mình Giang thị ngồi lặng lẽ trước bàn cờ.

Tôi nhìn bát thuốc giờ đây đã trống không bên cạnh bàn cờ, cuống quýt hỏi Giang thị: “Nàng uống thật rồi sao?”.

Giang thị không nói gì, chỉ lặng lẽ ngược lên nhìn tôi.

Vì vừa rồi chạy quá nhanh, đến giờ vẫn còn chưa lấy lại hơi, tôi ngồi phịch xuống trước bàn cờ, giận dữ nói: “Nàng ngốc thế, không biết kéo dài thời gian à, đợi thêm chút nữa là Tề Thịnh sẽ chạy tới thôi!”.

Giang thị cười, hỏi lại: “Nếu muội không uống, chẳng phải là khi tỷ đến đây sẽ thất vọng lắm sao?”.

Tôi không sao chịu được cái kiểu nói bóng nói gió ấy của cô ta nên chẳng thèm để ý, cúi đầu tập trung điều hòa hơi thở.

Giang thị điềm nhiên chơi cờ một mình, vừa chơi vừa nói: “Thật ra, tỷ không cần phải nôn nóng tới xem kết quả thế đâu, muội có uống bát thuốc đó hay không thì cũng vậy thôi”.

Tôi không hiểu, nghiêng đầu nhìn cô ta.

Giang thị hơi nhếch môi, để lộ nụ cười chế nhạo, nhìn vào mắt tôi, thông thả nói: “Vì muội không hề có mang. Việc muội có thai chẳng qua là một nước cờ của Hoàng thượng mà thôi”. Nói xong, Giang Thị cầm quân cờ lên, “Chát” một cái đặt xuống bàn, cười nói: “Một nước cờ khiến cả nhà họ Trương của tỷ loạn cả lên mà thôi”.

Tôi lặng lẽ nhìn cô ta một hồi lâu rồi nói: “Nhà họ Trương của muội, nhà họ Trương của muội! Muội đã ăn không cơm của nhà họ Trương bao nhiêu năm? Từ đó tới giờ còn chưa đủ thân thuộc à?”.

Nụ cười thoảng nhẹ của Giang thị cứng đờ trên mặt.

Tôi bật cười phui vạt áo đứng dậy, đi mấy bước rồi dừng lại nói với Giang thị: “Ta vốn thấy thương uội đơn độc, khổ hạnh, vốn định giúp muội thỏa ước mơ ‘một đời một kiếp chỉ có mình chàng’ với Tề Thịnh. Nhưng bây giờ xem ra không cần nữa rồi”.

Tôi vừa ra khỏi điện Ưu Lan thì vừa đúng lúc Lục Ly tới nơi, cô thở hổn hển hỏi tôi: “Nương nương, sao nương nương đi nhanh vậy? Thế nào rồi? Có đến kịp không?”.

Lúc đó tôi mới cảm thấy cạnh sườn âm ỉ đau vì tức giận, mắng: “Kịp cái con khỉ, Giang thị không hề có thai. Tề Thịnh lừa chúng ta mà thôi!”.

Lục Ly đứng sững, há hốc mồm nhìn tôi, một hồi sau mới nói: “Nương nương... nương nương... nói tục đấy!”.

Cơn tức giận vẫn hừng hực khiến tôi dường như bị nghẹt thở, chỉ muốn túm lấy đầu của Lục Ly mà lắc. Cô có hiểu được trọng điểm trong câu của ta không? Có thể không, có thể không?

Tôi chẳng còn hơi sức đâu mà để ý nữa, vòng qua người Lục Ly rồi đi, vừa ra khỏi cửa thì gặp ngay Tề Thịnh. Vì không đề phòng, lại đi nhanh nên suýt nữa thì va vào anh ta. May mà Tề Thịnh phản ứng kịp thời, nhanh nhẹn tránh sang một bên rồi theo đà tóm lấy thắt lưng tôi.

Tôi thở phào, còn Tề Thịnh thì vẫn giữ vẻ mặt hốt hoảng, hỏi tôi: “Có va vào đâu không?”.

Mẹ kiếp! Tên chết tiệt này đóng kịch cũng giỏi đấy, biết rõ cái bụng ta là giả mà vẫn giả bộ như thật. Cố nén cơn buồn nôn, tôi chỉ đáp: “Không sao, Hoàng thượng hãy tới thăm Giang thị đi, có lẽ nàng ấy bị sốc nên nói năng linh tinh cả lên”.

Tề Thịnh chau mày, còn tôi đến cả tâm trạng đối phó với anh ta cũng chẳng còn, trực tiếp đẩy anh ta ra rồi bỏ đi.

Trở về cung, Lục Ly nhìn tôi vẻ lo lắng, hỏi: “Nương nương, bây giờ chúng ta phải làm gì?”.

Tôi suy nghĩ một lát rồi dần từng tiếng: “Bọn họ chẳng phải muốn ‘một đời một kiếp chỉ có mình đối phương’ sao? Ta tuyệt đối không cho bọn họ toại nguyện! Tuyển tú nữ! Ta sẽ chọn thêm thật nhiều mỹ nhân cho Tề Thịnh, bổ sung hậu cung! Hổ còn có lúc ngủ gật, ta không tin Tề Thịnh thực sự không có phản ứng với sắc đẹp!”.

Lục Ly nghe nói vậy ngây người ra, hỏi tôi với vẻ không thể tin: “Nương nương, nương nương sao vậy? Dù có muốn tuyển tú nữ thì cũng phải có chiếu của Hoàng thượng thì mới làm được”.

Cơn giận làm tôi quên mất chuyện đó, bây giờ nghe Lục Ly nói vậy ý chỉ chiến đấu vừa mới nhen nhóm chợt giảm đi mất một nửa. Nhưng tôi không cam tâm, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Lục Ly, trong lòng lóe lên một ý nghĩ, tôi hạ giọng hỏi: “Lục Ly, gan của em có to không?”.

Lục Ly vỗ ngực cam đoan với tôi: “Nương nương yên tâm, miễn là vì nương nương thì dù có phải lên núi đao xuống biển lửa nô tì cũng không ngại!”.

Tôi cười hài lòng, nói: “Thế thì được rồi. Ta có ý này, chúng ta tìm cách lừa Tề Thịnh đến đây, bỏ thuốc cho Hoàng thượng uống, sau đó... em lên! Chỉ cần có con, nhất định ta sẽ tìm cách để em làm quý phi”.

Lục Ly dần người, phải một hồi lâu mới hiểu ra, lập tức quỳ sụp xuống, khóc lóc: “Nương nương, nô tì không hề có bất cứ ý nghĩ nào với Hoàng thượng, nếu nương nương không tin thì nô tì xin xuống tóc làm ni cô”.

Thấy chưa, thế mà vừa mới đây còn to mồm nói rằng dù phải lên núi đao xuống biển lửa cũng không ngại! Lời của đàn bà đúng là không thể tin được!

Tôi phát nhức đầu vì tiếng khóc lóc của Lục Ly, đành phải sai người vào kéo cô ra.

Nhưng suy nghĩ một lúc tôi vẫn thấy không cam tâm, lại cho gọi Tả Ý vào, nhẹ nhàng hỏi cô ta: “Người nói là lúc ở điện Ưu Lan có người đã vu oan người quyến rũ Hoàng thượng đúng không?”.

Thân hình nhỏ bé của Tả Ý lại run lên bần bật, rồi cô ta quỳ sụp xuống, đập đầu, nói: “Nương nương, đó đều là những lời bịa đặt gán tội cho nô tì, nô tì không bao giờ dám có ý nghĩ không an phận!”.

Tôi vội đỡ cô bé dậy, nói: “Sao? Thế nào là ý nghĩ không an phận, tuổi trẻ thì phải có ước mơ chứ!”.

Tả Ý nhũn người xuống, vừa quỳ vừa khóc xin: “Nương nương, nô tì không có thật mà! Tội của nô tì đáng chết vạn lần, nô tì không nên nói dối nương nương. Nô tì đến đây đúng là để làm gian tế cho Giang cô nương, nhưng nô tì vẫn chưa kịp đưa một chút tin tức nào về cho điện Ưu Lan! Cầu xin nương nương tha mạng cho nô tì!”.

Tôi cực kì bất đắc dĩ, một lần nữa lại phải gọi người vào kéo Tả Ý đang khóc như đứt từng khúc ruột ra ngoài.

Nhìn cung điện trống vắng, tôi ngửa mặt lên thở dài, trong lòng vô cùng buồn bực. Mẹ kiếp, không lẽ việc để ột người xen vào giữa Tề Thịnh và Giang thị lại khó đến thế?

Phải nói rằng Lục Ly vẫn là người có nghĩa khí, sau khi khóc chán ở bên ngoài, cô vẫn không quên vào an ủi tôi: “Nương nương, đúng là chỉ có nương nương sáng suốt, ngay từ đầu nương nương đã nói chuyện mang thai giả không thể làm được. Nếu việc chúng ta kiếm một đứa trẻ từ bên ngoài mang vào mà để Hoàng thượng biết được, nhất định sẽ quy cho nương nương tội pha tạp huyết thống hoàng thất và truất ngôi hoàng hậu của nương nương, lúc đó thì đến những người trong nhà cũng bị liên lụy”.

Tôi vội xua tay: “Được rồi, đừng tỏ ra khôn ngoan nữa. Tề Thịnh đã chuẩn bị sẵn một cái bẫy, thế rồi các người không nói gì đã ném thẳng ta vào đó. Giờ thì hay rồi, mau tìm cách giải quyết vụ này đi!”.

Lục Ly nhăn trán, nhíu mày, nói với vẻ khó khăn: “Nếu Hoàng thượng đã giăng sẵn bẫy thì tức là Người đã biết cái bụng của nương nương là giả, chúng ta phải làm thế nào bây giờ? Không lẽ chúng ta lại giả như bị sảy thai? Nếu vậy thì Hoàng thượng sẽ nghĩ thế nào?”.

Tề Thịnh sẽ nghĩ thế nào? Từ xưa đến nay vốn không phải là thứ loài người có thể hiểu! Tôi chỉ cần biết anh ta làm gì được!

Lục Ly lại nói với giọng đầy vẻ thắc mắc: “Hoàng thượng cũng thật là. Nhìn Người lo lắng cho nương nương đến vậy, nhìn thế nào cũng không giống giả vờ?”.

Tôi thăm than, nha đầu này thật dễ bị đàn ông lừa, nếu giả vờ mà lại để cho người khác nhìn ra thì còn gọi gì là giả vờ nữa!

Tôi suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn nói: “Trước hết hãy dừng thuốc của thái y lại, chờ đến khi có nguyệt sự, chúng ta sẽ nói là sảy thai. Còn Tề Thịnh có tin hay không cũng mặc kệ, miễn ta tin là được”.

Lục Ly tính toán một lúc, cảm thấy như thế cũng được. Dù sao thì thời gian tôi có thai cũng chưa đầy hai tháng, khi sảy thai cũng không cần phải cho ra một hình thai nhi, chỉ cần mua chuộc được Tổng thái y là được, không phải việc gì to tát.

Thế là tôi lén dừng thuốc lại, lần đầu tiên mong đợi đi cả đến thế. Có điều ngóng từ đầu tháng đến cuối tháng vẫn chẳng thấy gì.

Vì vậy, trong lòng tôi không khỏi cảm thấy lo lắng.

Khi Tổng thái y tới khám định kỳ, tôi liền hỏi: “Ông kê thuốc gì cho ta thế? Ta đã dừng thuốc gần một tháng rồi, sao vẫn chưa thấy nguyệt sự?”.

Tổng thái y ngẩn người ra, ngạc nhiên hỏi: “Nương nương dừng thuốc rồi?”.

Tôi gật đầu.

Tổng thái y lộ rõ vẻ sợ hãi, tay vuốt râu, nói bằng giọng rất khổ sở: “Nương nương đã quá sơ ý rồi, cũng may mà sức khỏe nương nương tốt mới giữ được thai. Nếu chẳng may có chuyện gì, thần biết phải ăn nói thế nào với Hoàng thượng!”.

Tôi có phần sốt ruột. Trong điện không có ai là người ngoài, để giữ bí mật, đến cả Lục Ly ta cũng cho ra ngoài rồi, ông còn giả vờ giả vịt làm gì nữa, lại còn nói may mà giữ được thai. Tôi đưa tay ra ngoắc, ý bảo thái y đến gần rồi hạ giọng nói: “Đứa trẻ này hiện giờ không thể có được, ta muốn hỏi ông, khi nào thì có thể bỏ nó đi một cách hợp lý”.

Tổng thái y chớp mắt, ngón tay vuốt râu run run nhìn tôi đáp: “Nương nương, đứa trẻ ấy đã có rồi”.

Tôi biết Tổng thái y sợ trách nhiệm nên kiên quyết nói: “Đứa trẻ này không thể tiếp tục tồn tại được!”.

Giờ thì toàn thân Tổng thái y cũng run lên bần bật, nói cũng lắp bắp: “Nương nương, đứa trẻ ấy thực sự là đã có rồi!”.

Tôi không hiểu vì sao ông ta lại cứ cứng đầu muốn tranh cãi chuyện này nên nheo mắt nhìn Tổng thái y.

Tổng thái y run rẩy quỳ xuống, mồ hôi toát ra thành từng giọt lớn, dập đầu lắp bắp nói: “Trương lão thái thái đúng là có nói với thần về chuyện ấy, lão thần cũng đã nhận lời. Nhưng không ngờ trước khi thần đến xem mạch cho nương nương thì Hoàng thượng triệu thần đến. Người nhất định đòi biết bằng được người nhà nương nương đã nói gì với thần, thậm chí còn hỏi cả địa điểm gặp mặt, lão thần không thể nào chống lại được, đành phải thừa nhận”.

Tôi nghe mà toát hết cả mồ hôi, bụng khẩn thăm: Phải tôn trọng người già, tôn trọng người già... Có hết sức để không gờ chân lên đá cho Tổng thái y một cái, tôi hỏi bằng giọng lạnh lùng: “Hoàng thượng nói gì?”.

Tổng thái y lau mồ hôi trên trán, tiếp tục lắp bắp: “Hoàng thượng dặn, nếu nương nương mong mình có thai thì hãy nói rằng nương nương có là được. Ai ngờ, thần phát hiện nương nương thực sự có tin vui”.

Đầu như ừ đi, tôi cố chống chọi, nói bằng giọng cũng bắt đầu run lên: “Vì sao ông không nói sớm?”.

Tổng thái y nhìn tôi vẻ âm ức: “Nương nương, lão thần vẫn luôn nói rằng nương nương có tin mừng đấy chứ”.

Nghe Tổng thái y nói vậy, tôi suýt ngất, hỏi tiếp: “Vì sao người không nói với Trương lão thái thái rằng ta thực sự có thai rồi?”.

Tổng thái y lại càng tỏ ra âm ức hơn: “Trương lão thái thái có hỏi lại lão thần đâu!”.

Tôi thấy trước mắt tối sầm lại, cảm giác như muốn nôn ra máu. Nếu cứ tiếp tục nói chuyện với Tổng thái y, chưa biết chừng tôi sẽ bóp chết ông ta mất, đành khoát tay: “Đi đi, đi mau đi!”.

Ông ta chắc cũng mong mãi câu nói này nên tôi vừa dứt lời, Tổng thái y lập tức lui ra ngay.

Tôi ngồi im, trong lòng rất hốt hoảng, đầu óc trống rỗng.

Lục Ly rón rén từ ngoài vào, khẽ hỏi tôi: “Nương nương, Tổng thái y có nói khi nào thì sảy thai được không?”

Tôi ngẩng lên, nhìn cô một hồi lâu rồi khẽ đáp: “Lục Ly, ta có... thật rồi”.

Lục Ly sững người.

Hai chúng tôi cứ nhìn nhau, một hồi lâu không ai nói năng gì, đúng lúc những giọt nước mắt chua xót của tôi sắp trào ra thì Lục Ly bỗng nhiên nhảy lên, khẽ kêu: “Ôi, nương nương, như thế chẳng phải sẽ khiến cho tiện nhân Giang thị tức chết hay sao?!”.

Mấy lần tôi chực nôn, người đổ về phía sau. Lục Ly ơi là Lục Ly, cô làm cho ta tức chết còn dễ dàng hơn đây!

Lục Ly thấy thế, nhào tới kêu lên: “Nương nương, nương nương sao vậy? Người đâu, mau đến đây!”.

Tiếng kêu của Lục Ly không những khiến ột đoàn cung nữ nhón nháo chạy vào mà còn kéo cả Tề Thịnh cũng phải chạy tới.

Lục Ly bê một bát cháo tổ yến quỳ trước giường tôi, một mực nài nỉ: “Nương nương, nương nương ăn một chút đi, dù thế nào thì sức khỏe của mình vẫn là quan trọng nhất!”.

Nghe nói vậy tôi cũng thấy xiêu lòng, cố gắng chống tay ngồi dậy.

Mặt Lục Ly lộ rõ sự vui mừng, cô vội dịu tôi dậy: “Như thế mới đúng, nương nương không nghĩ đến bản thân thì cũng phải nghĩ cho đứa trẻ trong bụng chứ”.

Lục Ly à, cô chưa làm cho ta tức chết thì chưa vừa lòng đúng không? Tôi đẩy Lục Ly ra, lại nằm xuống.

Trong điện nhón nháo cả lên, sau đó đột nhiên im hẳn. Tề Thịnh tiến vào đứng bên giường tôi, bình tĩnh sai bảo: “Các người lui hết đi”.

Lục Ly sợ sệt nhìn Tề Thịnh, rồi lại lo lắng nhìn tôi, chần chừ một lát cũng lui ra. Trước khi đi cô lấy hết dũng khí ấn bát cháo tổ yến vào tay Tề Thịnh.

Tề Thịnh bê bát cháo đứng ngẩn ra một lát rồi ngồi xuống mép giường, trầm ngâm ít phút, đột nhiên nói: “Thực ra đứa trẻ này đúng là ta không muốn có”.

Câu đầu tiên đã nói thật hình như không phải tác phong của Tề Thịnh, vì thế tôi bắt giác ngồi dậy, cảnh giác nhìn anh ta.

Tề Thịnh khẽ nhếch môi để lộ một nụ cười đau khổ, nhưng tránh ánh mắt tôi, im lặng một lát mới từ tốn nói: “Nhưng khi ta biết có sự tồn tại của nó, trong lòng ta bỗng thấy rất vui”.

Nghe anh ta nói vậy, tôi thở phào một cái. Đến lúc này mà vẫn không quên lừa dối tôi, có thể thấy anh ta vẫn còn rất kiên cố thể lực của nhà họ Trương, hoàn cảnh của tôi xem ra cũng chưa đến bước đường cùng.

Tề Thịnh tiếp tục bày tỏ tình cảm: “Có lúc ta đã nghĩ, không biết đứa bé này là trai hay gái, nó sẽ giống nàng hay giống ta? Nếu là con trai thì tốt, sau này lấy vợ chỉ là nhà có thêm người thôi, nhưng nếu sinh con gái thì sau này nên gả vào nhà ai? Làm thế nào để nó không phải tức giận, cũng không phải chịu âm ức...”.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng Tề Thịnh lại thích lải nhải đến thế, cuối cùng chịu không được bèn ngắt lời anh ta: “Hoàng thượng, trước hết chúng ta hãy bàn xem có nên sinh đứa bé này ra không đã”.

Tề Thịnh cup mắt xuống, một hồi lâu không nói gì. Mãi cho tới khi tôi bắt đầu sốt ruột thì anh ta mới mở miệng: “Nàng định thế nào?”. Tôi thấy mặc dù giọng nói của anh ta rất bình thản nhưng bàn tay để trên đầu gối thì đã thu thành nắm đấm, đoán chắc anh ta cũng đang rất căng thẳng. Cảm thấy dù anh ta tin hay không thì vẫn cứ nên nói rõ lòng mình thì hơn, vì thế tôi suy nghĩ một lát rồi thẳng thắn nói: “Hoàng thượng nói đúng, để hạn chế thế lực nhà họ Trương thì đứa trẻ này không nên sinh ra vẫn hơn!”.

Tề Thịnh ngẩng phắt đầu lên, nhìn tôi đăm đăm, hỏi: “Ta nói không cần đứa trẻ này khi nào?”.

Đầu tiên tôi ngây người ra, sau đó thì thấy rất phần nộ. Lúc anh bước vào cửa anh đã nói mình không muốn có đứa trẻ này, thế mà chỉ ít phút sau anh đã phủ nhận luôn rồi? Anh có còn là đàn ông nữa không đấy?

Tôi cố nén cơn thịnh nộ, hỏi Tề Thịnh: “Thế thì chàng nói đi, chàng có cần đứa trẻ này không?”.

“Cần!” Thái độ của Tề Thịnh vô cùng kiên quyết, nói xong nghiêng người áp sát tôi, lạnh lùng đe dọa: “Nếu nàng dám giở trò với đứa trẻ này thì ta sẽ không tha cho nàng đâu!”.

Tôi hất mặt lên, trực tiếp đấu mắt với anh ta: “Thế phía nhà họ Trương phải làm thế nào?”.

Tề Thịnh thẳng thắn thừa nhận: “Loại bỏ”.

“Thế còn thiếp?”, tôi lại hỏi.

Tề Thịnh đáp: “Nàng vẫn cứ là hoàng hậu của Tề Thịnh ta”.

Tôi bắt đầu lo. Anh đang lừa trẻ con đấy à? Quỷ mới tin! Tôi đưa tay ra đẩy anh ta, giận dữ nói: “Một khi nhà họ Trương phải chịu tội thì thiếp còn có thể tiếp tục là hoàng hậu được nữa không? Chàng nghĩ thiếp là kẻ gốc gác?”

Tề Thịnh vẫn không nhúc nhích, chỉ nắm lấy tay tôi, trầm giọng: “Nàng hãy tin ta, nhất định ta sẽ giữ được ngôi hoàng hậu cho nàng!”.

Tôi thấy không đẩy được anh ta bèn rút tay về, châm biếm: “Chàng cũng phải tin thiếp, thiếp nhất định sẽ làm cho Trương gia trở thành trung thần lương tướng, mãi mãi không phản lại!”.

Cuối cùng Tề Thịnh cũng từ từ buông tay tôi ra, đứng dậy, trầm ngâm hồi lâu rồi bỗng bật cười, hỏi: “Nàng nói xem, nếu nhà họ Trương biết được nàng là giả thì họ sẽ phản ứng thế nào?”.

Tôi ngây ra. Mẹ kiếp, anh an toàn ngồi lên cái ngai hoàng đế rồi lại định quay sang uy hiếp ông đây à? Tôi quỳ gối trên giường, nghiêm túc đáp: “Đời này Trương gia chỉ sinh được Bồng Bồng và Nhị cô nương là đủ tiêu chuẩn làm hoàng hậu. Nếu trước đó họ biết thiếp là giả thì chắc chắn sẽ tìm cách phế bỏ thiếp, sau đó đưa Nhị cô nương vào làm hoàng hậu. Nhưng bây giờ...”.

Tề Thịnh nhìn tôi, vô cùng phối hợp hỏi: “Bây giờ thì thế nào?”.

Tôi cười lạnh lùng, đáp: “Bây giờ Trương nhị cô nương và Hạ Bình Tắc e là gạo đã nấu thành cơm, nhà họ Trương tất nhiên sẽ không dám để cho Hoàng thượng bị cấm sùng!”.

Tề Thịnh biến sắc, cứ nhìn tôi chằm chằm.

Tôi vẫn thấy chưa hả giận, bèn cười lớn, nói tiếp: “Có điều, trên đời vốn không có gì tuyệt đối. Cứ cho là Trương nhị cô nương là người tình của Hạ Bình Tắc thì sao nào? Giang thị còn là vợ của Triệu vương cơ mà, Hoàng thượng chẳng phải cũng đem cô ta giấu ở điện Ưu Lan đó thôi! Hoàng thượng là người đứng đầu thiên hạ, trái tim đương nhiên có thể chứa toàn bộ thiên hạ!”.

Mặt Tề Thịnh đã đổi thành màu xanh đen, mắt như muốn bốc lửa.

Bất giác tôi cảm thấy hơi sợ, anh chàng này không phải nhất thời bị tôi làm cho tức chết đấy chứ. Rồi tôi lại nghĩ, thực ra chết như vậy cũng tốt, tuy không được làm thái hậu, nhưng nếu giúp Nhà xí huynh lên ngôi thì ít nhất tôi cũng sẽ trở thành công thần. Cho dù là biểu diễn cho thiên hạ nhìn thì anh ta cũng không thể đối xử tệ bạc với cựu Hoàng hậu là tôi được.

Nghĩ vậy, tôi định nói thêm mấy câu độc địa với Tề Thịnh, còn chưa kịp mở miệng đã thấy bụng bỗng nhiên đau nhói, không nén được buột miệng kêu lên một tiếng “ôi cha” rồi gập người xuống.

Tề Thịnh vội nhào tới, cuống quýt hỏi: “Sao thế?”.

Tay người ta đã đặt lên bụng thế mà còn hỏi làm sao! Anh bị mù chắc? Tôi vẫn giữ chặt bụng, nằm lẩn ra giường, tức giận đáp: “Thiếp đau bụng!”.

Sắc mặt Tề Thịnh càng căng thẳng hơn, vội gọi Lục Ly vào rồi sai người đi tìm thái y.

Một lát sau thì Tổng thái y chạy đến, vừa vào điện đã hỏi Lục Ly: “Có thấy ra máu không?”.

Nghe Lục Ly trả lời không, Tổng thái y thở phào một cái, lúc đó mới hỏi tôi xem cụ thể đau ở đâu rồi bắt mạch.

Tề Thịnh chấp tay đứng bên giường không nói gì, bặm môi nhìn Tổng thái y.

Tổng thái y để tay lên cổ tay tôi, trầm ngâm không nói.

Cơn đau ở bụng đã đỡ hơn rất nhiều, tôi hỏi Tổng thái y: “Thế nào? Có phải là bị động thai không?”.

Trán Tổng thái y lấm tấm mồ hôi, đưa mắt len lén nhìn Tề Thịnh rồi hạ giọng hỏi tôi: “Nương nương, nương nương có ăn gì không?”.

Tôi ngạc nhiên, chưa kịp trả lời thì Lục Ly đứng bên đã nhanh nhẩu đáp: “Từ sáng đến giờ nương nương vẫn chưa dùng bữa, chỉ ăn một nửa quả dưa bở do Thúc Sơn Long cốc cống tiến thôi”.

Dưa đó vừa giòn vừa ngọt, tôi muốn ăn cả quả nhưng Lục Ly sợ tôi đau bụng nên chỉ cho ăn có một nửa.

Mặt Tổng thái y lộ vẻ đã tìm ra vấn đề, thận trọng nhìn tôi rồi lại nhìn Tề Thịnh, nhưng cứ do dự không nói.

Tề Thịnh sốt ruột hỏi: “Rốt cuộc là vì sao thế?”.

“Tạm thời không có vấn đề gì lớn”, Tổng thái y nhanh nhẩu đáp, nhưng lại nhìn tôi, hỏi bằng giọng thương lượng: “Hay là thần kê thêm ít thuốc an thai để nương uống?”

Này, sao ông lại phải vòng vo thế? Ông cứ nói thẳng ra vì tôi ăn nhiều dưa nên đau bụng là xong! Tôi đưa tay xua: “Thôi đi. Người lui ra được rồi đấy”.

Nghe tôi nói như vậy, Tổng thái y mừng như tù nhân được ân xá, thận trọng đưa mắt nhìn Tề Thịnh rồi vội vàng lui ra.

Tôi cũng đưa mắt nhìn trộm Tề Thịnh, thấy nét mặt anh ta đúng là rất không ổn bèn sai Lục Ly: “Mau mang dưa ra mời Hoàng thượng, ngon lắm đấy!”.

Nghe tôi nói vậy, sắc mặt của Tề Thịnh càng tối sầm.

Lục Ly len lén nhìn tôi rồi quay người đi ra khỏi điện.

Lúc đó Tề Thịnh mới quay người lại nhìn tôi chăm chú, tôi cũng liếc liếc nhìn lại anh ta, phát hiện ra con ngươi của anh ta tuy đen thăm thẳm nhưng vẫn thoáng có ánh xanh. Bất giác tôi ngây người, lại nghe Tề Thịnh nói: “Hãy tin ta một lần nữa”.

Nghe anh ta nói tới chữ “tin”, tôi lại thấy giận dữ, gật đầu: “Tin! Thiếp vẫn tin đấy chứ!”, dừng một lát, tôi hỏi về thăm dò: “Tề Thịnh, thiếp có thể hỏi chàng chuyện này được không?”.

Mắt Tề Thịnh sáng lên, đến màu xanh thắp thoáng trong đó cũng trở nên rõ ràng hơn, anh ta hơi hást cảm: “Nàng muốn hỏi chuyện gì?”.

Tôi do dự một lát rồi thận trọng hỏi: “Tổ tiên của chàng liệu có mang dòng máu của người ngoại quốc không?”.

Tề Thịnh sững người.

Tôi đưa tay chỉ vào mắt mình: “Con ngươi của chàng hơi xanh, chắc chắn không phải người Nam Hạ thuần chủng, tổ tiên của chàng có thân thích với người ngoại quốc à?”.

Tề Thịnh không lên tiếng mà cứ yên lặng nhìn tôi, ánh xanh trong mắt dường như càng đậm hơn. Tôi bắt giác tắc lưỡi lấy làm kỳ lạ. Tề Thịnh bỗng bật cười, ngửa mặt lên, nhắm mắt lại, một hồi lâu sau mới cúi xuống nhìn tôi, khẽ nói: “Nàng được lắm, thực sự là rất được”.

Chà! Lại còn khen tôi nữa chứ! Không lẽ anh ta không hiểu rằng tôi đang chửi anh ta là đồ con lai sao?

Lời khen của anh ta khiến tôi thấy lo lo, vì thế tôi cất giọng khiêm tốn: “Không dám, không dám, còn kém lắm, vẫn còn phải học hỏi chàng nhiều, còn phải học nhiều!”.

Ngửi thấy mùi thơm thoang thoang bay tới, tôi ngước mắt lên, thấy Lục Ly bê một đĩa dưa đã cắt nhẹ nhàng đi vào trong điện. Tôi mừng quá, lập tức mời Tề Thịnh: “Chàng nếm thử đi, ngon lắm đấy! Vì không có nhiều nên thiếp không cho bọn họ phân cho những nơi khác mà để cả lại đây”.

Lục Ly vẫn nơm nớp lo sợ, thận trọng bê đĩa dưa đến trước mặt Tề Thịnh.

Khóe môi Tề Thịnh trễ xuống tạo thành một nụ cười khẽ rồi đưa tay hất đĩa quả trong tay Lục Ly. Chiếc đĩa bạc rơi xuống đất “keng” một tiếng, Lục Ly lập tức quỳ sụp trước mặt Tề Thịnh.

Tề Thịnh quay đầu lại nhìn tôi, khẽ nói: “Nàng nghỉ ngơi đi, nếu có chuyện gì với đứa trẻ này, ta sẽ chôn sống toàn bộ người ở cung Hưng Thánh của nàng!”.

Sau khi nhẹ nhàng nói ra lời đe dọa ấy, Tề Thịnh theo thói quen phất tay áo rồi quay người bỏ đi. Tôi cũng đã quen với cái hành động ầu ơ ấy của anh ta, chỉ thở dài một hơi.

Tôi cũng nghe thấy cả tiếng Lục Ly thở dài.

Tôi hỏi Lục Ly: “Em thở dài gì thế?”.

Lục Ly đáp: “Nô tì thở dài vì thấy nương nương có thể làm cho Hoàng thượng giận tới mức ấy. Có thể thấy lần này Hoàng thượng thực sự đã để tâm đến nương nương rồi”.

Tôi nhìn những miếng dưa lẫn lóc trên nền nhà, hơi lâu không nói gì.

Lục Ly bèn hỏi tôi: “Nương nương thở dài gì vậy?”.

Tôi hỏi lại Lục Ly: “Em nói xem, có phải phụ nữ khi sinh sẽ đau lắm, đúng không?”.

Lục Ly im lặng hồi lâu, sau đó đứng lên đi tới bên giường, quỳ xuống nhìn tôi rồi khẽ nói: “Nương nương, chúng ta hãy tin Hoàng thượng một lần đi”.

Tôi cũng nhìn Lục Ly, hỏi lại: “Em tin một bậc đế vương bỗng nhiên trở thành một người si tình sao?”.

Lục Ly hơi há chiếc miệng xinh xinh ra, nhìn tôi không nói được câu gì.

Tôi cười, đưa tay nâng cằm cô lên, bảo cô khép miệng lại rồi nói: “Nha đầu, đừng có ngốc thế, Tề Thịnh không phải là người si tình đâu. Tề Thịnh đã từng si tình, nhưng đối tượng lại không phải là Bồng Bồng! Trước đây không phải, sau này cũng sẽ không phải! Nhanh nhất chỗ dưa kia đi, rửa sạch rồi vẫn ăn được đấy!”.

Tôi nói một hồi, Lục Ly cứ ngây người ra nghe. Tôi cảm thấy mệt, muốn nằm ngủ một giấc, đồng thời cũng là để suy nghĩ về mọi chuyện cho thật kỹ. Đứa trẻ trong bụng của Giang thị bỗng dưng lại nhảy sang bụng tôi, giờ phải ăn nói với Nhà xí huynh thế nào đây?

9. Chương 9: Lời Thề Của Tề Thịnh

Tề Thịnh dường như kiên quyết buộc tôi phải sinh đứa bé ấy nên ngày nào cũng sai Tổng thái y đến bắt mạch, còn sai hai ma ma đến để chăm lo việc ăn uống cho tôi nữa.

Tôi vô cùng căm ghét những phụ nữ trung niên đang ở độ tuổi tiền mãn kinh có khuôn mặt lúc nào cũng nghiêm nghị ấy, càng không cần nói đến chuyện mỗi lần nhìn thấy họ tôi lại nghĩ tới cảnh không lâu sau tôi

sẽ phải sinh con. Tôi trực tiếp sai Lục Ly trả những người đó lại, không ngờ, Lục Ly và Tả Ý mỗi người ôm một bên chân tôi, khóc lóc: “Nương nương, hãy coi như nương nương xót thương bọn nô tì, nương nương đừng như thế. Người Hoàng thượng sai đến, sao nói trả về là trả về được!”.

Bị hai người đó giữ chặt lấy, tôi không sao cử động được, vì thế lại càng thấy bức dọc. Để con chứ có phải là tảo hôn, cố gắng chịu một chút rồi qua đâu, phải cần đến lực hấp dẫn mạnh đến cỡ nào thì mới sinh ra được một đứa trẻ lớn như vậy! Càng nghĩ tôi lại càng thấy sợ.

Tôi cứ ở trong tâm trạng ấy cho đến Tết Đoan ngọ, khi cái bụng của tôi đã nổi rõ thì việc canh chừng của Tề Thịnh với tôi mới lơ lửng đi một chút. Và thế là tôi lại gặp Nhà xí huynh trong trận bóng mỗi năm một lần. Chỉ có điều hai người chỉ có thể nhìn nhau từ phía xa, hơn nữa lại trước đám đông nên chẳng thể nào mà liếc mắt đưa “tình” cho nhau được.

Năm nay Tề Thịnh ngồi trên cao chủ trì cuộc thi đấu, vì không có sự tham gia của anh ta nên bộ áo xanh của Triệu vương đổi thành màu vàng rực.

Năm nay, Giang thị ở trong diện Ưu Lan tự mình thương thân trách phận. Không có sự tham gia của cô ta, cuộc thi đấu diễn ra rất thuận lợi, chẳng có ai bị ngã ngựa hay bị thương.

Năm nay tôi cũng không cần phải đau đầu che giấu kỹ thuật cưỡi ngựa kém cỏi của mình nữa, yên tâm ngồi trên lầu Bảo Tân ngắm mỹ nhân. Chỉ có điều, lầu Bảo Tân năm nay không nhộn nhịp bằng năm ngoái.

Những mỹ nhân trên lầu Bảo Tân cũng đã thay đổi, những hoa lá xưa kia của Tiên đế chỉ còn lại vài cọng đã ra hoa kết trái, số còn lại không biết đã đi về đâu. Còn hoa lá của Tề Thịnh chưa nhiều, vì thế mà lầu Bảo Tân trông trải hơn hẳn.

Thái hậu hình như cũng chú ý tới điều này nên khuyên bảo tôi với ý tứ sâu xa: “Hoàng hậu này, ta biết hiện giờ con đang có thai, sức khỏe không được tốt, nhưng con vẫn phải để ý chăm sóc đến Hoàng thượng. Hoàng thượng chuyên tâm lo việc triều đình xã tắc, đó là tổ tông phù hộ, là phúc đức của Nam Hạ, nhưng hậu cung cũng phải con cháu đầy đàn mới tốt!”.

Tôi cảm thấy câu nói ấy của Thái hậu vừa vặn phù hợp với suy nghĩ trong lòng, vì thế vội gật đầu, đáp: “Mẫu hậu dạy rất phải, con cũng luôn có ý định chọn giúp Hoàng thượng những cô gái hiền lành để bổ sung hậu cung, nhưng lại sợ Hoàng thượng không đồng ý nên con định tới xin ý chỉ của mẫu hậu”.

Thái hậu nghe vậy, mặt lộ vẻ vui mừng.

Không ngờ, trên thái hậu còn có thái hoàng thái hậu. Thái hậu còn chưa kịp nói gì thì Thái hoàng thái hậu đã chậm rãi cất tiếng: “Hoàng thượng vừa mới lên ngôi, tuổi còn trẻ, hoàng hậu lại đang có thai, chuyện tuyển tú nữ chưa cần vội, cứ để hai năm nữa hãy hay”.

Nghe vậy, sắc mặt của Thái hậu tối sầm xuống.

Tôi cân nhắc rồi cười, nói với Thái hoàng thái hậu: “Hoàng tổ mẫu nói cũng phải!”.

Thái hậu không nén được, nghiêng răng ken két.

Tôi lại nói tiếp: “Có điều, hiện bên cạnh Hoàng thượng chỉ có mấy người theo về từ Đông Cung, đúng là hơi ít. Con nghĩ, việc tuyển tú nữ để sau, trước tiên cứ chọn mấy người mặt mũi dễ coi, tính tình hiền hậu trong cung đến bên Hoàng thượng là được”.

Lúc này thì Thái hậu đã hiểu ra, không chờ mẹ chồng lên tiếng, bà lập tức nói: “Được! Ý này của Hoàng hậu hay đấy! Ta thấy cứ làm như thế đi!”.

Tôi cũng không cho Thái hoàng thái hậu cơ hội từ chối, vội lớn tiếng sai Lục Ly: “Lập tức truyền cho hậu cung, báo tên tất cả những người đẹp, tính nét hiền thực lên cung Hưng Thái. Ta muốn chọn kỹ từng người một, nhất định phải chọn ra mấy người mà Hoàng thượng vừa lòng!”.

Nói rồi quay sang cười với Thái hậu và Thái hoàng thái hậu: “Hoàng tổ mẫu, mẫu hậu, xin hai người đừng trách tay Bồng Bồng vươn dài, nếu trong cung của Mẫu hậu và Hoàng tổ mẫu mà có người đáp ứng đủ điều kiện thì con cũng xin được thay Hoàng thượng xin hai người!”.

Thái hậu cười rất vui, đáp: “Hoàng hậu đúng là con người hiền lương”.

Thái hoàng thái hậu chỉ khẽ mỉm cười, không nói gì.

Lúc này trận đấu trên sân đã kết thúc. Tề Thịnh cười con ngựa to lớn diều một vòng trên sân bóng, sau đó cho ngựa chạy thẳng tới trước lầu Bảo Tân, nhảy từ trên mình ngựa xuống, oai phong bước lên lầu, đầu tiên thỉnh an Thái hoàng thái hậu và Thái hậu rồi mới đặt móng ngồi xuống bên cạnh tôi.

Tôi mỉm cười với anh ta nhưng mắt lại lên nhìn Nhà xí huynh đang đi về phía chúng tôi, bụng thầm nghĩ: Lúc này nếu tôi đi xuống thì biết đâu có thể nói được với anh ta vài câu.

Nghĩ vậy, tôi bèn đứng dậy, Tề Thịnh không biết tôi định làm gì nên đưa tay đỡ tôi, khẽ hỏi: “Sao vậy?”.

Tôi cười xấu hổ, thì thầm: “Một trong ba việc khẩn”.

Tề Thịnh hơi ngậy ra, trong mắt anh lên nét cười.

Tôi hơi gật đầu, mang theo Lục Ly nhẹ nhàng rời khỏi chỗ. Quả nhiên, ở góc ngoặt cầu thang, tôi đã chạm trán Nhà xí huynh.

Nhà xí huynh ngược nhìn tôi, ánh mắt để lộ nụ cười dịu dàng, né người tránh sang một bên, chào: “Hoàng tẩu”.

Tôi nhìn anh ta, bỗng nhiên thấy không biết phải nói gì. Chuyện này đúng là chẳng thể nào giải thích được. Không hiểu sao tôi thấy chột dạ, khi đi ngang qua người Nhà xí huynh, tôi chỉ khẽ nói: “Chuyện này không tính trước được. Hoàn toàn không phải là ý của ta”.

Nhà xí huynh hơi ngậy người ra, sau đó khẽ đáp lại: “Ta tin nàng”.

Bước chân của tôi bỗng hơi khựng lại, cảm giác khâm phục đối với Nhà xí huynh chợt xuất hiện trong lòng.

Thì ra, người anh em này mới là ông hoàng thực lực của thế giới điện ảnh! Không cần nói tới những điều khác, chỉ riêng ba từ “ta tin nàng” cũng đã đủ cướp đi trái tim của không biết bao nhiêu thiếu nữ.

Khi chúng tôi xuống mấy bậc nữa thì có người chạy huỳnh huých từ dưới lên, mãi tới lúc đến trước mặt tôi mới dừng lại, ngẩng lên nhìn tôi, vẻ mặt lộ rõ sợ hãi sau đó quay ngoắt người chạy xuống trở lại.

Tôi khẽ gọi: “Dương Nghiêm, đứng lại!”.

Dương Nghiêm đã chạy được mấy bước, nghe vậy dù không muốn cũng phải đứng lại, ngược mặt lên nhìn tôi, làm ra vẻ bất ngờ trông thấy, kêu lên vui mừng: “Hoàng hậu nương nương, đã lâu lắm rồi không gặp. Nương nương có khỏe không?”.

Kể từ hôm đấy Dương Nghiêm xuống Uyển Giang đến nay tôi vẫn chưa gặp lại anh ta, đúng là lâu ngày không gặp thật! Tôi chậm rãi gật đầu, dựa vào tay Lục Ly đi xuống bậc thang cuối cùng, rồi đi vòng quanh Dương Nghiêm hai vòng, cười hỏi anh ta: “Quả là đã lâu không gặp rồi. Người vẫn ở lại Thái Hưng à?”.

Trán Dương Nghiêm toát mồ hôi, anh ta vội gật đầu: “Đúng thế, đúng thế”.

Tôi vươn người tiến lại sát bên anh ta, khẽ hỏi: “Vẫn học bơi ở Uyển Giang đấy chứ? Liệu có chút tiến bộ nào chưa?”.

Dương Nghiêm dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, đáp: “Có tiến bộ, có tiến bộ”.

Chuyện trả thù càng kéo dài lại càng khiến người ta mất ăn mất ngủ. Tôi mỉm cười, không thèm để ý đến Dương Nghiêm nữa, quay người bỏ đi. Quả nhiên, tôi mới đi được mấy bước thì đã nghe tiếng Dương Nghiêm đuổi theo, hỏi tôi với vẻ rất ngạc nhiên: “Thế là đã kết thúc rồi sao?”.

Tôi mỉm cười, đáp: “Chưa kết thúc đâu”.

Dương Nghiêm nhướn mày ngạc nhiên, nhìn tôi vẻ không hiểu, chờ tôi nói tiếp.

Tôi chỉ nhếch môi, bám vào tay Lục Ly đi về phía nhà vệ sinh ở phía sau lầu Bảo Tân. Có điều chẳng có nhu cầu giải quyết vấn đề nào nên tôi chỉ loanh quanh một chút rồi đi ra. Cũng không muốn quay trở lại lầu Bảo Tân tiếp tục diễn kịch với Tề Thịnh và những người ở đó, tôi bèn sai người báo tin rồi cùng Lục Ly trở về cung.

Đến tối, sau một thời gian không tới cung Hưng Thánh, Tề Thịnh đột ngột xuất hiện, dáng đi hơi loạng choạng, rõ ràng đã uống không ít rượu.

Tôi cảm thấy hơi ngạc nhiên, còn Lục Ly thì rất vui, vội mừng rỡ đi rót trà dâng lên Tề Thịnh.

Tề Thịnh khoát tay ra hiệu cho bọn Lục Ly lui ra. Câu đầu tiên mà anh ta nói với tôi là: “Hạ Bình Tắc xin ta ban chiếu tứ hôn”.

Tôi sững sờ, hỏi: “Với Trương nhị cô nương?”.

Sắc mặt của Tề Thịnh rõ ràng có hơi men, đôi mắt lại thanh tỉnh như nước, môi khẽ nhếch lên, mỉm cười đáp: “Đúng thế, Hạ Bình Tắc nói không thể để cho Trương nhị cô nương phải chịu điều tiếng, muốn danh chính ngôn thuận cưới Trương nhị cô nương về làm vợ”.

Tôi ngẩn người. Tôi chỉ khích lệ Trương nhị cô nương tìm cách lôi kéo tình cảm của Hạ Bình Tắc, muốn Hạ gia có quan hệ với Trương gia, không ngờ thẳng nhãi Hạ Bình tắc lại dám tới cầu xin Tề Thịnh tứ hôn.

Không thể ngờ được, thực sự là không thể ngờ được.

Tề Thịnh liếc xéo sang tôi, hỏi: “Thế nào? Nàng nghĩ sao về chuyện này?”.

Tôi gật đầu về khâm phục, đáp: “Khâm phục thật đấy, thiếp không ngờ Hạ tướng quân lại là người trọng tình trọng nghĩa như vậy!”.

Tề Thịnh nhếch môi về coi thường, hỏi tiếp: “Còn có gì khác nữa không?”.

Tôi suy nghĩ một lát rồi đáp rất nghiêm chỉnh: “Thủ đoạn của Trương nhị cô nương quả là rất cao siêu!”.

Tề Thịnh cười lạnh lùng, vươn người qua chiếc bàn, nhìn chăm chăm vào tôi, nói: “Nàng còn giả vờ được sao? Đây chẳng phải là điều nàng mong muốn còn gì?”.

Tôi cân nhắc, anh chàng này có lẽ đã bị Hạ Bình Tắc kích động, từ xấu hổ trở thành giận dữ. Lựa chọn nguyên tắc “im lặng là vàng”, tôi ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Ai ngờ Tề Thịnh vẫn không chịu thôi, đưa tay vuốt lên khuôn mặt tôi, nói gần như thì thầm: “Những người đàn bà nhà họ Trương đều là những người thủ đoạn như vậy có phải không?”.

Tôi cảm thấy nổi gai ốc toàn thân, rất khó chịu, cố nén nhưng không được nên vừa gỡ tay Tề Thịnh xuống, vừa hỏi: “Chàng khen thiếp hay là khen Trương Bồng Bồng? Thiếp cảm thấy vấn đề này cần phân biệt cho thật rạch ròi. Trước hết, thiếp không phải là đàn bà nhà họ Trương, Giang thị cũng vậy; thứ nữa, Trương Bồng Bồng trước đây cũng không thể coi là người có thủ đoạn, vì nếu cô ta mà có được một nửa bản lĩnh như của Ánh Nguyệt thì đã chẳng có kết cục như vậy”.

Thân hình Tề Thịnh cứng đờ, từ từ thu tay về.

Tôi thấy trong lòng sững sốt, nghi ngờ liệu có phải vì mang thai mà nội tiết có vấn đề hay không, nếu không thì sao lại so đo như đàn bà vậy? Lại còn nói ra toàn những lời đánh thẳng vào điểm yếu của người khác thế, có khác gì trực tiếp vả vào mặt Tề Thịnh đâu!

Nghĩ vậy, tôi thận trọng đưa mắt nhìn Tề Thịnh, thấy anh ta vẫn cụp mắt xuống im lặng, chợt nghĩ có khi vẫn còn cơ hội vớt vát nên vội vàng bổ sung: “Nhưng Hoàng thượng nói cũng rất phải. Đàn bà nhà họ Trương từ trẻ đến già đều là những người thủ đoạn”.

Tề Thịnh vẫn im lặng không nói gì.

Tôi chép miệng, quyết định tốt nhất là cứ nói theo lập trường của Tề Thịnh, nên tiếp tục tỏ vẻ phần nộ: “Mà đâu chỉ có thủ đoạn, là xảo quyệt ghê gớm ấy chứ!”.

Tề Thịnh vẫn không có phản ứng gì, một lát sau thì đứng dậy.

Tôi vội vàng đứng lên theo, miệng hỏi: “Chàng định về rồi sao? Không ở thêm nữa à?”, rồi không chờ Tề Thịnh trả lời, cười vể vể cực kỳ nhiệt tình: “Để thiếp tiễn chàng!”.

Tề Thịnh mở miệng ra định nói gì nhưng lại thôi, sau đó quay người đi thẳng ra bên ngoài, đến cửa điện bỗng dừng lại, nói với tôi: “Nàng đi theo ta”.

Tôi lập tức muốn tự vả vào mặt mình, tự nhiên cười tươi như thế làm khỉ gù, lại còn xun xoe nịnh nọt muốn tiền cái khỉ gù! Dù vậy tôi vẫn cố nặn ra một nụ cười, khéo léo từ chối: “Trời tối rồi, bên ngoài lạnh, có chuyện gì ngày mai Hoàng thượng hãy nói”.

Tề Thịnh nhìn tôi chăm chăm rồi sai Lục Ly vẫn đứng chầu bên cửa: “Mang áo choàng cho Hoàng hậu”.

Lục Ly đáp vâng rồi vô cùng sung sướng, quay vào trong điện, loáng một cái đã mang một tấm áo choàng thêu chim phượng bằng chỉ màu có đường viền lông lánh, nhưng không đưa cho tôi mà lại đưa cho Tề Thịnh.

Không cần nghĩ tôi cũng hiểu được ý của Lục Ly, dù vậy vẫn lườm cô một cái rõ sắc. Nụ cười trên mặt Lục Ly lại càng rạng rỡ hơn, cô thu tay về đứng sang một bên.

Tề Thịnh choàng áo lên người tôi, thắt dây lại, tiếp đó kéo tay tôi, nói bằng giọng bình thản: “Đi thôi”.

Nói xong Tề Thịnh kéo tôi đi ra ngoài, tôi cố nén nỗi kinh ngạc trong lòng, cùng anh ta đi hết hành lang, vòng quanh đường mòn, qua cầu, trèo lên giả sơn, cuối cùng tới đình hóng gió ở nơi cao nhất trên núi Linh Long cạnh hồ Thái Dịch. Từ đây nhìn có thể thấy được quang cảnh của nửa thành Thịnh Đô.

Tề Thịnh im lặng nhìn những ánh đèn nhấp nháy trong thành rồi quay sang hỏi tôi: “Thấy thế nào?”.

Tôi kéo áo choàng, trấn tĩnh đáp: “Gió hơi to”.

Tề Thịnh mượn ánh trăng nhìn vào đôi mắt tôi, khóe môi khẽ nhếch lên, sau đó quay đầu đi, đột nhiên hỏi: “Nàng tên gì?”.

Tôi suy nghĩ một lát, đáp: “Cứ gọi là Trương Bồng Bồng đi”.

Sự việc đã đến nước này, ngoài lấy cái tên đó ra tôi chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Bàn tay đang nắm lấy tay tôi của Tề Thịnh hơi dờ ra nhưng vẫn không quay lại nhìn tôi. Im lặng một lát Tề Thịnh mới nói: “Được, thế thì ta sẽ gọi nàng là Bồng Bồng, nàng có biết nguồn gốc của cái tên này không?”.

Tôi giật nảy mình, bất giác hỏi: “Không lẽ chuyện này chàng cũng biết?”.

Tề Thịnh không để ý đến lời khen của tôi, chỉ mỉm cười, khẽ đáp: “Ngã hành kỳ dã, bồng bồng kỳ mạch”.

Tôi trầm mặc, lặng lẽ nhìn ánh đèn của những căn nhà phía xa.

Tề Thịnh quay lại, hỏi tôi: “Vì sao nàng không hỏi xem tại sao lại lấy hai câu đó?”.

Tôi cũng nhìn Tề Thịnh, vẻ mặt rất bình tĩnh, nói một cách nghiêm túc: “Thiếp có thể hỏi một câu khác trước không?”.

Tề Thịnh nghe tôi nói vậy có vẻ rất ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu: “Nàng hỏi đi”.

“Chàng nói cho thiếp biết ý nghĩa của hai câu đó trước đi!”.

Tề Thịnh ngáy người, mở to mắt nhìn tôi, một hồi lâu sau thì bật cười lớn khiến cho tiểu thái giám và thị vệ đứng hầu ở phía xa đều kiễng chân lên nhìn về phía chúng tôi.

Tôi thấy vừa xấu hổ vừa tức giận, nhìn anh ta bằng con mắt lạnh lùng. Loại người hơi một tí là ném sách vút vờ này thật vô cùng đáng ghét, anh có biết nói những lời tử tế không?

Một hồi lâu sau Tề Thịnh mới dừng lại, đôi mắt đã trở nên sáng rực tự lúc nào, mỉm cười giải thích: “Đây là hai câu trong Kinh thi, đại ý là: Ta đi giữa đồng ruộng, lúa mạch trong ruộng mọc xanh tốt. Vì tên người trong lòng của Thành Tổ có chữ “mạch”, khi nàng ra đời lại đúng lúc ông ấy đang ở Trương gia nên đã ban cho nàng tên đó”.

“Ồ”, tôi gật đầu, “Hiểu rồi, ý của Thành Tổ là hy vọng lúc nào cũng có thể nhìn thấy người ấy trong nhà họ Trương, đúng không?”.

Tề Thịnh cười, gật đầu: “Nàng thực sự rất thông minh”.

Tôi trề môi vẻ coi thường, hỏi tiếp: “Thái hoàng thái hậu có lẽ không biết nguồn gốc của cái tên này, đúng không?”.

Tề Thịnh ngạc nhiên, hỏi lại: “Sao nàng biết?”.

“Chuyện đó còn phải hỏi? Nếu Thái hoàng thái hậu biết trong lòng của chồng mình luôn nghĩ tới đàn bà khác, chắc chắn đã nhổ ngay ngọn lúa mạch xanh mơn mớn là thiếp rồi, sao có thể để cho thiếp sống vui vẻ đến ngày hôm nay?”.

Về mặt của Tề Thịnh trầm xuống, nhìn tôi đầy suy tư rồi khẽ nói: “Nàng nghĩ thế à?”.

Tôi xua tay phản đối, cười: “Không phải thiếp nghĩ vậy mà là đàn bà đều làm vậy”.

Tề Thịnh lại nhìn tôi rồi im lặng.

Tôi thấy hơi buồn ngủ, hơn nữa cũng thấy rất chán kiểu nói chuyện thốt ra một câu lại im lặng cả chục câu của Tề Thịnh, nói: “Về chuyện của Hoàng thượng với Giang thị, trước đó chàng đã nói với thiếp rồi, thiếp vẫn còn nhớ. Bây giờ đã muộn, để hôm khác nói tiếp, chúng ta về đi ngủ thôi”.

Nói xong, không chờ Tề Thịnh mở miệng tôi đã quay người bước đi. Còn chưa ra khỏi đình thì nghe thấy tiếng Tề Thịnh ở phía sau: “Hôm nay ta muốn nói với nàng về chuyện của Giang thị”.

Tôi dừng lại, quay người mỉm cười với Tề Thịnh: “Thế thì cũng để hôm khác nói được không? Thức đêm không có lợi cho sức khỏe”.

Tề Thịnh nhìn tôi một hồi lâu, mãi sau mới bình thản hỏi: “Có phải nàng định làm ta tức chết mới vừa lòng đúng không?”.

Tôi giật thót. Chà, sao anh ta lại nhìn thấy hết thế nhỉ?

Nhưng bị anh ta nhìn thấu là một chuyện khác, còn tự miệng tôi nói ra lại là một chuyện khác, vì thế tôi cũng im lặng theo.

Tề Thịnh quay người đi, im lặng một lát rồi mở miệng bắt đầu nói một câu không đầu không đuôi: “Ta và nàng ấy quen nhau ở nhà họ Trương”.

Tôi ngây người, một lúc sau mới hiểu ra “nàng ấy” là chỉ Giang thị.

Tôi “ừm” một tiếng ý nói là tôi đang nghe. Thấy Tề Thịnh lại im lặng, tôi dứt khoát bước trở lại, quần chặt áo choàng ngồi xuống lan can quanh đình, ngẩng mặt nhìn lên Tề Thịnh, hỏi với vẻ cổ vũ: “Sau đó thì sao?”

Tề Thịnh dừng lại một lúc rồi tiếp tục nói: “Lúc đó nàng ấy mới tới nhà họ Trương chưa lâu, vì đời này nữ nhi nhà họ Trương tầm tuổi ấy rất ít nên Trương lão thái thái để cho nàng ấy ở cạnh chỗ Trương thị, hằng ngày cùng học hành, đọc sách với Trương thị. Một lần, ta theo Thành Tổ đến nhà họ Trương chơi thì gặp nàng ấy”.

Tôi thực sự không cảm thấy câu chuyện ấy có gì là đặc biệt, có chăng cũng chỉ là mang hơi hướng của chuyện Cô bé Lọ Lem, cũng tương tự như truyền kỳ về tình yêu lãng mạn giữa một chàng trai nhà nghèo với một cô con gái nhà giàu mà các đồng bào nam giới thường xuyên mơ tưởng mà thôi. Có điều trong hiện thực, các hoàng tử thường chỉ lấy các công chúa, thiên kim tiểu thư cũng chỉ lấy con nhà quan lại, vì thế tình yêu giữa Tề Thịnh và Giang thị đã được định đoạt trước rằng chỉ có nở hoa chứ không thể kết trái.

Bất giác tôi thở dài, lắc đầu.

Tề Thịnh liếc nhìn tôi một cái vẻ ngạc nhiên, có điều không nói gì.

Mặc dù câu chuyện này chẳng có gì mới mẻ, nhưng vì cố giữ nguyên tắc làm một thánh giả biết lắng nghe, tôi kịp thời hỏi một câu: “Sau đó thì sao?”.

Câu nói đó xem như đúng ý Tề Thịnh, anh ta dừng lại một lúc rồi tiếp tục nói: “Lúc đó mặc dù Trương thị đã mười hai, mười ba tuổi, nhưng vì quen thuộc với ta từ hồi nhỏ nên nhà họ Trương không gò bó cô. Cô ấy biết ta tới là lập tức tìm ta để chơi. Giang thị thường đi theo cô ấy, người thì gầy khô, lúc nào cũng cúi đầu, khác hẳn với Trương thị hay cười hay nói. Ta luôn không thích vẻ nghịch ngợm của Trương thị, vì thế thường để mắt đến Giang thị hơn. Trương thị thấy thế liền để bụng, thỉnh thoảng lại tìm cách gây sự với Giang thị, nhưng Trương thị càng làm vậy, ta lại càng hướng về Giang thị”.

Tôi gật đầu tỏ ra đã hiểu, lại hỏi: “Sau đó thì sao?”.

Tề Thịnh đáp: “Lúc đó ta chỉ cảm thấy Giang thị rộng lượng hơn Trương thị. Quá rõ ràng, nếu sau này nàng ấy làm vợ ta thì nhất định sẽ là một hoàng hậu tốt”.

Tôi nghe câu nói này bất giác tắc lưỡi, cứ một mực đòi “một đời một kiếp chỉ có mình thiếp” thì không biết trở thành hoàng hậu tốt cái nỗi gì? Có điều tôi giữ câu đó lại, chỉ mở miệng hỏi: “Sau đó nữa thì sao?”.

Tề Thịnh trầm ngâm một lát rồi tự cười giễu: “Sau đó thì ta lập Trương thị làm thái tử phi, còn Giang thị thì lựa chọn lấy Ngũ đệ”.

Tôi hỏi tiếp: “Vì sao?”.

Tề Thịnh khẽ đáp: “Vì hồi còn sống Thành Tổ vô cùng sủng ái ta, mỗi lần thị sát quân tình đều đưa ta đi, đến nỗi sau khi Tiên hoàng kế vị rồi mà vẫn rất đố kỵ với ta. Tiên đế rất quý Cửu đệ, Tổng hậu thì lại luôn nghĩ cách lập Cửu đệ làm thái tử thay ta. Hoàn cảnh của ta lúc ấy rất khó khăn, chuyện tình cảm trở thành một thứ xa xỉ. Quan hệ giữa ta với Ngũ đệ luôn rất thân thiết, hai chúng ta thỏa thuận với nhau, thay vì suốt ngày phải thấp thỏm không yên, chỉ bằng trước tiên tỏ ra yếu đuối, tiến vào chỗ chết tìm đường hồi sinh. Đầu tiên dùng Giang thị làm cớ để ngụy tạo sự rạn nứt giữa hai huynh đệ ta, khiến cho phe Cửu đệ lơ là cảnh giác với Ngũ đệ, sau đó Ngũ đệ sẽ thay ta tìm cách móc nối với tướng lĩnh ba quân”.

Tôi bỗng hiểu ra, đồng thời càng thấy thông cảm hơn với anh bạn Triệu vương đen đui. Chuyện ấy làm cũng thật là... Tìm cớ gì thì tìm, sao lại cứ nhất định phải tự cầm sừng lên đầu mình như thế?

“Vì chuyện của Giang thị, Trương thị thường xuyên gây sự với ta. Tiên hoàng cũng mấy lần gọi ta tới để quả mắng. Bề ngoài thì Người tỏ ra tức giận nhưng trong lòng lại thấy yên tâm về ta, vì ta và Trương thị bất hòa, nhà họ Trương sẽ không đồng lòng với ta. Hơn nữa, với một thái tử chỉ biết đến chuyện tình cảm, bất chấp đạo đức thì không thể tạo ra mối đe dọa nào với ông, chỉ cần ông muốn thì lúc nào cũng có thể tóm được đuôi của ta”.

Tôi không khỏi cảm thấy sùng sốt, không kịp nghĩ gì nhiều đã bật hỏi: “Ông ấy thực sự là cha ruột của chàng chứ?”.

Tề Thịnh ngậy người, đôi lông mày nhíu lại.

Tôi ngẫm nghĩ một lát cũng thấy câu hỏi đó không ổn, vội giải thích: “Ý của thiếp là, Tiên hoàng có vẻ không giống như cha ruột của chàng”.

Lông mày của Tề Thịnh càng nhíu chặt hơn, mặt tối sầm hẳn lại.

Tôi cuống quýt, lưỡi cũng lúu cả lại, càng nói càng rối: “Tiên hoàng là cha đẻ của chàng! Tuyệt đối! Không! Không! Không! Không phải là ý đó, mà là...”.

“Đủ rồi!”, Tề Thịnh quát lên, giọng lạnh lùng.

Tôi biết mình lỡ lời, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Hai chúng tôi lặng lẽ nhìn nhau một hồi lâu, tôi đang định mở miệng thì Tề Thịnh bất giác chau mày lại, tôi vội gơ hai tay lên, nói: “Thiếp muốn hỏi là sau đó thì sao?”.

Không biết Tề Thịnh nghĩ những gì mà đột nhiên nhìn tôi cười, một lát sau mới nghiêm mặt lại, quay đi không nhìn tôi nữa, giọng bình thản: “Ta đã nói với Trương thị, giữa ta và Giang thị cứ như những nhằng là có lý do của nó, Giang thị lấy Ngũ đệ thì đã là em dâu ta, ta không thể có tư tình gì với nàng ấy nữa. Nhưng Trương thị không chịu tin, lúc nào cũng cứ nhắm vào Giang thị nên mới xảy ra chuyện ngã xuống nước. Sau đó thế nào thì nàng cũng biết rồi đấy”.

Tôi không kịp nghĩ gì, hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”.

Tề Thịnh hơi ngậy người ra, ngẫm nghĩ một lát rồi mới khẽ nói: “Sau này ta mới biết, vì ta mà tình cảm của Ngũ đệ đối với Giang thị chuyển từ yêu sang hận, giày vò cô ấy tới chết. Mặc dù phải chịu nhiều đau khổ như vậy, nhưng Giang thị không hề ca thán với ta nửa lời”. Giọng của Tề Thịnh mỗi lúc một trầm xuống, cuối cùng gần như là thì thầm: “Vốn là ta có lỗi với Giang thị. Nàng ấy đã vì ta mà bất chấp sống chết, thể mà ta chỉ có thể mang đến cho nàng ấy một cuộc sống không thiếu ăn thiếu mặc”.

Nghe đến đây, chuyện không cần phải kể thêm nữa, nhưng vì tôi đã hỏi quen miệng nên chẳng nghĩ gì, lại hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”.

Tề Thịnh quay lại nhìn tôi, khóe môi trễ xuống.

Thấy vậy tôi mới chợt bừng tỉnh, chỉ muốn đánh ỳnh một cái. Các bạn nghĩ mà xem, lẽ ra nghe đến đây thì hoặc là phải vỗ tay khen hay, hoặc là lắc đầu thở dài, đâu có cái kiểu cứ luôn mồm hỏi “sau đó thì sao?” như tôi bao giờ!

Tôi thực sự thấy rất buồn ngủ, chỉ mong nhanh chóng được giải thoát để được về, vì thế vội tìm cách bừa bãi tội lỗi của mình. Tôi vừa lắc đầu vừa dài giọng than thở: “Chà, rõ ràng là một mối lương duyên, thế mà rồi mỗi người một ngã, đáng tiếc làm sao, đúng là tạo hóa trêu ngươi!”.

Nói xong câu này tôi mới nhận ra, phen này thì hay rồi, mặt của Tề Thịnh lại càng tối sầm hơn.

Tề Thịnh lặng lẽ nhìn tôi hồi lâu, sau đó hỏi: “Bồng Bồng, nàng không hiểu thật hay đang giả vờ ngu ngốc thế?”.

Tôi vô cùng chán ghét cái thói chuyện gì cũng không chịu nói hết mà cứ bắt người khác phải đoán này, nên cúi đầu suy nghĩ một lát rồi ngẩng lên nhìn anh ta, hỏi thẳng vào vấn đề: “Chàng muốn nói gì?”.

Tề Thịnh lại nhìn tôi không nói.

Tôi nghĩ, có lẽ anh ta không nghe rõ câu hỏi của tôi, nên đổi cách nói khác: “Nói cách khác, chàng muốn thiệp làm đến mức nào? Ví dụ, mấy ngày thì gặp mặt một lần? Khi gặp nhau thì nói mấy câu? Tỏ ra nhiệt tình hay lạnh nhạt? Nếu mỉm cười thì khóe môi phải nhếch lên mức nào thì chàng mới vừa ý?”.

Tề Thịnh vẫn không nói gì, chỉ có điều ngực phập phồng rất dữ dội.

Tôi thực sự lo ngại cái ngực như ngực cóc ấy phập phồng đến nỗi tung, nên quyết định nói thẳng: “Tề Thịnh, thực ra những chuyện chàng nói thiệp đều hiểu. Chàng chẳng qua là muốn nói, dù chàng lấy Trương thị vì quyền thế cũng vậy, bỏ rơi Giang thị vì theo đuổi ngôi báu cũng vậy, tất cả đều là bất đắc dĩ, còn bản chất của chàng là người trọng tình trọng nghĩa. Nhưng, Trương thị mà chàng không phụ kia thì đã chết, còn Giang thị khiến chàng vẫn luôn thấy áy náy thì đã được đón vào trong cung, đó đều là sự thật! Bây giờ chàng muốn lật đổ nhà họ Trương nên muốn tới để giải thích cho thiệp, đúng thế không?”

Tề Thịnh nắm hai bàn tay lại thành nắm đấm, đứng yên nhìn tôi, một hồi lâu sau mới thở hắt ra, hỏi bằng giọng lạnh lùng: “Nàng nghĩ như thế à?”.

Vì đứng lâu, bàn chân đã tê dại, tôi đành gác một chân lên thành lan can, ngược mắt nhìn Tề Thịnh: “Không thể trách thiệp sao lại nghĩ như vậy, từ trước đến giờ chàng vẫn làm như thế cơ mà, huynh đệ! Tề Thịnh ơi là Tề Thịnh, đời này chàng có thể sống mà không trông chờ vào đàn bà được không? Dù gì thì chàng cũng đã đọc rất nhiều sách lược trị quốc của các bậc đế vương, không lẽ chỉ nhớ đến mỹ nhân kế? Đùng thế nữa, vẫn còn ba mươi nhăm kế khác kia mà!”.

Tề Thịnh nhìn tôi chăm chăm, hỏi: “Bồng Bồng, nàng hận ta lắm, đúng không?”.

Tôi cảm thấy câu hỏi này quá sâu, rất khó trả lời. Vì vậy, tôi ngẫm nghĩ một lát, quyết định đổi tư duy để giải quyết vấn đề, trả lời rất thoải mái: “Không hận, thiệp hiểu chàng, thiệp nói thật lòng đấy. Nếu thiệp ở vào vị trí của chàng thì cũng sẽ loại hết vây cánh của nhà họ Trương. Nhưng bây giờ thiệp là hoàng hậu, là hoàng hậu xuất thân từ Trương gia, chàng loại bỏ vây cánh nhà họ Trương thì có khác gì nhổ sạch lông của thiệp, chàng bảo thiệp phải làm thế nào? Mỗi lần chàng nhổ một sợi là một lần thiệp phải kêu đau chắc?”.

Tề Thịnh không trả lời.

Tôi tặc lưỡi: “Được rồi, cứ coi như là thiệp không sợ đau đi, nhưng vấn đề ở chỗ, nếu chàng vặt sạch lông của thiệp, rồi lại chỉ vào thiệp mà nói đây là phượng hoàng, không hiểu chàng làm vậy để lừa ai? Mà ai tin chàng?”.

Tề Thịnh đứng im lặng một hồi lâu rồi khẽ nói: “Nàng nhìn thấy rõ như vậy...”.

Tôi thở dài: “Chuyện đã bày ra ngay trước mắt, thiệp có muốn không nhìn rõ cũng không được”.

Tề Thịnh cười tự giễu rồi nói: “Ta biết là nàng cứ giả vờ ngốc nghếch để khiến ta tức giận”.

Tôi nhún vai bất lực: “Phải giả vờ như vậy thực ra cũng rất khó”.

Tề Thịnh nhìn tôi một lát rồi bình thản nói: “Cửu đệ cũng không phải là người dễ chơi, nàng tin Cửu đệ thật à?”.

Tôi mở to mắt, ngạc nhiên nhìn anh ta: “Không hề, đến cả chàng thiếp cũng không tin thì liệu có thể tin Cửu đệ được không? Dù gì chúng ta cũng từng ngủ chung một giường, còn Cửu đệ với thiếp chẳng có quan hệ gì”.

Tề Thịnh không nói gì, chỉ nhìn tôi thờ dài.

Tôi cười, nói một cách rất thẳng thắn: “Có điều, bây giờ thì thiếp đã rõ. Nhà họ Trương và Cửu đệ đều không thể đổ được, thiếp còn phải chờ bọn họ đến để đỡ cái kiệu hoàng hậu này cơ mà. Hơn nữa, Hoàng thượng cũng đừng có vội loại trừ bọn họ, bậc quân vương phải có nghệ thuật cân bằng giữa các vấn đề, đúng thế không? Tìm cách để họ tự cân bằng chẳng phải tốt hơn sao? Người càng đông thì càng dễ nâng kiệu mà”.

Tề Thịnh cũng mỉm cười: “Bồng Bồng, nàng là một nữ tử mà ta chưa từng gặp bao giờ”.

Tôi gật đầu, “ừm” một tiếng, bụng thầm nghĩ, anh chưa gặp người phụ nữ nào như ta, nếu anh được đến chỗ Trương thị, anh cũng sẽ thấy chưa gặp người đàn ông nào như Trương thị...

Tề Thịnh đột nhiên chìa tay về phía tôi.

Trong phút chốc tôi ngây người ra, không hiểu anh ta có ý gì.

Tay của Tề Thịnh vẫn đưa ra, sau đó khẽ vẫy về phía tôi. Tôi do dự một lát rồi đặt tay mình lên tay anh ta, Tề Thịnh bất ngờ ôm lấy và nhắc tôi lên thành lan can, sau đó xoay người tôi lại, để tôi quay mặt ra phía ngoài đình.

Xa xa là một bầu trời đầy sao lấp lánh, nhìn xuống phía dưới là những ánh đèn nhấp nháy trong thành. Gió đêm thổi nhẹ, mang theo hương thơm thoang thoảng.

Mẹ kiếp, mặc dù trái tim tôi là của đàn ông nhưng không thể không thừa nhận chiêu này của Tề Thịnh rất tuyệt!

Tề Thịnh ở phía sau lưng tôi khẽ nói: “Bồng Bồng, hai chúng ta đánh cược, được không?”.

Tôi nhìn xuống khoảng đất dốc đứng phía dưới, thầm nghĩ, nếu tôi nói ra những lời không hay, liệu anh ta có đẩy tôi xuống đấy rồi dựng hiện trường một vụ tự sát không nhỉ?

Có thể do tôi im lặng khá lâu nên Tề Thịnh đặt cảm lên vai tôi, gọi tên tôi bằng giọng rất mềm mại: “Thế nào, Bồng Bồng?”.

Tôi cảm thấy nhồn nhột, toàn thân bất giác run lên, hít một hơi thật sâu rồi mới quay người lại, hỏi anh ta: “Cược cái gì?”.

Tề Thịnh ngẩng lên nhìn tôi, ánh trăng phản chiếu qua đôi mắt anh ta biến thành những dải lấp lánh, dịu dàng, anh ta nói từng từ từng từ một: “Giang sơn, còn cả ta và nàng”.

Tôi lại hỏi: “Cược thế nào?”.

Tề Thịnh đáp: “Cược rằng ta sẽ che chở cho nàng suốt đời”.

Tôi mỉm cười, không nói gì.

Tề Thịnh lại nói: “Nếu ta thua, ta sẽ giao giang sơn lại cho nàng. Nhưng nếu ta thắng...”, anh ta dừng lại đôi chút, nhìn sâu vào mắt tôi, “Nàng sẽ phải một lòng một dạ với ta, cùng ta thưởng ngoạn giang sơn này”.

Tôi đáp dứt khoát: “Không cược đâu!”.

Tề Thịnh hơi ngây người ra, có vẻ ngạc nhiên, hỏi: “Vì sao?”.

Tôi không nén được cười, đáp: “Chàng nói với thiếp cứ như thể thiếp là trẻ con vậy. Nếu chàng thua, có nghĩa là chàng không thể che chở được cho thiếp, đến lúc ấy, chàng còn có thể giao lại giang sơn cho thiếp được không? Chàng tưởng giang sơn là quần của chàng, muốn cởi là cởi chặc?”.

Tề Thịnh lặng lẽ nhìn tôi, một hồi lâu không nói năng gì.

Trong lòng tôi bất giác cũng thấy chột dạ, cố suy nghĩ xem liệu lời mình nói có quá thô lỗ không.

Cuối cùng Tề Thịnh cũng cười, dang tay ôm tôi từ trên lan can xuống, nói: “Về thôi.”

Rồi không chờ tôi nói gì, Tề Thịnh kéo tay tôi đi ra ngoài đình. Mấy lần tôi định rút tay về nhưng Tề Thịnh lại càng nắm chặt hơn, vì thế tôi đành từ bỏ ý định, ngoan ngoãn đi sau anh ta nửa bước, để mặc cho anh ta lôi đi.

Dọc đường, cả hai chúng tôi không ai nói gì. Tề Thịnh đưa tôi về đến phía ngoài cung Hưng Thánh rồi mới quay người rời đi.

10. Chương 10: Mỗi Lần Một Cô Công Chúa

Lục Ly vẫn để đèn chờ, thấy có một mình tôi về thì rất kinh ngạc, lại nghe tôi kể mình đã từ chối đánh cuộc với Tề Thịnh, cô giận tới mức suýt học máu, dùng giọng nghiêm khắc nói như dạy bảo tôi: “Nương nương! Sao nương nương lại không hiểu gì cả thế! Đó là Hoàng thượng thể với nương nương chứ đâu phải là muốn đánh cược với nương nương!”.

“Ừ, ta nhìn dáng điệu có vẻ đúng là muốn thế”, tôi gật đầu, giơ cao chân, vừa hưởng thụ cảm giác thoải mái khi được Lục Ly mát xa, vừa hỏi cô: “Thế thì sao? Đổi lại là em thì em có tin không?”.

Lục Ly ngây người, suy nghĩ khá lâu rồi chuyển chủ đề, hỏi: “Nương nương vẫn giữ ý định tuyển người đẹp từ hậu cung ả?”.

Nghe Lục Ly nói vậy tôi mới sực tỉnh, đập tay xuống giường, kêu lên: “Thật, thật còn hơn cả vàng ấy chứ”.

Lục Ly nói: “Nương nương, nô tì cảm thấy đó là một việc làm thiếu sáng suốt. Ngoài việc Thái hậu muốn nhân cơ hội này cài tai mắt của mình vào, chưa biết chừng còn chọn mấy con hồ ly tinh gửi đến. Hơn nữa người của các cung khác có khi còn chưa bằng mấy nha đầu xấu xí của cung chúng ta ấy chứ”.

Tôi nghe Lục Ly nói vậy không khỏi ngớ người ra: “Chắc không đến nỗi thế đâu. Dù sao thì bọn họ cũng phải giữ thể diện ỳnh chứ”.

Lục Ly không phủ nhận, chỉ khẽ trề môi.

Quả nhiên, ngày hôm sau, người ở chỗ Thái hậu đến đầu tiên, chất lượng cũng xếp hàng đầu, bảy tám người cao thấp, béo gầy có đủ, người thì có khuôn mặt đầy đặn, tròn như chiếc đĩa bạc, người thì mắt hạnh, mặt trái đào, thân hình như tơ liễu... tất cả nghiêm chỉnh xếp thẳng hàng đứng trước mặt tôi.

Ma ma phụ trách đưa bọn họ đến chỗ tôi tươi cười: “Thái hậu nương nương nói, Hoàng hậu xem ai vừa mắt thì lưu lại, một hay hai người đều được”.

Tôi thấy tâm trạng rất vui, thoải mái khoát tay: “Toàn bộ đều vừa mắt, ta sẽ giữ lại hết”.

Ma ma phụ trách rất vui, cười tít cả mắt, luôn miệng khen tôi là hiền hậu, rộng lượng rồi mới vui vẻ ra về.

Còn những người “dễ nhìn” mà các cung khác đưa đến thì “nhìn” chẳng “dễ” chút nào. Quá đáng nhất là Hoàng hiền phi, cô ta gửi tới một người mà thoát nhìn thấy xấu, nhìn kỹ càng xấu, thật sự là bản sao hoàn hảo đến từng chi tiết của vị Hiền hậu[1] nào đó trong lịch sử!

[1] Hiền hậu: chỉ các vị hoàng hậu hiền từ, nhân đức. Ở đây đặc biệt chỉ vương hậu của Tề Tuyên vương – Chung Vô Diệm.

Tôi bất giác thở dài, Hoàng hiền phi đúng là người rất có khí phách...

Lục Ly thì rất tức giận: “Nương nương, nương nương nhìn xem, không hiểu cô ta có ý gì nữa? Là ý gì?”.

Tôi đành quay lại vỗ về cô: “Bình tĩnh đi, phải bình tĩnh. Đưa mỹ nhân đến thì em mất bình tĩnh, bây giờ đưa đến một người an toàn thế này, sao em lại mất bình tĩnh nữa rồi?”.

Lục Ly hít một hơi thật sâu, rõ ràng là đang cố nén cơn giận.

Tả Ý đứng bên đường như cảm thấy như thế chưa đủ ồn ào, tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa: “Nương nương, đây không phải là vấn đề dung mạo, mà là thái độ bất kính của Hoàng hiền phi với nương nương!”.

Tôi rất không vừa lòng, đưa mắt lườm Tả Ý một cái: “Sao? Người không thể tôn trọng công việc của mình hơn được à? Người chỉ là nội gián, rồi rồi không có việc gì thì nhanh chân mà đến điện Ưu Lan báo cáo đi, còn ở đây định khơi mào chuyện gì nữa?”.

Tả Ý nghe vậy mặt thoát cái trắng bệch, lập tức quỳ xuống trước mặt tôi, vừa dập đầu vừa khóc lóc phân trần: “Oan cho nô tì quá, oan cho nô tì quá, kể từ khi vào cung Hưng Thánh, nô tì còn chưa hề bước chân ra khỏi cổng lấy một lần. Nô tì đã quyết tâm thay đổi hoàn toàn, thề sẽ bỏ hết chuyện trước đây, một lòng một dạ tận trung với nương nương...”.

Chà, nha đầu này cũng hay thật, mặt thì nước mắt đầm đìa, miệng thì liến thoắng, trôi chảy. Lại có thêm một Lục Ly nữa rồi. Tôi quay sang nói với Lục Ly: “Công lao của người quả cũng không nhỏ nhỉ?”.

Lục Ly vội ngượng ngừng xua tay, ra vẻ khiêm tốn trả lời: “Cũng là nhờ giống tốt cả thôi, trẻ nhỏ dễ dạy, dễ dạy...”.

“Người đẹp” quỳ dưới điện đường như không còn kiên nhẫn nữa, ngẩng mặt lên, thô lỗ hỏi tôi: “Hoàng hậu nương nương, người có giữ nô tì ở lại không? Nếu không, nô tì phải nhanh chóng quay về, bánh hấp trong lồng sắp đến lúc phải bắc xuống bếp rồi”.

Tôi vội quay lại, gật đầu: “Ừ, được, được, người cũng ở lại đi. Không phải lo cho bánh hấp của người đâu, ra nhà bếp phía sau xem món thịt hấp hành của ta thế nào đi”.

“Người đẹp” ấy thoáng ngây người nhưng nhanh chóng phản ứng lại, đánh mạnh vào đùi một cái, đáp: “Vâng, nô tì sang đó ngay đây”.

Tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc trước hành động dứt khoát, thẳng thắn của “người đẹp” ấy, một hồi lâu không ai nói câu nào.

Tôi chép miệng, phá tan sự im lặng, khen: “Đúng là một người nhanh nhẹn, trong cung đang thiếu những nhân tài như thế này”.

Vừa dứt lời, cả Lục Ly và Tả Ý đều run như cây sậy.

Tôi giả bộ như không nhìn thấy, chỉ hắng giọng rồi quay sang sai Lục Ly: “Hãy đánh số những người hôm nay giữ lại, trước tiên cho ở trong cung của chúng ta rồi tìm mấy ma ma thích hợp đến dạy dỗ quy tắc cho bọn họ, sau đó lần lượt đưa qua tẩm cung của Hoàng thượng”.

Lục Ly nghe vậy, đôi mắt hạnh mở to hết cỡ, ngạc nhiên hỏi lại: “Nương nương, đưa tới chỗ Hoàng thượng thật à?”.

Tôi do dự một lát rồi nói: “Nếu không thì hãy chọn lấy mấy người xinh đẹp nhất để lại hầu hạ ta, những người còn lại thì đưa đến chỗ Hoàng thượng”.

Có lẽ Lục Ly đã hiểu lầm ý tôi nên lập tức thở phào, dừng một lát mới hỏi: “Đưa đến như thế nào? Đầu tiên là đưa ai tới?”.

Tôi suy nghĩ cẩn thận một lúc rồi nói: “Hay là bảo bọn họ bốc thăm?”.

Đám đông lại lặng đi một lúc.

Tôi cảm thấy cách đó rất công bằng, chỉ cần viết một chữ “đi” lên giấy rồi ném ra, ai bắt được thì người ấy sẽ đi trước! Tôi đang mở miệng định nói kỹ hơn thì Lục Ly đã bước lên trước chặn lời, vừa đỡ vừa dịu tôi

vào trong điện, chân bước miệng lớn giọng nói: “Nô tì đã hiểu, nương nương vất vả suốt ngày cũng mệt rồi, mau vào nằm nghỉ đi”.

Khi đã vào đến tẩm cung bước chân của Lục Ly mới chậm lại, quay sang nhìn tôi với vẻ lo âu: “Tiểu thư, tiểu thư sao vậy?”.

Đúng thế, tôi sao vậy nhỉ? Kể từ sau buổi tối lật bài ngửa với Tề Thịnh xong, tôi phát hiện mình bỗng trở nên rất bất an, dường như mọi việc đang dần dần vượt ra khỏi tầm kiểm soát mà tôi, dù nhận ra rất rõ, lại không thể làm gì được.

Mấy ngày sau, Triệu vương đột ngột tới thăm. Tôi cho tất cả cung nữ lui ra ngoài rồi miêu tả cho Triệu vương tâm trạng gần đây của tôi: “Ta tự dưng thấy rất sợ hãi, là loại bất an từ trước đến nay chưa từng có, cảm giác giống như người chưa hề biết bơi đột nhiên rơi xuống dòng nước sâu thăm thẳm, chới với không biết bám vào đâu, chỉ có thể mở to mắt mặc cho nước tràn vào mũi, vào miệng, tiếp đó lặn lẽ chờ đợi, hoặc là chết ngạt, hoặc là chết sặc...”.

Triệu vương ngồi xổm ngoài hành lang theo thói quen, nhìn tôi đang ngồi trên tràng kỷ, ánh mắt lướt qua cái bụng mỗi ngày một lộ rõ, sau đó nói bằng giọng rất bình tĩnh: “Hoàng hậu, chẳng phải là hoàng tẩu đã biết bơi rồi đó sao?”.

Tôi ghen thử, cảm thấy lời nói đầy văn vẻ vừa rồi của mình thật phí công, bèn cao giọng gọi người: “Lục Ly, mau đưa Triệu vương tới điện Ưu Lan một chuyến đi”.

Triệu vương vừa nhìn thấy Lục Ly thò đầu từ ngoài vào vội xua tay, luôn miệng xin tha: “Hoàng tẩu, thần đệ biết sai rồi, thần đệ thực sự sai rồi”.

Lục Ly thấy tôi không nói gì lại lui ra ngoài, lúc đó Triệu vương mới thở phào, im lặng một lát rồi nói: “Hoàng tẩu, Hoàng tẩu không hiểu về Tam ca rồi, nhìn thì tưởng huynh ấy vô tình nhưng thực ra lại là người rất trọng tình cảm”.

Tôi bỗng thấy vui, hỏi Triệu vương: “Hoàng thượng trọng tình cảm với ai? Với vương phi của đệ à?”.

Triệu vương bình tĩnh nói, nét mặt không để lộ chút biểu cảm nào: “Hoàng thượng đối với thần đệ cũng rất trọng tình. Lần trước thần đệ đâm sau lưng Hoàng thượng như thế, đến Hoàng tẩu còn không nén được mà đánh thần đệ một trận, nhưng Hoàng thượng lại chẳng làm gì cả, chỉ để cho thần đệ làm một vương gia nhàn hạ, không thiếu vinh hoa, phú quý. Nếu là người khác, có khi thần đệ đã phải chết tới mấy lần rồi”.

Tôi cười lạnh lùng: “Triệu vương không thể chết được là vì trong tay của Thái hậu còn nắm giữ di chiếu của Tiên đế, không cho phép Hoàng thượng tàn sát thủ túc. Như thế đệ vẫn nghĩ rằng Hoàng thượng thực sự ghi nhớ tình cảm với đệ sao?”.

Triệu vương ngược mắt lên nhìn tôi, chậm rãi nói: “Với một đế vương thì không thiếu gì cách có thể đường đường chính chính giết một vương gia vô dụng, nhưng Hoàng thượng đã không giết thần đệ”, Triệu vương dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Hoàng tẩu, sở dĩ Hoàng tẩu cảm thấy như rơi xuống nước, là vì dù đó là Hoàng huynh hay Cửu đệ thì Hoàng tẩu cũng không tin, thậm chí ngay cả nhà họ Trương tẩu cũng không thể hoàn toàn tin cậy vào họ. Chính bởi thế Hoàng tẩu mới thấy lo sợ và bất an, mới cảm thấy không biết bầu vùi vào đâu. Nếu đã như vậy thì thà cứ buông xuôi, mặc cho nước cuốn, chỉ cần biết bơi, nhất định sẽ có ngày lên được bờ”.

Tôi không thể ngờ một người như Triệu vương lại có thể nói những lời đầy triết lý như vậy, nhất thời ngây ra.

Triệu vương lặng lẽ nhìn tôi trong giây lát, mỉm cười, rồi đứng dậy, hỏi: “Hoàng tẩu, đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa, hãy yên tâm dưỡng thai, sinh ra một công chúa xinh đẹp, như vậy Hoàng huynh chắc chắn sẽ rất thích”.

Nói xong anh ta quay người ra về.

Tôi ngồi ngây ra một lúc mới định thần lại, giận dữ nói với theo Triệu vương: “Đệ mới sinh công chúa, cả nhà đệ đều sinh công chúa!”.

Đã vào tháng Sáu, thời tiết ngày một nóng nực, các thế lực trong triều đình có vẻ cũng không chịu nổi, trở nên nóng nảy hơn. Tề Thỉnh định thu hồi binh quyền của nhà họ Trương, nhưng Trương gia lấy cớ tình hình biên cương phía Bắc đang căng thẳng, không chịu buông binh quyền trong tay. Đồng thời, các bộ lạc ở Vân Nam vốn rất thần phục Nam Hạ cũng bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy, đã mấy lần xảy ra xung đột với quân lính của Nam Hạ. Quan trấn giữ Vân Nam là Hạ Lương Thần cũng dâng tấu xin triều đình nghiêm trị phản loạn, nhưng phái “ôn hòa” do Sở vương đứng đầu luôn chủ trương sử dụng biện pháp mềm mỏng để xoa dịu, phản đối việc dùng vũ lực trấn áp.

Giữa lúc triều đình đang căng thẳng như thế, Tề Thỉnh đột ngột chuẩn tấu tứ hôn cho Hạ Bình Tắc và Nhị cô nương nhà họ Trương.

Chuyện này vừa công bố, sóng gió lập tức nổi lên.

Hạ Bình Tắc là con trai độc nhất của Hạ Lương Thần, còn Hạ Lương Thần lại là lão tướng được Tề Thỉnh coi trọng nhất. Nhà họ rõ ràng là chiến hạm khổng lồ hộ giá cho Tề Thỉnh, còn Trương gia chính là một chiếc tàu lớn khác trong quân, việc kết thân giữa hai gia đình này, không biết rốt cuộc là ai đã ném quả tú cầu về ai?

Tôi nghe được từ “tú cầu” từ miệng Lục Ly mà không khỏi bật cười: “Hình ảnh quả tú cầu ấy dùng thật khéo! Phía sau nó còn buộc một sợi xích sắt nữa, cũng không biết ai sẽ kéo ai đây?”.

Lục Ly cũng cười, nói: “Ồ nhà gửi thư đến, nói lễ thành thân của Nhị cô nương sẽ tổ chức vào tháng Tám, lúc ấy không nóng như bây giờ, có lẽ là thời gian đẹp nhất!”.

Tôi nghe mà không khỏi ngạc nhiên, bây giờ đã sắp sang tháng Bảy rồi, thành thân vào tháng Tám thực sự là quá gấp rút.

Lục Ly cũng thấy được vẻ nghi ngại của tôi, thận trọng, nhìn ra ngoài cửa điện một cái rồi ghé sát lại gần, nói: “Chẳng còn cách nào, bụng của Nhị cô nương không thể chờ được nữa...”.

Tôi sững người, nhìn Lục Ly nhưng không nói được gì.

Dường như Lục Ly sợ tôi không hiểu, lại để tay lên bụng rồi làm động tác so sánh, nói: “To như thế này...”.

Tôi từ từ khép miệng lại, gật đầu tỏ ý đã hiểu, ngẩng lên thấy Lục Ly vẫn đang nhìn chăm chú chờ mình nói, đành tặc lưỡi: “Đúng là một mảnh đất tốt”.

Lục Ly nghe nói vậy thì vẻ mặt trở nên rất lạ, ánh mắt bắt giác lướt qua bụng tôi.

Tôi cúi xuống nhìn cái bụng lùm lùm như quả dưa hấu của mình, bỗng dưng nhớ đến trận mưa nửa đêm hôm ấy, nhếch môi lên, tự trào: “Đất của nhà họ Trương đều rất tốt!”.

Chúng tôi đang nói chuyện như vậy thì Tề Thỉnh đi từ ngoài vào. Thấy tôi và Lục Ly kề sát bên nhau, rất tự nhiên hỏi: “Đang nói chuyện gì bí mật thế?”.

Kể từ sau đêm “nói chuyện thẳng thắn” với Tề Thỉnh ở đình hóng mát đến giờ, Tề Thỉnh không giống như mọi khi, mười ngày, nửa tháng cũng không bước chân vào điện của tôi, mà cứ vài ba ngày lại đến chỗ tôi ngồi một lúc. Anh ta cũng không nhắc đến chuyện triều chính, chỉ nói mấy chuyện tâm phào không đầu không đuôi. Đáng tiếc giữa hai chúng tôi vẫn không có tiếng nói chung, vì vậy thường nói được mấy câu thì im lặng.

Tôi cảm thấy nếu hai người ngồi với nhau mà chẳng có lời gì để nói thì thực sự rất khó xử, bèn nhân cơ hội Tề Thỉnh ở đây giới thiệu những người đẹp đang tạm thời ở chỗ tôi cho anh ta, để bọn họ thay nhau dâng trà, bê bánh cho Tề Thỉnh, tới khi anh ta để mắt tới một người trong số đó thì thôi.

Nhưng bậc đế vương vẫn cứ là đế vương, nói câu gì cũng chỉ đến điểm là dừng, không chịu nói thẳng ra, ví dụ anh ta không bao giờ nói mình để mắt đến ai, chỉ nói: “Bồng Bồng, trà của nàng ngon lắm”.

Hay: “Bồng Bồng, bánh quế hôm nay không tồi”.

Hoặc: “Bồng Bồng, bánh thủy tinh rất tinh xảo”.

Lúc đó tôi lập tức hiểu ngay, bèn lén ra hiệu để Lục Ly chuẩn bị cho người đẹp dâng trà hoặc bê bánh tằm rửa sạch sẽ, chờ đến khi trời tối thì đưa tới tẩm cung của Tề Thịnh.

Tề Thịnh không tỏ thái độ gì, cũng không nói tốt cuộc thì bánh quế ngon hay bánh thủy tinh ngon, nhưng bụng dạ của anh ta đúng là rất tốt, những người đẹp được đưa tới đó chẳng có ai quay trở về.

Có điều, khẩu vị của Tề Thịnh càng ngày càng kén chọn, trà bánh điểm tâm chỗ tôi đã dâng hết lượt mà anh ta vẫn không nói thứ nào ngon. Có lần, tôi không còn cách gì khác, đành hỏi anh ta: “Hoàng thượng, chàng có ăn mỳ sườn hấp ngó sen không? Để thiếp bảo bọn họ mang lên cho Hoàng thượng một ít?”.

“Mỳ sườn hấp ngó sen?”, Tề Thịnh há miệng, có vẻ ngạc nhiên.

Tôi gật đầu, e anh ta sẽ phát sợ với tên gọi món ăn đó, vội giải thích: “Tuy rằng hình thù và màu sắc món ăn này không được đẹp lắm nhưng vị thì rất ngon, biết đâu lại hợp với khẩu vị của chàng”.

Tề Thịnh lấy lại tinh thần, xua tay đáp: “Thôi, thôi, gần đây trẫm ăn chay, không muốn ăn các món tanh mặn”.

Sau cùng thì ngay cả hộp nước ở chỗ tôi anh ta cũng không hề động đến, những người đẹp còn lại thế là chẳng có cơ hội đưa đến chỗ anh ta nữa.

Thấy Tề Thịnh, Lục Ly vội quỳ xuống hành lễ rồi lui ra dâng trà.

Tề Thịnh đi về phía tôi, tùy tiện ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh nhưng vẫn không quên chuyện vừa rồi, gắng hỏi: “Nàng đang nói chuyện gì với Lục Ly thế? Sao lại nhắc đến đất nhà họ Trương?”.

Tôi sững người, không biết nên trả lời thế nào. Lục Ly mang trà lên, vừa cười vừa đáp rất tự nhiên: “Nương nương nói mấy thôn trang chỗ Thúy Sơn của nhà họ Trương rất được, định chọn ra hai cái làm của hồi môn cho Nhị cô nương”.

Tề Thịnh nghe vậy liền gật đầu, quay sang nói với tôi: “Thúy Sơn còn rất nhiều thôn trang của hoàng gia, lấy một thôn cho Hạ Bình Tắc cũng được”.

Bất giác tôi tắc lưỡi, thôn trang của hoàng gia to gấp bao nhiêu lần thôn trang của nhà họ Trương. Từ đó có thể thấy tuy chuyện tứ hôn của Hạ Bình Tắc đã khiến Tề Thịnh không vui, nhưng cũng không vì thế mà anh ta mất đi lòng tin của Tề Thịnh.

Tề Thịnh liếc nhìn tôi một cái, lại hỏi: “Có nhớ Trương nhị cô nương không?”.

Tôi biết rõ là mình chẳng có giao tình gì nhiều với Trương nhị cô nương, nếu trả lời là nhớ thì Tề Thịnh sẽ không tin, nhưng vì có mặt Lục Ly nên tôi đành phải giả bộ thờ dài, nói: “Khi thiếp xuất giá, tiểu muội mới chỉ là một cô bé con, thoát cái đã sắp đi lấy chồng rồi, thời gian trôi qua thật nhanh”.

Tề Thịnh nghe vậy, đáp với vẻ nửa cười nửa không: “Bọn họ thành thân xong sẽ tiến cung tạ ơn, đến lúc ấy nàng giữ Nhị cô nương ở lại nói chuyện là được thôi mà”.

Tất nhiên là tôi hiểu hàm ý “nói chuyện” mà Tề Thịnh muốn đề cập tới. Bản thân tôi cũng có ý định đó, đã không tránh được tai mắt của Tề Thịnh, thế thì cứ đường hoàng thừa nhận cho xong. Tôi gật đầu, đáp: “Khó khăn lắm mới có cơ hội gặp mặt, nhất định phải nói chuyện thật lâu rồi”.

Tề Thịnh cười, ngồi thêm một lúc nữa rồi mới ra về.

Lục Ly thu dọn chén trà chưa hề động đến, nói với vẻ lo lắng: “Nương nương, nô tì cảm thấy Hoàng thượng bây giờ khác hẳn trước, mặc dù có vẻ bớt nóng nảy, cũng hay cười hơn, nhưng không hiểu sao nô tì cứ nhìn thấy Hoàng thượng là lại sợ”.

Tôi gật đầu đồng tình, nói với vẻ rất nghiêm túc: “Ừ, chớ cần người thường là chớ không sửa”.

Nghe vậy bàn tay của Lục Ly cũng run lên bần bật.

Đến cuối tháng Tám, Trương gia và Hạ gia chính thức liên hôn, do được hoàng đế tác thành nên hôn lễ rất rầm rộ, chỉ riêng của hồi môn của Nhị cô nương thôi cũng đã rất hoành tráng. Nghe nói hồi môn của nàng, đầu này đã vào cửa Hạ gia, đầu kia vẫn còn chưa ra khỏi cửa nhà họ Trương, cảnh này khiến cho bách tính

trong thành Thịnh Đô phải tặc lưỡi thốt lên: Hạ gia đâu phải cưới con dâu, đây là chuyển núi vàng về nhà đây chứ!

Có điều, dù là như vậy, khuôn mặt của người phụ nữ làm chủ gia đình Hạ gia là Lâm thị vẫn cứ dài thượt, dễ chừng dài hơn bình thường tới cả tấc. Ngược lại với khuôn mặt của Nhị cô nương, tuy vẫn có vẻ e thẹn khó tránh khỏi của cô dâu mới, nhưng từ đầu đến cuối vẫn mang nụ cười dịu dàng, dù mẹ chồng đối xử thế nào cũng giữ nguyên dáng vẻ hiền thực.

Sự khác biệt giữa hai người ấy, vừa nhìn đã thấy ngay.

Trong cung của Thái hoàng thái hậu, tôi liếc nhìn Lâm thị và Nhị cô nương đến tạ ơn rồi nghiêng đầu nói thầm với Lục Ly: “Nhị cô nương không đơn giản đâu, người đi trước là đoá hoa ngây thơ, người sau lại là bá vương hoa, đây mới thực sự là núi cao còn có núi cao hơn!”.

Lục Ly ngẩn ra một lát rồi lại thấp giọng hỏi: “Nếu so với người ở điện Ưu Lan thì sao?”.

Tôi ngẫm nghĩ một lát mới trả lời: “Không thể so sánh được. Dù là loại hoa gì thì Giang thị cũng chỉ là bông hoa đã lìa cành, không đủ để tạo thành một họa!”.

Lục Ly còn đang định hỏi thêm thì Thái hoàng thái hậu đã đưa mắt về phía tôi, cười rất hiền từ: “Hoàng hậu thân thể đã nặng nề rồi, lại phải ngồi đây lâu như thế thật không ổn, hay là cứ hồi cung trước. Nhị cô nương cũng đi với chị đi, hai chị em tâm sự riêng thì thoải mái hơn, khi nào mẹ con về, ta sẽ sai người đến gọi”.

Tôi thấy hơi ngạc nhiên, để Lục Ly đỡ dậy, cung kính đáp một tiếng: “Vâng”.

Nhị cô nương miệng thì cảm ơn nhưng mắt lại len lén liếc về phía mẹ chồng. Lâm thị thấy vậy, sắc mặt lại càng tối hơn. Thái hậu ngồi bên cười, nói đùa: “Rõ ràng là mẫu hậu muốn nói chuyện với cháu gái, lại mượn cớ là để hai chị em Hoàng hậu tâm sự. Thôi, thần thiết cũng phải nhanh chóng về cung kéo lại làm vương mắt mẫu hậu”.

Tuy nói vậy nhưng Thái hậu vẫn ngồi nguyên tại chỗ.

Thái hoàng thái hậu thì chỉ vào Thái hậu, cười nói với đám đông: “Xem kia, đã làm đến Thái hậu rồi mà vẫn còn đùa thế, không sợ Hoàng hậu cười cho à”.

Thái hậu che miệng cười, những người trong điện thấy thế cũng vội vã cười phụ họa.

Cuộc chiến nàng dâu và mẹ chồng đã diễn ra ở Trung Quốc cả ngàn năm rồi, tôi tự thấy mình không đủ khả năng để làm hai người ấy hòa bình hóa giải mâu thuẫn, lại sợ nếu sơ ý không chừng còn khiến lửa cháy lan cả sang mình thì hỏng, lập tức mượn câu nói vừa rồi của Thái hoàng thái hậu, xin phép cáo lui. Nhị cô nương có lẽ cũng nhận ra tình thế hiện tại nên chẳng kịp nhìn sang mẹ chồng nữa, vội vã đứng dậy cùng Lục Ly dìu tôi ra khỏi cung với tốc độ nhanh như bị ma đuổi.

Về đến cung Hưng Thánh, Lục Ly lấy cơ pha trà bỏ đi, Nhị cô nương nhìn quanh không thấy ai vội quỳ xuống, dập đầu trước tôi hai cái, miệng nói: “Tĩnh Tĩnh cảm tạ đại tỷ đã tác thành”.

Tôi có ý dạy dỗ Nhị cô nương nên không vội bảo cô đứng dậy, chỉ nói: “Những chuyện đã qua tỷ không hỏi nữa, tỷ chỉ dặn muội câu này, nếu nói trượng phu là thể diện của người con gái khi về nhà mẹ đẻ, thì nhà mẹ đẻ sẽ là xương sống của người phụ nữ khi ở nhà chồng. Sở dĩ Hoàng thượng tứ hôn uội, không phải vì muội lấy Hạ Bình Tắc mà vì muội là con gái của Trương gia chúng ta! Muội là người thông minh, những chuyện khác ta không nói nhiều nữa”.

Nhị cô nương ngẩn người, sau đó lại dập đầu, trầm giọng nói: “Tĩnh Tĩnh hiểu rồi, đa tạ đại tỷ dạy bảo”.

Tôi đưa tay ra hiệu cho cô đứng dậy, nói với cô thêm vài ba câu nữa, sau đó không chờ có người đến gọi đã bảo Lục Ly đưa cô trở lại cung của Thái hoàng thái hậu.

Lục Ly đúng là người nhanh nhẹn, chỉ loáng một cái đã thấy quay lại, đến sát gần tôi với vẻ mặt rất bí hiểm, vừa thì thầm vừa dùng động tác diễn tả: “Lúc nọ tôi đưa Nhị cô nương tới, mặt của Hạ phu nhân dài thế này này, mắt cũng đỏ hoe, nhìn là biết vừa bị Thái hoàng thái hậu quở trách...”.

Chà! Vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa!

“Ta bảo này Lục Ly, em đừng có cười Hạ phu nhân nữa. Nếu đứa con trai duy nhất của em bị người ta dùng dây trói chặt rồi treo giữa hai chiếc thuyền, thì em lại chẳng muốn đâm đầu xuống sông tự vẫn luôn rồi ấy chứ. Em nghĩ mà xem, nếu hai chiếc thuyền đó luôn thân thiết dàn hàng ngang cùng tiến thì tốt, nhưng nếu một chiếc trở mặt, rút dao chém dây thì Hạ Bình Tắc ở giữa nhất định sẽ rơi xuống nước, nếu em là mẹ anh ta, em có thể không khóc được sao?”.

Lục Ly suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đáp một cách nghiêm túc: “Khóc chứ, nhất định là sẽ khóc. Có khi đến lúc đó lại không bằng Hạ phu nhân, nô tì khéo còn chẳng nhận ra tại sao phải khóc ấy chứ”.

Thấy Lục Ly chỉ cần chỉ điểm một chút đã nhanh chóng lĩnh hội, tôi thấy vô cùng hài lòng, vừa đưa tay xoa xoa cái bụng tròn của mình, vừa cười nói: “Chính thế, cho nên Hạ phu nhân cũng không dễ dàng gì”.

Hai chúng tôi đang nói chuyện thì Tả Ý từ ngoài chạy vào bẩm báo: “Nương nương, cung Đại Minh gửi tin đến báo, lát nữa Hoàng thượng sẽ tới đây dùng bữa”.

Vừa nghe thế, tôi cảm thấy tức cả ngực, còn Lục Ly thì tươi tỉnh hẳn lên, nhìn tôi một cái xong lại cố nén vẻ mừng rỡ, tốt bụng khuyên: “Nương nương, cho phép nô tì nói câu này, Hoàng thượng đã cúi đầu trước nương nương rồi, nương nương cũng đừng làm quá. Nếu khiến cho Hoàng thượng thật sự tức giận, người chịu thiệt, chịu khổ chẳng phải chính là nương nương sao?”.

Tôi hiểu ý Lục Ly, lời của cô, nói thẳng ra thì là Tề Thịnh đã nể mặt lắm rồi, tôi đừng có già néo đứt dây.

Tôi ngồi yên lặng một lúc, sau đó quay sang hỏi Lục Ly: “Em có thích áp khuôn mặt nóng bừng của mình vào cái mông lạnh ngắt của người khác không?”.

Lục Ly ngẩn người trước câu hỏi của tôi, bất giác lắc đầu.

Thấy chưa, đến một cung nữ bé nhỏ như Lục Ly cũng không thích, Tề Thịnh đường đường là người đàn ông có quyền hành nhất thiên hạ, chẳng cần động đến một ngón tay thì mỗi ngày cũng có hàng đồng người đẹp nhào vào lòng, việc gì anh ta phải để ý đến bộ mặt lạnh lùng của tôi?

“Con người ai cũng có ước vọng, vì thế nên mới cúi mình, ước vọng càng lớn thì cúi càng thấp, hiểu chưa? Ngốc ă!”.

Lục Ly lắc đầu, mặt vẫn ngơ ngác không hiểu.

Tôi suy nghĩ một lát rồi quyết định thay đổi cách diễn đạt, lấy tay chấm nước trà vẽ lên bàn một mê cung, trong đó chỉ có một cửa vào nhưng có đến mấy cửa ra, chỉ vào mấy cái cửa ra đó, nói: “Người đàn ông này, khi ở trong mê cung thì tỏ ra rất tốt với em nhưng chưa chắc đã muốn đi ra từ cửa ‘tình yêu’, bọn họ hoặc là muốn ra ở cửa ‘quyền thế’, hoặc ‘danh lợi’, thậm chí có người chỉ muốn tìm hiểu cửa ‘kích thích’, em không thể cứ ngốc nghếch ngồi chờ ở một cửa, hiểu chưa?”.

Cách giải thích của tôi quả nhiên quá tốt, lần này thì đến đôi mắt hạnh phúc của Lục Ly cũng trở lên, lắc đầu nói: “Nô tì vẫn chưa hiểu”.

Tôi định giải thích thêm mấy câu, đỡ cho sau này Lục Ly bị đàn ông bán rồi còn sinh con cho người ta nữa, nhưng nhìn vẻ mặt của cô, tôi không nên được tiếng thở dài. Haizz, đàn bà, dù nhìn có linh hoạt đến mấy thì hễ cứ dính vào chuyện tình cảm là đều trở nên hồ đồ.

Thôi bỏ đi, nếu phải mất thêm công sức để mở mang đầu óc cho Lục Ly, chi bằng nghĩ cách kiếm cho cô một người giàu có, tốt tính cho rồi.

Sang tháng Chín, thời tiết dần trở nên mát mẻ, bụng tôi cuối cùng cũng đã dừng không to thêm nữa, chắc sắp đến lúc trái chín rụng xuống rồi. Càng gần đến ngày lâm bồn cảm giác lo lắng, bất an lúc trước càng mất dần, tôi thấy bình tĩnh lạ thường.

Vì đây là con đầu lòng của Tề Thịnh, tôi lại đang chiếm giữ cái ngôi hoàng hậu nên các bộ lão đều rất quan tâm, biên chế của cung Hưng Thánh bỗng chốc cứng, các bà mẹ thì vượt biên chế một cách nghiêm trọng. Tề Thịnh đã cử hai người đến từ trước, Thái hoàng thái hậu và nhà họ Trương, mỗi nơi cử hai người nữa, sau đó Thái hậu thấy nếu không có hành động gì thì thật mất mặt, lại cử thêm hai bà đỡ đến.

Hay lắm, thế là đủ tám người, vừa vặn lập hai bàn mặt chược.

Tôi nêu ý kiến với Tề Thịnh, nói rằng chỉ cần hai bà đỡ có kinh nghiệm là đủ rồi, cũng đâu phải là bát tiên quá hải mà cứ nhất thiết đủ tám người mới thành tiên được. Chẳng sai nhiều người đến như vậy, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì thì biết nghe theo ai?

Tề Thịnh trầm ngâm một lát, đáp: “Hay là gọi thêm hai thái y chuyên về phụ khoa đến chờ ở đây, như thế sẽ yên tâm hơn”.

Tôi thực sự muốn lườm một cái nhưng chợt nghĩ động tác đó rất đàn bà, đành cố nén, đổi thành sầm mặt xuống hỏi Tề Thịnh: “Liệu có cần gọi thêm hai người chuyên nhi khoa nữa đến chờ không?”.

Tề Thịnh trả lời rất nghiêm túc: “Vẫn là nàng chu đáo, thế mà ta lại quên mất điều này”, nói xong anh ta quay đầu sai nội thị phía sau: “Đến Thái y viện hỏi xem ai là người giỏi về nhi khoa nhất”.

Được lắm! Lại có thêm một bàn mặt chược nữa rồi.

Đến giữa tháng Chín, Tề Thịnh lại càng năng đến chỗ tôi hơn, từ chỗ hai ba ngày một lần, bây giờ đã đổi thành một ngày hai lần, sau đó thì ở lại qua đêm luôn.

Tề Thịnh quan tâm đến tôi như vậy khiến Lục Ly vừa mừng lại vừa lo, lúc thì tươi hơn hẳn nói với tôi rằng: “Nương nương, Hoàng thượng thực sự rất coi trọng người và tiểu diện hạ”, lúc thì lại nhân khi không có ai, khẽ ca cẩm với tôi: “Nương nương, Hoàng thượng cứ ở đây thì những thứ nhà chuẩn bị làm sao đem vào được?”.

Nhà họ Trương vì muốn đảm bảo “một lần là có con trai”, sớm đã chuẩn bị sẵn mấy phụ nữ mang bầu cùng sinh vào một thời gian như tôi, chỉ còn đợi thời điểm phù hợp nữa thôi. Có điều bây giờ Tề Thịnh cứ ngủ trong cung của tôi suốt như thế, muốn giở trò ngay trước mũi anh ta thì thật quá khó.

Tối ngày Hai mươi ba tháng Chín, đúng lúc tôi đang định bảo Lục Ly mang lên cho ít đồ ăn khuya thì bụng bỗng nhiên đau dữ dội. Sau phút hoảng loạn ban đầu, tôi chợt nhận ra một điều: Phen này ông đây thật sự phải sinh con rồi!

Suốt thời gian này Tề Thịnh luôn ở chỗ tôi nhưng đêm nay có tin cấp báo từ vùng Vân Tây, anh ta phải tới cung Đại Minh nghị sự cùng mấy vị trọng thần, trước giờ cơm tối đã sai người tới báo rằng tối nay không tới, ai ngờ tôi lại sinh đúng vào đêm nay!

Lục Ly sợ tái cả mặt nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, ghé vào tai tôi, khẽ nói: “Nương nương, nhân lúc Hoàng thượng không có ở đây, hay là cứ bảo người nhà đưa đứa trẻ ấy vào trước? Chúng ta chỉ để các bà đỡ của Trương gia ở lại trong phòng, đến lúc đó dù Hoàng hậu sinh con trai hay con gái thì chỉ cần nói Hoàng hậu sinh đôi là được!”

Mẹ kiếp, nha đầu này cũng chuyên nghiệp thật đấy, tình trạng ông đã thế này rồi mà cô vẫn còn tâm trạng để bày mưu tính kế! Sinh đôi đâu thể tùy tiện sinh! Bấy, tám bà đỡ không hề sờ thấy song thai, thế mà cô bảo ta sinh đôi, người khác sẽ nghĩ gì?

Thôi được, cứ cho là bọn họ sờ không ra vì chuyên môn kém, không liên quan gì đến ta. Nhưng cô cũng phải nghĩ thực tế một chút, những đứa trẻ sinh đôi sinh ba của người khác to cỡ nào? Những đứa trẻ do ta sinh to cỡ nào? Đứa trẻ cô mang từ ngoài vào to cỡ nào? Cô thử tưởng tượng cảnh ta bế hai đứa trẻ nặng gần chục cân đưa đến trước mặt Tề Thịnh, ta có mặt mũi nào nói chúng là từ bụng ta chui ra?

Cô định coi Tề Thịnh là kẻ ngốc à? Bụng ta lộ lộ ra đây, có phải anh ta không nhìn thấy đâu, anh ta sẽ tin chắc?

Nghĩ vậy tôi bèn lắc đầu, nói: “Thôi đi! Trong cung có tám bà đỡ thế mà em chỉ giữ lại hai người do nhà họ Trương đưa đến, em sợ người ta không biết em định giở trò à?”.

Lục Ly mở to mắt, hỏi lại: “Thế thì phải làm thế nào đây?”.

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi đáp: “Cứ mặc cho số phận, em hãy gọi người dìu ta vào phòng sinh rồi tính”.

Lục Ly gật đầu đồng ý rồi hít một hơi thật dài lấy lại tinh thần, sau đó bỗng nhiên hốt hoảng hét toáng lên: “Người đâu, nương nương sắp sinh rồi, nương nương sắp sinh rồi!”.

Tiếng kêu ấy quả là không đơn giản, nó giống như hắt nước vào chảo dầu sôi, cả cung Hưng Thánh phút chốc nhốn nháo.

Các bà đỡ chạy qua chạy lại loạn hết cả lên, có mấy người đã xắn tay áo chuẩn bị vào cuộc, vây thành một đám đông xung quanh tôi, mỗi người một câu vô cùng ầm ĩ! Mấy cung nữ như bọn Tả Ý bị sai đến múi mị cả đầu óc, chẳng biết phải nghe theo ai.

Bây giờ thì ông đây đã được biết thế nào là “lắm thầy nhiều ma” rồi! Khó khăn lắm mới chịu được qua cơn đau, tôi chỉ vào các bà đỡ đứng quanh đó mà quát lên: “Câm hết cho ta!”.

Có lẽ các bà đỡ chưa bao giờ gặp phải một sản phụ nào tính tình nóng nảy như tôi nên sợ quá im bật.

Từ xưa tới nay, việc sinh nở của phụ nữ được coi là một việc cực kỳ nguy hiểm, vì thế mới có câu “chửa đẻ cửa mả”, ông càng không muốn trong giờ phút đi qua cái “cửa mả” ấy lại bị người khác len lén đẩy thêm ột cú đầu.

Tôi quay đầu lại nhìn Lục Ly này giờ vẫn túc trực bên cạnh, thấy khuôn mặt của cô mặc dù vẫn mang vẻ hoang mang nhưng ánh mắt thì đã điềm tĩnh hơn, bèn khẽ véo vào lòng bàn tay cô, nói: “Chỉ giữ lại ba người, còn lại bảo bọn họ ra ngoài chờ đi”.

Lục Ly hiểu ám thị của tôi, khẽ gật đầu, sau đó ngẩng đầu lên nhìn mấy bà đỡ, làm ra vẻ đang chọn đại lấy ba người trong số họ, nói: “Ba người này ở lại, còn tất cả lui ra ngoài!”.

Những bà đỡ không được chỉ định ở lại đều thở phào, đưa mắt nhìn nhau rồi vội vã cúi đầu đi ra ngoài.

Trong điện bỗng trở nên yên tĩnh, tôi bảo Lục Ly đỡ mình ngồi dậy, đánh giá kỹ những bà đỡ được giữ lại, nói với giọng lạnh lùng: “Ngẩng đầu hết lên!”.

Cả ba người không hẹn mà cùng run lập cập, ngấp ngừng ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Trong số ba người ấy có hai người do Tề Thịnh sai đến, đến giờ cũng ở trong cung Hưng Thánh hơn nửa năm rồi, tôi đã biết rõ, người còn lại do Trương gia gửi tới trước đây một thời gian.

Tôi nhìn chăm chăm vào bọn họ, trực tiếp đe dọa: “Ta nói thẳng, nếu mẹ con ta được bình an, đương nhiên ba người sẽ được hưởng vinh hoa phú quý, nhưng nếu ta có chuyện gì thì nhất định sẽ có người trả thù cho ta. Đừng tưởng có người chống lưng thì các ngươi sẽ bình an vô sự. Họ có thể che chở cho các ngươi một lúc, cũng không thể che chở cho các ngươi suốt đời, che chở ột mình các ngươi nhưng không thể che chở cho cả nhà các ngươi!”.

Vừa nói được một nửa, cả ba người đều vội vàng quỳ sụp xuống, dập đầu liên tiếp rồi run rẩy nói: “Xin nương nương tha mạng, xin nương nương tha mạng”.

Tôi tiếp tục nói hết những lời răn đe ấy trong tiếng dập đầu của ba người. Thấy bọn họ dập đầu rất thật lòng, lại không có ý định dừng lại, sợ họ ngất ra đấy nên tôi đành đưa mắt cho Lục Ly, để cô đóng vai người tốt vỗ về bọn họ.

Lục Ly vội nói với ba người ấy: “Ba vị đứng dậy đi, chỉ cần nương nương sinh long tử bình an thì ba người đều là công thần, sau này sẽ không thiếu vinh hoa phú quý đâu”.

Ba người kia lúc này mới sợ sệt ngồi dậy, còn chưa kịp đứng thẳng thì đã nghe Lục Ly nói tiếp: “Như thế mới đúng chứ. Nương nương là người tính tình thẳng thắn nên mới nói rõ với các ma ma như vậy. Các vị đừng sợ, nương nương đối đãi với mọi người luôn rộng lượng, lần trước nha hoàn chải đầu làm rụng của nương nương rất nhiều tóc, nương nương cũng chỉ sai người đánh cho bốn mươi roi, không...”.

Tôi vội cầu mệnh Lục Ly một cái, ngăn những lời nói tiếp theo của cô.

Nha đầu, rụng mấy sợi tóc mà đánh những bốn mươi roi ư, bốn mươi roi cũng đủ đánh chết một người đàn ông khỏe mạnh rồi! Như thế mà gọi là rộng lượng à? Lục Ly ơi là Lục Ly, ở đâu ra cái kiểu an ủi người khác như thế này?

Quả không ngoài dự liệu, ba bà đỡ kia đầu gối nhũn ra, lại quỳ sụp xuống, sợ tới mức người cứ run lên bần bật.

Thấy cứ tiếp tục thế này cũng không được, tôi đành phải đích thân vỗ về bọn họ: “Thôi được rồi, tất cả đứng lên đi, lúc này có sợ hãi cũng chẳng được gì. Nếu số phận của tất cả đều đã buộc chặt vào nhau rồi thì hãy cùng đồng tâm hiệp lực!”. Nói rồi tôi chỉ vào bà đỡ trông có vẻ nhiều kinh nghiệm nhất, nói: “Ma ma Ngô, ma ma là người đỡ chính, hai người còn lại sẽ giúp việc, nhanh nhẹn lên!”.

Vừa nói dứt lời thì một cơn đau lại ập đến. Lần này còn dữ dội hơn lần trước, giống như thủy triều mạnh mẽ dâng lên rồi lan ra bốn phía, đau tới mức khiến tôi ngã người ngã ra sau.

Lục Ly vội giữ chặt lấy tay tôi, cuống quýt kêu lên: “Nương nương, nương nương hãy cố chịu, cố chịu!”.

Mẹ kiếp, cố chịu cái đầu cô, dù có chịu được hay không thì ta cũng phải sinh! Nói những lời vô tác dụng ấy làm gì!

Giây phút then chốt nhất cũng chính là lúc thể hiện bản lĩnh cao siêu của các đồng chí lão làng. Có lẽ bà đỡ Ngô cũng đã nghĩ thông nên lập tức ngồi dậy, không nói gì mà kéo ngay váy của tôi xuống để kiểm tra, một lát sau nói bằng giọng trầm tĩnh: “Nương nương đừng lo, đó mới chỉ là những cơn đau ban đầu, phải một lúc nữa mới sinh được, nương nương hãy cố giữ sức”.

Nói xong bà quay ra dặn Lục Ly: “Lục Ly cô nương, lát nữa nương nương hết cơn đau này, chúng ta hãy đỡ nương nương xuống để nương nương đi đi lại lại ít vòng, như thế sẽ dễ sinh hơn”.

Hai bà đỡ kia lúc này cũng đã trấn tĩnh lại, hòa theo: “Đúng thế, đúng thế, xuống đi lại ít vòng thì tử cung mới nhanh chóng mở ra được”.

Tôi đau tới mức bắt đầu đỡ đầu óc, nếu không phải vì ngại mất thể diện thì tôi đã kêu cha gọi mẹ rồi, còn tâm trí nào mà nghĩ đến chuyện cổ tử cung mở hay không mở. Một lát sau cơn đau dịu đi, tôi được mọi người dìu xuống giường, đi đi lại lại trong điện.

Đang nghiêng rặng đi đi lại lại như vậy thì nghe thấy Tả Ý bên ngoài mừng rỡ kêu lên: “Nương nương, Thái hậu nương nương tới rồi, Thái hậu nương nương tới rồi!”.

Tôi còn chưa biết trút giận vào đâu, nghe vậy liền đáp với thái độ chẳng lấy gì làm vui vẻ: “Mời Thái hậu vào chính điện ngồi đi!”.

Một lát sau lại nghe tiếng Tả Ý reo lên vui vẻ: “Nương nương, Thái hoàng thái hậu tới! Thái hoàng thái hậu tới!”.

Tôi nghiêng rặng, cố nén cơn tức giận, sai: “Cũng mời vào chính điện ngồi nghỉ đi!”.

Ai ngờ chưa được bao lâu, giọng của Tả Ý lại đồng dạng vang lên: “Nương nương, Hoàng thượng về rồi, Hoàng thượng về rồi!”.

Mẹ kiếp! Nay Tả Ý, người có căn cảm động tới mức ấy không? Cũng chỉ là Tề Thịnh tới chứ gì đâu? Thế mà nghe giọng người, ta cứ tưởng là Ngọc Hoàng đại đế xuống trần không bằng!

Cơn đau đến mỗi lúc một dồn dập, tôi không thể nén được nữa liền quát lên: “Đi đi, đều ra chính điện ngồi cả đi. Chuẩn bị cho họ một chiếc bàn để chơi bài mã điều[2]!”.

[2] Bài mã điều là một loại bài giấy xuất hiện từ thời Minh, đến thời Thanh biến đổi thành bài mặc hòa.

Lục Ly thấy tôi nổi giận vội khuyên: “Nương nương đừng tức giận, Hoàng thượng và mọi người cũng chỉ là coi trọng nương nương mà thôi, đều vì không yên tâm nên mới tới”.

Bà đỡ Ngô hình như thấy thế vẫn chưa đủ loạn, vội nói xen vào: “Nương nương đừng mở miệng hít khí vào như thế, dễ đau lắm. Nương nương phải như thế này này...”, nói rồi còn làm mẫu cho tôi.

Cứ vật vờ như thế suốt một đêm, tôi cũng không nhớ mình đã đi lại trong điện bao nhiêu lần, lúc nào thì lên giường sinh, giữa chừng phải ăn mấy lần. Đến lúc bên ngoài tang tắng sáng thì cơn đau trở nên dồn dập liên tiếp khiến tôi gần như không biết gì nữa.

Trong cơn mê mê tỉnh tỉnh, hình như Lục Ly ghé vào tai tôi nói: “Nương nương, Hoàng thượng vẫn chờ ở bên ngoài, người đừng nhìn nữa, hãy kêu khóc mấy tiếng để Hoàng thượng thấy sốt ruột”.

Bảo anh ta sốt ruột thì tác dụng quái gì? Liệu có thể bảo anh ta vào đây để thay cho ta được không?

Tôi đau dữ dội, chẳng còn hơi sức nào mà kêu gào nữa, chỉ mong Ti Mệnh Tinh Quân mang hồn vía của tôi đi, dù là ném vào vạc dầu cũng dễ chịu hơn hoàn cảnh hiện tại.

Có ai đó banh miệng tôi ra, không biết đồ thứ gì cay cay chua chua vào.

Lại có ai đó dùng lực vuốt từ trên bụng tôi xuôi xuống nói bằng giọng rất nghiêm trọng: “Mạnh lên! Mạnh lên, theo đà tay của nó thì đây này!”.

Được, ông lấy cả sức lực từ thời còn bú sữa mẹ rặn thật mạnh, lập tức nghe thấy tiếng kêu vui mừng của ma ma Ngô: “Ra rồi! Đầu ra rồi, nường nường lấy hơi rặn tiếp đi, tốt lắm, tốt lắm...”.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy bụng nhẹ bẫng đi, dường như có một thứ gì đó trôi ra khỏi người, cơn đau dữ dội lúc này cũng biến mất.

Ngay sau đó, tôi nghe thấy mấy tiếng phát mạnh, rồi theo sau là tiếng khóc của hài nhi, nghe thấy ai đó vui mừng kêu lên: “Là một tiểu công chúa, chúc mừng nường nường, chúc mừng nường nường!”.

Không hiểu sao, trong đầu tôi bất chợt nhớ đến câu nói của Tam Tục đại sư: Lần đầu sinh công chúa, lần hai sinh công chúa, lần tiếp theo sinh liền một lúc hai vị công chúa... Mẹ kiếp! Ông trời ơi, không lẽ ông thật sự muốn chơi tôi?

Tôi cảm thấy trước mắt tối sầm, lập tức không còn biết gì nữa.

Khi tôi tỉnh lại thì bên ngoài đã là bóng đêm, tôi cũng không biết mình đã mê man bao lâu, chỉ cảm thấy toàn thân rã rời, các khớp xương cứng cả lại.

Tề Thịnh đang ngồi bên cạnh giường cầm tay tôi, thấy tôi tỉnh lại bèn ghé sát đến, khẽ hỏi: “Tỉnh rồi à? Cảm thấy dễ chịu hơn chưa?”.

Tôi vẫn cảm thấy đầu có lơ mơ, một lúc sau mới hỏi: “Đứa bé đã được sinh ra rồi à?”.

Tề Thịnh mỉm cười, gật đầu đáp: “Là một tiểu công chúa, trông rất giống nàng”.

Vừa nghe nhắc đến hai từ “công chúa” tôi lập tức tỉnh táo trở lại, thấy Tề Thịnh đang nắm tay mình liền vô thức rút về, thuận miệng lặp lại lời anh ta: “Ồ, công chúa à?”.

Nụ cười trên môi Tề Thịnh hơi cứng lại, im lặng một lát mới nói: “Nhũ mẫu đã mang đi cho bú rồi, để ta sai người bế nó lại cho nàng nhìn nhé?”.

Đúng lúc ấy, Lục Ly từ ngoài bước vào, tay bưng một bát canh còn bốc khói nghi ngút, thấy tôi đã tỉnh cũng rất vui, vội bước tới bên: “Nường nường tỉnh rồi à? Có thấy đói không? Nó thì nấu cho nường nường một bát mỳ gà xé phay đây, nường nường cố ăn lấy một ít đi”.

Tề Thịnh vẫn nhìn tôi chờ câu trả lời, Lục Ly không biết điều đó, lại hỏi xem tôi còn muốn ăn không. Tôi do dự một lát, cuối cùng vẫn phải lựa chọn một trong hai việc ăn và nhìn con: “Ừ, mang vào để ta ăn một chút đã”.

Ánh mắt của Tề Thịnh thoáng hiện lên một tia mát mát nhưng không nói gì, chỉ đứng dậy nhường chỗ cho Lục Ly.

Lục Ly đỡ tôi ngồi dậy, kê sau lưng tôi một chỗ dựa thật dày rồi mới bê bát mỳ lên bón cho tôi ăn.

Sau khi ăn hết bát mỳ nóng hôi hổi tôi mới cảm thấy mình đã sống lại.

Lục Ly mang bát đĩa đi, trong điện chỉ còn lại tôi với Tề Thịnh. Anh ta đứng trước giường nhìn tôi trong giát lát rồi đột nhiên hạ giọng, nói: “Nàng không biết khi được tin nàng sinh con gái ta đã vui mừng đến thế nào đâu. Ta nghĩ, như thế chúng ta càng có nhiều thời gian hơn, đây là cơ hội mà ông trời đã cho chúng ta”.

Những câu nói ấy của Tề Thịnh chẳng ra đầu ra đuôi gì, nhưng hàm ý của nó vẫn rất dễ hiểu.

Trong lòng tôi rất rõ nhưng chỉ có thể giả vờ mơ hồ ngược mắt lên nhìn anh ta, hỏi: “Hoàng thượng nói gì vậy? Thần thiếp không hiểu”.

Tề Thịnh nghe vậy, khóe môi khẽ nhếch lên thành một nụ cười khổ.

Tôi thực sự cảm thấy rất mệt mỏi, chẳng có hứng thú đấu khẩu với anh ta nên nói thẳng: “Thần thiếp vẫn thấy rất mệt, muốn ngủ một lát, Hoàng thượng cũng nên nghỉ ngơi sớm đi”.

Nói xong tôi tự mình nằm xuống, còn Tề Thịnh đứng im lặng một lát rồi cũng quay người bước đi.

Liên mấy ngày sau, người trong hậu cung lũ lượt kéo tới chúc mừng tôi đã sinh được công chúa.

Tiếp sau đó, các công chúa, quận chúa, vương phi, phu nhân khác ở ngoài cung cũng lũ lượt đến chỗ tôi, đến cả Triệu vương, Sở vương còn đang độc thân cũng sai người mang quà tới chúc mừng.

Cứ như vậy, cung Hưng Thánh ồn ào tấp nập gần nửa tháng trời mới trở lại yên tĩnh như trước. Và lúc này mọi người mới phát hiện ra, trong suốt những ngày đó, không hề thấy bóng dáng của Hoàng đế Tề Thịnh trong cung của Hoàng hậu.

Những lời đồn trong cung có đủ cả, sau khi trải qua quá trình chỉnh lý, tổng hợp của Lục Ly thì có thể quy về hai loại:

Loại thứ nhất cho rằng, suốt thời gian qua vùng Vân Tây liên tiếp có tin khẩn, vì vậy Tề Thịnh thực sự không thể nào sắp xếp được thời gian để đến hậu cung.

Loại thứ hai thì nói rằng, vì Hoàng hậu sinh công chúa, khiến cho Hoàng đế Tề Thịnh vốn luôn mong mỏi sinh được hoàng tử thất vọng. Vì thế người đã biến sự thất vọng thành sức mạnh, chuyên tâm vào lo việc triều chính, không màng tới nữ sắc.

Lục Ly vừa quần băng nịt bụng cho tôi vừa nói: “Nương nương chớ có nghe những lời nhảm nhí đó, phải nhớ là hôm ấy khi biết tin nương nương sinh công chúa Hoàng thượng đã vô cùng mừng rỡ, lập tức đặt tên ngay cho công chúa. Nô tì chưa bao giờ thấy Hoàng thượng vui như thế! Theo nô tì thì chắc chắn là trong triều rất bận nên Hoàng thượng mới không sắp xếp được thời gian tới thăm nương nương”.

Tề Thịnh có đến thăm hay không tôi không bận tâm, nhưng nghe nói thời gian này Tề Thịnh chuyên tâm lo việc triều chính khiến tôi cũng thấy động lòng. Vì thế, ngẫm nghĩ một lát, tôi sai Lục Ly: “Dù là lý do gì thì việc tâm trạng của Hoàng thượng không vui cũng rất rõ ràng. Em hãy nghĩ cách mượn tay của Thái hoàng thái hậu, lên sắp xếp mấy cung nữ xinh đẹp dịu dàng tới cung Đại Minh, đến lúc đó sẽ có được niềm vui bất ngờ”.

Lục Ly đang giúp tôi thắt bụng, nghe nói vậy tay siết mạnh một cái khiến tôi đau đến nín thở.

Tôi vội kêu lên: “Khê thôi, kê thôi! Đây là thắt lưng của ta chứ không phải cổ của Giang thị đâu!”.

Lục Ly dường như vẫn không để ý đến giọng nói hết hơi của tôi, hỏi: “Nương nương, lần trước chúng ta cũng đã đưa không ít mỹ nhân đến cung Đại Minh rồi, nhưng Hoàng thượng có màng đến ai đâu, bây giờ sao lại muốn đưa người tới đó nữa?”.

Ôi, Lục Ly ơi là Lục Ly, cô chẳng hiểu gì về đàn ông cả!

Trước đây Tề Thịnh không hề động đến những người đẹp ấy là bởi vì họ từ chỗ tôi tới. Để đề phòng tai mắt do tôi cài vào, Tề Thịnh kiên quyết không động đến họ. Nhưng nếu đó là những cung nữ được đưa tới từ chỗ Thái hoàng thái hậu, tất nhiên Tề Thịnh không phải suy nghĩ nhiều như vậy.

Nếu bên cạnh đàn ông có những người đẹp chẳng liên quan gì đến công việc quan trọng, thì ai còn muốn làm phiền đến năm ngón tay của mình cơ chứ!

Huống chi gần đây công việc trong triều bận rộn, ngày nào Tề Thịnh cũng phải phê duyệt vô số tấu chương, không tránh khỏi cảm giác nhàm chán và áp lực, chắc chắn phải tìm cách để giải tỏa bớt.

Lục Ly vẫn mở to mắt chờ câu trả lời của tôi, có điều những tâm sự sâu xa này của đàn ông, tôi thật không có cách nào mở miệng nói cho cô.

Tôi vừa tự mình tháo lỏng bớt đai lưng, vừa cười nói: “Lúc thế này, lúc thế nọ ấy mà, em đừng hỏi nữa, cứ làm theo lời ta là được”.

Lục Ly do dự một lát rồi nói: “Theo nô tì, hình như Hoàng thượng hoàn toàn không thích nương nường hiền thực, chỉ bằng nương nường thay đổi biện pháp, học theo Giang thị, cũng đòi Hoàng thượng chỉ sủng ái một mình nương nường, biết đâu Hoàng thượng lại chẳng vì nương nường mà giải tán hậu cung!”.

Tôi thầm mắng: Đừng có mơ! Giang thị vì Tề Thịnh sẵn sàng bỏ nhà bỏ chồng, bất chấp sống chết còn chẳng có được cái cảnh “một đời một kiếp chỉ có mình thiếp”, đến cuối cùng cũng phải chấp nhận cuộc sống mòn mỏi đến già ở điện Ưu Lan, thậm chí để được thể hoàn toàn là dựa vào sự áy náy của Tề Thịnh mà thôi.

Nào tôi có làm sao đâu mà lại vứt bỏ cái chức hoàng hậu không làm, đi làm thú cưng sống dựa vào tình cảm của đám đàn ông cơ chứ!

Lục Ly thấy tôi không nói gì lại mở miệng định tiếp tục khuyên nhủ.

Tôi vội ngăn lại, quay sang hỏi cô: “Này, Lục Ly, chúng ta có thể thôi việc suốt ngày tập trung vào ba thước đất xung quanh bọn đàn ông được không? Dù sao cũng là tay chân tin cậy của Hoàng hậu, em nên quan tâm tới triều đình, suy nghĩ về chính sự một chút đi. Thời gian gần đây, vùng Vân Tây thường xuyên gửi tin cấp báo về, không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không biết triều đình có đưa quân đi dẹp loạn hay không? Nếu thực sự phải đánh nhau, chẳng biết sẽ dùng binh lực của nhà họ Hạ ở Vân Tây hay là nhân cơ hội này sai Trương gia chúng ta đem quân xuống phía Nam, nhân đó làm giảm binh quyền của nhà chúng ta? Như vậy thì tình hình biên cương phía Bắc sẽ thế nào? Một khi Tề Thịnh sai Trương gia đem quân xuống phía Bắc sẽ thế nào? Một khi Tề Thịnh sai Trương gia đem quân xuống phía Nam dẹp loạn, đương nhiên binh lực trấn thủ ở phía Bắc sẽ mỏng đi, Bắc Mạc liệu có nhân cơ hội ấy mà tiến quân xuống phía Nam như mấy chục năm trước không? Nếu biên cương phía Bắc bị nguy hiểm thì ai có thể trấn giữ Tịnh Dương? Là Mạc thị ở Dư Châu, Tiết thị ở Thanh Châu hay là Dương gia ở Thái Hưng? Binh lực của Mạc thị và Tiết thị hơi kém một chút, phe Dương Dự thích hợp hơn, có điều Dương Nghiêm con trai ông ta lại cùng phe với Sở vương, không biết Tề Thịnh có tin tưởng anh ta không?”.

“Từ từ đã!”, Lục Ly vội kêu lên, “Từ từ đã, nương nường, nô tì nghe ù cả tai lên rồi, nương nường nói chậm thôi”.

Tôi khoái chí, cười nói: “Xem đi, đó chẳng qua cũng chỉ là ví dụ mỗi vấn đề nổi loạn ở Vân Tây, mới có mấy chuyện cón con của các võ tướng thôi mà em đã không hiểu được rồi. Nếu lại thêm chuyện quan hệ phức tạp giữa quần thần trong triều thì đầu óc em chắc sẽ phát điên mất!”.

Lục Ly gật đầu công nhận rồi than thở: “Không cần phải thêm nữa đâu, bây giờ đầu óc của nô tì cũng đã đơ đờ rồi. Thì ra chuyện trong triều lại phức tạp như vậy, nô tì cứ cho rằng hậu cung của chúng ta mới là nơi hiểm ác nhất trên thế giới này”.

Tôi lắc đầu: “Một đám đàn bà thì đầu óc được cái gì? Ai có thể ngủ được với Tề Thịnh nhiều hơn hai lần chứ? Nếu không có sự nâng đỡ của cha anh ở bên ngoài thì cũng chỉ là đồ chơi của hoàng gia mà thôi. Nói cho cùng, hậu cung chẳng qua chỉ là hình ảnh thu nhỏ của các thế lực trong triều! Trừ phi Hoàng đế là kẻ ngu ngốc, nhu nhược thì mới có thể khiến cho đàn bà ở hậu cung có cơ hội mượn danh nghĩa nắm một phần hoàng quyền. Nếu không, chỉ dựa vào một người đàn bà trong hậu cung, không có sự nâng đỡ của triều thần bên ngoài, cho dù có đánh bại được ba ngàn người đẹp của hậu cung thì cũng chẳng làm gì được”.

Lục Ly nghe nói vậy càng ngơ ngác, nhìn tôi một hồi lâu sau mới hỏi: “Nương nường, nói như vậy thì chúng ta có còn gì để tranh để đầu nữa đâu? Mặc kệ Giang thị với chả Giang thị, chỉ cần Trương gia vô sự thì ai dám động đến cái ngôi Hoàng hậu của nương nường?”.

Nghe Lục Ly nói vậy, bất giác tôi cảm thấy được an ủi rất nhiều, kêu lên: “Nha đầu, cuối cùng em cũng hiểu ra rồi đấy!”.

Lục Ly đón chiếc đai lụa trong tay tôi rồi cẩn thận quần quanh bụng tôi, một lát sau lại đột ngột hỏi: “Nương nường, nếu chuyện giống như nương nường nói, hậu cung chẳng qua chỉ là hình ảnh thu nhỏ của các thế lực trong triều, nhà mẹ đẻ của những người như Hoàng thị, Trần thị chẳng qua chỉ là những gia đình mức khá, cha của Lý thị cũng chỉ là một tri phủ quèn, thế thì bọn họ làm sao lại đại diện được cho các thế lực trong triều? Theo những gì nương nường nói thì hậu cung phải có con gái các nhà họ Hạ, họ Tiết, họ Dương mới phải!”.

Câu hỏi đó của Lục Ly khiến tôi rất bất ngờ, đồng thời tôi cũng đánh giá Lục Ly cao hơn. Không ngờ cô bé này tuổi còn trẻ mà lại là một học sinh có tư duy tốt như vậy! Nếu cô thực sự thoát khỏi cái vòng tình ái nam nữ thì cũng có thể đào tạo được!

Tôi suy nghĩ một lát, đáp: “Từ đó có thể thấy, Tề Thịnh là người rất mạnh, lúc còn làm thái tử bất đắc dĩ phải nín nhịn, nhưng đến khi đã nắm quyền trong tay thì tuyệt đối không để mình chịu sự chi phối của người khác, càng không cho phép hậu cung của mình trở thành công cụ cân bằng các thế lực của triều đình. Vì vậy, Tề Thịnh thà chấp nhận thận trọng từng bước một trong triều chứ không muốn để cho người của mấy gia tộc lớn vào hậu cung, mượn đó để phân hóa thế lực nhà họ Trương”.

Tôi quay người lại, nhìn Lục Ly, khẽ nói với vẻ trịnh trọng: “Lục Ly, em hãy nhớ, người mà chúng ta phải đấu không phải là đám yến oanh trong cung, mà chính là Tề Thịnh”.

Lục Ly đứng là một cô gái có tố chất, không những không tránh ánh mắt của tôi mà còn ngược lên nhìn thẳng vào tôi, nghiêm túc hỏi: “Thế thì chúng ta phải dựa vào nhà họ Trương mới đúng, tại sao nương nương lại liên lạc với Sở vương?”.

“Để tạo ra sự cân bằng!”, tôi khẽ đáp, “Cái giỏi của người làm vua là ở chỗ tạo ra sự cân bằng, cho dù là chúng ta cũng không thể xem Trương gia là cái cột duy nhất để dựa vào được, vì ta đã xuất giá, nói một câu đại nghịch bất đạo thế này, cho dù nhà họ Trương có thể phế truất Tề Thịnh để đăng cơ thì cũng chẳng có ưu đãi gì cho người đã làm Hoàng hậu của Tề gia như ta. Do vậy, nếu chúng ta muốn được sống yên ổn thì chỉ còn một cách là phải tạo được thế cân bằng”.

Lục Ly nghe xong, gật đầu về suy nghĩ.

Tôi đánh giá Lục Ly một lượt, thấy hai năm nay cô đã trở mã, càng ngày càng trở nên trưởng thành, xinh đẹp hơn, đầu mày khóe mắt đều toát lên vẻ quyền rũ.

Đầu tôi bỗng lóe lên một ý nghĩ, bất ngờ hỏi: “Lục Ly, năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?”.

Hình như tâm trí của Lục Ly đang để ở thuyết “tạo sự cân bằng” nên khi nghe tôi hỏi như vậy thì bất giác giật mình, một lát sau mới trả lời: “Năm nay nô tì mười chín ạ”.

Tôi không khỏi ngạc nhiên, đã mười chín rồi? Ở cổ đại thì mười chín đã là gái già rồi, nếu không lấy chồng thì sẽ chết già ở chỗ tôi mất!

Lục Ly bèn hỏi: “Sao nương nương tự nhiên lại hỏi tới chuyện này?”.

Tôi hỏi lại: “Em đã có ý trung nhân chưa?”.

Lục Ly ngây ra một lúc mới hiểu ý của tôi, mặt thoát đỏ bừng vì xấu hổ, cúi đầu vâng về gấu áo, nói: “Nương nương!”.

Giọng Lục Ly run rẩy khiến tôi không nén được mà rung mình một cái: “Rốt cuộc là có hay chưa?”.

Lục Ly liếc tôi một cái thật nhanh rồi nghĩ một đằng nói một nẻo: “Nô tì không lấy chồng đâu, nô tì muốn được hầu hạ nương nương suốt đời!”.

Tôi gật đầu cảm động: “Được, nếu em thực sự muốn cả đời ở bên ta thì ta sẽ cho em toại nguyện!”.

Lục Ly nghe vậy liền hết cả xấu hổ, lập tức đổi cách nói khác: “Nô tì vẫn chưa có ý trung nhân! Mọi chuyện xin nhờ nương nương làm chủ!”.

Tôi khoái chí. Thế mới đúng chứ, trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng, cô lại không phải đồng tính mà yêu ông đây, sao muốn ở cả đời trong cung được chứ!

Tôi lại hỏi: “Thế em thấy Triệu vương thế nào?”.

Lúc này thì Lục Ly thực sự ngây ra, mắt mở to nhìn tôi hồi lâu, ngập ngừng hỏi lại: “Nương nương nói tới Triệu vương nào cơ?”.

Tôi ngạc nhiên, cái chức Triệu vương này có mấy người cơ chứ?

Lục Ly lại hỏi tiếp: “Là Triệu vương đã lấy Giang thị?”.

Tôi gật đầu: “Đúng thế, chính là người ấy”.

Lúc ấy Lục Ly mới lắc đầu với vẻ rất kiên quyết: “Không được, nô tì không muốn phải chung chồng với Giang thị!”.

Tôi không hiểu sao Lục Ly lại có mối hận thù lớn như vậy với Giang thị. Dù sao Giang thị cũng xem như đã chết, đang ngậm ra ở điện Ưu Lan chờ Tề Thịnh mang đến cho cô ta “một đời một kiếp chỉ có mình thiếp”, chẳng còn liên quan gì đến Triệu vương nữa rồi!

Tôi có ý dùng Lục Ly lôi kéo Triệu vương, vì thế mới dùng lời ngon ngọt khuyên nhủ: “Cho dù Giang thị như thế nào thì Triệu vương phi trước đây cũng đã chết rồi, vĩnh viễn không bao giờ có thể trở lại Triệu vương phủ nữa, có quan hệ gì tới em đâu. Hơn nữa, Triệu vương tuy là lấy vợ lần hai nhưng người ta là vương gia, hình thức cũng rất được. Em mà lấy được Triệu vương thì cũng không thiệt thòi đâu!”.

Lục Ly vẫn lắc đầu: “Nô tì thân phận thấp hèn, thực sự là không xứng với Triệu vương điện hạ!”.

Tôi sợ Lục Ly trong lòng thì thích mà lại làm ra vẻ chối nên thăm dò: “Nếu thế thì thôi vậy, để ta để ý giúp em xem trong triều còn đám nào tốt hơn không”.

Lục Ly cúi đầu không nói gì, chỉ chăm chú vào việc sửa sang lại dung mạo cho tôi.

Thấy Lục Ly thực sự không muốn nên tôi định chấm dứt chuyện này ở đây. Kết hôn mà, hai bên đều phải cam tâm tình nguyện mới được, nếu lại để thành kết thù thì thực tai hại.

Ai ngờ chỉ một lát sau đó, sửa sang xong cho tôi, Lục Ly đột nhiên hỏi khê: “Nương nương, nương nương muốn dùng Triệu vương à?”.

Tôi hơi giật mình nhưng rồi nghĩ nói thật với Lục Ly vẫn hơn, vì thế đáp: “Cũng không thể gọi là dùng, chỉ là muốn chuẩn bị trước một quân cờ. Mọi việc trên đời không ai có thể lường trước được, chẳng ai có thể nói chính xác rằng cuối cùng ai được ai thua. Vạn nhất Triệu vương thắng, nếu có em ở bên cạnh anh ta thì ta cũng sẽ được nhờ”.

Lục Ly vừa nghe nói sau này Triệu vương cũng có thể trở thành người chiến thắng thì tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, vô thức bĩu môi.

Ồi Lục Ly, cô mau chóng xóa hai chữ “khinh thường” trên trán đi, chớ có coi thường Triệu vương như vậy, cuộc sống này còn phong phú hơn cả tiểu thuyết. Ngộ nhờ Tề Thịnh và Sở vương đấu đá với nhau mà lưỡng bại câu thương, cùng dắt tay nhau đi gặp Phật tổ Như Lai thì biết đâu Triệu vương lại chính là người chiến thắng! Những chuyện như thế trong lịch sử đâu có hiếm!

Lục Ly nhìn sắc mặt tôi, do dự một lát rồi cụp mắt xuống nói: “Nếu nương nương cảm thấy Triệu vương có tác dụng, vậy hãy ban nô tì cho Triệu vương đi. Chỉ cần việc ấy có ích cho nương nương thì dù thế nào nô tì cũng bằng lòng”.

Tuy miệng thì nói vậy nhưng điệu bộ của Lục Ly vẫn rất không vui.

Thấy cô như vậy, tôi đành xua tay: “Thôi, thôi, chuyện này để sau hãy nói”.

Trong oán các, nữ mẫu đã cho tiểu công chúa bú xong, gọi Tả Ý đến hỏi xem có muốn bế ra cho tôi nhìn mặt không.

Bất giác tôi thấy hơi do dự.

Với một người mà kiếp trước còn chưa từng làm cha, thoát cái đã thăng thăng lên chức mẹ, nhất thời tôi vẫn rất khó chấp nhận.

Điều đó giống như việc một người quen dùng hệ điều hành XP[3], thế rồi do không có cách nào, buộc phải chuyển sang dùng hệ điều hành Lion[4]. Vốn đã loạn cả lên không biết đầu với đầu, thế rồi bỗng có khách hàng nhân lúc bạn không để ý cài đặt cho bạn một chương trình mới, tệ hại nhất là chương trình ấy cứ vừa mở máy là lập tức vận hành, thỉnh thoảng lại nhảy ra để cập nhật phiên bản mới.

[3] Hệ điều hành XP: một trong các hệ điều hành máy tính của Microsoft.

[4] Hệ điều hành Lion: tên một hệ điều hành máy tính của Apple.

Tôi thấy vô cùng khó thích ứng, mỗi lần nhìn thấy đứa bé là tôi lại tự hỏi, rốt cuộc thì tôi là cha hay mẹ của nó đây...

Lục Ly thấy tôi không nói gì, tưởng tôi không vui vì sinh con gái nên vội an ủi: “Nương nương, người ta thường nói đơm hoa rồi mới kết quả, sinh tiểu công chúa rồi thì chẳng lo là không sinh được hoàng tử. Hơn nữa...”.

Tôi thực sự sợ khả năng làm nhảm của Lục Ly, lại càng sợ cô sẽ quàng sang Tề Thịnh, vì thế vội ngắt lời: “Được rồi, bảo bọn họ mang đứa bé lại đây”.

Nghe tôi nói vậy, Lục Ly hớn hở bảo Tả Ý vào noãn các truyền lời.

Một lát sau, Tả Ý và nhũ mẫu bế đứa bé ra.

Tôi nhìn vào lòng của nhũ mẫu, thấy đứa bé không còn đỏ hồng như mấy hôm trước, các nét trên mặt cũng rõ ràng hơn, trông trắng trẻo, bụ bẫm rất đáng yêu.

Nhũ mẫu nhìn đứa bé, hỏi: “Nương nương có muốn bế công chúa một chút không?”.

Tôi ngần ngừ, chưa kịp nói gì thì Lục Ly đã trả lời ngay: “Bé chứ, nương nương thử bế công chúa đi”.

Nhũ mẫu nghe vậy lập tức trao đứa bé vào lòng tôi.

Chuyện đã đến nước này tôi không thể từ chối được, đành đưa hai tay ra đón lấy. Nhũ mẫu rất thuận thực trao đứa bé cho tôi, nhẹ nhàng hướng dẫn: “Tay nương nương không cần phải dùng lực thế đâu, cứ thả lỏng ra là được”.

Tôi đã bao giờ bế một đứa bé như vậy đâu! Tôi có cảm giác như mình đang ôm một cục bột lớn trong lòng, chỗ nào cũng thấy mềm oặt, may mà có lớp tã quần ngoài nên mới có chỗ mà bám tay vào. Nhưng dù là vậy thì cũng chỉ một lát sau tôi đã căng thẳng đến mức mồ hôi túa ra đầm đìa trên trán, cánh tay cũng cứng hẳn lại, không dám động đậy.

Đây đâu phải là bế trẻ con, rõ ràng là đang bế một khối thuốc nổ đấy chứ!

Đã thế, Lục Ly và Tả Ý còn đứng bên làm phiền thêm, người thì nói: “Nương nương! Nương nương nhìn mắt của tiểu công chúa này!”, người thì kêu: “Nương nương thấy không, tiểu công chúa rất giống nương nương. Nương nương nhìn mắt với miệng của công chúa mà xem, giống hệt nương nương”.

Nghe vậy tôi cũng quan sát kỹ các nét trên mặt đứa bé, rõ ràng nó giống Tề Thịnh hơn, sao lại thành giống hệt tôi được? Nói thế, bản sao này so với bản gốc thì phải sai tới cả nghìn dặm chứ chẳng ít! Có điều đứa bé thực sự rất đáng yêu, nhất là khuôn mặt nhỏ nhắn, hồng hào, khiến người khác nhìn thấy chỉ muốn lấy tay véo.

Mấy cung nữ vây xung quanh tôi bàn tán ồn ào. Đúng lúc ấy Tề Thịnh sau nhiều ngày mất dạng đột ngột xuất hiện.

Tôi chưa kịp có phản ứng gì thì đám người Lục Ly đứng quanh đã tản ra, đồng loạt quỳ xuống vái chào Tề Thịnh, sau đó lui hết về phía sau lưng tôi. Đến cả nhũ mẫu cũng lùi về sau một bước, đứng yên cúi đầu xuống.

Ừm, tốt lắm, đều rất hiểu phép tắc, lễ nghĩa. Nhưng sao chẳng ai nhớ ra việc đón đứa bé trong tay tôi nhỉ? Không lẽ để cho ông bế đứa bé trong tay mà hành lễ với Tề Thịnh?

Có lẽ vì cách bế của tôi khiến đứa bé khó chịu nên nó mở miệng meo meo rồi lập tức khóc tướng lên.

Trong phút chốc tôi sợ hết hồn, suýt nữa thì vứt đứa bé trong tay ra.

Lúc này Tề Thịnh đã đi tới gần, liếc mắt nhìn lên mặt tôi rồi dừng lại trên người đứa bé, chăm chú nhìn nó một lúc, hỏi: “Nó khóc vì cái gì thế?”.

Tôi há miệng ra, thực sự không biết phải trả lời như thế nào, đành cúi đầu xuống hỏi đứa bé trong lòng: “Này, khóc gì thế?”.

Đứa bé lại càng khóc to hơn.

Tôi bất lực, ngẩng đầu lên trả lời Tề Thịnh: “Nó không chịu nói với thiếp, hay là chàng tự hỏi xem?”.

Tề Thịnh không nói gì, chỉ nhìn tôi bằng vẻ mặt rất kỳ lạ.

Nhũ mẫu ở bên có lẽ thấy thật sự không thể cứ tiếp tục đứng nhìn được nữa, bèn bước lại gần, thận trọng nói: “Nương nương hãy đưa tiểu công chúa cho nô tì”.

Nghe vậy tôi thấy nhẹ nhõm hẳn, khối thuốc nổ ôm từ nãy đến giờ cuối cùng đã có thể chuyển cho người khác. Tôi đang định trao đứa bé cho nhũ mẫu thì đột nhiên Tề Thịnh nói: “Để ta bế thử một chút!”.

Tôi nhìn Tề Thịnh rồi lại nhìn nhũ mẫu, suy nghĩ một lát sau đó quay sang trao đứa bé vào lòng Tề Thịnh. Ông đây đã phải chịu tội cả nửa ngày rồi, bây giờ cũng phải để cho anh ném thử mùi một chút.

Không ngờ, vừa sang lòng của Tề Thịnh đứa bé bỗng nhiên nín khóc, mở to đôi mắt tròn xoe nhìn Tề Thịnh.

Nhìn thấy thế tôi vừa ngạc nhiên lại vừa ghen tỵ, những người khác cũng xúm lại, người thì nói tiểu công chúa hợp với cha, người thì lại nói tiểu công chúa rất giống Hoàng thượng, trông hai cha con như đúc cùng một khuôn.

Ôi, Lục Ly ơi là Lục Ly, vừa rồi cô còn nói là đứa bé ấy giống hệt ta cơ mà? Sao chỉ chớp mắt một cái mà bây giờ nó lại thành giống Tề Thịnh như đúc thế?

Cả đám đông đang xúm lại lấy lòng Tề Thịnh thì nghe tiếng cung nữ ngoài cửa bẩm báo có Hoàng hiền phi, Trần thực phi và Lý chiêu nghi đến thăm Hoàng hậu nương nương và tiểu công chúa, không thấy nói gì đến Tề Thịnh.

Có điều, Tề Thịnh chân trước vừa tới thì chân sau đã thấy bọn họ nổi gót, rốt cuộc bọn họ đến thăm ai thì chẳng cần nói mọi người cũng đều rõ.

Về mặt của Lục Ly có vẻ khó chịu, tôi cũng bất giác thở dài. Cả nửa tháng nay, Tề Thịnh không tới hậu cung, nếu bọn họ không chờ phát cuồng cả lên thì đã không làm như vậy.

Chà, đều là những phụ nữ trẻ đang độ xuân nồng, suốt cả ngày phải sống như góa phụ, nếu không trèo tường hái trộm trái cấm thì cũng thần kinh cả lượt rồi.

Tôi thở dài, sai người mời bọn họ vào.

Tề Thịnh ngẩng lên nhìn tôi.

Đúng lúc ấy tôi cũng đưa mắt về phía Tề Thịnh, suy nghĩ, anh chàng này là người tôi đã đích thân kiểm tra qua, không có tật cũng chẳng có bệnh, khả năng hoàn toàn tốt, ấy thế mà chẳng hiểu sao lại không thích thú với mỹ nhân? Phải biết là từ xưa tới nay, anh hùng đều thích mỹ nhân, có không biết bao nhiêu anh hùng không chết dưới lưỡi gươm của kẻ thù mà lại thất bại trước ả mỹ nhân, càng không kể đến có bao nhiêu hoàng đế đã hy sinh trên chiến trường sắc đẹp...

Tôi thầm nghĩ, Tề Thịnh như vậy, tạm thời không nói đến chuyện anh ta có phải là anh hùng hay không, nhưng nếu chỉ xét trong giới hoàng đế thì có lẽ đã là một bông hoa lạ rồi.

Hoàng hiền phi cùng những người khác ồn ào đi vào, miệng nói đến thăm tiểu công chúa, nhưng lúc đến gần Tề Thịnh thì ánh mắt lại cứ lướt qua lướt lại trên người anh ta.

Hoàng hiền phi là người táo tợn hơn cả, mượn cớ đùa với tiểu công chúa, ép cả bộ ngực của mình lên cánh tay của Tề Thịnh. Tề Thịnh hơi chau mày, lùi về sau một bước rồi quay người trao lại đứa bé vào tay nhũ mẫu.

Hoàng hiền phi có vẻ hơi ngượng, mặt đỏ bừng lên, lùi không được mà tiến cũng không xong.

Cảnh tượng ấy khiến tôi mềm lòng, hắng giọng mấy cái, sai nhũ mẫu bế tiểu công chúa vào noãn các rồi bảo Lục Ly bố trí chỗ ngồi, dâng trà mời Tề Thịnh và các mỹ nhân.

Tề Thịnh liếc tôi một cái rồi mượn cớ trong triều có việc, ra về trước.

Tôi cho rằng Tề Thịnh đã về thì chắc mấy vị phi tần này cũng về luôn thôi. Ai ngờ, bọn họ không hề có ý đó, bộ dạng như có điều gì muốn nói, song lại cứ người này nhìn người kia mãi, hồi lâu vẫn chẳng có ai lên tiếng.

Là người giỏi đoán tâm sự của phụ nữ, thấy vậy, tôi liền hỏi: “Mấy người có điều gì muốn nói phải không?”.

Hoàng hiền phi quả nhiên vẫn là người thẳng thắn, cô ta mím môi đứng lên, nói: “Hoàng hậu nương nương, bọn thần thiếp có mấy lời muốn nói, nhưng xin nương nương hãy bảo những người khác lui ra trước đã”.

Tôi vô cùng ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Lục Ly một cái, thấy biểu cảm ngơ ngác của cô, có vẻ cũng không ngờ rằng Hoàng hiền phi lại đưa ra yêu cầu đó.

Nhưng cô ta đã nói như vậy, tôi sao có thể không nể mặt mỹ nhân được, bèn xua tay ra hiệu ấy người Lục Ly, Tả Ý lui ra.

Chờ đến lúc trong điện chỉ còn lại một mình tôi với mấy vị phi tần, Hoàng hiền phi nhìn mấy người kia một cái rồi tới quỳ trước mặt tôi. Trần thực phi, Lý Chiêu nghi thấy thế cũng lục đục làm theo.

Trừ những dịp lễ tết, còn lại chưa bao giờ mấy vị phi tần lại hành đại lễ với Hoàng hậu tôi thế này. Tôi suýt nữa thì té từ trên ghế xuống vội hỏi bọn họ: “Sao thế? Còn lâu mới tới Tết cơ mà?”.

Bọn Hoàng hiền phi mắt đỏ hoe, nói với giọng buồn bã: “Bọn thần thiếp cầu xin Hoàng hậu nương nương rủ lòng thương, cho phép mấy người bọn thiếp xuất gia tụng kinh cầu phúc cho Thái hoàng thái hậu, Thái hậu, Hoàng thượng và Hoàng hậu”.

Không hiểu định diễn vở gì đây, xin xuất gia tập thể à? Chẳng lẽ có ý bảo Hoàng hậu ta độc chiếm Tề Thịnh?

Nhưng như vậy thật là oan cho ta quá! Ta tới hoàng cung đã gần ba năm nhưng tính đi tính lại, còn bù thêm cho tròn số cũng chỉ mới ngủ với Hoàng thượng hai lần, thật sự không thể cho là nhiều được! Nếu cách xa hơn chút nữa thì đã bằng khoảng cách giữa các lần Thế vận hội luôn rồi còn gì!

Lý Chiêu nghi tâm cơ hơn cả, ngẩng đầu lên nhìn tôi một cái rồi lại cúi rạp xuống khóc lóc kể lể: “Nương nương, bọn thần thiếp biết Hoàng hậu là người hiền hậu, rộng lượng, luôn đối xử nhân từ với các phi tần trong cung, chúng thần thiếp cũng vô cùng biết ơn nương nương. Nhưng trong lòng bọn thần thiếp cũng có nỗi khổ riêng, kể từ ngày đang cơ, Hoàng thượng chưa bao giờ tới cung của bọn thiếp. Bọn thiếp nghĩ, nếu đã không được Hoàng thượng để mắt đến thì chi bằng nhường lại vị trí này cho người khác, cũng là để Hoàng thượng tìm người vừa ý vào cung hầu hạ”.

Lý Chiêu nghi nói vậy, những người khác cũng lên tiếng phụ họa theo.

Tôi cảm thấy sự việc không dễ giải quyết, chủ quản các bộ phận đã bàn bạc rồi đệ đơn từ chức tập thể thế này, tổng giám đốc hậu cung là tôi đây quả thật vô cùng bị động.

Thế này không được, tôi phải khuyên bọn họ, dù thế nào thì cũng phải làm cho các vị chủ quản này dịu lại đã.

“Đứng dậy cả đi, có chuyện gì cứ từ từ nói, tất cả chúng ta ai cũng có cái khó cả”.

Tôi hết đỡ người này lại dìu người khác, mất một lúc lâu mấy người đó mới ngồi lại chỗ cũ.

Những lúc như thế này, hoàn toàn không thể nói đây là lỗi của chủ tịch hội đồng quản trị được, trừ phi tôi muốn đích thân giương cờ, dẫn đầu đoàn quân tạo phản.

Tôi có muốn tạo phản không? Tất nhiên là muốn, nhưng dù vậy cũng không thể đem đám đàn bà này ra đùa được.

Tôi hắng giọng, thay Tề Thịnh khuyên nhủ: “Nỗi ám ức của mọi người ta hiểu, có điều những ngày gần đây Hoàng thượng thực sự rất bận. Kể từ khi Hoàng thượng đăng cơ đến giờ cứ liên tục xảy ra việc này việc khác, nếu không phải biên cương phía bắc có chuyện thì lại là cùng Vân Tây nổi loạn, Hoàng thượng dù có lòng muốn đến chỗ mọi người thì cũng không lấy đâu ra thời gian. Hơn nữa, Hoàng thượng một lòng muốn làm minh quân, vì thế phải hạn chế nữ sắc, không chỉ với mọi người mà cả hậu cung Hoàng thượng cũng ít khi đặt chân tới...”.

Nói mãi nói mãi, tôi cũng chẳng biết phải nói gì nữa.

Là minh quân hay không thì liên quan quái gì tới chuyện ngủ ở hậu cung cơ chứ? Chu Văn Vương có phải là thánh nhân không? Đường Thái Tông có phải là minh quân không? Triều chính của các vị ấy dễ không bận chắc? Nhưng những vị ấy có ngủ ở hậu cung ít đi không? Rồi con cái có đẻ ít đi không? Các hoàng đế trong lịch sử, kể từ thời Hạ, Thương, Chu tới nay, ngoài những trường hợp đặc biệt có bệnh khó nói ra, thử hỏi có mấy vị hoàng đế không yêu mỹ nhân? Tề Thịnh huynh, sao đến lượt huynh thì lại trở thành ngoại lệ như thế?

Mấy vị phi tần không nói gì, chỉ nhìn tôi với vẻ vô cùng bình tĩnh.

Mấy mỹ nhân trước mặt này cũng không phải tử tế gì, biết rõ là ta chẳng được Tề Thịnh yêu thích gì cho cam, các người mò đến nói với ta thì có tác dụng gì? Hơn nữa, ta lại vừa mới sinh, dù thế nào các người cũng phải để cho ta qua hết thời gian ở cữ thì hãy gây chuyện chứ?

Nghĩ đến đây, tôi không thể tỏ ra tử tế được nữa, đành mặt lại, làm ra vẻ nhìn bọn họ một lượt rồi nói: “Tóm lại một câu là: Hoàng thượng bận, không thể lo chu toàn hết mọi chuyện được. Ta hiểu tâm trạng của các người, về phần mình, ta sẽ cố gắng khuyên Hoàng thượng năng đến chỗ các người hơn. Còn mọi người khi về cũng tự mình ngắm lại xem, nếu đã thực sự nhìn rõ hồng trần, muốn xuất gia thật thì ta cũng không ngăn cản”.

Có lẽ không ngờ tôi lại nói mạnh như vậy nên khi tôi nói xong thì toàn bộ các vị phi tần đều sững người.

Trong phút chốc tôi liền hiểu ra. Được lắm, các người cũng đâu phải muốn xuất gia thật, thế mà dám đem điều đó ra uy hiếp ông đây à!

Lập tức tôi nảy ra ý xấu, muốn dọa bọn họ một chút nên dùng thái độ rất nghiêm túc nói: “Các người đều đã quen với cảnh nhung lụa phú quý, nếu phải chuyển tới đền chùa nào điều kiện sống kham khổ nhất định sẽ không quen. Tốt nhất là để ta tâu với Hoàng thượng xây cho các người một chỗ ở nơi phong cảnh hữu tình, mọi người ở cùng nhau cho có bạn có bè”.

Nói xong tôi liền gọi Lục Ly vào, sai cô đi tìm người chọn địa điểm.

Lục Ly cũng rất thông minh, miệng thì vâng vâng dạ dạ nhưng không đi ngay.

Bọn Hoàng hiền phi lập tức nhìn nhau rồi vội đứng dậy, quay sang phân trần với tôi. Ý muốn xuất gia chẳng qua chỉ là suy nghĩ nhất thời trong lúc kích động chứ chưa suy nghĩ kỹ càng, mong tôi cho phép bọn họ về suy nghĩ thêm.

Chuyện gì cũng không nên vượt quá giới hạn, thấy bọn họ như vậy, tôi làm ra vẻ do dự một lát rồi mới nói: “Cũng được, các người cứ suy nghĩ kỹ đi, sau đó chúng ta sẽ cùng bàn bạc xem nên xuất gia như thế nào”.

Ai ngờ, thời gian suy nghĩ của bọn họ kéo dài tận đến cuối năm mà vẫn chẳng thấy hồi âm lại cho tôi. Có điều kể từ sau ngày hôm ấy, Tề Thịnh lại càng chăm chỉ đến chỗ tôi hơn, thường xuyên tranh thủ thời gian rảnh rỗi tới chơi với con gái, có lúc còn đích thân bế nó nữa.

11. Chương 11: Lựa Chọn Giữa Sự Sống Và Cái Chết

Hết Tết Nguyên đán thì tới Tết Nguyên tiêu. Như mọi năm, vào dịp này nhất định sẽ tổ chức tiệc hoàng gia tại điện Diên Xuân.

Khi tôi kể chuyện bọn Hoàng hiền phi muốn xuất gia với Lục Ly, người vốn luôn coi mấy vị phi tần đó chẳng ra gì, đã lập tức tỏ vẻ giận dữ: “Nương nương cũng thật tốt tính, mấy người đó cũng vì thấy nương nương thiện tâm nên mới dám làm những việc kiểu ‘gần chùa gọi bụt bằng anh’ như thế. Nếu muốn xuất gia sao không tự đóng cửa cung mà xuống tóc đi, còn tới chỗ chúng ta nói làm gì!”.

Tả Ý đang tìm quần áo để tôi mặc trong buổi dạ yến, nghe thấy thế lập tức đổ thêm dầu vào lửa: “Đúng thế, đúng thế! Nương nương nhìn Hoàng hiền phi mà xem, cứ mỗi lần nhìn thấy Hoàng thượng là cứ như muốn dính luôn lên người Hoàng thượng vậy, chẳng qua cũng chỉ là có bộ ngực to hơn người khác hai lạng thịt chứ mấy, sợ người ta không nhìn thấy hay sao mà lúc nào cũng ưỡn ngực ra khoe...”.

Nghe những lời ấy của Tả Ý, tôi bất giác cúi đầu nhìn xuống ngực mình.

Thân hình của Trương thị vốn thanh mảnh, vòng nào ra vòng nấy, nhưng bây giờ, sau khi sinh con xong, bộ ngực trông hoành tráng hơn hẳn, so với ngực của Hoàng hiền phi thì cũng chẳng kém là bao.

Lục Ly ở bên hắng giọng hai tiếng, Tả Ý lập tức khựng lại, quay người nhìn tôi đầy vẻ sợ sệt, hai mắt đã đỏ hoe, bộ dáng như chỉ cần thấy một dấu hiệu nào của tôi là lập tức quỳ xuống xin tha tội ngay ấy.

“Không sao, không sao”, tôi xua tay ra vẻ không để ý đến chuyện đó, “Hoàng thị cũng không sai, có điểm tốt thì phải khoe ra chứ! Các người cũng phải tìm xem có loại thực phẩm bổ sung nào giúp phát triển vòng một mà ăn đi, đàn bà mà, ngực to vẫn là một ưu thế”.

Lục Ly và Tả Ý đưa mắt nhìn nhau.

Nhìn thấy hành động nhỏ ấy của hai người, tôi cho rằng những lời vừa nói của mình đã khai thông cho bọn họ, sau này sẽ ngoan ngoãn làm theo. Chẳng ngờ chỉ một lát sau, Tả Ý chọn từ trong tủ ra cho tôi một chiếc váy cổ thấp, vô cùng phấn chấn nói: “Nương nương, dạ yến đêm nay mặc bộ này nhé, chắc chắn sẽ tôn dáng của nương nương lên rất nhiều!”.

Tôi nhìn chiếc váy đó, nói với vẻ bất đắc dĩ: “Tả Ý, vẫn còn chưa hết tháng Giêng, người định để ta chết cóng đấy à?”.

Lục Ly nghe vậy, lập tức chọn ra một cái áo choàng bằng da, cười nói: “Không lo, nương nương choàng thêm cái này, nò tì sẽ đốt lò sưởi cầm tay của nương nương cho nóng hơn một chút, trên xe cũng sẽ đặt một chiếc lò sưởi”.

Tả Ý bổ sung: “Trong điện Diên Xuân nhất định sẽ có lò sưởi, vào trong đó chỉ có thể thấy nóng chứ không cảm lạnh được đâu”.

Nói xong, Tả Ý và Lục Ly đồng loạt tiến tới định giúp tôi thay đổi, làm tôi sợ đến nỗi lập tức đẩy bọn họ ra.

Thôi ngay đi, nương nương của các người bây giờ là Hoàng hậu, là con cái nhà lành, là quốc mẫu, quốc mẫu đấy!

Thế nào là quốc mẫu có hiểu không? Là phải đoan trang, quý phái! Cái loại quần áo bên trên lộ lộ mấy chữ “khêu gợi người khác” thế này mà mặc được à?

Huống chi, lúc ta ngã xuống nước ở Uyển Giang, trên người dù gì cũng đã mặc chiếc áo ướt sũng của Tề Thịnh, trước mặt chỉ có cậu em chồng là Nhà xí huynh thôi, thế mà mặt của Tề Thịnh đã đen như đất nồi rồi! Bây giờ vẫn đang là mùa đông, các người lại bảo ta mặc chiếc áo hở cả nửa bầu ngực trước mặt già trẻ, lớn bé của hoàng thất như thế, Tề Thịnh không ăn tươi nuốt sống ta luôn mới là lạ!

Không được, nhất định không được!

Tôi cực kỳ nghiêm khắc gạt bỏ đề nghị của Lục Ly và Tả Ý, đổi sang bộ lễ phục truyền thống của hoàng hậu. Xong xuôi thì đến cung Đại Minh chờ Tề Thịnh để cùng tới mời Thái hậu, Thái hoàng thái hậu, sau đó cả đoàn mới rầm rộ tới điện Diên Xuân.

Trong điện Diên Xuân quả nhiên ấm áp, bọn Hoàng hiền phi trang điểm xinh đẹp rạng rỡ, người nào người nấy ánh mắt lúng liếng đông đưa, như thế chỉ muốn tóm lấy Tề Thịnh trói chặt lên người mình, hoàn toàn không thấy có vẻ gì là đã “nhìn thấu hồng trần, muốn quy y cửa Phật” cả.

Nhà xí huynh và Triệu vương vẫn vậy, người độc thân, người góa vợ, hai người ngồi đối diện với nhau trông thật cân xứng.

Thái hậu lòng nóng như lửa đốt trước câu chuyện đại sự cả đời của Nhà xí huynh, còn Thái hoàng thái hậu lại rất lo nghĩ về chuyện tục huyền của Triệu vương, chỉ có điều cả Nhà xí huynh và Triệu vương đều chẳng hề có động tĩnh gì.

Thái hậu vừa nhắc tới chuyện lấy vợ, Nhà xí huynh lập tức nói rõ việc hôn nhân đại sự không thể cưỡng ép, nhất định phải tìm cô gái mà mình thực sự thích thì mới sống bên nhau cả đời được.

Thái hoàng thái hậu vừa đưa mắt về phía Triệu vương, anh ta liền nâng cốc uống rượu, bày ra bộ dạng vết thương lòng vẫn còn đau đớn khôn nguôi, khiến cho Thái hoàng thái hậu ngay cả việc nhắc đến chuyện tục huyền cũng không dám.

Tôi quay sang nhìn Tề Thịnh – con người coi tất cả những người đẹp trong cung như vật vô tri, cả thấy cách đối xử với mỹ nhân của ba anh em nhà này đúng là có chút giống nhau! Tiên đế có thể sinh ra ba người con như vậy quả là một kỳ tích!

Khi yến tiệc tiến hành được một nửa, Triệu vương lại rời khỏi bàn tiệc. Tôi đoán anh ta đi tháo nước, nghĩ một lát rồi cũng đứng dậy mang theo Lục Ly ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa điện, Lục Ly đã vận động chân tay, phấn khởi nói với tôi: “Nương nương yên tâm, năm nay nô tỳ nhất định sẽ không làm hỏng việc của nương nương đâu”.

Tôi đoán Lục Ly đã hiểu sai ý đồ của lãnh đạo, bèn giải thích: “Năm nay chúng ta không đánh Triệu vương nữa”.

Lục Ly ngớ người, mở to đôi mắt rất đổi trong sáng lên nhìn tôi, hỏi: “Không đánh Triệu vương nữa? Thế thì năm nay chúng ta đánh ai?”.

Tôi vô cùng bất đắc dĩ quay lại nhìn cô: “Không đánh ai cả!”.

Lục Ly có vẻ rất khó chấp nhận đáp án này, cụt hứng đứng ngây ra như bị đả kích nghiêm trọng.

Tôi mỉm cười, dẫn cô đạp tuyết đi về phía sau điện, ngồi xổm xuống chờ Triệu vương.

Triệu vương ra khỏi nhà xí, vừa nhìn thấy tôi và Lục Ly ngồi hai bên đường, mặt liền biến sắc, vội van xin: “Hoàng tẩu, hoàng tẩu tốt bụng, năm nay không thể đánh được”.

Tôi chợt thấy Triệu vương và Lục Ly thật xứng đôi, đến cả cách tư duy cũng giống y hệt, nếu sau này ở bên nhau thì chắc hẳn sẽ rất hiểu đối phương đây.

Tôi cười, xua tay: “Không đánh, không đánh, hôm nay ta có chuyện nghiêm túc muốn thương lượng”.

Triệu vương nghe vậy, mặt lộ vẻ nghi ngờ, hỏi lại “Hoàng tẩu có chuyện gì muốn sai bảo thần đệ?”.

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, thấy nơi đây không tiện nói chuyện, liền dẫn Triệu vương tới Vọng mai hiên cách đó không xa, rồi sai Lục Ly đứng ngoài cửa canh gác, để tôi và Triệu vương vào trong nói chuyện.

Khi bước lên bậc thang, Triệu vương tỏ ra ngần ngại, cuối cùng cũng đứng hẳn lại, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc thương lượng với tôi: “Hoàng tẩu, hay là cứ để Lục Ly cô nương vào trong, hai chúng ta đứng ngoài nói chuyện, giống như năm ngoái ấy”.

Tôi hiểu Triệu vương muốn tránh dị nghị, giấu một lát thấy anh ta nghĩ cũng đúng, vì thế tôi gọi Lục Ly tới, nói: “Em vào trong sưởi ấm đi, để ta và Triệu vương đứng ngoài nói chuyện”.

Lục Ly vô cùng kinh ngạc: “Đề nô tì vào trong? Nương nương như thế liệu có phù hợp không?”.

“Không sao, không sao”, tôi nhìn Triệu vương một cái, cười nói: “Năm ngoái em còn nằm trong đó đánh một giấc cơ mà”.

Triệu vương nghe vậy mặt liền lộ vẻ xấu hổ, hướng về phía Lục Ly hơi cúi người một cái.

Lục Ly do dự một lát nhưng rồi vẫn bước vào trong theo lệnh của tôi, Triệu vương còn vô cùng ân cần bước tới đóng cửa lại cho cô, sau đó mới quay người lại nhìn tôi, hỏi: “Hoàng tẩu định nói chuyện gì với thần đệ?”.

Tôi muốn tìm một chỗ có thể ngồi xuống nói chuyện, nhưng nhìn quanh chẳng thấy nơi nào có thể ngồi được, đành phải ngồi xổm trên bậc thềm giống như năm ngoái.

Thấy tôi như vậy, Triệu vương có vẻ hơi căng thẳng, đặc biệt chọn một chỗ cách cửa hơi xa ngồi xuống, rồi thận trọng nói thẳng với tôi: “Hoàng tẩu, thần đệ đã nhìn thấu sự việc rồi, đang muốn quên hết chuyện cũ để làm lại từ đầu, vì thế thần đệ không muốn nhắc đến bất cứ chuyện gì có liên quan đến Giang thị nữa”.

Nghe vậy tôi bất giác ngậy người ra một lúc rồi chợt nhớ đến chuyện năm ngoái đã so sánh Giang thị với con bọ hung.

Triệu vương vẫn nhìn tôi với vẻ cảnh giác.

Tôi mỉm cười: “Hôm nay chúng ta không nói tới con bọ hung nữa...”, nhìn thấy Triệu vương thở phào một cái, rồi tiếp tục nói: “Chúng ta nói chuyện về viên phân nhé”.

Vẻ mặt của Triệu vương liền trở nên vô cùng bất đắc dĩ.

Tôi hỏi với vẻ như tình cờ: “Từ nhỏ đệ đã có tình cảm rất tốt với Hoàng thượng rồi phải không?”.

Triệu vương có lẽ hơi bất ngờ khi thấy tôi hỏi như vậy, nên hơi ngậy người ra, suy nghĩ hồi lâu mới đáp: “Mẫu phi của thần đệ qua đời từ rất sớm, thần đệ lớn lên ở cung của hoàng hậu Tĩnh Hiền, vì thế Hoàng thượng đối xử với thần đệ thân thiết hơn những anh em khác”.

Tôi vừa nghe vừa gật đầu, hoàng hậu Tĩnh Hiền mà Triệu vương nhắc đến chính là mẹ đẻ của Tề Thịnh, cũng chính là vợ cả Chu thị của Tiên đế. Chu thị từ thái tử phi lên ngôi hoàng hậu chưa được mấy ngày thì qua đời, tiên đế giả bộ đau buồn được ít ngày thì lấy có hậu cung không thể một ngày không có chủ, phong cho ái phi Tống thị – Thái hậu bây giờ, mẹ ruột của Nhà xí huynh – lên ngôi hoàng hậu.

Nghe nói, hồi hoàng hậu Tĩnh Hiền còn sống, Tiên đế đối xử với Tề Thịnh cũng rất tốt, chỉ sau khi hoàng hậu Tĩnh Hiền qua đời Tiên đế mới dần dần xa lánh Tề Thịnh. Thêm vào đó, Tề Thịnh cũng lớn dần, uy tín trong quân ngày một tăng cao, sự xa lánh của Tiên đế dần chuyển thành đổ kị.

Đúng là đã có mẹ kế thì sẽ có bố dượng.

Tôi không có ý muốn hóng hớt chuyện tình, chuyện nhà, chuyện thiên hạ của đời trước, tôi chỉ muốn biết vì sao Tề Thịnh lại có vẻ xa lánh mỹ nhân như vậy nhưng lại không tiện hỏi ra miệng, chẳng lẽ lại trực tiếp hỏi Triệu vương: “Này, anh có biết vì sao anh trai anh rõ ràng là một hoàng đế, có trong tay cả hậu cung ba ngàn giai lệ mà lại lựa chọn cuộc sống khổ hạnh như người tu hành thế không?”

Tôi cứ suy đi nghĩ lại, cảm thấy có lẽ nói kiểu bóng gió xa xôi vẫn hơn, vì thế quay sang nhìn Triệu vương, hỏi: “Hoàng thượng... có phải trước đây đã gặp phải cú sốc gì không?”.

Triệu vương nhìn tôi kinh ngạc.

Tôi đành phải giải thích: “Ví dụ như... gặp phải cú sốc với phụ nữ?”.

Vẻ mặt của Triệu vương càng ngạc nhiên hơn.

Chẳng còn cách nào khác, với những người thế này chỉ có thể nói thẳng vào vấn đề. Vì thế, tôi tặc lưỡi, bất đắc dĩ nói: “Ta cảm thấy hình như Hoàng thượng không thích nữ nhân lắm thì phải. Ta đã kiểm tra sổ ghi chép, kể từ mùa xuân năm ngoái đến nay, Hoàng thượng chưa từng lâm hạnh bất cứ mỹ nhân nào trong hậu cung”.

Có lẽ cách nói của tôi hơi quá thẳng thắn nên Triệu vương không khỏi sửng sốt, hồi lâu sau mới lắp bắp: “Chưa từng lâm hạnh?”.

“Vẫn luôn ngủ ở cung Đại Minh, đến cả cung của những người như Hoàng thị cũng không tới bao giờ...”, tôi bỏ lửng câu, nhún vai, lắc đầu.

Triệu vương không tin, cứ hỏi lại tôi: “Không lẽ cũng không cho gọi bất cứ ai tới cung Đại Minh?”.

Tôi vẫn bất đắc dĩ lắc đầu như trước.

Triệu vương có vẻ trầm tĩnh hơn, trầm ngâm một lát rồi nói với giọng đau thương: “Hoàng thượng vốn dĩ là người rất chung tình”.

Tôi chắc có lẽ anh ta lại nhớ đến Giang thị nên không khỏi thấy áy náy, đành định lên tiếng an ủi thì Triệu vương đã ngắt đầu lên, nhìn tôi nói: “Đàn ông Tề gia của thần đệ là như vậy, luôn giữ mình trong sạch, chí tình chí nghĩa”.

Luôn giữ mình trong sạch? Anh nói thế thì Tiên đế chết trên người mỹ nhân còn mặt mũi nào nhìn đời?

Triệu vương lặng lẽ nhìn tôi, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Tôi cũng lặng lẽ nhìn anh ta, rất muốn rút giày đạp vào khuôn mặt đối diện.

Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm chế bản thân, nói với anh ta: “Hoàng thượng có lẽ là người chung tình hay không ta không quan tâm, chỉ có điều mấy vị phi tần cứ đến chỗ ta ca thán khiến ta rất khó xử. Nếu Hoàng thượng không có ám ảnh nào về phụ nữ, liệu hiền đệ có thể khuyên Hoàng thượng mấy câu, nói Hoàng thượng thỉnh thoảng tới xoa dịu những phi tần ở hậu cung một chút. Dù thế nào thì họ cũng đều là người mà Hoàng thượng lấy về, không thể để người ta phí hoài tuổi xuân như vậy được”.

Về mặt của Triệu vương vô cùng ngạc nhiên, một lát sau anh ta nói: “Hoàng thượng có lẽ bận thật đấy. Phía Vân Tây không yên ổn, biên cương phía bắc cũng hết chuyện này đến chuyện khác, trong triều không ít việc khiến người phải bận tâm. Làm Hoàng thượng thật sự chẳng dễ dàng gì, sao còn tâm trạng nào mà tới hậu cung nữa”.

Tôi ngẫm nghĩ một lát, hỏi: “Tình hình trong triều thực sự căng thẳng tới vậy sao?”.

Triệu vương gật đầu, đáp: “Mặc dù thần đệ nhàn rồi, nhưng cũng có quan hệ khá tốt với mấy vị tướng lĩnh trong quân. Nghe bọn họ nói việc dẹp loạn ở Vân Tây là chuyện ngày một ngày hai, Hoàng thượng đã lệnh cho chuẩn bị lương thảo, ngay sau đó sẽ huy động binh mã thôi”.

Tôi cũng đoán được Tề Thịnh sẽ đánh Vân Tây, nhưng không ngờ anh ta lại hành động nhanh như vậy, hơn nữa phía nhà họ Trương cũng chưa nghe tin tức gì về việc điều binh, bây giờ nghe Triệu vương nói vậy, tôi không khỏi cảm thấy ngạc nhiên: “Nhưng huy động binh mã như thế nào? Ai sẽ tới dẹp loạn ở Vân Tây”.

Triệu vương nhìn tôi, đáp: “Qua ý tứ của Hoàng thượng thì có vẻ người muốn nhân dịp này thu hồi toàn bộ vùng Vân Tây về, phế bỏ danh phận thuộc địa của nó, phân thành các châu, quận mới. Như thế, nếu chỉ dựa vào chút binh lực trong tay Hạ Lương Thần thì không đủ, nhất định phải điều thêm quân từ nơi khác tới. Thủ vệ quân ở kinh thành thì đương nhiên không thể điều động, do đó chỉ có thể điều quân từ Giang Bắc mà thôi”.

Quả nhiên là định nhân cơ hội này làm giảm binh quyền của nhà họ Trương sao? Bất giác tôi thấy căng thẳng, mắt nhìn chăm chăm vào Triệu vương, chờ anh ta nói tiếp. Ai ngờ, thẳng cha này chỉ mỉm cười điềm tĩnh rồi nói: “Còn cụ thể sẽ điều quân từ đâu thì thần đệ cũng không biết”.

Mẹ nhà anh! Nếu anh không biết này giờ nói nhiều thế làm gì? Không phải anh định làm ông đây tò mò đến chết đấy chứ? Ông đây không thêm nài nỉ anh đâu! Ông không tin mình không thể nghe ngóng ra được!

Tôi đứng lên, không nói gì, quay người đi thẳng.

Dọc đường, tôi cảm thấy có điều gì đó lạ nhưng lại không biết là gì, mãi cho tới khi ngồi vào chỗ, tôi mới chợt nhớ ra. Chết thật, sao tôi lại có thể bỏ quên Lục Ly ở Vọng Mai hiên được nhỉ!

Phản ứng đầu tiên của tôi là đứng dậy quay lại tìm Lục Ly, nhưng vừa mới nhồm dậy thì chợt nhớ bên cạnh còn có Tề Thịnh đang ngồi. Tôi đưa mắt liếc sang, quả nhiên anh chàng này cũng đang nhìn tôi.

Thế là tôi lại phải đặt mông xuống, bụng nghĩ thầm, Lục Ly dù sao cũng là người lớn, lại là người thân cận của Hoàng hậu, trong cung chắc chẳng ai dám động đến cô đâu.

Nghĩ vậy tôi có phần yên tâm hơn, rồi cố tình xem như không biết Tề Thịnh đang nhìn mình, ra vẻ rót đầy cốc rượu, đưa lên môi nhấp một ngụm.

Ánh mắt của Tề Thịnh chỉ dừng trên người tôi một lát, sau đó lại quay sang nói chuyện phiếm với Thái hoàng thái hậu.

Bất giác tôi thở phào một cái, trái tim treo lơ lửng này giờ cũng được thả xuống, cảm thấy cứ nhăm nháp từng ngụm như thế này thì đàn bà quá nên quyết định dốc cả cốc rượu vào miệng. Còn chưa kịp nuốt xuống thì đã thấy Lục Ly cúi đầu từ phía ngoài mò vào, bộ dạng như ăn trộm.

Tôi thấy rất lạ, chờ đến khi cô tới quỳ sau lưng mình liền lập tức lên tiếng hỏi: “Sao thế?”.

Mặt của Lục Ly đỏ bừng lên, lấp bắp một hồi mới thốt ra được mấy chữ: “Nương nương, nô tì, Triệu vương, nô tì...”.

Tôi lấy làm lạ, đưa mắt nhìn vào chỗ của Triệu vương, thấy chỗ ngồi trống không, anh ta vẫn chưa trở lại. Tôi quay lại nhìn Lục Ly, đột nhiên hoảng sợ. Hồng rồi, Vọng mai hiền là nơi vắng vẻ, không lẽ đã vô tình tạo cơ hội cho tên Triệu vương kia “hạ thủ” rồi?

Đúng lúc tôi đang vừa tức tối vừa hối hận thì nghe thấy Lục Ly lấp bắp tiếp: “Nô tì, nô tì đã đánh Triệu vương...”.

Cơn thịnh nộ của tôi còn chưa kịp phát ra, trong nháy mắt lại dội ngược vào, khiến tôi nhất thời nghẹn họng.

Mẹ kiếp, dù Triệu vương không có quyền có thế gì thì cũng là một vương gia! Anh ta là em trai của Tề Thịnh, là cháu ruột của Thái hoàng thái hậu đấy!

Năm ngoái tôi có thể đánh anh ta, vì ba anh em anh ta suýt nữa thì đã hại chết tôi ở Uyển Giang. Tề gia bọn họ áy náy, cho dù là anh ta hay Tề Thịnh thì cũng đều thấy không phải với tôi. Vì thế, tôi có ra tay cũng không sao, nhưng anh ta là người cô có thể đánh được chắc, Lục Ly?

Lục Ly thận trọng đưa mắt quan sát vẻ mặt của tôi, chột dạ ấp úng kể: “Nô tì đợi ở bên trong một lúc lâu nên thấy buồn ngủ, mắt cứ díp tịt lại, lúc mở mắt ra thì thấy trước mắt là một người, lúc đó sợ quá, chưa kịp nghĩ gì đã ra tay...”.

Nghe Lục Ly nói vậy, tôi chắc Triệu vương cũng không phải hoàn toàn vô tội, lại nhìn vẻ tội nghiệp của Lục Ly, đành an ủi cô mấy câu: “Thôi, đánh thì cũng đã đánh rồi, dù sao cũng không phải là lần đầu, chỉ cần không đánh vào mặt là được... À, em không đánh vào mặt anh ta đấy chứ?”.

Lục Ly không nói gì, chỉ chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn tôi, vừa có ý hối lỗi vừa sợ hãi.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Lục Ly một lát rồi quay sang nhìn vào chỗ ngồi vẫn còn trống của Triệu vương, đột nhiên tỉnh ngộ, chỉ tiếc không thể nhét bà cô này vào bao gửi về cho nhà họ Trương ngay lập tức! Chết tiệt, bữa tiệc vừa mới được một nửa thì Triệu vương đã biến mất tăm, không biết Tề Thịnh sẽ nghĩ thế nào đây?

Nhờ Thái hoàng thái hậu hỏi một câu: “Triệu vương đâu?” thì biết làm thế nào, hả? Cô bảo ta phải làm thế nào đây?

Đang nghĩ vậy thì Thái hoàng thái hậu hỏi với vẻ ngạc nhiên: “Ồ, Triệu vương đâu nhỉ? Sao ra ngoài một lúc lâu rồi mà chưa thấy quay trở lại thế?”.

Tôi bất giác run lên bần bật.

Ánh mắt của Tề Thịnh chuyển từ chỗ ngồi trống không của Triệu vương sang tôi với vẻ dò hỏi.

Tôi nghĩ, nếu chuyện này để cho Lục Ly chịu trách nhiệm thì cô chỉ có một con đường chết, trong hoàn cảnh hiện tại chắc chỉ mình tôi mới gánh được tội thay cô. Tôi nuốt khan mấy cái, lấp bắp hệt như Lục Ly lúc nãy: “Thiếp đã... đánh Triệu vương”.

Đôi mắt vốn hẹp dài của Tề Thịnh bỗng trở nên to gấp đôi, sau khi lặng lẽ nhìn tôi một lúc lâu thì quay sang mỉm cười với Thái hoàng thái hậu: “Có lẽ Ngũ đệ uống nhiều quá nên đã tìm nơi nào nghỉ rồi, để trẫm sai người đi xem sao”, nói xong liền sai nội thị phía sau: “Đi xem thế nào, nếu Triệu vương say quá thì hãy dìu vào noãn các nghỉ một lát, chớ để Triệu vương bị lạnh”.

Vừa nói xong thì một tiểu nội thị bước vào bẩm báo, Triệu vương say quá nên đã tìm nơi nghỉ, đợi khi nào đỡ hơn sẽ đến tạ tội với Thái hoàng thái hậu, Thái hậu, Hoàng thượng và Hoàng hậu.

Khi tiểu nội thị nói tới hai từ Hoàng hậu còn đưa mắt nhìn tôi một cái, khiến tôi cứ giật mình thon thót.

Tề Thỉnh liền cười, nói: “Trẫm đã nói rồi, Ngũ đệ uống nhiều, không biết đã trốn vào đâu ngủ rồi, Hoàng tổ mẫu không cần phải lo cho Ngũ đệ đâu”.

Có lẽ Thái hoàng thái hậu hiểu nhầm là Triệu vương vẫn đau lòng về chuyện tình cảm nên mới mượn rượu giải sầu, vì thế nghe những lời này lại càng có vẻ lo lắng hơn, miệng khẽ lẩm bẩm: “Một thanh niên tử tế như vậy, thế mà bị con hồ ly tinh hủy hoại đến mức ấy, đúng là đáng hận!”, nói xong lại nhìn Tề Thỉnh một cái.

Tề Thỉnh làm như không nghe thấy, quay sang hỏi tôi: “Uy nhi vẫn khỏe chứ?”.

Tôi gật đầu vô cùng phối hợp: “Khỏe, rất khỏe, đã biết lấy rồi”.

Tề Thỉnh tỏ thái độ ngạc nhiên, nhướn mày hỏi tôi: “Đã biết lấy rồi ư?”.

Mẹ kiếp, anh có cần giả vờ kinh ngạc hơn tí nữa không? Lần trước anh tới còn chơi với nó như đùa cún con, bắt con bé lấy đến mấy lần, anh đã quên rồi sao?

Thấy bộ dạng vô cùng trông chờ câu trả lời của Tề Thỉnh, tôi đành khoác lên mặt vẻ hạnh phúc, gật đầu: “Lấy được rồi, một lúc có thể lấy liền mấy cái cơ”.

Có lẽ hiếm khi thấy Hoàng thượng và Hoàng hậu nói chuyện vui vẻ như vậy nên các câu chuyện cả công khai lẫn riêng tư đều ngừng lại, sự chú ý chuyển nhất loạt về phía chúng tôi.

Trước con mắt của đám đông, tôi và Tề Thỉnh không khỏi cảm thấy hơi ngượng, chẳng ai bảo ai đều cầm cốc lên để che giấu tâm trạng, nhưng khi cầm cốc lên rồi mới thấy nếu ai uống chén của người nấy thì có vẻ không thích hợp lắm, nên lại phải ra vẻ mời nhau rồi mới có thể một hơi uống cạn rượu trong cốc.

Thái hoàng thái hậu thấy thế thì rất vui, chỉ vào hai chúng tôi rồi cười nói với đám đông: “Thành Tổ đã từng nói, phụ nữ không nên lúc nào cũng mang điệu bộ yếu ớt, mỏng manh, đôi lúc phải có chút ít sự mạnh mẽ của đàn ông mới hay, và cũng chỉ có những người phụ nữ như thế mới có thể cùng chồng vượt qua phong ba bão táp, dang rộng đôi cánh vượt lên chín tầng mây. Theo những gì ta thấy cho đến bây giờ, Hoàng hậu đúng là càng ngày càng có phong thái giống lời của Thành Tổ, không chỉ đối nhân xử thế ngày một độ lượng, ngay cả cách uống rượu cũng hào sảng không kém gì đàn ông, thật giống với một đấng trượng phu thực sự”.

Nghe câu này, ngụm rượu vẫn còn chưa kịp nuốt xuống đã suýt nữa thì phun ra ngoài, tôi phải cố gắng lắm mới kìm lại được, nhưng rượu lại vào khí quản nên lập tức ho sặc sụa, chảy cả nước mắt nước mũi.

Tề Thỉnh quay lại nhìn tôi với ánh mắt phức tạp.

Tôi xua tay về phía anh ta, ý nói mình không sao, nhưng chưa xua được mấy cái thì đã buộc phải thu ngay về để bịt miệng, ngăn cơn ho tiếp theo.

Lục Ly từ phía sau thấy vậy vội chạy lên đám lưng cho tôi, nhưng vừa đám được hai cái thì Tề Thỉnh đã làm thay.

Tề Thỉnh vừa khẽ đám lưng cho tôi, vừa cười với Thái hoàng thái hậu: “Hoàng tổ mẫu đừng khen Bồng Bồng, cô ấy không quen nghe đâu ạ”.

Nụ cười trên môi Thái hoàng thái hậu càng nở rộng, bà chỉ vào tôi và Tề Thỉnh cười nói mấy câu rồi bảo một, muốn hồi cung nghỉ ngơi. Thái hoàng thái hậu đã nói vậy, Thái hậu cũng không tiện ngồi lại nên cũng đứng lên theo.

Mọi người thấy thế bèn đứng dậy cung kính tiễn hai người, Tề Thỉnh còn nắm tay tôi dẫn đầu đám đông tiễn Thái hoàng thái hậu và Thái hậu.

Bữa tiệc đến đây cũng coi như kết thúc. Có điều, tận đến khi tàn tiệc vẫn chẳng thấy Triệu vương quay lại.

Tôi đoán lần này chắc anh ta phải ngủ tới cả mấy ngày thì mới có thể dậy gặp mọi người.

Từ điện Diên Xuân ra, tôi và Tề Thỉnh cùng đường một đoạn, tôi lặng lẽ đi sau Tề Thỉnh chừng ba bước, chỉ mong anh ta coi như không nhìn thấy tôi, tuyệt đối đừng hỏi vì cớ gì mà đang yên đang lành lại đi đánh Triệu vương, hay hỏi tôi sao lại uống rượu một cách thoải mái như vậy...

Hai câu hỏi đó đều rất khó trả lời, nhưng nếu bắt buộc phải chọn một trong hai để trả lời thì tôi hy vọng anh ta sẽ hỏi, vì sao tôi lại đánh một con người đen đũi như Triệu vương.

Nhưng đáng tiếc là anh ta không nói gì.

Tôi cứ ủ rũ đi theo anh ta như vậy, nhưng đi mãi, đi mãi, tôi chợt nhận ra có điều gì khác thường.

Không ổn rồi, đây là đường về cung Hưng Thánh, lẽ ra Tề Thịnh phải đi hướng khác chứ! Kể từ sau khi tôi sinh con, Tề Thịnh chưa bao giờ nghỉ đêm lại chỗ của tôi cả.

Không lẽ đêm nay anh ta lại muốn ngủ ở chỗ của tôi?

Ý nghĩ đó vừa mới le lói trong đầu tôi đã không kìm được mà rùng mình. Mẹ kiếp, chắc không phải định chơi trò “đêm động phòng” một năm một lần đấy chứ? Năm ngoái anh ở chỗ của ông đây nửa đêm, ông đã phải vác cái bụng to già nửa năm. Năm nay anh mà ngủ đến nửa đêm, chẳng lẽ ông đây lại phải vác cái bụng to thêm hơn nửa năm nữa?

Đi trước tôi mấy bước, thân hình Tề Thịnh vẫn vươn thẳng, bước đi vững chãi.

Tôi bước từng bước như ăn trộm, trong lòng vô cùng bất an, thỉnh thoảng lại quay lại đưa mắt nhìn Lục Ly ở phía sau, hy vọng cô có thể tiến lên giải thoát tôi khỏi tình cảnh này.

Lục Ly dường như cũng đã nhận ra vấn đề nên có ý bước lên trước, nhưng khi ánh mắt dừng lại trên người Tề Thịnh thì lập tức lùi lại, cúi đầu làm con rùa rụt cổ.

Tôi đã biết là không thể nói nghĩa khí với đàn bà mà! Mẹ kiếp, đúng khi lúc cô đánh Triệu vương đi đâu mất cả rồi? Ông đây đã phải gánh tội thay cô, thế mà cô không thể upton một viên gạch để ông lót chân được sao?

Chúng tôi cứ lặng lẽ đi như vậy cho đến lúc về tới cung Hưng Thánh, bước vào trong điện, Tề Thịnh vẫn tỏ ra bình thường, sai người hầu giúp mình thay áo rồi ngồi xuống chiếc đệm bên cạnh, ngẩng đầu nhìn tôi, nói với vẻ bình thản: “Bồng Bồng, nàg lại đây, trẫm có điều này muốn hỏi nàg”.

Tôi thầm kêu: Hồng rồi, quả nhiên là sợ chuyện gì chuyện đó tới, chỉ không biết anh ta sẽ hỏi chuyện gì. Hơn nữa, tôi vẫn còn chưa kịp thay lễ phục, người anh em, anh có vẻ nôn nóng quá rồi đấy!

Các cung nữ, nội thị trong điện đều rất có tổ chức nghề nghiệp, nghe Tề Thịnh nói vậy lập tức cúi đầu, không cần ai nhắc đã lặng lẽ lui ra. Cuối cùng chỉ còn lại một mình Lục Ly, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng nhìn tôi, biết rõ phải lui ra mà không dám, cứ loay quanh mãi ở cửa.

Thấy điệu bộ Lục Ly như vậy, tôi cảm thấy trong lòng dễ chịu đôi chút. Nha đầu này xem như cũng có chút lương tâm, không uống công lần này tôi đã gờ đầu chịu báng thay cô. Tôi đang định đưa mắt ra hiệu cho cô lùi ra thì bất ngờ tôi thấy nét mặt cô trở nên tràn đầy quyết tâm, không đợi tôi kịp phản ứng đã nhào tới trước chân của Tề Thịnh, liên tiếp dập đầu: “Hoàng thượng, nô tì đáng tội chết, nô tì đáng tội chết, chính nô tì đã đánh Triệu vương điện hạ bị thương. Nô tì lười biếng, không cẩn thận nên đã ngủ quên ở Vọng Mai hiên, khi nô tì tỉnh dậy thì thấy Triệu vương trước mặt, nô tì, nô tì...”.

Nói đến đây Lục Ly không nói tiếp được nữa, cô phải cắn răng một lát mới nói tiếp: “Nô tì nghĩ rằng Triệu vương định bốn cột nô tì nên đã cào lên mặt Triệu vương điện hạ”.

Nghe đến đây, bất giác tôi đưa mắt nhìn bàn tay của Lục Ly, mười ngón tay được sơn màu, thon nhỏ nhưng đầu móng thì vừa dài vừa mảnh. Bị bàn tay này cào lên mặt thì mười ngày, nửa tháng sau cũng đừng nghĩ tới chuyện ra ngoài gặp ai.

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy rất thông cảm với Triệu vương đen đũi.

Lục Ly nói xong, phủ phục xuống đất, người run lên.

Tề Thịnh im lặng một hồi rồi ngẩng lên nhìn tôi.

Tôi nghĩ, lý do đánh Triệu vương đã được Lục Ly nói rõ rồi, vậy chuyện còn lại là muốn hỏi tôi vì sao Lục Ly lại có cơ hội đánh Triệu vương.

Trước tiên, tôi bình thản bảo Lục Ly đang phủ phục trên nền nhà khóc lóc lui ra, tiếp đó ngồi xuống trước mặt Tề Thịnh, suy nghĩ một chút rồi nói: “Là thiếp đưa Lục Ly đi tìm Triệu vương, thiếp có một số chuyện muốn hỏi Triệu vương nên đã đứng nói chuyện với Triệu vương bên ngoài Vọng Mai hiên. Sau đó thì thiếp rời đi, lại quên mất không gọi Lục Ly. Có lẽ Lục Ly đã ngủ quên trong đó”.

Tề Thịnh chậm rãi gạt đầu rồi hỏi tôi: “Nàng tìm gặp Ngũ đệ để hỏi chuyện gì?”.

Tôi tặc lưỡi, quyết định nói thật: “Hỏi xem vì sao chàng lại không hảo nữ sắc. Thiếp nghĩ, trước đây quan hệ giữa hai người rất tốt, vì thế có thể Triệu vương sẽ biết rõ nguyên nhân”.

Có lẽ Tề Thịnh không ngờ tôi lại thẳng thắn như vậy, sững ra một lúc mới tiếp tục hỏi tôi, vẻ bình thản: “Nàng cảm thấy trầm không hảo nữ sắc?”.

Trung thành với nguyên tắc “thực sự cầu thị”, tôi gạt đầu, bình tĩnh đáp: “Gần như hoàn toàn không thân cận với bất cứ người đàn bà nào, như thế không giống đàn ông, hoặc nói cách khác là không giống với một người đàn ông bình thường”.

Tề Thịnh nghe nói vậy, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười châm biếm, hỏi lại: “Thế thì Bồng Bồng nói xem, như thế nào mới là một người đàn ông bình thường?”.

Mặc dù cảm thấy câu hỏi này của Tề Thịnh có phần kỳ quặc, nhưng tôi vẫn trả lời rất nghiêm chỉnh: “Những người đàn ông có nguyên tắc về vấn đề này không ít, nhưng số người làm được như Liễu Hạ Huệ[1] thì lại vô cùng hiếm. Đàn ông không giống đàn bà, suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện tình ái, vừa muốn độc quyền về tình cảm lại vừa muốn độc chiếm về thể xác. Bản tính của đàn ông là háo sắc, là ban phát tình yêu rộng rãi, giống như con đực càng khỏe mạnh thì lại càng muốn chiếm hữu thật nhiều con mái, không cần biết tốt xấu thế nào. Đó là một kiểu bản năng, một bản năng về thể xác, là sự kích động của sinh lý, không thay đổi theo tình cảm của con người”.

[1] Liễu Hạ Huệ (720 TCN – 621 TCN) là một chính nhân quân tử nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc. Có lần ông dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, thấy một người phụ nữ đến trú chân. Thời tiết ban đêm càng ngày càng lạnh, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo của mình ra khoác cho người phụ nữ ấy, lại ôm cô ấy để sưởi ấm, thế nhưng trong lòng ông vẫn thanh tịnh không chút tà tâm.

Điều này giống như việc nửa đêm đang say ngủ, bỗng thấy trong chăn có thêm một người đẹp trần trụi và nóng bỏng, chỉ cần bạn là đàn ông, cho dù bạn sưng sốt hay sung sướng thì cậu nhỏ của bạn cũng sẽ ngóc đầu dậy đã rồi có gì thì nói sau.

Tề Thịnh im lặng nghe với vẻ rất chăm chú.

Tôi càng nói càng cảm thấy kiến thức của mình thật rộng, bất giác dừng cảm hân lên, càng nói càng thuận miệng: “Ví dụ: Thiếp có thể rất yêu một cô gái nhưng không bắt buộc phải giữ mình vì cô ấy, trừ phi cô ấy có yêu cầu mãnh liệt là nếu thiếp không giữ mình thì sẽ mất cô ấy. Đến lúc đó có thể thiếp sẽ do dự, sẽ kiềm chế bản năng của mình. Cũng có nghĩa là, khi có sự trói buộc của đạo đức thì con người bắt buộc phải chế ngự bản năng của mình, giữ gìn trinh tiết đối với người bạn đời duy nhất. Nhưng nếu không có sự trói buộc ấy, đàn ông từ xưa tới nay có bao giờ sợ có nhiều phụ nữ vây quanh mình? Đàn ông mà, phải...”.

Nói đến đây, bỗng nhiên tôi dừng lại.

Nụ cười thoáng nhẹ vẫn còn trên môi nhưng không biết từ lúc nào, ánh mắt của Tề Thịnh đã trở nên lạnh lùng, sắc nhọn như hàng ngàn mũi dao hướng thẳng vào tôi, hỏi với giọng nửa đùa nửa thật: “Xem ra Bồng Bồng rất hiểu đàn ông đấy nhỉ? Chuyện này càng khiến trầm thấy tò mò với quá khứ của nàng, muốn biết rốt cuộc nàng là người thế nào”.

Tôi nhất thời ghen hòng, trong bụng thầm nghĩ, nếu lúc này tôi vẫn cứ kiên quyết nói mình là thần tiên chuyển thế thì không biết anh ta sẽ phản ứng như thế nào nhỉ? Vẫn tin như trước, hay là trực tiếp tiên tôi về trời Tây, giúp tôi sớm ngày vinh quy tiên giới?

Không đoán được suy nghĩ của Tề Thịnh, tôi cũng chẳng dám mở miệng.

Khóe môi của Tề Thịnh giật giật, tiếp tục hỏi với thái độ rất bình tĩnh: “Hoặc hỏi thế này, trước khi trở thành Thái tử phi của trẫm, thì Bồng Bồng là nữ tử... hay là một đấng nam nhi?”

Tề Thịnh thông thả nhả từng chữ nhưng phải một lúc sau tôi mới hiểu được trọng tâm của câu hỏi đó, trong đầu lập tức vang lên một tiếng nổ.

Tề Thịnh lặng lẽ nhìn tôi, đôi mắt đen vẫn lặng như nước hồ đêm đông, tuy gọn sóng lẫn tăn nhưng vẫn đem theo cái lạnh buốt giá đặc trưng, trong đáy mắt sâu thẳm còn thấp thoáng tia sát ý.

Một Tề Thịnh như thế này, đã lâu lắm rồi tôi chưa gặp.

Đầu óc tôi trở nên trống rỗng, đột nhiên nhớ tới lời của một vị tiền bối giang hồ. Ông nói, khi nào không biết nói cái gì thì hãy cười lên, cười thật to, thật sảng khoái, cười cho tới khi nào đối phương choáng váng thì mọi chuyện sẽ trở nên dễ đối phó hơn.

Tôi mở miệng, định cười nhưng không thể cười được, chỉ có thể ngớ ngẩn hỏi Tề Thịnh: “Ý của chàng là gì?”

Tề Thịnh nhếch môi lên, cười rất khê, hỏi ngược lại tôi: “Nàng nói thử xem? Bồng Bồng”.

Nếu tôi nói ra mà anh ta chịu tin tôi là một phụ nữ thì mọi chuyện đều đơn giản, nếu như đã xác định tôi chắc chắn là đàn ông rồi... thế thì chẳng cần phải nói làm gì nữa.

Vào thời khắc quan trọng, đầu óc tôi cuối cùng cũng có thể vận động linh hoạt hơn. Tôi cố gắng thể hiện tất cả các loại tình cảm như đau buồn, uất hận, không cam tâm,... qua ánh mắt. Nhưng dù tôi cố gắng cả nửa ngày vẫn không biết cách làm thế nào để cơ mặt giữ nguyên, chỉ sử dụng mỗi ánh mắt mà thể hiện được trạng thái tinh thần phức tạp ấy.

Chẳng còn cách nào, tôi đành giả bộ nhắm mắt buồn bã, một hồi lâu sau mới cất giọng khàn khàn hỏi Tề Thịnh: “Chàng hỏi thiếp, trước khi trở thành Thái tử phi, thiếp là nam hay nữ phải không?”

Tề Thịnh im lặng một lát rồi mới khê “ừ” một tiếng.

Tôi hít một hơi thật sâu, lặng lẽ nhìn anh ta một lúc rồi mới nói: “Chàng tò mò thiếp từ lâu tới, tò mò muốn biết trước đây thiếp là người như thế nào, thậm chí còn cố đoán trước đây thiếp là nam hay nữ. Nhưng chàng lại không hề hỏi thiếp Trương thị trước đây là người đã đi đâu, nàng ấy không có chút địa vị nào trong trái tim chàng, chết rồi thì thôi, dù trong bụng nàng ấy có mang đứa con của chàng thì cũng thế, có đúng không?”

Thân hình Tề Thịnh cứng đờ, môi hơi mím lại nhìn tôi.

Nhìn biểu hiện của anh ta, tôi cảm thấy hơi yên lòng, quay người đi đi lại lại trong điện, quyết định tiếp tục “biên” tiếp phần sau.

“Bây giờ chàng đã hỏi thiếp như thế thì thiếp cũng xin nói thật với chàng”, tôi dừng lại, quay người, lạnh lùng nhìn anh ta: “Đúng thế, trước đây thiếp luôn nói dối chàng, thiếp không phải là thần tiên gì. Kể từ lúc thiếp bắt đầu nhớ được, thiếp đã là một cô hồn, bị trôi trên hồ Thái Dịch, nhìn Trương thị vùng vẫy trong nước, nhìn thấy nàng ấy dốc hết sức chìa tay về phía chàng, nhìn chàng không chút do dự bơi về phía Giang thị...”

Tề Thịnh ngồi thẳng đờ, không nhúc nhích nhìn tôi, ánh mắt tối tăm.

Tôi cười, nói tiếp: “Lúc đó rõ ràng là thiếp đang tự do trên mặt hồ nhưng cái người đang dần dần chìm xuống ấy dường như cũng chính là thiếp. Đó là cảm giác tuyệt vọng, một cảm giác tuyệt vọng như tất cả vạn vật trời đất không còn nữa. Tiếp sau đó, khi mà thiếp cuối cùng cũng được giải thoát thì lại còn có người nói với thiếp rằng, mệnh của Trương thị kiếp này rất nặng, không thể chết như thế được, người ấy còn bảo thiếp nhanh chóng quay về”.

Tôi cố tình nói thật chậm, thỉnh thoảng lại dừng là một lúc. Đến khi nghe tôi nói xong, Tề Thịnh từ từ nhắm mắt lại.

“Thiếp không muốn, rõ ràng là thiếp đã chết một lần, thế thì sao thiếp lại phải làm nàng ấy? Thiếp không chịu đi, người ấy cũng không chịu để thiếp siêu thoát, nói là nhìn nhiều rồi thì suy nghĩ thoáng hơn. Chỉ ba ngày thôi, nhưng dài như ba kiếp, thiếp đã nhìn khắp tam giới, trải qua vui buồn chia cách, cuối cùng vẫn trở về với thân xác của Trương thị”.

Tôi dừng lại, quay đầu về phía Tề Thịnh, đợi đến khi anh ta mở mắt ra nhìn mình mới chậm rãi nói tiếp: “Chàng đoán đi đoán lại, nhưng chưa bao giờ ngờ rằng thiếp thực ra chính là Trương thị, là cô nàng Trương thị ngang ngược ngày trước. Chàng cảm thấy nàng ấy thay đổi quá nhiều, nhưng lại không biết rằng Trương thị đã bước tới ngõ cụt, chẳng có con đường nào để đi, chỉ còn có thể nhảy sang một con đường khác, giả làm một con người khác hoàn toàn”.

Một hồi lâu sau Tề Thịnh vẫn không nói gì.

Tôi nghĩ, dù là “biên” thì cũng không nên thái quá, lẽ cuối cùng không nghĩ ra được kết thúc nào viên mãn thì ít nhất cũng có thể nhét thêm người ngoài hành tinh vào để giải thích, ăn theo trường phái khoa học viễn tưởng cũng phải là ý kiến tồi.

Tôi nghĩ một lát, quyết định dùng cách khơi gợi tình cảm để kết thúc câu chuyện đau khổ về một nữ phụ độc ác chuyển kiếp thành nữ chính này, liền ngược mắt nhìn Tề Thịnh, nói bằng giọng của người đã nhìn thấu phàm trần: “Con người Trương Bồng Bồng thực ra không hề thay đổi, thứ thay đổi chỉ là trái tim mà thôi. Không yêu thì không ghen tuông, không yêu thì không đau buồn, không yêu thì không phiền não”.

Nếu ít phút trước mắt của Tề Thịnh là hồ nước long lanh, thì lúc này nó đã biến thành một hồ chết: tối đen, không hề có một tia sáng nào phản chiếu trong đó. Đôi mắt ấy cứ lặng lẽ nhìn tôi, nhìn đến mức sau lưng tôi nổi cả gai ốc.

Trong điện yên lặng tới mức dường như có thể nghe được cả hơi thở nặng nhọc của Tề Thịnh, tiếng tim tôi đập dồn dập và cả tiếng nện cháy cách đó không xa.

Hai chúng tôi cứ giữ nguyên như vậy, rồi Tề Thịnh đột nhiên mở miệng nói: “Ý nàng muốn nói, người mà ta có lỗi nhất chính là Trương thị, đúng không?”.

Tuy là câu hỏi nhưng lại mang ngữ khí khẳng định, hoàn toàn không cần tôi trả lời.

Tôi đang do dự xem nên trả lời Tề Thịnh thế nào thì bỗng thấy anh ta khẽ cười, nụ cười nhẹ nhàng thoáng qua như thể vừa được nghe một câu chuyện thú vị.

Giống! Mẹ kiếp, quá giống! Lúc này, tôi mới đột nhiên ý thức được rằng Tề Thịnh và Nhà xí huynh là hai anh em, trong người họ chảy cùng một dòng máu, sao trước đây tôi lại coi bọn họ thuộc hai giống khác nhau được nhỉ?!

Khóe môi Tề Thịnh khẽ giật giật, anh ta nói rất bình tĩnh: “Cứ cho là ta phải có trách nhiệm với Trương thị, ta có lỗi với nàng ấy đi, nhưng thế thì liên quan gì đến nàng? Nàng không phải là Trương thị, cho dù câu chuyện nàng kể có gây xúc động lòng người thế nào đi chăng nữa thì nàng cũng không phải nàng ấy. Ta quen với Trương thị mười mấy năm, không lẽ ta không nhận được ra nàng ấy?”.

Lời của anh ta khiến tôi sững người, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Nếu sau này tôi coi Tề Thịnh là đầu đất thì tôi sẽ là Đầu Đất viết hoa!

Tề Thịnh nheo mắt nhìn tôi, từ tốn hỏi: “Nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của ta, rốt cuộc nàng là nam hay nữ?”.

Lần đầu tiên tôi không có lời nào để đáp lại, chỉ có thể im lặng nhìn anh ta.

Tề Thịnh cũng lặng lẽ nhìn tôi một lúc lâu, đáy mắt lướt qua vô số cảm xúc. Cuối cùng anh ta mỉm cười, đứng dậy, có vẻ định ra về.

Nhưng tôi biết, anh ta bỏ đi như vậy xem như khẳng định kiếp trước tôi là nam, cũng tức là thứ đang đợi tôi phía trước chỉ có thể là cái chết mà thôi.

Tôi không sợ chết, tôi chỉ sợ không được chết tử tế thôi!

Nhất thời tôi chỉ muốn chạy ngay tới giữ anh ta lại, cầu anh ta một câu: “Một đêm vợ chồng, nghìn năm ân nghĩa. Nể tình chúng ta dù sao cũng xem như có hai đêm, xin hãy cho thiếp chết một cách thoải mái”.

Nghĩ vậy, bàn tay tôi bất giác tóm lấy tay áo đang rời đi của Tề Thịnh.

Tề Thịnh tạm thời dừng bước, quay lại nhìn tôi, ánh mắt lạnh lùng, hỏi: “Nàng là nam hay nữ?”.

Tôi không dám nói ra từ “nam” nhưng lại cũng không cam tâm thốt chữ “nữ”, chỉ có thể im lặng.

Tề Thịnh nhếch môi, nhấc tay kia lên gỡ các ngón tay tôi đang giữ chặt áo của anh ta, giống như lúc ở Uyển Giang, tôi cũng đã gỡ dần những ngón tay của anh ta.

Bàn tay tôi lại càng nắm chặt, không biết giọng đã khàn từ lúc nào, cất tiếng hỏi: “Chàng muốn giết thiếp à?”.

Tề Thịnh nghe vậy thì khựng lại, quay nhìn tôi, nụ cười trên môi mang vẻ châm biếm, đáp bằng giọng nhẹ nhàng: “Hoàng hậu, trẫm không giết nàng đâu, trẫm sẽ để nàng tiếp tục làm Hoàng hậu, để nàng ở lại trong cung, suốt đời làm Hoàng hậu của trẫm”.

Nếu có thể được ăn ngon mặc đẹp thì sống suốt đời như thế cũng tốt. Nghĩ vậy, bàn tay của tôi cũng lỏng dần, thuận thế buông áo của Tề Thịnh ra.

Quai hàm của Tề Thịnh nghiêng chặt, anh ta nói qua kẽ răng: “Trẫm sẽ để cho Hoàng hậu được biết cảm giác thế nào là sống không bằng chết”.

Mẹ kiếp, thù hận giữa hai chúng ta lớn đến thế sao?

Tôi lại vội vàng túm lấy tay áo của Tề Thịnh, nài nỉ: “Làm việc gì cũng không nên quá tuyệt tình, chàng tha cho thiếp một lần, hoặc ít nhất cũng cho thiếp một cái chết tử tế”.

Tề Thịnh trừng mắt nhìn tôi, dần từng tiếng: “Tha cho nàng một lần?”.

Tôi gật đầu: “Tha cho thiếp một lần!”.

Tề Thịnh nhìn tôi chăm chăm một lúc, đột nhiên cười lớn.

Tiếng cười ấy làm kinh động cả những người ở ngoài, Lục Ly và Tả Ý hốt hải chạy vào, vừa đặt chân vào điện liền bị Tề Thịnh quát: “Cút ra ngoài!”.

Hai cô bé sững người trong giây lát, Tả Ý phản ứng nhanh hơn, vội vàng kéo Lục Ly lùi ra ngoài.

Sắc mặt của Tề Thịnh xám xịt, anh ta cúi đầu xuống hỏi tôi: “Ta tha cho nàng, thế thì ai sẽ tha cho ta?”.

Thấy anh ta có vẻ chẳng thèm nói lý, tôi cuống lên: “Mẹ nó, ai gây chuyện với chàng thì chàng đi mà tính sổ với người ấy, chàng trả thù thiếp thì được gì chứ?”.

Sợi gân xanh bên thái dương của Tề Thịnh giật giật, anh ta trở tay túm lấy cổ tay tôi, kéo dán sát vào người mình rồi mới hỏi bằng giọng dữ dằn: “Nói, rốt cuộc nàng là nam hay nữ?”.

Mặc dù tôi tức giận nhưng trong lòng dù sao vẫn còn khát vọng cầu sinh, liền dứt khoát dùng hai tay giật tung vạt áo trước ngực, gầm lên: “Chàng hãy nói xem thiếp là nam hay nữ? Chàng hãy tự nhìn xem rốt cuộc thiếp là nam hay nữ? Đầu óc chàng có vấn đề hay sao mà lại hỏi thiếp như thế! Ngủ cũng ngủ rồi, con cũng sinh rồi, chàng nói xem, thiếp là nam hay nữ?!”.

Tôi cứ gào lên như thế, rồi không biết tại sao lại thấy đau buồn, bỗng nhiên rất muốn khóc.

Mặc cho tôi gào, Tề Thịnh bất ngờ túm hai tay tôi đưa về phía sau, kéo tôi ép sát trước mặt anh ta, gằn giọng: “Nói mau, nàng là nam hay nữ?”.

Khác biệt nam nữ lúc này chính là khoảng cách giữa sự sống và cái chết!

Trong lòng tôi hiểu rất rõ, nhưng chữ “nữ” vẫn không sao thoát ra khỏi miệng được, dường như nếu nói ra chữ đó thì tất cả những gì của hai mươi năm trước đều bị xóa sạch kể từ đó tôi chỉ có thể là Trương thị, trước đây là Thái tử phi Trương thị, hiện giờ là Hoàng hậu Trương thị! Là một phụ nữ, là một nữ nhân trong hậu cung, là một người đàn bà phải sống phụ thuộc vào Tề Thịnh như bao chị em khác, là một Trương thị đến cả tên khai sinh cũng sẽ không lưu lại!

Trước đây, tôi chưa bao giờ thấy việc khom lưng cúi đầu vì mạng sống có gì khó khăn, thậm chí ngay cả khi tỉnh lại, phát hiện bản thân đã biến thành Trương thị, chẳng qua tôi cũng chỉ băn khoăn nửa ngày rồi vẫn thần nhiên chấp nhận thân xác mới của mình, chấp nhận hiện thực tôi phải tiếp tục sống trong hình dáng đàn bà ấy thôi.

Đó là vì tôi vẫn luôn nghĩ rằng mình là một người đàn ông, cho dù bây giờ tôi không còn cậu nhỏ, cho dù tôi ôm người đẹp vào trong lòng mà tâm vẫn thanh tịnh như nước, nhưng bản chất của tôi vẫn là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, là một người đàn ông quang minh, lỗi lạc hơn Tề Thịnh!

Nhưng giây phút này, Tề Thịnh lại muốn “hoạn” tôi từ trong tư tưởng, anh ta muốn tôi phải tự thừa nhận rằng bây giờ tôi là một người đàn bà, trước đây cũng là một người đàn bà, từ trong ra ngoài tôi là một người đàn bà!

Thân hình Tề Thịnh cứng đờ, động mạch hai bên trán giật mạnh, dùng ánh mắt như có ngọn lửa cháy rừng rực, lớn đến mức có thể đốt cháy người nhìn xoáy vào tôi.

Tôi phải vận dụng hết sức lực toàn thân mới có thể khó khăn thốt ra từ ấy: “Nữ, thiếp là nữ”.

Bàn tay của Tề Thịnh dần buông lỏng.

Đôi chân tôi nhũn ra, toàn thân khuỵu xuống, đồng thời những giọt nước mắt vẫn cố ngăn lại giờ mất kiểm soát, trào ra. Tôi không muốn khóc trước mặt Tề Thịnh nên vội đưa mu bàn tay lên lau, nhưng dùng cả hai tay rồi mà cũng không sao lau hết những giọt nước mắt trên mặt.

Càng lau tôi lại càng cảm nhận rõ nỗi hoảng sợ trong lòng, rồi lại nghĩ, bây giờ ông đã thừa nhận là đàn bà thì còn xấu hổ gì nữa, bèn quyết định không lau nước mắt nữa, trực tiếp khóc to hơn.

Nhưng một khi đã bắt đầu thì muốn nín cũng không được, càng khóc lại càng cảm thấy ảm ức, càng cảm thấy mình phải khóc đổ một đoạn Trường Thành như nàng Mạnh Khương thì mới đã.

Tôi quỳ xuống đất khóc tướng lên, Tề Thịnh chỉ lặng lẽ đứng ngay trước mặt tôi.

Không biết đã khóc bao lâu, tận đến lúc khản cả cổ, nước mắt dường như cũng cạn kiệt, tôi thấy tà áo trước mắt hơi động đậy, sau đó Tề Thịnh ngồi xổm xuống trước mặt, nhìn thẳng vào mình, khẽ nói: “Nàng không biết bây giờ ta muốn giết nàng, muốn một đao kết thúc tất cả đến thế nào đâu”.

Chậm rãi nói hết câu, khóe môi Tề Thịnh khẽ nhếch lên, lần này mang theo vẻ tự giễu, rồi anh ta đứng dậy đi ngang qua người tôi, ra khỏi điện.

Tôi vẫn đang suy nghĩ về câu nói sau cùng của Tề Thịnh thì Lục Ly chạy áo vào như cơn lốc. Sau khi nhìn rõ bộ dạng của tôi, cô ngậy người ra một lúc rồi quỳ xuống trước mặt tôi, không nói gì mà chỉ dập đầu bồm bộp.

Nghe thấy âm thanh có vẻ không ổn, tôi vội tóm lấy Lục Ly, dùng sức ngăn lại, lúc này mới nhìn ra trán cô cũng đã chảy máu. Tôi vô cùng sợ hãi, tức giận nói: “Nha đầu này, em làm gì thế?”.

Nước mắt đầm đìa, Lục Ly gỡ tay tôi ra, tiếp tục dập đầu, khóc: “Nô tì có lỗi với nương nương, nô tì hại nương nương bị Hoàng thượng trừng phạt, nô tì có chết cũng không đền được tội”.

Thấy Lục Ly cứ khóc lóc thảm thiết như vậy, tôi thật khóc không được mà cười cũng chẳng xong, đành phải nói: “Chuyện này không liên quan gì tới em”.

Lục Ly ngẩng người, ngược lên nhìn tôi.

Tôi cảm thấy rất mệt mỏi, hơn nữa chuyện này cũng không có cách nào nói rõ ràng với cô được, nên chỉ gật đầu: “Không liên quan gì tới em, em hãy cho người chuẩn bị nước nóng đi. Ta tắm một lát, có chuyện gì ngày mai hẵng nói”.

Lục Ly bán tín bán nghi nhìn tôi vài cái rồi mới từ từ đứng dậy bước ra ngoài. Không lâu sau, mấy cung nữ đem nước nóng vào trong điện, đổ vào bồn tắm. Lục Ly bước tới đỡ tôi, khẽ nói: “Nô tì đã bảo bọn họ lui hết rồi, nô tì sẽ tự mình hầu hạ nương nương”.

Ngồi trên đất một lúc lâu, chân tôi dường như mất cảm giác, phải nhờ Lục Ly đỡ mới đứng dậy được. Thấy tôi như vậy, Lục Ly lại bắt đầu sụt sịt. Tôi thực sự bị tiếng khóc của cô làm phiền, đành dừng lại, quay đầu thương lượng với Lục Ly: “Đừng khóc nữa được không? Chẳng phải là ta vẫn đang sống rất tốt sao?”.

Ai ngờ không nói thì chẳng sao, vừa nói xong đã thấy Lục Ly đưa tay bịt miệng khóc nức nở.

Tôi chẳng còn cách nào khác, đành đầu hàng: “Thôi vậy, em cứ việc khóc to lên đi”.

Phải nói, đàn bà quả là kỳ quặc. Lúc tôi bảo đừng khóc thì cô ấy cứ sụt sịt, đến khi tôi bảo cứ việc khóc to lên thì cô ấy lại không khóc nữa, rút khăn tay ra lau mặt thật mạnh, nói với vẻ ngượng nghịu: “Nô tì không khóc nữa, về sau nô tì sẽ không khóc nữa”.

Tôi gạt đầu nhẹ nhõm, bước vào trong bồn tắm.

Nước tắm hơi nóng nhưng cũng vừa đúng độ để ngâm. Tôi ngửa đầu, gối lên thành bồn, mặc cho Lục Ly nhẹ nhàng vò tóc cho tôi, tinh thần cuối cùng cũng thả lỏng, cơn buồn ngủ từ đâu ập tới, trong lúc mơ màng bên tai vẫn nghe thấy tiếng Lục Ly nhỏ nhẹ: “Nương nương đừng ngủ kéo lạnh đấy, nương nương, nương nương...”.

Đầu óc tôi đã trở thành một mớ hỗn độn, điều duy nhất có thể nhớ được là câu nói của Tề Thịnh: “Bồng Bồng, nàng không biết bây giờ ta muốn giết nàng, muốn một đao kết thúc tất cả đến thế nào đâu”.

Thật ra, tôi rất hiểu anh ta, nếu đổi lại là tôi thì tôi cũng rất muốn giết chết Trương Bồng Bồng bây giờ.

Người đã từng ngủ với mình, sinh ra một đứa con lại là một người đàn ông. Chỉ mới nghĩ tới chuyện đó thôi cũng đủ cho người ta thấy ghê tởm, rất ghê tởm...

Sống, liệu có quan trọng đến thế không? Nhưng nếu chết rồi thì có phải đến cả những kí ức về sự tồn tại miễn cưỡng này cũng sẽ bị xóa sạch? Mà cho dù đầu thai thì cũng có quan hệ gì với tôi của hiện tại đâu?

Trong cơn mơ, cái tên Ti Mệnh ti bỉ đã lâu không gặp kia lại xuất hiện, ở trước giường tôi rung đùi đắc ý, chép miệng nói: “Nhìn người xem, chẳng qua chỉ là vấn đề nam hay nữ, có gì quan trọng đâu? Những người xuống trần trước đây, đàn ông hay đàn bà đều làm qua cả rồi, cũng đâu đến mức khó khăn như người. Người nhìn lại mình xem, có đáng phải như thế không?”.

Vốn dĩ mỗi lần nhìn thấy Ti Mệnh là tôi đã tức giận, nghe ông ta nói thế lại càng nổi đóa, nhảy dựng khỏi giường, chỉ vào mặt ông ta mà mắng: “Khốn kiếp, cái đám người làm đàn ông đàn bà kia cũng không phải làm kiểu như ta. Ông cứ để ta quên hết tiền kiếp đầu thai một lần nữa, để ông đây đầu thai làm một phi tần được Tề Thịnh sủng ái cũng không vấn đề gì?”.

Tên Ti Mệnh chết tiệt bị tôi mắng cho không còn lời nào để nói, chỉ có thể xua tay lia lịa: “Không được, không được, không đủ thời gian”.

Tôi vừa nghe “không đủ thời gian”, sợ rằng ông ta sẽ đi ngay, liền bước vội tới nắm chặt lấy cánh tay Ti Mệnh Tinh Quân, chẳng ngờ chỉ tóm được không khí, lập tức giật mình tỉnh dậy.

Tôi mở mắt ra, thấy mình vẫn nằm ngay ngắn trên giường, trời bên ngoài đã sáng hẳn. Lục Ly quỳ trên bậc gỗ đặt chân kê cạnh giường lau nước mắt, thấy tôi tỉnh dậy liền ghé lại gần, khẽ gọi: “Nương nương, nương nương!”.

Nhìn đôi mắt sưng mọng của Lục Ly, tôi biết nha đầu này đã thức suốt đêm, vì thế vội giục: “Em lui về nghỉ đi. Gọi Tả Ý tới hầu ta là được”.

Lục Ly vẫn không chịu đi, khóe mắt lại bắt đầu rưng rưng lệ, vừa mở miệng định nói gì thì Tả Ý chạy xộc từ ngoài vào, kêu thất thanh: “Nương nương, nương nương! Hoàng thượng sai người tới đòi... đòi... đòi đánh chết chị Lục Ly!”.

Nghe vậy, tôi và Lục Ly đều sửng người.

Lục Ly là cung nữ có cấp bậc cao nhất cung Hưng Thái, là nha hoàn đi theo từ nhà mẹ đẻ của Thái tử phi Trương Bồng Bồng, là người luôn bên cạnh tôi kể từ khi tôi đến với thế giới này, là người hầu luôn theo sát bên tôi, là người có quan hệ thân thiết nhất với tôi. Trên sông Uyển Giang, Lục Ly từng dùng thân mình đỡ tên cho tôi, còn tôi cũng đã vì cô mà rơi xuống nước...

Trong đầu như có tiếng nổ, tôi đoán ra ý định của Tề Thịnh rồi.

Lục Ly sửng sờ trong giây lát rồi đứng bật dậy, lùi ra sau một chút, đập đầu thành tiếng, nghẹn ngào nói: “Họa vốn do nô tì gây ra, đương nhiên nô tì sẽ phải nhận trừng phạt. Nương nương nhất định không được vì nô tì mà đắc tội với Hoàng thượng. Từ nay về sau, nô tì không thể ở bên chăm sóc cho nương nương nữa, chỉ mong nương nương hãy chăm sóc tốt bản thân, đừng ương ngạnh, đừng tự làm khổ mình, đừng...”.

Nói đến đây Lục Ly khóc không thành tiếng, không nói tiếp mà chỉ dập đầu một cái rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Tôi vội túm lấy tay cô, quát lên: “Em đứng lại!”, rồi quay đầu lại hỏi Tả Ý: “Tề Thịnh sai mấy người tới?”.

Tả Ý đáp ngay: “Ba người ạ”.

Ba người? Xem ra Tề Thịnh không có ý làm to chuyện. Giờ này chắc anh ta còn đang thiết triều, nếu tôi tranh thủ thời gian có khi vẫn kịp!

Tôi suy nghĩ một lúc rồi hạ giọng sai bảo: “Tả Ý, ngươi hãy cho người xoa dịu ba người đó, tiếp đãi thật tử tế vào, nhưng tuyệt đối không được để họ rời đi! Nếu bọn họ có hỏi thì nói là ta còn đang ngủ nên không dám làm phiền, có chuyện gì cứ chờ ta dậy hẵng nói. Còn Lục Ly, em chuẩn bị một chút đi, hai chúng ta sẽ ra khỏi cung!”.

Tả Ý gật đầu ra trong giây lát rồi nhanh chóng “vâng” một tiếng, quay người chạy đi.

Lục Ly mắt đỏ hoe quỳ trước mặt tôi, không chờ cô mở miệng, tôi đã lạnh lùng cất tiếng: “Đứng ngay dậy! Bớt khóc lóc đi, chuyện này không chỉ do em, mà còn là do ta nữa!”.

Lời của tôi rất nghiêm trọng khiến Lục Ly không dám nói gì nữa, vội bò dậy, lau nước mắt chuẩn bị đi.

Một lát sau Lục Ly trở lại thì đã thay trang phục của cung nữ thông thường, trên tay còn cầm một bộ khác cho tôi, rồi vừa giúp tôi thay đồ, vừa khẽ hỏi: “Nương nương, chuẩn bị kiểu hay chuẩn bị xe?”.

Tôi trầm nghĩ, đã là lúc nào rồi mà còn nghĩ tới chuyện đi xe với kiểu? Cưỡi ngựa đi cho nhanh!

Sau khi ra khỏi cung, hai chúng tôi phóng thẳng đến Triệu vương phủ.

Vừa dừng ngựa bên ngoài Triệu vương phủ, tôi đã quay lại dặn Lục Ly: “Em phải nhớ, cho dù là lúc nào thì còn sống vẫn là quan trọng nhất”.

Lục Ly mặt trắng bệch, đôi mắt sưng mọng, nghe xong chỉ gật đầu.

Tôi hít một hơi thật sâu, nhảy xuống ngựa rồi bước tới sai người vào báo, nói rằng Hoàng hậu sai người tới thăm Triệu vương điện hạ.

Tổng quản của Triệu vương phủ sớm đã nhận được tin báo, vừa đưa tôi và Lục Ly vào sảnh chính, vừa sai người đi báo cho Triệu vương.

Không ngờ thẳng nhai Triệu vương lại từ chối không gặp, lấy cớ là tối qua uống nhiều rượu nên đau đầu, bây giờ vẫn đang nằm, không tiện ra tiếp khách.

Vừa nghe thế tôi lập tức dùng dưng nổi giận, dùng roi gạt người quản gia sang một bên rồi xông thẳng vào trong. Viên tổng quản nhất thời bất ngờ ngây người ra, đến khi định thần lại đuổi theo sau, định đưa tay kéo tôi lại, bàn tay còn chưa kịp chạm vào tôi thì Lục Ly đã lớn tiếng quát: “Hỗn xược! Hoàng hậu nương nương mà ngươi cũng dám ngăn à?!”.

Viên tổng quản nghe thấy thế thất kinh, vội thu tay lại, nhìn tôi vừa sợ sệt vừa nghi ngờ.

Trong khoảng thời gian đó, tôi đã kịp xông vào chỗ ở của Tề Minh, lớn tiếng kêu: “Tề Minh! Ra đây ngay cho ta!”.

Một lát sau vẫn không thấy Triệu vương, cung nữ và nội thị hầu hạ bên trong thì đi sát theo tường ra ngoài, không dám nhìn tôi, chỉ tận lực cúi đầu xuống, nhanh chóng rời khỏi viện.

Trong chốc lát, trong viện im ắng hẳn, lúc đó mới thấy Triệu vương chậm rãi bước từ trong nhà ra, dừng lại ở hành lang nhìn tôi cười khổ: “Sao hoàng tẩu bỗng nhiên lại đến đây thế?”.

Tôi kéo Lục Ly lại, đẩy cô đến trước mặt Triệu vương rồi mới nói: “Đệ nói xem, chuyện này phải giải quyết thế nào?”.

Chân Lục Ly nhũn ra, suýt nữa thì quỵ sụp xuống, may mà tôi nhanh tay, nhanh mắt giữ được cô, sau đó lạnh lùng hỏi Triệu vương: “Hoàng đệ đã hủy hoại trình tiết thị nữ của ta. Nói xem, chuyện này phải giải quyết thế nào?”.

Nghe tôi nói vậy, cả Lục Ly lẫn Triệu vương đều sững sờ.

Triệu vương kinh ngạc nhìn tôi một lát rồi đưa tay chỉ vào Lục Ly, hỏi bằng giọng không thể tin được: “Đệ hủy hoại trình tiết của cô ta?”

Tôi gật đầu, hỏi: “Đêm qua chẳng phải hoàng đệ đã hủy hoại trình tiết của nha đầu này ở Vọng Mai hiên sao? Nếu không thì vết cào trên mặt đệ từ đâu ra?”

Triệu vương dở khóc dở cười, đưa tay chỉ lên vết cào vẫn còn đỏ trên mặt mình, quay sang hỏi Lục Ly: “Lục Ly, người nói xem, người tự nói xem sao ta lại như thế này đi! Bản vương đã không thềm so đo với một nha đầu như người thì thôi, thế mà người lại dám vu vạ cho bản vương?”

Lục Ly sợ hãi nhìn tôi rồi lại nhìn Triệu vương, sau đó quỳ sụp xuống, ôm chân tôi khóc: “Nương nương, chuyện này không trách Triệu vương điện hạ được, điện hạ... say rượu, mọi sai lầm đều là do nô tì, là do nô tì không chống cự đến cùng mới xảy ra chuyện. Nô tì không dám xin nương nương tha tội, nô tì bằng lòng nhận lấy cái chết, chỉ xin nương nương đừng truy cứu Triệu vương điện hạ nữa”.

Lục Ly khóc lóc thảm thiết, cho dù từ đầu đến cuối không nói một lời nào là Triệu vương sai nhưng thực ra lại trút toàn bộ sự việc sang Triệu vương. Nếu không vì tôi phải tiếp tục diễn kịch với cô thì nhất định sẽ vỗ đùi khen: Giỏi lắm, nha đầu! Rất có thực lực! Tài năng thế này thì muốn tiến vào Hollywood cũng được!

Hạ nhân trong viện tuy đã lui hết ra nhưng bên ngoài chắc chắn không thể không có người. Tôi vừa gọi tên húy của Triệu vương vừa xông vào nhà, bây giờ lại thêm màn kịch vừa rồi với Lục Ly, Triệu vương có muốn giấu chuyện này cũng không được nữa.

Triệu vương tức giận đến phát run cả lên, tay chỉ vào Lục Ly: “Người... người... ta, ta...”

Cứ “người người ta ta” cả nửa ngày như thế nhưng Triệu vương vẫn không thốt được một câu trọn vẹn.

Anh ta hít một hơi thật sâu rồi quay lại nhìn tôi, ánh mắt vô cùng chân thật, nói: “Hoàng tẩu, thần đệ thật sự không động đến cô ta. Thời gian ngắn như vậy thì dù có muốn làm gì cũng không kịp!”

Tôi sầm mặt, cười lạnh: “Cho dù đệ nói thế nào thì danh tiếng của nha đầu này cũng đã vì đệ mà mất. Trong cung biết chuyện rồi, sáng hôm nay Hoàng thượng còn sai người đến chỗ ta đòi đánh chết Lục Ly”.

Triệu vương ngây người, nói với vẻ ngạc nhiên: “Sao Hoàng thượng lại biết được chuyện này?”

Trong chốc lát tôi không bịa ra được lý do gì, đành phải dùng nụ cười lạnh lùng để lấp liếm: “Đệ hỏi ta, ta biết hỏi ai? Tóm lại là đã biết rồi. Đệ cũng biết Lục Ly là người thân cận nhất của ta, ta sẽ không để nó chết một cách không minh bạch như thế đâu. Nếu đệ không chịu nhận thì chúng ta chỉ còn cách muối mặt mà làm to chuyện lên thôi!”

Triệu vương nghe vậy thì im lặng, một lát sau lên tiếng gọi người đến đưa Lục Ly đi rửa mặt, chải đầu.

Lục Ly ngược mắt nhìn tôi, thấy tôi gật đầu mới đứng dậy đi theo người của Triệu vương phủ.

Còn Triệu vương thì mời tôi vào trong phòng, vừa rót nước, vừa lên tiếng hỏi: “Hoàng tẩu, hoàng tẩu hãy nói thật cho đệ biết, Hoàng tẩu muốn thế nào?”

Tôi nghĩ, anh chàng này cũng là người hiểu chuyện, bèn nói thẳng: “Ta muốn đệ lấy Lục Ly”.

Tay Triệu vương run lên, nước trà trong cốc sánh cả ra ngoài, rơi vào tay làm anh ta đau đến cắn chặt môi.

Anh ta ngẩng đầu lên nhìn tôi rồi nói rất thành khẩn: “Hoàng tẩu, đệ thực sự không động vào người Lục Ly. Lúc ấy, đệ thấy cô ấy nằm ngủ nên đã tốt bụng đến gọi dậy, bị cào lên mặt là đã oan lắm rồi”.

Tôi gật đầu: “Không sai, tình huống thực sự như thế nào thì Lục Ly cũng đã nói với ta rồi, nhưng trước mắt đệ phải lấy nha đầu đấy thì mới cứu được mạng của nó”.

Triệu vương ngờ ngác không hiểu, nhìn tôi chăm chăm một hồi rồi chép miệng nói: “Đệ tới nói chuyện với Hoàng thượng là được chứ gì? Chỉ cần đệ không truy cứu thì Hoàng thượng cũng chẳng ép buộc một nha hoàn bé nhỏ làm gì. Dù sao người đáng bị đánh là đệ chứ đâu phải cô ấy”.

Tôi lắc đầu, nói thẳng: “Đệ không thể thuyết phục Hoàng thượng được đâu, đừng cố thử làm gì. Nghe ta đi, đệ lấy Lục Ly thì cả hai chúng ta đều đỡ phiền hà. Đó là một cô gái tốt, đệ không phải chịu thiệt đâu”.

Triệu vương khẽ cười khổ: “Cho dù đệ có sa sút đến đâu thì cũng là một vương gia, là con đẻ của Tiên đế, thế mà Hoàng tẩu lại bảo thần đệ lấy một tì nữ à?”.

Tôi trầm nghĩ, đến giờ anh mới nghĩ tới địa vị à? Giang thị cũng chẳng cao quý hơn Lục Ly bao nhiêu, thế mà anh vẫn lấy về làm vợ đó thôi?

Có điều tôi không thể nói câu đó ra được, làm thế có khác gì đổ thêm dầu vào lửa đâu.

Tôi nhớ tới bộ dạng xốn xang lòng người của Giang thị, thay đổi lại nét mặt, chậm rãi nói: “Dù thế nào thì chuyện này cũng do đệ mà ra, ta không thể để Lục Ly chết như vậy được. Ta cũng không hy vọng đệ lấy Lục Ly làm chính thất, đệ hãy tới chỗ Hoàng thái hậu một chuyến, có người ra mặt thì Hoàng thượng sẽ không thể nói gì được nữa”.

Triệu vương cúi đầu suy nghĩ, một hồi lâu không nói.

Tôi vội vàng bổ sung: “Ta chỉ mong bảo toàn mạng sống của Lục Ly, còn những thứ khác đều không cần. Sau khi đệ lấy về, chỉ cần cho nha đầu ấy một chỗ ở là được, hai năm sau, chờ khi sóng gió qua rồi, ta sẽ đưa nó đi”.

Triệu vương cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn tôi, nói với vẻ khó khăn: “Hoàng tẩu, chuyện này thực sự khó cho đệ quá”.

Tôi thấy dùng biện pháp mềm lòng không được, lập tức đổi sang cứng rắn, cười lạnh lùng: “Chuyện này, nếu thương lượng được thì đệ giúp ta một việc, ta nợ đệ một cái ơn, khó nói trước sau này ai phải nhờ đến ai. Nhưng nếu đệ thấy chết không cứu thì cũng đừng có trách ta trở mặt. Lục Ly chết, ta cũng sẽ kiếm một cái đệm cho nó”.

Triệu vương nghe vậy ngược mắt lên, cổ ra vẻ ngạc nhiên nhìn tôi: “Hoàng tẩu, dù gì thì đệ cũng là một vương gia, có thể nào cũng không đến nỗi phải làm đệm lưng ột tì nữ chứ!”.

Vì người của Tề Thịnh vẫn đang ở cung Hưng Thánh, tôi không có thời gian giằng co với Triệu vương nên quyết định bất chấp tất cả, nói: “Không cần đến đệ. Điện Ưu Lan chẳng phải vẫn còn một người đó sao? Nếu ta muốn người đó chết thì cũng chẳng có gì là khó cả”.

Triệu vương đang rót trà vào cốc tôi, nghe đến đây cả người cứng lại, ngược mắt lên lặng lẽ nhìn tôi, hồi lâu sau mới nói một cách rất bình tĩnh: “Hoàng tẩu, từ lâu đệ đã chẳng còn quan hệ gì với nàng ấy nữa rồi”.

Tôi cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn anh ta.

Triệu vương cười tự giễu, tiếp tục nói: “Huống chi, đệ hận nàng ấy còn chưa hết, việc gì phải vì chuyện sống chết của nàng ấy mà làm khổ mình?”.

Không có quan hệ cái con khỉ! Nếu anh thực sự hận Giang thị như vậy thì sớm đã giết chết cô ta rồi, để cô ta sống đến khi Tề Thịnh về kinh kế vị làm gì? Đã thế lại còn trở mặt lên mà nhìn bọn họ chơi trò kim thiền thoát xác, đưa Giang thị vào cung nữa chứ.

Tôi cười, đứng dậy, nói: “Nếu đã vậy thì chúng ta cũng không có gì để nói nữa. Cáo từ”.

Nói xong, tôi phát tay áo ra về.

Sắp bước tới cửa mà vẫn không thấy Triệu vương ở phía sau có động tĩnh gì, tôi không khỏi cảm thấy hơi hối hận. Học cái gì không học, lại đi học cái thói phát áo bỏ đi của Tề Thịnh, nhìn bề ngoài thì tưởng oách lắm, cuối cùng người chịu thiệt vẫn cứ là mình!

Cho đến lúc tôi sắp bước qua ngưỡng cửa thì sau lưng mới có động tĩnh.

Triệu vương nói: “Được, đệ nhận lời Hoàng tẩu”.

Tinh thần được thả lỏng, suýt nữa thì tôi ngồi phệt ngay xuống ngưỡng cửa. Một hồi lâu sau, tôi mới lấy lại được vẻ mặt bình thường, quay lại nhìn Triệu vương, nói: “Giang thị thật không đáng để đệ phải đối xử tốt như vậy”.

Triệu vương cười khở: “Hoàng tẩu, ý của tẩu là muốn khuyên đệ nên thay đổi lại quyết định vừa rồi?”.

Tôi vội xua tay, cười đáp: “Không phải thế, ta vẫn còn phải trông mong vào đệ để cứu người cơ mà”.

Triệu vương miễn cưỡng nhếch môi, nói: “Hoàng tẩu cứ đưa Lục Ly về trước đi, bây giờ đệ sẽ lập tức vào cung xin gặp Hoàng tổ mẫu”.

Tôi gật đầu, đưa Lục Ly trở về.

Khi quay về không cần vội vàng như lúc đến, tốc độ vì thế cũng từ tốn hơn. Lục Ly nhìn vẻ mặt nhẹ nhõm của tôi, trong lòng cũng đoán được phần nào nên cứ quay sang nhìn tôi, hỏi: “Nương nương, nô tì không hiểu, chúng ta rõ ràng là tới cầu Triệu vương giúp đỡ, sao lúc đầu lại tỏ ra cứng rắn như vậy?”.

Tôi đáp: “Có rất nhiều cách để nhờ người khác giúp đỡ, nếu chỉ biết hạ mình cầu xin thì chưa chắc đã thành công, phải biết kết hợp cả biện pháp mềm mỏng và cứng rắn mới là cao thủ”.

Lục Ly mặc dù gật đầu nhưng vẻ mặt vẫn chưa hết vẻ nghi ngờ.

Tôi nghĩ một chút rồi cười, giải thích: “Chuyện hôm nay, thực ra là giảng cho Triệu vương một gậy khiến anh ta rối lên, sau đó mới nói đến nội dung chính”.

Việc này giống như bạn bắt buộc phải ném gạch vào một người. Bạn dám tiến lại xin anh ta cho bạn ném không?

Tốt nhất là thế này, bạn cứ ném anh ta trước đã, sau đó để anh ta ném trả bạn, như vậy xem như công bằng, không ai phải chịu thiệt.

Yên tâm, anh ta nhất định sẽ để bạn ném, còn phải mắng bạn một câu “Đồ thần kinh!” nữa cơ.

Vì thế, thay vì dùng lời ngon tiếng ngọt thương lượng, hãy cứ cho anh ta một viên gạch đã. Cùng lắm thì để anh ta ném lại mình thôi, làm như vậy, bạn vừa đạt được mục đích vừa chẳng bị thiệt thòi gì mấy, còn anh ta thì lại cảm thấy rằng mình rất có tài!

Quá được! Đồi bên đều vừa lòng!

Đến khi tôi và Lục Ly về đến cung Hưng Thánh thì mặt trời đã lên đến gần đỉnh đầu, người do Tề Thịnh sai đến vẫn đang bị giữ chân lại trong cung. Tả Ý thấy tôi về liền thở phào nhẹ nhõm, chạy vội ra đón: “Nương nương, cuối cùng thì nương nương cũng đã về”.

Tôi gật đầu, hất cằm về phía trong, hỏi: “Thế nào? Không có chuyện gì đấy chứ?”.

Tả Ý đáp: “Không có chuyện gì. Lúc đầu còn có vẻ vội vàng nhưng đã bị nô tì ngăn lại, sau đó thì ngoan ngoãn ngồi yên. Đã uống hết ba ấm trà rồi, vừa rồi còn hỏi nô tì xem có thể đi nhà xí được không!”.

Nghe vậy tôi bật cười, hỏi: “Thế người trả lời thế nào?”.

Tả Ý mở to mắt, đáp với vẻ rất nghiêm túc: “Nô tì không nói gì, chỉ bảo người đem cho họ một cái xô thôi”.

Tôi suýt nữa thì vỗ tay khen: Được lắm, ta chính là đang thiếu những nhân tài như người! Cuối cùng tôi chỉ gật đầu, sai Tả Ý tiếp tục cầm chân những người đó rồi cùng Lục Ly vào trong thay đồ.

Không ngờ tôi vừa thay xong thì có cung nữ vào báo: “Nương nương, người của Thái hoàng thái hậu đến, mời nương nương đưa Lục Ly qua đó”.

Tôi ngây người, không ngờ hiệu suất làm việc của Triệu vương lại tốt đến thế, lập tức bảo Lục Ly trang điểm một chút rồi cùng tôi tới gặp Thái hoàng thái hậu Lâm thị.

Lục Ly lui ra một lúc, khi quay lại vẫn mặc bộ đồ cung nữ, mặt cũng không đánh phấn, chỉ thả đám tóc mai xuống để che đi vết thâm tím trên trán.

Tôi thấy như thế cũng tạm được, chỉ cần không khoác lên người một bộ đồ màu trắng như Giang thị thì chắc là có thể qua được cửa ải của Thái hoàng thái hậu thôi.

Trong cung của Thái hoàng thái hậu, Triệu vương khoác bộ lễ phục màu tím nhạt, đang nói chuyện với Thái hoàng thái hậu, thấy tôi bước cào bèn đứng dậy, cười chào một tiếng “Hoàng tẩu” rồi nhìn về phía Lục Ly ở phía sau tôi.

Thái hoàng thái hậu cũng là người rất thoải mái, thấy tôi đưa người đến cũng không vòng vo, chỉ vào Lục Ly rồi hỏi Triệu vương: “Là nha đầu đó à?”.

Triệu vương đi tới bên Lục Ly, kéo cô quỳ xuống hành lễ với Thái hoàng thái hậu rồi ngẩng mặt lên cười, xin: “Cháu đã để mắt đến nàng ấy, xin Hoàng tổ mẫu tác thành cho”, nói xong quay sang tôi nói: “Cũng xin Hoàng tẩu nể tình, đem Lục Ly cho thần đệ, nhất định thần đệ sẽ đối xử thật tốt với nàng ấy”.

Tôi vội bày ra vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên, còn Thái hoàng thái hậu thì cười, nói với Triệu vương: “Thằng bé này, ở đâu ra cái kiểu xin người khác như vậy”.

Nói thì nói thế nhưng Thái hoàng thái hậu cũng không hề khách khí, gọi Lục Ly tới bên nhìn kỹ, sau đó mới cười với tôi: “Hoàng hậu, ta cũng thấy con nha đầu này rất được, Lão ngũ vẫn chưa có người nào ở bên để chăm sóc, Hoàng hậu đem nha đầu này cho Triệu vương đi. Ta sẽ chọn cho Hoàng hậu một nha đầu khác”.

Tôi nhìn Thái hoàng thái hậu, lại nhìn Triệu vương, cố làm ra vẻ do dự, suy nghĩ một lát rồi nói: “Sao Hoàng tổ mẫu lại nói thế, Lục Ly được Triệu vương diện hạ để mắt đến đã là có phúc lắm rồi, thần thiếp mừng cho nha đầu này còn chưa kịp nữa là”.

Thái hoàng thái hậu nghe vậy, thậm chí còn không hỏi đến ý kiến của Lục Ly, lập tức quyết định ban Lục Ly cho Triệu vương, rồi còn nể mặt tôi mà ban cho Lục Ly danh xưng Nhũ nhân[2].

[2] Nhũ nhân: là cách gọi kính trọng người phụ nữ đã có gia đình ở cổ đại.

Tôi rất vừa lòng với kết quả này, giả bộ dạy dỗ Lục Ly mấy câu rồi lấy lý do còn phải chuẩn bị cho Lục Ly, cáo từ Thái hoàng thái hậu.

Về đến cung Hưng Thánh, Lục Ly lại quỳ xuống trước mặt tôi, dập đầu ba cái rồi nói: “Nô tì xin đa tạ ơn cứu mạng của nương nương”.

Nhận xong ba cái dập đầu ấy của Lục Ly, tôi mới nói: “Lục Ly, ta biết em không muốn lấy Triệu vương”.

Thân hình vẫn phủ phục trên nền nhà của Lục Ly phút chốc cứng đờ, lát sau mới cất giọng chua xót: “Vâng, nô tì không muốn lấy Triệu vương, cái cào ấy cũng là Lục Ly cố tình, chẳng ngờ lại chữa lợn lành thành lợn què, không những khiến cho Hoàng thượng tức giận mà còn liên lụy đến nương nương”.

Tôi định hỏi Lục Ly vì sao lại không thích Triệu vương nhưng rồi lại nghĩ, bây giờ có hỏi cũng chẳng còn tác dụng gì, vì thế thở dài, nói: “Chuyện đã đến nước này, chỉ có Triệu vương mới giữ được mạng sống cho em. Ta cũng đã cố gắng hết sức rồi, mọi chuyện từ nay về sau em chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình thôi”.

Lục Ly gật đầu, không nén được tiếng sụt sịt.

Tôi nói: “Mau đứng dậy thu dọn đồ đạc, lát nữa phải đi theo Triệu vương rồi”.

Lục Ly đứng dậy, lùi ra sau hai bước rồi lại nhào vào chân tôi, khóc nức nở: “Nương nương, nô tì không muốn xa nương nương”.

Tôi cúi đầu nhìn Lục Ly: “Lục Ly, đi đi thôi, ơn em thay ta nhận một tiền ở sông Uyển Giang coi như hôm nay ta đã trả được. Cho dù trước đây em là người của ai, sau này làm cho ai thì giữa hai chúng ta coi như không còn nợ nần gì nữa”.

Lục Ly nước mắt lưng tròng, nghẹn ngào nói: “Lục Ly được người khác sai tới ở bên cạnh nương nương, nhưng nô tì có thể thề rằng nô tì chưa bao giờ làm việc gì có lỗi với nương nương, nô tì chỉ mong sao nương nương sống tốt”, vừa nói Lục Ly vừa lôi từ trong áo ra một miếng ngọc bội, hai tay dâng lên cho tôi: “Nương nương, vật này là của người ấy đưa cho nô tì, từ nay về sau nô tì không còn được hầu hạ bên cạnh nương nương nữa, vật này sẽ thay nô tì ở bên nương nương”.

Đó là một mảnh ngọc dương chi có khắc hình rồng, vẫn còn mang hơi ấm của Lục Ly, một mặt khắc chữ “Tề”, mặt kia khắc hai chữ “miễn tử”, có lẽ là kim bài miễn tử do hoàng đế ban.

Tôi bất giác bật cười, vật này trông thì rất oách nhưng thực ra cũng chỉ dùng để lừa các cô gái mới lớn thôi. Nhưng đó là cả tấm lòng Lục Ly.

Tôi cẩn thận cất miếng ngọc bội rồi mới cười với Lục Ly, dịu dàng nói: “Đi đi”.

Lục Ly đứng dậy, cứ mấy bước lại ngoái đầu lại.

Tôi ngồi trong điện một lúc rồi gọi Tả Ý vào, sai cô bé thả người của cung Đại Minh, nói cho bọn họ biết, Lục Ly đã được Thái hoàng thái hậu ban cho Triệu vương, Hoàng hậu tôi cũng không can thiệp được, nếu muốn giết thì hãy tới Triệu vương phủ mà đòi người.

Tả Ý “ạ” một tiếng, trước lúc đi ra còn ngoái đầu lại nhìn tôi một cái, do dự một lúc rồi mới khẽ nói: “Nương nương, nếu nô tì cũng một lòng trung thành với nương nương thì nương nương có đối xử tốt với nô tì như với chị Lục Ly không?”.

Trên đời này làm gì có cái gì gọi là một lòng một dạ trung thành, chẳng qua chỉ là lòng người đổi lảy lòng người mà thôi.

Tôi cười, đáp: “Chuyện này không dễ giải quyết, không thể bảo người cũng lấy Triệu vương được, nhưng ta có thể đi hỏi Sở vương giúp người xem sao”.

Tả Ý không nói gì nữa, ngoan ngoãn lui ra.

Lục Ly đi khỏi, trong lòng tôi thấy bớt được một gánh nặng, lúc này mới nhớ ra từ sáng đến giờ mình chưa ăn uống gì, vội sai cung nữ đi chuẩn bị cơm. Trong lúc chờ dọn bữa, tôi cũng nhân tiện đợi xem phản ứng của Tề Thịnh.

Kết quả là chờ cho đến tối vẫn chẳng thấy tin tức gì.

Không biết mấy nội thị kia về nói lại với Tề Thịnh thế nào mà anh ta vẫn án binh bất động, không tới Triệu vương phủ đòi người, cũng chẳng thấy đến chỗ tôi gây sự.

Kết quả này vượt ra khỏi dự đoán của tôi.

Tôi vừa gặm cánh gà, vừa cảm thán não bộ của Tề Thịnh quả nhiên không giống với người bình thường.

Tả Ý từ ngoài bước vào thấy tôi như vậy, mặt tỏ vẻ rất đau xót, bước thẳng tới thu dọn mâm bát rồi gọi người mang nước vào cho tôi rửa tay, miệng cứ lẩm bẩm: “Eo nương nương khó khăn lắm mới mảnh mai lại được, sao còn ăn mấy thứ đó vào. Không biết ai to gan, dám để mặc cho nương nương như vậy”.

Bất giác tôi ngẩng đầu lên nhìn cô, tưởng như lại có một Lục Ly hay căn nhân khác đang ở bên mình.

Tả Ý bị tôi nhìn như vậy thì có vẻ hơi lo lắng, khẽ gọi: “Nương nương?”.

Tôi sực tỉnh, chờ cho những người khác ra hết rồi mới nói với Tả Ý: “Tả Ý, người không cần phải học Lục Ly, người không phải là Lục Ly. Nếu người thật sự thông minh thì hãy nghĩ cách nhanh chóng thoát thân khỏi đây đi”.

Tả Ý ngây ra một lúc rồi cố mỉm cười, đầu lại cúi xuống, nói: “Nô tì không đi, nô tì biết rõ nương nương là người như thế nào, nô tì quyết tâm đi theo nương nương”.

Tôi cười cười, không nói gì thêm.

Tả Ý dừng lại rồi đột nhiên hạ giọng: “Tối hôm qua Hoàng thượng đã cưỡi ngựa ra khỏi cung”.

Tôi hơi ngây người.

Tả Ý cup mắt xuống, dường như không nhận thấy phản ứng của tôi, vừa giúp tôi thay áo ngủ vừa nói tiếp: “Tầng sáng hôm nay mới về, nghe nói toàn thân ướt đẫm sương đêm, sau khi về chỉ hạ lệnh đánh chết Lục Ly rồi lập tức thiết triều. Vân Tây lại có tin cấp báo, buổi chiều sáng kéo dài mãi đến giờ Mùi[3] mới kết thúc, Hoàng thượng lại triệu mấy trọng thần đến cung Đại Minh nghị sự, bữa tối cũng ăn cùng với mấy vị đại nhân đó”.

[3] Giờ Mùi: khoảng thời gian từ một đến ba giờ chiều

Tả Ý nói rất bình tĩnh, tôi lại nghe đến ngây người. Tôi tưởng rằng Lục Ly đã là gian tế xuất sắc nhất rồi, không ngờ cô gái trước mắt tôi đây mới chính là nhân tài kiệt xuất.

Tôi kinh ngạc nhìn Tả Ý, hơi lắp bắp hỏi: “Chờ đã, Tả Ý, người nói những điều đó là có ý gì?”

Tả Ý ngược mắt lên liếc nhìn tôi, vẻ mặt bình thản: “Nô tì là tai mắt của Hoàng thượng, mượn danh nghĩa điện Ưu Lan để vào chỗ nường nường. Cha mẹ của nô tì đều đã mất, cũng không có họ hàng thân thích gì, chỉ còn một đứa em trai năm nay mười hai tuổi đang ở trong tay Hoàng thượng. Thằng bé là sinh mệnh của nô tì”.

Nói thực, trước đó tôi cũng đã đoán ra việc Tả Ý đến cung Hưng Thánh là có bàn tay sắp xếp ngầm của Tề Thịnh. Dù sao thì Giang thị tới điện Ưu Lan chưa đầy nửa năm, thân phận lại đặc biệt nên không thể tự do hành động, sao có thể thu được một thân tín có thể bán mạng mình vì cô ta được.

Nhưng tôi chưa bao giờ gặp một gian tế nào không cần dùng hình bức cung hay dụ dỗ gì mà đã thật thà thẳng thắn khai ra hết như vậy.

Tôi chỉ có thể lùi về sau một bước ngồi xuống giường, ngược mắt lên nhìn Tả Ý hỏi với vẻ hết sức nghiêm túc: “Tả Ý, để được làm tâm phúc không phải làm thế này, ta có thể bảo vệ được Lục Ly nhưng chưa chắc đã bảo vệ được người và em trai người”.

Tả Ý không nói gì, chỉ cúi đầu đứng cạnh giường tôi.

Trước hành động vô lại tỏ rõ ý “nô tì chính là hoàn toàn dựa dẫm vào nường nường” của Tả Ý, tôi cảm thấy rất bất đắc dĩ, đành nói: “Hơn nữa, chuyện giữa ta và Tề Thịnh không đơn giản như những gì các người nhìn thấy, tạm thời ta không chết nhưng chắc chắn sẽ thất thế. Đánh chết Lục Ly chỉ là bước đầu tiên, sau đó sẽ lần lượt xảy ra những chuyện khác, tất cả đều nhằm vào cung Hưng Thánh. Đến bản thân ta còn khó bảo toàn, căn bản là không thể bảo vệ cho người, lại càng chẳng thể cứu em trai người được đâu”.

Đột nhiên Tả Ý ngẩng đầu lên, khẽ nói: “Nường nường, Hoàng thượng thích nường nường”.

Tôi nghe mà choáng váng.

Về mặt của Tả Ý rất nghiêm túc.

Tôi rất muốn hỏi cô một câu: Chuyện đàn ông thích cô hay không quan trọng đến thế à?

Đúng vậy, những biểu hiện lúc trước của Tề Thịnh hình như cũng có chút tình ý với tôi, nhưng thế thì có tác dụng gì? Dù gì thì tôi cũng đã từng là đàn ông hơn hai chục năm, đương nhiên biết rõ tình cảm của đàn ông dễ dàng thay đổi như thế nào. Trong xã hội hòa bình, lòng dạ bọn họ đã rất dễ dàng thay đổi thì càng không cần phải nói tới trong một thời đại hủ tị là mất mạng như thế này.

Đừng có nói cái gì mà “cả đời không đổi”, chưa đến hơi thở cuối cùng thì lấy đâu ra tư cách nói câu này.

Thế mà các cô gái mới lớn lại cứ thích nghe những lời đường mật ấy! Khó khăn lắm mới dạy dỗ được một Lục Ly lại cho cô tốt nghiệp trước thời hạn, không lẽ bây giờ tôi lại phải dạy lại từ đầu?

Mấy lần tôi đã mở miệng nhưng rồi lại cảm thấy chẳng có sức, cuối cùng đành thở dài: “Tề Thịnh có thực sự đã từng thích ta không thì vẫn là một câu đố. Có điều, từ nay về sau Tề Thịnh sẽ không tới cung Hưng Thánh nữa đâu. Thôi, ta mệt rồi, muốn ngủ một lát, người thích thế nào thì cứ việc”.

Tôi xua tay về phía Tả Ý, ngửa mặt nằm xuống giường.

Tả Ý đứng bên cạnh giường một lúc rồi mới ừ ừ bỏ đi.

Tôi thở một hơi nhẹ nhõm. Ai ngờ chưa được mấy chốc Tả Ý lại chạy xộc vào, kêu lên đầy phấn chấn: “Nường nường, nường nường, Hoàng thượng đang đi về phía này, đến nơi rồi!”.

Tôi ngây người, Tề Thịnh lại tới ư?

Tả Ý thấy tôi vẫn nằm yên bèn chạy tới lôi tôi dậy, nhưng tôi còn chưa kịp xỏ giày thì Tề Thịnh đã bước vào cửa điện. Bước chân anh ta rất nhanh, loáng một cái đã đến bên cạnh tôi.

Tôi ngồi ở mép giường, không kịp đứng dậy, chỉ có thể ngược mắt lên nhìn anh ta.

Hơi thở của Tề Thịnh có vẻ gấp gáp, mặt đỏ phừng phừng rất không bình thường, đôi mắt toát lên cơn thịnh nộ khó kiềm chế, từ trên cao nhìn xuống tôi. Thấy tình hình có vẻ bất lợi, tôi vội nghiêng người sang bên, định đứng dậy, nhưng không chờ tôi nhấc mông lên, Tề Thịnh đã nhanh chóng đưa tay ra giữ chặt lấy cầm tôi, thô bạo nâng mặt tôi về phía anh ta, nheo mắt lại đánh giá tôi.

Cầm bị giữ chặt tới phát đau, tôi đành phải giơ tay cổ gỡ ra. Nhưng ngay lúc tay tôi chạm vào cổ tay anh ta thì Tề Thịnh hất mạnh tay ra như thể vừa bị thứ gì bẩn thỉu chạm vào. Anh ta dùng sức rất mạnh khiến tôi loạng choạng ngã thẳng xuống giường.

May mà lớp đệm trên giường rất êm, nếu không chắc tôi đã ngất đi rồi.

Tả Ý thấy thế vội kêu thất thanh: “Nương nương!”.

“Cút ngay ra!”, Tề Thịnh giận dữ gầm lên.

Nha đầu Tả Ý vô cùng ngoan ngoãn vâng lời, không dám nhìn tôi một cái đã vội lui ngay ra, lại còn tiện tay đóng hộ cửa.

Quả nhiên thời khắc mấu chốt mới biết được lòng người! Mẹ kiếp, người lui thì cứ việc lui, còn đóng cửa cái khi gì!

Tề Thịnh cúi người ép sát vào tôi, nghiêng răng gần từng tiếng: “Đúng là thủ đoạn rất tuyệt, mạng sống của cô ta quan trọng đến thế sao?”.

Tôi gật đầu, đáp một cách bình tĩnh: “Quan trọng. Thứ mà thiếp bảo vệ không chỉ là một mạng sống mà còn là lương tâm của thiếp nữa”.

“Lương tâm?”, Tề Thịnh cười lạnh lùng.

Người như anh ta thì làm sao hiểu được cái gì là lương tâm, bất giác tôi nhếch môi, nhìn anh ta vẻ châm biếm rồi gật đầu đáp: “Đúng, chính là lương tâm, Hoàng thượng cho rằng còn gì khác nữa? Tình cảm? Yêu? Không lẽ Hoàng thượng đã quên thần thiếp là đàn bà rồi sao, thần thiếp vẫn luôn là đàn bà!”.

Vẻ mặt của Tề Thịnh cứng đờ rồi bỗng túm lấy cổ áo tôi nhấc lên, giọng nói lạnh lẽo như chạy từ giữa khối băng ra: “Đàn bà? Tốt, rất tốt, thế thì để ta dạy nàng làm đàn bà như thế nào!”.

Nói rồi, Tề Thịnh cởi ngay đai váy ngủ của tôi.

Đồ ngủ vốn chỉ được giữ cố định bằng một chiếc đai lỏng lẻo, không còn sự trói buộc của đai áo, vạt áo bung ra, tôi vừa thấy lạnh một chút, thân trước đã chẳng còn gì che chắn.

Tôi sững sờ, vô thức định đưa hai tay lên che ngực, nhưng tay đưa đến nửa chừng, tôi chợt nghĩ làm như thế thì lại càng có vẻ gợi cảm hơn, liền quyết định nắm tay thành nắm đấm, đấm thẳng vào mặt Tề Thịnh, nhưng chưa kịp đụng đến mặt anh ta thì đã bị túm chặt lấy. Tề Thịnh túm lấy cả hai tay tôi giơ lên cao rồi dùng chiếc đai lưng trói chặt...

Tôi ra sức vùng vẫy một cách tuyệt vọng, giận dữ gầm lên: “Tề Thịnh, ta thí mạng với anh!”.

Sắc mặt Tề Thịnh đanh lại, đỡ cú đá của tôi rồi thô bạo dùng đầu gối đẩy hai chân tôi sang hai bên, thuận thế đè cả người lên.

Ý đồ của Tề Thịnh đã quá rõ ràng.

Sống hai kiếp người rồi nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại có thể gặp phải chuyện nhục nhã như thế này, nhất thời cơn giận bốc lên ngàn ngạt đốt sạch lý trí, không kịp nghĩ ngợi gì, tôi vươn người lên cắn một cái thật mạnh vào động mạch trên cổ của Tề Thịnh.

Chết đi, muốn chết thì chúng ta cùng chết.

Tề Thịnh né cực nhanh khiến răng tôi bập xuống vai anh ta. Cơn giận càng bốc cao, không cần chọn chỗ nữa, tôi nghiêng răng thật mạnh đến khi cảm thấy trong miệng có mùi vị tanh tanh của máu.

Bàn tay Tề Thịnh nhanh chóng kẹp lấy cổ họng tôi, khế gầm lên: “Nhả ngay ra!”.

Tôi không những không thả ra mà còn cắn mạnh hơn, chỉ muốn xuyên qua lớp quần áo mà cắn rách thịt anh ta cho hả giận.

Tay của Tề Thịnh ấn mạnh vào động mạch cổ khiến tôi choáng váng, không thể nào dùng lực cắn được đành phải nhả ra. Tề Thịnh giữ chặt lấy cằm tôi rồi tự mình cúi xuống áp mạnh môi lên môi tôi.

Tôi định cắn vào môi anh ta nhưng hàm dưới đã bị Tề Thịnh giữ chặt, không cách nào khép miệng lại được, vì thế đành mặc cho anh ta thỏa sức chà xát đôi môi mình. Mùi tanh của máu trong miệng mỗi lúc một nồng, không phân biệt được là máu của Tề Thịnh hay máu của tôi nữa.

Giữa lúc hai chúng tôi đang giằng co như vậy thì chợt nghe thấy tiếng khóc của trẻ con từ ngoài điện vọng vào. Cả tôi lẫn Tề Thịnh đều ngậy ra, tiếp đó lại nghe thấy giọng nói lo lắng của Tả Ý vang lên giữa tiếng khóc: “Hoàng thượng, nương nương, tiểu công chúa tự nhiên khóc tướng lên, đồ thể nào cũng không được, bây giờ phải làm thế nào đây?”.

Sau ít phút cứng đờ người, Tề Thịnh dần dần buông tôi ra, ngoảnh sang nhìn vết thương trên vai, đứng dậy chỉnh đốn lại quần áo rồi đi ra ngoài.

Từ bên ngoài truyền vào tiếng nói chuyện khe khẽ của Tề Thịnh và Tả Ý, bị tiếng khóc của đứa bé che lấp nên không rõ bọn họ nói những gì.

Hai tay vẫn đang bị trói với nhau, tôi cố gắng vùng ra mà không được, đành phải dùng răng cắn điên cuồng.

Tiếng khóc của đứa bé nhỏ dần rồi im hẳn, một lát sau có tiếng bước chân từ phía ngoài cửa điện vọng vào. Tôi vừa bò vừa lăn, vội vàng nấp vào một bên góc giường, lớn tiếng kêu: “Đừng bước vào!”.

Tiếng bước chân dừng lại, giọng của Tả Ý lập tức vang lên, rất dịu dàng: “Nương nương, là nô tì”.

“Đừng bước vào!”, tôi vẫn kêu to, đến khi chắc chắn Tả Ý sẽ không tiến vào gần thêm mới tiếp tục cúi đầu cắn chiếc đai lưng bằng lụa. Phải tốn khá nhiều công mới làm nó đứt được, hai cổ tay đã tím bầm lại, đau rất nhưng tôi lại thở phào một cái, ngồi dậy chỉnh đốn bộ đồ ngủ nhàu nhĩ trên người, sửa sang lại chăn gối rồi mới gọi Tả Ý vào.

Tả Ý cúi đầu, không dám nhìn tôi.

Tôi bước xuống giường như không có chuyện gì, hỏi cô: “Đứa bé đâu?”.

Tả Ý ngẩng lên, khi ánh mắt liến đến đôi môi tôi thì dừng lại đôi chút, sau đó cúi ngay xuống, đáp: “Tiểu công chúa không sao, nhũ mẫu đã bế về rồi. Nô tì thấy lo cho nương nương nên mới bế công chúa đến, còn... còn véo cho công chúa một cái”.

Tôi đang lau máu ở bên khóe miệng, nghe thế bất giác ngậy người, ngẩng lên nhìn Tả Ý nói rất thật lòng: “Tả Ý, cảm ơn người vì việc vừa rồi. Thật đấy, Tả Ý, ta rất cảm ơn người”.

Tả Ý ngẩng lên nhìn tôi vẻ kinh ngạc, sau đó dùng tay bịt miệng, quay đầu đi khe khẽ cất tiếng khóc.

Tôi không biết khuyên cô bé thế nào, đành ngồi im, chờ đến khi tiếng nghẹn ngào bớt đi mới nói với vẻ hết sức nghiêm túc: “Tả Ý, hoàn cảnh của ta hiện nay ra sao, ta nghĩ người cũng đã nhìn thấy phần nào, bây giờ người còn muốn đi theo ta nữa không?”.

Tả Ý dùng tay lau nước mắt trên mặt, nói với vẻ kiên quyết: “Nô tì nhất định sẽ đi theo nương nương. Cho dù phải lên núi đao, xuống biển lửa hay vào hang hùm miệng sói cũng sẽ không lùi một bước”.

Tôi cười, lắc đầu: “Không cần thiết phải như thế. Mạng sống là của mình, vì thế phải tự biết quý trọng nó mới đúng. Ta muốn người phải làm gì thì sẽ đổi lại cho người bằng thứ khác có giá trị tương xứng như vậy”.

Tả Ý nhìn tôi đầy thắc mắc: “Bây giờ nương nương muốn nô tì làm gì?”.

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi nói rất nghiêm chỉnh: “Trước tiên cứ quay về ngủ đi đã”.

Tả Ý ngậy người ra.

Tôi gật đầu: “Đúng thế, những chuyện khác đợi sau này hãy nói”.

Đúng thế, những chuyện khác đợi sau hãy nói! Không thể cứ thấy lòng rối lên là lại quyết định bừa bãi, cũng không thể để cái đầu hơi nóng lên là lập tức tin bất cứ ai.

Bây giờ, điều tôi cần nhất là sự bình tĩnh. Đúng thế, chính là sự bình tĩnh.

Có lẽ tôi và Tề Thịnh có cùng một suy nghĩ, muốn tôi có được một môi trường yên tĩnh, thế nên ngày hôm sau, Tề Thịnh ra lệnh phong tỏa cung Hưng Thánh, không trực tiếp nói là muốn cấm cung tôi mà chỉ thông báo sức khỏe của Hoàng hậu không tốt, cần được nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng. Đồng thời, ngày nào cũng tới chỗ tôi một lần, không bước vào cửa điện của tôi mà chỉ vào thăm con ở hậu điện một lúc rồi về.

Nhưng trong hậu cung lại bắt đầu có “thần thoại” rằng tình cảm giữa Hoàng thượng và Hoàng hậu rất sâu sắc.

Trước những lời đồn thổi ấy, tôi chỉ muốn lên tiếng chữ: Cút mẹ nhà các người đi!

12. Chương 12: Còn Sống Mới Có Tương Lai

Lần bị cấm cung trước là vào sau bữa tiệc đêm Nguyên tiêu, hai năm trôi qua, bên cạnh tôi không còn Lục Ly đứng dưới trăng cầu nguyện nữa, thay vào đó là một đứa trẻ chỉ mới biết bú rồi tè dầm.

Tôi cũng chẳng còn hứng thú ngắm mỹ nhân nữa, chỉ chơi đùa với bé con để tiêu hết thời gian.

Ngay sau đó, nhà họ Trương xin được vào thăm Hoàng hậu.

Tề Thịnh đồng ý một cách rất thoải mái, còn sai người đến tận Trương phủ đón Trương lão thái thái và mẹ của Trương thị là Phạm thị vào cung.

Tôi nghĩ, trong cung Hưng Thánh ngoài Tả Ý nhất định vẫn còn tai mắt của Tề Thịnh, nói chuyện sẽ rất bất tiện. Vì thế, tôi viện cớ trong người không khỏe, nằm trên giường để tiếp Trương lão thái thái và Phạm thị.

So với hai năm trước, Trương lão thái thái vẫn khỏe mạnh, chỉ có điều đã rụng thêm một chiếc răng. Phạm thị thì khác, mặc dù trang điểm nhẹ nhưng vẫn không che giấu được vẻ tiêu tụy, đôi mắt cũng có vẻ sưng đỏ.

Tả Ý sai người mang vào cho họ mỗi người một chiếc ghế tròn rồi bước tới đỡ Trương lão thái thái ngồi xuống, mỉm cười nói: “Lão phu nhân và phu nhân cứ ngồi nói chuyện với nương nương, để nô tì bề công chúa qua đây”.

Thấy Tả Ý hiểu chuyện như thế, Trương lão Thái thái gật đầu hài lòng, cười hiền từ: “Cứ đi đi, lão nhân vẫn luôn muốn được nhìn tiểu công chúa”.

Tả Ý cười rồi dẫn các cung nữ khác lui ra.

Trương lão thái thái quay lại nhìn tôi, nụ cười trên mặt biến mất, khuôn mặt nhăn nheo đầy vẻ thất vọng, khẽ nói: “Đại nha đầu à đại nha đầu, lần trước con nói kiên quyết như vậy, bà già này còn tưởng rằng con đã nhìn thấu hết rồi. Không ngờ con lại vô dụng đến vậy, chỉ vì một đứa con gái không danh không phận mà sinh sự với Hoàng thượng!”.

Tôi ngây người, vẫn chưa kịp lên tiếng thì Phạm thị ngồi bên đưa mắt liếc nhìn Trương lão thái thái một cái, khẽ nói: “Mẹ, đại nha đầu cũng có nỗi khổ riêng”.

Nói rồi mắt bà lại đỏ hoe, vội rút khăn tay ra chấm chấm.

Trương lão thái thái lườm Phạm thị một cái vẻ thất vọng rồi lại quay sang tiếp tục lên lớp tôi: “Lúc đầu con đã nói thế nào? Thế mà bây giờ lại làm thế? Đại nha đầu, đừng có nói suông mà phải chứng minh mình thực sự hiểu rồi ấy!”.

Tôi càng thấy rối tung cả lên, vội đưa tay cắt ngang lời Trương lão thái thái, hỏi: “Bà, khoan dạy bảo đã, đứa con gái không danh không phận là ai?”.

Phạm thị ngạc nhiên hỏi lại: “Chẳng phải là tiện nhân Giang Ánh Nguyệt sao?”.

Trương lão thái thái chậm rãi gật đầu: “Ở nhà đã dò la được tin tức, nghe nói Hoàng thượng đã lên đưa Ánh Nguyệt vào cung Đại Minh rồi. Thế nào? Chẳng phải con làm ầm lên với Hoàng thượng vì chuyện này sao?”.

Tôi hơi sững ra một lúc rồi chợt hiểu ý đồ của Tề Thịnh.

Anh ta bỗng nhiên trở mặt với tôi, chuyện này tất nhiên không thể giấu được nhà họ Trương, thế là anh ta bèn lấy cái khiên trăm năm vẫn xài tốt là Giang thị ra chặn. Dù sao trước đây Trương thị cũng đã không ít lần vì Giang thị mà gây chuyện với Tề Thịnh nên nhà họ Trương cũng quen rồi. Huống chi, nhà họ Trương hoàn toàn không để tâm đến việc Trương thị ở trong cung có thực sự được Tề Thịnh sủng ái hay không, chỉ cần cô ta giữ vững ngôi Hoàng hậu và sinh được long tử, thế là đủ.

Mà nguyên nhân thực sự khiến Tề Thịnh trở mặt thì dù thế nào tôi cũng không thể nói cho người nhà họ Trương được. Tề Thịnh nhìn rõ điều này nên mới mạnh dạn cho người nhà họ Trương vào cung.

Trương lão thái thái nhìn tôi đầy vẻ nghi ngờ.

Tôi đành phải cố làm ra vẻ đau lòng, lắc đầu khẽ nói: “Không chỉ một mình Giang thị”.

Phạm thị ngạc nhiên: “Sao? Còn có cả người khác nữa à?”.

Vừa nghe vậy, Trương lão thái thái đã lườm cho Phạm thị một cái, nói bằng giọng lạnh lùng: “Im ngay!”.

Mắng xong, Trương lão thái thái lại quay sang hỏi tôi: “Chuyện là như thế nào?”.

Tôi trầm nghĩ, chuyện này mà đổ cho đám phi tần thì tương đối đơn giản, nhưng điểm danh hậu cung một lượt vẫn không tìm ra người thích hợp, đành phải lấy Lục Ly ra đỡ đạn. Tôi nói Tề Thịnh để mắt đến Lục Ly khiến tôi cảm thấy mất mặt nên đã nhân lúc Tề Thịnh chưa hạ chiếu, thông qua Thái hoàng thái hậu đem Lục Ly ban cho Triệu vương, vì thế nên mới gây chuyện với Tề Thịnh.

Trước những lời giải thích như vậy, Trương lão thái thái và Phạm thị không hề nghi ngờ, lập tức tin ngay. Phạm thị còn mắng Lục Ly là đồ vô lương tâm, mãi đến khi bị mẹ chồng lườm ột cái thì mới ngoan ngoãn không nói nữa, lại lấy khăn tay ra chấm chấm.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy rất có lỗi với Lục Ly.

Trương lão thái thái vẫn lạnh lùng dạy dỗ tôi: “Chẳng qua cũng chỉ là một con thị nữ, huống chi lại là thị nữ mang theo từ nhà mẹ đẻ. Đừng nói là Hoàng thượng muốn, ngay cả khi Hoàng thượng không muốn thì cũng phải nghĩ cách mang tặng nó cho Hoàng thượng mới phải, ghen tuông cái gì! Vùng Vân Tây sắp động binh đến nơi, toàn bộ đàn ông Trương gia đều đang ở trong quân đội, con không thể nghĩ cho những người là chú, là bác, là anh em của con được à?”.

Mặc dù tuổi đã cao nhưng sức lực của Trương lão thái thái vẫn rất dồi dào, tôi sợ buổi giáo huấn không biết sẽ kéo dài đến khi nào nên vội ngắt lời bà, nhìn sang đôi mắt đỏ mọng của Phạm thị, nói: “Để con sai người đưa mẫu thân ra phía sau rửa mặt một chút, bộ dạng thế này lỡ ai trông thấy thì thật là không hay”.

Phạm thị nghe vậy có vẻ do dự, còn Trương lão thái thái thì lại tỏ ra sốt ruột, xua tay: “Đi đi, đi đi!”.

Tôi gọi người vào đưa Phạm thị đi rửa ráy. Chờ đến khi trong điện chỉ còn lại tôi và Trương lão thái thái, tôi ngồi thẳng dậy, ghé sát vào tai bà, nói: “Tổ mẫu, con muốn nhà mình tự xin với Tề Thịnh đem quân xuống phía nam dẹp loạn ở Vân Tây”.

Trương lão thái thái biến sắc, nhìn tôi với đôi mắt đã sụp mí, ánh mắt lạnh lùng đầy vẻ thăm dò.

Tôi định thần lại, khẽ nói: “Tề Thịnh đã có ý phế bỏ cháu”.

Đôi lông mày gần rụng hết của Trương lão thái thái khẽ rung lên.

Tôi nhìn bà, chậm rãi nói: “Nếu cứ ngồi chờ Tề Thịnh ra tay, chỉ bằng chúng ta xuất thủ trước, Vân Tây vốn là thuộc địa, thỉnh thoảng lại có người tạo phản. Năm xưa chẳng phải Thành Tổ đã lợi dụng biến loạn ở Vân Tây mà làm lên nghiệp lớn đó sao? Nhà họ Trương chúng ta nắm trong tay một phần ba binh lực toàn thiên hạ, chỉ cần danh chính ngôn thuận qua được Uyển Giang, hứa cho Vân Tây tự trị, cộng thêm sự hỗ trợ của Sở vương thì thành nghiệp lớn là chuyện không khó”.

Trương lão thái thái trầm ngâm một lúc, hỏi: “Đại nha đầu muốn phế Tề Thịnh, giúp Tề Hàn?”.

Tôi khề lắc đầu: “Nhà họ Trương chúng ta sao lại phải làm của hồi môn cho người khác như vậy?”.

“Thế con muốn gì?”, giọng của Trương lão thái thái lộ vẻ căng thẳng, rõ ràng bà đang rất lo lắng, hồi hộp.

Tôi kiên định trả lời: “Trước hết mượn danh nghĩa của Tề Hàn để phế Tề Thịnh, sau đó... soán ngôi lập vương triều mới”.

Trương lão thái thái lập tức gạt đi: “Không được! Lúc ông nội của con còn sống đã từng thề độc, không bao giờ phản chủ!”.

Tôi cười lạnh lùng, đáp: “Hồi Thành Tổ còn sống cũng đã từng ban cho Trương gia chúng ta thiết khoán miễn tử^[1] đấy thôi. Nhưng thế thì sao nào? Có thể bảo vệ được mấy người nhà họ Trương chúng ta?”.

[1] Thiết khoán miễn tử: là vật được Hoàng đế ban thưởng cho các công thần và trọng thần, là bằng chứng cho phép nhận đãi ngộ đặc biệt và miễn tội chết, còn được gọi là Miễn tử khoán.

Trương lão thái thái nhìn xuống, không nói gì.

Tôi suy nghĩ một lúc rồi lại tiếp tục khuyên: “Tổ mẫu, nhà chúng ta là ngoại thích, chỉ cần giang sơn này còn là của nhà họ Tề thì Trương gia sớm muộn gì cũng lụi tàn, nếu không phải trong tay Tề Thịnh thì cũng là trong tay con cháu của Tề Thịnh... Từ xưa tới nay, có ngoại thích nào hưng thịnh được trong suốt một triều đại đâu?”.

Tôi nói một thôi một hồi, chợt cảm thấy buồn cười. Từ xưa tới nay, Hoàng hậu khuyên nhà mẹ đẻ mưu phản như thế này hẳn là không có mấy người, có lẽ tôi cũng được coi là một đóa hoa lạ đấy chứ.

Trương lão thái thái đã dao động nhưng vẫn còn do dự, hỏi lại: “Đại nha đầu có thể từ bỏ ngôi hoàng hậu?”.

Thấy Trương lão thái thái hỏi vậy, tôi suýt cười thành tiếng, đáp: “Tổ mẫu cứ nói đùa, làm hoàng hậu thì có gì hay, chẳng thể nào được tự do như công chúa. Nếu sau này thúc phụ đăng cơ, cháu cũng có thể làm quận chúa cơ mà, lại chẳng tốt gấp trăm lần làm một vị hoàng hậu bị giam cầm trong hậu cung như thế này ấy chứ!”.

Trương lão thái thái suy nghĩ một lúc rồi chậm rãi gật đầu: “Chuyện này rất nghiêm trọng, con hãy để ta về bàn bạc với cha con rồi hãy tính”.

Trương lão thái thái vừa dứt lời thì Tả Ý bế đứa bé từ ngoài vào, Phạm thị cũng đã rửa ráy xong xuôi, đang cùng cung nữ quay trở lại.

Trương lão thái thái dừng lời, cùng Phạm thị vui vẻ nhìn tiểu công chúa một lúc rồi mới cáo biệt.

Tôi sai người tiễn bọn họ ra khỏi cung, lại bảo nhũ mẫu đi ăn cơm, sau đó vừa đùa với con vừa hỏi Tả Ý với vẻ mặt bình thản: “Tình hình bên điện Ưu Lan thế nào rồi?”.

Tả Ý hơi giật mình, cúi đầu quỳ trước giường tôi, khề nói: “Đêm hôm ấy, Hoàng thượng sau khi ra khỏi chỗ của nương nương đã tới điện Ưu Lan, nô tì sợ nương nương buồn nên không dám nói”.

Tôi nghe xong không nói gì, mặc dù rất muốn nói với nha đầu này rằng, một nhân viên tốt không bao giờ tự ý đưa ra quyết định thay ông chủ, mà người luôn đưa ra quyết định thay cho ông chủ cũng không phải là một nhân viên tốt.

Tôi ngẩng đầu lên lặng lẽ nhìn Tả Ý, nhìn cho đến lúc cô cúi đầu thấp hơn nữa mới nói: “Tả Ý, bây giờ cung Hưng Thánh đã bị Hoàng thượng phong tỏa, người chính là tai mắt của ta, nếu người không thể nói cho ta biết những điều người nhìn thấy, nghe thấy, thì ta cần tai mắt như người để làm gì?”.

Giọng của tôi mặc dù không to lắm nhưng ngữ khí thì rất nặng nề.

Mặt Tả Ý biến sắc, vội cúi người xuống dập đầu cầu xin: “Nô tì biết sai rồi, xin nương nương đừng giận”.

Nếu là trước đây, nhìn thấy cảnh một cô bé quỳ trên đất dập đầu bồm bộp thì chắc chắn tôi sẽ thấy không nữ, nhưng lúc này, trong lòng tôi chẳng cảm thấy gì.

Bất giác tôi thở dài, ai bảo là đàn bà dễ mềm lòng hơn đàn ông? Sao kể từ khi tôi làm đàn bà, trái tim lại càng ngày càng cứng rắn thế này?

Thấy Tả Ý dập đầu cũng đủ rồi tôi mới bảo cô đứng dậy, nhìn đôi mắt đỏ mọng của cô, bất giác tôi thấy rất nhớ Lục Ly.

Không thể không thừa nhận, Tề Thịnh là người rất giỏi nắm bắt thời cơ. Anh ta đã chịu đựng suốt hai năm nay, sau đó nhân cơ hội loại bỏ Lục Ly, chặt đứt một cánh tay của tôi.

Tôi cũng cảm thấy có phần hối hận, cuộc sống nhàn hạ hai năm qua đã ru ngủ tôi, nếu biết sớm sẽ có ngày hôm nay, tôi đã tranh thủ đào tạo thêm vài thuộc hạ thân tín nữa, chứ không phải chỉ lo chú ý đến chuyện đầu đá trong triều đình mà coi nhẹ người ở bên cạnh.

Chuyện này giống như việc văn phòng tổng giám đốc vẫn còn chưa hoàn thành thì chủ tịch hội đồng quản trị đã lên cơn điên, tức sặc quyền lực của tôi.

Chà! Hối hận thì cũng đã muộn!

Lại hai ngày nữa trôi qua, nhân lúc vào cung vấn an Thái hoàng thái hậu, Triệu vương tiện đường vào cung Hưng Thánh thăm tôi.

Tôi cảm động đến suýt rơi nước mắt, chỉ muốn tiến lại bắt tay anh ta: Thật không ngờ vào thời khắc quan trọng nhất, người đến thăm ta lại là anh.

Có lẽ vì tôi đã tỏ ra quá kích động nên Triệu vương bất giác lùi ra sau, nghi ngại nhìn xung quanh rồi nói: “Hoàng tẩu, tẩu đã hại đệ một lần rồi, không thể có lần thứ hai đâu đấy”.

Tôi vội xua tay: “Không có đâu, không có đâu”.

Triệu vương cười chua chát, nói: “Hoàng tẩu đúng là rất giỏi dọa người khác, thần đệ đưa người về nhà rồi mới biết là bị Hoàng tẩu lừa. Hoàng thượng sao có thể đòi lấy mạng một người chỉ vì chuyện nhỏ như thế được, huống chi Lục Ly lại là cung nữ có cấp bậc cao nhất trong cung của Hoàng tẩu, rõ ràng ở đây còn có chuyện khác!”.

Tôi cười, đáp: “Thực ra cũng không có gì lớn, chỉ cần Lục Ly rời khỏi ta là coi như Tề Thịnh đã đạt được mục đích rồi, sẽ không làm khó đệ vì chuyện này đâu”.

Nghe tôi gọi thẳng tên của Tề Thịnh, Triệu vương hơi ngỡ người ra, hỏi với vẻ nghiêm túc: “Đang yên lành sao lại gây chuyện với Hoàng thượng?”.

Tôi cố làm ra vẻ ngạc nhiên, mở to mắt: “Sao cơ, Hoàng đệ không phải không biết đấy chứ? Tề Thịnh đã đem Giang thị giấu vào cung Đại Minh rồi, sao ta có thể không tức giận cho được?”.

Về mặt của Triệu vương hơi đỏ ra, sau đó mới chậm rãi nói với vẻ rất nghiêm túc: “Hoàng tẩu đừng có đùa với đệ nữa, dạ tiệc Nguyên tiêu xong, sau khi cãi nhau một trận ở chỗ của Hoàng tẩu, Hoàng thượng đã cưỡi ngựa ra khỏi cung, sáng hôm sau quay về ra lệnh đánh chết Lục Ly. Hoàng tẩu lợi dụng việc đệ không tiến cung hôm đó, tìm cách lừa đệ đưa Lục Ly đi. Ngay đêm hôm ấy Hoàng thượng lại tới chỗ Hoàng tẩu một lần nữa, sau đó Giang thị mới vào cung Đại Minh”.

Không ngờ một vương gia nhàn rỗi như anh ta lại cũng có thể dò la được rõ ràng như thế. Tôi vừa cảm thấy kinh ngạc vừa cảm thấy xấu hổ. Một Hoàng hậu như tôi thực sự là kém cỏi, nếu không có chỗ dựa vững chắc là nhà họ Trương sau lưng thì không biết tôi đã bị lãng quên ở xó xỉnh nào rồi.

Triệu vương vẫn nhìn tôi vẻ chờ đợi.

Tôi suy nghĩ một lát rồi rất nghiêm túc trả lời: “Ta không muốn trả lời vấn đề này, nếu đệ thật sự muốn biết thì có thể tới hỏi Tề Thịnh”.

Đôi mày của Triệu vương nhíu chặt lại rồi lập tức giãn ra, anh ta nói với vẻ tốt bụng: “Nhường nhịn Hoàng thượng một chút. Văn Tây đang xảy ra chuyện, trong lòng Hoàng thượng đã không lấy gì làm vui vẻ, Hoàng tẩu đừng giận đối với Hoàng thượng nữa”.

Tôi không khỏi tức giận, liếc anh ta một cái, cảm thấy vô cùng khó hiểu. Rõ ràng là vợ mình đã bị Tề Thịnh đưa lên giường luôn rồi, ấy thế mà anh ta vẫn còn đứng đây nói đỡ cho Tề Thịnh?!

Không lẽ đó chính là tình yêu đích thực?

Nhưng tình yêu đích thực đó rốt cuộc là ai yêu ai? Mẹ nó, không phải là Triệu vương yêu Tề Thịnh đấy chứ?

Triệu vương nhìn tôi một lát rồi nói: “Hoàng tẩu, đệ nói thật nhé, trong mấy anh em nhà đệ, nhìn thì có vẻ Cửu đệ là người tâm cơ nhất, nhưng thực ra Hoàng thượng mới là người suy nghĩ sâu sắc. Thần đệ làm em của Hoàng thượng hơn hai mươi năm rồi, từ trước đến nay toàn bị Hoàng thượng cho vào tròng”.

Tôi cười, hỏi lại: “Lần ở Uyển Giang chẳng phải suýt nữa thì hoàng đệ thắng rồi còn gì?”.

Triệu vương ho khụ khụ, một hồi sau mới cười tự giễu, đáp: “Đệ không hề nghĩ là sẽ giành được gì, chỉ là tìm một cái cớ để lùi bước mà thôi. Năm đó, nhìn qua thì tưởng Cửu đệ gây chuyện, nhưng trên thực tế đôi cánh của Hoàng thượng đã đủ cứng cáp, thêm vào đó thân thể Tiên đế khi ấy lại là ngoài mạnh trong yếu, Hoàng thượng đăng cơ chỉ là chuyện ngày một ngày hai. Hoàng tẩu là người thông minh, chắc cũng hiểu, cùng chịu khổ thì đơn giản, cùng hưởng phú quý mới khó, càng chưa nói đến câu mà người ta thường nói ‘ơn lớn lại thành thù’. Nếu để Hoàng thượng cảm thấy nợ đệ, thì thà để Hoàng thượng cho rằng đệ nợ Hoàng thượng, hai bên sống yên ổn là tốt nhất”.

Tôi không hề nghĩ rằng đằng sau sự việc ở Uyển Giang lại là tâm tình bất đắc dĩ như vậy của Triệu vương, tự nhiên thần người.

Triệu vương lại thở dài: “Hoàng tẩu nghĩ mà xem Hoàng thượng mất mẹ từ nhỏ, thế lực bên mẹ quá yếu để có thể dựa vào, Tiên đế lại là người dễ bị tác động, thế mà Hoàng thượng có thể đi đến ngày hôm nay, đủ thấy được con người và tính cách của Hoàng thượng. Hoàng tẩu đừng gây chuyện với Hoàng thượng nữa, cứ thuận theo Hoàng thượng thì cũng có mất gì đâu?”.

Triệu vương tận tình khuyên bảo như thế, tôi nghe xong lại hoàn toàn không biết phải nói gì. Tôi nào có muốn gây chuyện với Tề Thịnh, nhưng anh ta có thể bỏ qua cho tôi không? Cuộc chiến giữa hai chúng tôi từ lâu đã là vì mạng sống rồi!

Thấy tôi không nói gì, Triệu vương mở miệng ra định nói tiếp, tôi vội ngắt lời anh ta: “Lục Ly ở đó tốt chứ?”.

Triệu vương biết tôi muốn chuyển chủ đề, bất đắc dĩ thở dài, chán nản nói: “Cũng được. Nha đầu đó cứ nói rằng rất nhớ tẩu, cứ một mực cầu xin đệ đưa vào cung thăm, hơi một tí là lại quỳ sụp xuống khóc lóc”.

Đây đúng là phong cách của Lục Ly. Tôi gạt đầu bằng lòng, nha đầu đó cũng xem như có lương tâm, vì thế tôi bèn nói: “Nếu có thời gian đệ hãy dẫn Lục Ly về đây một lần, nha đầu đó theo ta đã nhiều năm như vậy, ta đã coi nó như em gái mình”.

Triệu vương bình thần nhìn tôi rồi lắc đầu, đáp: “Cô ấy không vào được đâu. Hiện thời có lẽ chỉ có Hoàng thượng, Hoàng tổ mẫu và thần đệ mới có thể vào được nơi này thôi”.

Thực ra, Triệu vương không cần nói thì tôi cũng đã biết. Tôi ốm đã nhiều ngày như vậy thế mà chỉ có hai người phụ nữ của Trương gia được Tề Thịnh cho phép vào đây, đến cả Tổng thái hậu cũng không thấy đến thăm.

Quả nhiên không phải con ruột có khác, cho dù là Thái hậu thì cũng chỉ là hư danh mà thôi.

Tôi cũng hiểu Tề Thịnh quyết tâm giam tôi trong cung Hưng Thái, để tôi làm một Hoàng hậu mất mù tai điếc. Chỉ không hiểu anh ta đã biết chuyện Tả Ý chuyển sang theo tôi hay chưa, cũng không rõ việc Tả Ý quay lưng với Tề Thịnh là thực lòng hay làm theo ý của Tề Thịnh.

Tất nhiên, tôi chắc rằng Tề Thịnh không thể biết việc tôi đang xúi bẩy Trương gia mưu phản.

Thứ khó đoán được nhất trên đời chính là lòng người.

Đến mừng Sáu tháng Hai, Tả Ý biết được tin Tề Thịnh đã chính thức tuyên bố sẽ dùng vũ lực để dẹp yên Vân Tây. lệnh cho Dương Dự đang trấn thủ ở Thái Hưng đem quân vượt sông tiến xuống phía nam, cùng với Hạ gia tiến về phía tây. Còn Mạc thị ở Dự Châu, Tiết thị ở Thanh Châu sẽ chia một phần binh lực tiến lên Tịnh Dương, Tân Dã ở phía bắc để tăng cường binh lực cho vùng biên cương phía bắc, đề phòng Bắc Mạc có biến.

Cùng với đó, Tề Thịnh còn lệnh cho Hạ Bình Tắc đem quân tới vùng biên giới giữa Giang Bắc và Tây Hồ, đề phòng người Hồ ở phía Tây nhân cơ hội tràn vào.

Toàn bộ sắp xếp đều không liên quan gì đến nhà họ Trương, vẫn trấn thủ biên cương phía Bắc. Mặc dù đã lấy bớt binh lực để cho Hạ Bình Tắc dùng nhưng Tề Thịnh đã bù bằng lực lượng của Mạc thị, Tiết thị.

Tôi cẩn thận suy nghĩ suốt cả buổi tối, vẫn không sao hiểu được Tề Thịnh làm vậy là có ý gì.

Xét theo tình hình thì việc để cho Dương Dự mang quân tiến xuống phía Nam là hợp lý nhất, vì Thái Hưng nằm ở bờ Bắc của Uyển Giang, rất gần với Vân Tây. Nhưng quan hệ giữa ông ta và Nhà xí huynh lại không rõ ràng, Dương Nghiêm với Nhà xí huynh còn thân thiết tới mức có thể mặc chung quần luôn rồi kia.

Tề Thịnh muốn nhân cơ hội này làm giảm lực lượng của Nhà xí huynh? Nhưng anh ta tự tin rằng Dương gia sẽ nghe lời anh ta đến thế nào? Nếu sau khi vượt sông Dương Dự lại tiến thẳng về Thịnh Đô, Hạ Lương Thần đang bị vướng ở Vân Tây, dựa vào chỗ cấm vệ quân ít ỏi ở kinh đô làm sao mà chống chọi lại được với Dương Dự.

Đó là truyền nhân của Chiến thần Mạch soái cơ đấy! Mặc dù chức vị đã nhường cho người khác thì vẫn là dòng dõi của Mạch soái, không thể kém cỏi được.

Tôi vẫn còn đang suy nghĩ để tìm lời giải thì đến nửa đêm đáp án đó lại bất ngờ tìm đến tôi.

Vì đầu óc phải làm việc nhiều, tôi bị mất ngủ. Bởi thế khi Dương Nghiêm một thân đồ đen, bật mặt cũng đen tuyền vén tấm màn bên giường lên thì tôi đã mở to mắt nhìn anh ta chăm chăm, nét mặt không chút ngạc nhiên nào.

Chỉ nhìn vào đôi mắt, tôi lập tức nhận ra anh ta.

Dương Nghiêm rõ ràng rất thất vọng, khẽ nói: “Có nữ nhân nào như nương nương không? Ít ra thì cũng phải co người lại, ôm chăn che thân chứ!”

Tôi cân nhắc một hồi, thấy cũng có lỗi với anh ta, bèn ngồi dậy, nghiêm túc thương lượng: “Hay là người ra ngoài rồi vào lại lần nữa đi, ta sẽ phối hợp với người”.

Dương Nghiêm lật bỏ chiếc khăn che mặt: “Thôi, nương nương đừng xem thần là trò tiêu khiển nữa”.

Thấy tinh thần anh ta có vẻ sa sút, tôi lại càng thấy áy náy, mở miệng an ủi: “Người có thể nghĩ như thế này, vừa rồi ta không động đây không phải là vì lá gan lớn mà vì sợ quá cứng cả lưỡi”.

Lần này thì Dương Nghiêm bật cười: “Nương nương đúng là khác người”.

Tôi gật đầu, trầm nghĩ, lần này thì người nói đúng rồi, ta thật sự không giống những người khác.

Dương Nghiêm ngồi lên trên giường tôi, sau đó gác cả chân lên, nhìn tấm màn che kín xung quanh, cười hì hì, nói: “Với bộ dạng này của chúng ta, nếu bị bắt gặp không biết có gọi là ‘bắt gian tại giường’ không nhỉ?”.

Dương Nghiêm nhìn tôi bằng đôi mắt long lanh rõ ràng là đang đùa cợt.

Nhưng từ trước tới nay tôi luôn tuân thủ một nguyên tắc: Nếu không thắng nổi lưu manh thì mặt phải dày hơn lưu manh mới được!

Tôi nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi đáp: “Phải cởi hết quần áo thì mới là ‘bắt gian tại giường’. Còn như thế này, nhiều nhất cũng chỉ là ‘đắp chăn bông nói chuyện phiếm’ thôi”.

Dương Nghiêm nghẹn họng, im lặng một lúc mới thì thầm: “Đã biết tin gì chưa? Tề Thịnh sai cha thần đi dẹp loạn ở Vân Tây rồi”.

Tôi gật đầu, hỏi điều mà tôi cứ thắc mắc trong lòng: “Người với Tề Hàn chỉ thiếu mỗi nước ngủ với nhau thôi, sao Tề Thịnh lại tin tưởng cha người như vậy?”.

Dương Nghiêm cười nhạo báng, đáp: “Về chuyện này thì tất nhiên phải tin rồi. Nhà họ Dương chúng thần có gia huấn, nếu có giặc ngoại xâm thì phải lấy trăm họ làm trọng, bảo vệ giang sơn, xã tắc”.

Tôi không ngờ Dương gia lại có gia huấn đó, nhất thời không biết nên nói rằng nhà họ Dương các người thật cao thượng hay nói cái thứ gia huấn chết tiệt ấy hại chết người, đến cuối cùng chỉ hỏi: “Vậy Tề Hàn muốn người làm gì?”

Dương Nghiêm trừng mắt nhìn tôi: “Thần với Cửu ca là anh em!”.

Tôi chợt hiểu ra: “Ồ, thì ra là anh em, nhưng Tề Thịnh và Tề Hàn còn là anh em ruột kìa, chẳng phải cũng thế sao?”.

Nghe tôi nói như vậy, Dương Nghiêm nhìn tôi vẻ coi thường, lẩm bẩm với vẻ rất thiếu kiên nhẫn: “Có nói thì đàn bà như nương nương cũng chẳng hiểu thế nào là anh em. Tóm lại, quan hệ giữa thần với Cửu ca không phải như nương nương nghĩ đâu”.

Thật ra, tôi cũng chẳng quan tâm quan hệ của bọn họ thế nào, chỉ quan tâm làm thế nào để phế truất Tề Thịnh thôi.

Tôi và Dương Nghiêm đều im lặng một lúc, sau đó tôi giơ chân đá Dương Nghiêm, hỏi: “Đêm hôm khuya khoắt người chạy đến đây, rốt cuộc là có chuyện gì?”.

Dương Nghiêm giật mình, khuôn mặt hiện lên vẻ “suýt nữa thì quên bég mất”, đưa tay vỗ vỗ trán, nói: “Là thế này, vì thấy nương nương đột nhiên bị nhốt nên Cửu ca sai thần đến xem có chuyện gì. Còn nữa, cha của nương nương bí mật tìm gặp Cửu ca, nói có đứa cháu xinh xắn, hiền thực, trước mắt vẫn còn chưa đến tuổi nhưng có ý muốn gả cho Cửu ca. Cửu ca sai thần vào cung nói với nương nương, xem nương nương có biết chuyện này không, và làm thế là có ý gì”.

Tôi ngẩn người ra. Cháu gái ư, cháu gái nào nhỉ?

Trương gia liên tiếp hai đời đều con trai nhiều hơn con gái. Đời ông của Trương thị, Trương lão thái thái sinh sáu người con trai xong thì mới sinh con gái, lại còn liền một lúc ba cô, nhưng hai người trong số đó đã chết yểu, chỉ còn lại Tam cô nương.

Trương lão tướng quân lúc đó thấy chuyện này chẳng phải vấn đề gì to tát, nhà võ tướng mà, chỉ cần con trai nhiều là tốt rồi. Hơn nữa, lúc đó Thành Tổ vẫn còn sống, nhà họ Trương cũng không dám thiết lập liên minh gì, chỉ ngoan ngoãn cúi đầu lấy vợ mà thôi.

Đến đời cha của Trương thị, tình hình vẫn không có gì thay đổi.

Mấy đứa con trước của Trương Phóng đều là con trai, chỉ có hai cô con gái, một là Trương thị tôi, hai là Trương nhị cô nương đã gả cho Hạ Bình Tắc, làm gì còn cháu gái nào để gả cho Nhà xí huynh nữa?

Tình hình nhị thúc của Trương thị cũng gần như vậy, nhưng chỉ có một đứa con gái, có điều năm nay chưa đầy mười ba tuổi, vẫn chưa đến tuổi lấy chồng.

Còn tam thúc, tứ thúc gì đó của Trương thị thì không cần phải tính, vì cho đến giờ vẫn chưa ai có con gái.

Dương Nghiêm nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt tôi thì phì cười, nói: “Có lẽ là con gái của Trương Linh ở Tịnh Dương, thần và Cửu ca điếm hết lượt con gái trong nhà họ Trương thì thấy chỉ có con gái lớn của Trương Linh là phù hợp. Có điều nha đầu đó năm nay mới mười ba tuổi, năm trước trên đường tới Tịnh Dương thần có gặp, thấy cô ta cưới một con ngựa to tướng phóng như điên. Một đứa con gái hoang dã như thế mà lại bảo là xinh đẹp, hiền thực. Xì! Người nhà của nương nương lá gan quả không nhỏ! Không biết có phải họ cũng coi nương nương là đứa con gái chỉ dùng để lợi dụng không?”.

Tôi chẳng còn tâm trí nào mà để ý đến giọng điệu châm biếm của Dương Nghiêm, trong đầu chỉ nghĩ đến một điều, quả đúng như dự liệu, một khi xác định được cái ngôi hoàng hậu của tôi không còn tác dụng nữa thì nhà họ Trương lập tức muốn vứt bỏ đứa con gái này.

Họ đã nghe theo ý kiến của tôi mà lên kế hoạch liên minh với Nhà xí huynh, nhưng lại không tin hoàng hậu của Tề Thịnh là tôi đây có tác dụng gì, vì thế đã lập tức hiến tặng luôn một đứa con gái khác.

Cho dù đứa con gái ấy chỉ mới mười ba tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ chưa lớn.

Tôi không nói gì, Dương Nghiêm cũng thôi không cười nữa, ánh mắt anh ta đã bắt đầu có vẻ thương hại, khẽ hỏi: “Thế nương nương định thế nào?”

Tôi nghiêm mặt, hỏi lại: “Câu này phải hỏi Cửu ca của người mới đúng, xem anh ta có ý định gì”.

Dương Nghiêm lặng lẽ nhìn tôi một lúc, rồi nói: “Cửu ca nói, nếu đã cầm tay thì mãi mãi theo hầu”.

Tôi nghe vậy không khỏi đờ người, ngược mắt lên nhìn Dương Nghiêm rồi cảm thán: “Ồn quá! Người học mấy câu rở tiền ấy từ đâu thế?”

Dương Nghiêm kinh ngạc nhướn mày: “Sao cơ? Chẳng phải đàn bà các cô thường thích nghe những câu như thế là gì? Trong các vở kịch đều viết thế mà”.

Tôi nhìn Dương Nghiêm vẻ coi thường: “Trong các vở kịch còn nói chàng thư sinh nghèo có thể lấy con gái tể tướng nữa kia! Người tin không?”.

Dương Nghiêm cảm thấy hơi ngượng, quay đầu đi nói: “Cửu ca muốn hỏi xem ý của nương nương thế nào”.

Điều này mà cũng còn phải hỏi sao? Bất giác tôi cười lạnh, nếu anh ta không muốn thì sớm đã từ chối thẳng thừng, cần gì phải hỏi tôi!

Ngẫm nghĩ một chút, tôi cười, đáp: “Ý của ta là chẳng có ý gì cả”.

Dương Nghiêm ngạc nhiên: “Như thế có nghĩa là gì?”.

Tôi trề môi châm biếm: “Thì là không có ý gì. Người chỉ việc chuyển câu này cho Sở vương, anh ta sẽ hiểu”.

Dương Nghiêm không nói gì nữa, sa sầm mặt rời khỏi giường.

Tôi cũng đi theo, hạ giọng hỏi anh ta: “Người vượt nóc bằng tường đột nhập vào đây à? Cái đó có dễ học không?”.

Dương Nghiêm khó chịu nhìn tôi, đáp: “Dễ. Nương nương chỉ cần đầu thai lại, học khoảng mười mấy năm là biết thôi mà”.

Tôi nghĩ, việc đầu thai lại không dễ, phải đợi thương lượng xong với Ti Mệnh Tinh Quân đã.

Tiến Dương Nghiêm ra khỏi nội điện, nhìn Tả Ý đang nằm ngủ say trên nền đất tôi mới chợt nhớ đến một việc quan trọng, vội dặn Dương Nghiêm: “Phải rồi, bảo Sở vương giúp ta điều tra về nha đầu Tả Ý. Theo lời của cô ta thì cô ta có một đứa em trai hiện đang nằm trong tay Tề Thịnh. Giúp ta tra xem có đúng như vậy không”.

Dương Nghiêm hỏi tôi: “Ai là Tả Ý?”.

Tôi chỉ vào chỗ dưới chân anh ta: “Đấy, cái người đang nằm cạnh chân người ấy”.

Dương Nghiêm cúi đầu nhìn, đáp: “Được, đã biết. Thần cho cô ta dùng ít thuốc mê, một lát sau tỉnh lại chỉ nghĩ là mình vừa ngủ gật thôi”.

Tôi gật đầu, mắt nhìn Dương Nghiêm đã đặt tay lên cửa điện, chợt thấy không ổn, không nghĩ ngợi đã bật thốt ra: “Ngày mai lại tới nhé!”.

Thân hình Dương Nghiêm cứng đờ, quay lại nhìn tôi bằng ánh mắt rất kỳ lạ.

Tôi cũng vô thức đưa tay lên bịt miệng. Chết thật, sao bỗng dưng tôi lại thốt ra câu đó được nhỉ?

Dương Nghiêm thì cười hì hì, khẽ hỏi: “Định coi là gian phu thật à?”.

Thấy kiểu cười cợt của Dương Nghiêm, sự ngượng ngùng của tôi biến mất, cũng cười đáp lại: “Đâu có, đây rõ ràng là những lời khi tiền khách của các cô gái lầu xanh thôi”.

Da mặt của Dương Nghiêm không dày bằng tôi, nhất thời không cười được nữa, khẽ ho mấy tiếng để che giấu rồi quay người bước ra khỏi điện.

Tôi nhìn qua khe cửa thấy anh ta đã nhẹ nhàng tung người lên, tay bám vào mái hiên rồi lộn người bay lên nóc nhà. Lúc này tôi mới yên tâm quay về giường định ngủ tiếp, nhưng trần trọc mãi vẫn không sao ngủ được.

Tề Thịnh không giết tôi, vì tôi là con gái Trương gia.

Trương gia coi trọng tôi, vì tôi là hoàng hậu của Tề Thịnh.

Đám người Triệu vương và Sở vương chú ý đến tôi, vì tôi là hoàng hậu của Tề Thịnh, là con gái Trương gia.

Tách khỏi hai thân phận là Hoàng hậu và con gái Trương gia, tôi chẳng là cái thá gì.

Toàn bộ những điều này tôi đều hiểu thế mà vẫn bước vào con đường thê thảm như bây giờ. Tôi đúng là ngu xuẩn.

Phí công vất vả suốt hai năm trời, trên thì không được lòng ông chủ, dưới thì không có người tâm phúc trung thành, trong thì không có cung nữ, nội thị nào đáng tin tưởng, ngoài thì không có mãnh tướng trọng thần giúp đỡ, đến cả nhà mẹ đẻ cũng đang tính toán tìm người thay thế...

Nếu không vì chuyện Tề Thịnh để Trương lão thái thái vào cung khiến tôi nghi ngờ thì có lẽ tôi sẽ cứ bị người ta dắt mũi mãi.

Tôi cứ suy nghĩ miên man như vậy rồi thiếp đi lúc nào không biết.

Trong mơ, tôi thấy mình lại ngã xuống nước, làn nước lạnh thấu xương khiến tôi run lên bần bật, nhưng trong lòng vẫn thấy may là mình biết bơi nên không sợ bị chết đuối. Thế là tôi ra sức gạt nước, đứng lúc sắp tới bờ thì bỗng thấy Tề Thịnh xuất hiện, giơ chân ra đạp tôi xuống nước lần nữa.

Tôi vẫn kiên cường bắt khuất tiếp tục trèo lên bờ, còn Tề Thịnh thì hết lần này đến lần khác đá tôi xuống nước.

Cuối cùng thì tôi cũng nổi nóng, rướn người lên cao, lớn tiếng chửi: “Tề Thịnh, mẹ nhà anh!”.

Thế rồi tôi giật mình tỉnh giấc.

Vừa mở mắt ra đã thấy Tề Thịnh đang đứng bên giường cúi xuống nhìn tôi, vẻ mặt anh ta tối sầm, môi mím chặt.

Cú sốc này không phải nhỏ, thoáng chốc đã quét sạch hai phần mơ màng còn lại. Tôi lập tức ngồi bật dậy, lùi vào phía trong, nhìn Tề Thịnh với ánh mắt cảnh giác.

Từ sau chuyện lần trước, mặc dù anh ta vẫn thường xuyên tới cung của tôi nhưng chỉ tới hậu điện thăm con gái.

Tôi cũng không muốn gặp anh ta nên cứ căn thời gian anh ta sắp tới là lại sai nhũ mẫu đem con bé về hậu điện, còn mình thì trốn vào tắm cung.

Cứ như vậy, đã hơn nửa tháng nay chúng tôi chưa nhìn thấy mặt nhau rồi.

Tề Thịnh chấp tay sau lưng, đứng im không nói gì, nhìn tôi chăm chăm.

Mặc dù rất căng thẳng nhưng tôi vẫn không quên đưa mắt liếc ra ngoài, thấy trời vẫn còn tối, tôi không khỏi có chút mơ hồ, không biết hiện tại là mấy giờ. Lúc Dương Nghiêm rời khỏi đã là nửa đêm, sao tôi ngủ một giấc dài như thế mà trời vẫn chưa sáng?

Bất giác tôi túm chặt lấy chiếc áo ngủ, thấy Tề Thịnh lập tức chau mày lại.

Tôi cũng cảm thấy phản ứng của mình hơi quá, vội buông bàn tay ra, nói với Tề Thịnh bằng giọng rất bình thản: “Hoàng thượng, nếu làm chuyện ấy thì phải là đôi bên cùng tình nguyện, như thế mới cảm thấy vui

sống thực sự. Nếu Hoàng thượng thực sự muốn thì thiếp sẽ phối hợp với Hoàng thượng, đảm bảo Hoàng thượng sẽ thấy sung sướng, nhưng nếu Hoàng thượng định dùng chuyện này để hạ nhục thiếp, thì thiếp chỉ có thể nói rằng Hoàng thượng sai rồi. Chúng ta đâu phải chưa từng ngủ với nhau, đến con cũng có rồi, từ lâu đã chẳng thấy chuyện này có gì đáng xấu hổ nữa”.

Tề Thỉnh lặng lẽ nghe tôi nói, không tỏ ra tức giận, cũng không giận dữ bỏ đi.

Về mặt tôi rất căng thẳng, trong đầu không ngừng suy nghĩ. Anh ta bất ngờ xuất hiện trước mặt tôi, đúng là một cơ hội rất tốt, tôi đỡ phải mất công tìm dịp để nói thẳng những điều trong lòng.

Nhưng không hiểu sao tôi cứ thấy đầu nặng trĩu, toàn thân rã rời, đành nằm luôn xuống, nghĩ xem chuyện hôm nay phải nói thế nào để không khiến Tề Thỉnh thêm nghi ngờ.

Tôi nhắm mắt lại cố gắng sắp xếp ý nghĩ, cố nén một giọt nước mắt sắp trào ra ở khóe mắt, nói bằng giọng khàn khàn: “Tề Thỉnh, chúng ta hãy nói thẳng nói thật với nhau, được không?”.

Một hồi lâu sau, Tề Thỉnh mới bình thản nói ra một từ, “Được”.

Tôi nhếch môi tự giễu, nói: “Thiếp rất khâm phục chàng, Tề Thỉnh. Từ trước đến nay thiếp chưa từng thấy ai suy nghĩ thâm trầm và có khả năng nhẫn nhịn như chàng”.

Tề Thỉnh không thừa nhận cũng không phủ định, chỉ lặng lẽ đứng đó.

“Thực ra, chàng đã sớm biết việc thiếp ngầm thúc đẩy Trương gia và Sở vương liên kết với nhau, biết rõ thiếp luôn mong giành được ngôi thái hậu nhưng chàng vẫn không bộc lộ, bởi chàng biết rõ, một khi chưa có long tử thì thiếp không thể nào hành động được. Vì thế, chàng mới nhất quyết không chịu ngủ lại hậu cung, thậm chí để tránh việc người khác lên đưa phụ nữ có thai trà trộn vào cung, chàng kiên trì luôn gần gũi với đàn bà.”

Đó mới là nguyên nhân chính của việc Tề Thỉnh kể từ khi đăng cơ xong liền không gần nữ sắc! Giữ gìn bản thân cái con khỉ! Chung tình cái con khỉ!

Tôi mở mắt ra, bình tĩnh nhìn lên những đường viền đủ màu sắc và các hoa văn rồng phượng trên đỉnh màn.

“Chàng là tân đế, mặc dù danh chính ngôn thuận lên ngôi nhưng nền tảng còn nông, hơn nữa, Tổng thái hậu là người nắm quyền hậu cung đã lâu, thế lực bao nhiêu năm không phải một sớm một chiều có thể xóa bỏ được. Điều mà chàng làm được chỉ là nhẫn nhịn, nhẫn nhịn để mưu tính, tạo dựng thế lực của mình trong triều thần, sau đó lặng lẽ chờ đợi thời cơ.”

Nói đến đây tôi dừng lại một lúc rồi mới tiếp: “Chàng chờ hai năm, cuối cùng ông trời cũng cho chàng một cơ hội: Vân Tây nổi loạn. Chàng làm ra vẻ do dự không quyết nhưng thực ra trong lòng đã sớm quyết định để Dương Dự đi dẹp loạn, vì Dương Dự đi thì Sở vương sẽ mất chỗ dựa, chỉ có thể thuận theo sự sắp đặt của chàng, chẳng phải thế sao?”.

Tề Thỉnh không trả lời, mà thực ra tôi cũng không cần anh ta trả lời.

Tôi mỉm cười, nói tiếp: “Nhưng một cơ hội tốt như vậy mà chỉ loại bỏ được Sở vương thì thật đáng tiếc. Vì thế, chàng đã nghĩ, chỉ bằng nhân cơ hội này kéo cả nhà họ Trương vào cuộc thì còn hay hơn. Nhưng thiếp lại là người quá cẩn thận, làm chuyện gì cũng lo trước sợ sau, một ngày chưa thấy được chàng có con trai nối dõi là một ngày chưa dám yên tâm mà thúc đẩy việc liên kết giữa Trương gia với Sở vương. Vì thế, chàng quyết định đẩy thiếp một cái”.

Vì thế nên mới có chuyện cấm cung, đến cả Tổng thái hậu cũng không được vào cung Hưng Thánh của tôi, thế mà Tề Thỉnh lại cho người nhà họ Trương vào.

Anh ta muốn làm cho tôi vì chuyện thân phận bại lộ mà hoảng hốt, sợ anh ta không thể chấp nhận được mình mà đưa ra một tín hiệu sai cho nhà họ Trương.

Tôi cười không thành tiếng, cũng may việc Trương lão thái thái vào cung đã khiến tôi thấy nghi ngờ dụng ý của Tề Thỉnh.

Sau đó giống như đánh bạc, biết rõ Tề Thỉnh đang đào hố bẫy mình, không biết vì sao anh ta lại đào hố, cũng không biết cái hố ấy sâu đến mức nào nhưng tôi vẫn cứ liều lĩnh nhảy xuống.

Thế là tôi không chỉ thuận theo ý của Tề Thịnh, nói cho Trương gia biết về hoàn cảnh được bữa sáng lo bữa tối của mình, lại còn giúp anh tạo cơ hội chuyện với nhà họ Trương.

Tề Thịnh rất vừa lòng, sau đó mặc dù vẫn tiếp tục cấm cung nhưng không làm khó tôi nữa.

Đợi đến khi Dương Dự đi dẹp loạn, Dương Nghiêm vào cung tôi mới hiểu ra. Mọi chuyện đều được sắp đặt, liên kết với nhau từ đầu chí cuối.

Tề Thịnh đã tính toán từng chi tiết một, còn tôi thì bất chấp tất cả, từng bước từng bước đi tới cảnh ngộ hôm nay đúng như mong đợi của anh ta, đẩy nhà họ Trương và Nhà xí huynh tới trước mặt Tề Thịnh chỉ để anh ta tin rằng giờ phút này tôi đã đi tới đường cùng, để cầu mong một cơ hội đổi đời.

Vì từ đầu chí cuối tôi đều rất rõ, kể từ khi tôi đặt chân lên con đường “thái tử phi” này, tôi đã không còn quay đầu lại được nữa, và chức vụ duy nhất có thể đến được là “thái hậu” chứ không phải là thứ danh xưng công chúa, quận chúa đáng vứt đi nào đó.

Tôi cũng không có số để làm công chúa, quận chúa. Một khi nhà họ Trương mưu phản, người đầu tiên được ban cái chết chính là tôi, Hoàng hậu Trương thị.

Trận quyết chiến đã bắt đầu, trong trận chiến này tôi chỉ có thể thắng, không thể thua.

Tôi quay đầu lại nhìn Tề Thịnh, trong đầu sắp xếp ý tứ câu chữ, định nén sự coi thường trong lòng nhưng khóe môi vẫn cứ nhếch lên: “Thực ra Hoàng thượng đã cảm thấy thần thiếp bất thường từ lâu rồi, đúng không? Nhưng Hoàng thượng vẫn im lặng, đến bây giờ, khi cần đến thì Hoàng thượng mới bộc lộ một cách rõ ràng khiến thần thiếp hoảng loạn, đẩy nhà họ Trương đến với Sở vương. Một cuộc hôn nhân không thể chấp nhận cũng nhờ thế mà thành hiện thực”.

Sau một hồi im lặng rất lâu, cuối cùng Tề Thịnh cũng lên tiếng: “Nàng rất thông minh”.

Tôi cười tự giễu: “Chỉ là nhận ra sau khi mọi việc đã xong rồi thôi. Chàng có dự định gì? Chỉ kéo một mình Trương Linh hay là nhân cơ hội này loại bỏ cả nhà họ Trương?”.

Tề Thịnh khẽ đáp: “Biên cương phía Bắc không thể loạn lạc”.

Tôi chậm rãi gật đầu. Nếu đã như vậy thì tức là chỉ loại bỏ một mình Trương Linh, loại bỏ một cánh tay để từ nay về sau Trương gia không thể làm mưa làm gió được nữa.

Tôi lại hỏi: “Hạ Bình Tắc một luôn một lòng trung thành với Hoàng thượng, đúng thế không?”.

Tề Thịnh đáp: “Đúng vậy”.

Tôi khẽ cười: “Cũng chỉ có cô bé như Trương nhị cô nương mới tin rằng đàn ông có thể vì tình yêu mà bỏ cả gia tộc, cha mẹ”.

Tề Thịnh không nói gì.

Tôi im lặng một lát rồi quyết định đi vào điểm chính của cuộc nói chuyện này. Tôi phải nói cho anh ta biết, linh hồn của tôi vốn là của đàn bà chứ không phải đàn ông.

Điều này có liên quan tới sự yêu ghét của Tề Thịnh đối với tôi về sau, tôi không thể để anh ta gặp trở ngại tâm lý mỗi lần đối mặt với tôi được.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi đột ngột thấp giọng nói: “Tề Thịnh, buổi tối hôm ấy chàng hỏi thiếp rốt cuộc là nam hay nữ. Thực ra, đó cũng là câu thiếp thường xuyên tự hỏi. Thiếp từng chịu sự giáo dục như một đứa con trai trong suốt mười mấy năm, rồi sau đó lại đổi về làm con gái. Người ấy nói thiếp vốn là một đứa con gái, vì sai sót của họ nên mới có sự gặp ghênh này. Từ đó, thiếp chỉ có thể sống dưới thân xác này”.

Tôi dừng lại một lúc, lặng lẽ quay sang nhìn anh ta: “Từ lâu rồi thiếp đã từng có ý định chấm dứt cuộc sống, nhưng rồi lại không đủ can đảm”.

Tề Thịnh hỏi: “Bây giờ thì đủ can đảm rồi?”.

Tôi cười, lắc đầu: “Không có, bây giờ cũng vẫn không. Hơn nữa, đã chấp nhận làm đàn bà rồi, đến nỗi khổ sinh con cũng đã chịu rồi, bây giờ mà chết thì quá thiệt thòi”.

Khóe môi của Tề Thịnh hơi nhếch lên.

Tôi nhìn Tề Thịnh rồi hỏi: “Bây giờ đến lượt chàng, thiếp có thể hỏi chàng một câu được không?”

Tề Thịnh gật đầu.

Tôi bèn hỏi: “Có phải bây giờ thiếp khiến chàng cảm thấy ghê tởm? Ghê tởm đến mức không thể chấp nhận nỗi sự tồn tại của thiếp?”

Tề Thịnh im lặng một lát rồi đáp: “Không phải”.

Tôi nói với vẻ rất bình tĩnh: “Nếu đã vậy, Tề Thịnh, thiếp vẫn là Hoàng hậu của chàng được không? Trên đời này không có ai thích hợp với vị trí đó hơn thiếp, không tranh quyền cho nhà mẹ đẻ, không tranh giành với các phi tần khác, chỉ lo quản lý hậu cung và nuôi dạy con cái cho chàng. Liệu có sự lựa chọn nào tốt hơn là thiếp không? Càng chưa nói tới, thiếp không hề có chỗ dựa, hoàn toàn nằm trong bàn tay khống chế của chàng”.

Vẻ mặt của Tề Thịnh vẫn rất bình thản, không thể đoán được là đang vui mừng hay giận dữ. Một lát sau, anh ta hỏi tôi: “Nàng muốn gì?”

Tôi suy nghĩ một cách nghiêm túc rồi đáp: “Bình an khỏe mạnh, đủ ăn đủ mặc”.

Trong điện rất yên tĩnh, yên tĩnh tới mức dường như có thể nghe được cả tiếng thở dài của Tề Thịnh. Không biết qua bao lâu, Tề Thịnh mới gật đầu nhận lời: “Được”.

Chỉ một từ đó, không thêm từ nào nữa.

Tôi trầm nghĩ, tám chữ ấy đúng là rất có tác dụng, dù người nói chẳng biết có thật lòng không, nhưng người nghe thì đều xem là thật.

Tôi ngồi dậy, trịnh trọng sửa sang lại bộ đồ ngủ trên người như thể đó là lễ phục rườm rà rắc rối của hoàng hậu, đến khi nó không còn một nếp nhăn nào mới phủ phục trước Tề Thịnh, đầu cúi thấp xuống sát mu bàn tay, nói với vẻ rất thành khẩn: “Thần thiếp tạ chủ long ân”.

Một hồi lâu không thấy Tề Thịnh trả lời, tôi ngẩng đầu lên thì thấy trong điện trống không.

Thở phào một cái, tôi nằm vật ra giường, cảm thấy đầu như muốn vỡ ra.

Thực ra, không cần tôi phải van xin thì Tề Thịnh cũng vẫn để tôi làm Hoàng hậu, anh ta cần dùng Trương thị để xoa dịu một nửa còn lại của nhà họ Trương, nói với các triều thần rằng, Trương Linh gặp họa chỉ là vì liên lụy với Sở vương mà thôi.

Nếu tôi đoán không sai thì đến cả tính mạng của Trương Linh, Tề Thịnh cũng chẳng cần. Anh ta chỉ muốn lấy binh quyền rồi giam lỏng Trương Linh, xem đó như sự nhân nhượng đối với nhà họ Trương, đồng thời thể hiện sự tôn trọng, sủng ái đối với Hoàng hậu là tôi.

Điều anh ta cần, chẳng qua cũng chỉ là thái độ của tôi.

Nếu đã vậy, tôi sẽ thể hiện cho anh ta thấy sự hèn kém của mình. Dù sao cũng chỉ là biện pháp lùi để tiến, Hàn Tín còn chịu được, sao tôi lại không làm được!

Tôi vừa đưa tay day day hai bên thái dương, vừa lẩm bẩm: Cứ chơi đi, để xem cuối cùng ai sẽ thắng! Anh có thể nhẫn được, thì ông đây sẽ nín nhịn tốt hơn à xem!

Tả Ý bưng một bát ngọc vào, nhẹ nhàng nói: “Cuối cùng nương nương cũng tỉnh rồi. Nương nương uống bát thuốc này đi”.

Tả Ý bước tới đỡ tôi dậy. Tôi nhìn vào bát nước thuốc đen sì, ngạc nhiên hỏi: “Chuyện gì thế? Đang khỏe mạnh, uống thuốc làm gì?”

Đôi mắt của Tả Ý đỏ hoe, cúi đầu khẽ đáp: “Đêm hôm trước nương nương sốt cao, mê man bất tỉnh gần hai ngày rồi”.

Tôi chờ người một lúc rồi mới bừng tỉnh.

Thảo nào tôi cứ có cảm giác mình đã ngủ một giấc rất dài, không ngờ là bị ốm.

Đây là lần ốm nặng đầu tiên kể từ sau khi tôi đến thế giới này, phải nằm trên giường liền mấy ngày mới hồi phục, tới khi nhũ mẫu mang con gái đến chơi thì nó đã sắp không nhận ra tôi nữa rồi, vừa được tôi ôm đã khóc ré lên.

Tôi chợt nhận ra, chăm sóc con bé kiểu này không được. Dù thế nào thì nó cũng là đứa con do tôi rút ruột đẻ ra, nếu cứ giao nó cho người khác thì không chừng lớn lên nó còn chẳng biết tôi là ai ấy chứ.

Nghĩ vậy nên tôi bắt đầu dành nhiều thời gian cho con bé, ngày nào cũng chơi với nó, chỉ đến buổi tối mới để cho nhũ mẫu bế vào nuôi các ru ngủ.

Trong khoảng thời gian này Tề Thịnh cũng tới mấy lần, vẫn như trước, đến thăm con bé một lúc rồi đi, mấy lần gặp tôi cũng tỏ ra rất bình thản.

Có lần tôi và Tả Ý cùng đỡ con bé há miệng ra xem nó đã mọc răng chưa, nhưng đỡ cả nửa ngày mà nó vẫn ngậm chặt miệng không chịu mở ra.

Đúng lúc chưa tìm ra cách nào thì Tề Thịnh đứng sau tôi từ bao giờ tiến lên, đưa tay ra đỡ lấy cằm dưới của con bé, khẽ bóp một cái, bé con liền mở to miệng ra.

Tề Thịnh bình thản nói: “Nhìn đi”.

Chà, động tác này anh ta phải làm bao nhiêu lần thì mới thuần thục được như thế chứ!

Động tác thành thục của anh ta khiến tôi sững ra một lúc, đến khi định thần lại mới cuống quýt kêu lên: “Buông tay ra! Buông tay ra!”.

Con bé trong lòng tôi cũng vô cùng phối hợp mà khóc toáng lên.

Tề Thịnh từ từ buông tay ra, nét ngưng ngừng xuất hiện trên khuôn mặt trước giờ vẫn rất điềm tĩnh.

Tôi không biết nói gì, cúi xuống dịu dàng đỡ con bé thôi khóc. Khó khăn lắm mới làm nó nín khóc, bé con lại trưng ra bộ mặt tủi thân, vươn tay về phía Tề Thịnh...

Khóe môi Tề Thịnh thoáng nét cười, đưa tay ra đón lấy con bé từ lòng tôi, còn liếc tôi một cái, ánh mắt không giấu được vẻ đắc ý.

Tôi trong lòng thì mừng con bé này chẳng có lương tâm gì, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười như không có gì.

Nhờ con bé nên bầu không khí ấm áp hơn, quan hệ bị rạn nứt giữa tôi và Tề Thịnh cũng nhanh chóng được hàn gắn. Đến hạ tuần tháng Hai, Tề Thịnh cuối cùng gỡ bỏ lệnh quản chế đối với cung Hưng Thánh.

13. Chương 13: Xứng Danh Hoàng Hậu Tốt!

Tôi “vừa mới khỏi ốm” đã lập tức vào cung Thái hoàng thái hậu vấn an. Thái hoàng thái hậu mỉm cười đón hậu, gọi tôi đến bên rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay tôi, nói với vẻ thương xót: “Hoàng hậu dạo này gầy đi nhiều đấy, cần phải ăn uống nghỉ ngơi cho tốt nhé”.

Tôi cúi đầu làm ra vẻ hiền thực khẽ gật đầu.

Thái hoàng thái hậu nói tiếp: “Gần đây triều đình quyết định dùng vũ lực áp chế Vân Tây, Hoàng thượng tuổi còn trẻ, chỉ chú ý đến tranh đấu, lúc bận rộn sẽ không quan tâm tới long thể của mình, Hoàng hậu cũng phải để ý chăm sóc Hoàng thượng nhiều hơn”.

Tôi vẫn tiếp tục gật đầu, trong lòng thì chẳng quan tâm gì. Đã có Giang thị trong cung Đại Minh, chắc chắn long thể và tinh thần của Tề Thịnh phải được chăm sóc thoải mái để chịu rồi. Dù nghĩ vậy nhưng tôi chẳng dám nói ra, nếu để Thái hoàng thái hậu biết “yêu nữ” đã hại Triệu vương bây giờ lại đang ở bên cạnh Tề Thịnh, không chừng bà già này đích thân xông đến cung Đại Minh trừ “yêu” ấy chứ.

Mà lần này thì chắc chắn không đơn giản chỉ là một một bát thuốc phá thai như trước rồi.

Thái hoàng thái hậu dặn dò rất lâu rồi mới thả tôi đến cung Thái hậu vấn an, ra vẻ thuận miệng bảo: “Hai ngày trước Thái hậu còn nhắc đến đường muội của Hoàng hậu, nói rằng cô bé đó không chỉ dung mạo xinh xắn mà tính nết cũng tốt, muốn thay Lão cửu hồi cưới. Lần này Hoàng hậu tới, thế nào Thái hậu cũng sẽ hỏi thăm về cô bé ấy. Con không nên khiêm tốn, có sao cứ nói đấy, ta cũng mong sớm được nhìn thấy Lão cửu cưới vợ”.

Tôi hiểu ý của Thái hoàng thái hậu, kính cẩn gật đầu: “Thần thiếp hiểu rồi ạ”.

Đến cung Thái hậu, quả nhiên Tổng thái hậu nhắc đến con gái của Trương Linh, nhưng lại không hỏi ý kiến tôi mà chỉ thông báo theo trách nhiệm, nói là đã lệnh cho người của Trương gia đi Tịnh Dương đón cô bé kia, hy vọng sau khi đưa về Thịnh Đô, tôi có thể dùng tư cách chị cả đón cô vào cung chơi mấy ngày.

Tình hình quả nhiên hoàn toàn theo đúng kế hoạch mà Tề Thịnh đã vạch ra.

Trong lòng tôi không khỏi cảm thấy có chút mất mát. Nhà xí huynh cuối cùng cũng vứt bỏ tôi. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thấy cũng đúng, hợp tác vì lợi ích mà, ai chẳng có lúc lo lắng bất an, phải thông cảm cho sai lầm của tuổi trẻ.

Vấn đề là làm thế nào mới sửa chữa được sai lầm đó!

Vừa về đến cung Hưng Thánh đã thấy nha đầu Lục Ly đang đợi.

Sau phút ngạc nhiên, phản ứng đầu tiên của tôi là sai Tả Ý khẩn trương đưa Lục Ly đi. Nha đầu này lại còn dám đường hoàng vào cung thế này, lá gan xem ra cũng không nhỏ chút nào!

Lục Ly quả nhiên rất bình tĩnh, quỳ gối xuống hành lễ, nói: “Thần thiếp khấu kiến Hoàng hậu nương nương”.

Tôi phát hiện ra cách xưng hô của cô không giống trước, không phải nô tì mà là thần thiếp. Như vậy nghĩa là cô đã chấp nhận thân phận Nhũ nhân của Triệu vương rồi. Tôi cười cười, hỏi: “Ngươi đến đây bằng cách nào?”.

Lục Ly cúi đầu xuống, khẽ nói: “Hoàng thượng cho gọi Triệu vương điện hạ vào cung hỏi chuyện, thần thiếp vì nhớ Hoàng hậu nương nương nên đi cùng Triệu vương ạ”.

Mặc dù giọng Lục Ly rất bình tĩnh nhưng tôi lại nhìn thấy những giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống trước mặt cô, nhanh chóng tạo thành một vũng nước nho nhỏ đọng trên gạch đá màu xanh.

Tôi thở dài, muốn rút khăn tay đưa cho Lục Ly nhưng sờ mãi chẳng thấy đâu, đành phải chìa tay về phía Tả Ý, lúc này mới có khăn tay mà đưa ra: “Khóc cái gì, không phải ta vẫn rất tốt đó sao?”.

Câu này nói xong thì hay rồi, Lục Ly cầm ngay lấy chiếc khăn tay che miệng rồi khóc òa.

Tôi chẳng biết làm sao, định kiên nhẫn đợi cô khóc một lúc cho hả rồi mới nói chuyện, nhưng đợi mãi mà vẫn chưa thấy Lục Ly nghỉ giữa hiệp, tôi đành phải ngẩng đầu nhìn về phía cửa điện, kêu to: “Hoàng thượng”.

Người Lục Ly lập tức cứng đờ, ngừng khóc, hoảng sợ nhìn ra ngoài cửa.

Tôi hài lòng gật đầu, hỏi: “Triệu vương đối với ngươi tốt chứ?”.

Lục Ly có vẻ giận vì tôi lừa cô, nhìn tôi bằng đôi mắt đỏ hoe.

Tôi không nhịn được cười, nói: “Triệu vương là người tốt, gả cho anh ta ngươi sẽ không phải chịu thiệt đâu”.

Lục Ly đáp với vẻ bất cần: “Dù sao cũng đã gả đi rồi, lấy gà theo gà, lấy chó theo chó”.

Hay cho câu “lấy gà theo gà, lấy chó theo chó”! Cũng không biết Triệu vương nghe được sẽ nghĩ gì.

Đang cảm thán thì Triệu vương tiến vào với vẻ tức giận, tôi bất giác giật mình, tai của Triệu vương xem ra cũng dài thật, không lẽ anh ta đứng ở ngoài điện đã nghe được câu nói này?

Triệu vương hành lễ qua loa với tôi rồi thô lỗ ngồi xuống ghế nói to: “Tức chết đi được, tức chết đi được”.

Lục Ly đã đứng lên từ lâu, cực kì nịnh bợ bưng chén trà đưa cho Triệu vương, dịu dàng khuyên nhủ: “Vương gia uống chén trà cho đỡ khát đã, có chuyện gì từ từ hãy nói”.

Tôi lườm Lục Ly với ánh mắt coi thường, quay sang hỏi Triệu vương: “Thế nào rồi?”.

Triệu vương uống một hơi cạn chén trà rồi mới kể chuyện hôm nay Tề Thịnh cho gọi mình đến cung Đại Minh. Thực ra đây chỉ là một chuyện vớ vẩn, người đánh xe ngựa của Triệu vương lúc ra khỏi phủ hơi ngang ngược, đã đánh anh rể thứ hai của cậu em vợ của hàng xóm nhà một viên Ngự sử.

Không ngờ lại đụng phải tổ ong vò vẽ!

Viên Ngự sử kia không chịu, dâng tấu tố cáo Triệu vương dung túng cho thuộc hạ hành hung, tấu chương viết dài lê thê, mắng Triệu vương từ đầu đến chân nhưng tuyệt nhiên không dùng một từ tục tĩu nào.

Chỉ là chuyện mấy tên hầu đánh nhau thôi mà, ở Vân Tây còn hàng nghìn hàng vạn người vũ trang đầy đủ đánh nhau kia kìa, nhà nước không phải lo cơm lo gạo chắc! Tề Thịnh ban đầu chẳng để ý, muốn hai bên nhường nhịn nhau cho yên chuyện. Chẳng ngờ viên Ngự sử kia không chịu, sau mấy lần dâng sớ không nhận được hồi âm, đã trực tiếp dẫn mấy “huynh đệ” đến thẳng cung Đại Minh.

Tề Thịnh hết cách, đành cho gọi Triệu vương vào cung rồi mắng té tát trước mặt mọi người, đồng thời yêu cầu phải thanh toán tiền thuốc men cho người bị đánh. Chỉ có như vậy mới xoa dịu được viên Ngự sử kia.

Triệu vương rất phẫn nộ, chuyện bé như con kiến thể mà cũng đem ra đánh giá nhân phẩm của anh ta. Phụ xe đánh nhau với người khác thì liên quan quái gì đến nhân phẩm của anh ta cơ chứ?

Lục Ly nghe thấy vậy cũng rất bất bình: “Toàn một lũ vô công rồi nghề, cả ngày chỉ biết ăn cho đầy bụng rồi đi chọc phá người khác. Nếu là thiếp thì chẳng cần mất công cãi nhau làm gì, cứ dùng bao vải trùm kín đầu rồi đánh cho chúng một trận!”.

Nghe Lục Ly nói vậy, tôi và Triệu vương liền im lặng.

Này! Cô tưởng tên Ngự sử kia cũng dễ đánh như Triệu vương sao?

Lục Ly sợ hãi nhìn Triệu vương rồi lại nhìn tôi, ngoan ngoãn cúi đầu xuống.

Cơn tức giận của Triệu vương vốn đang đầy đầu lập tức biến sạch, thở dài nói: “Lục Ly này, không phải chuyện gì cũng có thể dùng vũ lực để giải quyết được”.

Hết như nàng dâu mới về nhà chồng, Lục Ly cúi đầu im lặng, chỉ liên tục gật đầu.

Tôi nhìn thấy dáng vẻ đó của Lục Ly thì có phần thương hại, đành giả bộ ho nhẹ hai tiếng, hòa giải: “Không còn sớm, ta không giữ các người ở lại dùng bữa nữa, mau về đi cho sớm”.

Triệu vương không nói gì, dẫn cô dâu của mình rời khỏi cung, trước lúc rời đi còn nói với tôi: “Hoàng tẩu này, sáng nay vừa ngủ dậy Hoàng thượng đã lập tức triệu kiến quần thần, chỉ sợ bữa trưa cũng không kịp ăn. Hoàng tẩu nếu rảnh rồi thì đến cung Đại Minh đi”.

Triệu vương đột nhiên đưa ra ý kiến đó khiến tôi không khỏi bất ngờ. Nhìn kỹ nét mặt của anh ta chẳng thấy có gì bất thường, tôi đành gật đầu cho xong.

Sau khi tiễn hai người họ ra về, tôi cho gọi Tả Ý lại hỏi: “Trong bếp có nấu cháo không?”.

Tả Ý nghĩ tôi muốn ăn cháo bèn trả lời: “Có ạ, hôm nay có cháo táo đỏ hoa bách hợp và cháo củ mài hạt sen, nướng nướng muốn dùng loại nào ạ?”.

Tôi nghĩ một lúc rồi kêu Tả Ý mang một nồi cháo củ mài hạt sen lên, cùng tôi đến cung Đại Minh xem thế nào.

Cung Đại Minh ở phía nam của cung Hưng Thánh, cách đó không xa lắm, đi một lúc đã đến nơi.

Vì tôi ít đến cung Đại Minh nên nội thị canh ở cửa cung nhìn thấy tôi thì vô cùng ngạc nhiên, vội chạy lại vắn an sau đó định quay vào trong để thông báo.

Tôi ngăn anh ta lại, hỏi: “Hoàng thượng vẫn còn đang nghị sự sao?”

Nội thị kia gật đầu, đáp: “Hoàng thượng triệu Sở vương diện hạ và mấy vị đại thần đến bàn về chuyện ở Vân Tây.”

Nghe nói Nhà xí huynh cũng ở trong đó, tôi bỗng thấy hơi ngạc nhiên, bèn bảo Tả Ý đưa nồi cháo hạt sen cho người nội thị kia, nói: “Người mang nồi cháo này vào trong, ta vào Thiên điện bên kia, đợi Hoàng thượng xong việc hãy nói”.

Nói xong tôi liền quay người đi sang phía Thiên điện, bước đến cửa đột nhiên phát hiện nội thị kia vẫn đi theo phía sau, dường như có điều gì đó rất muốn nói nhưng rồi lại thôi.

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Sao thế?”.

Tên nội thị kia ấp a ấp úng nói không lên lời, chỉ nhìn vào phía trong điện.

Tôi nhìn theo ánh mắt của anh ta, lập tức hiểu rõ sự tình. Giang thị với bộ đồ cung nữ đang đứng trong điện, dáng người thanh tú đó quả thực không thể không yêu!

Tôi hơi ngập ngừng rồi bước vào trong điện với vẻ mặt bình tĩnh.

Giang thị cười nhạt rồi hơi gập người cúi chào tôi: “Hoàng hậu nương nương”.

Tôi khẽ gật đầu, nhìn thấy tên nội thị kia vẫn bê nồi cháo đứng bên ngoài với vẻ mặt đầy lo lắng, tôi hỏi: “Sao vậy? Còn việc gì nữa à”.

Thần sắc tên nội thị kia vô cùng quẫn bách, một mực lắc đầu.

Nghĩ một lát, tôi quay đầu lại hỏi Giang thị: “Nàng có đói không? Có muốn ăn bát cháo không? Cháo hạt sen củ mài, nấu khá lâu rồi, rất thơm ngon đấy”.

Giang thị hơi sững ra, còn tên nội thị kia thì run rẩy, suýt nữa làm đổ nồi cháo.

Cháo hạt sen củ mài được nấu suốt hai canh giờ, tốn không ít lửa, tôi sợ tên nội thị kia làm đổ, vội kêu Tả Ý đón lấy rồi căn dặn tên nội thị: “Người dẫn Tả Ý sang bên kia, nếu thấy Hoàng thượng và mọi người nghỉ giải lao thì dâng ổi người một bát để lót dạ nhé”.

Tên nội thị miệng thì vâng dạ nhưng không hiểu sao chân lại vẫn không di chuyển, chỉ đưa mắt liếc trộm Giang thị.

Thấy tình thế như vậy, biết là mình không sai được hần ta, tôi đành phải quay sang nói với Giang thị: “Hay là nàng cùng vào điện với anh ta đi?”.

Giang thị lắc đầu, nói với tên nội thị kia: “Người đi đi. Hoàng hậu nương nương ở đây đã có ta hầu hạ rồi”.

Tên nội thị nghe vậy mới quay người dẫn Tả Ý đi.

Trong điện chỉ còn tôi và Giang thị. Sau một lúc im lặng, tôi hỏi một câu băng quơ: “Cô nương... họ gì?”.

Giang thị ghen lại một lúc rồi mới đáp với vẻ bình thản: “Thưa Hoàng hậu, thiếp họ Tô”.

Họ Tô? Nói như vậy là đổi theo họ của mẹ rồi.

Tôi đưa mắt nhìn kỹ Giang thị, thấy vóc dáng mặc dù vẫn khô khan như trước, có điều sắc mặt đã hồng hào hơn. Giờ đây mặc dù ăn vận như một cung nữ nhưng thái độ rất tự nhiên, đúng mực, chẳng khác gì phong thái của một vị đại tướng.

Đóng được vai người phụ nữ yếu đuối, đóng được vai vương phi, rồi bây giờ là vai cung nữ. Quả là một nhân tài đa năng.

Tôi có ý mời Giang thị vào hậu cung để phát triển sự nghiệp, liền thăm dò: “Tô cô nương có quen với cuộc sống ở đây không?”.

Giang thị khẽ nhếch miệng: “Có gì mà quen hay không quen ạ, Hoàng thượng bảo thiếp ở đâu thì thiếp ở đó thôi ạ”.

Chưa nói được mấy câu đã lòi Tề Thịnh vào, sợ tôi không biết quan hệ giữa cô ta và Tề Thịnh thế nào chắc?

Tôi thở dài, chân thành khuyên cô ta: “Ánh Nguyệt, cô cứ không danh không phận ở bên cạnh Hoàng thượng như vậy đâu phải là kẻ sách lâu dài. Hãy cùng ta quay về hậu cung, phía Thái hoàng thái hậu và Thái hậu đã có ta lo, nhất định có thể cho cô một danh phận”.

Giang thị nhìn tôi trong chốc lát rồi cười mỉa mai, nói: “Hoàng hậu nương nương, có danh có phận thì sao nào? Bị giam lỏng trong chốn hậu cung tranh sủng với các phi tần khác. Mỗi ngày chờ mong Hoàng thượng lâm hạnh, trở thành một trong những người đàn bà của Hoàng thượng ư? Cảm ơn Hoàng hậu nương nương đã có ý tốt, nhưng Ánh Nguyệt không muốn”.

Lời nói quả thật chẳng dễ nghe chút nào!

Tôi im lặng, thấy cô ta cũng không đủ bình tĩnh, hòa nhã để nói chuyện với mình, tôi dứt khoát không phí lời nữa.

Vừa ngồi được ít phút thì Tả Ý đi từ ngoài vào, liếc nhìn Giang thị rồi mới ghé vào tai tôi nói: “Hoàng thượng và mấy vị đại nhân đã dùng cháo, khi nô tì mang cháo vào thì cũng sắp kết thúc rồi. Theo nô tì, chỉ bằng nương nương hãy qua đó, nhân tiện gặp mấy vị đại nhân kia luôn”.

Nói xong, Tả Ý còn nháy mắt với tôi.

Tôi vô cùng đồng tình với lời nói của Tả Ý. Vẫn chưa đến thời đại làm việc tốt không cần lưu danh, hơn nữa tôi cũng không có thói quen viết nhật ký. Tôi gật đầu, không quan tâm đến Giang thị nữa, vội đứng dậy theo Tả Ý ra khỏi điện.

Tả Ý canh thời gian vừa chuẩn, khi tôi đến cửa Chính điện thì đã thấy mấy vị đại thần kia lần lượt đi ra. Tôi vội dừng chân, bước sang bên cạnh nhường đường, rồi làm theo hình mẫu các vị đệ nhất phu nhân, mỉm cười chào họ.

Đi đầu là Tể tướng đương triều, đằng sau là một dãy Thượng thư, nhóm người này vừa ăn cháo của Hoàng hậu tôi đây mang đến nên đều có vẻ e ngại, vội tiến lên phía trước hành lễ với tôi.

Tôi nhanh chóng miễn lễ cho họ, hỏi han vài câu rồi mới để họ đi.

Nhà xí huynh ra muộn hơn ít phút, là người sau cùng, nhìn thấy tôi thì khẽ mỉm cười, nói bằng giọng ôn tồn: “Hoàng tẩu”.

Đã lâu không gặp, Nhà xí huynh vẫn phong độ như xưa, anh tuấn tiêu sái.

Tôi định nói với Nhà xí huynh mấy câu nhưng lại ngại những người ở đây, đành phải gật đầu qua loa, nói: “Sở vương điện hạ vất vả rồi”.

Nhà xí huynh hơi cúi người, trả lời: “Trách nhiệm của thần, không dám nhận xứng hai chữ vất vả”.

Tôi ngừng một lúc, lại hỏi: “Lâu rồi không gặp Dương Nghiêm, anh ta vẫn còn ở Thịnh Đô chứ?”.

Miệng của Nhà xí huynh khẽ nhếch: “Vẫn còn, anh ta luôn muốn được vào cung thăm Hoàng tẩu, còn nói là thứ mà Hoàng tẩu muốn đã tìm thấy rồi...”.

Nhà xí huynh vừa nói đến đây thì nội thị đã đứng ở cửa gọi to: “Nương nương, Hoàng thượng mời nương nương vào ạ”.

Nhà xí huynh ngừng lời, cười với tôi một cái, chấp tay hành lễ rồi mới quay người đi.

Tôi ổn định lại tâm trạng một chút rồi theo nội thị kia vào trong điện.

Nội thị trong điện rất ít, Tề Thịnh đang ngồi ở phía sau ngự án xem tấu sớ, nghe tiếng tôi vào thì chỉ ngược lên một chút rồi lại dán mắt vào bản tấu đang cầm trên tay, thần nhiên hỏi: “Cháo là do nàng nấu sao?”.

Tôi hơi sững, lập tức hiểu ra. Để giúp tôi lấy lòng Tề Thịnh, Tả Ý đã nói nôi cháo do đích thân Hoàng hậu nấu. Tôi vội gật đầu, trả lời: “Vâng”.

Tề Thịnh nói tiếp: “Hơi ngọt một chút, lần sau cho ít đường thôi”.

Lần sau? Tôi còn đang chờ ra thì Tề Thịnh đã ngẩng mặt lên nhìn về phía tôi, hỏi: “Có chuyện gì sao?”.

Tôi lấy lại bình tĩnh: “... Không có gì”.

Thế là, Tề Thịnh lại cúi đầu xuống.

Tôi thấy Tề Thịnh chuyên tâm như thế thì cảm thấy mình đứng đây thật bất tiện, bèn nói: “Hoàng thượng đang bận, thần thiếp xin phép về trước”.

Tề Thịnh không ngẩng đầu lên, chỉ thờ ơ “ừm” một tiếng.

Tôi vội quay người đi ra, khi sắp đến cửa thì nghe thấy Tề Thịnh đột nhiên nói: “Vân Tây đang dùng binh, ngân khố eo hẹp, Hoàng hậu cũng nên xem xét việc cắt giảm chi tiêu ở hậu cung để làm gương cho dân chúng”.

Tôi ngớ ra một chút, quay người lại cung kính đáp một tiếng “vâng” rồi mới rời đi.

Ra khỏi cung Đại Minh, Tả Ý vẫn luôn đi sau tôi vài bước bỗng tiến lên trước, giọng không giấu được sự phẫn khích: “Nương nương, nương nương, Hoàng thượng nói ngày mai nương nương lại đến đây”.

Tôi vẫn đang suy nghĩ về câu nói kia của Tề Thịnh, nghe vậy liền dừng bước, quay đầu ngạc nhiên nhìn Tả Ý: “Hoàng thượng nói thế lúc nào?”.

Tả Ý gạt đầu quả quyết: “Chính Hoàng thượng nói lần sau mà, lần sau đây!”.

Từ lúc nào mà “lần sau” trở thành từ đồng nghĩa với “ngày mai” rồi?

Tôi thật không biết phải nói gì. Nhìn nét mặt Tả Ý vui vẻ như vậy lại không nỡ làm cụt hứng của cô, đang khó xử thì tôi đột nhiên nghĩ ra biện pháp cắt giảm chi tiêu của hậu cung, cân nhắc một hồi, tôi nói với Tả Ý: “Cũng tốt, từ ngày mai trở đi, mỗi ngày người sẽ được vào cung Đại Minh đưa đồ một lần”.

Tả Ý ngạc nhiên: “Nương nương không đi ư?”.

Tôi cười: “Ta là Hoàng hậu, lần nào cũng đích thân đi làm sao được, có người là được rồi”.

Nha đầu này thấy tôi nói có lý liền nghiêm túc gạt đầu, ngày thứ hai quả nhiên lại mượn danh nghĩa của tôi, mang một nồi cháo vào cung Đại Minh.

Ngày thứ ba, ngoài Tả Ý ra, còn có Hoàng hiền phi cũng nấu canh đích thân mang đến.

Ngày thứ tư, Trần thực phi, Lý chiêu nghi... cũng gia nhập vào đội ngũ đưa đồ vào cung.

Ngày thứ năm, đội ngũ đưa cơm vào cung Đại Minh càng hoành tráng hơn...

Ngày thứ sáu, Tề Thịnh cuối cùng cũng nổi giận.

Tôi bị Tề Thịnh gọi đến, dùng lời lẽ bóng gió, mỉa mai mắng ột trận. Vừa trở về cung Hưng Thánh với vẻ mặt đầy phẫn nộ, tôi lập tức gọi ngay Tả Ý: “Mau, gọi tất cả cái đám nữ nhân không biết thân biết phận kia đến đây cho ta”.

Tả Ý nhìn sắc mặt tôi không tốt, chẳng dám nói lời nào liền chạy vội đi.

Tôi ngồi lên ghế nhắm mắt lại, trầm nghĩ lát nữa nhất định sẽ mắng cho bọn Hoàng hiền phi một trận, dù thế nào thì cũng phải trút hết cơn bực tức từ chỗ Tề Thịnh ra đã, sau đó mới cân nhắc xem làm thế nào để giải quyết gọn gàng những chuyện cần làm.

Nhưng khi đối diện với đám đàn bà yếu đuối, mỏng manh kia, tôi thật không cách nào chửi mắng được, đành phân tích những điểm chưa tốt cho họ, cuối cùng mới thở dài một hơi, nói: “Thế nào, đầu óc đã minh mẫn hơn chưa? Sao không nghĩ đến đem dâng loại bánh này trái kia, cứ nhất thiết phải là cháo với canh làm gì? Lại còn cười! Nói người đấy, đến canh đậu giò heo người cũng dám dâng lên Hoàng thượng, người cho là Hoàng thượng đang ở cữ à?”.

Hoàng hiền phi vội lấy khăn che miệng, cúi đầu ngoan ngoãn: “Thần thiếp biết sai rồi ạ”.

Mấy người còn lại cũng đều thành thật nhận lỗi.

Thấy thái độ thành khẩn của họ, tôi vui vẻ gạt đầu. Biết sai là tốt rồi, vấn đề còn lại là làm thế nào để “sửa”.

Trước tiên tôi nhấn mạnh ý chính “Quốc có quốc pháp, gia có gia quy”, sau đó phân tích một chút về tình hình nghiêm trọng “Vân Tây đang chiến tranh, đất nước lại không giàu có”, tiếp đó mới triển khai vấn đề “phương pháp dâng đồ ăn lên Hoàng thượng của các cung”, sau khi sắp xếp cụ thể xong thì lại mở rộng đến chủ đề kiến thiết hậu cung trong tương lai.

Mọi người đều lắng nghe rất say sưa.

Đến khi nghe tôi đề cập đến “Quy định luân phiên hầu hạ Hoàng thượng”, Lý Chiêu nghi hết sức chăm chú, một ngụm trà cũng không uống, chỉ bưng cốc trà ngậy người ra nhìn tôi.

Trần thực phi mở to đôi mắt hạnh, ngạc nhiên hỏi tôi: “Hoàng hậu nương nương, người nói sau này các cung phải bình đẳng, lần lượt chăm sóc Hoàng thượng?”.

Tôi nghiêm túc gật đầu: “Gia hòa vạn sự hưng, chỉ cần hậu cung yên ổn, Hoàng thượng mới có thể chuyên tâm lo việc triều chính. Mọi người đều nói muốn hậu cung yên ổn, chị em thương yêu lẫn nhau, nhưng sự yên ổn và thương yêu này từ đâu mà có? Nói thẳng ra chính là ‘ân huệ cùng hưởng’. Mọi người đều là con gái nhà lành, chẳng ai muốn vào cung trở thành quả phụ sống cả. Nếu mục đích đã như nhau, vậy thì không thể để người này chết khô, người kia chết úng được”.

Những lời này mặc dù hơi thô nhưng lại dễ hiểu, vì vậy vừa nghe xong, mắt của các phi tần đều sáng như sao.

Hoàng hiền phi căng thẳng nhìn chăm chăm vào tôi, hỏi: “Hoàng hậu nương nương nói như vậy là đã có sắp xếp rồi?”.

Chuyện này tôi đã suy nghĩ mấy hôm, nhưng quả thực mới ở dạng khái quát, giờ nghe Hoàng hiền phi hỏi, tôi liền trả lời: “Thật ra cũng có một cách rồi, nhưng chưa được hoàn thiện lắm. Ta nói ra, các người góp ý thêm nhé”.

Tôi chưa nói dứt lời thì tất cả đã đồng thanh kêu lên: “Nương nương mau nói đi ạ”.

Tôi cười cười, cố ý từ tốn uống một ngụm trà, đợi đến khi vẻ mặt cả bọn đều lộ vẻ nôn nóng mới lên tiếng: “Hoàng thượng của chúng ta là người biết tiết chế, tính đi tính lại thì người có danh phận trong cung cũng chỉ là mấy người các người thôi. Chúng ta không phân biệt địa vị lớn nhỏ, cứ lần lượt thay phiên nhau, mỗi người một hôm, mỗi người sẽ ở lại với Hoàng thượng hai ngày, như vậy vừa đủ mười ngày. Trước mắt Hoàng thượng sẽ bận nên ít đến hậu cung, nhưng sau này không thể lúc nào cũng bận rộn như thế được. Chúng ta phải xây dựng việc này thành một chế độ, Hoàng thượng không đến hậu cung thì thôi, đến rồi thì cứ dựa theo lịch đã phân mà thực hiện. Còn chuyện các cung có nhận được ân huệ của Hoàng thượng hay không thì... cần xem bản lĩnh của các người thế nào”.

Nói xong, trong điện yên lặng. Mãi một lúc lâu sau Hoàng hiền phi mới ngẩng khuôn mặt đỏ bừng lên, hỏi: “Những lời nương nương nói là thật chứ ạ?”.

“Thật, đương nhiên là thật rồi, còn thật hơn cả vàng ấy chứ”, tôi cười.

Lý Chiêu nghi suy nghĩ một lát, vẻ mặt sợ hãi hỏi: “Nếu sau này có người mới tiến vị thì làm thế nào ạ?”.

“Đương nhiên là thêm vào danh sách rồi, xếp theo thứ tự. Còn chúng ta, vừa không nên ức hiếp người mới, cũng không nên phụ lòng người cũ. Các người thấy có đúng không?”.

Hoàng hiền phi và Lý Chiêu nghi tuổi đời lớn hơn vội gật đầu.

Trần thực phi có lẽ học toán không tốt, này giờ vẫn luôn im lặng cúi đầu đếm đếm ngón tay, lúc này mới tính toán xong, mừng rỡ hỏi tôi: “Nương nương, nói vậy thì mỗi tháng mỗi người bọn thần thiếp đều có ba ngày chăm sóc Hoàng thượng?”.

Tin mới thật đấy! Giờ người mới hiểu ra à?

Tôi cười cười, tổng kết lại: “Trước mắt cứ như vậy đã, sau này nếu có người mới thì số ngày chăm sóc Hoàng thượng sẽ có một vài thay đổi”.

Vương chiêu dung vốn kiêu lời nay cũng lên tiếng: “Được Hoàng hậu nương nương yêu thương như vậy, bọn thần thiếp rất lấy làm cảm kích, có điều Hoàng hậu nương nương không thể xếp ngang hàng với bọn

thần thiếp được. Nương nương là chủ hậu cung, lẽ tất nhiên phải có sự đối đãi khác với bọn thần thiếp mới đúng”.

Tôi vội xua tay: “Làm bất cứ việc gì thì điều kiêng kỵ nhất là có ngoại lệ. Ta là Hoàng hậu thì càng phải làm gương, không thể phá bỏ quy định”.

Đám Hoàng hiền phi thở phào một hơi, sợ tôi đổi ý liền vội vàng cùng tôi vạch ra kế hoạch chi tiết.

Nhân đây, tôi cũng đưa ra kế hoạch cắt giảm chi tiêu của hậu cung để thảo luận: sắp xếp công việc cho năm sau, dự trù ngân khố, điều động nhân lực... Nhờ sức nóng của “Quy định luân phiên hầu hạ Hoàng thượng”, các vấn đề sau đều được giải quyết nhanh chóng.

Quả là một khi đã đồng lòng thì việc gì cũng làm được!

Nhưng vì còn thiếu kinh nghiệm chủ trì một cuộc họp hội phụ nữ quy mô lớn, đến gần cuối thì tôi có phần không khống chế được tình hình, một lúc sau đã bị đám phi tần làm cho ù cả tai, đến đầu cũng phát đau. Kết thúc cuộc họp, hai tai tôi toàn những âm thanh ù ù.

Trong cuộc họp, Tả Ý đã mấy lần ra hiệu cho tôi nhưng tiếc là vẫn chưa có cơ hội lên tiếng, đợi khi tôi nhớ đến, định giúp cô đi cửa sau một chút thì không biết cô đã bị đẩy đến chỗ nào rồi.

Cứ thế, ồn ào náo nhiệt hơn nửa ngày, Đại hội hậu cung lần thứ nhất cuối cùng đã thành công tốt đẹp. .

Tổng kết lại, đây là một đại hội đoàn kết, là một đại hội thành công. Thông qua đại hội này, cả hậu cung lần đầu tiên đoàn kết bên cạnh Hoàng hậu là tôi.

Tả Ý lúc này mới có cơ hội nói chuyện riêng với tôi, mặt đầy lo lắng, trách: “Nương nương! Người sao lại hồ đồ vậy! Hoàng thượng nhất định sẽ tức giận. Hoàng thượng tuyệt đối không có khả năng lần lượt qua đêm tại các cung được! Chuyện này dù sao cũng phải hỏi ý kiến của Hoàng thượng trước mới được!”.

Kết thúc mỗi câu nói của Tả Ý đều là chữ “được” thể hiện rõ ràng cảm xúc mạnh mẽ của cô.

Tôi cười, chẳng thèm để ý: “Đây mới chỉ là ý định thôi, chưa thực hiện. Hơn nữa, người thấy Tề Thịnh gần đây có qua đêm ở hậu cung sao?”.

Tả Ý suy nghĩ, lắc đầu: “Trước mắt chiến sự Vân Tây đang căng thẳng, Hoàng thượng hằng ngày đều ngủ ở cung Đại Minh”.

Tôi gật đầu: “Đúng thế. Vậy người còn lo lắng gì nữa?”.

Tả Ý nghẹn lời, không nói được gì.

Tôi đứng dậy đi vào trong điện, an ủi Tả Ý với vẻ vô cùng chắc chắn: “Việc chi tiêu của hậu cung bỗng chốc cắt giảm nhiều như thế, dù gì cũng phải để mọi người nếm chút ngọt ngào đã. Yên tâm đi, Tề Thịnh sẽ không vì chuyện này mà tính toán với ta đâu”.

Sự thật chứng minh, Tề Thịnh quả thật không vì chuyện này mà tính toán với tôi, bởi vì anh ta căn bản không có ý định ngủ lại hậu cung.

Bọn Hoàng hiền phi cảm động vô ích mấy ngày rồi mới phát hiện ra “Quy định luân phiên hầu hạ Hoàng thượng” chỉ là miếng bánh treo trên không, đến lúc này thì người hầu trong cung đã giảm bớt, tiền riêng trong túi xuất ra quyền góp rồi, quần áo trang sức trong người cũng ít đi, cơm trắng trong bát thì sắp bị đổi thành bánh ngô nhân rau.

Bọn họ cuối cùng cũng nổi giận.

Vừa đúng lúc sang xuân, tháng Ba trời trong nắng ấm, chim bay cỏ mọc tốt tươi, vạn vật sinh sôi nảy nở, thế là cơn thịnh nộ của các vị phi tần cũng ngày càng mạnh mẽ dữ dội hơn. Tôi chống đỡ không nổi, đành mang theo Tả Ý đến cung Đại Minh tìm Tề Thịnh.

Tề Thịnh nghe tôi nói rõ mục đích đến gặp thì lông mày dựng lên, nhìn tôi, hỏi: “Nàng bảo trăm đến hậu cung dẹp yên bọn họ sao?”.

Đúng hơn là phải là “an ủi” nhưng quả thực tôi không dám dùng từ này, chỉ hết sức cẩn thận nói: “Chủ yếu là để Hoàng thượng thư giãn một chút, cả ngày vui đầu vào chính sự sẽ không tốt cho long thể...”.

Tề Thịnh không nói gì, chỉ ném bản tấu trong tay xuống bàn, mệt mỏi tựa ra đằng sau ghế, hơi ngẩng mặt lên, như cười như không nhìn tôi.

Tôi không dám nói tiếp, dừng lại một lúc, đổi giọng: “Tuổi xuân của con gái ngắn ngủi, một khi cảnh xuân tươi đẹp qua đi, chỉ sợ ngày càng khó coi. Bọn Hoàng thị lại là những người đã đi theo Hoàng thượng từ ngày còn là Thái tử, không có công trạng gì nhưng cũng không ít cực khổ. Hoàng thượng cho dù không thích họ thì cũng thương tình mà quan tâm đến họ hơn một chút”.

Tề Thịnh nét mặt không hề thay đổi nhìn tôi, vẫn chẳng nói gì.

Tôi thấy dùng biện pháp cứng rắn với tên chết tiệt này không được, đành cúi đầu thành thật nói: “Hoàng thượng bảo thần thiếp cắt giảm chi tiêu của hậu cung, thần thiếp không có cách nào khác, đành phải hứa sẽ phân đều ân huệ cho bọn họ”.

Tề Thịnh hơi nheo mắt lại, hỏi tôi: “Khanh lấy trăm làm quà tặng sao? Khanh có biết hậu cung tồn tại vì cái gì không?”.

Tôi vội ngẩng đầu lên giải thích: “Thần thiếp không có ý đó. Lúc đầu thần thiếp chỉ nghĩ dù sao Hoàng thượng cũng không đến hậu cung, nếu hạn thì tất cả cùng hạn, như thế chẳng có gì phải tranh luận, nhưng không nghĩ đến...”.

“Không nghĩ đến cái gì?”, Tề Thịnh lạnh lùng hỏi.

Tôi thấy rất rõ sự tức giận trong câu nói của anh ta nhưng lại không thể không trả lời, đành phải nhẹ nhàng đáp: “Không nghĩ là đến mùa xuân, bọn họ đều không chịu được nắng hạn nữa rồi”.

Tề Thịnh ngẩn người, tức giận cười, lạnh lùng hỏi tôi: “Nàng nói như vậy mà được à! Nàng làm thế có giống một hoàng hậu không?”.

Tôi cup mắt xuống, im lặng ít phút rồi dùng bộ dạng đáng thương nói nhẹ nhàng: “Thần thiếp trước đây chưa bao giờ làm hoàng hậu, cũng chưa bao giờ quản lý nhiều phụ nữ đến thế. Thần thiếp chỉ mong mọi người nhường nhịn nhau một chút, như vậy mới hòa thuận được... Lần này thần thiếp làm sai rồi, sau này thần thiếp xin sửa chữa”.

Có lẽ thái độ nhận lỗi của tôi rất thành khẩn nên Tề Thịnh không tức giận nữa, trong điện lại chìm trong yên lặng.

Tôi nghĩ đóng vai ảm ức, tổn thương thì cũng cần có giới hạn, cân nhắc một lúc, tôi nói: “Hoàng thượng đang bận, thần thiếp xin cáo lui”.

Tề Thịnh không lên tiếng trả lời.

Tôi ngẫm hiểu anh ta đã đồng ý, liền quỳ gối hành lễ rồi cẩn thận lui ra ngoài. Không ngờ Tề Thịnh lại đột nhiên hỏi: “Đến chỗ nào trước?”.

Tôi ngơ ngác trả lời: “Thần thiếp đến vấn an Thái hoàng thái hậu”.

Tề Thịnh không nói gì, chỉ mím chặt môi nhìn tôi.

Tôi đột nhiên hiểu ra, vội nói: “Đến chỗ của Hoàng thị, Trần thị, hay Lý thị, chỗ nào cũng được ạ”.

Tề Thịnh sầm mặt, hít một hơi thật sâu, khẽ gật đầu: “Trẫm biết rồi”.

Đêm hôm đó, Tề Thịnh đến chỗ Thục phi Trần thị.

Ngày hôm sau cả hậu cung xôn xao. Cái bánh treo lơ lửng trên không bị người ta cắn mất rồi, điều đó chứng tỏ cái bánh này không phải giả mà hoàn toàn có thật. Bánh nhân thịt thơm ngon, mặc dù treo hơi cao nhưng cũng không phải không cắn được.

Bọn Hoàng thị cảm thấy đã có động lực, mặc dù vẫn đang tiếp tục chịu hạn nhưng vẫn lũ lượt đến cung Hưng Thánh của tôi nhận lỗi, nói rằng mấy ngày trước quá nóng nẩy, xin Hoàng hậu tha thứ.

Tôi rất độ lượng bỏ qua cho bọn họ, nhân tiện nhắc nhở chỉ cần họ cư xử tốt thì sớm muộn gì cũng sẽ được nhận ân huệ. Đồng thời cũng nói trước với họ, việc Hoàng thượng đến chỗ Trần thực phi không có nghĩa là sẽ lần lượt đến chỗ mỗi người. Trước mắt Vân Tây còn có biến, việc triều chính quá bận rộn, Hoàng thượng không có tâm trí đến hậu cung, mong mọi người tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

Như để chứng minh lời tôi, Tề Thịnh sau đó quả nhiên qua đêm ở cung Đại Minh bốn, năm ngày liền rồi mới đến chỗ Lý thị ngủ một đêm.

Quả đúng như lời nói, “mưa xuân” đất như xăng!

Tần suất luân phiên mặc dù ít hơn nhiều so với kế hoạch, nhưng nói chung là đã có “luân phiên”, bọn Hoàng thị cuối cùng cũng đã ngoan ngoãn, hậu cung được yên ổn.

Là một Hoàng hậu, tôi rất vui mừng, đồng thời cũng có một chút thông cảm với Tề Thịnh bị “luân phiên”. Sau khi Tề Thịnh “luân phiên” xong ở chỗ Hoàng thị, trong phút mềm lòng, tôi bèn dâng cho anh ta một bát thuốc bổ thận tráng dương, nhân tiện thể hiện sự biết ơn vì đã ủng hộ công việc của tôi.

Không ngờ Tề Thịnh lại đột nhiên nổi giận, không những hất bát thuốc của tôi đi mà còn dùng tay chỉ vào tôi, nghiến răng hồi lâu, cuối cùng buông một câu: “Trương Bồng Bồng, nhất định có ngày nàng hối hận”.

Theo tôi, có thể đêm qua Hoàng thị đã quá nhiệt tình nên mới khiến Tề Thịnh giận dữ đến thế.

Tôi hết sức lo sợ xin cáo lui, ra khỏi cung Đại Minh thì không nhịn được mà cười khúc khích.

Tả Ý đi sau thở dài tiếng, rồi khuyên tôi: “Nương nương, người làm như vậy sớm muộn cũng sẽ khiến tâm ý của Hoàng thượng với nương nương cạn sạch mất”.

Cạn sạch? Mới vừa bắt đầu, làm sao mà đã cạn được? Người cần phải biết về đàn ông, người càng không để ý đến anh ta thì anh ta mới càng nhớ đến người, đây gọi là lạt mềm buộc chặt!

Tôi quay đầu lại lườm Tả Ý, lắc đầu than thở, nha đầu, người tuy rất thông minh nhưng vẫn còn non lắm!

Trong tháng Ba, con gái lớn Trương Trà Trà của Trương Linh, tướng thủ thành Tịnh Dương, cuối cùng đã từ Giang Bắc đến Thịnh Đô. Dưới sự ám chỉ đầy ân cần của Thái hoàng thái hậu và thái độ chăm sóc chu đáo của Thái hậu, tôi ngoan ngoãn triệu tiểu nha đầu này vào cung.

Tiểu nha đầu vừa nhìn đã biết ngày thường đều ở ngoài, làn da đã bị nắng nhuộm thành màu đồng khỏe mạnh, mặt tròn, mắt to lông mày rậm, khuôn miệng rất xinh xắn, hai khóe hơi cong lên, không cười cũng có nét vui tươi. Mặc dù khuôn mặt vẫn còn trẻ con nhưng thân hình thì đã dậy thì, dáng người cũng cao ráo, hơn nữa đã có thể lơ mơ nhìn thấy những đường cong gợi cảm của một thiếu nữ.

Tôi dẫn cô đến chỗ Thái hoàng thái hậu và Thái hậu, Thái hoàng thái hậu rất hài lòng, còn Thái hậu thì lại có chút thất vọng.

Tôi hiểu tâm trạng của Thái hậu, nếu tôi có đứa con trai như Nhà xí huynh, lại bị ép cưới người con dâu như thế, chắc chắn tôi cũng chẳng thấy vui vẻ gì.

Không phải là Trương Trà Trà không tốt, mà phong cách của cô ta rõ ràng không hợp với Nhà xí huynh. Người con gái như thế nên kết duyên với một tướng quân trẻ tuổi oai dũng, chứ không phải là Nhà xí huynh thư sinh nho nhã.

Chỉ có điều, tôi vẫn chưa kịp than hai chữ “duyên phận” thì đã bắt đầu chóng mặt. Nha đầu này đúng là giống như Dương Nghiêm nói, quả thật là quá hoạt bát rồi.

Khi mới gặp cô còn tỏ ra nhút nhát, đến ngày hôm sau đã xem cung Hưng Thánh của tôi như sân nhà mình mà thám hiểm một lượt. Đến ngày thứ ba thì kéo tay áo tôi thỉnh cầu: “Hoàng hậu tỷ tỷ, cả ngày tỷ ngồi trong cung này không chán sao? Thời tiết đang đẹp, chúng ta chơi trò cưỡi ngựa đánh bóng đi!”.

Tôi vừa rồi còn thưởng thức nha đầu này làm nũng, nhưng khi nghe hết câu liền sợ đến mức hất vội tay cô ra. Đẹp đi, người bảo một người cưỡi ngựa còn chẳng xong như ta chơi trò cưỡi ngựa đánh bóng cùng người khác sao?

Ta sống đơn điệu lắm sao?

Trương Trà Trà không chịu, lại ngồi xuống kéo tay áo tôi khấn cầu. Tôi sợ nhất là bị con gái quần lầy, lại không nỡ nặng lời, đành phải thoái thác rằng việc này tôi không quyết định được, phải hỏi ý Tề Thịnh đã.

Hai người đang nói chuyện thì Tề Thịnh từ bên ngoài đi vào. Trương Trà Trà sợ quá vội buông ngay tay ra, cẩn thận lùi sang một bên.

Tôi đứng dậy, kéo Trương Trà Trà ra hành lễ với Tề Thịnh, trong lòng buồn bực, Tề Thịnh đến đây làm gì không biết?

Tề Thịnh tùy tiện ngồi xuống, đưa mắt nhìn Trương Trà Trà, nhả nhận hỏi: “Nói chuyện gì với tỷ tỷ người thế?”.

Tôi vội đưa mắt ra hiệu cho Trương Trà Trà nhưng cô làm ra vẻ không thấy, chớp chớp đôi mắt to nhìn Tề Thịnh, hồn nhiên nói: “Tỷ tỷ nói bây giờ thời tiết đang đẹp, muốn chơi cưỡi ngựa đánh bóng, lại sợ anh rể là Hoàng thượng không đồng ý”.

Mẹ kiếp, phụ nữ bất kể lớn nhỏ, chỉ cần mở miệng ra là nói dối!

Tôi bị nha đầu này làm cho tức suýt ói ra máu, nhưng trước mặt Tề Thịnh lại không thể mắng cô ta, đành vội vàng lấp liếm: “Cô ấy vẫn còn trẻ con, thiếp chỉ dỗ cô ấy thôi”.

Đáy mắt Tề Thịnh hiện rõ sự vui vẻ, hỏi Trương Trà Trà: “Người muốn chơi cưỡi ngựa đánh bóng?”.

Trương Trà Trà vừa gật đầu vừa lúi túi vào cuộc: “Tỷ tỷ cũng muốn chơi, chỉ có điều tỷ ấy ngại không nói với Hoàng thượng thôi”.

Tề Thịnh nghe vậy liền mỉm cười liếc tôi, rồi nói với Trương Trà Trà: “Được rồi, nếu đã như vậy, ngày mai vừa hay là ngày nghỉ, chúng ta sẽ chơi cưỡi ngựa đánh bóng”.

Trương Trà Trà không kìm được, vỗ tay hoan hô,

Tề Thịnh cười cười, ngoảnh lại hỏi tôi: “Uy nhi thế nào?”.

Tôi vừa dẫn anh ta đi về phía hậu điện, vừa trả lời: “Lúc này sợ là vẫn đang ngủ trưa, Hoàng thượng đến xem thế nào. Nó cũng ngủ đủ giấc rồi, bảo nhũ mẫu đánh thức nó dậy kéo đêm lại không ngủ được”.

Trương Trà Trà đi sau nói: “Anh rể Hoàng thượng, ngày mai chúng ta mang cả Uy nhi đi nhé. Anh rể dạy nó cưỡi ngựa”.

Một đứa bé chưa được sáu tháng tuổi, chỉ vừa mới biết bò, người bảo nó học chơi cưỡi ngựa đánh bóng sao?

Tôi nghe xong chân lập tức loạng choạng, suýt nữa thì ngã ra đất, may mà có Tề Thịnh đỡ mới đứng vững được.

Tề Thịnh buông tay ra ngay, đi được hai bước thì ngoảnh đầu lại cười với Trương Trà Trà nói: “Được rồi, ngày mai sẽ cho Uy nhi đi nữa”.

Tôi đưa mắt ra hiệu cho Trương Trà Trà, nha đầu đó rất tự nhiên tiến về phía trước, chen đến bên cạnh Tề Thịnh giống như một đứa trẻ, cười cười nói nói tiến về phía hậu điện.

Tôi cố ý lùi lại một bước cách hai người đó một quãng, khẽ hỏi Tả Ý đằng sau: “Có chuyện gì à? Hôm nay sao vui thế?”.

Tả Ý khẽ đáp: “Tướng quân Dương Dự thắng trận đầu ra quân ở Vân Tây”.

Tôi gật đầu, hèn gì hôm nay Tề Thịnh vui thế, hóa ra là thắng trận ở Vân Tây.

Tả Ý dừng một chút rồi liếc nhìn tôi, lại nói nhỏ: “Hôm nay Thái hậu còn mời Vĩnh Xương hầu phu nhân đến Trương phủ đề nghị kết duyên cho Sở vương điện hạ với Tam cô nương”.

Thì ra là vậy. Tôi đứng nguyên chỗ cũ, bỗng nhiên rất muốn cười.

Trong hậu điện, Tề Thịnh và Trương Trà Trà đã chơi đùa với Uy nhi.

“Mau gọi Phụ hoàng đi, gọi Phụ hoàng đi!”, Trương Trà Trà cầm trong tay cái trống lắc nhỏ lắc lắc thành tiếng “cộc cộc”, vừa chọc Uy nhi mở miệng, vừa dụ đứa bé thò bàn tay mập mập ra.

Tề Thịnh đưa mắt lên nhìn tôi, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhưng ánh mắt thì như đang thăm dò điều gì đó. Tôi cười cười, vẻ mặt bình thản bước lên phía trước, thuận thực bế Uy nhi từ trong tay nhũ mẫu rồi nói với Trương Trà Trà: “Nó mới lớn bằng từng này, đâu đã học nói được, đừng phí sức nữa”.

Trương Trà Trà cười hì hì rồi làm mặt hề với tôi, hành lễ với Tề Thịnh rồi quay người chạy ra ngoài, vừa bước ra khỏi cửa điện đã quay đầu lại, thò đầu vào: “Anh rể Hoàng thượng, người đã nói là ngày mai sẽ đưa muội và tỷ tỷ đi đánh bóng, đại trượng phu không thể không giữ lời”.

Một cô gái ngây thơ hồn nhiên như vậy, quả thật khiến người ta không thể không thích.

Tề Thịnh cũng cười, trả lời to: “Vua không nói chơi”.

Nghe được câu này của Tề Thịnh, Trương Trà Trà mới miễn cưỡng chạy đi.

Tôi ngoảnh lại, thuận miệng hỏi Tề Thịnh: “Mấy ngày nay Hoàng thượng không bận việc triều chính sao?”.

Tề Thịnh chìa ngón tay ra để Uy nhi nắm lấy, nét mặt thư giãn, cười: “Cũng tốt”.

Tôi lại cười hỏi: “Vậy tối nay Hoàng thượng dự định đến cung nào?”.

Trò trẻ con, hôm nay anh tới đây không phải là cố ý chọc giận ta sao? Chẳng lẽ ta lại không hiểu anh?

Không đợi anh ta nói, tôi đã tiếp luôn: “Đã đến lượt Vương chiêu dung rồi đúng không? Hôm qua khi nàng ấy đến chỗ thần thiếp còn tự trách, nói mình tính tình hiền lành không biết làm Hoàng thượng vui. Thần thiếp đã khuyên nàng ấy, Hoàng thượng thích vẻ đẹp nội tâm của nàng ấy. Nếu hôm nay Hoàng thượng không bận việc triều chính thì đến cung Vương chiêu dung đi ạ”.

Tôi vừa nói xong, trong điện im phăng phắc.

Về mặt Tề Thịnh dờ ra một lúc, đột nhiên nhếch mép cười, cũng không nhìn tôi, trả lời: “Được, trầm biết rồi”.

Đêm hôm đó quả nhiên Tề Thịnh đến chỗ Vương chiêu dung.

Khi cung nữ bẩm báo tin này với tôi, nha đầu Trương Trà Trà đang quần lấy tôi hỏi xem chơi cười ngựa đánh bóng ở Thịnh Đô thì cần chú ý những gì, nghe tin mặt chợt tỏ vẻ buồn thương, dang đôi cánh tay khỏe mạnh ra kéo tôi vào lòng: “Đại tỷ, đại tỷ muốn khóc thì khóc đi” .

Trong chốc lát, tôi dờ khóc dờ cười.

Có điều, lúc này tôi cũng đang đau đầu tìm cách thoát khỏi sự quấy rầy của Trương Trà Trà, thấy cô như vậy không khỏi muốn lợi dụng sự đồng cảm, liền vùi đầu vào lòng cô nức nở vài tiếng, sau đó làm bộ chán nản, nói mình muốn được yên tĩnh một mình, gọi người đưa tiểu cô nương đó về nghỉ ngơi.

Trương Trà Trà bước đi với vẻ buồn rầu không phù hợp với lứa tuổi, vừa đi vừa ngoảnh đầu lại.

Tôi vội vàng quay lại sai Tả Ý bảo nhà bếp sắc một bát thuốc bổ dưỡng, nhân lúc cửa cung còn chưa đóng đem dâng lên Tề Thịnh.

Tả Ý nghe xong liền quỳ xuống trước mặt tôi, khóc lóc thỉnh cầu: “Nương nương, người đừng chọc giận Hoàng thượng nữa, theo lịch thì cũng sắp đến lượt cung Hưng Thánh chúng ta rồi. Người đẩy Hoàng thượng đến những chỗ khác cũng được, sao còn cố ý dâng thuốc chọc giận Hoàng thượng làm gì?”.

Tôi hỏi lại cô ta: “Người có đi không?”.

Tả Ý lần này lắc đầu rất kiên quyết: “Nô tì không đi đâu! Nô tì vẫn muốn sống”.

Thấy Tả Ý như vậy, tôi vô cùng vui vẻ, cũng không đôi co với cô nữa, quay sang bảo cung nữ Phúc nhi làm việc này. Phúc nhi năm nay mười ba mười bốn tuổi, tính tình hoạt bát, lại nhanh nhẹn, chỉ một loáng đã quay về bẩm báo: “Hoàng thượng đã nhận bát thuốc, nói cảm ơn Hoàng hậu nương nương đã quan tâm, còn dặn ngày mai nương nương đừng quên dẫn Tam tiểu thư đi đánh bóng”.

Tôi gật đầu, sai người truyền tin ngày mai Hoàng thượng tổ chức chơi cười ngựa đánh bóng đến các cung, dặn mọi người sớm mai tập trung ở cung Hưng Thánh.

Sau đó, tôi rửa ráy đi ngủ.

Giấc ngủ này rất ngon, ngày hôm sau khi mở mắt thấy tứ chi linh hoạt, tinh thần sảng khoái.

Cung nữ bên ngoài vào bẩm báo mấy người Hoàng thị đã đến rồi, đang đợi ở ngoài điện.

Tôi vội vàng gọi Tả Ý đến giúp rửa mặt chải đầu, Tả Ý búi tóc cho tôi, nhẹ nhàng hỏi: “Hoàng thượng chỉ kêu nương nương dẫn theo Tam tiểu thư đi đánh bóng, nương nương lại mang theo cả đám người Hoàng thị, liệu có làm Hoàng thượng mất vui không?”.

Tôi cười, chẳng để tâm: “Đánh bóng mà, nhiều người càng vui”.

Rửa mặt chải đầu xong, Tả Ý thay cho tôi một bộ trang phục cưới ngựa đỏ rực, trang điểm cho tôi rất lâu rồi mới để tôi ra khỏi điện.

Ngoài điện, Trương Trà Trà đã đợi đến mỏi cả chân, nhìn thấy tôi liền lao đến, kéo cánh tay tôi lắc lắc nói: “Đại tỷ nhanh một chút kéo muội”.

Tôi cười đáp lại rồi đưa mắt nhìn một lượt mấy người Hoàng thị, thấy ai cũng mặc đồ cưới ngựa, trông rất oai phong nhưng vẫn mang nét mềm mại đáng yêu, đúng là trăm hoa đua sắc.

Tôi gật đầu mần nguyện rồi bảo nhũ mẫu bé Uy nhi cẩn thận, đang định dẫn theo cả đoàn người đến sân bóng thì nội thị của cung Đại Minh chạy đến, hỗn hển chuyển lời rằng: “Đêm qua Hoàng thượng ngủ hơi muộn, giờ vẫn chưa dậy. Mong Hoàng hậu nương nương đợi chốc lát rồi hãy đi”.

Mọi người đều sững sờ, nhìn nhau.

Vương chiêu dung từ trước đến nay vốn là người ít nói, thường đứng phía sau mọi người, bình thường thì chẳng ai để ý đến cô ta. Nghe nội thị kia nói như vậy, mọi người mới phát hiện ra Vương chiêu dung cũng chưa đến.

Hoàng thị là người không biết che giấu cảm xúc nhất, khuôn mặt lập tức biến sắc.

Nội thị kia nhìn mọi người rồi lại chăm chú nhìn tôi, vô cùng cẩn thận nói: “Hoàng thượng còn nói, Vương chiêu dung đêm qua hầu hạ vất vả, sáng nay miễn cho cô ấy đến vấn an Hoàng hậu nương nương”.

Câu nói này nói ra thì hay rồi, lập tức có người hừ lên mấy tiếng đầy vẻ giận dữ.

Tôi gật đầu với sắc mặt bình thường, bảo nội thị kia đi về.

Xung quanh lập tức có người châm ngòi lửa: “Hoàng hậu nương nương, người thấy Vương thị có quá đáng không, hầu hạ vất vả, mệt mỏi đến mức không ra khỏi giường được chắc?”.

Đương nhiên là có mệt mỏi không ra khỏi giường được, có điều nam chính phải có thiên bẩm khác thường thì mới được như thế. Công bằng mà nói, khả năng của Tề Thịnh là có, song anh ta là người biết kiềm chế, thông thường sẽ không để xảy ra chuyện này, chẳng lẽ là nhờ công hiệu của bát thuốc tối qua?

Trong lòng tôi còn đang nghi ngờ thì mấy người Hoàng thị đã vò sấp nát cả khăn tay rồi.

Tôi thấy tình hình không ổn, không thể để mấy người đàn bà này trút giận lên mình được, phải nghĩ cách cứu vãn tình hình. Mưa đã không rơi thì bão họ thường thức những áng mây trên trời cũng được.

Trước tiên tôi cho người ra khỏi cung đi mời mấy người anh em họ hàng trẻ tuổi khôi ngô trong hoàng thất như Sở vương, Triệu vương vào cung chơi cưỡi ngựa đánh bóng, lại bảo tiểu cô nương Trương Trà Trà đưa Uy nhi và nhũ mẫu quay về hậu điện chờ.

Lúc này mới đẩy được bọn Hoàng thị vào trong điện ngồi, sau đó tôi hắng giọng hai tiếng, khuyên giải: “Việc này có đổ kị cũng chẳng có tác dụng gì. Hoàng thượng cũng đâu phải chưa tới chỗ các người, Vương chiêu dung xếp gần cuối như thế mà cũng có nói gì đâu”.

Hoàng thị vò cái khăn trong tay, mặt đỏ bừng, nói với vẻ không cam lòng: “Nương nương, nhưng khi hoàng thượng ở chỗ thần thiếp chưa hề...”.

“Được rồi!”, tôi ngắt lời cô ta. Bản thân người không có bản lĩnh để vất kiệt Tề Thịnh, người oán giận ai chứ! Có bản lĩnh người quấy rầy Tề Thịnh cả đêm đi, người cũng có thể không thể xuống giường được, cũng có thể không cần đến vấn an!

Chỉ có điều những lời này hơi lộ liễu, nói ra quả thật là bất nhã, tôi chỉ có thể dùng cách nói xa xôi bóng nói gió: “Ta hiểu tâm trạng của mọi người, nhưng mưa chỉ có thể, muốn trong chốc lát tưới ướt hết là chuyện không tưởng. Cứ từ từ, đến lượt mình nếu mưa có ít thì bản thân chịu khó vất vả nghĩ cách vất từ rặng mây đó ra ít nước vậy”.

Trong điện bỗng im phăng phắc, sau đó nghe thấy một tiếng “phụt”, Lý Chiêu nghi ngồi ở vị trí cuối cùng phun ra ngụm nước trà vừa uống.

Lưu lệ phi ngồi gần đấy nên bị nước trà bắn vào mặt không ít. Mặc dù có vẻ rất tức giận nhưng trước mặt tôi cũng chẳng dám nói gì, chỉ đỏ mặt cúi đầu dùng khăn tay lau nước trà trên mặt.

Ngược lại Trần thực phi ngồi ở ngay cạnh tôi thì lại tỏ ra rất bình tĩnh, không biết là tố chất tâm lý tốt hay là phản ứng chậm, vẫn thản nhiên bưng cốc trà lên uống.

Phải nói Hoàng thị là một cô gái rất ham học hỏi, nắm ngay được trọng điểm trong câu nói của tôi, nghiêng đầu suy nghĩ chốc lát rồi hỏi với thái độ ham học: “Bản thân hơi vất vả sao? Thế nhưng phải làm sao mới vất được rặng mây kia ạ?”.

Hoàng thị vừa dứt lời thì lại có tiếng “phụt”, lần này Trần thực phi cuối cùng cũng phun ngụm nước trà trong miệng ra. Cô ta ngồi khá gần tôi, đương nhiên không dám phun thẳng vào tôi, trong giây phút sắp phun đã kịp thời quay sang chỗ khác.

Thế là Lưu lệ phi đáng thương lại phải chịu trận. Cô ta cũng cuống lên, bàn tay run rẩy cầm khăn lau nước trà trên người, mắt đỏ hoe: “Tại sao lại bắt nạt mình thiếp thế?”.

Tôi thấy quần áo của cô ta đã bị ướt hết, vội bảo Tả Ý đưa đi thay quần áo của tôi.

Quay đầu lại, Hoàng thị vẫn nhìn tôi với vẻ mong chờ.

Tôi ho hai tiếng, miễn cưỡng chống đỡ: “Chuyện này chỉ có thể tự lĩnh hội không thể chỉ dẫn được”.

Tả Ý nhanh chóng đưa Lưu thị đi ra. Tôi ngẩng lên nhìn phía ngoài, đoán là Triệu vương và Nhà xí huynh cũng sắp đến nơi, lại sợ Hoàng thị tiếp tục quẩn lầy hỏi cách làm thế nào để vất mây ra nước, tôi vội đứng dậy nói: “Cũng sắp đến giờ rồi, đừng để Hoàng thượng phải chờ chúng ta, mau đi thôi”.

Nói xong tôi vội dẫn đầu đám phi tần đến sân bóng.

Vì Thành Tổ thích chơi cưỡi ngựa đánh bóng nên trong cung đương nhiên phải có sân bóng. Có điều Hoàng cung rất rộng, lại không được phép cưỡi ngựa, đến khi tôi đưa đoàn người vòng vào được đến sân bóng thì đã thấy đám Triệu vương và Nhà xí huynh từ ngoài cung đến.

Nhà xí huynh và Dương Nghiêm vẫn như hình với bóng. Cả hai người đều đội mũ vàng, chân đi ủng da đen, mặc áo tay bó cẳng hiện rõ thân hình vai rộng eo thon, nhìn rất bổ mắt.

Lần này Triệu vương không đi một mình mà đem theo cả Lục Ly nữa.

Tôi thấy rất vui, chưa kịp đến nói với cô vài câu riêng tư thì nhìn thấy Tề Thịnh bước từ một cửa khác vào, người đi theo sau không phải là Vương chiêu dung mà là một thiếu niên mặc quần áo màu trắng với thân hình gầy yếu.

Vì Giang thị nên tôi rất nhạy cảm với màu trắng, vô thức nhìn kỹ hơn người thiếu niên ấy. Kết quả, tôi giật mình nhận ra thiếu niên mặc đi sau Tề Thịnh chính là Giang thị giả trang!

Phen này thì hay rồi, không chỉ tôi ngạc nhiên, tất cả đám người đứng đằng sau đều ngơ ngác. Ngay cả Nhà xí huynh và Triệu vương cũng sững sờ.

Thật ra sự tồn tại của Giang thị, không chỉ Nhà xí huynh và Triệu vương biết, mà ngay cả các phi tần như Hoàng thị, Trần thị cũng ít nhiều được nghe một số chuyện về điện Ưu Lan.

Nhưng nói cho cùng thì thân phận của Giang thị bày ra đó là người đã chết rồi, mọi người suy xét kỹ thì thấy chẳng cần quan tâm đến chuyện Tề Thịnh đối đãi với cô ta như thế nào, vì cuối cùng cũng vẫn là không có danh phận, cũng chẳng cần quan tâm làm gì. Mà cho dù có quan tâm thì cũng đâu có cách nào.

Ai ngờ Tề Thịnh lại quang minh chính đại, công khai đưa Giang thị ra trước mặt mọi người. Mặc dù đã giả trang thành một thiếu niên, nhưng anh tưởng rằng mọi người không nhận ra sao? Ít ra cũng phải đổi màu sắc đi chứ, có thể không mặc màu trắng được không?

Đúng là chú của ông đây chịu đựng được chứ bà thím thì không thể chịu đựng được!

Phản ứng đầu tiên của tôi là, phen này náo nhiệt đây!

Nếu như tôi không phải là Hoàng hậu, tôi sẽ vui vẻ đứng sang bên cạnh hóng chuyện. Nhưng bây giờ tôi đang là Hoàng hậu, là đại tổng quản của hậu cung, bất kể là các phi tần như Hoàng thị ở đằng sau, hay là Lục Ly đứng bên cạnh Triệu vương, xảy ra chuyện gì cũng đều có thể quy tội cho tôi.

Nói theo thuật ngữ pháp luật thì tôi phải chịu trách nhiệm liên đới!

Sau sự ngạc nhiên, đám Hoàng thị bắt đầu ngấm ngầm trào dâng phần nộ.

Cô nhóc Trương Trà Trà hình như thấy còn chưa đủ loạn, hỏi tôi với vẻ ngạc nhiên: “Đại tỷ tỷ, người đứng sau Hoàng thượng là ai vậy? Trông giống như con gái”.

Tôi chẳng còn sức đâu mà trả lời cô, vội quay đầu lại nhìn mấy người chỗ Hoàng thị, giọng nhỏ nhưng nghiêm khắc: “Tất cả nhẩn nhẩn! Ai dám gây rắc rối, ta sẽ để người đó hạn hán ba năm liền!”.

Mấy người bọn Hoàng thị nhìn nhau rồi cúi đầu không nói gì.

Tôi cũng không quan tâm nhiều, coi như họ đã đồng ý. Với sự nhanh nhẹn chưa từng có, tôi nhảy lên ngựa phi thẳng đến bên Lục Ly. Nha đầu đó bất luận thế nào cũng không thể vào sân bóng, Tề Thịnh vốn ghét Lục Ly như ghét chiếc răng sâu, nếu cô ấy lại dám giở trò gì với Giang thị thì e rằng Tề Thịnh dù có chết cũng không tha cho cô.

Ở bên kia sân bóng, Lục Ly cười tuần mã, tay cầm dây cương, đang bưng bưng sát khí nhìn Giang thị ở phía đối diện.

Tôi tiến đến túm lấy dây cương của cô, còn chưa kịp mở miệng thì Lục Ly đã giận dữ cất tiếng: “Nương nương yên tâm, thần thiếp nhất định làm cho con tiện nhân kia mất mặt!”.

Nói xong cũng chẳng thèm nhìn tôi, Lục Ly giật dây cương phi thẳng vào giữa sân bóng.

Tay tôi run cầm cập, không chút chần chừ, quyết định quay đầu ngựa phi đến chỗ Tề Thịnh và Giang thị.

Được! Khuyên bên này không được thì khuyên bên kia vậy!

Tề Thịnh đã lên ngựa, Giang thị thì ở đằng sau, tay dắt một con ngựa đỏ, đang khom lưng sửa lại ống quần.

Tôi cẩn thận vòng qua Tề Thịnh, đến trước mặt Giang thị, từ trên lưng ngựa hạ thấp người xuống, nhã nhặn nói với cô ta: “Này, Tô cô nương, chúng ta thương lượng chút nhé, hai chúng ta đều không ra sân chơi bóng, sang bên kia chơi với đứa bé, nói chuyện một chút, cô thấy thế nào?”.

Nói rồi, tôi liền chỉ tay về phía Uy nhi đã được nhũ mẫu bế lên khán đài.

Giang thị đứng thẳng người lên liếc nhìn về phía Uy nhi, ánh mắt có chút hoảng sợ. Tôi thấy vui vui, đang cho rằng mình đã thuyết phục thành công thì cô ta lại nhếch miệng đáp với giọng mỉa mai: “Đa tạ ý tốt của Hoàng hậu nương nương, chỉ tiếc là thần thiếp đang mang quân lệnh trên mình, e là không thể nhận tầm thịnh tình này của người được rồi”.

Nói xong Giang thị cũng nhẹ nhàng leo lên lưng ngựa đuổi theo Tề Thịnh.

Tề Thịnh đi đằng trước còn cố ý ghìm cương cho ngựa dừng lại, ngoảnh lại cười cười, đợi Giang Thị đuổi kịp mới cùng nhau song song tiến vào sân bóng.

Tôi nhất thời nhìn đến ngây người.

Tình mới gặp tình cũ, vợ cả gặp vợ hai, chính thất gặp vợ bé, người trong biên chế gặp người ngoài biên chế... Náo nhiệt rồi đây! Đầu người sắp bị đánh thành đầu chó luôn rồi!

Vì trận đấu được tổ chức bất ngờ nên mọi người ăn mặc không thống nhất, màu sắc trang phục cũng rất lung tung, màu gì cũng có. Để phân biệt, những người phục vụ sân bóng đã chuẩn bị băng đeo trán màu đỏ và vàng để mọi người lựa chọn.

Trên trán Dương Nghiêm đã buộc một băng màu đỏ, đang cưỡi ngựa đi dạo xung quanh sân bóng, từ xa nhìn thấy tôi liền hét to: “Hoàng hậu nương nương còn ngăn người ra làm gì? Mau chọn đội đi”.

Trong lúc nói, Dương Nghiêm đã đến bên cạnh tôi, trên nét mặt vẫn vui cười, nhưng lại khê nói: “Cửu ca bảo Tả Ý không đáng tin, phải lưu ý cô ta”.

Tôi còn đang sững sờ thì Dương Nghiêm đã cưỡi ngựa đi xa.

Tề Thịnh, Nhà xí huynh, Triệu vương đã tập trung ở giữa sân bóng, phân làm mấy vị trí, ngồi trên lưng ngựa cầm chặt lấy dây cương.

Chẳng còn cách nào, tôi đành cầm lấy dây cương, giả vờ bình tĩnh phi ngựa sang bên kia. Đến giữa đường tôi liền nghĩ đến chuyện rút lui. Lát nữa không tránh khỏi một trận hỗn chiến, mà tài cưỡi ngựa của tôi thì lại chẳng ăn ai, tốt nhất là ngoan ngoãn lùi sang bên thì hơn.

Nghĩ vậy, tôi lập tức ngẩng đầu lên, hướng về phía mọi người nói to: “Mọi người cứ chơi trước đi, ta qua xem Uy nhi đã”.

Nói xong tôi liền quay đầu ngựa phi về khán đài.

Ai ngờ đi chưa được hai bước thì lại nghe thấy giọng bình thản của Giang thị ở đằng sau: “Hoàng hậu nương nương, số người chơi vốn đã không nhiều, người lại không vào sân thì mất vui ạ”.

Tôi dừng lại, quay đầu lặng lẽ nhìn Giang thị chốc lát, quay đầu ngựa tiến vào sân bóng.

Nội thị cầm băng đeo hai màu khác nhau thở hổn hển chặn phía trước tôi, hỏi: “Hoàng hậu nương nương, người chọn màu gì?”.

Tôi ngẩng đầu nhìn xung quanh thì phát hiện trên trán Tề Thịnh và Giang thị đã buộc băng màu vàng, trên trán Nhà xí huynh là màu đỏ. Triệu vương chần chờ một lúc rồi rút cái băng màu vàng, còn Lục Ly thì không do dự gì buộc luôn băng đỏ lên trán.

Ngoảnh đầu nhìn về phía bọn Hoàng thị, tôi tức đến suýt ngã ngựa. Mẹ kiếp, đúng là rất đồng lòng, tất cả đều chọn màu đỏ.

Phi tần của Hoàng đế lại cùng đội với Vương gia, thế này là muốn ngoại tình tập thể hay tạo phản tập thể đây?

Không cần đếm cũng biết, rõ ràng là số người bên đội đỏ nhiều hơn.

Là Hoàng hậu, đương nhiên phải nghĩ tới đại cục. Tôi suy nghĩ một lúc sau đó rút băng màu vàng từ trong tay nội thị.

Cả Lục Ly và Hoàng thị đều sững sờ, đồng loạt nhìn chằm chằm vào tôi.

Tôi giống như một kẻ phản bội tổ chức, chợt dạ đem chiếc dây đeo kia so sánh với quần áo màu đỏ đang mặc, rồi cười ha ha, bất giác giải thích: “Màu đỏ hợp với y phục, màu đỏ hợp với y phục”.

Tôi chưa dứt lời thì chỗ Dương Nghiêm đột ngột vang lên tiếng cười, ngay cả Nhà xí huynh đứng bên cạnh Dương Nghiêm cũng nhếch khóe môi lên.

Triệu vương thì đưa tay lên đỡ trán, quay đầu đi.

Tôi cẩn thận liếc Tề Thịnh, chỉ thấy sắc mặt của anh ta vẫn lãnh đạm như cũ, mắt nhìn xuống dưới không biết đang nghĩ gì. Giang thị ở bên cạnh thì ngược lại, khóe miệng nhếch lên vẻ chế nhạo, nhìn tôi nửa cười nửa không.

Tôi thở dài, cúi đầu xuống rồi cam chịu buộc băng trên trán.

Chỗ băng đeo còn thừa trong tay nội thị kia vẫn là vàng nhiều hơn đỏ, những người còn lại không còn nhiều sự lựa chọn, đa số chọn dây đeo màu vàng.

Hai đội xếp thành hai hàng đối diện nhau, đội màu vàng ngoài tôi, Trương Trà Trà, thêm cả Giang thị đang giả nam kia là nữ, còn lại đều là nam.

Đội màu đỏ ở trước mặt lại hoàn toàn trái ngược, chỉ có Nhà xí huynh và Dương Nghiêm là nam, còn lại toàn là nữ.

Không được, trận bóng này đánh làm sao được. Dù sao cũng phải đổi một vài người đã rồi nói sau!

Tôi giơ cao cây gậy đánh bóng, đang định nói thì nghe thấy tiếng chiêng vang lên, trận đấu bóng bắt đầu rồi! Cây gậy trong tay tôi còn chưa kịp hạ xuống thì lại giống như trận đấu lần trước, chỉ nhìn thấy người chứ không thấy bóng đâu.

Tôi quả thực không đủ can đảm để thúc ngựa đuổi theo bọn họ, chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn mọi người thi đấu, la to: “Giao hữu là chủ yếu, thi đấu là thứ yếu”.

Dương Nghiêm nghiêng người đánh bóng thật xa khiến mọi người tha hồ thúc ngựa đuổi theo. Giang thị mặc dù yếu đuối nhưng tài cưỡi ngựa quả thực không tồi, luôn bám sát đằng sau Dương Nghiêm, từ trên lưng ngựa cúi người xuống vung gậy đập bóng. Động tác của Dương Nghiêm nhanh hơn Giang thị một bước, không để Giang thị đập trúng bóng đã nhẹ nhàng đánh bóng về trước con ngựa của người cùng đội là Lục Ly.

Giang thị đuổi theo quả bóng đó, phi về chỗ Lục Ly.

Thấy Lục Ly một tay ghì dây cương, một tay giơ cao gậy đánh bóng, tôi thầm kêu lên một tiếng “gay rồi”. Đây đâu phải chơi bóng, rõ ràng là muốn đánh người! Tôi chưa kịp phát ra âm thanh gì thì đã thấy Triệu vương bất ngờ chen vào giữa Giang thị và Lục Ly, cướp lấy quả bóng đó, cũng tiện thể làm hai người ấy giãn ra.

Lúc này tôi vừa mới thở phào một cái, còn chưa ổn định lại đã thấy Hoàng thị lại không biết từ lúc nào đã chạy đến đằng sau ngựa của Giang thị. May mà Tề Thịnh lại đánh bóng ra chỗ khác, hai chân Giang thị kẹp chặt lấy bụng ngựa, nhanh chóng quay ngoắt người, bỏ rơi Hoàng thị.

Mới chơi một lúc mà tôi đã thót tim tới hai lần.

Tôi lau mồ hôi trên trán, một lần nữa quay đầu ngựa phi ra bên cạnh sân bóng, sau đó liền nghe thấy mấy âm thanh dường như đồng thời vang lên ở sau lưng.

Trương Trà Trà lớn tiếng gọi: “Đại tỷ tỷ, lấy bóng chạy nhanh lên!”.

Dương Nghiêm hét to: “Chặn cô ấy lại!”.

Tề Thịnh thì lạnh lùng quát dẹp đường: “Tránh ra!”.

Trong tiếng hô to đó, tôi ngoảnh lại theo bản năng thì thấy quả bóng đó to bằng đầu người mang theo tiếng gió rít bay tới chỗ mình, ngay sau đó là hơn chục người thúc ngựa phi băng băng về phía tôi.

Trong đám bụi đất cuộn cuộn, Giang thị với bộ đồ màu trắng xuất hiện đầu tiên, tiếp sau là đám người Lục Ly và Hoàng thị. Dù còn cách khá xa nhưng tôi vẫn nhìn rõ nụ cười mỉa mai trên môi Giang thị.

Quả nhiên, xuất hiện đầy đủ không thiếu một người.

Tôi chẳng quan tâm đến việc đánh bóng, chỉ vội thúc ngựa phi về phía trước, giống như sợ bị người phía sau đâm phải.

Lập tức nghe thấy có người ở đằng sau hô to: “Sang bên phải”.

Không kịp suy nghĩ, theo bản năng tôi hướng đầu ngựa sang phải, một giây sau Tề Thịnh từ đằng sau đã xông lên bên trái tôi, dồn ép ngựa của tôi chạy mấy bước ra ngoài. Trong khoảnh khắc đó, Nhà xí huynh bên kia cũng đã vượt qua đám đông lao ra, cúi người đánh bóng về phía ngược lại chỗ tôi.

Thế là, mọi người lại lũ lượt quay đầu ngựa đuổi theo quả bóng kia.

Tôi còn chưa kịp định thần thì Lục Ly đã thúc ngựa phi tới, lo lắng hỏi: “Nương nương, người không sao chứ?”.

Cổ họng tôi như bị kéo căng, không sao thốt nên lời, đành khoát khoát tay ra hiệu.

Lục Ly gật đầu với tôi rồi quay đầu ngựa chạy đi.

Trương Trà Trà thì ghì cương ngựa lại bên cạnh tôi, oán trách: “Đại tỷ tỷ, cơ hội vừa rồi thật quá tốt, suýt nữa chúng ta có thể ghi được điểm rồi! Tỷ chạy trốn cái gì thế? Thật mất công muội khó khăn lắm mới cướp được bóng để chuyển cho tỷ!”.

Ta chạy trốn cái gì? Ta không chạy thì đến mạng cũng chẳng còn nữa rồi! Cô bé ngốc nghếch, người còn đánh bóng cho ta, người bị người ta lợi dụng rồi! Tôi cảm thấy không thể nói rõ ràng với cô bé còn hơi sữa này nên quyết không thêm để ý đến cô nữa, phi ngựa chạy thẳng ra ngoài sân bóng, sau đó xuống ngựa, ném dây cương cho tên nội thị đang đi đến, quay người đi lên khán đài.

Đánh đi, dù sao thì cảnh của ta cũng diễn xong rồi, còn lại các người cứ đánh chết vài tên đi, ông đây chẳng thêm quan tâm!

Tả Ý nét mặt nhợt nhạt vội vàng chạy ra đón tôi, vừa đưa cho tôi cái khăn ẩm lau tay, vừa nói khẽ: “Quả bóng ấy là Giang thị chuyển cho Tam cô nương”.

Tôi khẽ gật đầu: “Ta đoán được rồi”.

Tả Ý nói tiếp: “Nô tì cảm thấy mấy người Hoàng thị có âm mưu. Vừa nãy nếu không phải là bọn họ cố ý va chạm thì tình hình cũng chẳng nguy hiểm đến vậy”.

Tôi đang lau mặt, nghe thấy thế thì sững người lại nhưng không nói gì.

Tả Ý chần chờ một lát rồi lại mở miệng nói tiếp: “Còn Lục Ly...”.

“Đủ rồi!”, tôi nổi giận lên tiếng ngắt lời cô ta, quăng cái khăn mặt cho cô ta, nói: “Ta không muốn nghe điều những này nữa”.

Tả Ý sợ hãi ngậm miệng không nói nữa, tôi quay lại nhìn qua cô ta, bỗng nhiên nhớ đến câu nói của Dương Nghiêm: “Tả Ý không đáng tin”, không kiềm chế được mà thở dài một cái, dịu giọng: “Tả Ý, ta thấy rất mệt, suy đi tính lại cũng chẳng sao tính được lòng người, nếu đã vậy, chi bằng bản thân mình không hổ thẹn với lương tâm là được”.

Nói xong, tôi liền đến bên nhũ mẫu đón lấy Uy nhi: Tiểu Uy nhi, chúng ta quay về thôi, những người ở đây đều quá dã man, con nhất định không được học theo họ nhé!

Tôi đang bế Uy nhi chậm rãi đi từ khán đài xuống thì ở trên sân bóng phía xa đột nhiên hỗn loạn. Phía bên ngoài sân bóng có người hoảng sợ kêu lên: “Có người ngã ngựa rồi!”.

Nhanh như vậy đã có người mắc mưu rồi?

Tôi dừng bước, theo bản năng kiễng đầu ngón chân nhìn về phía đó. Một lúc sau, mấy nội thị dùng cái cánh gấm khiêng một người từ đám đông ra, người đó thân hình cao lớn, mặc cẩm bào màu xanh. Là Triệu Vương! Không biết vết thương thế nào, chỉ thấy anh ta dùng hai tay ôm chặt lấy một bên chân, miệng không ngừng kêu đau.

Vốn đã không chính thức, bây giờ lại thêm chuyện có người bị thương, trận đấu đương nhiên không thể tiếp tục.

Nơi đây cách Thái y viện không xa, Tề Thịnh liền sai người trực tiếp khiêng Triệu Vương đến đó. Lục Ly hoảng hốt nhìn về phía tôi một cái rồi vội vã chạy theo Triệu Vương.

Thấy tình hình như vậy, tôi biết là không thể về trước được, đành phải xốc lại tinh thần để ứng phó với Tề Thịnh và Nhà xí huyên.

Một lúc sau, từ Thái y viện báo tin ra Triệu Vương chỉ bị trật gân, xương cốt không sao, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi.

Tôi giống như cất được gánh nặng trong lòng, mặt mày tươi tỉnh bảo mọi người ra về, bản thân cũng mang theo Uy nhi về cung Hưng Thánh.

Đợi tôi tắm xong, Tả Ý nhân lúc không có ai bên cạnh, lưỡng lự một hồi rồi mới hỏi: “Nương nương tại sao không cho gọi đám người Hoàng thị đến dạy dỗ một trận? Nhân tiện hỏi xem tình hình lúc này thế nào, Triệu Vương cười ngựa rất giỏi, sao lại bị ngã ngựa được?”

Tôi lười biếng nằm trên giường, chẳng buồn nói gì.

Triệu Vương tại sao bị ngã ngựa? Cái này lại còn phải hỏi? Toàn bộ sân bóng, có người đáng bị ngã hơn anh ta sao?

Ngẫm nghĩ một lát, tôi không nhịn được bật cười thành tiếng. Thật ra Triệu Vương luôn là một người xui xẻo, một người nhìn thì thấy rất cẩn thận nhưng lại luôn bất đắc dĩ gặp xui xẻo.

Mấy ngày sau, Triệu Vương chân đi tập tễnh vào cung thăm tôi.

Tôi đang nằm phơi nắng trên xích đu trước điện, nhìn thấy anh ta cũng chẳng ngồi dậy, chỉ tùy tiện nói một câu: “ngồi đi” rồi sai Tả Ý dâng trà cho anh ta.

Triệu Vương nhìn xung quanh một hồi, sau cùng đành cam chịu ngồi xuống bậc thềm bên cạnh, mở miệng câu đầu tiên là: “Hoàng tẩu, chúng ta đừng có để bụng chuyện này với Hoàng thượng nữa, được không?”

Tôi vui mừng, đưa mắt liếc nhìn người cung nữ đang cúi đầu đứng hầu đằng xa, hơi nâng người lên, ghé sát đến gần Triệu Vương, thấp giọng trêu đùa anh ta: “Này, nếu có một ngày ta có thể rời xa nơi này, hai chúng ta sẽ cùng nhau đi khắp thiên hạ thưởng thức cảnh sắc tươi đẹp, Triệu vương thấy thế nào?”

Triệu vương bất giác ngửa người về phía sau, cố giữ bình tĩnh, khẽ hỏi lại tôi: “Hoàng tẩu nghĩ rằng hai chúng ta hợp lại thì sẽ vượt qua được Hoàng thượng ư?”

Quả là một chậu nước lạnh thật to.

Tôi cười giấu cợt, ngồi thẳng người lên: “Đương nhiên là không qua được. Trên thế gian này có ai là đối thủ của Hoàng thượng cơ chứ? Ta muốn liên minh với Sở Vương, Hoàng thượng dùng thực tế cho ta thấy, đàn ông không đáng tin. Ta chuyển sang lời kéo đàn bà, Hoàng thượng lại dùng một trận đấu bóng nho nhỏ để chứng minh bộ mặt giả dối của nữ giới”.

Triệu Vương im lặng hồi lâu, bỗng nhiên nói khẽ: “Cô ta vẫn cứ ngu ngốc như vậy, biết rõ mục đích của huynh ấy mà vẫn cứ muốn ở bên cạnh”.

Tôi ngơ ngác, hỏi: “Triệu vương muốn nói đến Giang thị?”

Triệu Vương đưa mắt nhìn tôi, hỏi: “Hoàng tẩu có hận cô ta không?”

Tôi suy nghĩ giây lát rồi lắc đầu.

Triệu Vương khẽ nhếch khóe miệng cười chế giễu: “Đệ thì hận. Hận cô ta không thêm để ý đến tình cảm mà đệ đã dành cho cô ta, lại cứ theo đuổi một thứ tình cảm rõ ràng không có hy vọng”.

Triệu vương nhìn tôi, đột nhiên hỏi: “Người có biết cái kim sắt ở dưới yên ngựa năm đó là ai gài không?”

Năm đó Giang thị vì cái kim sắt đó mà ngã ngựa, ngã đến nỗi gãy xương mấy chỗ, nhờ đó Triệu Vương mới có thể đóng giữ Thịnh Đô, mới có chuyện ở Uyển Giang... Tôi không trả lời, Triệu vương đã có thể hỏi câu như vậy, chứng tỏ đến tám chín phần không phải là anh ta gài rồi.

Triệu Vương cười chua chát, nói: “Chính là cô ta, không nghĩ đến phải không, là cô ta. Cho dù đệ rất hận cô ta cũng không thể ra tay độc ác như vậy. Để ép đệ ra tay với Hoàng thượng, cũng để sau này đệ buông tha cho cô ta, cô ta đã tự làm mình bị thương đến mức đó”.

Tôi nghe mà sửng sốt, không hiểu cô ta là loại người gì vậy? Không những chẳng có lời nào thật lòng, lại còn thủ đoạn độc ác, với chính bản thân mình cũng có thể ra tay tàn nhẫn như vậy.

Tôi đột nhiên nhớ đến vẻ mặt của Tề Thịnh khi biết chuyện Triệu vương ngầm đâm sau lưng anh ta ở Uyển Giang, vẻ mặt vô cùng đau khổ và bất lực... Lúc đó không biết anh ta đã nhìn thấu tất cả mọi chuyện hay chưa?

Triệu Vương im lặng một lát rồi khẽ nói: “Hoàng tẩu, từ sau khi bị ngã xuống nước năm đó, người đã hoàn toàn thay đổi. Nhưng chính con người bây giờ của Hoàng tẩu mới khiến Hoàng thượng yêu thích. Bởi Hoàng tẩu không giống như bọn thần đệ, cho dù Hoàng tẩu tỏ ra hung dữ thế nào, nói ra bao nhiêu lời cay độc, làm bao nhiêu việc mà mình tự cho là độc ác, thì Hoàng tẩu đều không giống bọn thần đệ. Tay người không dính máu, cũng không phải hạ người chỉ vì mấy câu nói mà muốn lấy mạng người khác. Bọn đệ từ nhỏ đã lớn lên trong môi trường như vậy, từ gốc rễ đã mục nát rồi. Nhưng người thì khác, nội tâm người trong sáng, sạch sẽ, là giấc mơ của bọn thần đệ. Cho nên...”, Triệu vương lặng lẽ nhìn tôi: “Hoàng thượng sẽ không làm hại người, bất kể sau này tình hình thế nào, chỉ cần người bằng lòng đứng bên cạnh Hoàng thượng thì Hoàng thượng nhất định sẽ nắm chặt tay người. Hoàng thượng mới là chỗ dựa thực sự của người”.

Nghe anh ta nói những lời văn hoa như thế, trong lòng tôi thực sự rất muốn cười nhưng trên mặt vẫn tỏ ra bình thản, chỉ hỏi khẽ: “Khi lợi ích của ta và Hoàng thượng có xung đột, khi Hoàng thượng muốn nhỏ cả gốc rễ nhà họ Trương lên thì Hoàng thượng có còn là chỗ dựa của ta nữa không? Hoàng thượng còn có thể bảo vệ được cho ta nữa không?”.

Triệu Vương thở dài, trả lời: “Trên thế gian này làm gì có kiểu nói bảo vệ được hay không, chỉ là có muốn bảo vệ hay không mà thôi. Dẫu người chồng có hèn yếu bất lực đến đâu, chỉ cần muốn thì anh ta cũng có thể che chắn cho người vợ ở đằng sau khi bị đao búa bổ tới, vấn đề là anh ta coi trọng cái gì hơn mà thôi, ngoài điều đó ra, tất cả đều chỉ là cái có”.

Tôi ngây người, một lúc lâu sau mới phục hồi tinh thần, hỏi anh ta: “Tại sao hoàng đệ lại nói những điều này với ta?”.

Triệu Vương cười đáp: “Chỉ riêng điều này cũng cho thấy thần đệ là người rất đê tiện. Thần đệ muốn Hoàng tẩu và Hoàng thượng yêu nhau, muốn để Giang thị cũng biết được cái cảm giác trái tim mình bị người ta vứt bỏ như cái chổi rách nát là như thế nào, để cho cô ta phải trở mặt nhìn người mình yêu toàn tâm toàn ý yêu người khác”.

Tôi mở to mắt nhìn anh ta một lúc lâu, nhưng vẫn không nhìn thấy một manh mối nào trên mặt anh ta, cuối cùng đành từ bỏ.

Triệu Vương cười to, nói: “Hoàng tẩu, người sau này phải động não một chút. Những chuyện khác tạm thời chưa nói đến, chỉ tính những lời thần đệ vừa nói, người có phân biệt được đâu là thật, đâu là giả không?”.

Thấy anh ta cười với vẻ đê tiện, tôi thực sự rất muốn đá cho anh ta một cái vào mặt. Ông đây là “đại trí giả ngu” hiểu chưa?

Thấy tôi không nói gì, Triệu vương lại tiếp tục cười: “Đến ngay cả mấy câu đó Hoàng tẩu cũng không phân biệt được thì Hoàng tẩu làm sao biết được trong số họ ai đang nói thật, ai đang nói dối người chứ?”.

Bên kia Tả Ý đã bùng trà ra, tôi hít một hơi thật sâu, bất ngờ nghiêng người áp sát vào Triệu Vương, khẽ hỏi: “Khi Giang thị còn là vợ của hoàng đệ, Tề Thịnh đã từng cầm sừng hoàng đệ chưa?”.

Triệu Vương cứng người lại.

Không đợi anh ta phản ứng, tôi lại ghé sát vào tai anh ta, cố ý khàn giọng nói: “Vậy hoàng đệ có muốn báo thù Hoàng thượng không. Hoàng đệ cũng tặng cho Hoàng thượng một cái sừng đi”.

Tôi liếc thấy bàn tay bùng tách trà của Tả Ý chợt run lẩy bẩy.

Triệu Vương bật phắt dậy như có lửa đốt dưới mông, chân tự nhiên hết tập tễnh, nhanh nhẹn nhảy ra xa mấy bước rồi mới dừng lại, giọng run rẩy: “Hoàng tẩu, chuyện đùa này mất mạng như chơi đấy”.

Xem xem, mặc dù so sánh về mưu lược, tâm cơ, độc ác thì tôi không phải là đối thủ của họ, nhưng dù sao tôi vẫn có một thứ để đấu lại: Da mặt tôi dày hơn của bọn họ!

Cuối cùng tôi cũng lấy lại được sự cân bằng, vẫy vẫy tay ra hiệu cho Triệu vương đến gần uống trà.

Trên nét mặt của anh ta vẫn mang chút hoảng sợ nhưng trong mắt lại ánh lên nụ cười ảm áp, xua xua tay: “Không cần, thần đệ còn phải đến vấn an Hoàng tổ mẫu, tiết kiệm cho Hoàng tấu cốc trà này nhé”.

Nói xong lại tập tễnh bước đi.

Đến khi anh ta đi đến chỗ lối rẽ hành lang, tôi bất ngờ nói to: “Sai rồi, sai rồi”.

Triệu vương quay lại nhìn tôi vẻ nghi hoặc, tôi chỉ xuống chân mình, rồi lại chỉ vào chân anh ta, thấp giọng quát to: “Chân tập tễnh sai rồi, lúc này là chân bên kia cơ mà!”.

Triệu Vương cúi xuống xem xét một hồi, sau đó đổi chân kia rồi lại tiếp tục tập tễnh bước đi.

Tả Ý đứng đằng sau tôi bịt miệng cười.

Tôi băng quơ hỏi cô ta: “Tả Ý, Hoàng thượng đã mấy ngày rồi chưa đến hậu cung?”.

Tả Ý giơ tay ra, bấm đốt ngón tay như một vị đại tiên.

Tôi đợi một lúc lâu, cuối cùng nghe cô đáp: “Năm ngày, từ sau trận đấu bóng lần trước, đã năm ngày rồi”.

Tôi vốn nghĩ rằng cô ta sẽ trả lời kiểu khác, không ngờ chỉ báo cho tôi một con số.

Tả Ý hỏi: “Nương nương muốn làm gì ạ?”.

Tôi nhếch mép cười không thành tiếng, muốn làm gì cơ?

Tôi đã thả lỏng dây nhiều ngày rồi, bây giờ đã đến lúc phải thắt chặt.

Chẳng phải có một câu nói nổi tiếng thế này sao: Đàn ông dựa vào việc chinh phục thế giới để chinh phục đàn bà, còn đàn bà thì dựa vào chinh phục đàn ông để chinh phục thế giới.

Xinh đẹp như Võ Tắc Thiên thì sao? Thủ đoạn mưu lược đều có cả đấy thôi. Thế nhưng chẳng phải là cũng quỳ gối dưới một người đàn ông rồi lại dựa vào một người đàn ông khác để leo lên đấy ư.

Triệu vương nói một tràng mấy lời linh tinh ấy, ý cũng chỉ là bảo tôi cần phải dựa vào Tề Thịnh để sống.

Thật ra đâu cần anh ta phải nói, tôi đã nghĩ đến điều đó từ lâu rồi.

Đừng nói là Tề Thịnh đối với tôi có một chút tình ý, cho dù anh ta chẳng có một chút tình ý nào thì tôi cũng phải nghĩ cách làm cho anh ta nảy sinh tình ý với tôi!

Tôi đứng dậy từ xích đu, vươn mình một cái, dặn dò Tả Ý: “Bảo nhà bếp sắc một thang thuốc đại bổ, chúng ta đem dâng cho Hoàng thượng”

14. Chương 14: Trận Chiến Giữa Đàn Ông Và Đàn Bà!

Nội thị cung Đại Minh vừa nhìn thấy tôi mang thuốc bổ đến, có lẽ nhớ đến tình cảnh lần trước Tề Thịnh tức giận hất cả bát đi, liền sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch, vội tiến tới nghênh đón, rất cẩn thận khuyên tôi: “Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng lúc này còn đang bận giải quyết chính sự, e không có thời gian rảnh để dùng thứ này. Chi bằng người hãy đưa nó cho nô tài, đợi đến lúc Hoàng thượng rảnh rồi, nô tài sẽ thay người dâng lên Hoàng thượng”.

Với nguyên tắc “đã quyết thì phải làm bằng được”, tôi xua xua tay, cười: “Không cần đâu, Hoàng thượng đang bận, ta sẽ đợi ở bên ngoài”.

Nói xong tôi bèn quay người đứng ở hành lang.

Nội thị đưa mắt đảo một vòng, lặng lẽ vào trong điện. Một lúc sau, hần lại khom lưng từ trong điện đi ra, cung kính nói với tôi: “Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng mời người vào ạ”.

Tôi cười cười, đón lấy bát thuốc từ tay Tả Ý, điềm tĩnh bước vào trong điện.

Tề Thịnh quả nhiên đang ngồi trước ngự án phê duyệt tấu chương, Giang thị thì lặng lẽ đứng hầu bên cạnh. Nghe thấy tôi bước vào, cả hai người cùng ngẩng đầu lên nhìn.

Điều bộ thật giả tạo! Chi bằng để ta vừa vào cửa đã nhìn thấy các người đang lẩn lộn trên giường, như vậy còn đáng yêu hơn cái bộ dạng này.

Tôi trong lòng vô cùng khinh thường nhưng trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt, bước lên vài bước đặt bát thuốc bổ xuống bàn rồi rất tự nhiên nói với Giang thị: “Mời Tô cô nương lui ra ngoài, Hoàng thượng ở đây có ta hầu hạ là đủ rồi”.

Có lẽ không ngờ tôi sẽ thẳng thắn như vậy, vẻ mặt luôn điềm tĩnh của Giang thị chợt cứng đờ, nhưng cô ta vẫn không nhúc nhích, chỉ đưa mắt nhìn Tề Thịnh.

Không đợi Tề Thịnh mở miệng, tôi đã lên tiếng trước: “Hoàng thượng, thần thiếp có chuyện muốn nói với chàng”.

Tề Thịnh bình thần bảo Giang thị: “Khanh ra ngoài đi”.

Giang thị khẽ nhếch môi, hơi quỳ gối trước Tề Thịnh rồi lùi ra ngoài.

Về mặt gì thế? Cô không thể cười tươi lên một chút sao?

Tề Thịnh đưa mắt nhìn tôi trong giây lát, giễu cợt: “Có chuyện gì thế? Lại đến mời trẫm về hậu cung sao?”.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh ta, đáp: “Hoàng thượng đã năm sáu ngày rồi chưa ngủ lại hậu cung, vì kế hoạch ổn định hậu cung, hôm nay chàng nên đến”.

Tề Thịnh nhìn lướt qua cái bát ngọc ở trên bàn, sau đó cười lạnh hỏi tôi: “Thật sao? Vì thế mới lại mang thuốc bổ đến cho trẫm chứ gì? Chẳng nhẽ trong mắt nàng trẫm vô dụng đến thế sao? Cứ phải nhờ vào loại thuốc bổ này mới được?”.

Tôi sợ anh ta lại đập vỡ cái bát ngọc của tôi giống lần trước, vội vàng kéo cái bát về trước mặt, dùng cánh tay che lại, vội vàng nhắc nhở: “Đây là cái bát quý nhất trong cung của thần thiếp, đập vỡ là phải đền đầy ạ”.

Sắc mặt Tề Thịnh liền tối sầm lại, im lặng hồi lâu mới thở dài một cái, từ tốn nói: “Yên tâm đi, trẫm không đập bát của nàng đâu, chỉ có điều hôm nay trẫm không muốn đến hậu cung”.

Tôi cup mắt xuống, nhẹ nhàng nói: “Thần thiếp biết, cho nên hôm nay thiếp mới đến đây”.

Tề Thịnh ngó người.

Tôi lấy lại vẻ mặt bình thản, nói: “Hoàng hậu bị Hoàng thượng chán ghét vứt bỏ thì khó mà quản lý hậu cung được. Bởi vậy, dù Hoàng thượng có chán ghét thần thiếp nhiều thế nào thì thần thiếp cũng không thể để mọi người biết được. Đến lượt thần thiếp thì phải là thần thiếp. Cho dù chàng không động đến thần thiếp, thần thiếp cũng phải ở lại với chàng tối nay”.

Tề Thịnh không nói gì, tôi đưa mắt nhìn anh ta, nói tiếp: “Chàng cứ việc ngủ trong tấm điện của mình, thiếp sẽ nằm dưới sàn nhà, không ai biết được giữa hai chúng ta có chuyện gì. Chàng đã muốn thần thiếp tiếp tục làm hoàng hậu thì cho dù thế nào chàng cũng phải giữ thể diện cho thần thiếp”.

Tề Thịnh vẫn không có phản ứng gì, chỉ đánh giá tôi bằng ánh mắt sâu thẳm thẳm.

“Cũng giống như bát thuốc này, chỉ cần chàng và thiếp đều không nói ra thì ai biết được người uống là ai?”, tôi bưng bát thuốc uống một hơi hết sạch rồi dùng mu bàn tay quét miệng, cười: “Thần thiếp đợi chàng ở tấm điện phía sau, chàng cứ lo chính sự đi, lát nữa đừng quên về điện ngủ là được”.

Nói xong tôi cũng học theo bộ dạng Giang thị, cúi đầu xuống, hơi quỳ gối trước Tề Thịnh rồi đi ra ngoài.

Đi được hai bước thì đột nhiên nhớ ra cái bát ngọc của mình, thế là tôi nghiêng rằng quay lại, thấy Tề Thịnh vẫn đang thất thần, tôi cầm cái bát trên bàn lên, nghiêm mặt nói: “Lần sau thần thiếp sẽ dùng bát vàng, không sợ vỡ, Hoàng thượng có thể tha hồ trút giận”.

Tề Thịnh đưa tay lên, khước miệng kéo căng ra, bàn tay chỉ về phía tôi run lẩy bẩy.

Tôi giả bộ không nhìn thấy, quay người đi ra cửa điện.

Tả Ý và người nội thị vẫn đang đợi bên ngoài, tôi đưa cái bát ngọc cho Tả Ý, dặn dò cô cất cẩn thận rồi mới nói: “Hôm nay ta sẽ ở đây chăm sóc Hoàng thượng, người cho người về thông báo một tiếng, bảo nữ hầu chăm sóc Uy nhi cẩn thận”.

Tả Ý vẻ mặt vừa vui mừng vừa kinh ngạc, khẽ nói: “Nương nương...”.

Tôi không để ý đến cô, chỉ quay đầu lại bảo nội thị đứng bên cạnh dẫn đường vào tắm điện.

Tắm điện của Tề Thịnh được bày biện rất phóng khoáng, không có chút mùi vị son phấn nào, mọi thứ bày biện trong phòng đều toát lên sự mạnh mẽ đầy nam tính. Tôi nhìn ngắm xung quanh một chút rồi cho các nội thị trong điện lui ra, một mình ngồi đợi Tề Thịnh.

Một lúc sau thì Tả Ý bộ dạng như ăn trộm bước vào, tay còn ôm một bọc nhỏ: “Nương nương, nô tỳ đã chọn cho nương nương một cái áo ngủ mới, người mau thay đi ạ”.

Nói rồi Tả Ý liền lấy từ trong bọc ra một cái áo bằng sa mỏng, cầm nó khua khua trước mặt tôi. Tà áo bay trong không trung một lúc lâu rồi mới từ từ hạ xuống, quả là mỏng như cánh ve.

Áo vừa nhẹ vừa mỏng như vậy, rốt cuộc có thể che chắn được cái gì chứ? Mặc dù các vị trí quan trọng đều được thêu hoa văn nhưng cũng chỉ là tăng thêm thi vị vô nghĩa cho chỗ đó mà thôi!

Tôi đang than thở thì Tả Ý lại lấy ra mấy hộp son như làm ảo thuật, khẽ giục tôi: “Nương nương, để nô tì tô son cho người, nhanh lên, Hoàng thượng sắp đến rồi đây ạ!”.

Nói rồi Tả Ý liền nghiêng người tô son cho tôi.

Vớ vẩn, đúng là vớ vẩn quá! Sợ người khác không biết ta đến quyền rũ Tề Thịnh à?

Tôi vội đẩy Tả Ý ra, nói: “Tả Ý, người về trước đi, về đi! Tối nay không dùng những thứ này”.

Tả Ý nghi ngờ hỏi: “Tại sao ạ?”.

Bên ngoài loáng thoáng có tiếng người vọng lại, tôi đoán là Tề Thịnh đến, nhất thời không kịp nói rõ lý do cho Tả Ý hiểu, chỉ vội vàng nhét hộp son vào trong lòng cô rồi cuống quýt vo tròn cái áo ngủ kia lại, buộc cái bọc bằng vải ra ngoài rồi tiện tay nhét vào tay áo của Tả Ý.

Tôi làm xong mọi thứ thì tiếng bước chân đã vang lên ở hành lang.

Tôi vừa đứng dậy ra cửa đón Tề Thịnh vừa khẽ bảo Tả Ý: “Đi nhanh lên, đừng để người khác nhìn thấy!”.

Tôi vừa dứt lời thì Tề Thịnh đã đến cửa điện.

Lúc này tôi vừa mới nặn ra một nụ cười nhả nhận đúng mực, còn chưa kịp quỳ gối hành lễ thì đã nghe thấy phía sau vang lên tiếng lộp bộp, tiếp theo, một hộp son nhỏ lăn tới bên cạnh chân tôi.

Người tôi cứng đờ, không cần quay đầu tôi cũng biết chuyện gì xảy ra ở đằng sau.

Tả Ý cô nương, cô cố tình đứng không?

Tề Thịnh nhìn tôi rồi lại nhìn Tả Ý, cuối cùng dừng mắt trên người tôi.

Tôi cười miễn cưỡng, giả vờ quay người lại mắng Tả Ý: “Làm gì mà chân tay lỏng lẻo vậy, còn không mau nhặt các thứ lên!”.

Tả Ý sợ đến mức mặt biến sắc, gật đầu lia lịa: “Vâng ạ” rồi luống cuống nhặt hộp son bị rơi lên, cúi thấp đầu nhanh chóng lùi ra ngoài.

Khi Tả Ý chuẩn bị bước ra cửa điện thì Tề Thịnh đột nhiên nói: “Đứng lại”.

Tôi giật thót tim, người Tả Ý thì cứng lại.

Tề Thịnh từ từ nghiêng người, dùng hai ngón tay thò vào tay áo của Tả Ý, từ từ lôi ra... Kết quả, lại phát hiện không thể lôi hết cái thứ trong tay áo Tả Ý ra được.

Tề Thịnh dường như có chút bất ngờ, nhíu lông mày, quay đầu liếc nhìn tôi một cái, tay vẫn tiếp tục lôi.

Tôi mở mắt trừng trừng nhìn anh ta từ từ lôi cái “áo ngủ” mỏng như cánh ve từ trong tay áo của Tả Ý ra, chỉ tiếc không thể dùng tay che mắt lại, giả vờ không nhìn thấy.

Tề Thịnh cười, ngoảnh lại hỏi tôi: “Đây là cái gì?”.

Tôi cứng người lại, sau đó chớp mắt với vẻ ngây thơ, quay đầu nhìn Tả Ý, hỏi: “Đúng rồi, Tả Ý, đây là cái gì?”.

Tả Ý lúng túng, mặt đỏ bừng tưởng chừng sắp bật máu đến nơi, vội hơi cúi đầu, ấp úng nói: “Đây, đây...”.

Tôi không thể chịu đựng được bộ dạng khốn khổ này của Tả Ý, đành giải vây giúp cô: “Trông giống như áo ngủ”.

Tề Thịnh giơ cái áo lên xem, miệng phát ra tiếng cười khe khẽ, sau đó tiện tay ném cái áo lên người tôi rồi quay người theo nội thị đi tắm rửa, thay đồ.

Tôi vẫn giữ vẻ mặt không biểu cảm, lạnh đạm bảo Tả Ý: “Người lui ra đi”.

Tả Ý mắt đỏ hoe, nhìn tôi với vẻ áy náy, mở miệng định giải thích.

Tôi khoát tay ra hiệu bảo cô ta đi, còn mình thì điềm tĩnh đi vào nội điện, một mình ngồi bên giường đợi Tề Thịnh.

Sự việc của Tả Ý đã làm kế hoạch của tôi đảo lộn. Lúc này nếu tôi vẫn bảo hôm nay đến đây là ngủ ở trên sân nhà, chắc chắn Tề Thịnh không những không tin mà còn bị anh ta chỉ trích là giả dối.

Ngủ trên sân nhà mà phải mang theo cái áo ngủ như thế sao?

Tôi không nhịn được, cầm cái áo ngủ kia giơ lên xem dưới ánh đèn, rồi ướm thử nó lên người. Tốt thật đấy, ngay cả những đường hoa văn thêu trên cái áo tôi đang mặc đều có thể nhìn thấy được, còn mỏng hơn cái màn mà lần trước Lục Ly quần cho tôi.

Một lúc sau, Tề Thịnh thay quần áo xong đi vào, liếc nhìn tôi, lạnh lùng hỏi: “Nàng muốn thế nào?”.

Tôi muốn đem cái áo ngủ gây tai vạ này đi đốt! Nhưng tay vừa chạm vào cái giá cắm nến thì lại cảm thấy như vậy thật lãng phí. Chần chừ chốc lát, tôi liền cuộn tròn nó lại, tiện tay đút nó vào thắt lưng, sau đó xắn tay áo, nhanh nhẹn kéo cái chăn từ trên giường xuống làm thành một lớp đệm rồi ngồi lên, nói: “Được rồi, mời Hoàng thượng đi ngủ, thần thiếp sẽ canh cho người”.

Tề Thịnh hơi ngạc nhiên, khước miệng nhếch lên chế giễu, chẳng thèm nhìn tôi, giẫm lên cái đệm của tôi rồi bước lên giường, lạnh lùng sai: “Buông màn cho trẫm”.

Tôi tuân lệnh đứng dậy, đi đến bên giường buông màn cho anh ta, sau đó vừa quay lại nằm lên cái đệm dưới đất thì lại nghe thấy anh ta nói bằng giọng không nhanh không chậm: “Trẫm muốn uống trà”.

Cuối cùng tôi cũng nhận ra, anh ta đang cố ý xem tôi như cung nữ để sai khiến.

Bị anh ta hành hạ như vậy mấy lần, đến khi anh ta vừa mở miệng nói: “Trẫm...”, tôi đã đưa cái bô qua màn: “Hoàng thượng muốn giải quyết nỗi buồn phải không ạ?”.

Tề Thịnh không nói gì, cũng không cầm lấy cái bô từ tay tôi.

Tôi cười cười, rút tay về rồi lại nằm lên cái đệm dưới đất.

Tề Thịnh không động đậy gì, tôi nằm yên một lúc, cố ý trở mình, nhẹ nhàng co chân lên, nghiêng người quay lưng lại phía Tề Thịnh. Tư thế này tôi đã tập từ lâu, chỗ cần cao thì cao, chỗ cần thấp thì thấp, tạo thành những đường cong đẹp mắt.

Tề Thịnh vẫn không có phản ứng gì.

Đúng lúc tôi đang nản lòng, định trở mình lại để ngủ thì nhìn thấy Tề Thịnh đột nhiên ngồi bật dậy.

Tôi giật mình, theo bản năng xoay người ngồi dậy, hỏi: “Sao thế ạ?”.

Tề Thịnh im lặng một lúc rồi nói với giọng buồn rầu: “Nàng lại đây”.

Tôi sợ thót tim, cắn chặt răng rồi đi chân không, thận trọng bước tới. Tôi vừa chạm vào màn thì tay Tề Thịnh đã từ trong thò ra nắm lấy cổ tay tôi, lôi vào màn. Sau đó trời đất quay cuồng, đợi tôi phản ứng lại thì bản thân đã bị anh ta nằm đè lên.

Tề Thịnh nâng cằm ép tôi ngược mắt lên nhìn thẳng vào mắt mình. Nhưng trong màn thực sự quá tối, lại ngược sáng, tôi không nhìn được điều gì trong mắt anh ta.

Tôi rất phản cảm với hành động mang ý sỉ nhục này của Tề Thịnh, định giãy khỏi tay anh ta nhưng lại sợ làm anh ta nổi giận, đành nhắm mắt lại. Một lát sau thì cảm thấy hơi thở của anh ta mỗi lúc một gần, rồi chậm chậm áp sát tôi.

Nhưng khi sắp chạm vào môi tôi thì anh ta bỗng dừng lại.

Tôi bất giác chột dạ, không còn để ý đến vấn đề tiến độ ra sao, chỉ nghĩ cá đã cắn câu, lần này nếu để anh ta thả lưỡi câu ra thì muốn câu lại e là rất khó.

Nghĩ vậy, tôi lập tức hạ quyết tâm, hai tay choàng qua cổ Tề Thịnh, kề sát vào môi anh ta.

Trong khoảnh khắc hai đôi môi chạm nhau, tôi cảm thấy rõ ràng người Tề Thịnh cứng lại, sau đó dường như anh ta thấy hối hận, đẩy người tôi ra.

Đã đến nước này, tôi đâu thể dễ dàng để anh ta bỏ đi như vậy.

Tôi bám chặt nguyên tắc: không hôn cho anh ta bất tỉnh thì cũng phải làm cho anh ta ngộp thở, đưa hai tay vòng qua gáy anh ta, dùng môi mình ép chặt lấy môi của Tề Thịnh, để cho hai đôi môi cọ sát rồi đưa đầu lưỡi lướt trên môi Tề Thịnh khiêu khích, dụ dỗ anh ta mở hai hàm răng ra, nhưng khi đầu lưỡi tôi sắp tiến vào miệng Tề Thịnh thì bỗng nhiên anh ta đẩy tôi ra.

Tề Thịnh thở dồn dập, cánh tay chống ngay bên gối cạnh sườn mặt tôi, cúi đầu xuống nhìn.

Tôi nín thở hơi lâu nên lúc này cảm thấy thiếu dưỡng khí, chỉ có thể hỗn hển nhìn Tề Thịnh. Lần này xong rồi, cá đã thoát khỏi cần, anh ta vẫn chưa vượt qua được trở ngại tâm lý kia, tôi đã cố gắng như thế mà đến phút chót anh ta vẫn đẩy ra.

Hơi thở của Tề Thịnh dần dần bình thường trở lại, thân người vẫn giữ nguyên vị trí, lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi cảm thấy vô cùng lúng túng, cố gắng nhếch khóe miệng lên, vô thức đưa tay lên định che mắt lại nhưng tay vừa đưa lên giữa chừng thì bị Tề Thịnh ngăn lại, liền đó anh ta dùng tay nâng cằm tôi lên rồi hôn một cách mãnh liệt.

Nụ hôn này còn mãnh liệt hơn rất nhiều so với lúc nãy, không chút dịu dàng, chỉ có xâm chiếm và cưỡng đoạt, môi răng giao chiến, công thành chiếm đất.

Đầu tôi trống rỗng trong giây lát rồi mới sực tỉnh, cánh tay lại lần nữa quàng lên cổ anh ta, chân cũng quắn lên người Tề Thịnh.

Tôi rất nhanh nhận ra hành động của Tề Thịnh vô cùng mâu thuẫn. Anh ta kéo cánh tay đang quắn trên cổ mình của tôi xuống để dọc theo sườn, nhưng lại dùng hai tay ôm tôi thật chặt, ép tôi vào người anh ta. Đôi chân đang quắn lấy cơ thể anh ta của tôi cũng bị anh ta gỡ xuống, đồng thời, đôi tay đang đặt ở sau lưng tôi dùng lực, nâng tôi lên kéo sát về phía anh ta.

Giống như chúa tể muôn loài giữ chặt con mồi dưới móng vuốt, tha hồ trêu đùa, tuyệt đối không để con mồi có cơ hội phản kháng.

Anh đang tuyên bố với tôi rằng chính anh mới là người điều khiển trận chiến này sao?

Nhưng càng như vậy, trong tôi lại càng có cảm giác trống rỗng chưa từng có. Rõ ràng Tề Thịnh ôm tôi rất chặt, gần như đè nghiêng tôi xuống giường, nhưng tôi lại thấy vẫn chưa đủ mà còn muốn nhiều hơn. Giống như bản năng, tôi bắt đầu cố ý phục của anh ta.

Tề Thịnh lột quần áo trên người tôi càng thô bạo hơn, lột đến đâu thì đôi môi nóng bỏng lướt theo đến đó.

Bỗng tôi nhớ ra, trên người Tề Thịnh chỉ mặc quần áo ngủ, y phục của tôi lại nhiều hơn anh ta đến vài lớp, như vậy anh ta sẽ bị lột sạch trước cả tôi.

Có điều ý nghĩ đó chỉ thoáng qua mà thôi, đầu óc tôi đã không còn tỉnh táo nữa, thậm chí hơi hỗn loạn, nhưng cảm giác của cơ thể lại nhanh nhạy đến không ngờ. Tôi có thể cảm nhận rõ rệt đôi môi, bàn tay và cả lồng ngực cường tráng của Tề Thịnh nữa... Trong sự cuồng nhiệt và hỗn loạn, cũng chẳng biết ai là người cởi sạch quần áo của ai trước, đôi môi của Tề Thịnh trở lại cổ tôi và đặt lên đó những nụ hôn nhẹ nhàng, lướt từ dưới lên trên, cuối cùng thì dừng lại trên môi tôi.

Nụ hôn này dịu dàng đến không ngờ khiến tôi vô thức trở nên hoảng hốt, rồi trong thời khắc hoảng hốt ấy, tôi cảm thấy phía dưới căng ra cùng cơn đau nhẹ nhàng. Tề Thịnh đã tiến vào cơ thể tôi.

Cái cảm giác rất rõ ràng ấy khiến tôi bỗng thấy sợ hãi, khiến tôi muốn vùng vẫy, muốn trốn chạy. Tôi gắng sức đẩy ngực Tề Thịnh, muốn leo lên người anh ta, muốn là người điều khiển trận chiến này nhưng lần nào cũng đều uống công. Tề Thịnh rất khỏe, tay anh ta giữ chặt lấy eo và tay chân của tôi, ấn mạnh xuống giường, khiến tôi không thể cử động được.

Trốn chạy không được, vùng vẫy không xong, vậy thì đành nghe theo bản năng mà quấn chặt lấy Tề Thịnh...

Đến khi tất cả trở lại bình thường thì không biết đã qua bao lâu. Tôi thở hổn hển một hồi mới làm cho trái tim đang đập mạnh mẽ và hơi thở dồn dập trở lại bình thường, sau đó phát hiện mình đang nằm gọn trong vòng tay của Tề Thịnh, không mảnh vải che thân, đầu vẫn gối lên cánh tay anh ta.

Mặc dù đã quyết định làm đàn bà nhưng bộ dạng giống con chim nhỏ nép sát vào người khác này vẫn khiến tôi có cảm giác không thoải mái, đặc biệt là khi cả hai đều trần như nhộng, nằm phơi thân trên giường như bây giờ.

Nếu có cái gì đó che thân thì có lẽ tôi sẽ không lúng túng như vậy.

Tôi nhẹ nhàng cử động ngón chân thì thấy Tề Thịnh không có phản ứng gì, sau đó định tiếp tục thử dịch người ra, nhưng vừa mới thử thì cánh tay vắt ngang eo tôi của Tề Thịnh đã siết chặt lại.

“Sao thế?”, Tề Thịnh hỏi khẽ, giọng hơi khàn.

Tôi cứng người lại, nghĩ một lát rồi đáp với vẻ rất nghiêm túc: “Thần thiếp mệt rồi, muốn đổi tư thế”.

Tề Thịnh khẽ “ừ” một tiếng, tay đột nhiên dùng sức nâng người tôi từ trên thân anh ta xuống, đặt sang bên cạnh nhưng vẫn giữ nguyên tư thế áp sát vào người anh ta, hỏi tôi: “Thế này được chưa?”.

Tôi im lặng một chút rồi miễn cưỡng đáp: “Được rồi”.

Tề Thịnh không nói gì nữa.

Tôi chần chừ một lát rồi dùng chân kéo cái chăn lại, phủ lên người mình. Nhìn thấy Tề Thịnh vẫn trần truồng bên cạnh, nghĩ một lúc tôi cảm thấy như vậy có vẻ không chu đáo lắm, bèn kéo chăn đắp cho cả hai người.

Thế là tốt rồi, mắt không nhìn lòng không phiền, không nhìn thấy anh ta lỏa thể, coi như vừa rồi chưa có chuyện gì hết.

Tề Thịnh đột nhiên hỏi: “Mệt rồi à?”.

Tôi sưng sờ, không biết anh ta đang hỏi chuyện gì.

Nhưng chưa đợi tôi trả lời thì đã lại nghe thấy Tề Thịnh hỏi: “Vừa rồi thế nào?”.

Lúc này thì tôi đã hiểu, ý Tề Thịnh muốn hỏi chuyện vừa xảy ra. Nếu là một người phụ nữ bình thường, khi bị đàn ông hỏi như vậy thì mười người sẽ có tám chín người làm cùng một động tác, đó là: rúc đầu vào ngực anh ta, sau đó nói với vẻ thẹn thùng: “Đáng ghét!”.

Tôi thử mấy lần cúi đầu xuống nhưng không cách nào dụi vào ngực của anh ta được, đành phải thành thật nói: “Được”.

Tề Thịnh nghiêng người nhìn tôi hỏi: “Được?”.

Tôi đoán Tề Thịnh chưa thỏa mãn với cách trả lời ấy, suy nghĩ một chút bèn thay bằng một cụm từ chuẩn xác hơn: “Rất thoải mái”.

Ánh đèn trong màn lờ mờ nên tôi không nhìn rõ nét mặt của Tề Thịnh, chỉ cảm thấy vẻ mặt của anh ta dường như dờ ra, sau đó trở mình nằm ngửa lại.

Tôi nghĩ, có lẽ câu nói của mình hơi thật thà quá.

Nghĩ một hồi, tôi hỏi: “Nếu thiếp nói tối nay thiếp thực sự muốn ngủ trên sàn nhà thì chàng có tin không?”.

Tề Thịnh khẽ nhếch môi không trả lời, nhưng tay lại nhẹ nhàng vuốt ve eo tôi.

Tôi cũng bật cười, nói: “Thật ra đến thiếp cũng không tin. Cô nam quả nữ cùng ngủ đêm trong một phòng, nếu nói trong lòng không có ý nghĩ nào thì đó mới là tự dối lòng mình”.

Nhưng có những lời mà mọi người tin hay không là một chuyện, còn nói ra hay không lại là chuyện khác, vì vậy tôi bèn nói tiếp: “Chỉ có điều, cái áo ngủ mà Tả Ý lén mang tới thì thiếp không hề hay biết”.

Tề Thịnh “ừ” một tiếng cho xong, rõ ràng anh ta không tập trung lắm.

Tôi nâng người lên nhìn anh ta chăm chú, kiên trì giải thích: “Mặc bộ đồ kia, dù có thể tạo ra chút kích thích, nhưng ý định quyến rũ thì quá rõ ràng, thiếp mà lại làm chuyện ngu ngốc ấy sao?”.

Tề Thịnh gật nhẹ đầu, đặt tay lên lưng tôi, kéo sát vào cơ thể mình, uể oải hỏi: “Nói xong chưa?”.

Tôi dừng lại, trả lời: “Vẫn chưa, thiếp còn muốn hỏi một câu nữa”.

Tề Thịnh hỏi: “Chuyện gì?”.

Tôi dùng tay nâng cằm anh ta lên, giọng đùa cợt: “Hoàng thượng có thể chiến đấu nữa không?”.

Dưới ánh nến, một bên lông mày của Tề Thịnh nhướn lên, sau đó đột nhiên trở mình đè tôi xuống, nói: “Thử xem thì biết”.

Ai ngờ lần này thử một lèo đến nửa đêm, tôi bị anh ta hành hạ đến kiệt sức, chìm vào giấc ngủ mơ hồ, đợi khi tỉnh giấc mở mắt ra thì bên ngoài mặt trời đã lên cao.

Tề Thịnh cũng không còn bên cạnh, tôi một mình đuổi thẳng chân tay, nằm ngủ vô cùng thoải mái.

Rồi tôi giật mình ngồi bật dậy, đầu vẫn còn hơi choáng váng, cũng không nhớ nổi đêm qua cuối cùng là thắng hay thua nữa, chỉ cảm thấy thân thể mệt mỏi đau nhức, hễ cử động là lại thấy đau.

Tả Ý đem người đến giúp tôi thay quần áo, rửa mặt chải đầu, tôi liếc cô, hỏi: “Hoàng thượng đâu rồi?”.

Tả Ý khẽ mỉm cười, đáp: “Hoàng thượng đã lên triều rồi, giờ này chắc cũng sắp về ấy chứ”.

Tôi hoảng sợ, quay đầu nhìn thì thấy giường chiếu vẫn bừa bộn, vội giục Tả Ý: “Mau đi thôi, mau đi thôi”.

Nói xong tôi rời khỏi tấm cung của Tề Thịnh với tốc độ nhanh như ma đuổi.

Tả Ý không hiểu gì cả, đuổi theo tôi, hạ giọng hỏi: “Sao nương nương lại có vẻ gấp gáp thế?”.

Còn không đi gấp sao? Không đi cho nhanh, lỡ chạm mặt Tề Thịnh thì biết nói gì đây? Nói cái gì? Chẳng lẽ lại hỏi: “Còn có thể tiếp tục không?”.

Trên giường dưng cảm, dưới giường e lệ! Đấy mới là người phụ nữ hoàn mỹ! Đến khi Tề Thịnh trở về tấm cung chỉ còn lại hương thơm phảng phất mà không nhìn thấy mỹ nhân đâu, thế mới khiến anh ta tiếp tục nhớ nhung.

Tôi quay đầu lại nhìn Tả Ý. Người thì hiểu cái khổ gì, có thông minh hơn nữa thì cũng chỉ là một cô nhóc!

Nghĩ vậy, trong lòng tôi thấy dễ chịu hẳn, ưỡn ngực ngẩng đầu đi ra ngoài, không ngờ rằng khi đi đến hành lang gần cửa cung thì lại thấy Giang thị đi ngược chiều.

Sắc mặt của Giang thị hơi nhợt nhạt, tránh sang bên, lặng lẽ nhìn tôi, trong ánh mắt hiện rõ sự mỉa mai và coi thường, ngay khi tôi đi ngang qua thì đột nhiên khẽ nói: “Dùng sắc đẹp để dụ dỗ đàn ông, có thể lâu bền sao?”.

Cái gì! Không bình tĩnh nữa, tuyệt đối không thể bình tĩnh được!

Tôi dừng bước, nghiêng mặt đánh giá cô ta chốc lát rồi chế nhạo: “Một người đàn bà, ngay cả việc leo lên giường với đàn ông cũng không leo nổi thì còn mặt mũi nào mà nói chuyện lâu bền!”.

Sắc mặt Giang thị lập tức xám ngoét như tro. Khi cô ta còn cứng đờ ra ở đó thì tôi đã cười to mà đi tiếp rồi.

Trò vớ vẩn, ông đây tỏ ra dễ dàng, tốt bụng một chút thì cô tưởng dễ chọc chặc!

Tả Ý chạy đuổi theo tôi, khâm phục hỏi: “Làm sao nương nương biết Hoàng thượng chưa từng chạm vào tiện nhân Giang thị này?”.

Làm sao tôi biết ư? Chỉ cần nhìn cái mặt như quả mướp đắng của Giang thị là biết thôi. Rõ ràng là nội tiết không cân bằng, cả ngày ở bên Tề Thịnh trong cùng một cung mà còn như vậy, hiển nhiên là Tề Thịnh không giúp cô ta cân bằng rồi!

Tôi quay đầu nhìn Tả Ý cười, nói một cách bí hiểm: “Tiểu nha đầu, đợi đến khi người lấy chồng rồi sẽ biết thôi”.

Tả Ý ngơ ngác, mặt bỗng chốc đỏ bừng lên.

Chưa bước vào cửa cung Hưng Thánh thì đã có cung nữ chạy lại bẩm báo: bọn Hoàng thị đang đợi để thỉnh an. Tôi nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, thở dài, mấy người này cũng thật nhẫn nại, đã chuẩn bị đến bữa trưa rồi mà còn đợi, chẳng nhẽ còn muốn đợi tôi nuôi cơm luôn?

Bước vào cửa điện, bọn Hoàng thị vội đứng dậy hành lễ, tôi tùy tiện gật đầu, bảo bọn họ ngồi xuống nói chuyện. Bọn họ cung kính tạ ơn rồi mới ngồi xuống.

Cả bọn nhìn tôi, tôi nhìn bọn họ, không ai chịu lên tiếng trước.

Tôi vẫn chưa ăn sáng, lúc này đang đói muốn chết, thật sự không có lòng dạ nào mà dỗ bọn họ cả.

Càng không cần nói đến chuyện mấy người này dù trông dung mạo đẹp như hoa, nhưng dưới vẻ đẹp ấy ít nhiều đều chứa đựng một vài thứ xấu xa. Không phải không nghĩ đến việc mạnh tay chinh đồn một lần, nhưng mỗi lần gặp mặt, nhìn thấy những người đàn bà phải chôn vùi tuổi thanh xuân ở chốn thâm cung này, tôi lại chẳng thể ra tay được.

Nói cho cùng, bọn họ đều rất đáng thương.

Bọn Hoàng thị bộ dạng tội nghiệp cúi thấp đầu, không ai nói gì.

Tôi thực sự muốn nói với họ, Tề Thịnh chỉ có thể thôi, cho dù gây sát có bị mài thành kim thì cũng không thỏa mãn được tất cả mọi người. Thay vì đến chỗ tôi oán trách, không bằng tự trồng lấy hai cây dưa chuột trong cung của mình còn hơn.

Chỉ tiếc là câu này tuyệt đối không thể nói được, nhớ ra đến tai Tề Thịnh thì e rằng anh ta có thể sẽ làm thịt tôi.

Tôi giả bộ hỏi han họ mấy câu, lại phải hứa sẽ khuyên Tề Thịnh tiếp tục lần lượt ngủ đêm ở các cung, ban phát ân huệ đồng đều, bọn họ mới yên tâm ra về.

Tôi chỉ thấy rất mệt, ăn qua loa ít đồ, sai người chuẩn bị nước nóng, tắm xong bèn leo luôn lên giường ngủ bù. Cho đến khi Tề Thịnh đến thăm Uy nhi, tôi mới bị Tả Ý dựng dậy, rất không tình nguyện ra khỏi giường đến hậu điện tiếp chuyện.

Tề Thịnh tỏ ra rất tự nhiên, cứ như đêm qua không xảy ra chuyện gì vậy.

Nam nữ ân ái là chuyện bình thường, tôi cũng không cảm thấy có gì xấu hổ, thần thái tự nhiên cùng Tề Thịnh chơi đùa với Uy nhi một lúc, sau đó thấy trời đã tối, liền thuận miệng hỏi: “Hoàng thượng, tối nay...”.

“Vẫn còn một số bản tấu chưa xem”, Tề Thịnh ngắt lời, liếc nhìn tôi một cái rồi từ tốn nói: “Hơn nữa tối qua trẫm cũng mệt rồi”.

Tôi bị câu nói “mệt rồi” ẩn chứa hai nghĩa của anh ta chọc hòng, nhất thời không nói được gì.

Tề Thịnh khề nhếch môi, quay người trở về cung Đại Minh.

Nhìn bóng anh ta đi xa dần, đột nhiên tôi nhận ra lúc này chắc anh ta đã hiểu lầm câu nói của tôi.

Tả Ý bưng một bát cháo tổ yến đến cho tôi, vui vẻ nói: “Nương nương, vừa này khi Hoàng thượng ra về, khoe miệng cứ cong lên, rõ ràng là người đang cười”.

Tôi gật đầu, may mà nương nương của người chạm một nhịp, chưa nói nốt nửa câu còn lại. Lúc này vốn định hỏi là: Hoàng thượng tối nay... đến lượt Trần thực phi rồi đúng không?

Câu nói này nếu nói hết, chắc chắn khoe miệng Tề Thịnh sẽ đổi thành cong xuống.

Tả Ý vui mừng một hồi lâu rồi đột nhiên cười với vẻ bí hiểm, nói với tôi: “Nương nương, người chắc vẫn chưa biết đâu nhỉ?”.

Tôi đang húp từng thìa cháo tổ yến, thuận miệng hỏi: “Biết cái gì?”.

Hai mắt Tả Ý như sáng long lanh, ghé sát lại gần tôi, thì thầm: “Hôm nay Hoàng thượng nhờ buổi chiều sáng, làm bá quan văn võ trong triều đứng đợi ở ngoài điện Tuyên Chính gần nửa canh giờ!”.

Tôi đang húp cháo, suýt nữa thì cắn miệng bát, lắp bắp hỏi: “Người... người... người nói cái gì?”.

Tả Ý cười hì hì: “Nghe nói đây là lần đầu tiên Hoàng thượng đến muộn buổi chiều sáng”.

Tôi ngẩn người, đặt bát cháo xuống, lẩm nhẩm: Phen này thì xong rồi!

Cả cung Đại Minh đều biết tôi đã bưng bát thuốc bổ đến dâng Tề Thịnh, sau đó ngủ lại qua đêm ở cung Đại Minh, tiếp theo là Tề Thịnh lỡ buổi chiều sáng... Chuyện này làm sao mà giấu được, e là chưa được hai ngày thì đã loan khắp hậu cung rồi tiếp đến là tiền triều.

Sau một hồi suy diễn của mọi người, danh tiếng hiền đức cả đời của tôi e là đã hủy trong đêm qua rồi.

Tả Ý không biết những lo lắng của tôi, vui mừng bưng bát đi.

Ngày thứ hai, Thái hoàng thái hậu cho gọi tôi đến.

Tôi thấp thỏm không yên, sợ người đề cập đến chuyện hôm qua Tề Thịnh lên triều muộn, chẳng ngờ người lại nắm lấy tay tôi, cười ha ha nói: “Vợ chồng son, tính khí cả hai đều nóng nảy, không tránh khỏi có lúc bất hòa. Tục ngữ nói thật đúng: đầu giường đánh nhau cuối giường làm hòa, chỉ cần làm hòa là tốt rồi, làm hòa là tốt rồi”.

Da mặt tôi dày đến nỗi đã sắp bằng tường thành rồi, ấy thế mà nghe Thái hoàng thái hậu nói vậy vẫn không khỏi đỏ bừng.

Lời của người già quả nhiên đầy triết lý, trận chiến giữa đàn ông và đàn bà này, lý do sâu xa của nó, không phải là bắt nguồn từ tình dục và kết thúc ở tình dục sao.

Mấy ngày sau, Lục Ly cũng vào cung thăm tôi, vừa lau nước mắt vừa vui mừng nói: “Nương nương cuối cùng đã tạo được bước ngoặt, sau này thần thiếp cũng yên tâm rồi”.

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Đến cả người cũng biết rồi sao?”.

Lục Ly gật đầu, từ trong túi vải lấy ra rất nhiều quần áo và đồ dùng trẻ con.

Tôi giật mình hoảng hốt. Chết rồi, không phải chứ? Lại nữa rồi? Lần trước cũng là cô ấy chuẩn bị những thứ này, sau đó tôi và Tề Thịnh mới ngủ với nhau nửa đêm đã mang thai!

Lục Ly ngẩng đầu lên nhìn tôi nói rất chân thành: “Nương nương, hãy mau sinh một tiểu hoàng tử đi ạ”.

Tôi lập tức mất mũi giàn giụa, rất muốn nắm tay Lục Ly hỏi một câu: Nếu lại sinh công chúa nữa thì làm thế nào?

Lục Ly bên này mong tôi sẽ độc chiếm sủng ái, Tề Thịnh bên kia đã lại bắt đầu lần lượt qua đêm ở các cung, hơn nữa còn tích cực hơn trước. Trong ba ngày thì hai ngày qua đêm ở hậu cung. Phi tần trong hậu cung vốn không nhiều, Tề Thịnh dường như có ý làm nổi bật địa vị của Hoàng hậu tôi, thế là cứ cách vài ngày lại đến cung Hưng Thánh một lần.

Với nguyên tắc làm việc: “trên giường phải tích cực nhiệt tình, dưới giường phải chịu khó, trách nhiệm”, tôi đã hết sức nghiêm túc đảm nhiệm công việc của một “Hoàng hậu”.

Nhưng không ngờ là Tề Thịnh lại còn coi trọng công việc hơn tôi, trên giường từ trước tới nay luôn tích cực chủ động, siêng năng cần mẫn, tuyệt đối không gở thủ đoạn để lười biếng, nếu có thể làm được hai lần thì nhất quyết không làm một lần.

Thái độ làm việc như thế thật khiến người khác phải đỏ mặt.

Tôi càng lúc càng cảm thấy Tề Thịnh cũng không phải đơn giản. Ban ngày khoác long bào làm Hoàng đế tận tâm tận lực, đêm đến cởi long bào ra lại dốc hết sức lực làm trai bao. Để hậu cung yên ổn, không quản là có mưa được hay không cũng đều phải để cho người khác vắt ra một ít nước. Nếu cứ như thế, e là sớm muộn gì cũng có ngày theo gót Tiên đế.

Nghĩ vậy, tôi thấy mềm lòng, một đêm nhân lúc đang giải lao giữa hiệp, tôi khuyên anh ta: “Nếu thấy mệt thì cứ nghỉ đi, trên đời này chỉ có trâu chết vì mệt, chứ không có mảnh ruộng nào hỏng vì bị cày sâu. Huống chi trong cung lại có nhiều mảnh ruộng như vậy, làm sao có thể cày sâu cho hết. Chàng không nên tự làm khó chính mình, thiếp nghĩ họ cũng sẽ hiểu thôi”.

Tề Thịnh nghe tôi nói thế thì sững người lại, rồi không hiểu sao bất ngờ lên cơn giận, hành hạ tôi một trận, cuối cùng ép mạnh tôi xuống giường, hai tay giữ chặt lấy tay tôi, hỏi bằng giọng khàn khàn: “Trương Bồng Bồng, nàng muốn ta tức chết phải không?”, nói xong liền cúi đầu xuống hôn một cách thô bạo, làm sứt cả môi tôi.

Sau đó tôi sờ lên chỗ môi bị rách, thật lòng cảm thấy mình có ý tốt mà chẳng được báo đáp.

Đã vào tháng Tư, trời bắt đầu nóng, y phục của các cung nữ ngày càng mỏng manh, mùi hoóc môn trong không khí ngày càng nồng hơn. Tôi nghĩ, dạo này Tề Thịnh tích cực đến các cung, khuê oán của bọn Hoàng thị chắc cũng tiêu tán hết rồi, chẳng ngờ khi gặp tôi bọn họ vẫn cúi gằm mặt xuống, ầm ỨC như con dâu mới về nhà chồng.

Nói thực lòng, tôi cảm thấy khi ở trên giường Tề Thịnh đã vô cùng nỗ lực rồi, đám nữ nhân này quả là được voi đòi tiên.

Đến tháng Năm, cuộc chiến ở Vân Tây ngày càng quyết liệt, mỗi ngày trong triều đều nhận được hơn chục tin, còn toàn là tin cấp báo. Tề Thịnh bị cuốn vào việc triều chính, không có nhiều thời gian để đến Hậu cung nữa, ngoài việc cách mấy ngày mới đến chỗ tôi ngủ qua đêm, còn lại phần lớn thời gian đều là cho gọi các phi tần như Hoàng thị đến cung Đại Minh để hầu hạ. Hơn nữa, điệu bộ ngày càng giống các bậc đế vương trước đây, lúc bận thì vài ngày không triệu, khi hứng lên thì một đêm triệu hẵn hai người, trước nửa đêm một người, sau nửa đêm lại một người, cứ như là phải cố hoàn thành nhiệm vụ vậy.

Chuyện như vậy, ở kiếp trước tôi cũng chỉ có thể thấy trong phim truyền hình mà thôi.

Đối với hành vi của Tề Thịnh, tôi rất khinh thường. Là một thanh niên được tiếp nhận nền giáo dục hiện đại trong hai mươi năm, tôi khinh bỉ hành vi sỉ nhục phụ nữ này.

Bọn Hoàng thị chắc hẳn cũng không muốn. Có ai lại muốn ngủ đến nửa đêm thì bị lôi dậy tiễn về đâu. Cho dù bây giờ thời tiết không lạnh nữa nhưng ngủ như vậy cũng không ngon được. Bị làm khổ cả nửa đêm như vậy, chẳng trách sắc mặt ngày hôm sau không giấu nổi vẻ ầm ỨC.

Có điều trong cung vẫn xem như yên ổn.

Lục Ly cách vài ngày lại lấy cớ vào cung vấn an Thái hoàng thái hậu để loanh quanh trong cung của tôi, nhân tiện tặng tôi ít đồ trẻ con.

Bụng tôi vẫn không có động tĩnh gì, tôi còn không biết nên vui hay nên buồn, Lục Ly đã bày cho tôi một cách: “Nương nương hãy cầu Bồ Tát đi, thần thiếp nghe nói chùa Phúc Duyên ở Thúy Sơn rất linh. Hay để thần thiếp thay nương nương đi cầu tự nhé?”.

Tôi không nỡ từ chối ý tốt của Lục Ly, liền gật đầu.

Lục Ly phấn chấn bước ra cửa cung. Đến giữa tháng Năm, cô được chẩn đoán là đã mang thai rồi.

Khi nhận được tin này tôi hơi sững sờ, ý nghĩ đầu tiên là Bồ Tát chùa Phúc Duyên ở Thúy Sơn quả nhiên linh thiêng, ý nghĩ thứ hai là làm Bồ Tát cũng không dễ dàng gì, công việc quá bận rộn, thỉnh thoảng sơ suất một lần cũng có thể hiểu.

Nghe nói Tổng thái hậu nghe được tin này mắt đỏ cả lên, ngay hôm đó liền cho gọi Nhà xí huynh vào cung dạy dỗ một trận, đến câu “tội không có con là tội lớn nhất trong ba tội bất hiếu” cũng lời ra nói luôn rồi.

Thực ra Nhà xí huynh cũng rất bất đắc dĩ. Chuyện giữa anh ta và Tam cô nương nhà họ Trương mới chỉ đến giai đoạn bàn bạc, còn lâu mới đến bước động phòng, càng không nói đến lúc có thể bế một đứa bé. Hơn nữa, vì Tam cô nương nhà họ Trương năm nay mới mười ba tuổi, nếu Nhà xí huynh không muốn làm cầm thú thì phải đợi tới khi nha đầu kia đến tuổi trưởng thành mới có thể bắt đầu cuộc sống vợ chồng được.

Hơn nữa, việc anh ta kết thông gia với nhà họ Trương lại là liên hôn mang tính chính trị, hai bên đều phải tôn trọng lẫn nhau, dù thế nào cũng không thể để xảy ra chuyện cửa trước đón tiểu vương phi vào bái đường, cửa sau thì mời bà mẹ đến đỡ đẻ được.

Bởi vậy, sinh em bé là việc của mấy năm sau, chẳng trách mắt Tổng thái hậu đỏ hoe.

Song, chuyện Lục Ly có bầu lại khiến Thái hoàng thái hậu rất vui mừng.

Lục Ly rất chăm đến chỗ Thái hoàng thái hậu, miệng lưỡi cũng rất được lòng người. Lão thái thái vốn có ấn tượng tốt với cô, lần này nhìn thấy bụng của Lục Ly, trong lòng càng vui mừng hơn, liền cho người đến phủ Triệu vương chuyển lời đến Lục Ly rằng: Mấy tháng đầu không được đi lại nhiều, cũng không cần vào cung để vấn an, trước tiên hãy bồi bổ cơ thể đã!

Kể từ đó, Lục Ly không có cơ để vào cung thăm tới nữa, nghe nói đêm hôm đó cô khóc ướt mấy cái khăn.

Khi nói những lời này, Triệu vương vẫn đang ngồi xổm ngoài hành lang trong hậu điện cung Hưng Thánh, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Tôi dùng hai tay đỡ Uy nhi đứng trên mặt đất, nhìn Tả Ý ngồi một bên đang eò ăn cá đã bỏ cả dầu và đuôi.

Uy nhi miệng bi ba bi bô, vùng vẫy để thò cái chân ngắn tũn, mập mập ra đá con mèo kia. Uy nhi tuy nhỏ nhưng lại rất khỏe, một lúc đã khiến tôi mệt thở hơi tai.

Tôi đang bực mình thì lại nghe thấy Triệu vương bên cạnh than thở: “Thần đệ thật khâm phục nha đầu Lục Ly, hoàng tẩu nói xem nước mắt của cô ấy sao mà tuôn ra nhanh thế? Chỉ vừa nhắc khăn tay ra là mắt đã lập tức đỏ lên, tiếp đó nước mắt cứ thế chảy xuống!”.

Thật ra khi mới thấy chuyện này tôi cũng sững sốt, nhưng mà lâu dần rồi cũng thành quen.

Tôi an ủi Triệu vương: “Không có gì đâu, tiểu cô nương đều như vậy mà”.

Triệu vương ngạc nhiên: “Đều như vậy sao?”.

Tôi gật đầu, quay mặt lại nói với Tả Ý: “Tả Ý, người khóc cho Triệu Vương xem nào”.

Tả Ý hơi ngẩn ra, vành mắt lập tức đỏ hoe, nước mắt rưng rưng lên án tôi: “Nương nương chỉ giỏi bắt nạt người khác, nô tì đâu có giống chị Lục Ly, động một cái là khóc ngay được”.

Sắc mặt bình thản, tôi quay đầu lại nhìn Triệu vương: “Đó, đệ thấy rồi chứ? Đều như vậy cả”.

Triệu vương gật đầu khâm phục.

Tả Ý lau nước mắt rồi tiếp tục bình thản eò ăn.

Uy nhi lại bắt đầu vùng vẫy trong lòng tôi, vẫn muốn đá con mèo kia một cái.

Tôi vừa ôm chặt nó vào lòng vừa hỏi Triệu vương: “Nhìn biểu hiện của hoàng đệ, ta còn tưởng rằng đệ sẽ giữ mình vì Giang thị”.

Triệu vương đau khổ nói: “Hoàng tẩu, đó không phải là chuyện quá khứ rồi sao? Chúng ta đừng nhắc lại chuyện đó nữa được không?”.

Tôi gật đầu, dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: “Đệ đã bóc dấu niêm phong của Lục Ly rồi thì đừng nghĩ đến chuyện trả lại hàng cho ta đây.”

Triệu vương hơi há miệng, vẻ mặt ngỡ ngàng, một hồi lâu cũng không thốt nên lời, sau cùng mới nói với tôi: “Hoàng tẩu cũng nên đến chùa Phúc Duyên một chuyến đi”.

Tôi bị Uy nhi làm ẹt gần đứt hơi, liền chuyển con bé cho nữ hầu, bảo nữ hầu bế nó về phòng chơi rồi lại dẫn Tả Ý đưa con mèo đi, lúc này mới quay đầu lại nhìn Triệu vương, hỏi: “Hoàng đệ bảo bây giờ ta đi chùa Phúc Duyên có thích hợp không?”.

Triệu vương nghiêm túc suy nghĩ rồi trả lời: “Rất thích hợp”.

Tôi ngập ngừng một chút rồi lại hỏi anh ta: “Hoàng thượng... có nghĩ ngợi gì không vậy?”.

Triệu vương cười: “Thần đệ cho là không. Nếu có thì Hoàng thượng đã không cách vài ngày lại đến cung Hoàng tẩu một lần rồi”.

Tôi suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu. Nói cũng có lý, Tề Thịnh đã thường xuyên đến chỗ tôi ngủ thì nên nghĩ đến chuyện tôi có khả năng sẽ có thai. Tục ngữ nói rất đúng: “luôn đi bên bờ sông, làm sao có thể không ướt giày”, càng chưa nói đến chuyện suốt ngày lội nước như thế.

Ngày hôm sau vừa đúng là ngày Tề Thịnh đến chỗ tôi, tôi nghĩ đàn ông lúc trên giường là lúc suy nghĩ không minh mẫn nhất, liền vô cùng tích cực chủ động quyến rũ anh ta lên giường, sau đó nhân lúc anh ta mệt tới sức cùng lực kiệt, nhắm mắt muốn ngủ, tôi liền dùng lời lẽ uyển chuyển bày tỏ nguyện vọng muốn đến chùa Phúc Duyên dâng hương của mình.

Tôi vốn định khiến Tề Thịnh mơ hồ gật đầu, nhưng không ngờ khi nghe vậy tinh thần của Tề Thịnh lại phấn chấn hẳn lên, mở mắt nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên, hỏi: “Nàng muốn đến chùa Phúc Duyên?”.

Vừa thâm cảm thán vì tốc độ vận chuyển máu của Tề Thịnh, tôi vừa thành thực trả lời: “Triệu vương nói cầu nguyện ở chùa Phúc Duyên rất linh, thần thiếp muốn đi một chuyến”.

Ngón tay Tề Thịnh lướt nhẹ trên eo tôi nhưng không nói gì.

Tôi cũng cảm thấy chuyện này hơi bất thường, hơi chột dạ, bèn cắn răng ôm eo Tề Thịnh, nâng nửa người lên, cố ý hơi chạm vào ngực anh ta, nói khẽ: “Thiếp ở trong cung đã lâu rồi, muốn ra ngoài hít thở không khí một chút. Thụy Sơn cách đây cũng không xa, sáng đi thì sớm tối là có thể về rồi, cho thiếp đi đi”.

Tôi cứ vờ chạm khẽ như thế, khéo mắt liếc thấy chỗ chặn móng bên dưới đang từ từ vươn cao.

Máu cứ chảy xuôi xuống, lượng máu cung cấp lên não của Tề Thịnh rõ ràng không đủ, tôi nũng nịu thuyết phục thêm một lần nữa thì Tề Thịnh đáp một câu: “Được”.

Xem ra, Tề Thịnh vẫn như trước đây, tiếc chữ như vàng!

Tề Thịnh nói xong bèn đưa tay kéo mạnh tôi nằm đè lên người mình.

Tôi giả bộ nghiêm túc cười cười, gạt tay anh ta khỏi eo, nghiêm mặt nói: “Ngày mai Hoàng thượng còn phải thiết triều, mau ngủ sớm đi!”.

Nói xong, tôi xoay người nằm xuống giường, dùng chăn quấn kín người lại.

Đang sau vọng lại tiếng cằn nhằn của Tề Thịnh.

Trong lúc tôi đang đắc ý thì Tề Thịnh bỗng nhiên kéo tung cái chăn ra rồi lôi tôi lại, chẳng nói chẳng rằng liền bắt đầu vuốt ve, khi tôi bắt đầu có cảm giác hưng phấn thì Tề Thịnh bất ngờ dừng lại, quay người đi: “Ngày mai còn lên triều sớm, ngủ đi”.

Cách trả thù này thật ấu trĩ!

Nhưng tôi đã bị anh ta làm cho hơi thở cũng trở nên dồn dập, hít vào thở ra một hồi lâu vẫn không sao đè nén được ngọn lửa trong người, tôi ngồi phất dậy, tức giận nhìn cái lưng của Tề Thịnh rồi nhào tới.

Mặc kệ, phải dập lửa đã rồi tính sau!

Có lẽ Tề Thịnh không ngờ tôi dám chủ động nhào tới nên hơi sửng sốt, đến khi tôi đã đè hẳn lên người thì anh ta mới có phản ứng, nhú mồm một cái đã lại lật tôi xuống dưới.

Tôi cảm thấy Tề Thịnh rất lập dị, trên dưới quan trọng vậy sao? Nói trắng ra cũng là vì để ý đến giới tính mười mấy năm trước của tôi mà thôi, nếu đã để ý thì đừng đụng chạm vào người tôi nữa, tại sao còn quấy luyến cơ thể này?

Đúng là một người đàn ông đầy mâu thuẫn.

Tôi vừa thăm than vừa dùng hai chân quặp chặt lấy thắt lưng rắn chắc của anh ta.

Tề Thịnh rõ ràng là thích những người đàn bà nhiệt tình, mạnh dạn đến mức phóng túng trên giường, nhưng đều để tất cả ở trong lòng, không nói ra.

Thật là một người đàn ông trong ngoài không đồng nhất điển hình, muốn thu phục con người này, rất đơn giản, bạn chỉ cần diễn bộ dạng lẳng lơ cho anh ta xem là được!

Tôi không giỏi những thứ khác, nhưng da mặt đủ dày, trên giường cũng rất tích cực chủ động, dám dùng hành động để chỉ ra cái mình muốn, vì thế rất hợp với khẩu vị của anh ta.

Cũng may mà anh ta như vậy, cho nên bất kể trước đây trong lòng anh ta có bao nhiêu khúc mắc về giới tính của tôi, nhưng anh ta vẫn rất vừa lòng với cơ thể này, thậm chí là khát khao nó.

Tôi cảm thấy chỉ cần điểm này là đủ rồi.

Không mong lâu dài, chỉ cần mấy năm, đợi đến khi tôi sinh hoàng tử, có chỗ để dựa dẫm là được.

Để tất cả triều thần đều biết tôi là một Hoàng hậu được yêu quý và có hoàng tử, để nhà họ Trương không còn dám dễ dàng vứt bỏ tôi nữa, để Nhà xí huynh lại quay trở về con thuyền của tôi.

Vì mãi lập kế hoạch cho cuộc sống sau này của mình, tinh thần tôi không tập trung, động tác không tránh khỏi có chút không chuẩn. Tề Thịnh bỗng chốc dừng lại, quan sát kỹ nét mặt tôi, hỏi bằng giọng khàn khàn: “Không tập trung?”.

Tôi sợ hãi, sợ ánh mắt bắn đúng chính mình, vội vòng cánh tay qua gáy Tề Thịnh, nâng người lên áp sát vào anh ta, cố ý dừng lại chốc lát rồi mới ghé vào tai anh ta nói thầm: “Thiếp muốn sinh một đứa con trai”.

Người Tề Thịnh cứng đờ, mãi sau mới hỏi: “Thật sao?”.

Trong lòng tôi rất coi thường anh ta, chuyện này mà còn cần hỏi sao? Những người phụ nữ trong hậu cung ai chẳng muốn sinh con trai!

Chỉ có điều, nghĩ là một chuyện, nói ra lại là một chuyện khác.

Tôi im lặng, cố gắng thả lỏng cơ thể, nhẹ nhàng nói: “Thiếp rất sợ, sợ có một ngày chàng sẽ không còn hứng thú với cơ thể này nữa, đến lúc đó, bên cạnh có một đứa con trai ít ra cũng có thể bảo vệ được tính mạng này của thiếp”.

Tề Thịnh hỏi: “Cho nên muốn đến chùa Phúc Duyên?”

Tôi nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Vâng, bọn họ nói ở đó cầu tự rất linh nghiệm”.

Tề Thịnh không nói gì, chỉ ôm chặt tôi hơn, chậm rãi đưa đẩy, nhưng mỗi lần đều tiến vào chỗ sâu nhất trong cơ thể tôi.

Cảm nhận rõ ràng Tề Thịnh đang xúc động, tôi vội vàng ôm chặt lấy anh ta, thăm than: Đàn ông ở trên giường quả nhiên là dễ lừa dối nhất!

15. Chương 15: Dã Tâm Của Đế Vương!

Tề Thịnh đã cho phép tôi ra khỏi cung, chuyện này cũng không cần phải lén lút làm gì, tôi bảo Tả Ý công khai chuẩn bị mọi thứ cho việc xuất cung.

Khi đến báo cho Thái hoàng thái hậu thì đúng lúc Tổng thái hậu cũng ở đó, tôi không muốn rắc rối liền hỏi ngắn gọn một câu: “Thần thiếp muốn đi chùa Phúc Duyên một chuyến, Hoàng tử mẫu và Mẫu hậu có điều gì cần cần dặn không ạ?”.

Tổng thái Hậu trước giờ vẫn tỏ ra khách khí với tôi, nghe vậy liền lắc đầu theo thói quen.

Thái hoàng thái hậu thì nói với tôi: “Đạo trước đột nhiên mơ thấy một người bạn cũ đã lâu không gặp, gần đây ta cứ luôn nhớ tới người đó. Hoàng hậu lần này đến chùa Phúc Duyên thì giúp ta thay mặt người bạn đó dâng Phật một nén hương nhé”.

Tôi gật đầu.

“Thúy Sơn là một nơi đẹp, nhà ta ở đằng sau núi còn có một điền trang rất rộng, chuyên dẫn nước ở hồ Thanh Thủy vào để tạo cảnh. Lúc nhỏ ta thường đến đó, sau khi lớn lên còn sống ở đó một thời gian dài...”, Thái hoàng thái hậu chậm chạp lần tràng hạt trong tay, khuôn mặt thoáng chút thẳng thốt nhưng nhanh chóng bình thường trở lại, ngẩng đầu cười: “Bây giờ lúc nào cũng thích nhớ đến những việc khi còn trẻ, quả là đã già rồi”.

Tôi thầm nghĩ Lão thái thái sống thọ thật đấy, điểm danh một lượt những người cùng thời với bà cũng không đoán ra người bạn mà bà nhớ tới là ai, giờ còn sống hay chẳng?

Không biết tại sao trong lòng đột nhiên lại cảm thấy hơi buồn. Con người sống trên thế giới này, cho dù là sống lâu như Lão thái thái đây thì sao nào? Tính kế đi tính kế lại, đến cuối cùng tất cả cũng chỉ là hư vô mà thôi.

Nghĩ vậy, tự nhiên tôi thấy việc có đi chùa Phúc Duyên hay không cũng chẳng khác nhau là bao.

Có lẽ tinh thần của tôi sa sút nên khi Tề Thịnh đến thăm Uy nhi đã hỏi: “Sao thế?”.

Tôi nghĩ một lát rồi đáp: “Thần thiếp phận là Hoàng hậu, cho dù có mặc thường phục đơn giản đến chùa Phúc Duyên cũng khá phiền phức. Sớm biết thế này, chi bằng bảo Tả Ý thay thần thiếp đi là được rồi, hà tất phải đích thân đi”.

Tề Thịnh nghe rồi cũng không nói gì.

Chẳng ngờ sáng sớm hôm sau Tả Ý đã lôi tôi ra khỏi chăn, nhân lúc tôi còn chưa tỉnh giấc hẳn, tự mình mặc cho tôi một bộ trang phục kiểu cách khác hẳn với ngày thường, sau đó ấn tôi ngồi trước bàn trang điểm.

Mi mắt tôi vẫn còn dính chặt vào nhau, vừa ngủ gà ngủ gật vừa hỏi Tả Ý: “Vẫn chưa đến giờ vẫn an mà, hôm nay làm sao mà sớm vậy? Còn nữa, người đâu? Sao chỉ có mình người hầu hạ ta?”.

Giọng nói của Tả Ý không giấu được xúc động, cô ghé sát tai tôi nói thầm: “Hoàng Thượng vừa sai người đến nói muốn nương nương trang điểm như thế này”.

Tôi giật mình, đầu óc vẫn còn lơ mơ thì đã bị Tả Ý chụp một cái mũ có mạng che mặt, sau đó bị cô kéo đi, rón rén ra khỏi nội điện, lòng vòng một hồi mới ra khỏi cung Hưng Thánh.

Ở phía sau cung Hưng Thánh có một cỗ xe ngựa xoàng xĩnh đang chờ, Tả Ý vừa kéo tôi đến trước xe, phu xe đứng đợi bên cạnh đã nhanh chóng đặt chiếc bậc để chân xuống, nói với tôi: “Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng đang ở trong xe chờ người”.

Tề Thịnh? Anh ta ở trong xe chờ tôi?

Trong lúc tôi còn đang ngạc nhiên thì Tả Ý đã đỡ tôi lên xe, khẽ nói: “Nô tì đi theo sau, nương nương có chuyện gì cứ cho gọi nô tì”, nói rồi thay tôi vén màn che cửa xe ngựa.

Trong xe, Tề Thịnh mặc trang phục của các sĩ tử bình thường ngồi dựa vào thành xe, nghe tiếng liền đưa mắt lên bình thần nhìn tôi.

Tôi ngơ ngác, ngoan ngoãn bước vào trong. Thùng xe không lớn nhưng được sắp xếp rất tinh tế và dễ chịu, đệm lót đầy đủ, mặc dù đều không còn mới, có điều nhìn kỹ thì thấy các chi tiết nhỏ đều rất tinh xảo.

Tóm lại một câu, xa xỉ đội lột bình dân!

Tề Thịnh chỉ nhìn tôi một lượt rồi ngoảnh đi chỗ khác, dựa vào chiếc đệm mềm mại, nhắm mắt thư giãn, miệng khẽ nói: “Đi thôi”.

Bên ngoài có người cung kính đáp lại một tiếng: “Vâng”, sau đó xe ngựa từ từ chuyển động.

Từ đầu đến cuối, Tề Thịnh không nói với tôi câu nào, cũng không nói anh ta muốn đưa tôi đi đâu.

Thùng xe ngựa này nhỏ hơn nhiều so với cái xe ngựa của thái tử mà tôi đã ngồi ngày trước, Tề Thịnh duỗi chân tay, tôi chỉ còn cách ngoan ngoãn nửa ngồi nửa quỳ một cách quy củ để tránh chạm vào người anh ta.

Mặc dù vậy, hai người dường như vẫn có thể nghe rõ hơi thở của nhau.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy rất không thoải mái. Ngoài lúc ở trên giường, tôi rất ít khi ở gần Tề Thịnh như bây giờ, đặc biệt là lúc quần áo chỉnh tề thế này. Không hiểu sao tôi cảm thấy khi tôi và anh ta trần truồng đối diện với nhau còn thoải mái hơn tình trạng bây giờ.

Tôi nhắc chiếc mạng che mặt để sang một bên, quan sát kỹ một lượt đồ dùng trong xe, cuối cùng ánh mắt không thể không dừng lại trên người Tề Thịnh. Anh ta mặc dù đang nhắm mắt nhưng lông mi thỉnh thoảng lại hơi giật giật, rõ ràng là không ngủ.

Nghĩ một lúc, tôi lên tiếng hỏi: “Hoàng thượng ăn sáng chưa?”.

Tề Thịnh mở mắt nhìn tôi.

Theo bản năng, tôi vội vàng giải thích: “Thiếp không đói, quả thực không đói, thiếp chỉ hỏi vậy thôi”.

Khóe miệng Tề Thịnh thấp thoáng nụ cười, nhẹ nhàng nâng người dậy rút từ dưới chiếc trà kỉ ra một tráp đưa cho tôi, nói: “Ăn đi”.

Tôi mở ra nhìn, ôi, đồ ăn trong tráp quả thật vô cùng đa dạng, không khách khí liền nhón lấy thức ăn lên thưởng thức.

Tề Thịnh vẫn giữ bộ dạng uể oải tựa vào đệm, thờ ơ hỏi tôi: “Cũng không hỏi đang đi đâu sao?”.

Chuyện đó có gì phải hỏi? Có mỗi cái xe, người cũng từng đó, còn có thể đi đâu nữa? Chẳng lẽ còn muốn đưa tôi đến quan sát chiến trận ở Vân Tây? Tôi đâu phải là kẻ ngốc, ngay cả chuyện này cũng không đoán ra.

Tôi dừng lại, nuốt vội miếng thức ăn ở trong miệng rồi mới hỏi: “Không phải là đi chùa Phúc Duyên ở Thúy Sơn sao?”.

Tôi thấy lông mày Tề Thịnh dựng lên.

Tôi giả bộ không nhìn thấy, tiếp tục cúi đầu ăn. Đang ăn thì Tề Thịnh đột nhiên ghé lại gần, cầm lấy nửa miếng bánh điểm tâm còn lại trong tay tôi, hỏi khẽ: “Ngon thế cơ à?”, nói rồi liền đưa miếng bánh vào miệng mình.

Tôi sững sờ nhìn Tề Thịnh, Tề Thịnh cũng nhìn tôi bằng ánh mắt sáng rực, dường như đang mong đợi điều gì đó.

Tôi thật sự rất muốn mặt mình đỏ lên để thể hiện thái độ ngượng ngùng, xấu hổ, thế nhưng trình độ tán tỉnh thế này không thể khiến mặt tôi đỏ lên được!

Kỹ năng tán gái này tôi đã không thềm dùng từ lâu lắm rồi. Nếu là Tề Thịnh thì vừa rồi tôi đã nắm chặt lấy tay tôi, trực tiếp dùng nó để bón bánh ỉnh, tiện thể dùng đầu lưỡi liếm nhẹ lên đầu mày ngón tay ấy.

Đó mới gọi là tán tỉnh, đó mới gọi là ve vãn, hiểu chưa?

Đi theo cây củi khô Giang thị kia, quả nhiên chẳng thể khá lên được.

Tôi nhìn Tề Thịnh với vẻ thương hại, lấy trong hộp thức ăn một món khác đưa cho anh ta, hỏi với vẻ nghiêm túc: “Nửa miếng có đủ không? Hay cả miếng nhé?”.

Sắc mặt Tề Thịnh lạnh đi, hít một hơi thật sâu rồi lại dựa vào đệm mềm nhắm mắt thư giãn. Tề Thịnh cứ nằm như thế hơn nửa quãng đường chẳng nói thêm câu nào nữa.

Theo tôi ấy mà, rõ ràng là anh ta không muốn ngủ nhưng lại cứ nhắm mắt giả vờ ngủ, việc này thực chẳng dễ chút nào, đặc biệt còn phải giả vờ lâu đến thế.

Nếu để anh ta có một chặng đường “không dễ dàng” như thế thì sau này khó tránh khỏi việc trả thù tôi.

Tôi nghĩ một chút rồi chống tay, hạ thấp người xuống ghé về phía Tề Thịnh, khẽ hỏi: “Nói chuyện vài câu đi?”.

Tề Thịnh vẫn không mở mắt, rất kiêu ngạo, thờ ơ “ừ” một tiếng.

Tôi gơ tay làm động tác “ta khinh thường anh”, nhưng miệng thì vẫn nghiêm túc hỏi: “Chiến sự ở Vân Tây thế nào rồi?”.

Tề Thịnh lúc này mới mở to mắt, con ngươi đen bình lặng không chút gợn, nhìn tôi một lát rồi mới trả lời: “Rất suôn sẻ, nếu không có gì bất trắc thì đầu năm sau chiến sự có thể kết thúc”.

Nói xong Tề Thịnh liền lặng lẽ nhìn tôi, dường như đang đợi tôi hỏi tiếp.

Tôi trịnh trọng gật đầu, sau đó vẻ mặt căng thẳng nhìn chăm chăm vào anh ta, hỏi: “Chúng ta ăn cơm trưa ở đâu?”.

Nét mặt Tề Thịnh hơi dờ ra một lúc, sau đó hít một hơi thật sâu.

Tôi bật cười, vội đưa tay ra vỗ nhẹ nhẹ vào ngực cho anh ta dễ thở: “Đùa chút thôi, khó khăn lắm mới ra ngoài được một chuyến, đừng lúc nào mặt mày cũng dăm chiêu căng thẳng thế, như vậy là có lỗi với phong cảnh tươi đẹp bên ngoài đấy”.

Nói rồi tôi nghiêng người, đưa tay vén chiếc rèm bên cạnh Tề Thịnh lên.

Bên ngoài là cảnh vật đầu hạ, cây cối xanh tốt, hoa cỏ đua sắc, đến cả làn gió thổi vào mặt cũng thấy ấm áp, hít vào thật dễ chịu.

Tôi quay đầu nhìn Tề Thịnh, thấy anh ta không ngắm nhìn cảnh bên ngoài mà đang nhìn chăm chăm vào ngực tôi. Tôi cúi đầu xuống, quả nhiên ngọn núi ở đó đang phập phồng, dào dạt sức xuân.

Tôi thở dài, khom người đứng dậy rồi bước qua trà kỉ, ngồi lên đùi Tề Thịnh, cởi đai áo trong sự ngỡ ngàng của anh ta, rồi từ từ cúi người xuống.

Thân thể Tề Thịnh cứng lại, cơ bắp toàn thân căng ra, hơi thở lập tức trở nên gấp gáp, vô thức đưa tay vòng qua eo tôi.

Tôi chạm nhẹ vào môi Tề Thịnh, cuối cùng dừng lại ở bên cổ anh ta, khẽ nói: “Sau cái đêm ngủ lại ở cung Đại Minh đó, Giang thị đã chặn đường mĩ mai thiếp là dùng sắc đẹp quyến rũ Hoàng thượng, nhưng cô ta không biết thiếp cảm kích từ ‘sắc’ đó dường nào đâu. Sau khi chàng loại trừ tất cả vây cánh của thiếp, thiếp vẫn còn tấm thân này có thể lấy lòng chàng, cho dù thiếp không thể làm phượng hoàng bay lượn trên chín tầng mây thì cũng có thể làm một con chim tước trong chiếc lồng vàng, tránh được sương gió, không phải chịu nắng mưa, quả là may mắn, rất may mắn”.

Nói xong tôi cắn nhẹ vào tai Tề Thịnh.

Bàn tay Tề Thịnh đặt trên lưng tôi từ từ nắm chặt lại, cuối cùng từ tốn nhưng kiên quyết đẩy ra, cúi xuống lặng lẽ chỉnh lại quần áo có phần xộc xệch của tôi, đến khi buộc xong cái dây áo cuối cùng mới cất giọng bình thản: “Nàng không phải chim tước, nàng là hoàng hậu của ta, là người vợ sẽ kề vai sát cánh cùng Tề Thịnh ta trông coi thiên hạ từ nay về sau”.

Tôi hơi ngạc nhiên, hoài nghi nhìn Tề Thịnh.

Tề Thịnh đưa mắt lên nhìn tôi, nói: “Nàng không cần phải tính kế với ta. Ta sẽ đáp ứng nàng bởi vì ta có thể nghe được việc mà ta muốn biết từ trong lời nói của nàng. Giả dụ nói đến Giang thị, mặc dù chỉ là muốn dành cho cô ta một sự trả thù nho nhỏ, nhưng cũng cho thấy nàng đã có sự ghen tị của phái nữ”.

Tề Thịnh cười nhạt, nhìn chằm chằm vào mắt tôi, chậm rãi nói: “Hay ghen tị, dễ thay đổi, thậm chí là ham hư vinh, ngang ngược, tất cả những điều nàng mất đi mười mấy năm về trước ta đều có thể từ từ tìm lại cho nàng. Ta sẽ tha thứ cho nàng, bao dung nàng, chiều chuộng nàng, yêu thương nàng cho đến khi nàng bằng lòng nắm chặt tay ta, kề vai sát cánh cùng ta”.

Tôi choáng váng đến nỗi chẳng nói được gì, vô thức lùi lại phía sau một bước, kinh ngạc nhìn Tề Thịnh.

Mẹ kiếp, đây có phải là Tề Thịnh không? Không phải đang bị nam chính của tiểu thuyết tình cảm ám vào người đấy chứ?

Tề Thịnh nhìn bộ dạng tôi như vậy, bật cười một tiếng, hỏi: “Thế nào? Sợ rồi à? Chẳng lẽ chỉ có nàng biết đóng kịch sao?”.

Tôi sưng ra chốc lát rồi mới thực lát rồi mới thực lòng khen: “Hoàng thượng quả nhiên là bất phàm, khâm phục, khâm phục, thần thiếp khâm phục”.

Tề Thịnh cười mỉa mai, rời ánh mắt đi nơi khác.

Bất giác tôi thầm than, xuống khỏi giường một cái, trí tuệ của người đàn ông này quả nhiên được nâng lên rất nhiều. Đương nhiên, tôi cũng cần kiểm điểm lại bản thân, diễn xuất vẫn chưa thành thực, sau này phải rèn luyện thêm, còn phải học Lục Ly và Tả Ý diễn phần khóc nữa. Lúc thích hợp cũng có thể học hỏi ông vua của phái thực lực vài phần kỹ xảo.

Tề Thịnh bên cạnh không nói gì, chỉ vén màn xe lên, lặng lẽ nhìn ra ngoài.

Chùa Phúc Duyên được xây dựng ở lưng chừng Thúy Sơn, đã có hơn bốn trăm năm lịch sử, hương khói nghi ngút cả ngày. Xe ngựa lên núi không tiện, đến chân núi liền dừng lại, Tề Thịnh xuống xe trước, còn tốt bụng quay người đỡ tôi, sau đó dẫn tôi hòa vào đoàn người lên núi thắp hương.

Tôi cho rằng đã đi cầu Phật, thành tâm hay không khoan hãy nói nhưng lễ nghi nhất định phải đầy đủ. Thế là vào đến chùa, nhìn thấy tượng Phật nào tôi cũng đều cúi lạy, chỉ sợ mình bỏ sót mất vị nào thì hỏng.

Tề Thịnh thấy tôi cầu khẩn thành kính như thế, thỉnh thoảng cũng lạy theo.

Khi đến trước tượng Quan Thế Âm Bồ Tát, Tề Thịnh bên cạnh cũng lầm bầm cầu nguyện, tôi thực sự không nén được, bèn ngoảnh đầu sang hỏi anh ta: “Chàng cầu gì thế?”.

Mắt Tề Thịnh hơi khép, điệu bộ rất thành kính, đáp: “Cầu cho người bên cạnh ta sẽ được như những điều mà ta cầu xin”.

Lời nói này có hơi lòng vòng, tôi suy nghĩ một lúc mới hiểu rõ ý của anh ta, liền thấy chột dạ, vội quay người sang khẩn Quan Thế Âm Bồ Tát, thầm cầu nguyện: Bồ Tát, chuyện này người nhất định phải học phương Tây, nhường phụ nữ trước.

Cứ một đường thấy Phật là khẩn như thế, dập đầu lên dập đầu xuống không biết bao nhiêu lần, tôi bắt đầu xây xẩm mặt mày. Đến khi lạy Phổ Hiền Bồ Tát xong đi ra, nếu không nhờ Tề Thịnh đứng bên cạnh kéo lại thì tôi đã va phải cửa điện rồi.

Tề Thịnh chau mày nhìn tôi, hỏi: “Làm sao thế?”.

Tôi nghĩ một lát, đáp: “Có lẽ vừa rồi khẩn chưa thành tâm lắm, hay là quay lại khẩn lần nữa đi”.

Nói xong bèn quỳ xuống dập đầu, nghiêm túc dập đầu ba cái.

Tề Thịnh cuối cùng cũng mất kiên nhẫn, kéo tôi lên, chẳng nói chẳng rằng lôi ra khỏi điện.

Tôi đoán anh chàng này chắc lại có chỗ nào không ổn rồi, quyết định không hỏi câu nào, chỉ im lặng đi theo. Một lát sau chúng tôi ra khỏi chùa, tiến vào phía sau núi.

Lúc này Tề Thịnh mới đi chậm lại nhưng vẫn không buông tay tôi ra, kéo đi chậm chậm men theo con đường đá nhỏ trên núi. Nhưng cho dù đi chậm như vậy, Tả Ý và tiểu nội thị cải trang kia vẫn bị bỏ rơi ở đằng sau, còn mấy tên ám vệ đang âm thầm theo sau thì hầu như chẳng thấy bóng dáng đâu.

Tôi lơ mơ hiểu ra, có lẽ Tề Thịnh đang muốn hẹn hò với tôi.

Hẹn hò, chuyện này trước đây tôi cũng làm thường xuyên, khi nào thì dắt tay, khi nào thì ôm eo, thành thực từ lâu rồi, dù bây giờ giới tính đã thay đổi, nhưng cũng chỉ là chuyển từ tấn công sang phòng thủ mà thôi, chẳng có gì là khó. Có điều, Tề Thịnh là người thâm sâu, từ trước tới giờ không bao giờ làm việc vô nghĩa, hôm nay anh ta lại khác hẳn với mọi khi khiến tôi cảm thấy hơi bất an.

Không lẽ còn cái bẫy nào đang chờ tôi phía trước?

Nghĩ thế, tôi lại càng thấy căng thẳng, chẳng còn tâm trí nào mà thưởng thức phong cảnh nữa, chỉ quan sát Tề Thịnh, chú ý nhất cử nhất động của anh ta.

Tề Thịnh vừa đi vừa nói cho tôi cây này ai trồng, bàn cờ đá này ai đã từng chơi, tấm bia đá này do ai tạc...

Tôi đối đáp cẩn thận, cảm thấy trong từng câu nói của Tề Thịnh đều chứa đựng những ý tứ rất sâu xa.

Đi thêm được một lúc, Tề Thịnh bỗng nhiên dừng lại, quay người nhìn tôi hồi lâu rồi thở dài nói: “Quay về thôi”.

Cuối cùng tôi cũng đã có thể thở phào, vội vàng gật đầu: “Được ạ, được ạ”.

Đang định quay người lại thì đột nhiên nghe thấy một tràng cười trong trẻo của phái nữ từ phía trước vọng lại, đưa mắt nhìn thì thấy mấy cô gái trẻ trang điểm quý phái được một đám người vây quanh đang đi từ trên núi xuống.

Khi khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp của quận chúa Chiêu Dương lộ ra từ đám đông, tôi bỗng nhiên ý thức được, cuối cùng cái bẫy cũng đã xuất hiện.

Cô gái xinh xắn này, mặc dù tôi chưa tiếp xúc nhiều, nhưng ấn tượng thì vô cùng sâu sắc.

Lần thứ nhất là ở bữa tiệc gia đình vào dịp Tết Nguyên tiêu năm kia, cô ta mời tôi đi xem hoa đăng, nhưng lại đưa tôi đi bắt gian. Kết quả là tôi bị Tề Thịnh giam lỏng đúng ba tháng, mọi người trong cung truyền nhau rằng Thái tử phi vì mặc đồ đỏ mà trúng tà.

Lần thứ hai là trên đường đi hành cung nghỉ ngơi vào năm ngoái, cô ta lừa tôi xuống xe ngựa để đi ngắm cảnh xuân, nhưng kết quả là dẫn tôi đến trước mặt Nhà xí huynh. Qua một hồi dò hỏi, Nhà xí huynh cuối cùng cũng nhận định tôi là kẻ giả mạo. Cho nên trên Uyển Giang, Tề Thịnh và Nhà xí huynh ngấm ngầm đấu đá nhau, tôi cũng suýt nữa thì mất mạng rồi.

Lần gặp mặt này, trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ bé thoáng nét ngạc nhiên, bất ngờ, nhưng ngay sau đó đã nở nụ cười rực rỡ.

Tôi khẽ hỏi Tề Thịnh: “Chàng hẹn cô ta đến à?”.

Tề Thịnh khẽ lắc đầu, buông tay tôi ra.

Quận chúa Chiêu Dương bỏ rơi mấy cô gái đi cùng, một mình vui vẻ chạy lại phía tôi và Tề Thịnh.

Tôi liếc thấy xung quanh bỗng chốc xuất hiện thêm rất nhiều người khác, lặng lẽ vây lấy Tề Thịnh.

Tề Thịnh hơi nhấc tay lên, những bóng người kia khựng lại rồi biến mất trong nháy mắt.

Tôi đang kinh ngạc trước khả năng thoát ẩn, thoát hiện của số ám vệ này thì Quận chúa Chiêu Dương đã chạy đến trước mặt, hành lễ qua loa với tôi và Tề Thịnh rồi cười hì hì hỏi: “Tam ca, Tam tẩu, hai người cũng đến đây du ngoạn sao?”.

Tề Thịnh đứng thứ ba trong số các anh em, khi Tề Thịnh còn là thái tử, Nhà xí huynh thỉnh thoảng cũng gọi anh ta là Tam ca, nhưng từ sau khi Tề Thịnh lên ngôi thì anh ta đã lên thứ bậc khác nên không ai dám gọi là Tam ca nữa.

Bây giờ, Quận chúa Chiêu Dương xưng hô như vậy, cho thấy hai vấn đề: Thứ nhất, cô bé này suy nghĩ rất linh hoạt vừa nhìn cách ăn mặc của tôi và Tề Thịnh liền biết chúng tôi bí mật ra ngoài, tất nhiên không muốn để người khác biết thân phận của mình. Thứ hai, cô bé này da mặt cũng rất dày, bất luận quan hệ hai bên thế nào thì ngoài miệng nhất định phải tỏ ra thân mật.

Tề Thịnh chấp tay sau lưng, khẽ gật đầu.

Quận chúa Chiêu Dương nhìn tôi cười, nói như làm nũng: “Lâu ngày không gặp Tam tẩu, Tam tẩu cũng không mời muội đi chơi. Quà muội tặng đầy tháng Uy nhi, Tam tẩu đã xem chưa? Có thích không?”, sau đó không đợi tôi lên tiếng, cô liền tiến đến ôm lấy một cánh tay tôi, cười: “Khó khăn lắm mới gặp được tẩu ở ngoài thế này, không thể dễ dàng bỏ qua được. Đồ ăn chay trong chùa Phúc Duyên rất nổi tiếng, muội và mấy người bạn đang định đi ăn thử, tẩu tẩu đi cùng bọn muội luôn nhé!”.

Nói thì nói vậy, nhưng tay lại âm thầm nhéo tôi một cái. Tôi chẳng có gì để nói, cô muốn giở trò gì thì cứ việc giở trò đi, nhưng sao lại muốn làm trước mặt Tề Thịnh? Cuộc gặp thật trùng hợp, lời mời thật vô lý... Cô đào cái bẫy lớn nhưng lại không thêm che miệng hồ lại, thiếu mỗi nước đánh dấu bốn phía, đề biển “Chỗ này có bẫy” nữa thôi. Cô bảo ta làm thế nào mà nhảy xuống cái bẫy ấy được bây giờ?

Cho dù ta có muốn nhảy xuống cái bẫy đó thì cũng chẳng có gan!

Tôi vội vàng vùng khỏi bàn tay của Quận chúa Chiêu Dương, dịch sang phía Tề Thịnh một bước, qua đó thể hiện rõ lập trường kiên định của mình, tiếp theo ngẩng đầu lên nhìn Tề Thịnh, đợi phản ứng của anh ta.

Tề Thịnh cười lãnh đạm, thay tôi từ chối: “Trong nhà đang có việc, tẩu tẩu của muội phải về cùng ta”.

Chiêu Dương nghe thấy có vẻ thất vọng, trề môi ra, nhưng nhanh chóng vui vẻ trở lại, cười nói: “Vài ngày nữa muội sẽ đến vấn an Thái hoàng thái hậu, lúc đó sẽ qua thăm tẩu tẩu vậy, Tam ca không ngăn cản muội chứ?”.

Lần này Tề Thịnh chỉ nhếch môi lên chứ chẳng thêm nói lời nào.

Chiêu Dương có lẽ cũng thấy mất hứng, song vẫn mỉm cười, làm nũng thêm mấy câu rồi mới cáo biệt chúng tôi. Mấy cô gái đi cùng cô ta đang đứng ở đằng xa đợi, mặc dù đều ra vẻ ngấm phong cảnh song thỉnh thoảng lại nhìn sang bên này. Chiêu Dương trở về không biết đã nói những gì mà khiến tất cả đều quay lại nhìn chúng tôi, có người còn dùng khăn che miệng cười.

Tề Thịnh làm như không nhìn thấy, điềm tĩnh cầm tay tôi, men theo một con đường khác để xuống núi.

Đi được tầm chục mét, vượt qua hai chỗ ngoặt thì không nhìn thấy Chiêu Dương và đám người kia đâu nữa. Lúc này tôi mới túm lấy Tề Thịnh, hỏi: “Tại sao trùng hợp vậy nhỉ?”.

Tề Thịnh quay người lại nhìn tôi, nói: “Cửu đệ muốn gặp nàng. Nếu ta đoán không lầm thì hiện tại Cửu đệ cũng đang ở trên ngọn núi này”.

Một câu nói đơn giản như vậy nhưng lại khiến tôi sợ đến chết đi sống lại.

Tôi và Tề Thịnh mặc thường phục dạo chơi Thúy Sơn, việc này nếu có truyền ra thì sẽ là một giai thoại về tình cảm sâu đậm giữa Hoàng thượng và Hoàng hậu, nhưng nếu tôi và Nhà xí huynh bị bắt quả tang ở đây thì không phải là gặp mặt bình thường, mà thành hẹn hò trai gái rồi.

Thấy tôi ngạc nhiên, Tề Thịnh cười hỏi: “Nàng muốn gặp Cửu đệ chứ?”.

Thật ra tôi cũng muốn gặp riêng Nhà xí huynh, có những lời không thể nào chuyển qua người khác mà phải nói trực tiếp với nhau.

Có điều tôi vẫn sống chưa đủ, ở trước mặt Tề Thịnh, đánh chết tôi cũng không dám nói mình muốn gặp Nhà xí huynh.

Tôi bình tĩnh lắc đầu, kiên quyết nói: “Không muốn”.

Tề Thịnh cười cười, quay người bỏ đi.

Tôi đứng đơ ra một lát rồi mới đuổi theo, gọi: “Này!”.

Tề Thịnh dừng lại.

Tôi vốn muốn hỏi xem có phải anh ta sớm đã đoán được rằng Nhà xí huynh muốn gặp tôi nên mới đưa tôi đến Thúy Sơn, tạo cơ hội cho hai chúng tôi được gặp nhau hay không. Có điều lời đến cửa miệng rồi thì tôi đột nhiên lại đổi giọng, hỏi Tề Thịnh: “Chúng ta ăn trưa ở đâu?”.

Tề Thịnh hơi thần người trong mấy giây, sau đó hỏi tôi: “Nàng có muốn ăn đồ chay trong chùa này không?”.

Tiểu mỹ nhân Chiêu Dương kia đã nói là muốn ăn đồ chay trong chùa, nếu tôi đến đó chắc chắn sẽ gặp cô ta. Hiện tại đang là giai đoạn nhạy cảm, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, tôi suy nghĩ một lát rồi lắc đầu: “Thiếp không thích ăn đồ chay”.

Tề Thịnh nói: “Được rồi, chúng ta về Thịnh Đô đã. Ta biết một quán ăn đồ ăn rất ngon, đưa nàng đến ăn thử nhé”, nói xong liền dẫn tôi xuống núi.

Thúy Sơn cách Thịnh Đô gần hai mươi dặm, lúc này xuống núi, dù có đi nhanh cỡ nào thì về thành cũng quá trưa mất rồi. Tôi sờ cái bụng trống rỗng, thấy hối hận lúc sáng sao không ăn thêm một chút.

Tề Thịnh đi trước vẻ rất thoải mái, tôi đi đằng sau cố ý giảm tốc độ để đợi Tả Ý đuổi kịp. Chẳng ngờ thấy tôi đi chậm lại, Tả Ý cũng đi chậm lại theo, duy trì khoảng cách tầm hai, ba mươi bước.

Chẳng còn cách nào, tôi đành quay người lại vẫy cô.

Tả Ý hơi ngỡ ngàng, lúc này mới vội vàng chạy lại, khẽ hỏi tôi: “Phu nhân có gì sai bảo ạ?”.

Tôi đói quá, trán đã vã cả mồ hôi, tay túm lấy vạt áo của cô, run rẩy hỏi: “Có đồ ăn không?”.

Tả Ý bị tôi dọa, một lúc sau mới run rẩy lôi ra nửa cái bánh hoa hồng bọc trong khăn tay: “Lúc này nô tì thêm quá, giờ chỉ còn ngần này thôi”.

Nửa cái thì nửa cái, dù sao cũng đỡ đói.

Tôi vừa cho nửa miếng bánh vào miệng thì Tề Thịnh đi đằng trước không biết đã quay lại từ lúc nào, nhìn tôi hỏi: “Đói rồi à?”.

Đói rồi à? Sáng sớm đã bị anh lôi dậy, trên xe ngựa khó khăn lắm mới kiếm được chút điểm tâm, lại bị người nào đó ăn mất một nửa. Cả buổi sáng còn leo núi, khấu đầu lạy Phật, bây giờ mặt trời đã lên đến đỉnh đầu rồi, tôi không đói được sao?

Tôi quả thực rất muốn ôm lấy chân anh ta mà khóc lên: “Ông nội của tôi ơi, tôi thực sự đói lắm rồi!”.

Có lẽ ánh mắt đã bán đứng tôi, mặc dù tôi không trả lời nhưng Tề Thịnh lại khẽ cười, nói: “Nhìn nàng kia, mới có một bữa chưa ăn mà đã thể rồi. trước đây khi ở trong quân đội, ta đã từng có lúc ba ngày không có hạt cơm nào vào bụng mà cũng chẳng đến nỗi như nàng lúc này”.

Miệng thì nói vậy nhưng tay Tề Thịnh lại kéo tôi đi, bước chân còn nhanh hơn lúc này.

Vừa ở đằng sau núi đi ra thì một thị vệ chạy tới, sắc mặt sợ hãi, đến gần bên Tề Thịnh nói nhỏ: “Chủ tử, xe ngựa ở dưới núi bị người ta phá hỏng rồi”.

Tôi hoảng sợ, quay đầu lại nhìn Tề Thịnh thì nghe thấy anh ta lạnh lùng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

Tên thị vệ vội bẩm báo chi tiết, nói đơn giản thì là “chuyện bất ngờ”.

Vì chùa Phúc Duyên hương hỏa hưng thịnh, người đến rất đông, xe ngựa cũng nhiều, dưới núi có dành riêng một cái sân chuyên để ọi người đỗ xe. Một số tiểu thương đầu óc linh hoạt đã sớm nghĩ ra việc tới đây bán đồ ăn cho đầy tớ và phu xe, dần dần nơi đây trở thành một cái chợ khá lớn, đến cả đoàn tạp kỹ cũng kéo tới làm ăn.

Sau khi xuống xe, tôi và Tề Thịnh đã lên thẳng núi, các ám vệ cũng đi theo chúng tôi, chỉ còn lại phu xe và hai thị vệ mặc thường phục ở lại dưới núi. Mấy người bọn họ sợ xảy ra chuyện nên không dám đi lung tung, chỉ ngồi trông xe đợi chúng tôi xuống. Ai ngờ, người không gây chuyện không có nghĩa là chuyện không tìm tới người. Chẳng hiểu sao, con ngựa của cỗ xe đột nhiên hoảng sợ, trong chốc lát chạy loạn cả lên.

Cả sân bỗng chốc nhốn nháo, ai cũng lo tránh khỏi chiếc xe ngựa kia. Đoàn tạp kỹ vốn đang tổ chức trò quăng đĩa qua vòng lửa, nhìn thấy thế cũng cuống lên, tiện tay ném chiếc đĩa lửa đi, không may lại ném đúng vào cổ xe ngựa của chúng tôi.

Cái đĩa đang cháy rừng rực, trong xe lại có đồ dễ bắt lửa, chốc lát đã thiêu rụi cả thùng xe.

Phu xe và hai tên thị vệ chỉ lo khống chế con ngựa đang sợ hãi ở đằng trước xe mà không chú ý dập lửa, đến khi nhớ ra, mặc dù đã cứu được ngựa nhưng chiếc xe đã bị thiêu trụi để lộ ra cả thanh thép bên trong.

Đây đúng là sự việc “bất ngờ”!

Nét mặt Tề Thịnh vẫn bình thản, nhưng ánh mắt thì tối sầm lại.

Chùa Phúc Duyên cách Thịnh Đô hai mươi dặm, thời đại này lại không có phương tiện giao thông công cộng nào, cho nên mọi người đến dâng hương chỉ có thể chọn ba cách để di chuyển:

Một là cưỡi ngựa, cưỡi lừa. Điều này hoàn toàn phụ thuộc vào sở thích cá nhân của mỗi người, thích ra vẻ phóng khoáng thì cưỡi ngựa, muốn an toàn thì cưỡi lừa. Đương nhiên cá biệt có những người vô cùng cá tính thì cưỡi trâu.

Hai là ngồi xe, xe ngựa hay xe bò thì phải xem điều kiện kinh tế của người ấy. Đa số những gia đình giàu có đều ngồi xe ngựa được trang trí rất đẹp, còn các gia đình bình thường thì ngồi xe bò, mặc dù chậm một chút nhưng cũng hơn phải đi bộ.

Số còn lại là những người không có tiền, chỉ có thể đi bằng đôi chân của mình.

Tình hình trước mắt của chúng tôi, mặc dù không có xe nhưng vẫn còn ngựa, vẫn chưa thể coi là tồi tệ nhất.

Vấn đề là hôm nay tôi mặc váy, nếu muốn cưỡi ngựa thì không được tiện lắm. Kế hoạch lúc này là bảo người phi nước đại trở về kinh thành rồi đánh xe đến đón chúng tôi. Nếu vậy, sợ là bữa trưa của tôi chắc phải đợi đến tối rồi.

Nghĩ thế, tôi đưa tay xoa bụng theo bản năng.

Tề Thịnh đứng lặng lẽ một lúc tự nhiên bật cười, quay đầu lại nói với tôi: “Đi thôi, chúng ta cũng vào chùa ăn chay đi”.

Tôi và Tề Thịnh ở bên nhau đã lâu, ít nhiều cũng hiểu tính cách của anh ta, vì vậy không khỏi thầm than, phen này Nhà xí huynh đã chọc giận anh ta thật rồi. Tôi chợt thấy hơi lạ, nếu Nhà xí huynh chỉ muốn lên gặp tôi thì đâu cần phải làm như vậy. Anh ta là một vương gia, lại có mẹ đẻ là thái hậu, cứ cho là trong cung có rất nhiều tai mắt thì cũng không phải không có cách gì để gặp tôi, hà tất phải làm lớn chuyện như vậy.

Tôi đi theo Tề Thịnh vào chùa, ngồi ở trong sương phòng phía sau ăn một bữa đồ chay xong, khi đi ra ngoài quả nhiên lại “tình cờ gặp” Quận chúa Chiêu Dương.

Nụ cười trên khuôn mặt Chiêu Dương tươi như hoa, lần này bên cạnh cô không có mấy cô gái lúc này, thay vào đó là một thanh niên, chính là huynh đệ tốt của Nhà xí huynh, Dương Nghiêm.

Tôi không kìm được, đưa mắt về phía sau Dương Nghiêm nhưng không thấy Nhà xí huynh đâu.

Dương Dự đang dẹp loạn Vân Tây, không thể không nể mặt mà quá lạnh nhạt với con trai của ông được. Hơn nữa Dương Nghiêm cũng vừa đến Vân Tây một chuyến, mới về chưa được mấy ngày, Tề Thịnh liền hỏi Dương Nghiêm tình hình Vân Tây.

Tiểu mỹ nhân Chiêu Dương nghe chưa được mấy câu đã mất kiên nhẫn, kéo tay áo tôi, nói bằng giọng cầu khẩn: “Tẩu tẩu, chúng ta không nghe họ nói mấy chuyện nhạt nhẽo này nữa. Nghe nói phía Tây mới xây một cái vườn, cảnh vật rất đẹp, chúng ta qua đó xem đi?”.

Tôi bỗng giật thót. Quả nhiên, cái gì đến thì sẽ phải đến!

Ngoảnh lại nhìn Tề Thịnh ở cách vài bước, vừa đúng lúc anh ta đưa mắt nhìn sang, tôi vội trốn tròng mắt, muốn dùng ánh mắt để bảo đảm với anh ta, trong lòng tôi lúc này rất tin tưởng vào anh ta, cũng rất hiểu hoàn cảnh hiện tại, tuyệt đối không có một chút tâm tư nào.

Tề Thịnh khẽ cười, sau đó dặn dò Chiêu Dương: “Đi đi, dẫn thêm mấy người nữa. Đang giữa trưa, đừng để tẩu tẩu bị nắng nhé”.

Chiêu Dương gật đầu lia lịa rồi kéo tay tôi đi.

Chẳng cần bảo, Tả Ý cũng vội đi theo.

Phía Tây quả nhiên có một cái vườn khá lớn, bên trong hoa đang nở rất đẹp. Một góc vườn có đường dẫn nước vào tạo thành con suối chảy qua một cây cầu nhỏ, trông rất nên thơ.

Tiểu mỹ nhân Chiêu Dương vừa dẫn tôi lên cầu thì nghe thấy đằng sau có tiếng hét kinh hoàng. Tôi quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Tả Ý bị rơi xuống nước. Tôi biết họ sẽ tìm cách cắt đuôi Tả Ý, nhưng không ngờ lại dùng đến thủ đoạn bạo lực thế này, trực tiếp đẩy người xuống nước.

Đúng là không thể hy vọng người ta thương hoa tiếc ngọc!

Nước trong hồ không sâu xem ra chỉ vừa đến eo Tả Ý, mấy thị nữ lúng ta lung túng kéo Tả Ý lên bờ. Tả Ý không bị thương nhưng quần áo trên người đều ướt sũng. Trang phục mùa hè khá mỏng, bị ướt nước lại dính chặt vào người, hiển lộ rõ hình dáng cơ thể.

Tôi đánh giá Tả Ý từ đầu đến chân. Nha đầu này cần phải tắm bổ thêm mới được, gầy quá, rõ ràng đã mười lăm mười sáu tuổi rồi mà trông vẫn rất mảnh khảnh, yếu ớt. Ánh mắt của Chiêu Dương xẹt qua một tia vui mừng khi thấy người khác gặp họa, nhưng miệng thì lại vội kêu mấy thị nữ đưa Tả Ý đi thay quần áo.

Tả Ý vừa vắt nước trên váy vừa liếc tôi vẻ oan ức.

Tả Ý ơi là Tả Ý, người vốn dĩ nên không nên đi cùng ta, nhưng người đã tới thì chính là cái gai trong mắt họ! Tôi khẽ than một tiếng, gật đầu rồi vỗ nhẹ vào tay cô động viên: “Đi đi”.

Tả Ý bị người ta lôi đi, nụ cười trên khuôn mặt Chiêu Dương lập tức biến mất, kéo tôi vào sâu trong vườn, nghiêm túc nói khẽ: “Nhanh lên, bọn Cửu ca đã đợi từ lâu rồi”.

Tôi bị cô ta kéo đi nhanh như bay, tôi định hỏi cô ta vài câu: Cô nương, cô có biết mình đang làm gì không? Cô có biết hậu quả của việc này không? Rõ ràng các người đang công khai lừa gạt Tề Thịnh, anh ta có thể bỏ qua cho các người sao? Nhà xí huynh thì đã ngã chống vó, còn cô? Cô vẫn còn là một khuê nữ, Tề Thịnh nếu muốn chính cô thì cũng chẳng cần phí sức, chỉ cần ban hôn thì đã khiến cô hận không thể đầu thai lần nữa rồi.

Chà, đúng là không biết thì không sợ.

Chiêu Dương kéo tôi vào trong một sương phòng yên tĩnh, vừa bước vào cửa quả nhiên đã nhìn thấy Nhà xí huynh đang đợi ở phía trong, bên cạnh còn có một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi trông khá quen, nhưng tôi nghĩ mãi cũng không nhớ đã gặp ở đâu.

Nhà xí huynh và người đàn ông kia đều đứng dậy. Sau khi nhận cái gật đầu ra hiệu của Nhà xí huynh, Chiêu Dương liền quay người đóng cửa, đi ra ngoài.

Tôi đi đến ngồi xuống bàn, tự rót ỉnh một chén trà, nước chỉ hơi ấm ấm, chắc hai người này đã ngồi đợi khá lâu rồi.

Nhà xí huynh ngồi đối diện cười cười, chỉ tay vào người đàn ông bên cạnh rồi giới thiệu với tôi: “Đây là tướng quân Dương Dự”.

Tôi nghe thấy vậy thì vô cùng kinh ngạc, một lúc sau mới hiểu, người đàn ông này là cha của Dương Nghiêm? Thảo nào trông quen quá, lần trước ở ngoài thành Thái Hưng đã nhìn thấy một lần rồi.

Chỉ có điều, lão huynh đây chẳng phải nên ở Vân Tây dẹp loạn sao? Mấy ngày trước Tề Thịnh còn nhận được tin chiến trận của ông ta, sao lại đột nhiên tự mình hồi kinh rồi?

Có lẽ hiểu được thắc mắc của tôi nên Dương Dự cười nhạt, nói: “Hoàng hậu nương nương không cần lo lắng, ở Vân Tây thân đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu”.

Tôi nén sự ngạc nhiên của mình, nhìn ông ta, hỏi: “Là Dương tướng quân muốn gặp ta sao?”.

Nếu như không phải ông ta muốn gặp tôi thì Nhà xí huynh đâu cần mất công như vậy.

Dương Dự và Nhà xí huynh nhìn nhau, chằm chằm gật đầu, đáp: “Đúng vậy, là thần muốn gặp Hoàng hậu nương nương. Việc trọng đại, nhất định phải gặp trực tiếp Điện hạ và nương nương mới có thể bàn được”.

Tôi thấy ông ta trịnh trọng như vậy liền ngồi thẳng người lên, hỏi: “Dương tướng quân muốn nói chuyện gì?”.

Im lặng một lúc, Dương Dự hỏi: “Nương nương có biết tại sao Hoàng thượng lại lệnh cho thần đi Vân Tây dẹp loạn không?”.

Tôi nghĩ một lát rồi bình tĩnh trả lời: “Đầu tiên Hoàng thượng điều Dương tướng quân đi, sau đó giam lỏng Hoàng hậu ta, mục đích là để dụ Điện hạ và Trương gia liên kết lại, một mũi tên trúng hai đích, vừa làm suy yếu thế lực của Điện hạ, vừa gây tổn thất nghiêm trọng cho nhà họ Trương, tiêu diệt hết quyền lực chính trị và quân sự vào tay”.

Nhà xí huynh và Dương Dự đều không tỏ ra một chút ngạc nhiên nào cả.

Nhà xí huynh mỉm cười, nói với tôi: “Thần và Tam cô nương nhà họ Trương đã đính hôn, nhưng chỉ là để làm yên lòng Hoàng thượng mà thôi. Vốn định giải thích với người, nhưng sau này thấy người vẫn bình tĩnh nên đoán là người đã hiểu rõ cả rồi”.

Dương Dự nhìn tôi vẻ tán thưởng, khen ngợi: “Nương nương quả nhiên thông minh sáng suốt, Điện hạ đã không nhìn lầm người”.

Tôi vốn định nói một hai câu giả vờ khiêm tốn nhưng rồi lại im lặng. Người ta nói câu này có lẽ không phải khen tôi mà chỉ là ca ngợi con mắt tinh tường của Nhà xí huynh thôi.

Dương Dự lại nói tiếp: “Nhưng nương nương mới biết một mà chưa biết hai”.

Tôi ngược mắt nhìn ông ta.

“Hoàng thượng điều thần đi Vân Tây, thoát nhìn là muốn loại trừ vây cánh của Điện hạ, trên thực tế thì còn có ý đồ sâu sắc hơn”, Dương Dự dừng lại, hơi nhếch khóe môi rồi mới nói tiếp: “Hoàng thượng thực ra rất muốn điều thần đi khỏi Giang Bắc, giam lỏng ở Vân Tây, muốn danh chính ngôn thuận thu lại binh quyền đang ở trong tay của thần. Thần vốn không nghĩ nhiều, sau khi đến Vân Tây mới dần dần nhận ra. Bởi vì phản loạn ở Vân Tây không nghiêm trọng như triều đình nói, nhà họ Hạ đã nhiều năm trấn thủ Vân Tây, binh lực hùng mạnh, Hạ Lương Thần lại là một lão tướng nhiều kinh nghiệm, sao không dẹp yên được mà cứ nhất thiết phải điều thần từ Giang Bắc đến”.

Vấn đề mà ông ta nói tôi cũng đã nghĩ đến từ lâu. Theo lý mà nói, nhà họ Hạ là bề tôi thân tín của Tề Thịnh, một trong ba đạo quân chủ lực của Nam Hạ, ngay cả phản loạn ở Vân Tây cũng không dẹp yên được thì thật là vô dụng, khiến người ta vừa bất an vừa bất ngờ.

Dương Dự nói tiếp: “Sau này, Hoàng thượng lại lệnh cho Hạ Bình Tắc lấy quân của Trương Linh ở Tịnh Dương đi trấn thủ biên giới Tây Hồ, nhưng lại phái hai nhà họ Tiết và Mạc tăng quân dọc tuyến Tịnh Dương đến Tân Dã. Thoáng qua thì có vẻ là để ép Trương gia điều động phòng ngự, nhưng thật ra thì bên trong đều có ý tứ sâu xa cả. Nếu thần đoán không sai thì sau khi dẹp loạn Vân Tây, Hoàng thượng cũng sẽ không cho thần quay về Giang Bắc mà sẽ để thần trấn thủ Vân Tây, đổi Hạ gia thành quân chủ lực của phía Bắc”.

Dương Dự nói đến đây, dừng lại lặng lẽ nhìn tôi.

Nghe một tràng về việc điều động binh lực ấy mà đầu óc căng cả ra, tôi lấy tay chấm ít nước trà, vẽ ra tất cả những đặc điểm và hướng điều động binh lực mà Dương Dự vừa nói lên mặt bàn.

Nếu Nhà xí huynh và nhà họ Trương kết thông gia, Tề Thịnh tất sẽ tìm cơ loại trừ Nhà xí huynh, tiện thể cắt đi một cánh tay của nhà họ Trương, còn Dương Dự, sau cuộc chiến Vân Tây thì binh quyền cũng chỉ là trên danh nghĩa. Tất cả điều này đều chứng minh ột cuộc nội chiến tranh giành quyền lực, đó là cuộc chiến giữa Tề Thịnh với anh em trong nhà, với ngoại thích Trương gia, với Dương Dự...

Nhưng kết quả là thành trì quan trọng của Giang Bắc đã nằm trong tay chiến tướng thân tín của Tề Thịnh, dọc biên cương phía Bắc thì vẫn âm thầm tập hợp lực lượng hùng hậu.

Đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu, tôi thất thanh: “Hoàng thượng muốn đánh Bắc Mạc?”.

Bắc Mạc và Nam Hạ đối đầu từ lâu, hơn năm mươi năm về trước đã có một cuộc chiến ác liệt kéo dài hơn sáu năm, Thành Tổ chính là từ cuộc chiến đó mà lập nên kì tích, một thái tử mồ côi từ trong bụng mẹ đã khôi phục lại địa vị, lập nên một triều đại mới. Mạch soái, phụ thân của Dương Dự, thì trở thành nhân vật huyền thoại của Giang Bắc, đi lên từ một tên lính bộ binh vô danh tiểu tốt, chỉ trong một thời gian ngắn đã trở thành chủ soái thống lĩnh quân Giang Bắc, trải qua sáu mươi năm với vô số trận chiến ác liệt nhưng chưa từng thất bại.

Còn cả ông nội Trương Sinh của Trương thị, ông nội Hạ Ngôn Chiêu của Hạ Bình Tắc, Mạc Hải của nhà họ Mạc, Tiết Vũ của nhà họ Tiết... đều là những chiến tướng khét tiếng vùng Giang Bắc lúc bấy giờ.

Cuộc chiến đó kết thúc bằng thắng lợi của quân Nam Hạ. Thành Tổ vốn muốn thừa thắng truy kích tiêu diệt Bắc Mạc nhưng thống soái quân Giang Bắc lúc đó là Mạch Tuệ không biết tại sao lại bỏ giữa chừng, không thực hiện quân lệnh của Thành Tổ, đưa quân về Thịnh Đô.

Thành Tổ lúc đó vì chuyện này mà phẫn nộ, tống Mạch soái vào thiên lao. Nhưng cặp quân thần đã cùng nhau đi lên này có quá nhiều điều mà người ngoài không hiểu được, cũng không biết vì lý do gì mà cuối cùng Thành Tổ đã không trị tội Mạch soái, lại thả ông ta ra.

Mạch soái cũng là người có khí phách, sau khi được thả liền rời bỏ vinh hoa phú quý nơi Thịnh Đô và vợ con ở trong Mạch phủ, một người một ngựa bỏ đi. Nghe nói sau này Mạch soái từng quay trở lại nhưng bên cạnh đã có người mới, cũng sinh hạ được những người con khác. Mọi người bèn nói, Mạch soái mặc dù là anh hùng nhưng lại vô tình với người vợ cả Từ thị. Từ thị đã cứu Mạch soái trong lúc nguy cấp, khó khăn mới có được đứa con trai lại bị Mạch soái cho người khác làm con thừa tự, cuối cùng chỉ cô đơn một mình trông coi Mạch phủ trống vắng.

Có lẽ vì lý do này mà Thành Tổ quan tâm mẹ con Từ thị nhiều hơn, và cũng nuông chiều Dương Dự nhiều hơn.

Những chuyện này đều đã qua cả nửa thế kỉ rồi, tôi cũng chỉ nghe các cung nữ bàn tán với nhau mà thôi.

Sau cuộc chiến đó, Nam Hạ và Bắc Mạc tuy luôn đối đầu nhau, biên cương thường xuyên xảy ra xung đột, nhưng hai nước cũng chỉ lên án lẫn nhau, hoặc dùng lời lẽ xã giao để thể hiện mình lấy làm tiếc về chuyện đã xảy ra chứ chưa có cuộc chiến quy mô lớn nào.

Không ngờ Tề Thịnh lên ngôi chưa được hai năm lại muốn đánh Bắc Mạc, hơn nữa còn vì chuẩn bị cho cuộc chiến này mà không ngại kích động Văn Tây nổi loạn.

Trương gia, Dương gia, Nhà xí huynh, những gia tộc khác và cả tôi chỉ là quân cờ mà Tề Thịnh đã sắp xếp trên một bàn cờ lớn mà thôi.

Nghe nói Thành Tổ, ông nội của anh ta khi khôi phục ngai vàng cũng tận dụng nổi loạn ở Văn Tây, bây giờ ngẫm lại thì thấy hai ông cháu họ thật giống nhau, ngay cả thủ đoạn cũng chẳng khác, quả không hổ là “giống hệt Thành Tổ”.

Trong mắt Dương Dự lúc này hoàn toàn là sự kính phục, ông ngồi ngay ngắn, chấp tay: “Nương nương suy nghĩ rất nhạy bén, thật là một nữ hào kiệt”.

Nhà xí huynh nhìn tôi, cười khổ: “Khi Hoàng thượng vẫn còn là thái tử đã mất rất nhiều công sức vào quân Giang Bắc, mỗi lần đến đại bản doanh Giang Bắc đều ở lại mấy tháng liền. Bây giờ xem ra Hoàng thượng sớm đã có ý định đánh Bắc Mạc. Càng không nói tới việc mở rộng về phía Bắc là ý nguyện của Thành Tổ”.

Đầu óc tôi hơi rối loạn, những điều này rốt cuộc là ý nguyện của ai tôi không quan tâm, chỉ biết là giờ mình phải nhìn nhận lại con người của Tề Thịnh rồi.

Một người có thể tính toán được một thế cờ lớn từ vài năm trước như thế này, chưa cần nói đến thứ khác, chỉ riêng ý chí kiên định đã khiến người ta cảm thấy khiếp sợ.

Tôi im lặng khá lâu, đột nhiên nhớ ra một chuyện, liền hỏi Dương Dự: “Ta từng nghe Dương Nghiêm nói, nhà họ Dương các người có gia huấn, nếu có kẻ địch bên ngoài thì việc trước mắt là bảo vệ tổ quốc, bảo vệ dân lành. Hoàng thượng đã có ý dùng ông đi dẹp loạn Vân Tây thì tại sao không để ông cầm quân đánh Bắc Mạc?”.

Dẫu sao Dương Dự cũng là truyền nhân của Mạch soái, danh vọng trong quân không thể coi thường, cũng có thể nói là nổi kinh sợ đối với Bắc Mạc.

Dương Dự nghe hỏi có vẻ hơi bất ngờ, chần chờ một lúc rồi bình tĩnh nói: “Bởi vì thần có một nửa dòng máu của Bắc Mạc nên Hoàng thượng không yên tâm. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Hoàng thượng lại điều thần đến Vân Tây để tước binh quyền chứ không phải chỉ đối phó với Điện hạ như vẻ ngoài”.

Tôi hơi há miệng, hoàn toàn bị thông tin này dọa cho ngây người.

Mạch soái và Từ thị đều là người Nam Hạ gốc, thế mà con trưởng Dương Dự lại có một nửa dòng máu Bắc Mạc, điều này giải thích thế nào? Rốt cuộc thì Mạch soái ăn chả hay là Từ thị ăn nem? Chợt nghĩ đến thái độ của Mạch soái với hai mẹ con Từ thị, không lẽ Dương Dự thật sự không phải là cốt nhục của Mạch soái?

Nhà xí huynh ho lên một tiếng, tiếp lời: “Nếu đã hiểu rõ được ý định của Hoàng thượng, vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”.

Anh ta nói, mắt nhìn về phía tôi.

Tôi cảm thấy lời anh ta hỏi có ý sâu xa quá, từ “chúng ta” nghĩa là bao gồm cả “ta” trong đó à? Tôi đưa mắt nhìn Nhà xí huynh một lát, nói: “Nếu đã đoán được dụng ý của Hoàng thượng, Điện hạ có thể không lấy Tam cô nương”.

Nhà xí huynh nghe vậy liền lắc đầu: “Nếu Hoàng thượng đã có ý muốn trừ bỏ thần thì có những chuyện không thể nào tránh được. Nếu thần thuận theo ý của Hoàng thượng, lấy Trương tam cô nương, ràng buộc với Trương thượng thư, đến lúc đó Hoàng thượng có thể sẽ nhẹ tay hơn, nếu không...”.

Anh ta không nói tiếp, cười nhạt và lặng lẽ nhìn tôi.

Hang cáo không thể nuôi dưỡng một con cừu, cho dù từ đầu chí cuối anh ta vẫn luôn choàng lên mình tấm da cừu thì anh ta vẫn là loài ăn thịt. Cho nên, tôi không tin Nhà xí huynh vì giữ chữ tín nên mới kiên trì liên minh với tôi, nếu không phải vì Hoàng hậu tôi đây còn tác dụng thì anh ta sớm đã vứt bỏ, trực tiếp đến nói chuyện với Trương gia rồi.

Nếu đã tìm tôi, thì có nghĩa trong kế hoạch của họ, tôi là người không thể thiếu được.

Tôi thừa nhận là mình suy xét sự việc luôn chậm hơn họ, lúc này tốt nhất là “lấy bất biến ứng vạn biến”.

Tôi liếc nhìn Dương Dự đang ngồi ngay ngắn ở bên cạnh, hỏi Nhà xí huynh: “Đầu óc ta ngu ngốc, đoán không được lòng người, Điện hạ có dự định gì thì cứ nói thẳng”.

Nhà xí huynh cười, đáp: “Thần và Dương tướng quân đã bàn bạc với nhau rồi, thấy cách của người là ổn thỏa nhất”.

Cách của tôi? Cách của tôi là giả làm rùa, đơn giản dễ dàng, học cái được ngay.

Tôi tức giận, bật cười: “Nếu đã vậy, mọi người hãy tự ngồi trong cái cũi của mình. Nhớ phải cẩn thận, để người ta nuôi gầy đi thì không sao, đừng để bị nuôi chết là được rồi!”.

Nói xong tôi liền đứng dậy đi ra ngoài.

Dương Dự cuống lên, vội vàng gọi tôi: “Hoàng hậu nương nương...”.

Tôi quay người lại nhìn hai người bọn họ, cười khẩy: “Các người đã đều cảm thấy cách của ta tốt, còn muốn phí công gặp ta làm gì?”.

Dương Dự hơi chau mày nhưng không biết phải nói gì, cứ nhìn tôi rồi lại quay đầu nhìn Nhà xí huynh.

Nhà xí huynh ngồi đó im lặng nhìn tôi trong chốc lát, đột nhiên mở miệng: “Dương tướng quân, mời ngài lánh đi một lát, ta có vài lời muốn nói với Hoàng hậu nương nương”.

Dương Dự gật đầu, nhìn tôi một cái rồi mới đứng dậy sải bước ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người là tôi và Nhà xí huynh. Anh ta cúi đầu rót thêm trà vào cốc của mình, khẽ hỏi tôi: “Người còn nhớ khi ở Uyển Giang thần đã nói câu gì với người không?”.

Tôi sững ra, ở Uyển Giang anh ta đã nói rất nhiều, còn từng hứa với tôi “bình an khỏe mạnh, đủ ăn đủ mặc”, lúc này đột nhiên hỏi lại, tôi đột nhiên không hiểu anh ta muốn hỏi về câu nào.

Nhà xí huynh ngược mắt lên nhìn tôi, chậm rãi nói: “Thần đã hứa thì sẽ giữ lời”.

Lòng tôi hơi rung động, chợt nhớ đến cảnh tôi ngã xuống nước, anh ta đã đưa tay ôm lấy tôi, sau khi nhìn chăm chăm vào mắt tôi nói ra lời hứa gồm tám chữ kia liền thả mình xuống nước bảo vệ tôi.

Uyển Giang có Khúc Cửu Hiệp, chín khúc gập ghềnh, nước chảy xiết, chỗ nào cũng có đá ngầm, vô cùng nguy hiểm.

Đêm hôm đó, tôi và anh ta đã ôm nhau thật chặt, hai bên dùng cơ thể mình ngăn đá ngầm không va vào người kia, cùng nhau trôi dạt đến nửa đêm mới tìm được đường sống.

Tôi gật đầu, đáp: “Ta còn nhớ”.

Nhà xí huynh nhìn tôi, tiếp tục hỏi: “Vậy bây giờ thần hỏi người, người còn giữ đúng những lời đã nói trong cung Hưng Thánh không?”.

Tôi im lặng, mãi sau mới đáp: “Giữ đúng”.

“Vậy thì được rồi”, Nhà xí huynh thở phào nhẹ nhõm, trên mặt xuất hiện một nụ cười nhạt, nói: “Hồi này Hoàng thượng đối xử tốt với người như vậy, thần thực lòng sợ người bị mê muội”.

Bất giác tôi đưa tay xoa mũi theo bản năng, hơi ngượng ngùng: “Cũng phải, người ta đều nói sự dịu dàng mê hoặc anh hùng, thực ra sự dịu dàng không chỉ có tác dụng với mỗi anh hùng thôi”.

Nhà xí huynh mặt mày tươi tỉnh, mỉm cười.

Tôi quay lại ngồi xuống bên cạnh bàn, quyết định hỏi thẳng: “Các người rốt cuộc có dự định gì? Muốn ta làm gì?”.

Nhà xí huynh vẻ mặt bình tĩnh, im lặng một lúc rồi mới nói: “Binh lực trong tay thần không đủ, lại mang danh nghĩa quân thần với Tề Thịnh, nếu đối đầu trực tiếp thì không được, việc chiêu binh cũng rất khó khăn. Sớm muộn gì cũng đánh Bắc Mạc, với tính cách của Tề Thịnh thì anh ta sẽ thân chinh xuất trận, thần đã sắp xếp ổn thỏa cảm tử quân để khiến anh ta mãi mãi ở lại Giang Bắc. Đến lúc đó Hoàng hậu hãy cầm lấy thánh chỉ, đưa tiểu hoàng đế lên ngôi”.

Tốc độ nói của anh ta hơi chậm nhưng ngữ khí lại rất thoải mái. Rõ ràng đang nói về âm mưu to lớn giết vua tạo phản, thế mà cứ như đang nói: “Hôm nay mọi người leo núi mệt rồi, tối nhớ phải ăn thêm mấy món nữa”; hoặc là: “Ngày mai có vẻ trời sẽ mưa, mọi người đừng quên mặc thêm quần áo” vậy.

Tôi chăm chú lắng nghe, nghiền ngẫm từng câu từng chữ như thể đang nếm thử một món ăn lạ, thế rồi trên tinh thần “ham học hỏi”, tôi đưa ra bốn câu hỏi, khái quát lại là bốn câu “ở đâu?”.

Thứ nhất, khi Tề Thịnh thân chinh đến Bắc Mạc thì anh ở đâu? Còn sống không? Trong tay có còn quyền lực không? Thứ hai, cảm tử quân mà anh nói tới ở đâu? Có thể đảm bảo một khi đã ra tay là giết được Tề Thịnh không? Thứ ba, thánh chỉ trong tay ta lúc đó ở đâu ra? Có hợp pháp không? Thứ tư, cũng là điểm quan trọng nhất trong kế hoạch này, đó chính là tiểu hoàng đế ở đâu?

Nhà xí huynh giải đáp từng câu một: “Chỉ cần thần tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, chuyện gì cũng thuận theo ý của Tề Thịnh thì anh ta sẽ không tìm được cớ hạ sát thần. Mà chỉ cần thần còn sống, trong tay nhất định sẽ có người dùng được. Chuyện cảm tử quân không cần người lo, nếu thần đã nói vậy thì tức là đã sắp xếp ổn thỏa. Còn về thánh chỉ, bất kể là lúc còn sống Hoàng thượng có để lại hay không, thì thần cũng sẽ làm cho Hoàng hậu có được một thánh chỉ mà không ai có thể soi mói được. Về điểm cuối cùng, có tiểu hoàng đế để lên ngôi hay không phải trông vào Hoàng hậu”.

Quanh đi quẩn lại hàng triệu vòng, rẽ vô số ngã, cuối cùng vẫn quay về vấn đề Tề Thịnh có thể sinh được con trai không. Mẹ kiếp! Áp lực đè lên vai tôi vẫn thật lớn!

Tôi suy nghĩ một lát rồi cười thăm dò: “Có tiểu hoàng đế hay không còn chưa biết, nếu đã có thể trừ bỏ Tề Thịnh, chỉ bằng người lên làm hoàng đế?”.

Nhà xí huynh chậm chậm lắc đầu, ánh mắt rất sáng: “Danh bất chính, ngôn bất thuận, thiên hạ tắc loạn. Hơn nữa, lúc đó Dương Dự còn đang bị giam lỏng ở Vân Tây, thần vẫn còn cần Trương gia của người để ổn định tình hình Giang Bắc. Cứ cho là thần lấy Tam cô nương nhà họ Trương, thì một hoàng hậu cũng không có cách nào thỏa mãn được ham muốn của Trương gia, chỉ có cách đưa người lên vị trí thái hậu là ổn nhất”.

Ừm, đây đều là những lời nói thực.

Tôi gật đầu, cúi xuống im lặng một lát rồi chống tay xuống dưới bàn, đứng lên nói: “Được, cứ quyết định như vậy đi!”.

Có lẽ do tôi đáp lại hơi đơn giản, Nhà xí huynh không giấu được vẻ kinh ngạc, nhìn tôi hỏi: “Bây giờ Hoàng thượng đối đãi với người như vậy, thần cứ cho rằng người sẽ phải do dự rất lâu mới có thể trả lời thần”.

Tôi chế giễu: “Điện hạ cũng là đàn ông, chẳng lẽ còn không hiểu đàn ông? Sao đáng tin bằng con trai mình!”.

Nói xong tôi liền đứng dậy đi ra.

Tiểu mỹ nhân Chiêu Dương vẫn đang đợi ở bên ngoài, thấy tôi đi ra chẳng nói chẳng rằng kéo thẳng tôi vào hoa viên. Khi cả hai vừa ngồi trong một thủy đình thì đằng xa đã thấy thị nữ của Chiêu Dương dẫn Tả Ý đến.

Thị nữ đến trước mặt Chiêu Dương bẩm báo: “Bọn nô tì không mang theo quần áo để thay, đành phải xuống núi mua cho vị cô nương này bộ quần áo mới nên mới mất nhiều thời gian như thế, xin quận chúa tha tội”.

Chiêu Dương gật đầu qua loa.

Tôi quan sát kỹ Tả Ý, thấy trên người cô quả nhiên đang khoác bộ quần áo mới tinh, mặc dù chất liệu không phải là tốt nhất nhưng cũng khá chỉnh tề.

Mắt Tả Ý hơi đỏ, cô đưa mắt nhìn tôi như muốn nói mình bị bắt nạt.

Tôi nháy mắt ra hiệu, quay đầu lại tán gẫu với Chiêu Dương vài câu rồi mới đưa Tả Ý đi tìm Tề Thịnh.

Trên đường trở về, Tả Ý đi sát bên tôi nói nhỏ: “Nương nương, có người cố ý đẩy nô tì xuống nước. Khi đưa nô tì đi thay quần áo, nô tì vốn nghĩ chỉ cần tìm đại một cái áo để choàng lên người là được, nhưng bọn họ lại mang cái áo bị ướt của nô tì đi, sau đó để nô tì chờ rất lâu trong phòng mới đem bộ đồ này đến cho nô tì”.

Tôi bước chậm lại, quay đầu nhìn cô, cười: “Tất nhiên là thế, nếu không thì làm sao có đủ thời gian kéo ta đi gặp người khác chứ. Này? Người nói xem chuyện này chúng ta có nên nói với Hoàng thượng không?”.

Tả Ý nghĩ đi nghĩ lại rồi trả lời tôi: “Nô tì cảm thấy nên nói thì hơn”.

Tôi gật đầu: “Ta cũng thấy chuyện này phải nói. Đằng nào cũng khó giấu được, để người tra hỏi chỉ bằng chủ động nói thì hơn”.

Bàn tay đưa ra đỡ lấy tôi của Tả Ý cứng đờ.

Trước biểu hiện có tật giật mình vô cùng rõ ràng của Tả Ý, tôi chỉ cười cười, đưa tay vỗ vỗ cánh tay cô. Không sao, nha đầu, hai chúng ra tiếp tục đấu với nhau, xem cuối cùng ai có thể thu phục ai.

Bên kia Tề Thịnh đã sớm tổng cổ Dương Nghiêm đi, đang ngồi dưới một cái cây lớn cùng sư thầy chủ trì chùa Phúc Duyên đàm kinh luận đạo, thấy tôi đến chỉ lạnh lùng liếc một cái rồi lại quay đầu tiếp tục cùng lão hòa thượng kia nói chuyện.

Mặc dù chỉ tùy tiện liếc qua như vậy, mặc dù nét mặt tên Tề Thịnh chết tiệt vẫn bình thản dịu dàng, nhưng không hiểu sao từ đáy lòng tôi lại chột dạ vô cùng. Tôi cảm thấy có nhiều lúc ánh mắt của Tề Thịnh thoát nhìn có vẻ thờ ơ nhưng thực ra lại sắc lạnh như dao.

Mẹ kiếp! Tại sao chứ? Rõ ràng là tôi phụng chỉ đi hẹn hò cơ mà!

Trên đường từ Thúy Sơn về Thịnh Đô, tôi ngồi ngay ngắn trong một chiếc xe ngựa sang trọng hoàn toàn mới, tóm tắt cho Tề Thịnh nghe nội dung cuộc hội đàm ba bên giữa tôi, Nhà xí huynh và Dương Dự. Đường nhiên, do sự vắng mặt của đồng chí thư ký hội nghị Tả Ý, nội dung không tránh được thiếu sót, chỉ nói Dương Dự đã nhìn thấu dụng ý ác độc của Tề Thịnh khi điều ông đến Vân Tây. Cả việc Nhà xí huynh chỉ rõ cho tôi thấy sự hòa hợp giữa Hoàng thượng và Hoàng hậu bây giờ là giả dối. Tề Thịnh muốn cùng anh ta tranh giành nhà họ Trương nên mới làm như vậy, khuyên tôi không để những lời đường mật của Tề Thịnh lừa gạt, nếu Tề Thịnh thật lòng với tôi thì sẽ không để Giang thị tiếp tục ở cung Đại Minh nữa, cũng sẽ không làm cho Hoàng hậu tôi đến giờ vẫn chưa có con trai.

Tề Thịnh vẫn cụp mắt xuống ngắm nhìn tràng hạt, mãi đến khi tôi nói xong rồi cũng không có phản ứng gì.

Tôi đoán anh ta không tiện ngắt lời tôi, nghĩ đi nghĩ lại, đang định thêm một câu để tỏ ý “Trả lời xong rồi” thì Tề Thịnh ngược mắt lên nhìn tôi, chậm rãi hỏi: “Dương Dự cũng ở đó?”.

Tôi cân nhắc một lát, quyết định giữ đúng lời nói vừa rồi thì tốt hơn, bèn trả lời: “Lão cửu giới thiệu như vậy. Có điều, khi thiếp ở Thái Hưng tuy cũng đã nhìn thấy hình dáng của Dương Dự từ xa, nhưng người này có thật là ông ta hay không thì thiếp không thể khẳng định được”.

Tề Thịnh nghe xong liền cười mỉa mai, nói: “Nếu Cửu đệ chỉ muốn nói những điều đó thì hôm nay không cần sự lộ diện của Dương Dự”.

Tôi thêm kinh ngạc, Tề Thịnh lúc này nhìn như không tập trung, không ngờ mở miệng là đánh trúng tim đen. Quả thực, nếu Nhà xí huynh gặp tôi chỉ vì muốn chia rẽ quan hệ giữa tôi và Tề Thịnh thì chẳng cần phải gọi lão tướng Dương Dự từ Vân Tây xa xôi trở về.

Tôi hơi hối hận, lẽ ra không nên vì lấy lòng Tề Thịnh mà nói ra chuyện Dương Dự trở về Thịnh Đô. Nhưng nếu lúc này không nói ra, sau này để Tề Thịnh biết được sự việc thì e rằng những lời tôi đã nói, bất luận là thật hay giả, anh ta cũng sẽ không tin nữa.

Tôi đưa mắt nhìn Tề Thịnh, nói: “Thiếp đoán là vì Cửu điện hạ muốn thể hiện thành ý với thiếp, đồng thời cũng để thiếp tin tưởng rằng đằng sau Cửu điện hạ còn có sự hỗ trợ đắc lực của Dương Dự, chỉ cần liên minh thành công với Trương gia là có thể xoay chuyển được thế cục”.

Tề Thịnh dựa lưng vào thùng xe, chiếc cằm hơi hếch lên, im lặng nhìn tôi.

Tôi hít một hơi thật sâu, dũng cảm nói tiếp: “Cửu điện hạ còn nói, cái mà anh ta muốn không chỉ là thiên hạ này mà còn cả... thiếp. Cửu điện hạ cũng có thể cho thiếp địa vị Hoàng hậu, những gì chàng cho thiếp, Cửu điện hạ đều có thể cho thiếp nhiều hơn”.

Mắt của Tề Thịnh từ từ nheo lại, sát khí thoáng hiện lên trong đó.

Tôi thầm niệm A di đà Phật, Nhà xí huynh, xin lỗi nhé, lúc này cái cũi mà người đang ngồi có vẻ là càng bé hơn rồi. Nhất định phải rút đầu rút cổ thật ngắn lại, tuyệt đối không được để Tề Thịnh có cơ hội vung đao.

Tề Thịnh hỏi tôi: “Thế nàng trả lời thế nào?”.

Tôi chớp chớp mắt: “Thiếp nói chuyện này quá nghiêm trọng, một mình thiếp không quyết định nổi, phải trở về thương lượng với chàng”.

Tề Thịnh hơi sững ra rồi lập tức cười phá lên.

Tôi vẫn quỳ gối bên cạnh, mím môi nhìn anh ta.

Tề Thịnh cười rất lâu rồi bỗng vươn tay ra ôm lấy eo tôi, kéo tôi ngã lên người mình, sau đó lấy tràng hạt trên tay anh ta đeo vào cổ tay tôi, lại dùng cằm cọ lên đỉnh đầu tôi, thì thầm: “Biết rõ những lời nàng nói đều là giả dối, nhưng ta vẫn thích nghe... vẫn thích nghe”.

Tự nhiên, toàn thân tôi cứng đờ.
Tôi đang định nâng người dậy giải

16. Chương 16: Tâm Tư Khó Nhận Ra!

Không biết rốt cuộc là Bồ Tát ở chùa Phúc Duyên linh nghiệm, hay là lời vàng ý ngọc của Tề Thịnh hiệu nghiệm, sau khi từ Thúy Sơn trở về, bà di xuất hiện đều đặn hàng tháng của tôi quả thực không đến viếng thăm nữa.

Thư kí Tả Ý nhớ những chuyện này còn rõ hơn tôi, mỗi ngày đều bấm đốt ngón tay tính toán mấy lần. Đến giữa tháng Bảy, cuối cùng không kiên trì được nữa, bèn kiến nghị với tôi bằng giọng run run: “Nương nương, hay là gọi Tổng thái y đến bắt mạch đi, có lẽ đã có tiểu diện hạ rồi đấy ạ!”

Tôi nhìn cô đếm đi đếm lại đã mấy lần, liền gạt đầu.

Tả Ý thấy tôi ưng thuận, vội quay người sai Phúc nhi, người nhanh nhẹn nhất chỗ tôi, đến Thái y viện mời Tổng thái y.

Tôi còn chưa gặm xong miếng dưa hấu thì Phúc nhi đã đưa Tổng thái y đang thở hắt hắt chạy vào điện.

Tả Ý mang tới cho tôi một cái gối để đặt tay lên đó.

Mọi người trong phòng căng thẳng nhìn Tổng thái y, mong đợi ông ta sẽ nói ra tin mừng kia.

Tổng thái y một tay vân về chòm râu, cúi đầu trầm ngâm một lát rồi mới đưa mắt nhìn tôi, nói với vẻ bình thản: “Xin nương nương đổi tay kia”.

Mọi người nín thở, suýt nữa thì ngã cả xuống.

Chỉ duy có tôi là vẫn bình tĩnh, nhanh chóng đổi tay kia.

Tổng thái y lại bắt mạch cẩn thận, một lúc lâu sau rồi mới đứng dậy, từ từ quỳ xuống trước tôi: “Chúc mừng nương nương, nương nương có thai rồi ạ”.

Hay rồi, cả cung Hưng Thánh bỗng “ồ” lên. Chưa đến nửa ngày sau thì cả hậu cung cũng “ồ” lên. Hoàng hậu vừa sinh chưa được một năm, giờ đã lại có thai, tình cảm của Hoàng thượng và Hoàng hậu thật thấm thiết biết bao. Ai còn dám nói Hoàng hậu không được sủng ái nữa, không được sủng ái mà ba năm hai lần mang thai sao?

Tề Thịnh biết tin đến thăm tôi, ánh mắt dừng lại trên bụng tôi một lát rồi ghé sát vào tai tôi, hạ giọng trêu: “Đúng là một mảnh đất tốt”.

Tôi khiêm tốn đáp: “Chủ yếu là nhờ có trâu tốt”.

Tề Thịnh trợn tròn mắt, đưa tay ôm lấy eo tôi, vùi đầu vào hõm vai tôi bật cười. Thấy các cung nữ vẫn đang đứng trong điện, tôi dùng cái quạt trong tay gõ nhẹ lên vai Tề Thịnh, nói với vẻ nghiêm túc: “Chú ý hình ảnh”.

Tề Thịnh vẫn ôm tôi thêm một lúc nữa rồi mới buông ra, đỡ tôi ngồi xuống ghế mềm bên cạnh.

Tôi thấy tâm trạng của Tề Thịnh rất tốt, cân nhắc một lát rồi ra hiệu cho đám cung nữ trong điện lui ra, sau đó thương lượng với anh ta: “Thần thiếp mang thai rồi, trước mắt sợ không thể hầu hạ Hoàng thượng được, chỉ bằng sắp xếp lại thứ tự cho các cung để mọi người đều thoải mái, sau này không lộn xộn nữa”.

Tề Thịnh không nói gì.

Tôi nhìn điệu bộ biết anh ta hẳn không vui vẻ, nhưng vì không muốn để mình trở thành mục tiêu công kích của đám đông, tôi chỉ còn cách liều mạng đẩy anh ta đi chỗ khác. Cho dù không phải phi tần của hậu cung thì chí ít cũng để anh ta ở lại cung Đại Minh trông coi Giang Thị.

Tôi quan sát kỹ sắc mặt của Tề Thịnh, khẽ cắn môi rồi lại nói: “Cổ nhân chẳng phải đã nói, không nhìn những gì bất chính, không nghe những tiếng dâm thanh, không nói những lời kiêu ngạo, như vậy mới có thể dưỡng thai được, cho nên...”.

Tề Thịnh ngắt lời tôi: “Nàng thấy ta chiếm phần bất chính hay là dâm thanh?”.

Tôi không khỏi ngó người trước câu hỏi của Tề Thịnh, chỉ còn biết cúi đầu ấp a ấp úng.

Tề Thịnh lạnh lùng hừ một tiếng: “Nàng đừng cho rằng ta không biết suy nghĩ của nàng, nhưng việc gì cũng có giới hạn của nó, nếu thái quá thì đến cùng sẽ không giải quyết được hậu quả đâu”.

Nói xong Tề Thịnh liền đứng dậy ra về.

Kể từ sau khi Tề Thịnh đăng cơ thì cái cảnh người phải tay áo bỏ đi trước một lời nói không hợp ý mình đã lâu lắm rồi không thấy nữa. Nhìn dáng vẻ tức giận của Tề Thịnh khuất dần ngoài cửa điện, tự nhiên tôi thấy anh ta thế này đáng yêu hơn, cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Theo thông lệ, Tề Thịnh một khi đã nổi giận thì vài ngày sau sẽ không ngó ngang gì đến tôi. Không ngờ, lần này vừa ra về, ngay chiều hôm đó anh ta đã sai người mang đến cho tôi Tứ thư Ngũ kinh và vài chồng binh thư, sử thư, còn đặc biệt truyền khẩu dụ, để nuôi dạy con từ trong bụng mẹ, tôi nhất định phải đọc những cuốn sách đó, thuộc lòng được thì càng tốt.

Tôi lật Binh thư, nhìn lại Sử thư, A di đà Phật, người đến một câu chuyện trong này còn không đọc được như tôi mà anh ta lại bảo học thuộc! Tề Thịnh ơi là Tề Thịnh, anh muốn gián tiếp giết tôi phải không?

Tiểu nội thị mang sách đến nhìn tôi với vẻ mặt thông cảm, an ủi: “Nương nương không cần lo lắng. Hoàng thượng đưa ra những quyển sách này để nương nương dưỡng thai, nếu như không muốn xem, nương nương bảo người khác đọc cho nghe là được. Tất cả cũng chỉ vì muốn tốt cho tiểu điện hạ thôi ạ”.

Tôi gật đầu, tự mình đọc thì như trúng thuốc mê, để người khác đọc cho nghe thì sẽ như được thưởng thức nhạc khúc cho tâm hồn rồi.

Tiểu nội thị lại chỉ vào hai ma ma vẫn đang cúi đầu đứng ở bên cạnh, nói: “Hoàng thượng còn bảo nô tì đưa Ngô thị và Dương thị đến, nói họ đều là những người đã từng hầu hạ Hoàng hậu nương nương lúc sinh công chúa Vĩ Nguyên, nương nương dùng họ cũng quen thuộc hơn”.

Bị mấy chồng sách đè nén, tinh thần tôi vẫn chưa hồi phục lại nên lúc này nghe nói vậy chỉ gật đầu, nhìn hai người này cũng quen mặt, liền bảo Tả Ý đưa họ đi sắp xếp chỗ ăn ở.

Đêm hôm đó tôi đích thân đến cung Đại Minh tạ tội với Tề Thịnh: “Thần thiếp sai rồi”.

Tề Thịnh đưa mắt nhìn tôi, hỏi: “Thật biết sai rồi chứ?”.

Tôi thành thật gật đầu: “Thực sự biết sai rồi ạ”.

Tề Thịnh lại hỏi: “Sai ở đâu?”.

Với thái độ thành khẩn, tôi đáp: “Chỗ nào cũng sai”.

Tề Thịnh nghe xong khẽ hừ một tiếng lạnh lùng, lại cầm tấu chương lên, cúi đầu xem.

Tôi thấy vậy biết là không ổn, suy nghĩ một lát đổi giọng: “Thần thiếp sai ở chỗ bên cạnh có đại thụ mà không biết dựa vào, lại muốn tự mình vác mấy cây củi với viên đá lửa đi dựng lều che nắng”.

Tề Thịnh lúc này mới cười, bỏ tấu chương xuống, đứng dậy nói: “Đi nào”.

Tôi sững sờ: “Đi đâu ạ?”.

Tề Thịnh kéo tay tôi đi ra ngoài, đầu hơi cúi xuống nhìn tôi, trong mắt có chút khinh thường, trả lời đơn giản nhưng dứt khoát: “Đến cung của nàng!”.

Lúc đó tôi không hiểu, anh ta đến cung của tôi thì cứ việc đến, tại sao trong mắt lại hiện vẻ khinh thường? Nhưng đến khi Tề Thịnh quăng một tập Sử thư ra trước mặt tôi thì tôi lập tức hiểu ra.

Tề Thịnh đã thay thường phục, dựa vào ghế mềm cạnh cửa sổ với vẻ lười biếng, nói giọng ông lớn: “Đọc một đoạn nghe nào”.

Nụ cười như có như không trên mặt đã tố cáo anh ta. Chẳng cần đoán cũng biết, anh ta đang nhớ đến tình cảnh tôi đọc quyển giới thiệu người nhà họ Trương trước đây.

Hắn là anh ta lại muốn lôi tôi ra làm trò vui rồi.

Tôi lật tập Sử thư từ đầu đến cuối không có lấy một chữ cái dấu câu nào trước mặt, nói với vẻ rất lạnh lùng: “Thiếp cảm thấy đọc cái này không bằng đi học nữ công gia chánh. Biết đâu lại là con gái cũng nên”.

Tề Thịnh nhướng mày lên cười cười, rút quyển sách khỏi tay tôi, nói: “Cũng được, vậy mời Hoàng hậu thêu hà bao cho trăm, nhân tiện tu thân dưỡng tính luôn”.

Nhìn anh ta cười tít đến nỗi chẳng thấy tổ quốc đâu, tôi mới chợt hiểu, thì ra cái bẫy đang ở đây chờ tôi.

Tôi lên thương lượng với Tả Ý, nhờ cô bí mật giúp tôi thêu hà bao cho Tề Thịnh.

Tả Ý lúc đầu từ chối vì thêu không đẹp, tôi nghe thấy thế rất vừa lòng, nói: Như vậy càng tốt, người mà tìm một người có tay nghề tinh xảo đến thì dù ta có tin, Tề Thịnh cũng sẽ không tin đâu!

Tả Ý bị tôi dồn ép đến rồi cả lên, gạt nước mắt nói: “Nương nương, Hoàng thượng nào thiếu gì hà bao, cái mà ngài muốn là tấm lòng của nương nương. Nếu Hoàng thượng biết hà bao là do nô tì thêu thế nào cũng sẽ trút giận lên nô tì, cái mạng nhỏ của nô tì khó mà giữ được!”.

Thế rồi Tả Ý khóc như mưa, trông thật đáng thương, tôi không muốn lại làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến mạng người nên đành thôi.

Nhưng nếu bảo tôi cầm kim lên thêu hà bao thì thà để tôi mò từng chữ một trong mấy tập Sử thư kia còn hơn.

Áp lực tinh thần lớn, chuyện ăn uống của tôi lập tức có vấn đề, thỉnh thoảng lại buồn nôn, món ăn không hợp khẩu vị cũng có thể khiến tôi nôn ra cả mặt xanh mặt vàng.

Có một lần đúng lúc Tề Thịnh ở bên cạnh, thấy cảnh ấy sắc mặt lập tức thay đổi, vừa giúp tôi vỗ lưng, vừa vội vàng sai người mời thái y.

Tôi súc miệng, nhân cơ hội này gỡ vờ yếu ớt bám vào tay áo anh ta, hỏi: “Hoàng thượng, có thể đồng ý với thần thiếp một chuyện không?”.

Trước mặt mọi người, Tề Thịnh và tôi cùng phối hợp đóng vở “Đế Hậu tình sâu nghĩa nặng”, anh ta nắm tay tôi thật chặt, giận dữ nói: “Có chuyện gì thì cứ nói, những gì nàng muốn trăm đã bao giờ không đồng ý sao?”.

Nghe lời này, mặc dù rất muốn lườm anh ta một cái nhưng tôi vẫn nhẫn nại, nói: “Cái hà bao kia có thể không thêu nữa được không?”.

Tề Thịnh sững sờ, dở khóc dở cười gật đầu.

Tổng thái y đến rất nhanh, đi cũng nhanh, chỉ căn dặn vài câu: Hoàng hậu bị ốm nghén, nếu như không phải dùng thuốc thì tốt nhất đừng dùng. Hoàng thượng đừng lo lắng, chỉ cần chịu đựng mấy tháng là ổn thôi.

Tề Thịnh thở phào một tiếng, ngoảnh lại bình thần bảo Tả Ý chuẩn bị lại cơm canh cho tôi.

Tôi buồn bực, đây là ốm nghén sao? Tại sao hồi mang thai Uy nhi tôi lại ăn ngon miệng, người béo hơn đến mấy cân?

Kể chuyện này với Lục Ly, Lục Ly quan sát kỹ xung quanh rồi mới nháy mắt ra hiệu nói: “Nương nương khi mang thai lần thứ nhất chẳng phải... lần ấy...cái đó đó sao! Đúng không? Đúng không?”.

Tôi sững sờ, lúc này mới hiểu ý của cô. Lần mang thai trước tôi và cô chỉ lo giả vờ, làm gì còn thời gian để nghĩ tới chuyện nôn hay không nôn.

Lục Ly đã trải qua giai đoạn đầu không ổn định của thai kỳ, cuối cùng cũng được Triệu vương thả ra, việc đầu tiên là tiến cung thăm tời.

Tôi và Lục Ly lâu ngày không gặp, đương nhiên không thể thiếu cảnh cô lau nước mắt, cảm thán: “Nương nương cuối cùng cũng qua được giai đoạn đầu rồi, chỉ mong lần này là một tiểu hoàng tử”.

Trong đầu tôi luôn ám ảnh câu chuyện của Tam tục sư, vừa nghe nhắc đến việc sinh con trai, con gái liền phát hoảng lên, cũng không tiếp lời Lục Ly, vội quay đầu căn dặn Tả Ý ở bên cạnh: “Người hãy đến cung Đại Minh hỏi xem Hoàng thượng có bận không, bữa trưa có qua dùng cơm không. Nếu người không qua được thì chúng ta giữ Lục Ly lại ăn trưa”.

Tề Thịnh và Lục Ly không ưa nhau, chuyện này mọi người trong cung Hưng Thánh đều biết. Tả Ý cũng không nghĩ nhiều, đáp lại một tiếng rồi quay người đi ra ngoài.

Tôi gọi cô ta lại, dặn: “Linh hoạt một chút, đừng để Hoàng thượng biết Lục Ly đang ở đây”.

Tả Ý chạy một mạch ra ngoài.

Tôi nhìn xung quanh, khẽ hỏi Lục Ly: “Em nghĩ cách tra xem bọn Hoàng thị thế nào mà vẫn chưa có thai. Cũng gần nửa năm rồi, sao không có động tĩnh gì?”.

Lục Ly ngạc nhiên: “Nương nương...”.

Tôi nói khẽ: “Việc sinh được con trai hay con gái chưa thể nói trước được, lỡ ta lại sinh con gái, có người trong số họ sinh được con trai thì cũng coi như là bù đắp”.

Nói thẳng ra, tôi cảm thấy người đông lực lượng lớn, đã có nhiều mảnh đất dùng được như thế, tội gì tôi phải chịu một mình chứ.

Lục Ly chần chờ một lát rồi hỏi: “Nương nương vẫn chưa thật tin tưởng Hoàng thượng?”.

Tôi hỏi lại cô ta: “Em bây giờ có hoàn toàn tin Triệu vương không?”.

Lục Ly nghĩ một lát rồi gật đầu: “Nô tì biết phải làm thế nào rồi”.

Hai chúng tôi lại nói chuyện khác. Lục Ly giới thiệu cho tôi mấy người đáng tin trong cung, bảo tôi có thời gian thì thử đi xem xét, nếu có thể dùng được thì lôi kéo họ về, trong tay có người để dùng vẫn tốt hơn.

Hai chúng tôi đang nói đến đây thì Tả Ý từ cung Đại Minh trở về, bảo Tề Thịnh không có ở đó.

Lục Ly vừa nghe Tề Thịnh không có ở cung Đại Minh lập tức hứng thú bừng bừng, hai mắt sáng lên đề nghị với tôi: “Nương nương, hai chúng ta đến cung Đại Minh đi, xem con tiện nhân Giang thị bây giờ thế nào rồi”.

Nói xong Lục Ly đứng dậy, chống tay vào eo định đi luôn.

May mà thân thể tôi lúc này nhanh hơn cô, liền đưa tay ra kéo lại. Trời, nha đầu này, người tưởng ta không biết người có ý gì à? Chẳng phải người muốn vác cái bụng này đến chọc giận Giang thị sao? Chúng ta có thể bớt làm mấy việc mà những phụ nữ độc ác hay làm được không?

“Thôi đi, em ít nghĩ đến cô ta thôi, không sợ sau này sinh con ra sẽ giống cô ta à?”

Lời nói này có tác dụng hơn bất cứ cái gì, Lục Ly lập tức ỉu xiu, ở lại cùng tôi ăn cơm trưa rồi ngoan ngoãn quay về phủ Triệu vương.

Khi tôi mang thai được ba tháng thì nhà họ Trương tiến cung hỏi thăm. Lần này Trương lão thái thái không đến, người đến là mẹ của Trương thị, bà Phạm thị và đại đường tẩu Bạch thị.

Sắc mặt của Phạm thị còn tệ hơn lần trước, vừa nhìn thấy tôi đã mừng đến phát khóc, vừa lau nước mắt vừa nói: “Từ khi ra khỏi cung lần trước mẹ liền ăn chay niệm Phật cầu xin Bồ Tát phù hộ cho con. Không ngờ lại linh nghiệm thế, con quả nhiên sắp hết khổ rồi”.

Bạch thị là người có tính cách hoạt bát, thấy Phạm thị khóc mỗi lúc một sụt sùi vội đi lên phía trước đưa khăn tay cho bà, khuyên: “Đại bá mẫu đừng khóc nữa, nương nương mang thai là chuyện tốt mà. Người khóc như vậy, chẳng phải sẽ làm nương nương không vui sao”.

Nghe Bạch thị nói vậy, Phạm thị ngừng khóc, lau nước mắt rồi căn dặn tôi mấy việc cần chú ý trong thời kỳ mang thai: “Việc ăn uống nhất định phải chú ý, nhất thiết không được để người khác lợi dụng sơ hở. Còn bên Hoàng thượng, thân thể con bây giờ thế này, tốt nhất là chọn mấy đứa nha hoàn có thể tin tưởng được, dung mạo đẹp một chút...”

Tôi vừa nghe bà nói một thôi một hồi và có hơi hướng chuyển sang chuyện đấu đá trong cung, bèn vội vàng ngắt lời bà, quay sang hỏi Bạch thị: “Việc chuẩn bị hôn sự của Trà Trà thế nào rồi?”

Ánh mắt Bạch thị liền sáng lên, đáp: “Lần này đến, lão thái thái còn bảo thần thiếp chuyển lời tới nương nương, việc hôn sự của Tam cô nương, muốn xin ý kiến của nương nương”.

Bạch thị mới chỉ nói một nửa nhưng ý thì đã quá rõ ràng. Hoàng hậu ta đây bỗng nhiên chuyển từ tình trạng suýt bị phế truất thành được Hoàng thượng sủng ái, thế là nhà họ Trương trở nên mâu thuẫn, không biết nên tiếp tục đầu tư vào Sở vương hay là thả tay cắt đứt quan hệ luôn?

Phạm thị thì vẫn đang luôn miệng dạy dỗ làm thế nào để nắm được trái tim của Tề Thịnh trong thời kỳ mang thai: “... thời điểm thế này càng không thể vì được sủng ái mà kiêu ngạo. Đàn ông đều ham của lạ, chỉ cần trái tim người ở bên con thì không gì mạnh bằng!”

Tôi “vâng” một tiếng qua loa, rồi trong lúc Phạm thị dừng lại lấy hơi, nói với Bạch thị: “Lòng vua khó đoán, Tam nha đầu cứ chiếu theo những gì đã quyết định mà làm thôi. Dù sao cũng không phải chuyện xấu”.

Bạch thị là người thông minh, nghe xong liền gật gật đầu, không nói tiếp nữa, chỉ nghe Phạm thị vẫn đang ra sức dạy dỗ, vào lúc thích hợp còn đưa cho Phạm thị cốc trà để thăm giọng.

Phạm thị nói nửa ngày trời, cuối cùng cũng đến đoạn kết, nội dung chính là không có gì ngoài việc bảo tôi phải hiểu rõ một đạo lý: Nếu đã không có cách gì để quản lý được thể xác của người đàn ông thì phải nắm giữ được trái tim của anh ta.

Tôi nghe mà đau cả đầu, trong lòng rất cảm khái. Cung đình quả là làm bằng sắt thép, mỹ nữ nhiều như nước nhưng không cách nào mài mòn được. Ở đây, nữ nhân khổ, nam nhân khổ, Hoàng thượng lại càng khổ hơn.

Có lẽ Tề Thịnh cũng cảm thấy mình làm Hoàng thượng quá vất vả nên kể từ sau khi tôi mang thai, anh ta cũng chẳng mấy khi triệu bọn Hoàng thị vào cung nữa. Đợi qua tháng Chín, giai đoạn ốm nghén của tôi kết thúc, anh ta liền thôi luôn việc gọi người, mỗi ngày ngoài lúc đến cung của tôi một lần, thời gian còn lại đều ở cung Đại Minh với Giang thị.

Khi bọn Hoàng thị đến vấn an tôi, trong lời nói khó tránh bộc lộ ý tứ oán trách Tề Thịnh.

Tôi chán nản gõ vào trán họ mà dạy bảo: “Các người cũng không tự kiểm điểm mình đi. Nếu nói về đáng ghét, ai mà chẳng mạnh gấp trăm lần cái người ở cung Đại Minh kia! Không giữ được trái tim Hoàng thượng thì cũng thôi đi, ngay cả thân thể người các người cũng chẳng giữ được, thật phí công ta cả ngày lo lắng thay các người”.

Đám đàn bà này vốn đầy một bụng oán trách, nghe tôi dạy bảo một hồi thì cũng dịu lại. Mọi người nói xem, kỹ năng của bản thân không bằng người khác thì làm gì được?

Đợi họ ra về, Tả Ý bưng bát cháo tổ yến đến cho tôi, nói thầm: “Lần đầu tiên nô tì cảm thấy có Giang thị ở cung Đại Minh là một việc tốt”.

Tôi nghe vậy thì cũng sợ, suy nghĩ một lát, cảm thấy lời Tả Ý cũng có phần đúng. Có Giang thị ở cung Đại Minh làm mục tiêu để thu hút hỏa lực của mọi người, quả nhiên giảm bớt đi rất nhiều chuyện cho tôi.

Những ngày sau đó trôi đi êm ả, sang tháng Mười một bụng tôi lại nổi rõ hơn. Uy nhi không những đã đi vững mà còn biết nói những từ đơn giản. Hằng ngày khi Tề Thịnh vừa bước vào cửa điện, nó là người đầu tiên chạy tới ôm lấy hai chân Tề Thịnh, gọi to: “Phụ hoàng”.

Tề Thịnh rất vui, trước tiên là bế Uy nhi lên đi vài vòng trong điện, sau đó hai cha con cùng đến quan sát cái bụng của tôi.

Bên ngoài băng tuyết đầy trời, trong phòng ấm áp tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ, đúng là cảnh tượng phu thê ân ái, cha hiền con hiếu. Đôi lúc khi bị không khí nóng bức trong điện làm hoa mắt, tôi nghĩ đây chính là cảnh tượng “vợ” con hiếu thuận, gia đình yên ấm, nếu có thể mãi mãi như vậy thì cũng tốt.

Ngày mừng Chín tháng Mười hai, Nhà xí huynh chính thức lấy con gái của Trương Linh, tướng phủ thành Tịnh Dương, làm vợ. Nhà họ Trương nắm giữ binh quyền ở biên cương phía Bắc, lại có hai người con gái được gả vào hoàng thất, lúc này có thể nói là quyền khuynh thiên hạ.

Có điều đây chỉ là cách nhìn của người ngoài, phải là người nhà họ Trương thì mới biết được mùi vị trong đó chẳng dễ chịu chút nào.

Tôi, Hoàng hậu Trương thị vẫn là trưởng nữ chính của nhà họ Trương, là người duy nhất trong hậu cung của Tề Thịnh sinh hạ được công chúa, giờ lại đang mang thai, địa vị không nhỏ. Còn Tam cô nương lại là trưởng nữ chi thứ hai của nhà họ Trương, trước mắt trở thành Sở vương phi, mà những người thông minh thì đều biết Sở vương và Hoàng thượng không ưa gì nhau.

Con gái của một gia đình lại được gả cho hai phe cánh đối lập, như vậy, nếu người lãnh đạo Trương gia không đủ thực lực thì sẽ xảy ra chia rẽ nội bộ. Ai mà chẳng có tâm tư? Đứa trẻ dù thế nào cũng là ruột thịt do mình sinh ra.

Mỗi khi nghĩ đến đây, tôi thật khâm phục Tề Thịnh, đồng thời cũng xua tan suy nghĩ “vợ con hiếu thuận, gia đình yên ấm”. Tên nhóc này từ trước đến giờ chưa làm gì vô ích, làm cái gì cũng đều có mục đích cả. Nếu như dựa vào cái cây lớn là anh ta để tránh mưa thì sớm muộn gì cũng sẽ bị sét đánh, chỉ bằng nghĩ cách tự dựng một cái nhà thì vẫn tốt hơn!

Chiến sự ở Vân Tây rất thuận lợi, trong khoảng thời gian ngắn ngủi hơn nửa năm, Dương Dự đã bình định được Vân Tây. Xem ra mùa xuân sang năm là có thể kết thúc cuộc chiến sự này rồi.

Tình hình trong triều rất tốt, hoàng gia cũng liên tiếp có chuyện vui.

Không khí cưới vợ náo nhiệt của đồng chí “thanh niên lớn tuổi” Sở vương vẫn chưa qua thì trong phủ Triệu vương lại truyền ra tin vui, cô nàng Lục Ly trải qua hai ngày một đêm vất vả, cuối cùng đã sinh cho Triệu vương một bé trai bụ bẫm.

Triệu vương rất phấn khởi, lúc đến báo tin mừng với Thái hoàng thái hậu còn cười ngốc, vừa nói vừa khua chân múa tay: “Nó to thế này này, ôm mà trĩu hết cả tay, khuôn mặt tròn bụ bẫm đến nỗi hai mắt híp cả lại”.

Thái hoàng thái hậu rất vui mừng, cứ nhắc đi nhắc lại: “Lục Ly là một con nha đầu tốt”.

Tôi vừa nghe nói đứa trẻ to như vậy lập tức thấy đồng cảm với Lục Ly, vội bảo Tả Ý mang một bọc lớn thuốc bổ đến thăm sản phụ.

Tả Ý trở về nói sắc mặt sản phụ hồng hào, tinh thần rất tốt, còn bế cả đứa bé lên cho cô xem, nói khe: “Đứa trẻ như thế này, có đánh chết Giang thị cũng không sinh được!”.

Nghe nói vậy, tôi biết là mình đã không lo lắng vô ích. Một ngày còn Giang thị, Lục Ly còn chiến đấu, đừng nói là sinh một đứa, mà sinh liền hai đứa, với khí thế như chẻ tre của cô, có lẽ điều đó không chỉ dừng lại ở lời nói thôi đâu.

Nhưng có một điều tôi thực sự không hiểu, đó là tại sao Lục Ly lại thù hận Giang thị đến thế?

Năm nay hoàng gia có hoàng tôn, ăn Tết sẽ rất náo nhiệt đây.

Trong bữa tiệc gia đình Tết Nguyên tiêu, cơ thể tôi đã rất nặng nề, chỉ ngồi một lúc cũng không chịu nổi. Tề Thịnh thấy vậy liền xin cáo từ Thái hoàng thái hậu và Tổng thái hậu, đích thân dìu tôi trở về cung Hưng Thánh.

Vì là ngày rằm, trời quang mây tạnh, ánh trăng chiếu rọi khắp nơi, ngay cả đèn lồng cũng không cần dùng tới. Đi được hai bước tôi bỗng làm biếng, thương lượng với Tề Thịnh: “Có thể dùng xe kéo bộ không?”.

Tề Thịnh dùng cánh tay đỡ lưng tôi, cười: “Lười vừa thôi, ma ma Ngô đã căn dặn rồi, nàng phải đi bộ nhiều”.

Chẳng còn cách nào, tôi thở dài, uốn cái bụng rồi tiếp tục nặng nề bước từng bước về phía trước. Đi được một lát, tôi quay lại thấy các cung nữ và nội thị đều tụt lại phía sau, tôi liền khê hỏi Tề Thịnh: “Bao giờ động đến Sở vương”.

Tề Thịnh nghe vậy, im lặng chốc lát rồi đáp: “Đợi Dương Dự từ Vân Tây trở về”.

Tôi thoáng nghĩ cũng hiểu ý định của Tề Thịnh. Đại tướng Dương Dự như thế, cho dù trong tay không có binh quyền cũng không thể xem thường, để ông ta ở cạnh mình sẽ yên tâm hơn.

Tề Thịnh dừng lại, đột nhiên nói: “Nàng...đừng suy nghĩ lung tung”.

Tôi hồ hững gật đầu, trong lòng thầm than, mắt thấy cơ hội tốt như thế sắp đến, tôi có thể không suy nghĩ nhiều được sao? Ồ? Đúng rồi, cụm từ “cơ hội tốt” có dùng ở đây được không nhỉ?

Tháng Hai, hết thời kỳ ở cử tròn một tháng, Lục Ly bế đứa bé vào cung vấn an, sau khi rời khỏi chỗ Thái hoàng thái hậu liền đến thẳng cung của tôi. Cô bảo nhũ mẫu bế đứa bé lên cho tôi xem, sau đó nhân lúc Tả Ý đưa nhũ mẫu ra hậu điện cho em bé ăn và bên cạnh tôi chẳng có ai, liền nhẹ nhàng nói với tôi: “Thần thiếp đã cho người điều tra, Hoàng thượng trước đây thực sự có gần gũi với mấy người kia, xong việc cũng chưa từng ban cho ai thuốc tránh thai, nhưng không biết tại sao vẫn không thấy họ có động tĩnh gì”.

Tôi nghe vậy thì trong lòng càng thấy nghi hoặc. Thông thường nếu ngẫu nhiên có mảnh đất không màu mỡ mà chẳng canh tác được gì là chuyện bình thường, nhưng ở đây bao nhiêu đồng ruộng như thế mà đến cây cỏ cũng không mọc thì quả là không bình thường.

Trên mặt Lục Ly tỏ rõ sự thất vọng, cô khê nói: “Trước đây nô tì còn cho rằng vì trong lòng Hoàng thượng đã có nương nương, những chỗ khác chỉ làm cho phải phép, không ngờ quả thật đã gần gũi với bọn họ rồi”.

Tôi nghe những lời này thì không nhịn được cười. Tề Thịnh nói thế nào thì cũng là một người đàn ông trẻ tuổi tinh lực đang thịnh, bọn Hoàng thị kia lại đều là những phi tần danh chính ngôn thuận của anh ta, họ vào hậu cung này là để chăm sóc hầu hạ anh ta, dựa vào cái gì mà bắt người ta phải hao mòn chứ.

Điều này thì quả là rất vô nhân đạo!

Lục Ly quan sát sắc mặt tôi, lại đưa ra chủ kiến: “Nương nương, chi bằng chúng ta nhân cơ hội này, lén rót cho Hoàng thị kia một bát hoa hồng, triệt để xóa bỏ hậu họa sau này. Dù sao trước đây họ đã không sinh được, sau này có không sinh được cũng không thể đổ lỗi lên đầu chúng ta”.

Cô nói với vẻ rất bình thản, tôi thì thấy kinh hồn bạt vía. Nếu không phải vì cơ thể nặng nề thì có lẽ đã nhảy dựng lên rồi.

Lục Ly ơi là Lục Ly, cô đã làm mẹ rồi, sao có thể thoải mái làm những chuyện độc ác như thế được?

Tôi vội tiến đến bịt miệng cô lại, nói: “Em thôi đi! Triệt đường con cái của người khác sẽ bị tổn hại âm đức đấy!”.

Tôi vừa dứt lời thì Tề Thịnh đi từ bên ngoài vào.

Lục Ly lập tức sợ hãi đứng lên, cúi đầu xuống hành lễ với Tề Thịnh, run rẩy nói: “Hoàng thượng”.

Tề Thịnh lạnh nhạt liếc Lục Ly, chẳng thèm để ý, hỏi thẳng tôi: “Người đâu hết rồi? Ngay cả người hầu hạ bên cạnh cũng không có sao?”

Đây là lúc bàn bạc cho người khác một bát hoa hồng làm sao có thể để người hầu ở bên cạnh chứ.

Tôi thấy sắc mặt Tề Thịnh không tốt, đành phải giải thích: “Uy nghi khóc ầm lên muốn nhìn em bé, thiếp không chịu được ồn ào nên bảo mọi người đưa hai đứa trẻ ra hậu điện chơi rồi”.

Tề Thịnh nghe vậy chỉ thờ ơ gật đầu.

Lục Ly thận trọng quan sát Tề Thịnh rồi vội quỳ gối hành lễ nói: “Thần thiếp rời phủ đã lâu, cũng đến giờ phải về rồi. Thần thiếp xin cáo từ”, nói xong đến cả con của mình cũng quên, cô cúi đầu men theo góc tường đi ra ngoài.

Tôi dở khóc dở cười, vội gọi lại, nhắc cô nhớ đem đứa bé ở hậu điện về.

Đến khi Lục Ly đem đứa trẻ đi rồi sắc mặt của Tề Thịnh vẫn không tốt lên, tôi bắt đắ dĩ nhìn anh ta, khuyên: “Lục Ly cũng chỉ là một cô bé, chàng đường đường là một đấng nam nhi, có cần phải tính toán với cô ấy thế không?”.

Mày kiếm của Tề Thịnh hơi nhú lại, nhìn tôi hồi lâu rồi hỏi: “Nàng còn nhớ lần say rượu ở Trương gia năm đó không?”.

“Còn nhớ”, tôi gật đầu, đó chẳng phải là lần uống rượu say rồi lên giường với Tề Thịnh sao.

Thấy tôi trả lời tùy tiện, sắc mặt Tề Thịnh càng sầm sì, lại hỏi: “Vậy nàng còn nhớ sau khi say rượu đã nói câu gì không?”

Đã say rượu thì không thể nói ít rồi. Tôi tập trung suy nghĩ một hồi vẫn không sao nhớ ra được câu anh ta muốn hỏi, đành thành khẩn lắc đầu.

Tề Thịnh tối sầm mặt lại, nghiêng răng kèn kẹt nói: “Nàng nói... ‘Lục Ly, hay là hai chúng ta... đi ngủ đi’”.

Tôi nghe mà sững sờ, đến khi phản ứng lại thì miệng tôi đã há ra từ lúc nào, không sao khép lại được.

Tề Thịnh mặt mày lạnh lùng đi đến trước mặt tôi, định ôm lấy eo tôi nhưng bụng tôi giờ đã khá to, cả hai tay anh ta cũng không vòng qua được, cuối cùng đành đặt một tay lên eo tôi, tay kia nâng nhẹ cằm tôi lên, lạnh lùng hỏi: “Nàng nói xem, ta chưa giết Lục Ly có phải là đã nương tay với cô ta rồi không?”.

“Nương tay, thực sự là nương tay với cô ta rồi”, tôi ngơ ngác đáp lại, sau đó lại vội vàng giơ tay lên thề: “Hoàng thượng, quan hệ giữa thiếp và Lục Ly rất trong sáng, thân hình của cô ta còn không bằng cả Giang thị, nếu thiếp là đàn ông thì dạng thiếp thích cũng phải là Hoàng thị kia cơ. Chàng đều đã qua đêm với họ, chẳng lẽ lại không biết sự khác biệt đó? Có như thế ngủ mới thoải mái...”.

Gân xanh trên thái dương Tề Thịnh lại nổi lên, tay đang nâng cằm tôi trượt xuống cổ, oán hận nói: “Trương Bồng Bồng, ta thật sự rất muốn bóp chết nàng!”.

Vừa sang tháng Ba, bầu không khí trong cung Hưng Thánh càng ngày càng căng thẳng, lão đại của các cung lại bắt đầu cử bà đỡ đến chỗ tôi, đều rất quen mặt, hóa ra đều là những người mà lần trước khi tôi sinh Uy nhi đã đến phục vụ. Tôi rất vui, trong lòng cảm thấy rất dễ chịu, người quen thì thật dễ làm việc, cái khác tạm thời không nói đến, ít ra tụ tập đánh bài cũng thuận tay, toàn người quen cả mà.

Tề Thịnh lần nầy rất thẳng thắn, bảo người thu dọn đồ dùng trong cung Đại Minh chuyển tới ở luôn trong cung Hưng Thánh.

Tôi không thấy Giang thị đi cùng, không nhin được, hỏi: “Có cần đưa Giang thị đến hầu hạ chàng không? Dù sao thì cũng dùng quen rồi”.

Tề Thịnh nhìn tôi với vẻ khinh thường: “Bây giờ ta không chấp nhận với nàng”.

Uy nhi lạch bạch từ hậu điện chạy lại, nhảy thẳng vào lòng Tề Thịnh gọi: “Phụ hoàng!”.

Tề Thịnh bế con bé trên tay mình, vui vẻ hỏi: “Hôm nay con có nghe lời mẫu hậu không?”.

Uy nhi cất lực gật đầu, sau đó ngoảnh lại chỉ vào bụng tôi gọi to: “Em trai, em trai”.

Tề Thịnh càng vui mừng hơn, dụi đầu vào người con gái, cười: “Uy nhi muốn có em trai à?”.

Uy nhi bị anh ta làm cho cười khanh khách, vẫn gật đầu, miệng không ngừng gọi: “Em trai, em trai”.

Tả Ý ở bên cạnh cười trêu chọc: “Lời của con trẻ là đúng nhất, lần này nương nương nhất định sẽ sinh một tiểu điện hạ”.

Thôi đi, đứa bé mới một tuổi rưỡi, biết em trai với em gái là cái gì chắc? Tất cả chẳng phải đều do các người dạy sao?

Tôi bĩu môi vẻ coi thường, tay chống vào eo đứng lên, kéo tay Uy nhi lại và hỏi: “Uy nhi muốn có em gái hay em trai?”.

Uy nhi nói: “Em trai, em trai”.

Tôi đổi lại cách hỏi: “Uy nhi muốn có em trai hay em gái?”.

Uy nhi không do dự trả lời: “Em gái, em gái”.

Tôi nhìn Tề Thịnh vẻ khinh thường: “Đó, thấy chưa? Con nó đâu đã hiểu em trai, em gái là gì, chỉ biết lặp lại hai từ cuối cùng của chàng thôi”.

Tề Thịnh nhìn tôi rồi lại nhìn con gái trong lòng, đột nhiên bật cười thành tiếng, thơm lên má Uy nhi rồi lại bất ngờ ghé đến gần hôn chụt một cái lên mặt tôi, khẽ cười nói: “Là con trai hay con gái đều tốt cả, cũng đâu có gấp, cứ sinh từng đứa từng đứa một”.

Tôi chờ ra, Tả Ý ở bên cạnh thì bật cười một tiếng, sợ tôi nổi cáu liền vội vàng cúi đầu xuống.

Tề Thịnh đưa Uy nhi trên tay cho nhũ mẫu, quay người lại đỡ tôi đến bên giường, hỏi: “Hai ngày nay con còn hay đập lung tung nữa không”.

Tôi lắc đầu, gần đây cái bụng đã trở xuống rõ ràng, bé con ở trong bụng cũng yên tĩnh hơn, theo như cách nói của ma ma Ngô thì chỉ khoảng vài ngày nữa là tôi sinh.

Quả nhiên, đêm ngày Mười hai tháng Ba, bụng tôi đột nhiên lên cơn đau.

Tề Thịnh đang ngủ bên cạnh giật mình tỉnh giấc, lo lắng hỏi: “Làm sao thế?”.

Tôi cố gắng chịu đựng cho qua cơn đau rồi mới bình tĩnh đáp: “Có khả năng sắp sinh rồi”.

Tề Thịnh chờ ra, sau đó không còn bình thản được nữa, quên cả việc choàng áo, thoát một cái đã chui ra khỏi giường, lên tiếng gọi: “Người đâu, người đâu”.

Vừa gọi một cái, cả đoàn người trong nội điện vội vàng kéo đến. Mấy bà đỡ lúc nào cũng trong trạng thái trực chiến, vội vàng tiến lên phía trước khám qua cho tôi, bảo cung nữ đỡ tôi đến phòng sinh. Kết quả là, các cung nữ vừa mới tiến lại gần, còn chưa kịp làm gì thì đã bị Tề Thịnh gạt ra. Anh ta ôm lấy tôi rồi trực tiếp bế tôi vào phòng sinh.

Tôi sợ Tề Thịnh căng thẳng quá mà lỡ tay làm rơi mình, vội vàng sợ hãi ôm chặt lấy cổ anh ta, động viên: “Đừng lo, đừng lo, chưa sinh ngay được đâu. Hơn nữa con nó còn ở trong bụng thiếp, chàng lo lắng cũng chẳng được việc gì”.

Không dè, Tề Thịnh không những không cảm kích, còn giận dữ trừng mắt với tôi.

Phòng sinh đã được chuẩn bị từ lâu rồi, Tề Thịnh vừa đặt tôi xuống giường thì đã bị bà đỡ mời ra ngoài. Trước khi đi anh ta còn nắm chặt lấy tay tôi, nói bằng giọng rất bình tĩnh: “Đừng sợ, ta sẽ luôn ở bên ngoài chờ nàng”.

Câu nói của Tề Thịnh khiến tôi không thể thờ ơ, chỉ có thể nắm lấy tay anh ta, nói: “Có chàng ở bên cạnh, thiếp không sợ gì cả”.

Tề Thịnh nghe được câu nói của tôi, cuối cùng cũng buông tay ra, lòng đầy mãn nguyện đi ra ngoài.

Nói thực lòng, nhìn dáng người khỏe mạnh, rắn chắc của Tề Thịnh khuất dần ngoài cửa điện, trong lòng tôi lại thấy rung động. Có điều còn chưa kịp phân tích rõ ràng thì bụng tôi lại lên cơn đau, thế là tôi chẳng thể tập trung mà cảm nhận đó là cảm giác trái tim rung động hay do quá hoảng sợ nữa.

Cũng may, việc sinh con cũng là trước lạ sau quen, lần này thời gian sinh nở nhanh hơn nhiều so với lần sinh Uy nhi, đến cả số bữa ăn giữa chừng cũng ít hơn lần trước một bữa.

Vào chính Ngọ ngày hôm sau, tôi đã suôn sẻ cho ra đời một bé trai nặng ba cân rưỡi, mẹ tròn con vuông.

Bà đỡ bế đứa trẻ ra ngoài cho Tề Thịnh xem, Tề Thịnh vô cùng vui mừng, ban thưởng cho tất cả người làm ở cung Hưng Thánh, ngay cả tiểu nội thị mà Thái hoàng thái hậu phái đến hỏi thăm cũng được mười lạng bạc.

Tôi vẫn đang nằm trên giường, nghe được tin này thì tức giận đến đập tay bồm bộp lên giường. Thằng cha này thật chẳng biết gì, thoáng cái đã vứt đi mấy nghìn lạng bạc trắng, đúng là đồ phá gia chi tử!

Tả Ý đến kéo chăn đắp cho tôi, khẽ khuyên: “Nương nương chợp mắt một chút đi”.

Vật lộn cả nửa ngày, người mệt rã rời nhưng tôi vẫn khăng khăng lắc đầu, nói với cô: “Người bảo người bế đứa bé lại cho ta nhìn”.

Tả Ý vâng lời đi ra ngoài, một lúc sau thì lại là Tề Thịnh bế đứa bé đi vào. Thấy tôi nhìn, miệng Tề Thịnh nở một nụ cười rạng rỡ rồi cẩn thận đặt đứa trẻ vào lòng tôi, khẽ cười: “Nhìn xem, có phải là nó giống ta hơn không? Mọi người đều nói là giống ta cả”.

Bộ dạng rất đặc ý của Tề Thịnh khiến tôi cảm thấy rất không vừa mắt. Chẳng qua chỉ là những lời nịnh hót của đám người hầu, vậy mà anh ta cũng cho là thật.

Khi Tiểu Yến Tử vừa được Càn Long nhận làm con gái, đám người Lệnh phi còn nói Tiểu Yến Tử và Càn Long giống nhau như đúc! Nhưng kết quả thì sao? Tiểu Yến Tử và Càn Long có chút quan hệ huyết thống nào với nhau không? Rõ ràng là không, đã thế lại còn làm mẹ Tiểu Yến Tử phải gánh chịu hơ danh.

Tề Thịnh đưa ngón tay ra chạm nhẹ vào má đứa trẻ, đột nhiên nói khẽ: “Tề Hạo, gọi là Tề Hạo”.

Tôi sững người, còn chưa kịp nghĩ xem đó là chữ nào thì Tề Thịnh đã cầm lấy một tay tôi, dùng ngón tay từ từ vẽ chữ “hạo” trên lòng bàn tay.

Tề Thịnh viết rất nhẹ nhàng, động tác giống như tình nhân đang nhẹ nhàng vuốt ve nhau, đầu ngón tay mặc dù quét qua lòng bàn tay tôi nhưng mỗi lần dường như đều quét vào tận đáy lòng, khiến tôi không khỏi rung động. Thế nhưng về mặt Tề Thịnh vẫn rất nghiêm túc, chăm chú viết từng nét từng nét một.

Một hồi lâu sau Tề Thịnh mới viết xong chữ này, ngược mắt nhìn tôi, hỏi: “Được không?”.

Trong lòng bàn tay vẫn còn cảm giác râm ran, tôi đang ngơ ngẩn, nghe Tề Thịnh hỏi vậy mới bừng tỉnh, thầm nghĩ: May mà đứa trẻ này không cần tham gia cuộc thi nào, nếu không, đợi nó viết xong tên thì mọi người đã làm xong hai câu hỏi lựa chọn rồi, đảm bảo đến vòng gửi xe cũng chẳng qua được.

Thấy Tề Thịnh vẫn đang nhìn mình, tôi nói: “Thiếp cứ cho rằng chàng còn phải đi trên con đường có cây tươi tốt đến tới cơ đấy”.

Tề Thịnh hơi nhướng mày, đôi mắt ẩn chứa nụ cười, sáng long lanh: “Nàng cũng biết ý nghĩa của chữ ‘Uy’[1]?”.

[1] Uy: là tả cảnh cây cối tươi tốt, cành lá sum sê rủ xuống

Có gì mới mẻ đâu? Cho dù không biết, chẳng lẽ tôi lại không tra từ điển được sao?

Theo phản xạ tôi hơi bĩu môi, Tề Thịnh lại bật cười, sai nhũ mẫu bế Tề Hạo mới chào đời đi, sau đó cẩn thận đỡ tôi nằm xuống, nói bằng giọng dịu dàng: “Nàng ngủ một giấc đi”.

Tôi lập tức ngoan ngoãn gật đầu nghe theo. Đây cũng giống như làm việc vất vả tăng ca ban đêm, công việc cuối cùng cũng hoàn thành tốt đẹp, dù là vất vả mệt mỏi đến đâu thì cũng đã đợi được đến lúc ông chủ tới hỏi han, giờ là lúc trèo lên giường để ngủ bù rồi.

Tôi ngủ rất say, khi tỉnh dậy đã là ngày hôm sau. Tề Thịnh không ở trong nội điện, nghe nói là bên Vân Tây có sứ thần đến, anh ta không tiện tiếp kiến quan lại nước ngoài ở chỗ tôi nên đã quay về cung Đại Minh.

Tôi đắn đo suy nghĩ, sau đó lấy lý do để thuận tiện cho Tề Thịnh giải quyết việc triều chính, sai người thu dọn đồ đạc của Tề Thịnh đóng gói mang đến cung Đại Minh.

Tả Ý hết lời khuyên tôi: “Nương nương hà tất phải như vậy, người khác đòi ân sủng như thế này còn chẳng được, nương nương cần gì phải đẩy Hoàng thượng đi”.

Trước giọng điệu này của Tả Ý, tôi lại lần nữa phải nghiêm túc giáo dục tư tưởng cho cô, chỉ ra một cách rõ ràng rằng, tôi là Hoàng hậu, là chủ của hậu cung, nên đầu tiên là không thể phá vỡ phép tắc. Trước khi tôi sinh, Tề Thịnh ở trong cung của tôi cũng là hợp tình hợp lý, còn có thể ỷ vào lý do “Đế Hậu tình sâu nghĩa nặng”, nhưng giờ việc sinh nở đã xong, lại dựa dẫm tiếp thì hơi quá. Trở thành hoàng hậu độc chiếm sủng hạnh của Hoàng thượng thì lại gây phiền phức cho các vị quan ngự sử.

Bất quá cứ việc gì tốt quá cũng hóa dở, tôi phải duy trì khoảng cách như gần như xa, phải kiên định đi trên con đường làm hoàng hậu của mình.

Vả lại, thân là Hoàng hậu, có được sự kính trọng của Hoàng đế thì còn hữu dụng hơn cả sự sủng ái, cũng lâu dài hơn.

Đương nhiên, còn một điều quan trọng nữa mà tôi chưa nói với Tả Ý, đó chính là tôi ở cữ sắp phát điên rồi, nếu như Tề Thịnh còn ở bên cạnh thì hai người thế nào cũng có chuyện lôi thôi với nhau!

Sau khi đồ đạc được chuyển đến cung Đại Minh, Tề Thịnh cũng không có phản ứng gì, rất bình tĩnh sống trong cung Đại Minh, đêm đến còn cho gọi Vương chiêu dung đến hầu hạ.

Sự việc này đã gây ra sự phản ứng rất lớn ở trong cung, thông tin được truyền đi như tốc độ ánh sáng, có lẽ bên kia Vương chiêu dung vừa bước lên long sàng của Tề Thịnh thì thông tin đã truyền đến cung Hưng Thánh bên này rồi.

Tôi luôn cho rằng việc nữ nhân ở hậu cung chỉ đặt tiêu điểm vào phần thân dưới của Tề Thịnh là không thích hợp, cần phải biết rằng thân trên và thân dưới của người đàn ông luôn có mối quan hệ như anh em, rất mật thiết nhưng hoàn toàn không phụ thuộc vào nhau.

Tiếc là chị em phụ nữ từ trước đến nay vẫn không hiểu rõ điều này.

Do vậy, thảng ở cữ của tôi chưa buồn bực, khó chịu gì thì Tả Ý đã tỏ ra sầu muộn lắm rồi.

Tôi thực ra rất hiểu suy nghĩ của cô nhóc này, cô luôn mong được nhìn thấy một truyện cổ tích tình yêu kiểu “dù có ba ngàn giai lệ vây quanh thì ta vẫn chỉ yêu mình nàng” ở tôi và Tề Thịnh, nhằm thỏa mãn giấc mộng màu hồng trong lòng thiếu nữ.

Tả Ý và cả Lục Ly trước đây, cùng rất nhiều cô gái trẻ trong hậu cung đều tràn đầy ảo tưởng. Họ thông minh nhưng lại non nớt, luôn ảo tưởng trên thế gian này có một tình cảm chân thành tha thiết nhất, có một người đàn ông có thể yêu một người con gái như tính mệnh.

Cho dù người con gái ấy không phải là bản thân họ, cho dù họ chỉ là một khán giả trong câu chuyện tình này, thế nhưng họ vẫn rất xúc động. Sau đó, dùng tình cảm ấy nâng đỡ họ vượt lên sự già yếu và hao mòn tuổi xuân cùng máu thịt của đời con gái trong chốn hậu cung.

Nhưng cuộc sống đâu phải truyện cổ tích.

Đang suy nghĩ mông lung như vậy thì tôi đột nhiên nhận thấy mình có vẻ nhàn cư vi bất thiện quá, đến cả hoạt động tâm lý cũng phải miêu tả đầy nghệ thuật như thế. Tôi không kìm được thở dài một tiếng, thầm nghĩ rằng việc sinh con nhiều quả nhiên không có một chút lợi ích nào.

“Không được, không được...”, tôi lẩm bẩm nhắc lại hai lần, trở mình rồi yên tâm ngủ tiếp.

Ngủ đến lúc nửa đêm, đang mơ màng thì tôi cảm thấy có ai đó đang nằm sát lại từ phía sau, sau đó kéo tôi vào lòng, từ từ ôm chặt.

Trong hậu cung, có lẽ chỉ có Hoàng đế mới dám trèo lên giường của Hoàng hậu vào thời điểm này.

Tôi không hề sợ, chỉ hơi ngạc nhiên, mí mắt trĩu xuống, cũng chẳng quay đầu lại, chỉ mơ màng hỏi: “Sao lại đến đây vào lúc này? Vương thị đâu?”.

Tề Thịnh ở đằng sau không trả lời, nhưng lại nhẹ nhàng tì cằm lên vai tôi.

Vẫn trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, tôi lờ mờ không rõ tiếng: “Như vậy là không được, đâu ra cái kiểu ngủ nửa chừng rồi bỏ chạy như thế, mau quay về đi”.

Tề Thịnh im lặng một lúc rồi đột nhiên nói khẽ: “Chẳng ra gì... thật sự chẳng ra gì”.

Cơn buồn ngủ cứ kéo tôi xuống, cũng chẳng nghĩ gì nhiều, buột miệng: “Không ra gì thì đổi người khác, nếu thực sự không được thì lại tuyển thêm mấy người mới...”.

Nói chưa hết câu thì đã cảm thấy cánh tay ôm eo tôi siết chặt như muốn tròng phật

Động tác ấy của Tề Thịnh gần như đánh bật hẳn cơn buồn ngủ của tôi.

Tôi cảm thấy làm hoàng hậu thật chẳng dễ dàng gì. Ngày thường lao tâm khổ tứ đã đành, vất vả sinh con xong rồi, thế mà ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không được yên. Tôi điều chỉnh cảm xúc của mình, quay

đầu lại, trình trọng hỏi Tề Thịnh: “Có phải gần đây áp lực lớn quá phải không? Nếu thấy không khỏe thì cho gọi thái y đến khám xem thế nào, cắt vài thang thuốc bổ uống thử xem”.

Giọng Tề Thịnh thể hiện rõ sự tức giận: “Trương Bồng Bồng, nàng không làm ta tức chết không được à?”.

Tôi lập tức thức thời ngậm miệng lại, nhẹ nhàng vỗ vào cánh tay Tề Thịnh, ý nhắc anh ta nói lỏng ra một chút, sau đó tự tìm một vị trí thoải mái hơn trong lòng Tề Thịnh, “Ngủ thôi, thiếp vẫn đang trong tháng ở cữ”.

Tề Thịnh im lặng, chỉ nhẹ nhàng thở dài một tiếng, một lúc lâu sau đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi: “Ta muốn động thủ”.

Tôi cố gắng hết sức để mình không cứng người lại, một lúc sau, khi cảm thấy mình có thể hoàn toàn làm chủ được giọng nói rồi mới bình tĩnh đáp: “Làm đi, chỉ cần không phải tội danh mưu phản là được”.

Một khi dính dáng vào mưu phản thì liên lụy đến rất nhiều người, đầu rơi không kể xiết.

Tề Thịnh im lặng hồi lâu, khẽ đáp: “Được rồi”.

Đầu tháng Năm, Dương Dự dẫn quân đánh bại chủ lực của quân phiến loạn Vân Tây, bắt được hơn ba mươi người của Vân Tây gồm Đế vương, các phi tần, thế tử, quận chúa..., đồng thời tịch thu ấn tín, kim bài sắc chỉ, vàng bạc in gia huy, đến lúc này thì Vân Tây đã hoàn toàn thuộc về Nam Hạ. Tin chiến thắng truyền về Thịnh Đô, cả nước vui mừng, Tề Thịnh phong cho Dương Dự là Bình Tây hầu, đồng thời trong chỉ dụ còn ca ngợi Dương Dự có thể sánh với Mạch soái.

Tháng Tám, Dương Dự phụng mệnh hồi kinh, Tề Thịnh ban tặng cho ông ta hàng nghìn mẫu đất phì nhiêu và rất nhiều vàng bạc châu báu, cùng một thôn trang của hoàng gia ở Thúy Sơn. Quyền thế của gia tộc Dương thị ở Thịnh Đô lúc này vì thế trở nên rất lớn, Dương Nghiêm là con út của Dương Dự cũng nhờ nước lên thì thuyền nổi, mặc dù tuổi còn trẻ nhưng cũng được phong Hầu.

Dương Nghiêm ngày càng ngông cuồng, dám ngang nhiên đến cung Hưng Thánh thăm tôi.

Bây giờ tôi đã hoàn toàn trở thành bà nội trợ, đi đến đâu cũng đều ôm Tề Hạo trong lòng, tay thì dắt Tề Uy, thiếu mỗi nước bụng mang thai nữa thôi.

Dương Nghiêm nhìn tôi với vẻ xem thường, châm biếm: “Người còn có thể không có tiền đồ hơn chút nữa được không?”.

Tôi chẳng thèm đáp lại sự khiêu khích của anh ta, đi thẳng đến ngồi dưới bóng mát của cây trong sân, trước tiên bảo nhũ mẫu dẫn Tề Uy đi rồi sai Tả Ý pha trà, sau đó vừa trêu đùa với Tề Hạo đang nằm trong lòng, vừa tùy tiện hỏi Dương Nghiêm: “Sao bỗng dưng lại nhớ đến ta”.

Dương Nghiêm nhướn mày: “Nếu như không đến thì vở kịch lần này làm sao giống thật được? Hoàng thượng sao có thể tin rằng Dương gia nhà thần còn chưa biết tai vạ sắp xảy ra!”.

Dương Nghiêm vốn là người vô tâm, là một thiếu niên lâu lâu lại mắc vài lỗi, ấy thế mà bây giờ lại nói câu nào câu nấy đầy khiêu khích như thế này, tôi cũng không biết nên nói gì, im lặng một lát mới hỏi anh ta: “Dạo này sống thế nào?”.

Dương Nghiêm liếc xéo tôi một cái, nửa cười nửa không: “Chẳng lẽ người không biết hiện tại thần là người đàn ông độc thân được tranh giành nhiều nhất Thịnh Đô sao? Ngưỡng cửa nhà thần đều bị mấy bà mai giâm hồng hết rồi”.

Thấy anh ta như vậy, trong lòng tôi không khỏi cảm thấy xót xa. Người ngoài nhìn vào thì thấy náo nhiệt, nhưng sự náo nhiệt đó chỉ là cảnh tượng giả dối mà Tề Thịnh cố tình tạo ra. Rất nhanh thôi, tất cả những điều đó sẽ mau chóng tiêu tan theo cách thảm hại nhất.

Điều tàn khốc nhất là mặc dù Dương gia biết rõ trước mắt là vực sâu vạn trượng nhưng lại không thể không tiếp tục bước tới.

Dương Nghiêm ngẩng đầu lên, ánh mắt trống rỗng nhìn cảnh lá tươi tốt phía trên, lẩm bẩm hỏi: “Người nói xem làm như vậy có đúng không? Lấy tính mạng của mười mấy người nhà thần để đặt cược cho một giao ước bằng miệng”.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại rồi đáp: “Với danh tiếng của Mạch soái, Hoàng thượng sẽ không dám lấy tính mạng của các người đầu. Hơn nữa, đừng quên là còn có ta nữa, làm sao có thể để người nhà các người chết”.

“Người?”, Dương Nghiêm nhếch miệng châm biếm, “Dựa vào việc người đã liên tiếp sinh con cho Tề Thịnh?”.

Tôi trừng mắt nhìn anh ta, chỉ mới sinh có hai đứa thôi, sinh con liên tiếp cái gì chứ?

Dương Nghiêm im lặng một lúc rồi khẽ nói: “Nhiều khi thần thật không thể hiểu được các người, người, Cửu ca và cả cha thần nữa, đặc biệt là Cửu ca và cha thần. Thần không biết vì sao họ lại lấy tính mạng người nhà ra để đánh cược một ván bài nguy hiểm như vậy. Nếu đổi lại là thần thì thà rằng đá ngọc cùng vỡ, liều mạng một phen chứ không thể cứ nhân nhượng vì đại cục thế này mãi được”.

Tôi nhìn vào khuôn mặt trẻ trung mà thẳng thắn của Dương Nghiêm, khẽ thở dài một tiếng: “Thật ra, họ cũng là liều một phen, nhưng theo một cách thức khác mà thôi. Đi vào chỗ chết để tìm đường sống”.

Dương Nghiêm nghe xong thì hừ lạnh một tiếng, nói: “Nếu thần không ra tay trước thì cuối cùng cũng bị người khác ra tay, đi vào chỗ chết để tìm đường sống thì rồi cũng chỉ là chờ chết mà thôi, thà rằng cứ chủ động trước.”

Tả Ý đã bưng trà đến, cung kính để tách trà bên cạnh tay của Dương Nghiêm.

Tôi nhìn Tả Ý, trong đầu tự nhiên nảy ra một ý, liền cười hỏi anh ta: “Người nói bây giờ có nhiều người muốn làm mối cho người phải không?”.

Dương Nghiêm gật đầu: “Rất nhiều”.

Tôi lại hỏi: “Thế đã có ai hợp ý chưa?”.

Dương Nghiêm lắc đầu.

Tôi liền chỉ vào Tả Ý đang đứng bên cạnh, cười hỏi: “Người xem nha đầu bên cạnh ta thế nào?”.

Dương Nghiêm nổi tiếng là mặt dày, nghe vậy ngẩng đầu lên quan sát kỹ Tả Ý một hồi lâu khiến Tả Ý vừa thẹn vừa lúng túng, cố gắng cúi đầu thật thấp xuống đến nỗi cảm gần chạm cả vào ngực.

Dương Nghiêm đánh giá xong, gật đầu vẻ nghiêm chỉnh đáp lại tôi: “Rất được”.

Tả Ý thẹn tới mức tai đỏ rực lên, không kiên trì thêm được nữa, vội vàng quỳ gối về phía tôi rồi bỏ chạy ra ngoài như bị lưu manh đuổi sau lưng.

Dương Nghiêm nhìn theo bóng Tả Ý, khóe miệng nhếch lên lộ rõ vẻ chế nhạo, sau đó ngoảnh đầu nhìn tôi, hỏi: “Người nói xem bây giờ thần có nên lấy vợ không? Đến khi sự việc xảy ra, cũng kéo thêm được một nhà nữa, đông người càng vui mà!”.

Tôi cười: “Được chứ, người thấy ai chướng mắt nhất thì hãy cố mà lấy cho được con gái rước của người ấy đi”.

Dương Nghiêm cười lạnh: “Vậy thì người mà thần cần lấy nhất là công chúa Vĩ Nguyên của người rồi”.

Công chúa Vĩ Nguyên là phong hiệu của Uy nhi, chỉ nghe cái tên này cũng biết được vị trí của con bé trong lòng Tề Thịnh rồi.

Tôi tự cho mình là một phụ huynh tiến bộ, luôn cho rằng tuổi tác không phải là vấn đề, huống chi tôi còn đối luôn cả giới tính cơ mà. Nghe anh ta nói vậy cũng chẳng tức giận, chỉ nhún nhún vai, thần nhiên đáp: “Không sao, chỉ cần người kiên trì luyện tập, bảo đảm thể xác và tinh thần khỏe mạnh, đợi hai mươi năm nữa nếu Uy nhi đồng ý lấy người, ta sẽ không cấm cản. Hơn nữa, có câu: ‘Nhạc mẫu xem con rể, càng xem càng ưng’ mà”.

Nói xong, tôi nheo mắt đánh giá Dương Nghiêm từ đầu đến chân một lượt.

Dương Nghiêm nghe xong, khuôn mặt tuấn tú bỗng biến đổi như đèn màu, ban đầu là đỏ rực, sau đó xám lại và cuối cùng là tái nhợt, giận dữ nói: “Người mẹ như người thật hiếm có”.

Tôi cười rồi cao giọng gọi cung nữ đến thay chén trà cho Dương Nghiêm.

Nhân lúc cung nữ còn chưa đến, Dương Nghiêm đứng lên, phủ vạt áo của mình, đe dọa tôi bằng một giọng nói âm trầm: “Người cũng biết thủ đoạn của thần rồi đó, người nói thì phải giữ lấy lời, nếu không thần nhất định không bỏ qua đâu”.

Tôi không thêm ngẩng đầu lên, đỡ Tề Hạo trên đùi, chế giễu: “Thủ đoạn gì? Trèo lên cây hay trèo tường?”.

“Người!”, Dương Nghiêm định nổi cáu nhưng kìm nén được, khom lưng nghiêng người nhìn tôi, trên mặt đã khoác lên nụ cười quen thuộc: “Thần sẽ đem người ra khỏi cung rồi vất xuống Uyển Giang, để người trôi theo sông hàng trăm dặm”.

Tôi nhớ đến tình cảnh bị rơi xuống nước trên sông Uyển Giang lần đó, bất giác rùng mình một cái.

Dương Nghiêm dường như cảm thấy mình cuối cùng cũng đã tìm lại tự tin, cười to hai tiếng rồi nghênh ngang ra về.

Tháng Mười, đang lúc nhà họ Dương danh tiếng nổi như cồn ở Thịnh Đô thì có ngự sử vạch tội Dương Dự là tự cao tự mãn, nuôi dưỡng nô lệ ở trang trại, chiếm đoạt ruộng đất của nông dân, ức hiếp dân thường, hung ác ngang ngược. Tề Thịnh liền tiếp ra mười mấy đạo chiếu chỉ, chẳng ngờ không những không làm dịu chuyện này xuống mà còn càng khiến các ngự sử phản đối thêm mạnh mẽ.

Ngày Mười một tháng Mười, hai vị ngự sử đầu tiên tố cáo Dương Dự đột nhiên bị giết tại nhà, chuyện này lập tức làm kinh động trong ngoài triều đình. Ngày Mười ba tháng Mười, quan chủ quản Đô Sát viện dẫn theo trên dưới một trăm thuộc hạ kéo đến cung Đại Minh, đồng loạt quỳ gối yêu cầu Tề Thịnh điều tra đến cùng vụ án này.

Trước áp lực của hệ thống quan văn, Tề Thịnh chỉ còn cách ra lệnh cho Đại Lý tự, Hình bộ và Đô Sát viện cùng xem xét vụ án này.

Sau đó thì hay rồi, chẳng những các đầu mối đều chĩa vào hết Bình Tây hầu Dương Dự, cho rằng ông ta là giết người cho hả giận, mà ngay cả những hành vi không hợp pháp của Dương Dự hồi còn trong quân ngũ trước đây như: tham ô lương thực và lương bổng của quân đội, tự tiện bãi miễn và đề bạt thăng quan quân, độc đoán chuyên quyền, ... cũng bị lôi ra, tội danh càng lúc càng nhiều. Dựa vào những đầu mối này, người ta đã nhanh chóng lần ra được mối quan hệ qua lại mật thiết giữa Sở vương và con trai út Dương Nghiêm của Dương Dự, tiếp đó, ngay cả nhạc gia của Sở vương là Trương Linh cũng bị liên lụy.

Đại Lý tự, Bộ hình và Đô Sát viện đều không khỏi sửng sốt, đám người này mặc dù không ai nói ra nhưng đều hiểu, nếu theo đến tận cùng thì tiếp theo sẽ đến Thượng thư Bộ hình Trương Phóng. Mà hai con gái của Trương Phóng, một gả cho Hạ gia, một trong hai gia tộc đứng đầu trong quân hiện nay; một được gả cho Hoàng đế đương triều Tề Thịnh.

Trừ khi đám người này muốn nhổ tận gốc Hoàng hậu là tôi, còn nếu không, việc này sẽ phải dừng lại.

Có lẽ, đám ngự sử của Đô Sát viện lúc đầu quỳ gối trước cung Đại Minh cũng không ngờ rằng sự việc lại ra nông nổi này, một lúc lôi ra ba gia tộc lớn nhất, lại còn đụng chạm đến cả Hoàng hậu là tôi nữa. Được lắm, vừa vặn có thể lập một bàn mặt chược, đến cả Sở vương cũng không có tư cách ngồi chơi, chỉ có thể đứng bên quan sát.

Nghe nói quan chủ quản của Đô Sát viện cuống quýt cả lên, người đứng đầu Đại Lý tự cũng chẳng mạnh mẽ hơn bao nhiêu, tóc trên đầu mỗi ngày rụng cả một búi lớn, cứ đà này chẳng mấy chốc có lẽ sẽ hói nửa đầu mất.

Khi Lục Ly tiến cung nói chuyện này, tuy nét mặt có vẻ nhẹ nhõm nhưng một số hành động vô thức đã cho thấy sự căng thẳng trong lòng cô. Sau đó, có lẽ cảm thấy cứ phải giữ bộ mặt tươi cười ấy rất mệt nên không thêm giả vờ nữa, nóng lòng hỏi tôi: “Nương nương, Hoàng thượng liệu có nhân cơ hội này để triệt để loại bỏ nhà chúng ta không? Nếu như bị khoác cho tội mưu phản, chẳng những người nhà đều chết, mà đến cả nương nương cũng sẽ bị liên lụy”.

Tôi uể oải nằm lên chiếc giường mềm trong tấm điện, thờ ơ đáp: “Hiện tại Hoàng thượng không muốn phế hậu, sẽ không lôi nhà ta vào tội mưu phản đâu”.

Chỉ cần không phải tội mưu phản, thì vụ trọng án làm rung chuyển trời đất này cuối cùng cũng chỉ là sấm sét to, mưa lại nhỏ mà thôi.

Dương Dự là con trai trưởng của Mạch soái, vì thể diện của Thành Tổ, Tề Thịnh cũng không dám giết con cháu của Mạch soái, nhà họ Dương sẽ không có chuyện gì.

Nhà xí huynh là anh em ruột của Tề Thịnh, là con trai độc nhất của Tổng thái hậu, nếu như anh ta cả gan giết chết Nhà xí huynh thì Tổng thái hậu sẽ đến Hàm Nguyên điện của cung Đại Minh mà thất cổ tự vẫn, còn chưa kể trong tay Tổng thái hậu vẫn nắm giữ di chiếu của Tiên đế để lại, trong đó nói rằng không cho phép Tề Thịnh sát hại anh em. Tóm lại, Nhà xí huynh cũng không thể chết được.

Vấn đề còn lại là việc nhà họ Trương bị liên lụy theo. Trương gia có Hoàng hậu là tôi, người đã sinh hạ con trưởng cho Tề Thịnh, nếu Tề Thịnh không muốn phế hậu thì anh ta cũng không thể giết nhà họ Trương.

Phân tích như vậy, cảm thấy Tề Thịnh thực ra cũng rất âm ức. Mất bao nhiêu công như vậy, khó khăn lắm mới tóm được cả lũ những kẻ gây trở ngại, nhưng vì vướng phải mối quan hệ qua lại phức tạp, chông chéo nhau mà cuối cùng một người cũng không thể giết được.

Có lúc tôi nghĩ, nếu là Tề Thịnh thì mình sẽ làm thế nào.

Có lẽ tôi không có được sự kiên nhẫn như Tề Thịnh, cũng không xem xét, cân nhắc được nhiều như anh ta, mười phần thì có đến tám, chín phần sẽ nghiêng rằng, quyết tâm giải quyết triệt để đám ong nuôi trong tay áo này. Mặc kệ Mạch soái Mạch soái gì, mặc kệ di chiếu di vật gì, cứ triệt tận gốc rồi tính sau!

Quả nhiên không ngoài dự liệu, vụ án điều tra đến Trương Linh thì dừng lại.

Qua ba lần hội thẩm thì tấu chương được dâng lên Tề Thịnh, tội trạng to nhỏ được liệt ra chi chút, đến cả việc thuộc cấp của Trương Linh cưỡng ép một phụ nữ góa chồng cũng được đề cập đến, chỉ duy nhất hai chữ “phản nghịch” là không thấy xuất hiện.

Vụ án đã điều tra xong, vấn đề còn lại là phán quyết như thế nào?

Dương Dự mặc dù mang tội giết người nhưng ở chiến trường cũng lập không ít công trạng, cuối cùng phán quyết tước bỏ chức tước, toàn gia quyền đến Lĩnh Nam.

Nhà xí huynh thì bị giáng từ Sở vương xuống thành Quận vương, phạt ba năm lương bổng.

Về phần Trương Linh thì đơn giản rồi, trực tiếp khai trừ khỏi quân ngũ, mãi mãi không được phục chức.

Kết quả này mặc dù tệ hơn so với dự liệu của Nhà xí huynh, nhưng cũng không chênh quá xa. Chuyện này được nhắc đi nhắc lại mãi đến tận tháng Ba, “Vụ án Ngự sử bị sát hại” âm ỉ này mới lắng xuống.

Ngày Mười hai tháng Ba là tròn sinh nhật một tuổi của Tề Hạo.

Do sự liên lụy của “Vụ án Ngự sử bị sát hại” trước đó khá rộng, đại thần trong triều dù có hay không liên quan đều theo vụ việc cả nửa năm trời, bản thân Tề Thịnh dường như cũng cảm thấy ngại nên muốn nhân cơ hội này làm dịu bớt bầu không khí trong triều, liền ra ý muốn tổ chức sinh nhật thật lớn cho trưởng hoàng tử.

Tôi thực sự rất thích không khí náo nhiệt, nhưng vì danh tiếng của hoàng hậu, không thể không ra vẻ hiền lương đến cung Đại Minh khuyên Tề Thịnh phải tiết kiệm, không nên tổ chức sinh nhật linh đình cho Tề Hạo.

Tề Thịnh đang đứng trước thư án tập viết, nghe tôi nói thế liền đưa mắt lên nhìn, hỏi: “Nàng thật sự nghĩ vậy chứ?”.

Tôi luôn tuân theo nguyên tắc: “Chuyện nhỏ phải nói thật, chuyện lớn phải hạn chế nói dối tối đa”, vì vậy liền lắc đầu, đáp: “Thiếp cũng muốn tổ chức náo nhiệt, tốt nhất là nhân dịp này đại xá thiên hạ, như vậy sẽ khiến mọi người đều biết được vị trí của Hạo nhi trong tim chàng”.

Tề Thịnh khẽ bật cười: “Thế thì được rồi”.

Tôi cũng cười theo, chủ động đến bên mài mực giúp Tề Thịnh, nói: “Tất cả là để đỡ mang tiếng thôi. Thiếp đến đây một chuyến cũng chỉ để nói với chàng cho phải phép, chàng nghe thì nghe, không nghe thì thiếp càng vui!”

Tề Thịnh dừng bút, ngẩng đầu nhìn tôi, một lát sau đột nhiên nói: “Ta muốn lập Hạo nhi làm thái tử”.

Tôi rất ngạc nhiên, buột miệng nói: “Đừng, chuyện này để sau hãy tính”.

Tề Thịnh quan sát tôi thật kỹ, hỏi: “Nàng nói thật hay nói dối vậy?”.

Tôi định “dùng tình cảm để chinh phục lòng người” nên nghiêm nghị nói: “Chàng cũng có hơn mười năm làm thái tử rồi, chẳng lẽ còn không biết mùi vị của việc làm thái tử là việc khó thứ hai, hà tất phải để Hạo nhi chịu khổ”.

Tề Thịnh nhướn mày: “Nàng cảm thấy làm thái tử phi còn khó hơn làm thái tử sao?”.

Tôi cũng đã quen với việc không nắm trọng tâm câu nói của Tề Thịnh, vì thế chẳng thèm để ý, chỉ nói: “Hoàng thượng hiện tại còn trẻ, sức khỏe tốt, sau này nếu có thể tránh xa tửu sắc, chăm tập luyện, ngủ sớm dậy sớm, ít lao tâm thì việc sống đến bốn, năm mươi năm nữa cũng không thành vấn đề”.

Lời này có vẻ còn lọt tai, Tề Thịnh chậm chậm gật đầu.

Tôi lại nói: “Do vậy, nếu bây giờ lập Hạo nhi làm thái tử thì nó sẽ phải làm đến năm bốn mươi, năm mươi tuổi. Chàng xem đã có vị thái tử nào chịu đựng được bốn, năm mươi năm chưa?”.

Tề Thịnh im lặng nhìn tôi, không nói gì.

“Hiện tại nó còn nhỏ, không biết sau này lớn lên sẽ thế nào, liệu có thực sự gánh vác nổi giang sơn này không”, tôi dừng lại, cụp mắt xuống, tiếp tục nói: “Mà Hoàng thượng vẫn còn trẻ, sau này càng ngày càng nhiều con trai hơn, biết đâu sẽ có một đứa còn được chàng yêu thương quý mến hơn Hạo nhi phải làm thế nào?”.

Tề Thịnh vẫn im lặng, tôi đang cúi đầu nên không biết vẻ mặt của anh ta lúc này thế nào, dù vậy tôi vẫn có thể đoán được, nói khẽ: “Trong hoàng thất, việc cha con ghen ghét nhau, anh em tàn sát nhau từ trước đến nay chẳng hiếm, nửa đời trước của thiếp đã chứng kiến nhiều, nửa đời sau không muốn phải nhìn thấy nữa”.

Một lúc lâu sau mới nghe Tề Thịnh khẽ thở dài một tiếng, nói: “Ta biết rồi”.

Quả nhiên, sinh nhật tròn một tuổi của Tề Hạo mặc dù được tổ chức linh đình nhưng hoàn toàn không nhắc gì đến việc lập thái tử. Sau đó mấy ngày tôi lại đến cung Đại Minh thì phát hiện ra một sự việc rất lạ lùng.

Đồng chí Tiểu Giang, người hơn mười mấy tháng qua ngày nào cũng như ngày nào, chịu thương chịu khó, đầy tinh thần trách nhiệm, luôn giữ đúng vị trí công tác của mình đột nhiên không thấy đâu.

Tiểu nội thị đến gần tôi, khom lưng rất tôn kính, khẽ nói: “Là Hoàng thượng sai người đưa đi ạ, nô tài cũng không biết đã đưa Tô cô nương đi đâu”.

Việc này khiến tôi rất ngạc nhiên, tò mò hỏi: “Đang yên đang lành, sao lại phải đưa đi? Còn quay trở lại không?”.

Tiểu nội thị cẩn thận nhìn sắc mặt tôi, nói: “Nô tài cũng không rõ chuyện gì. Hay Hoàng hậu nương nương tự mình hỏi Hoàng thượng vậy?”.

Ta hỏi? Ta có quyền gì mà hỏi? Giang thị lại không phải người thuộc biên chế hậu cung, tiền lương trước nay cũng không nhận từ chỗ ta. Hơn nữa ta phải hỏi thế nào? Hỏi Giang thị lần này là nghỉ phép hay nghỉ hưu non? Có tiền đền bù không? Sau này liệu có còn phải đóng bảo hiểm, lo chỗ ăn chỗ ở cho cô ta không?

Thấy tiểu nội thị bên cạnh vẫn đang nhìn, tôi gật đầu qua loa, đến khi gặp Tề Thịnh thì vờ như không biết gì, cũng chẳng nhắc tới.

Tề Thịnh cũng không đề cập đến chuyện đó, chỉ nói: “Hạo nhi ngày một lớn, không thể để nó lớn lên trong tay đàn bà được. Từ ngày mai trở đi, hằng ngày nàng đều phải mang nó đến đây, ta muốn tự mình dạy bảo nó”.

Cách nghĩ “giáo dục từ nhỏ” của Tề Thịnh là tốt, nhưng cách làm thì lại khiến người ta không dám gặt bừa. Đến nhà trẻ cũng chỉ nhận trẻ đủ ba tuổi, thế mà anh lại bảo một đứa bé mới vừa tròn một tuổi hằng ngày phải học cách quản lý nhà nước sao?

Tôi dở khóc dở cười nhưng thấy Tề Thịnh rất nghiêm túc, không giống đang đùa, đành phải gặt đầu đồng ý.

Ngày hôm sau, quả nhiên Tề Thịnh phái tiểu nội thị đến cung Hưng Thánh giục tôi. Chẳng còn cách nào khác, tôi đánh dầy mặt mà bế Tề Hạo đến cung Đại Minh điểm danh.

Khi Tề Thịnh tiếp kiến triều thần, tôi phải ở sau bình phong bế con nghe. Khi Tề Thịnh phê duyệt tấu sớ, tôi phải bế con ngồi trên giường nhỏ bên cạnh anh ta.

Lúc mới bắt đầu, Tề Hạo chưa quen với môi trường mới, tỏ ra rất trật tự, ngoan ngoãn ngồi trong lòng tôi. Nhưng chưa được hai ngày thì nó không chịu ngồi yên nữa, cứ nhào người đòi xuống, sau đó chập chững đi ra ngoài bình phong.

Tề Thịnh đang ở ngoài nghe mấy viên quan của Hộ bộ, Lại bộ tấu trình, tôi không dám lên tiếng gọi con, chỉ có thể túm lấy cổ áo của nó mà lôi lại. Không ngờ động vào ổ kiến lửa, Tề Hạo mở to mắt lên nhìn tôi, bộ dạng tủi thân mếu máo, vài giây sau khóc tướng lên.

Tôi dở mãi không được, đang lo đến vã mồ hôi, chỉ hận là không thể dùng tay bịt miếng nó lại thì Tề Thịnh từ phía trước bình phong bước vào, bế nó ra ngoài đặt lên đùi, vừa nhẹ nhàng dỗ dành, vừa thản nhiên bảo Thượng thư Hộ bộ tiếp tục nói.

Tôi ngồi đằng sau bình phong, mọi người bên ngoài phản ứng thế nào tôi không nhìn được, chỉ biết là Thượng thư Hộ bộ trình tấu không còn được trôi chảy như lúc trước.

Về sau cảnh tượng trở thành Tề Thịnh bế con tiếp kiến triều thần ở bên ngoài bình phong, tôi một mình chăm chú lắng nghe ở sau bình phong. Hai lần đầu, triều thần còn ngạc nhiên, về sau thì có vẻ bình tĩnh hơn.

Hơn một tháng trôi qua, tôi không rõ Tề Hạo có mở mang được tí kiến thức nào không, nhưng tôi đã biết hết các sự vụ trong triều rồi. Thỉnh thoảng Tề Thịnh nổi cơn lười, tôi còn đọc tấu chương giúp anh ta. Mặc dù cách ngắt câu không được lưu loát nhưng Tề Thịnh đều có thể hiểu rõ ràng, sau đó nhắm mắt đọc lời phúc đáp cho các bản tấu đó.

Tôi cầm bút lông nguệch ngoạc ghi lại trên giấy, kẹp vào các bản tấu để Tề Thịnh đích thân chép lại lần nữa.

Lần đầu tiên Tề Thịnh nhìn thấy chữ viết của tôi, hồi lâu chẳng nói gì, sau đó chỉ vào các dòng chữ, hỏi với vẻ vô cảm: “Nàng viết cái gì vậy?”.

Nhất thời tôi không biết Tề Thịnh chế giễu chữ viết rời rạc của mình, hay là vì đọc không được kiểu chữ giản thể ấy, suy nghĩ một lúc mới đáp: “Đây gọi là chữ giản thể, là dạng chữ đơn giản hóa các nét của chữ phồn thể mà chàng dùng. Chàng không thấy như thế này đơn giản dễ học hơn sao?”.

Tề Thịnh nhìn kỹ chữ viết của tôi, từ chối cho ý kiến, chỉ nói: “Sau này đừng viết kiểu chữ này, để người khác nhìn thấy thì không ổn đâu”.

Tôi gặt đầu đồng ý, nhưng đến lần sau, theo bản năng tôi vẫn viết chữ giản thể.

Sau vài lần như vậy, Tề Thịnh cuối cùng cũng nổi giận, không thềm ngồi ghế mềm nữa mà đứng dậy đến giám sát bên cạnh tôi.

Tôi cầm bút đứng chờ ra đó, mực trên ngòi bút nhỏ giọt rơi hết xuống mà vẫn không viết nổi một chữ.

Tề Thịnh liếc tôi, hỏi: “Sao thế?”

Trán đầy mồ hôi, tôi ấp úng một hồi lâu, xấu hổ trả lời: “Không biết viết”.

Tề Thịnh bối rối: “Không biết viết cái gì?”

Tôi lau mồ hôi, đáp: “Chữ phồn thể, chưa học qua nên không biết viết.”

Tề Thịnh kinh ngạc nhìn tôi: “Lúc này không phải nàng biết nên mới đọc được sao?”

Tôi đáp: “Nhìn chữ thấy quen quen nên đọc bừa, tú tài biết chữ cũng chỉ biết một nửa thôi mà!”

Tề Thịnh nhìn tôi, không nói câu nào.

Từ đó trở đi tôi lại có thêm việc để làm: khi Tề Thịnh ngồi phê tấu sớ thì tôi đứng bên cạnh tập viết chữ. Cứ như vậy, phần lớn thời gian trong ngày tôi đều phải ở cung Đại Minh, có lúc Tề Thịnh bận quá, tôi còn phải tăng ca đến tận khuya, sau đó thì ở lại cung Đại Minh luôn cho tiện.

Tôi tính sơ sơ, trước mắt ngoài việc gánh vác trọng trách đại tổng quản hậu cung, tôi còn làm cả công việc của thư ký riêng và trợ lý sinh hoạt, thỉnh thoảng còn phải thị tẩm nữa... Xem ra, tôi cũng là một người đa nhiệm phết đấy chứ.

Càng mệt tôi càng nhớ Giang thị, thấy đồng chí Giang đúng là một thanh niên có lý tưởng, có tham vọng, có khả năng, chịu thương chịu khó. Nếu cô ta vẫn còn ở cung Đại Minh thì Tề Thịnh sẽ không sai bảo tôi như gia súc thế này.

Trong tháng Năm, tấu sớ đến từ Giang Bắc đột nhiên nhiều lên, phần lớn đều là chuyện trong quân. Tôi linh cảm thời điểm Tề Thịnh ra tay với Bắc Mạc đã gần kề.

Một hôm, tôi cùng Tề Thịnh tăng ca đến tận khuya, lại phải cùng anh ta tập thể dục trên giường xong mới nhân cơ hội nói: “Thiếp muốn về cung Hưng Thái.”

Hơi thở của Tề Thịnh còn ổn định, một lúc sau mới hỏi: “Tại sao?”.

Tôi dùng cái chăn mỏng che ngực, nhੌm người lên nhìn Tề Thịnh, đáp: “Bởi vì thiếp là Hoàng hậu, phải cai quản tam cung lục viện, cả ngày ở tiền triều thì làm được cái gì? Hôm qua Hoàng thị và Lý thị chỉ vì hai xấp vải mà cãi nhau, muốn nhờ thiếp dàn xếp lại bị chặn ở ngoài cung Đại Minh không cho vào. Hai người ấy đành phải khóc lóc tìm đến Thái hậu, lúc đó sự việc mới được giải quyết”.

Tề Thịnh nghiêng đầu yên lặng nhìn tôi, tôi cũng không lẩn tránh mà thẳng thắn nhìn lại.

Không bao lâu, tôi không nín được bật cười, đưa tay khẽ đẩy vào người Tề Thịnh, nói: “Luyện tập đấu mắt à, trong màn tối thế này, đến cả mắt cũng chẳng nhìn rõ thì có ra vẻ quyền rũ mấy cũng bằng không thôi”.

Tề Thịnh cũng bật cười rồi cười kéo tôi vào lòng, bộ ngực vạm vỡ của Tề Thịnh cũng rung lên vì cười, phải một lúc sau mới hết. Sau một hồi im lặng mới nghe thấy tiếng anh ta nói: “Ta phải đi đánh Bắc Mạc, đó là di chỉ của Thành Tổ”.

Người tôi bất giác cứng đờ lại, tim cũng đập mạnh hơn hẳn. Để tránh bị Tề Thịnh phát hiện, tôi vội để tay vào ngực anh ta, kéo giãn khoảng cách giữa hai người, hỏi lại bằng giọng khàn đặc: “Chàng muốn thân chinh đi sao?”.

Tề Thịnh không nói gì, chỉ đưa tay đặt lên ngực tôi.

Tim tôi đập như trống dồn nhưng cơ thể thì không dám động dấy dù chỉ là một chút, đành để mặc bàn tay nóng ran thô ráp của Tề Thịnh chạm vào chỗ chỉ cách trái tim tôi một lớp xương thịt.

Trong bóng tối, tôi vẫn lơ mơ nhìn thấy khoe miệng Tề Thịnh dường như khẽ nhếch lên, sau đó anh ta nói bằng giọng chậm rãi: “Đừng sợ, nếu ta không trở về thì nàng đưa Tề Hạo lên làm hoàng đế, vừa vặn hoàn thành ước mơ làm thái hậu của nàng”.

Rõ ràng là giọng điệu đùa cợt nhưng từng chữ đều như sấm rền trong lòng tôi. Tim tôi thật không có chút tiền đồ, đập càng ngày càng nhanh, mỗi dây thần kinh đều căng lên như dây thép rồi rồi nùì thành một bó. Bất giác tôi nuốt nước bọt, cân nhắc xem phải nói gì để thể hiện lòng trung thành của mình.

Trong bóng tối, ánh mắt Tề Thịnh như lưới kiếm vô hình, dường như có thể trực tiếp xuyên thấu lòng người.

Tôi há miệng một lúc mà vẫn không thốt được câu nào.

Lời nói của Tề Thịnh rõ ràng không phải là ý muốn nhất thời, vậy việc anh ta gọi tôi đến cung Đại Minh giúp đỡ mình giải quyết chính sự là muốn thăm dò hay là đào tạo nghiệp vụ trước khi nhậm chức đây?

Và lúc này, anh ta muốn có đáp án như thế nào?

Cân nhắc một hồi, trái tim cũng đã ổn định trở lại, tôi bình tĩnh hỏi: “Nếu như Lão cửu không phục thì làm thế nào?”.

Tề Thịnh nhẹ nhàng thốt lên một từ: “Giết”.

Ừm, vẫn lời ít ý nhiều như trước nay!

Tôi thán phục nhìn Tề Thịnh, hỏi: “Ý kiến hay! Quả là ý kiến hay! Vấn đề là... giết thế nào?”.

Tề Thịnh lại cười, nhẹ nhàng vuốt ve lưng tôi, đáp: “Ta giúp nàng giết, trước khi chuyển giao quyền trượng cho nàng, ta sẽ thay nàng trừ bỏ hết những cái gai trên đó”.

Tôi ngỡ ngàng nhưng vẫn tươi cười, nhẹ nhàng nói: “Ừ, có điều, chàng đừng giao cho thiếp một cây trượng đã được mài trơn bóng nhé. Như thế đâm người khác cũng không đau đâu”.

Tề Thịnh nghĩ một chút rồi gật đầu: “Được”.

Tôi thấy bất luận anh ta có tin hay không thì cũng phải ra vẻ cho anh ta xem mới được, thế nên tôi vùi đầu vào ngực Tề Thịnh, nghẹn lên nghẹn xuống mấy lần mới hỏi bằng giọng khàn khàn: “Không thể để người khác đi được sao?”.

Tay của Tề Thịnh vuốt dọc theo sống lưng tôi lên tới đầu, sau đó ngón tay quăn quăn những sợi tóc mai bên thái dương, khẽ trả lời: “Không ai thích hợp hơn ta”.

Lời của Tề Thịnh rất thật.

Các tướng soái đời Thành Tổ cơ bản đều đã bị Diêm Vương mời đi ăn uống hoa tửu rồi, chỉ còn sót lại có một vài người thì cũng đều là những ông già bầy, tám mươi tuổi chẳng mong đợi gì được.

Đời thứ hai, Dương Dự là tướng tài lại không thể dùng, Trương Linh thì vừa bị Tề Thịnh lôi xuống ngựa. Còn lại một người của Tiết gia và Mạc gia, tuy mãnh tướng không ít, song đều không thể đảm nhận được vị trí chủ soái.

Đến đời cháu thì đều còn trẻ, phần lớn là hữu dũng vô mưu, thiếu kinh nghiệm trận mạc nên càng không dám dùng.

Tính đi tính lại, chỉ có Tề Thịnh là phù hợp. Từ nhỏ Tề Thịnh đã đọc binh thư, có tư chất thiên bẩm, được Thành Tổ vô cùng yêu mến, còn tự mình dạy dỗ. Lúc rảnh rỗi, hai ông cháu ngoài bàn bạc chiến thuật trên sa bàn ra, còn thường xuyên mang quân lên thảo nguyên Tây Hồ thực chiến khiến dân chúng nơi đó rất cảm giận.

Cho đến lúc Tiên đế kế vị thì người dân trên thảo nguyên mới có được cuộc sống yên ổn.

Tiên đế là trí thức, chỉ một lòng phát triển kinh tế văn hóa, vì nể mặt Thành Tổ nên không thể không lập Tề Thịnh làm thái tử nhưng trong lòng lại không xem đứa con giỏi võ này ra gì.

Tề Thịnh cũng tự biết mình, bản thân không được phụ hoàng yêu mến thì dứt khoát không lượn lờ trước mặt để người ngựa mắt, thường xuyên tự xin đi biên cương phía bắc tuần sát. Một năm thì phải đến bảy, tám tháng là sống trong các doanh trại quân đội ở Giang Bắc, vô cùng quen thuộc với Giang Bắc và Bắc Mạc.

Lần này Hoàng thượng là chủ soái thân chinh đến Bắc Mạc, chỉ cần không phạm lỗi như Triệu đại ca Triệu Quát thì sẽ thích hợp hơn bất cứ ai.

Triệu Quát là con trai Triệu Xa, danh tướng thời chiến quốc. Triệu Quát rất thông minh, nói về quân sự thì đến Triệu Xa cũng không thắng được, nhưng lại không có kinh nghiệm trận mạc. Bốn mươi vạn quân nước Triệu do Triệu Quát dẫn đầu bị tiêu diệt trong thời gian ngắn, bản thân Triệu Quát cũng tử trận.

Tôi và Tề Thịnh cứ nằm như vậy một lúc, bầu không khí có chút tịch mịch, đột nhiên Tề Thịnh cười khẽ một tiếng nhẹ nhàng hỏi tôi: “Nàng không nhớ xa ta sao?”.

Câu hỏi này gây khó cho tôi rồi.

Nếu tôi đáp là “không nữa”, anh ta chắc cũng chẳng tin, nhưng nếu nói “nữa” thì anh ta lại không vui. Tôi nghĩ đi nghĩ lại, quyết định không trả lời thẳng là tốt nhất.

Tôi ngẩng đầu lên khỏi ngực Tề Thịnh, nửa đùa nửa thật nói: “Hai chúng ta cùng nhau đi đến ngày hôm nay, con cũng đã có hai đứa rồi, nếu nói là không liên quan gì đến nhau thì rõ ràng nói láo. Chàng dễ phòng thiếp, thiếp dễ chừng chàng, đây là điều rất bình thường. Sự tin tưởng không phải là dựa vào ngôn từ để duy trì, để thời gian trả lời mới chính xác. Chàng muốn thân chinh xuất trận thiếp không cản, thiếp sẽ dốc lòng thay chàng cai quản Thịnh Đô. Chàng trở về, thiếp sẽ tiếp tục làm hoàng hậu của chàng. Nhưng nếu như thực sự chàng không trở về được, thiếp cũng sẽ không nói những lời ‘sống cùng sống, chết cùng chết’ để lừa dối chàng, thiếp chỉ có thể cố gắng hết sức để bảo vệ Uy nhi và Hạo nhi thôi, ngôi vị hoàng đế có thể giữ được thì giữ, không giữ được thì thôi, không gì quan trọng hơn việc tiếp tục sống”.

Tề Thịnh nghe vậy, một hồi lâu sau vẫn im lặng, cuối cùng nói với vẻ dở khóc dở cười. “Nàng chẳng có chút khí phách nào thế?”.

“Khí phách”, tôi cười, cố ý phả hơi thở vào mặt Tề Thịnh: “Nếu thiếp có thứ đó thì đã chết tới cả trăm ngàn lần rồi, sao có thể cùng chàng nằm trên một chiếc giường như lúc này?”.

Lần này Tề Thịnh không cười nữa, chỉ chăm chú nhìn tôi một lúc, sau đó nhẹ nhàng nói: “Cả ngày mệt rồi, ngủ đi”.

Tôi nghe theo, vùi đầu vào ngực anh ta, bụng thăm rủa: Ngủ cái khỉ gì! Nghe tin xong đầu óc tỉnh như sáo luôn rồi, ngủ được mới lạ!

Không lâu sau lại nghe thấy Tề Thịnh hỏi: “Không ngủ được à?”

Tôi im lặng rồi khẽ “ừ” một tiếng.

Tề Thịnh cười: “Ta cũng thế, nếu đã vậy thì đừng ngủ, làm lại lần nữa đi”.

Nói chưa hết câu thì anh ta đã nằm đè lên người tôi.

Lúc đầu tôi chẳng có chút hứng thú nào, nhưng nghĩ lại, nếu anh thực sự bị Nhà xí huynh giữ lại ở Giang Bắc thì có lẽ tôi thành góa bụa mất, đến lúc đó muốn ngủ với đàn ông cũng chẳng dễ dàng gì. Nghĩ vậy tôi cũng trở nên nhiệt tình, hai chúng tôi cứ quấn lấy nhau cho tới khi trời gần sáng mới ngủ thiếp đi.

Tháng Năm, Tề Thịnh quả nhiên tuyên bố muốn tuần sát phương Bắc.

Hoàng đế đi tuần sát vốn là việc lớn, nhưng do Thành Tổ khá coi trọng việc phòng ngự biên cương phía Bắc, cứ hai, ba năm lại đến Giang Bắc một chuyến nên mọi người cũng không coi đây là việc gì trọng đại.

Đến đời Tiên đế, người lại yêu thích cảnh non nước hữu tình của Giang Nam, không thích phong cách quê mùa tua du lịch cưới ngựa một tháng tới biên cương phía Bắc. Thế nhưng ông lại không thể tự tiện phá bỏ quy tắc của Thành Tổ, nên sau hai lần nếm trải đắng cay đã linh hoạt thay đổi lại, việc tuần sát biên cương phía Bắc được đổi thành hoàng đế góp tiền, thái tử góp sức.

Khi còn là thái tử, tổng cộng Tề Thịnh đã đến tuần sát phương bắc ba lần, lần cuối cùng đã bị anh em Sở vương âm mưu hãm hại, suýt nữa thì chết trên sông Uyển Giang.

Lúc đó tôi vẫn là Thái tử phi Trương thị, ban ngày còn kéo Dương Nghiễm vượt qua nửa sông Uyển Giang, đến đêm đã lại ôm lấy Sở vương Tề Hàn trôi qua Cửu Khúc Hiệp, làm cho tôi sau này nhìn thấy dòng nước nào chảy cũng sợ.

Đây là lần đầu tiên Tề Thịnh tuần sát phương bắc từ sau khi đăng cơ, thanh thế tất nhiên là lớn hơn nhiều so với lúc làm thái tử. Tuy nhiên, chỉ có một số trọng thần biết lần này, anh ta mượn danh nghĩa đi “tuần sát phương bắc” để “thân chinh xuất trận”, những người còn lại chỉ cho rằng Tề Thịnh đi du ngoạn bằng kinh phí triều đình nên chẳng mấy lưu tâm, thậm chí có ngự sử còn đả kích chuyến đi lần này của Tề Thịnh là hành vi phung phí của công.

Ruồi nặng tuy không cắn người nhưng lại rất phiền phức!

Tôi đưa cho Tề Thịnh cả chồng tấu sớ, hỏi anh ta: “Không có cách nào để đám người này im miệng được sao?”

Tề Thịnh tiện tay lật giở rồi ném sang một bên, cười: “Họ tự nói tự nghe thôi, nàng lo công việc của mình đi, để ý đến họ làm gì!”

Anh thì thoải mái rồi, đến khi anh phải mộng đi đánh Bắc Mạc rồi, người ở lại Thịnh Đô chịu trận chẳng phải là tôi sao?

Tôi thành khẩn nhìn Tề Thịnh, thương lượng: “Hay là chàng mang luôn đám người này theo, lúc rảnh rồi còn có vài người để tán chuyện?”

Tề Thịnh hé mắt ra nhìn tôi, nói: “Không được, lần này người đi đã nhiều rồi, còn lại để cho nàng”.

Trong lòng tôi biết rất rõ, việc này chỉ có “không muốn mang theo”, chứ không có “không thể mang theo”, anh còn mang theo được cả Triệu vương và Sở vương cơ mà, còn sợ thêm mấy cỗ xe ngựa cho đám ngự sử đó dùng sao?

Đúng vậy, lần “tuần sát phương bắc” này, Tề Thịnh lệnh cho Triệu vương và Nhà xí huynh cùng ngự giá.

Khi mới nghe được thông tin này, tôi còn sững ra mất hai giây, nhưng rất nhanh đã hiểu được dụng ý của Tề Thịnh. Anh ta không tin tưởng hai huynh đệ này, thà giữ họ bên mình còn yên tâm hơn là để họ ở lại Thịnh Đô.

Trước khi chuẩn bị khởi hành, Nhà xí huynh cuối cùng cũng vượt qua rất nhiều trở ngại để được gặp tôi tại chỗ Tổng thái hậu, mang cho tôi tờ thánh chỉ thật hơn cả thật. Đó là di chiếu được viết ra bằng khẩu khí của Tề Thịnh, cũng có thể xem như là chiếu ngự phế ngôi, chiếu thư thể hiện tình cảm dào dạt, tài văn chương nổi bật, câu chữ ngắn gọn chặt chẽ, khái quát “sự thật” về một vị hoàng đế vì không nghe quần thần khuyên can, cứ khăng khăng tiến quân Bắc phạt để cuối cùng vùi thây nơi chiến trường.

Câu này đủ dài chưa? Đọc đã tốn sức chưa? Đừng vội oán giận, cái này so với bản thánh chỉ gốc mà tôi xem thì đã đơn giản hơn nhiều, ít ra thì tôi cũng thêm mấy cái dấu phẩy vào rồi.

Cũng may là đạo trước, dưới áp lực của Tề Thịnh, tôi đã ngụp lặn trong văn ngôn, cũng có thể hiểu đến bảy, tám phần thánh chỉ này.

Phần cuối cùng của thánh chỉ, Tề Thịnh chuyển giao ngôi vị hoàng đế cho trưởng hoàng tử Tề Hạo.

Nhà xí huynh đợi tôi xem xong thì lấy lại bản thánh chỉ, cười nhạt, nói: “Để an toàn, trước tiên cái này cứ cất ở chỗ Thái hậu. Nếu chuyện Giang Bắc không thành, hoàng hậu coi như mình chưa từng nhìn thấy, còn nếu chuyện Giang Bắc thành...”

Anh ta nói đến đây rồi dừng lại, im lặng nhìn tôi.

Tôi bật cười, nói: “Nếu như việc của ngươi thành công rồi, thì ta dùng thánh chỉ này để đưa trưởng hoàng tử lên ngôi, sau đó lệnh cho ngươi và Trương Phóng cùng hỗ trợ việc triều chính. Có điều, ngươi cũng phải chú ý, nếu để Bắc Mạc chiếm thể thượng phong, một khi bọn họ thừa thắng tiến vào thì muốn đuổi ra cũng không dễ dàng đâu”.

Nhà xí huynh gật đầu, trịnh trọng nói: “Thần cũng là con cháu của Thành Tổ, tất nhiên sẽ không để quân Bắc Mạc vượt qua Tĩnh Dương, cũng mong hoàng hậu giữ lời.”

Việc giữ lời, không thể trông cậy vào một câu nói mà còn phải xem hành động nữa. Tôi không nói gì, chỉ khẽ nhếch khóe miệng, sau đó đứng lên đi ra ngoài. Vừa đến cửa thì Nhà xí huynh gọi to ở đằng sau, khi tôi quay đầu nhìn anh ta thì không nói, chỉ im lặng nhìn tôi.

Tôi hỏi: “Còn chuyện gì nữa sao?”

Nhà xí huynh chỉ cười nhạt, khẽ lắc đầu.

Tôi thật sự, thật sự là không thể chịu được cái kiểu nghệ thuật như có như không này, cảm thấy ê hết cả một bên răng, vội vã quay người mang theo hai tiểu mã nữ mà Tổng thái hậu ban tặng đi về cung Hưng Thánh.

Trong hậu điện, Tả Ý vừa chỉ huy đám cung nữ tắm rửa cho Tề Uy và Tề Hạo xong, trông cô cũng chẳng khác gì trải qua một trận thủy chiến, nước trên tóc vẫn còn đang nhỏ giọt, nghe nói tôi về liền chạy ra nghênh đón, ân cần hỏi: “Nương nương, không có chuyện gì chứ ạ?”

Cô hỏi xong mới nhìn thấy hai tiểu mỹ nhân ở đằng sau tôi, khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc. Tôi giới thiệu sơ qua hai tiểu mỹ nhân với Tả Ý, là những người thân thích xa đến không thể xa hơn của Tổng thái hậu, bề ngoài là phái đến để chăm sóc Hoàng thượng và Hoàng hậu, nhưng ý sâu xa bên trong là mong tôi giúp đỡ bố trí công việc để làm sao có thể leo lên được long sàng của Tề Thịnh.

Tả Ý vừa nghe vừa bĩu môi, đợi khi mọi người ra hết mới nói với tôi: “Nô tì cứ nghĩ Thái Hậu mời nương nương qua là có chuyện gì, hóa ra lại là sắp đặt tay chân. Nương nương đừng có khách khí với họ, cứ để họ ở lại cung chăm sóc nương nương, xem họ có sống được đến khi hoàng thượng đi tuần sát phương bắc trở về không”.

Hai tiểu mỹ nữ kia đều mười lăm, mười sáu tuổi, vừa vặn là độ tuổi của những nụ hoa e ấp, khiến người ta nhìn vô cùng thích mắt, tôi quả thật có ý định giữ chúng bên mình, nhưng dù sao cũng là người do Thái hậu phái đến, vẫn phải nói với Tề Thịnh một tiếng mới được.

Tề Thịnh vừa nghe Thái hậu đem tặng hai người họ hàng xa thì mày kiếm lập tức nhú lại: “Cũng không biết Thái hậu lấy đâu ra lắm họ hàng thân thích thế, vẫn chưa hết cơ à?”.

Tôi nghiêm mặt không nói, nhưng trong lòng thì thầm kêu: Thế thì có gì là lạ đâu! Nếu đang ở thời hiện đại, vòng vèo một hồi thì đến con tinh tinh ở châu Phi cũng có họ hàng với anh luôn ấy chứ. Đây dù sao cũng là mỹ nhân, anh còn không vừa lòng cái nổi gì!

Tề Thịnh liếc tôi, hỏi: “Là hai mỹ nữ à?”.

Tôi thành thật trả lời: “Quả đúng là mỹ nhân, rất xinh đẹp yêu kiều”.

Tề Thịnh từ tốn gật đầu.

Tôi thăm dò: “Hoàng thượng lần này đi tuần sát có muốn mang họ theo để giải khuây không?”.

Tề Thịnh lắc đầu: “Ta đi đánh giặc, mang đàn bà con gái theo làm gì!”.

Tôi thầm thở phào, miệng lại nở nụ cười: “Cũng phải, mọi người đều nói trong quân doanh không được có đàn bà, nếu không sẽ bị xui xẻo. Vậy cứ để hai người này ở lại trong cung đã”.

Tề Thịnh hoài nghi nhìn tôi, lông mày hơi nhú lại, suy nghĩ một lát rồi nói: “Thôi được rồi, cứ để ta mang theo họ cho yên tâm”.

Lời của vua thảo nào ai dám bất tuân, tôi ngoan ngoan đáp lại một tiếng “vâng”, trong lòng thì lại rất khinh thường tính khí lúc nóng lúc lạnh của anh ta.

17. Chương 17: Bồng Bồng, Ta Rất Thích Nàng!

Ngày mùng Chín tháng Sáu, Tề Thịnh đem người đi tuần sát phương Bắc.

Tôi vừa giúp Tề Thịnh đội mũ giáp, vừa phổ biến kiến thức chống sét: “Khi hành quân dã ngoại, nếu gặp trời dông bão thì đừng có cưỡi ngựa cao to. Chàng đã cao, cái mũ sắt trên đỉnh đầu cũng dài hơn người khác nửa thước, thần sấm thích nhất là thu lượm những người như chàng đó...”.

Tề Thịnh đột nhiên nắm lấy tay tôi, nắm thật chặt, mãi lâu sau mới bình thản hỏi: “Nàng không thể nói mấy câu để nghe sao?”.

Muốn để nghe? Có chứ, tôi đây có rất nhiều ấy chứ, nhiều đến mức tôi không cần nghĩ cũng nói được một tràng: “Vậy chúc Hoàng thượng thuận buồm xuôi gió, mã đáo thành công, vừa xuất quân đã chiến thắng giòn giã, vạn sự như ý, của ăn của để đầy nhà...”.

“Đủ rồi!”, Tề Thịnh giận dữ ngắt lời, trừng mắt nhìn tôi.

Tôi không nói gì, chỉ đáp lại bằng sự im lặng.

Về bực tức trên khuôn mặt của Tề Thịnh dần dần tan biến, ánh mắt cũng trở nên an tĩnh, không lộ ra một tia cảm xúc nào. Cuối cùng, anh ta không nói gì thêm, chỉ nhìn sâu vào mắt tôi một lúc, dứt khoát quay người rồi sải bước rời đi.

Nhìn bóng Tề Thịnh xa dần, tôi cảm thấy sức lực toàn thân như bị rút hết, chân mềm nhũn, suýt nữa thì khụy xuống đất. Ông Phật tôn kính ấy cuối cùng cũng đi rồi!

Tôi không biết tâm trạng của mình lúc này là buồn hay vui, chỉ cảm thấy trống rỗng.

Lục Ly tiến Triệu vương xong liền tiến cung thăm tôi. Tôi miêu tả cho cô tâm trạng của mình, nhưng vừa nói vừa ra hiệu cả nửa ngày mà cô vẫn cứ mơ mơ hồ hồ, mãi một lúc lâu sau mới đột nhiên vỗ đùi đánh đét một cái: “Nương nương, thần thiếp rõ rồi, thần thiếp đã hiểu ý của người rồi”.

Tôi cảm thấy được an ủi, không ngờ rằng đến bản thân tôi còn không rõ, ấy vậy là Lục Ly lại hiểu được, cô quả là tri kỷ của tôi. Tôi vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, hỏi: “Người thật sự hiểu?”.

Lục Ly gật đầu, ngữ khí khẳng định: “Hiểu ạ. Nói thẳng ra là, người vất vả làm nòng dâu ba mươi năm, cuối cùng cũng được lên chức mẹ chồng rồi. Bây giờ Hoàng thượng không ở đây, trong cung toàn bộ đều nghe theo người, người muốn làm gì thì làm”.

Cái gì thế? Con dâu thì ta đến một đứa cũng chưa nhìn thấy, còn mẹ chồng trên đầu lại có hai người kia kìa.

Lục Ly thấy tôi không phản ứng gì, vừa mở miệng định đoán tiếp thì bị tôi chặn lại, hỏi: “Trước khi đi Triệu vương có dặn gì không?”.

Cô đáp: “Triệu vương bảo thần thiếp chuyển tới nương nương một câu là: Bất luận thế nào thì người mà nương nương có thể dựa dẫm chỉ có Hoàng thượng thôi”.

Tôi suy nghĩ kỹ câu nói của Triệu vương, cảm thấy trong đó ẩn chứa một hàm ý khác.

Lục Ly ở bên cạnh im lặng một lúc rồi đột nhiên khê hỏi tôi: “Nương nương, bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ đợi thôi sao?”.

Tôi hỏi lại: “Nếu không thì còn có thể làm gì? Bọn họ vừa rời kinh, ai biết được cuối cùng bên nào sẽ thắng. Chúng ta cũng nên để ỉnh một đường lui chứ”.

Cô nương à, bây giờ chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ được. Nhỡ Nhà xí huynh thất thủ, ta lại đã bộc lộ dã tâm thăng chức thì khi Tề Thịnh trở về không thể không tính sổ với ta được. Trước mắt cứ đợi xem thế nào đã, ta đã chịu đựng được mấy năm nay rồi, bây giờ chỉ còn một năm rưỡi nữa thôi mà.

Cuối tháng Sáu, một đoàn buôn hàng trăm người của Nam Hạ bị cướp và sát hại ở bên ngoài thành Tĩnh Dương. Tin này đã truyền về nội thành đúng lúc Hoàng đế Tề Thịnh tuần sát đến Tĩnh Dương, người nổi giận, lập tức lệnh cho hai nghìn quân Tĩnh Dương tiến vào Bắc Mạc, lấy cớ tìm kiếm và giải cứu những người thất lạc trong đoàn buôn, tiến hành trả đũa bằng cách chiếm đất của Bắc Mạc.

Quân Bắc Mạc vội vàng tập hợp binh mã để ngăn chặn, hai bên tranh chấp ác liệt cách phía bắc Tĩnh Dương bảy mươi dặm. Do binh lực chênh lệch, quân Nam Hạ tổn thất nghiêm trọng, chỉ có hơn ba trăm người thoát khỏi vòng vây của quân Bắc Mạc, quay về Tĩnh Dương.

Hành động ấy chẳng khác gì chọc thủng tổ ong vò vẽ, Tề Thịnh sau khi phản nộ quả mẫn hành động trợ tráo của Bắc Mạc liền lập tức tuyên bố sẽ thân chinh xuất trận tiến đánh Bắc Mạc. Cửa khẩu Tĩnh Dương vừa mở, bốn mươi vạn đại quân Nam hạ nhanh như chớp tấn công vào Bắc Mạc, mới vài ngày ngắn ngủi đã chiếm được liên mấy thành của Bắc Mạc.

Bắc Mạc lúc đó mới trọn tròn mắt lên. Tranh chấp quy mô nhỏ như thế này thỉnh thoảng vẫn xảy ra, tướng lĩnh hai nước cũng chỉ gọi là anh tát tôi một cái, tôi đâm anh một cú cho hả, chẳng ai xem đó là chuyện nghiêm trọng, lần này Nam Hạ làm sao thế? Tự nhiên lại đánh thốc tới như vậy?

Mà thôi, đừng nói nữa, mau tập trung binh mã chuẩn bị đánh đi!

Công báo về đến Thịnh Đô đã là tháng Bảy, tôi xem câu chữ danh thép trên “Bài hịch đánh giặc”, trong lòng không khỏi khâm phục trình độ vô liêm sỉ của Tề Thịnh.

Lục Ly rốt cuộc cũng chỉ là một cô gái, biết tin phía bắc, thực sự đánh nhau thì không khỏi lo lắng, hỏi tôi: “Nương nương, chúng ta phải làm thế nào? Có cần liên lạc với nhà không?”.

Tề Thịnh không mang theo thượng thư Bộ binh Trương Phóng, mà để ông ta ở lại Thịnh Đô với tôi. Nghĩ tích cực thì Tề Thịnh muốn tôi có người dùng được ở bên, nhưng nghĩ tiêu cực thì có lẽ đây chính là ý đồ của anh ta, cố ý dụ nhà họ Trương gây chuyện để nhân cơ hội thu tóm quyền lực.

Không thể mắc lừa, tuyệt đối không thể mắc lừa.

Lục Ly vẫn còn đang đợi câu trả lời, tôi nghĩ đi nghĩ lại, lắc đầu nói: “Trong nhà không cần chúng ta quan tâm, ngược lại nơi cần phải lo lắng chính là ở trong cung đây này. Ta phải đến chỗ Thái hoàng thái hậu một chuyến xem người có ý gì không”.

Thái hoàng thái hậu Lâm thị thường ngày giống như vị Bồ Tát chẳng quản sự đời, nhưng người đã có hơn mấy chục năm làm hoàng hậu, thái hậu, thời điểm Tiên đế băng hà người cũng thể hiện rõ sự nhanh nhạy, quyết đoán của mình. Nếu như chỉ coi người là một lão bà mất mớ tai diếc thì quả là ngu ngốc.

Thái hoàng thái hậu lúc gặp tôi rất vui mừng, kéo tôi lại, vỗ nhẹ vào cánh tay tôi, an ủi: “Hoàng hậu không cần phải bận tâm việc của Hoàng thượng, cứ yên tâm chăm sóc Hạo nhi để Hoàng thượng không phải lo lắng là tốt rồi”.

Người đã nói vậy thì tôi càng kiên quyết không thêm quan tâm gì nữa, hằng ngày ngoài việc dạy chữ cho Uy nhi ra, thời gian còn lại là để ý xem nhũ mẫu trông nom Tề Hạo như thế nào.

Thời tiết chuyển từ nắng nóng sang mát mẻ, tin tức từ phương bắc liên tiếp truyền về, hôm nay là quân tiên phong của Hạ Bình Tắc đánh phá được thị trấn quan trọng của Bắc Mạc, ngày mai báo hành dinh của Tề Thịnh đang di chuyển về phương bắc bao nhiêu dặm, tóm lại đều là những tin tức tốt lành.

Tôi ăn ngon ngủ yên, Lục Ly thì lại tỏ ra rất bồn chồn, lén lút hỏi tôi: “Nương nương, Sở vương định ra tay thật sao?”.

Tôi nghĩ một lúc rồi nhẹ nhàng gạt đầu.

Nhà xí huynh nếu như muốn thay đổi đại cục thì chỉ có thể nắm lấy cơ hội lần này mà thôi.

Vừa qua rằm tháng Tám chưa được mấy ngày, bánh trung thu trong cung còn chưa ăn hết, Dương Nghiêm bị Tề Thịnh lưu đầy đến Lĩnh Nam đột nhiên nhân lúc đêm tối đã đột nhập vào cung.

Tôi đang ngủ thì bị lay dậy, vừa mở mắt ra đã thấy ngay một bóng người đen sì đứng ở đầu giường. Câu đầu tiên mà người đó nói là: “Không tìm thấy cha thần đâu cả”.

Cũng may mà định lực của tôi tốt nên mới không hoảng sợ hét lên, chỉ ngẩn ra một lúc rồi đáp: “Chỗ ta không có... hay là, người đi tìm ở chỗ khác thử xem?”.

Dương Nghiêm nghiêng răng kèn kẹt, giận dữ đẩy tôi vào, chui lên giường tôi ngồi xếp bằng, khẽ nói: “Vừa đến Lĩnh Nam không được bao lâu thì cha thần đã bắt giam thần lại, khó khăn lắm mới thoát được thì phát hiện ra ông ấy và đại ca, nhị ca, tam ca của thần đều không thấy đâu. Hỏi người trong nhà thì chỉ nói là họ đã đi cùng nhau, nhưng không biết đi đâu”.

Tôi nghe mà choáng váng, bốn cha con cùng lúc bỏ đi, lẽ nào cùng nhau đi thăm họ hàng? Nhưng thế thì việc gì phải giam đày con trai út của mình lại?

Trong đầu chọt xẹt qua một ý nghĩ, tôi hỏi Dương Nghiêm: “Họ đi lúc nào?”.

Dương Nghiêm trả lời: “Nghe nói là đầu tháng Năm, đồ dùng tùy thân từ ngày trong quân ngũ trước đây cũng mang theo rồi. Thần bị giam giữ gần ba tháng, mấy ngày trước mới trốn ra được, đêm qua thần đến phủ Cửu ca hỏi thì được biết mấy người họ không tìm Cửu ca”.

Giọng nói của Dương Nghiêm đầy vẻ hoang mang, lo lắng, nói xong thì lặng lẽ nhìn tôi.

Mấy cha con Dương Dự đột nhiên biến mất, nếu là lén lút bỏ trốn thì tuyệt đối sẽ không mang theo đồ dùng trong quân đội để người khác chú ý, đã mang đi rồi thì chứng tỏ không sợ bị nhìn thấy.

Tôi cũng thấy hơi rối, suy nghĩ rất lâu mà không tìm ra đầu mối nào, đành phải nói: “Bọn họ đều là người lớn cả, sẽ không bị người khác lừa gạt đâu. Trước hết người cứ kiên nhẫn ở lại Thịnh Đô chờ vài ngày...”.

Dương Nghiêm tức giận cắt ngang lời tôi: “Người biết bọn họ đề phòng thần như vậy là nói lên điều gì không?”.

Tôi cũng nổi giận, cười nhạt: “Điều đó chứng tỏ họ không chỉ đề phòng người, mà còn đề phòng Cửu ca của người nữa, chứng tỏ người và Cửu ca đều bị lão hồ ly cha người vứt bỏ, chứng tỏ là họ đã sớm chạy về phía Tề Thịnh rồi...”.

Khuôn mặt Dương Nghiêm vừa sưng sốt vừa bực tức.

Tôi lạnh lùng nhìn anh ta, hỏi: “Thế thì sao? Đã đến nước này, người còn có thể làm gì?”.

Dương Nghiêm chờ người ra một lúc, vai dần dần rũ xuống, miệng lẩm bẩm: “Vậy thần nên làm thế nào? Không ngờ đến thần họ cũng lừa”.

Nhìn bộ dạng đau khổ của anh ta, tôi không nén được tiếng thở dài, thò chân ra đẩy đẩy anh ta: “Phủ Sở quận nhất định có người giám sát, người đừng đến đó nữa. Trước tiên hãy đến chỗ Lục Ly, ta sẽ sai người dò la xem thế nào, có thông tin gì sẽ báo ngay”.

Dương Nghiêm vẫn ngồi chờ ra thêm một lúc nữa rồi mới gật đầu, đứng dậy đi về.

Tôi cứ nằm mở mắt thao láo cho đến khi trời sáng, xâu chuỗi sự việc từ đầu đến cuối, cho dù là bản thân không muốn chấp nhận phỏng đoán đó đến mấy, thì tất cả đầu mối đều chỉ ra rằng bây giờ Dương Dự có thể đang ở Giang Bắc, thậm chí còn có thể đã ra trận.

Nhưng tại sao Tề Thịnh lại dám sử dụng Dương Dự – người có nửa huyết thống Bắc Mạc? Tại sao phía Nhà xí huynh không thấy truyền về một chút thông tin nào?

Đang suy nghĩ miên man như vậy thì nghe thấy tiếng Phúc nhi khê gọi: “Nương nương tỉnh rồi ạ? Người đã muốn dậy chưa?”.

Tôi nghĩ một lúc, vén màn lên khê gọi Phúc nhi lại, căn dặn: “Hôm nay người hãy bí mật ra khỏi cung, bảo Vương phi Sở quận mau vào cung một chuyến”.

Cô bé Phúc nhi đã được tôi đào tạo cẩn thận hơn hai năm, suy nghĩ linh hoạt, ăn nói thận trọng, tay chân nhanh nhẹn, điều quan trọng nhất là bất kể tôi sai lầm gì cô đều chỉ “vâng” một tiếng, chẳng bao giờ hỏi “tại sao”.

Nghe tôi nói muốn bí mật truyền tin đến Trương Trà Trà, cô vẫn chỉ dứt khoát đáp một tiếng “vâng”, sau đó điềm nhiên như không gọi cung nữ đang ở ngoài điện vào giúp tôi rửa mặt, chải đầu. Đợi đến khi tôi làm xong công tác vệ sinh thì đã chẳng thấy bóng dáng Phúc nhi đâu nữa.

Chưa đến buổi trưa thì Trương Trà Trà lấy cớ thăm đường tỳ để tiến cung.

Tôi không có sức mà kể chi tiết, chỉ bảo cô nhanh chóng đi tìm Trương phóng, hỏi xem Tề Thịnh xuất quân đánh Bắc Mạc lần này có gì bất thường không, chỉ huy các cánh quân có phải đều có danh tính rõ ràng không, có cái tên nào chưa nghe thấy bao giờ không.

Trương Trà Trà thấy tôi cho tìm cô gấp như thế để hỏi những chuyện này thì có vẻ hơi ngạc nhiên, vừa từ tốn uống trà vừa hỏi tôi: “Đại tỳ tỳ, chuyện này rất quan trọng sao?”.

Tôi lo đến lú cả lưỡi, chuyện này vô cùng quan trọng ấy chứ, liên quan tới việc người goá chồng hay ta goá chồng!

“Quan trọng, chuyện này cực kì quan trọng, muội nhất định không được để người khác biết”.

Trương Trà Trà vừa nghe đến đây lập tức đặt cốc trà xuống, quay người định đi.

Tôi vội vàng kéo cô lại, hỏi: “Muội đi đâu?”.

Trương Trà Trà quay đầu lại trả lời tôi: “Muội đi tìm đại bá ạ”.

Tôi bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nhét lại cốc trà vào tay cô: “Muội phải ghi nhớ, bất kể là việc gấp như thế nào thì bản thân mình cũng phải bình tĩnh, nếu không nhất định sẽ để lộ sơ hở. Muội vừa đến đã vội vàng ra về, sợ người khác không biết muội đến báo tin sao?”.

Trương Trà Trà chớp chớp đôi mắt to tròn, hỏi tôi: “Vậy phải làm thế nào ạ?”.

Tôi đáp: “Ăn trưa xong rồi hãy đi”.

Tôi sai Tả Ý bế Tề Hạo và Tề Uy vào, sau đó cùng hai đứa bé và Trương Trà Trà ăn cơm rồi mới để cô về.

Kết quả là chưa nhận được câu trả lời của Trương Phóng thì Giang Bắc đã gửi tin báo thắng trận trở về. Nguyên Bình Tây hầu Dương Dự dẫn mười vạn đại quân men theo tuyến Cát Thành – Mậu Thành – Lương Châu tiến vào thảo nguyên Tây Xuyên – Tây Hồ, bí mật thâm nhập Bắc Mạc, sau đó lại vượt qua hàng nghìn dặm trên sa mạc để tấn công sâu vào trung bộ Bắc Mạc, nhân lúc Bắc Mạc chưa chuẩn bị liên chiến luôn mấy thị trấn quan trọng, đã tiến đến cách Thượng Kinh, kinh đô Bắc Mạc, chưa đầy một trăm về phía nam.

Nghe nói tuyến đường hành quân của Dương Dự chính là là tuyến đường mà năm mươi năm trước Sát tướng Bắc Mạc, Thường Ngọc Thanh, đã đi qua. Chỉ có điều ngày trước ông ta từ bắc xuống nam, ngày nay Dương Dự lại từ nam lên bắc. Phương hướng mặc dù trái ngược nhưng hiệu quả thì chẳng khác nhau là mấy.

Công báo truyền về, toàn bộ triều đình choáng váng.

Tôi cũng ngỡ ngàng, ngồi chờ cả nửa ngày trên bậc thềm bên ngoài điện, sau đó mới gọi Phúc nhi truyền lời đến Dương Nghiêm.

Đêm ấy, Dương Nghiêm lần mò vào cung. Anh ta có vẻ gầy đi nhiều, dáng người nhìn lại càng cao, toàn bộ con người giống như sợi dây đàn kéo căng, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt, ánh mắt sáng quắc nhìn tôi, hỏi: “Hoàng hậu khẳng định cha thần thay Tề Thịnh đem quân đi đánh trận?”.

Trong điện không thắp nến, dựa vào ánh trăng bên ngoài cửa sổ, tôi nhìn đôi mắt sáng như bóng đèn của anh ta, cười: “Dù sao thì trên công báo cũng viết thế. Nghĩ lại thì, ban đầu cha ngươi dẹp loạn ở Vân Tây, là chủ soái toàn quân, người bên cạnh không ít, ông ta làm sao có thể thoát được tai mắt của Tề Thịnh để bí mật vượt hàng nghìn dặm về Thịnh Đô? Chủ soái vừa ra trận đã bỏ chạy, nếu không được Tề Thịnh ngầm ưng thuận thì sao có thể làm được! Bây giờ nghĩ lại thấy chúng ta lúc đó thật ngốc! Trong mắt Tề Thịnh thì ngươi, ta, cả Cửu ca trông có vẻ thông minh của ngươi nữa, đều chẳng khác gì mấy tên hề trong đoàn tạp kỹ”.

Một lúc lâu sau đôi môi mím chặt của Dương Nghiêm mới hơi thả lỏng, hỏi tôi: “Bây giờ phải làm thế nào?”.

Thực ra tôi đã sớm có chủ ý nhưng lại sợ anh ta không dễ dàng nghe theo, bèn giả bộ cúi đầu xuống nghĩ một lúc, rồi bất ngờ vươn tay ra, mạnh mẽ nắm lấy tay anh ta, gọi: “Dương Nghiêm!”.

Dương Nghiêm vui vẻ, vội lên tiếng: “Có cách rồi à?”.

Tôi nhìn anh ta với ánh mắt vô cùng chân thành, tha thiết nói: “Chúng ta... chạy trốn đi”.

Khoé miệng của Dương Nghiêm giật giật, một lúc lâu mới nhếch lên, cười gằn: “Giờ là lúc nào rồi mà người vẫn còn đùa được?”.

Tôi lắc đầu: “Không đùa đâu. Trước mắt Tề Thịnh vừa phải chỉ huy đánh trận vừa phải đề phòng Lão Cửu, chẳng còn tâm trạng mà để ý đến hai chúng ta đâu. Chúng ta nhân cơ hội này bỏ trốn! Đem theo Tề Uy và Tề Hạo, như vậy không những người có vợ mà đến cả con cái cũng có luôn, lợi thế còn gì...”.

Dương Nghiêm lùi lại đằng sau một bước, đưa ngón tay chỉ vào mình, giọng lạc hẳn đi, lắp bắp hỏi: “Người người... muốn lấy thần?”.

Tôi gật đầu: “Hai chúng ta đi chung đường, đương nhiên phải giả làm vợ chồng để tránh gây chú ý. Người yên tâm, ta có tiền, chỉ cần trốn đến một nơi an toàn thì sẽ không phải lo lắng gì về cái ăn cái mặc hằng

ngày đầu. Hơn nữa, ta còn là hiền thê, ngay cả một hậu cung lớn như thế này mà vẫn cai quản được, giúp người quản lý khoảng mười tì thiếp chỉ là chuyện nhỏ”.

Dương Nghiêm đột nhiên nổi giận, hất tay tôi ra, nói: “Bậy bạ! Người là hoàng hậu, chỉ cần Tề Thịnh không chết thì người làm sao mà có thể bỏ trốn được! Lại càng đừng nói người còn mang theo một hoàng tử và một công chúa! Nếu thần chỉ mang theo mình người bỏ trốn thì Tề Thịnh có lẽ chỉ giết một mình thần, nhưng nếu thần mang theo cả ba mẹ con người thì Hoàng thượng sẽ giết cả gia tộc nhà thần mất!”.

Nghe anh ta nói vậy, tôi lập tức cảm thấy nhẹ nhõm.

Tôi cứ sợ trong lúc nóng đầu anh ta sẽ đồng ý luôn, may mà anh ta chưa mất trí, vẫn biết chuyện mang theo hoàng hậu bỏ trốn là viễn vông.

Tôi giả vờ sững sốt trước lời quát tháo của anh ta, thần thờ nhìn anh ta một lát rồi cụp mắt xuống.

Quả nhiên mấy năm sống với Tề Thịnh không vô ích, kỹ thuật diễn xuất rất điêu luyện, một lúc sau Dương Nghiêm do dự đưa tay về phía tôi, đến giữa chừng thì lại rút về, một lúc sau mới khẽ nói: “Xin lỗi”.

“Người không cần xin lỗi ta”, tôi khẽ đáp, vẻ tươi cười trên khuôn mặt tắt dần.

Kiểu người chỉ qua lớp đào tạo diễn xuất cấp tốc trong mấy ngày như Dương Nghiêm đúng là không được. Anh ta nhìn thấy vẻ mặt tôi thì lại càng áy náy, cứ như thể không mang tôi đi cùng chính là bỏ vợ bỏ con không bằng, vô cùng thận trọng hỏi: “Không còn cách nào khác sao?”.

Tôi hít một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần, hỏi Dương Nghiêm: “Người có biết Lão cửu định lúc nào thì ra tay với Tề Thịnh không? Dùng thủ đoạn gì?”.

Dương Nghiêm lắc đầu: “Cửu ca không nói với thần”.

“Cha người cũng không biết sao?”

Dương Nghiêm do dự một lát: “Không biết, chỉ nói là đã sắp xếp cảm tử quân rồi thôi. Thần vốn muốn đích thân giết Hoàng thượng nhưng Cửu ca không đồng ý”.

“Vậy được rồi, bây giờ có hai cách. Cách một, người lập tức đến biên cương phía bắc ngăn không cho Cửu ca của người ra tay, sau đó hai người giả chết mà trốn đi, chạy xa bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu”.

Dương Nghiêm ngắt lời tôi, hỏi: “Thế còn người thì sao?”.

“Ta?”, tôi cười hỏi anh ta: “Ta cũng muốn bỏ trốn, nhưng người chẳng nói là ta chạy không được đó sao?”.

Dương Nghiêm nhìn tôi, hồi lâu sau mới hỏi: “Cách thứ hai là gì?”.

Tôi vui vẻ đáp: “Cách thứ hai là đợi. Nếu Cửu ca của người thắng thì chẳng có gì phải nói. Nếu thất bại thì chúng ta sẽ đợi Tề Thịnh trở về Thịnh Đô. Anh ta đại thắng trở về, lại tự cho là đã phá vỡ được âm mưu của chúng ta, nhất định sẽ vô cùng đắc ý, mười phần thì chắc đến tám, chín phần sẽ lại chỗ ta điều vô dương oai, đến lúc đó người giết anh ta là được”.

Dương Nghiêm kinh ngạc: “Giết Tề Thịnh ở chỗ người?”.

Tôi hỏi vặn lại: “Tại sao lại không? Tề Thịnh lúc nào cũng tính toán, làm việc gì cũng có kế hoạch rõ ràng, chẳng nhẽ chúng ta lại ngồi im ở đây chờ chết sao?”.

Dương Nghiêm cúi đầu suy nghĩ một lát, nói: “Vậy thì cứ làm theo cách thứ hai đi”.

Vòng cả trăm dặm đường, diễn một màn kịch lâu như thế, tất cả chỉ để nghe được câu này của anh ta, giờ đã nghe được rồi, tảng đá to tướng trong lòng tôi cũng xem như biến mất.

Ngày hôm sau, tôi vừa nói với Lục Ly, cô đã nhảy dựng lên, thất thanh: “Nương nương hồ đồ rồi! Nếu đã định làm thế thì phải để anh ta một mình đến Giang Bắc ra tay, như vậy mới có thể khiến thần không biết quỷ không hay. Còn nếu ra tay trong cung, lỡ việc không thành thì nương nương cũng chẳng còn đường sống”.

Sống trong cung mấy năm, tôi đã đạt được trình độ dù Thái Sơn có đổ sụp trước mắt thì mắt cũng không biến sắc. Lục Ly xúc động như vậy, nhưng tôi cũng chỉ lạnh lùng liếc cô, hỏi: “Người cũng có thể nghĩ đến những điều này, chẳng lẽ Tề Thịnh lại không nghĩ ra sao?”.

Lục Ly sững sờ một lát.

Chính vì mọi người đều cho rằng tốt nhất là giết Tề Thịnh ở Giang Bắc nên ta mới muốn làm ngược lại, đợi Tề Thịnh trở về cung rồi mới ra tay.

Tôi cúi đầu tiếp tục bóc lựu ăn, nhần nại khuyên cô: “Bình tĩnh đi, đã đến nước này thì tất cả những gì có thể làm được cũng chỉ là liều đến cùng mà thôi. Ta cá là Tề Thịnh chưa giết ta ngay khi vừa về đầu, lúc đó vừa vạy giúp chúng ta dễ ra tay hơn”.

Lục Ly đứng ngậy ra một lát rồi thần thờ ngồi xuống, một lúc sau mới hỏi: “Bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ đợi thôi sao?”.

Tôi gật đầu: “Người bí mật liên lạc với nhà, bảo họ nắm chặt lấy Thủ vệ quân ở kinh thành, đến lúc Tề Thịnh xảy ra chuyện thì việc ổn định được cục diện ở Thịnh Đô hay không hoàn toàn dựa vào họ”.

Lục Ly lại hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”.

“Sau đó? Cứ đợi đã”, tôi đáp.

Chuyện đã đến nước này cũng chỉ có thể tiếp tục: “lấy bất biến ứng vạn biến” mà thôi.

Lục Ly lo lắng thấp thỏm đi qua đi lại trong điện một hồi vẫn không nghĩ ra cách gì, thở dài một tiếng, sau đó lại khoác lên bộ mặt vui vẻ rạng rỡ như không có chuyện gì mà ra về.

Chiến trận ở phương bắc diễn ra ác liệt, trong triều cũng rất náo nhiệt, duy chỉ có hậu cung là vẫn im như tờ.

Tề Thịnh không ở đây, các phi tần muốn lấy lòng hoàng đế cũng chẳng được, hậu cung vì thế vô cùng yên ổn, mọi người xưng hô chị em em, lúc rảnh rồi lại sang cung của nhau tán chuyện, ít ra bề ngoài thì có vẻ thân thiết gần gũi hơn trước.

Tôi nghĩ, lỡ sau này mình rơi vào tay Tề Thịnh, nếu không chết thì kết cục cũng là cả đời cơm lạnh canh nguội ở chốn lãnh cung tăm tối, vì thế càng phải trân trọng khoảng thời gian tốt đẹp trước mắt. Hằng ngày ngoài việc ăn uống, vui chơi, ngắm mỹ nhân ra, thì thời gian còn lại đều dùng để trêu đùa với Tề Uy và Tề Hạo.

Cứ như vậy đến tháng Mười, hôm đó tôi đang đưa hai con đi dạo trong nhựt hoa viên thì cung nữ bên người Thái hoàng thái hậu đột nhiên đến tìm, nói Thái hoàng thái hậu mời tôi nhanh chóng qua chỗ người.

Thái hoàng thái hậu từ lâu đã không quản chuyện trong hậu cung, nếu có chuyện thì nhiều lắm là bảo cung nữ đến nói với tôi, nhưng hôm nay đột nhiên lại gọi tôi gấp như vậy, hẳn là có chuyện lớn rồi.

Tôi cũng lơ mơ đoán được đó là chuyện gì nên cố gắng lấy lại tinh thần, sai cung nữ bên cạnh đưa Tề Uy và Tề Hạo trở về cung Hưng Thánh trước rồi theo cung nữ kia đến chỗ Thái hoàng thái hậu.

Cung nữ đưa tôi tới ngoài điện của Thái hoàng thái hậu rồi khê nói: “Thái hoàng thái hậu mời một mình người vào”.

Tôi vô cùng kinh ngạc, khê ho một tiếng rồi mới bước vào.

Trong nội điện, Thái hoàng thái hậu đang chống gậy đứng bên cửa sổ, sống lưng hiem khi thấy thẳng như vậy, nghe thấy tiếng chân tôi bước tới mới chậm rãi quay người lại: “Hoàng hậu đến rồi đấy à?”.

Tuy giọng nói không to nhưng lộ rõ vẻ uy nghiêm khó tả, khác hẳn với thái độ hiền dịu, nhân từ trước đây.

Tôi rùng mình, vội kính cẩn đáp lại một tiếng, thận trọng hỏi người triệu tôi đến có việc gì.

Người chỉ vào án thư bên cạnh: “Đến từ phương bắc, Hoàng hậu tự mình xem đi”.

Tôi cầm mật tấu trên án thư lên xem kỹ, đọc xong nội dung thì hay rồi, mồ hôi sau lưng lập tức tuôn ra.

Mật tấu nói rất sơ lược, cuộc chinh phạt phương bắc ban đầu rất thuận lợi, tin chiến thắng của các cánh quân báo về liên tiếp, nhưng từ sau khi Bắc Mạc qua phút bất ngờ, bắt đầu phản ứng lại, nhanh chóng điều động binh lực toàn quốc để phản công thì chiến sự trở nên căng thẳng. Đúng lúc ấy Tề Thịnh đột nhiên bị ám sát, mặc dù vết thương không sâu nhưng vũ khí lại tẩm chất độc, độc tố rất mạnh, trong quân không có thuốc giải, hiện giờ Tề Thịnh đang nằm tại chỗ.

Nếu như hoàng đế chết ở tiền tuyến thì không những trong quân sẽ loạn mà ngay cả triều đình e cũng không yên.

May mà Tề Thịnh tuy trúng độc nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, lập tức giấu chuyện bị trúng độc. Một mặt ra lệnh cho đại quân dừng lại đóng quân ở một thị trấn nhỏ của Bắc Mạc để nghỉ ngơi, mặt khác phái người thân tộc mang vũ khí tẩm độc về Thịnh Đô, lệnh cho Thái y viện nghiên cứu điều chế thuốc giải.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Lão thái thái, run rẩy hỏi: “Thái y viện liệu có chế được thuốc giải không?”.

Lão thái thái vẻ mặt cương nghị nhưng giọng nói vẫn không giấu được đau buồn: “Đang nghiên cứu rồi, nhưng cho dù hôm nay có thể điều chế được thuốc giải thì nhanh nhất cũng phải mất hơn mười ngày mới tới được chỗ Hoàng thượng, không biết...”.

Người không nói tiếp được nữa, nhưng tôi đã hiểu, ý là thuốc giải độc cho dù đến được chỗ Tề Thịnh thì cũng chẳng biết anh ta còn mạng mà dùng nó không.

Cảm tử quân của Nhà xí huynh thực sự đã ra tay? Tề Thịnh sẽ chết sao?

Tôi cũng không biết cảm xúc trong lòng mình lúc này là căng thẳng hay kích động, là vui mừng hay chấn động nữa, rõ ràng là có hàng nghìn hàng vạn cảm xúc đang đồng loạt dâng lên nhưng trong lòng lại cảm thấy trống rỗng, chỉ còn biết đứng ngây người ra.

Lão thái thái nhìn về mặt tôi, mắt cũng đỏ hoe, khẽ nói: “Ngoan, con phải kiên trì mới được”.

Môi tôi run run, không sao nói nên lời. Lão thái thái, tôi bây giờ phải kiên trì cái gì, rõ ràng là cần phải vững vàng mới đúng!

Tề Thịnh bây giờ chỉ có hoàng tử duy nhất là Tề Hạo, mặc dù hiện tại vẫn chưa được một tuổi rưỡi, nhưng vẫn là người thừa kế ngai vàng một cách danh chính ngôn thuận, lại có sự hỗ trợ của Trương gia và Nhà xí huynh, nếu như không có gì thay đổi thì ngôi vị hoàng đế này sẽ truyền lại cho nó rồi.

Con trai một khi là Hoàng đế thì người làm mẹ như tôi cũng sẽ lên chức thái hậu. Hơn nữa, còn là vị thái hậu có quyền thế kinh người.

Lưỡi gươm treo lơ lửng trên đầu cuối cùng cũng đã biến mất, tương lai sẽ không còn phải nhìn sắc mặt Tề Thịnh mà sống nữa.

Đây rõ ràng là chuyện vui, tại sao trong lòng tôi lại thấy buồn phiền khó chịu? Hay là tôi nhập vai quá đà rồi?

Về mặt của Lão thái thái vô cùng đau buồn, người bước lên phía trước hai bước, vịn vào tôi, giọng bi thương: “Bồng Bồng, con nhất định không được gục ngã, chỗ Hoàng đế còn cần con”.

Tôi sững người, mơ hồ nhìn Lão thái thái. Chỗ Tề Thịnh còn cần tôi ư?

Lão thái thái chăm chú nhìn tôi: “Thịnh nhi nói muốn con đến chỗ nó”.

Tôi sững sốt, người ta khó khăn lắm mới ngoi lên được, vừa thoát ra khỏi vai diễn chưa được bao lâu. Mẹ kiếp, không phải chứ? Cho dù Hoàng đế muốn có người tuần tảo thì cũng phải là các phi tần chứ? Chưa nghe hoàng hậu cũng phải chôn cùng bao giờ.

“Bảo thần thiếp tới đó?”, tôi nghi ngờ hỏi lại.

Lão thái thái trịnh trọng gật đầu, mắt đỏ hoe, nước mắt chực tuôn rơi. Người rút từ trong ngực ra một bức thư đưa cho tôi: “Đây là thư Thịnh nhi gửi cho con”.

Mật tấu vừa nãy là thân tín của Tề Thịnh chấp bút, được coi là công văn nội bộ. Còn bức thư trên tay lúc này chắc là thư riêng rồi.

Cho dù là công văn hay thư riêng, nơi gửi đến đều là chỗ Thái hoàng thái hậu, qua đó có thể thấy Tề Thĩnh rất tin tưởng bà nội mình.

Trong thư chỉ viết có tám chữ: Ranh giới sống chết, chỉ mong gặp mặt.

Tôi đã có một thời gian sống ở cung Đại Minh, Tề Thĩnh chề chữ tôi viết khó đọc, còn từng nắm tay dạy tôi viết, nét chữ của anh ta tôi rất quen thuộc. Bút tích trên bức thư này mặc dù có vẻ hơi rối và thiếu sức sống, nhưng đúng là bút tích của Tề Thĩnh.

Tôi xem thư, bất giác sững sờ.

Lại nghe thấy tiếng nói của Lão thái thái: “Theo lễ nghi thì hoàng hậu không thể xuất cung vào lúc này, lại càng không được đến nơi đang xảy ra loạn lạc, nhưng đây là Thĩnh nhi...”, Lão thái thái dừng lại, hít một hơi sâu rồi mới tiếp tục nói: “Có lẽ đây là lần gặp mặt cuối cùng, nếu Hoàng thượng đã có tâm nguyện như vậy thì Hoàng hậu đi đi”.

Tôi sực tỉnh, ngược mắt nhìn Lão thái thái.

Chưa đợi tôi mở miệng, Lão thái thái đã tiếp tục nói: “Hoàng hậu yên tâm, ta sẽ lo cho Uy nhi và Hạo nhi. Chỉ cần bà lão này còn sống ngày nào thì Thĩnh Đô sẽ không có ai dám tạo phản đâu”.

Đến giây phút mấu chốt này, nước mắt tôi cuối cùng cũng rơi xuống.

Chết tiệt! Tôi không tin là mình lại có ý nghĩa với Tề Thĩnh đến như vậy, cứ làm như trước khi chết mà không gặp được tôi thì anh ta sẽ không nhắm được mắt ấy.

Có rất nhiều điểm đáng ngờ ở đây.

Thứ nhất, nếu Tề Thĩnh sớm đã biết âm mưu của Nhà xí huynh qua Dương Dự, vậy thì nhất định đã đề phòng rất nghiêm ngặt, tại sao bây giờ lại bị người ta hành thích?

Thứ hai, cứ xem như Nhà xí huynh may mắn thành công, nhưng Tề Thĩnh đâu đã chết ngay, sao còn không định tội Nhà xí huynh? Trên mặt tấu thậm chí còn không nhắc đến tên Nhà xí huynh một lần nào?

Trong chuyện này có quá nhiều chỗ không hợp lý.

Đầu tôi không ngừng suy nghĩ, bề ngoài thì giả vờ kiên cường, quệt nước mắt, gạt đầu không một chút do dự: “Thần thiếp đi, thần thiếp sẽ lập tức đến Bắc Mạc”.

Lão thái thái nhìn tôi, gạt đầu, vẻ mặt có vẻ nhẹ nhõm hơn.

Vừa về đến cung Hưng Thánh thì tin tức từ chỗ Tổng thái hậu cũng truyền đến, Tề Thĩnh đúng là đã bị hành thích, đang trúng độc.

Tận lúc này tôi mới thật sự tin Tề Thĩnh bị hành thích. Tiếp đó, tôi bắt đầu suy nghĩ tại sao Thái hoàng thái hậu và Tề Thĩnh lại muốn tôi đến Giang Bắc.

Suy nghĩ theo chiều hướng tích cực thì là Tề Thĩnh muốn gặp tôi để bàn một số chuyện. Nhưng vượt qua một đoạn đường xa xôi hàng nghìn dặm chỉ để nói vài câu, chuyện này quá sến, cũng không phù hợp với tính cách của Tề Thĩnh.

Suy nghĩ theo chiều hướng tiêu cực thì là họ sợ sau này vua còn nhỏ, mẫu hậu nhiếp chính sẽ dễ ngoại thích lộng quyền, muốn nhân cơ hội này trừ khử Hoàng hậu là tôi.

Càng nghĩ càng thấy “giết mẹ giữ con” mới là mục đích thực sự của họ.

Vì điều này mà Tề Thĩnh còn giả vờ viết ra tám chữ lừa tình đó, rõ ràng là muốn làm xáo trộn tâm trí tôi. Nếu tôi không nhận ra dã tâm đằng sau đó thì chẳng biết hai bà cháu nhà này còn muốn gài bẫy tôi như thế nào nữa!

Vậy, rốt cuộc là nên đi hay không đây?

Đi, rất có khả năng là tìm đường chết. Nhưng nếu cứ quyết tâm nhất quyết không đi thì đồng nghĩa với việc tự vạch mặt mình. Chưa nói đến việc lỡ Tề Thĩnh không chết thì tôi đương nhiên chẳng còn đường lui,

mà hiện tại, phía Thái hoàng thái hậu tôi cũng không dám chắc có thể chống đỡ được, e rằng tôi nhất định phải đi gặp Tề Thịnh rồi.

Lão thái thái này đúng là sắp thành tinh rồi.

Tôi nằm trên giường suy nghĩ cả buổi tối, ngày hôm sau thức dậy, thấy người trong gương vô cùng tiêu tụy, nét mặt ủ rũ còn hơn cả hoa cúc vàng.

Tả Ý thấy thế thì vô cùng kinh ngạc hoảng sợ hỏi: “Nương nương, người làm sao vậy?”.

Tôi chẳng có tâm trí đâu mà giải thích với cô, chỉ bảo cô đến chỗ Thái hoàng thái hậu hỏi xem thuốc giải đã điều chế ra chưa.

Tả Ý vừa rời khỏi, tôi liền bảo Phúc nhi đến phủ Triệu vương truyền tin cho Lục Ly.

Hai ngày sau, Hoàng hậu đột nhiên bị cảm cúm nằm liệt giường. Sau khi chẩn đoán thái y thông báo bệnh của Hoàng hậu không có gì nghiêm trọng nhưng cần phải tĩnh dưỡng, Hoàng đế vắng mặt, Hoàng hậu lại đột nhiên ngã bệnh, trong cung không khỏi hoang mang lo sợ.

Thời điểm quan trọng, vẫn là đồng chí lão làng đứng lên.

Thái hoàng thái hậu không những tiếp quản toàn bộ sự vụ trong cung mà còn đưa hoàng tử Tề Hạo và công chúa Tề Uy sang chỗ mình để dạy dỗ. Có Lão Phật gia tôn kính cai quản, trong cung lập tức ổn định lại. Hoàng hậu nghe lời thái y, ngoan ngoãn nằm trên giường tĩnh dưỡng, cung Hưng Thánh cũng vì thế mà đóng cửa không tiếp khách.

Cùng lúc đó, Trương Bồng Bồng tôi đã cải nam trang, đem theo Tả Ý cùng hơn hai mươi cao thủ, giữa đêm tối rời Thịnh Đô tiến về phương bắc.

Một đường vung roi thúc ngựa, tốc độ rất nhanh, vài ngày sau đã đến sông Uyển Giang. Ở đó có thuyền chờ sẵn, đội đoàn chúng tôi xuống là lập tức giương buồm tiến thẳng đến bến Giang Bắc.

Qua được sông Uyển Giang, chúng tôi tiếp tục ngày đêm không nghỉ, men theo tuyến đường Thái Hưng, Dự Châu, Tiểu Trại tiến về phương bắc, dự tính sẽ qua cửa khẩu Tịnh Dương đến thẳng chỗ đóng quân của Tề Thịnh ở thành Bình Ninh của Bắc Mạc.

Khi đi qua cửa khẩu Tịnh Dương đã là ngày Mười bảy tháng Mười, tính từ ngày rời khỏi Thịnh Đô, tôi đã ở trên lưng ngựa tám ngày, đừng nói hai bên đùi bị cọ sát đến chảy máu mà ngay cả tính mạng e cũng đã mất một nửa.

Buổi trưa, sau khi ngồi nghỉ trong rừng, tôi không cách nào leo nổi lên mình ngựa. Tả Ý đứng bên cạnh dùng cả thân người đỡ tôi lên, méo máo nói: “Nương nương, người hãy nghỉ thêm chút nữa đi”.

Tôi đẩy cô ra, bám vào yên ngựa tiếp tục leo lên, sau khi té ngã một lần nữa thì nghe thấy tiếng đội trưởng đội thân vệ hộ tống nói: “Xin thất lễ, nương nương”, sau đó luồn tay xuống nách tôi, nhẹ nhàng đặt tôi lên ngựa.

Nắm chặt lấy dây cương, tôi ngồi thẳng lên, quay đầu lại nói: “Làm phiền người giúp luôn thị nữ của ta nữa”.

Anh ta không đáp, chỉ lẳng lặng giúp Tả Ý lên ngựa.

Đoàn người lại tiếp tục quất ngựa tiến về phía trước, đi khoảng một trăm dặm nữa mới đến được một trấn nhỏ. Mấy ngày vừa rồi, dù đi qua thành phố và thị trấn thì chúng tôi cũng không ở trọ, nhưng lần này đội trưởng đội thân vệ lại thúc ngựa đến bên cạnh tôi, tôn kính nói khẽ: “Nương nương, chúng ta dừng lại nghỉ ở đây một đêm rồi hẵng đi tiếp. Mọi người đều đã rất mệt mỏi, hơn nữa sau khi qua cửa khẩu thì không tiện đổi ngựa, cũng phải cho lũ ngựa nghỉ ngơi nữa”.

Tôi đưa mắt lướt một vòng thì phát hiện “mọi người” mà anh ta nói chỉ bao gồm hai người: tôi và Tả Ý. Tôi hơi do dự một chút nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Đêm hôm đó, chúng tôi nghỉ lại khách điểm duy nhất trong thị trấn. Đến nửa đêm thì có một người mặc đồ đen lén vào phòng tôi, đánh ngất Tả Ý vừa ngồi dậy định lấy thân ngăn cản, sau đó dùng chân quần tôi lại và chạy trốn qua cửa sổ.

Thân vệ gác đêm rất nhanh đã phát hiện ra, huyết sáo một tiếng, lập tức cả đội thân vệ thức giấc. Hắc y nhân cũng không dây dưa với họ, vung kiếm gạt một thân vệ chặn đường, tiếp tục ôm tôi nhảy qua cửa ra ngoài rồi trèo lên lưng con tuấn mã chuẩn bị sẵn, hiên ngang phóng đi.

Đội thân vệ tách ra, người thì đi lấy ngựa ở sau nhà trọ, người thì lao nhanh đến, trực tiếp dùng khinh công đuổi theo.

Tôi thò đầu ra khỏi ngực của hắc y nhân, vừa vùng vẫy vừa hướng về phía sau kêu gào: “Cứu ta với, cứu ta với!”.

Hắc y nhân không bình tĩnh được nữa, kéo chiếc khăn bịt mặt màu đen ra: “Là thần, Dương Nghiêm đây”.

Tôi tức giận, trừng mắt lên: “Phí lời, không phải ngươi thì ta dám kêu chắc!”.

Nói xong lại tiếp tục ra sức đóng vai con gái nhà lành bị người xấu bắt cóc.

Dương Nghiêm dùng một tay ôm chặt lấy tôi, khẽ nói: “Vậy người cẩn thận một chút, đừng có cào vào mặt thần”.

Tôi cứng người lại, tránh khuôn mặt anh ta, chỉ ra vẻ đánh vào ngực và vai anh ta.

Một đôi chân cuối cùng vẫn không thắng được hai đôi chân, chẳng mấy chốc đám người đuổi theo phía sau dần dần khuất dạng. Tôi lập tức nắm chặt lấy cơ hội để lười biếng, đã chẳng nhìn thấy ai đuổi theo nữa thì cần gì phải vùng vẫy, chỉ thỉnh thoảng kêu lên mấy tiếng là được.

Dương Nghiêm cuối cùng cũng không nhẫn nại được, giơ kiếm lên thương lượng: “Nào, chúng ta phối hợp với nhau chút đi. Người giả vờ hét lên một tiếng để thần có cơ đánh ngất người, đỡ phải mất công kêu nữa làm gì”.

Tôi cân nhắc chốc lát rồi thét lên một tiếng, ngay trước khi Dương Nghiêm ra tay lại đột nhiên im bặt.

Dương Nghiêm nhìn tôi: “Xem như người thức thời”.

Dựa vào ánh trăng, tôi thò đầu nhìn ra đằng sau, hỏi: “Bọn họ liệu có đuổi kịp chúng ta không?”.

Dương Nghiêm cười khà khà, đắc ý nói: “Không đâu, thần đã hạ thuốc cho đám ngựa trước rồi”.

Lúc này tôi mới yên tâm, rúc vào tấm chăn quần trên người, tìm một vị trí thoải mái dựa vào người anh ta, dặn dò: “Ta chớp mắt một lúc, khi nào đến được chỗ an toàn thì gọi ta”.

Nói xong liền lẩn ra ngủ như chết.

Khi tỉnh lại thì thấy mình ở bên một khe suối, trời đã sáng hẳn, tôi đưa mắt nhìn cây cối rậm rạp, to lớn xung quanh, có vẻ đang ở sâu trong rừng.

Dương Nghiêm đang ngồi bên đồng lửa hơi nóng lương khô, thấy tôi tỉnh dậy liền đến gần, cảm khái: “Người thật tàn nhẫn với bản thân mình, cứ nhất định phải qua khỏi cửa khẩu Tĩnh Dương mới cho thần ra tay. Nếu cứ theo ý thần mà ra tay ngay khi qua sông Uyển Giang thì người đã đỡ phải chịu tội mấy ngày”.

Tôi chẳng để ý đến lời nói của anh ta, chống người đứng dậy đến bên khe suối rửa mặt.

Dương Nghiêm lại đi theo sau, ngồi xổm bên cạnh mà tiếp tục ca cẩm: “Thần nghĩ mãi vẫn không hiểu, Cửu ca cũng đã truyền tin về nói Tề Thịnh bị trúng độc, thế sao người còn nghe lời bà già Lâm thị kia mà đến Bắc Mạc làm gì? Ở lại Thịnh Đô chờ làm thái hậu có tốt hơn không! Người đi như vậy chẳng phải đã dọn chỗ cho Thái hoàng thái hậu sao? Lỡ bà ta nảy ra ý định gì thì người làm sao mà ứng phó kịp”.

Tôi không đồng ý với suy nghĩ đó, Thịnh Đô đã bị Trương Phóng khống chế, Thái hoàng thái hậu có làm gì cũng chẳng thể thay đổi được thế cục, chính chỗ Tề Thịnh mới là quan trọng nhất.

Tôi dùng tay áo lau qua mặt rồi rút từ trong túi ra một cái lọ sứ nhỏ, hỏi anh ta: “Biết đây là cái gì không?”.

Dương Nghiêm cầm lấy quan sát kỹ, còn mở nắp ra ngửi, hỏi: “Thuốc giải?”.

Tôi gật đầu: “Nếu ta không đích thân đi một chuyến, lỡ có người mang lọ thuốc này đến cho Tề Thịnh thì làm thế nào?”.

Nói xong, tôi lấy lại cái lọ sứ trong tay anh ta, dốc miệng đổ xuống đất.

“Ý!?” , Dương Nghiêm vội dùng tay chặn lấy miệng lọ, hết sức kinh ngạc nhìn tôi, hỏi: “Người đã nghĩ kỹ chưa?”.

Nghĩ kỹ chưa?

Tôi nghiêm túc suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn kiên quyết đổ hơn nửa chỗ thuốc giải xuống dòng nước. Những viên thuốc đen nhánh bị nước cuốn đi thật xa, nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Đến giờ phút này thì quan hệ giữa tôi Tề Thịnh đã trở thành anh sống thì tôi chết, chẳng còn tình cảm hay yêu thương gì nữa, dù sao mấy thứ đó cũng đâu thể ăn thay cơm!

Dương Nghiêm im lặng hồi lâu, sau đó mới nói bằng giọng yếu ớt: “Trương Bồng Bồng, người thật độc ác”.

Tâm trạng của tôi bỗng trở nên rất tệ, thần thờ nhìn dòng nước, đáp lại, “Đa tạ, quá khen rồi”.

Dương Nghiêm ghen hòng, mở to mắt nhìn tôi.

Tôi cảm thấy lúc này thực sự không nên đa sầu đa cảm, liền đưa tay đỡ lưng, lê đôi chân bị thương trở về bên đồng lửa, cầm lương khô lên ăn.

Dương Nghiêm thở dài, hỏi tôi: “Tiếp sau đây nên làm gì?”.

Tôi lắc đầu: “Trước tiên người mang ta đi trốn vài ngày, đợi phản ứng của đại quân trên Bắc Mạc đã. Nếu đại quân lừng lẽ rút dần về Nam Hạ thì có thể khẳng định Tề Thịnh đã không qua được rồi. Lúc đó chúng ta sẽ liên hệ ngay với người của Trương gia để họ hộ tống ta vào trong quân. Ta sẽ đưa hài cốt Tề Thịnh về Thịnh Đô, đến lúc đó dù là Thái hoàng thái hậu cũng chẳng có cách nào mà gây khó dễ cho ta nữa. Còn nếu như trong quân không có động tĩnh gì hoặc lại tiếp tục đánh lên phương bắc...”.

“Vậy thì làm thế nào?” , Dương Nghiêm hỏi.

Tôi cười: “Điều đó chứng tỏ Tề Thịnh chưa chết, hai chúng ta phải bỏ chạy thôi”.

Lúc này thì Dương Nghiêm chính thức ngậy ra, một lúc lâu sau mới đứng dậy, nói: “Sao người không nói sớm!?”.

Miệng còn ngậm nửa miếng bánh, tôi nghiêng đầu hỏi anh ta: “Có vấn đề gì à?”.

Sắc mặt Dương Nghiêm đột nhiên trở nên thiếu tự nhiên, đưa tay gỡ đầu, có phần ngượng ngùng nói: “Sớm biết vậy thì thần đã mang thêm ít bạc rồi. Bỏ trốn cũng cần tiền mà, nếu không làm sao có thể trốn xa được!”.

Nghe anh ta nói vậy, miếng bánh trong họng tôi đột nhiên mắc trong họng, thiếu mỗi nước ghen chết để đi gặp Diêm Vương nữa thôi.

Dương Nghiêm vội vàng vỗ lưng cho tôi, liên tục hỏi: “Có cần nước không? Có cần nước không? Ở đây không có trà, dùng nước sông có được không?”.

Tôi ho sặc sụa, nước mắt nước mũi đầy mặt, gạt tay anh ta ra rồi ngẩng đầu nhìn lên, oán hận nói: “Làm gì mà ghi hận lâu thế? Người từ trước đến giờ đều là là nữ giả nam đúng không?”.

Dương Nghiêm ngồi xổm đối diện với tôi, nhìn tôi một lát, cuối cùng không nén được mà bật cười to.

Tiếng cười thoải mái lan đi thật xa, thậm chí còn khiến chim chóc gần đỉnh núi cũng giật mình hoảng hốt. Tôi sợ hãi nhào tới bịt miệng anh ta lại, mắng khê: “Người muốn chết à? Bị người khác phát hiện ra thì hay rồi!”.

Dương Nghiêm hạ thấp giọng cười mãi một lúc lâu rồi mới dừng lại, đẩy tay tôi ra: “Không sao, thần đã cắt đuôi truy binh xa lắm rồi, không ai có thể bắt được chúng ta đâu”.

Anh ta nói với vẻ vô cùng tự tin, còn tôi thì thấy bán tín bán nghi. Con người Dương Nghiêm trước giờ đều không đáng tin chút nào.

Sáng tinh mơ hôm sau, trời đột nhiên đổ tuyết. Dương Nghiêm vui vẻ nói: “Trận tuyết này thật tốt, vừa vặn có thể xoa sạch dấu vết của chúng ta. Người của Tề Thịnh mà tìm ra chúng ta thì đúng là thần rồi!”.

Lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm, bèn hỏi Dương Nghiêm có thể tìm được một gia đình thợ săn nào sống ở gần đây để xin một bát canh nóng uống không.

Dương Nghiêm vỗ ngực nói không vấn đề gì, kết quả là dẫn tôi đi lòng vòng trong núi mất mấy ngày mà vẫn chẳng tìm được một bóng người nào cả.

Tôi vô cùng bất đắc dĩ, đành phải từ bỏ hy vọng xa vời là được uống bát canh nóng, bảo Dương Nghiêm đưa tôi ra khỏi núi. Đã cắt đuôi được đám truy binh thì phải nhanh chóng đến Tịnh Dương, thế mới dễ dàng nghe ngóng tin tức của đại quân đang ở phương bắc.

Dương Nghiêm gật đầu, lại khoác lên mình dáng vẻ nghiêm túc dẫn tôi đi hai ngày trong núi, chẳng những không tìm được đường ra mà còn lạc luôn.

Tôi tức giận hỏi: “Không phải là người nói người từ nhỏ lớn lên trong núi sao? Nhắm mắt cũng không đi sai đường cơ mà? Hả?”.

Dương Nghiêm lúng túng, cười khan: “Thần chỉ nói tới núi ở bên ngoài thành Thái Hưng thôi mà!”.

Thái Hưng cách nơi đây cũng phải vài nghìn dặm chứ chả ít! Núi này và núi ở đó giống nhau được à?

Tôi bực đến nỗi phổi cũng đau, sau khi ra sức đá mấy cái vào chân anh ta thì ngồi trên đất thở hổn hển.

Dương Nghiêm phủ tuyết trên người, an ủi tôi: “Lạc đường cũng có cái hay. Chúng ta còn chẳng biết mình đang ở đâu truy binh lại càng không thể biết được”.

Việc đã đến nước này tôi cũng chỉ có thể đối mình đối người mà an ủi bản thân mà thôi. Có điều sự thực đã nhanh chóng chứng minh, Dương Nghiêm không những là người không đáng tin, mà đến cả lời nói cũng chỉ có thể nghe cho vui tai thôi.

Hoàng hôn ngay sau ngày anh ta nói câu này thì lính của Tề Thịnh đã đuổi đến nơi.

Lúc đó tôi đang ngồi dưới gốc cây đếm số lượng bánh thịt trong túi, Dương Nghiêm đang đứng trên ngọn cây nhìn ra xa bỗng nhảy xuống, nét mặt căng thẳng ngồi trước mặt tôi nói khe: “Bây giờ thần có ba điều muốn nói với người”.

Thấy thái độ của anh ta nghiêm trọng như thế, tôi không nhìn mấy cái bánh nữa mà dời ánh mắt chăm chú lên mặt anh ta.

“Thứ nhất truy binh đã đuổi đến rồi.”

Tôi giật mình, cái bánh cầm trong tay rơi xuống đất.

“Thứ hai, người dẫn đầu hình như là Tề Thịnh.”

“Bộp” một tiếng, bộp hành lý trên tay kia cũng rơi xuống tuyết.

Dương Nghiêm cúi đầu nhìn xuống, nói với vẻ rất khó khăn: “Thứ ba, thần định sẽ chạy trốn một mình”.

Nghe vậy tôi nhảy dựng lên, lao vào bóp cổ anh ta, chửi: “Dương Nghiêm! Người là đồ chết tiệt!”.

Dương Nghiêm không hề kháng cự, chỉ hạ giọng nói nhanh: “Tề Thịnh lần này đem theo toàn cao thủ, nếu thần mang theo người chắc chắn chạy không thoát. Hơn nữa, nếu Tề Thịnh vô sự thì Cửu ca nhất định đã có chuyện, thần phải đi cứu Cửu ca. Người hãy bỏ tay ra đi, họ đã đến chân núi rồi, chẳng mấy chốc sẽ lên tới đây thôi”.

Tính mạng ông đây so với tính mạng Cửu ca nhà người nhỏ nhất không đáng kể thế cơ à! Tôi càng phần nộ hơn. Người đã bắt nạt thì đừng trách ta bất nghĩa, chết thì tất cả cùng chết! Tôi nghiêng rương, nhảy lên điên cuồng xé áo Dương Nghiêm. Ta không tin Tề Thịnh biết chuyện người cầm sừng anh ta mà còn có thể tha thứ cho cả nhà người!

Dương Nghiêm ngậy ra một lát mới giặt mình phản ứng lại, vội ghì tay tôi, bực tức nói: “Người làm gì thế?”.

Tôi cười lạnh, cúi đầu cắn mạnh vào cổ anh ta.

Người anh ta cứng lại nhưng không đẩy tôi ra.

“Thần đã cố gắng hết sức rồi”, anh ta hít sâu một hơi, nói tiếp: “Bọn họ đã sắp đuổi đến nơi, thần đã đi vòng vèo bốn ngày đường mà vẫn không bắt được, giờ họ đã bao vây chúng ta rồi, thần thực sự không có cách nào cả”.

Tôi từ từ nhả ra, đứng dậy nhìn anh ta.

Yết hầu anh ta chuyển động, nói một cách khó khăn: “Thần thực sự muốn mang người bỏ trốn nhưng thần không làm được. Tề Thịnh đã đích thân đi tìm người, chứng tỏ anh ta rất coi trọng người, chỉ cần người một mực nói là bị thần ép buộc thì dù Tề Thịnh có bắt người về cũng không làm hại đến tính mạng của người đâu. Cứu ca lúc này chẳng biết sống chết thế nào, thần phải đi tìm huynh ấy”.

Dương Nghiêm giơ cao cánh tay, tôi chỉ cảm thấy gáy đau dữ dội, trước mắt tối sầm lại rồi không còn biết gì nữa.

Khi tỉnh lại tôi thấy mình đang nằm trên một cái giường hành quân thấp nhỏ trong lều, cách đó không xa, mấy ngọn nến thấp phóng to bóng Tề Thịnh lên tấm vải bạt, có phần hơi mờ ảo.

Tôi nhìn về phía anh ta, cân nhắc xem tính mạng và tự tôn cái nào quan trọng hơn, sau đó bật cười, phát hiện ra rằng, chuyện này đối với tôi không thể xem là một vấn đề, bởi vì sự lựa chọn của tôi mỗi lần đều là tính mạng.

Tề Thịnh nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu lên điềm tĩnh nhìn tôi.

Tôi cũng lặng lẽ nhìn trả lại, mặc dù vẻ mặt vẫn bình thản như thường, nhưng ruột gan bên trong thì rối rắm sắp kết thành một bó hoa mẩu đơn luôn rồi.

Rốt cuộc tôi nên bỏ nhào vào ngực Tề Thịnh khóc lóc một trận, cảm ơn ông trời vì đã để anh ta sống, hay là đau khổ cắn phần chỉ vào anh ta mà chửi mắng một trận, rõ ràng anh không sao, vậy mà còn bảo ta vượt nhìn dặm xa xôi tới Bắc Mạc, anh chơi ta sao?

Hay là cứ thẳng thắn đóng vai lưu manh. Đúng vậy, ông đây đúng là muốn lật đổ anh, tự mình lên ngôi thái hậu. Anh thích làm gì thì làm, dù sao ông cũng chẳng sợ gì nữa rồi.

Hai chúng tôi cứ nhìn nhau như vậy hồi lâu, cuối cùng Tề Thịnh thở dài một tiếng rồi hỏi trước: “Tại sao hai chúng ta lại đến nước này?”.

Vừa nghe xong câu này, tôi lập tức hiểu ngay, Tề Thịnh đã biết mọi chuyện rồi.

Nếu đã vậy, việc tôi cố tình đóng kịch, ngoài tự biến mình trở thành một thằng hề ra thì chẳng còn tác dụng gì.

Tề Thịnh tiếp tục nói: “Ta đã nói với bản thân mình, chỉ cần nàng vì ta mà đến đây thì ta sẽ bỏ qua hết những chuyện nàng đã làm trước đó...”.

Tôi thực sự không thể nghe tiếp được nữa, ngồi bật dậy, lấy cái gối đập vào Tề Thịnh, chửi: “Tề Thịnh, anh còn mặt mũi để nói những lời này cơ à! Lại còn bỏ qua hết những chuyện ta đã làm! Ta thêm vào! Chẳng qua là anh thế nào thì tôi thế ấy mà thôi! Rõ ràng ngay từ đầu anh đã biết những tính toán của ta rồi, anh ngủ với ta, bảo ta sinh hạ Tề Hạo, bảo ta đến cung Đại Minh học chính sự, đó chẳng phải là để nuôi dưỡng dã tâm của ta sao? Con đường đó đều là do anh đã định sẵn, anh dùng quyền thế từng bước ép ta đi đến kết cục ngày hôm nay, anh còn giả vờ si tình làm gì?”.

Tề Thịnh điềm tĩnh nhìn tôi, một lúc lâu sau mới chua chát nói: “Mỗi lần ta đều cho nàng cơ hội lựa chọn, nhưng từ trước tới giờ nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc tin tưởng ta”.

Tôi tức giận đến bật cười: “Anh đã làm gì để ta có thể tin tưởng? Lúc nào anh cũng tính toán, cũng đề phòng ta, tại sao ta phải toàn tâm toàn ý với anh cơ chứ?”.

“Trương Bồng Bồng, nàng hãy sờ tay lên ngực mà tự hỏi xem, có đúng là ta đối với nàng chỉ có tính toán và đề phòng hay không?!” , vẻ mặt Tề Thịnh vô cùng giận dữ, giọng nói hơi run lên, con ngươi đen nhánh sâu thẳm dưới ánh nền thoáng hiện lên những vằn đỏ.

Trái tim tôi như có góc nào đó sụp xuống, nổi chua chát trào lên mạnh mẽ.

Tề Thịnh ngồi thẳng người, mở to mắt nhìn tôi, hỏi dồn: “Trương Bồng Bồng, nàng nói cho ta biết, cuối cùng thì nàng có trái tim không?”.

Sự chua chát trong lòng dần dần dâng trào khiến mắt nhòa đi, tôi quay đầu, mím chặt môi nhất định không nói.

Tề Thịnh đứng phắt dậy tiến lên mấy bước đến trước giường xoay người tôi lại, nắm lấy tay và ấn vào ngực tôi rồi lên giọng hỏi: “Nàng nói cho ta biết, rốt cuộc cái gì đang đập ở đây? Nàng làm sao lại có thể giẫy trước còn cùng ta quỳ trước Phật cầu tự, giây sau đã lại cùng người khác bàn bạc tìm cách giết ta? Ta tự lừa dối bản thân mình, tự nói với mình rằng trước đây đã nợ nàng, là ta khiến trái tim nàng đóng băng, ta phải từ từ làm ấm lại trái tim đó... Thậm chí ta còn dùng cả con cái để níu kéo nàng, nhưng nàng thì sao? Trương Bồng Bồng, nàng đã làm gì?”.

Tôi nhìn chăm chú vào Tề Thịnh, chậm rãi đáp: “Thiếp chỉ làm những việc giúp mình có thể sống bình an mà thôi, thay vì oán trách thiếp vì sao không tin chàng, sao chàng không thử nghĩ xem tại sao thiếp lại luôn như vậy”.

Rất lâu sau đó Tề Thịnh mới buông tay, cười mệt mỏi rồi quay người bước ra khỏi lều.

Tôi thần thờ ngồi trên giường, đột nhiên cảm thấy rất lạnh, cảm giác lạnh lẽo bắt nguồn từ đáy lòng rồi dần dần lan ra khắp cơ thể, đến cả hàm răng cũng không ngừng va vào nhau lập cập.

Tôi cùng thắm lông quần chặt mình lại, nằm xuống giường, tự nhắc nhở bản thân: “Đừng mắc lừa, chẳng qua là một vở kịch khác của Tề Thịnh mà thôi, chỉ được đứng ngoài xem chứ nhất định không được tham gia vào, nếu không chết cũng không có đất chôn đâu”.

Đêm ấy Tề Thịnh không vào lại căn lều này nữa. Ngày hôm sau, khi nhổ trại chuẩn bị xuất phát cũng là một thân vệ lệ mặt đến chăm sóc tôi, ánh mắt Tề Thịnh chỉ lướt qua chỗ tôi hai lần, hoàn toàn không nói câu nào.

Đoàn người men theo dãy núi đi về phía bắc, sau khi ra khỏi núi không lâu thì hợp với một đoàn khác. Tả Ý có mặt trong đoàn người kia, vừa nhìn thấy tôi đã vội lau nước mắt.

Tôi nhìn cô, khuyên: “Đừng khóc nữa, trời lạnh thế này, khóc nê cả da mặt thì sao lấy được chồng. Người cũng nên bảo Tề Thịnh sắp xếp ột vai khác đi, cả ngày chỉ diễn mỗi cảnh khóc lóc, ta nhìn cũng phát chán rồi”.

Tả Ý há to miệng, ngẩn ra nhìn tôi, không thốt được câu nào.

Tôi khẽ cười, dùng roi quất nhẹ vào mông ngựa tiến về phía trước.

Những người này hình như là đội thân vệ của Tề Thịnh, khoảng một trăm người, ai nấy đều rất dũng mãnh, rõ ràng không phải là người thường. Tôi bỏ hẳn ý định chạy trốn, ngoan ngoãn đi theo đoàn người tiến về phương bắc. Đi chưa được hai ngày thì từ xa đã nhìn thấy một thành trì, trên tường thành còn tung bay lá cờ của Nam Hạ.

Tôi chớp chớp mắt, lúc này mới nhìn rõ hai chữ “Bình Ninh” được khắc trên cửa thành, không khỏi ngạc nhiên. Hoá ra đây chính là trấn nhỏ mà Nam Hạ tạm thời đóng quân nghỉ ngơi sau khi Tề Thịnh bị “ám sát”.

Đoàn người còn chưa tới nơi thì cửa thành đã mở rộng, khoảng hơn chục kị binh từ trong thành ra nghênh đón, vây quanh Tề Thịnh rồi cùng tiến vào trong thành. Tả Ý lúc này mới từ đằng sau đi lên, kính cẩn nói: “Nương nương, vào thành thôi”.

Tôi hít một hơi thật sâu, theo đoàn người vào trong thành.

Thành Bình Ninh trước đây là một thị trấn quân sự quan trọng của Bắc Mạc, Tề Thịnh sau khi chiếm được cũng thấy đây là một địa điểm tốt, liền quyết định biến Bình Ninh thành trạm trung chuyển lương thực.

Tề Thịnh vừa vào thành đã triệu tập tướng lĩnh mở hội nghị tác chiến, tôi thì được đưa thẳng đến phủ tướng quân. Sau gần nửa tháng sống giữa rừng núi hoang vu, cuối cùng tôi đã có thể trở về với cuộc sống có phòng, có giường, có nồi bát muôi thìa, có nhà xí, có chậu tắm... Khi ngâm mình trong thùng, nước nóng bốc hơi nghi ngút, tôi cảm thấy cuộc sống thế này cũng coi như mãn nguyện rồi.

Mặc dù phạm vi sinh hoạt bị hạn chế, nhưng cũng có thể tự do hoạt động trong viện, thậm chí còn được phép đứng ở cửa ngắm nhìn bên ngoài.

Nhưng cuộc sống thoải mái chưa được mấy ngày thì tôi phát hiện ra tình hình trong thành dường như đang căng thẳng. Không phải vì tôi quá nhạy cảm mà vì binh sĩ tuần sát bên ngoài viện đột nhiên tăng lên, hơn nữa tất cả đều mặc áo giáp. Loại áo giáp này nhẹ nhất cũng đến mấy cân, không phải tình thế bắt buộc thì chẳng ai tự nguyện mặc nó lên người đi qua đi lại cả.

Tôi bảo Tả Ý nghe ngóng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cô ra ngoài đi một vòng rồi quay về báo cáo với tôi, không biết từ đâu xuất hiện một nhánh quân Bắc Mạc, đang bao vây thành Bình Ninh rồi.

Tả Ý căng thẳng hỏi: “Có phải sắp đánh nhau không?”.

Nhìn xem vấn đề cô ta hỏi mới mẻ chưa kìa! Tề Thịnh dẫn hơn mười vạn quân đến địa bàn của người ta, không phải muốn giao chiến thì chẳng lẽ đến đây để tán dóc à?

“Đánh nhau! Đương nhiên là đánh nhau rồi! Hơn nữa là đánh nhau to ấy chứ”, tôi đáp lại.

Chuyện này không cần phải nói cũng biết, Bình Ninh là hành dinh của quân Nam Hạ trên đất Bắc Mạc, lại có Hoàng đế ở đây, binh mã nhất định không ít, vậy mà Bắc Mạc lại dám bao vây thành này, chắc chắn họ đã chuẩn bị rất kỹ càng rồi.

Có thể thấy, một cuộc giao chiến ác liệt là điều không thể tránh khỏi.

Như để chứng minh lời nói của tôi, chiều hôm đó ngoài thành vang lên tiếng la hét, to đến mức ngồi trong phòng cũng nghe thấy rất rõ. Tả Ý đang múc cháo cho tôi sợ tới phát run, làm rơi cả bát cháo vào trong nồi.

Tôi bắt lực nhìn cô, than: “Tả Ý, ta vẫn luôn cho rằng người rất dũng cảm. Thử nói xem, đến làm gián điệp hai mang người cũng không ngán, dù thế nào thì cũng can đảm song toàn chứ!”.

Tả Ý lúng túng nhìn tôi, sắc mặt biến từ đỏ sang trắng rồi lại từ trắng sang đỏ, một lúc lâu sau mới lắp bắp giải thích: “Nương nương, nô tì cũng chỉ là thân bất do kỷ mà thôi, với lại... với lại, nô tì một lòng trung thành tuyệt đối với nương nương”.

Làm hoàng hậu đã lâu, những lời thế này tôi đã nghe quen đến mức hoàn toàn chẳng có cảm giác gì với nó nữa rồi. Thực ra trung thành không quan trọng, quan trọng là làm được việc hay không! Ví dụ như Tả Ý, tôi biết rõ cô chỉ thực sự trung thành với Tề Thịnh, nhưng hiện tại tôi đâu còn ai thân tín bên người, vì vậy đành phải dùng cô thôi.

Tôi nhìn vào bát cháo trong tay cô, nói với vẻ thương lượng: “Trước tiên chúng ta cứ ăn no đã rồi hãy nói đến chuyện trung thành hay không, nhé?”.

Tả Ý mím môi, bắt đầu tập trung hầu hạ tôi.

Mấy hôm sau, bên ngoài tiếp tục giao chiến. Tôi vẫn bị nhốt trong cái viện nhỏ, cả ngày ăn ngon ngủ yên, còn sắc mặt Tả Ý thì mỗi ngày một căng thẳng. Đến ngày thứ sáu, tôi ăn cơm trưa xong, lau miệng định lên giường chợp mắt một lát thì Tả Ý đi theo sau lo lắng hỏi: “Bên ngoài giao chiến quyết liệt như vậy, nương nương không sợ hãi chút sao?”.

Tôi quay người lại nhìn cô ta, ngạc nhiên hỏi: “Cũng có ai bảo người trèo lên tường thành đâu, người sợ cái gì chứ? Hơn nữa, chúng ta đang thủ thành, trong thành lương thực binh mã đều đủ, có ở đây hơn một năm cũng không thành vấn đề”.

Tả Ý bật khóc: “Nương nương, trong thành vốn không có nhiều binh mã như vậy đâu. Nghe nói hôm qua bức tường thành nhỏ ở ngoài cổng thành phía bắc đã bị công phá một lần rồi, là Hạ tướng quân mang người đến đánh đuổi bọn Tác-ta thì mới giữ được cổng thành đấy.”

Tôi nghe xong thì sửng sồ, chiều hôm qua ở phía bắc quả có tiếng ồn khá lớn, lúc đó tôi cứ cho rằng bữa trưa của quân Bắc Mạc ngon lành, ăn no thừa hơi...

Tả Ý thấy tôi không phản ứng gì lại cho rằng tôi không tin, vội vàng nói thêm: “Là thật đó, nô tì nghe nói quân Tác-ta tấn công rất mãnh liệt, binh lính thủ thành thương vong vô số, ngay cả quân nhu cũng phải lên tường thành rồi”.

Tại sao trấn thủ có một cái thành mà lại chật vật đến thế? Chẳng lẽ đại quân viễn chinh không ở đây? Vậy tại sao Tề Thịnh còn muốn vào thành Bình Ninh làm gì?

Tôi còn đang suy nghĩ thì trong sân vang lên tiếng bước chân dồn dập, thoáng cái đã đến hành lang, có người kính cẩn hỏi: “Xin hỏi Hoàng hậu nương nương có trong phòng không?”.

Câu hỏi này thật chẳng có tí trình độ nào cả! Tề Thịnh còn không cho phép tôi ra khỏi cửa viện này, tôi không ở trong phòng thì ở trên nóc phòng chắc?

Tôi nhìn Tả Ý, ra hiệu cho cô ra mở cửa.

Bên ngoài là mấy tướng sĩ võ trang hạng nặng, người đi đầu mặc áo giáp chỉnh tề nhưng phía trên áo có dấu vết của đao kiếm, một vài chỗ còn dính cả máu. Anh ta cúi đầu xuống, chấp tay hành lễ với tôi, nói: “Bỉ chức phụng mệnh Hoàng thượng đến bảo vệ nương nương, để an toàn, xin nương nương thay trang phục ạ”.

Nói xong, thân vệ đằng sau tiến lên trước, giao cho Tả Ý một bộ quân phục và nhuỷễn giáp.

Tôi nghe giọng người kia quen quen liền quan sát kỹ anh ta, thăm dò: “Người họ gì?”.

Lúc này anh ta mới lúng túng ngược nhìn tôi, đáp: “Bỉ chức Lý Hoàng, nương nương trước đây đã gặp rồi ạ”.

Anh ta vừa ngẩng mặt lên tôi liền nhận ra ngay. Đúng là trước đây đã gặp, chẳng phải chính là Lý thị vệ năm đó đã bức tôi nhảy xuống sông Uyển Giang đó sao?

Tôi cười mấy tiếng, nói: “Đâu chỉ đã gặp qua, chúng ta còn quen biết nhau nữa ấy chứ! Thế nào? Lần này người lại định đưa ta đi đâu?”.

Lý Hoàng có vẻ xấu hổ, nghĩ một lát rồi khom người, quỳ một chân trước mặt tôi: “Nương nương, lần đó bỉ chức cũng chỉ là phụng lệnh hành sự mà thôi, mong nương nương lượng thứ. Trước mắt tình hình chiến sự ác liệt, Hoàng thượng lệnh cho bỉ chức bảo vệ nương nương, vạn nhất thành thất thủ phải đưa nương nương an toàn ra khỏi thành. Xin nương nương nhanh chóng thay đồ”.

Tôi lạnh nhạt hỏi: “Tề Thịnh ở đâu?”.

Lý Hoàng chần chờ một lát rồi đáp: “Hoàng thượng ở cửa thành phía bắc”.

Tôi nghe xong liền nhấc chân bước ra ngoài, Lý Hoàng vội vàng dang tay ra cản, nói: “Nương nương không thể đi được”.

“Không thể đi được?”, tôi cười nhạt một tiếng, dùng chân đạp vào người Lý Hoàng một cái, nhân lúc mọi người đang sửng sồ liền rút lấy thanh kiếm đeo bên hông của một thân vệ, quát: “Ai dám cản ta?”.

Nói xong liền cầm kiếm xông ra ngoài. Ở ngoài sân vốn có khá nhiều thân vệ, nhưng không ai ngờ tôi sẽ liều lĩnh như vậy, nhất thời đều ngây ra.

Lý Hoàng ở đằng sau vội hét lên: “Ngăn người lại!”.

Một thân vệ đưa tay ra cản nhưng lại không dám chạm vào tôi, chỉ dang tay ra chặn ngang phía trước. Thấy tình hình như vậy, trong lòng tôi đã xác định, càng không chút kiêng nể xông lên phía trước cứ có tên thân vệ nào dám đưa tay ra chặn, tôi lập tức đưa thanh kiếm lên cổ mình, uy hiếp: “Người dám chạm vào ta xem!”.

Tên thân vệ kia sợ quá vội thu ngay tay lại, lùi về sau mấy bước.

Một đường ra đến cửa viện không gặp trở ngại gì, tôi đang tăng tốc chạy ra ngoài thì nghe tiếng Tả Ý thét lên ở phía sau: “Nương nương, nương nương!”.

Tôi điên tiết, quay người lại hỏi: “Sao? Người cũng muốn cản ta?”.

Tả Ý liều chết ôm lấy thắt lưng của Lý Hoằng, trông hệt như quả cân đằng sau anh ta, mặt mũi đỏ bừng nhưng vẫn cố gắng thò đầu ra, hét to: “Sai rồi, sai rồi, nương nương đi ngược hướng rồi”.

Mặt mũi tôi đỏ bừng lên, vội quay người chạy theo hướng ngược lại.

Thủ vệ trong phủ rất ít, người rảnh rỗi trong thành lại càng ít, hơn nữa tôi lại mặc nam trang vì vậy rất thuận lợi chạy đến cổng thành phía bắc.

Chiến sự ác liệt hơn tôi tưởng nhiều, thương binh không ngừng được chuyển từ trên tường thành xuống, rồi sau đó lại liên tiếp bổ sung thêm người mới lên. Do vừa rồi chạy nhanh quá, mới chỉ leo lên được nửa đường lên tường thành thì tôi đã không còn sức mà bước tiếp, đành đứng lại đưa tay ôm bụng thở dốc. Trong lúc hỗn loạn, có một tướng lĩnh bị thương, khắp người toàn máu được ba tên lính khiêng xuống, lúc đi qua chỗ tôi thì khựng lại, ngạc nhiên kêu lên: “Hoàng hậu nương nương?”.

Tôi nhìn kỹ khuôn mặt loang lổ đầy máu kia, lúc này mới nhận ra anh ta: “Hạ Bình Tắc?”.

Hạ Bình Tắc đẩy tên lính đang đỡ mình ra, chạy hai bước về phía tôi, gấp gáp hỏi: “Tại sao người lại đến đây? Lý Hoằng đâu? Anh ta chết ở đâu rồi?”.

Tôi tiến lên trước nắm lấy cổ áo anh ta, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đại quân trong thành đâu?”.

Hạ Bình Tắc tuy há miệng nhưng không nói lời nào.

“Nói đi! Tại sao lại thành ra thế này? Tề Thịnh lại chơi trò gì nữa hả?”, tôi tức giận hỏi.

Hạ Bình Tắc đáp: “Hoàng thượng bí mật chia quân ra, chỉ để lại thành ba vạn ngự lâm quân, còn lại đều được Triệu vương đưa đi chi viện cho tướng quân Dương Dự cả rồi. Không biết tại sao bọn Tác-ta lại biết được chuyện này, vứt bỏ kinh đô của mình mà sống chết đánh nơi này”.

Tôi nghe đến ngậy người. Mẹ kiếp! Có đánh chết tôi cũng không ngờ Tề Thịnh lại dám lấy tính mạng bản thân mình ra đặt cược như thế, điều động phần lớn binh lực đi đánh hang ổ của đối phương, chỉ giữ lại có ba vạn binh mã bảo vệ mình.

Hỏi sao Bắc Mạc lại không sống chết đánh nơi đây cơ chứ? Người tấn công kinh đô của ta, ta cũng phải tiêu diệt tên hoàng đế thân chinh xuất binh của các người, một hoàng đế đổi một hoàng đế, không hề lỗ! Ta mà là người Bắc Mạc thì ta cũng phải sống chết đánh thành Bình Ninh.

Tôi còn chưa lấy lại sức thì Lý Hoằng đã đuổi đến nơi.

Hạ Bình Tắc quay người, thét lên với Lý Hoằng: “Không phải là Hoàng thượng bảo người đem người ra cửa phía nam sao? Sao người lại để người đến đây?”.

Lý Hoằng không đáp, cũng không giải thích gì, chỉ tiến lên vài bước nắm lấy cánh tay tôi, nói: “Nương nương thứ tội, bỉ chức thất lễ rồi”.

Nói xong thì tay còn lại để ra sau đầu gối tôi, chẳng kỳ huy gì, bế bổng tôi lên rồi quay người nhanh chóng rời đi.

Tôi lấy lại tinh thần, kêu to: “Buông ta ra!”.

Lý Hoằng làm như không nghe thấy.

Thấy anh ta như thế, tôi quyết định dùng cách khác, đổi giọng ôn tồn, cố gắng giảng giải cho anh ta: “Quân Bắc Mạc không bao vây cổng nam nên Tề Thịnh mới bảo người đưa ta ra đó phải không? Nhưng thế có nghĩa gì? Người dù sao cũng là một người lính, chắc hẳn phải nghe đến nguyên tắc ‘bao vây vẫn phải để cho địch một đường lui’ rồi chứ? Bọn họ để lại cửa nam chính là muốn chúng ta chạy trốn! Ra khỏi đây

thì còn bao xa nữa mới đến được cửa khẩu Tĩnh Dương? Cũng phải đến gần hai nghìn dặm, đúng không? Người nghĩ bọn chúng sẽ để chúng ta chạy trốn một cách thuận lợi sao?”.

Lý Hoảng hơi khựng lại nhưng vẫn nói: “Có bĩ chức ở đây, nhất định có thể đưa nương nương về Tĩnh Dương an toàn”.

Đối với loại người mềm cứng không được, mỡ muối không vào này, tôi cũng đành bất lực.

Lý Hoảng bế tôi rảo bước xuống khỏi tường thành rồi rẽ trực đường chính ra cửa thành. Một đội binh sĩ từ phía đối diện chạy lại chen qua chúng tôi, hình như là được điều động từ nơi khác đến hỗ trợ. Ánh mắt của tôi dõi theo họ, vô tình nhìn thấy hình bóng đó trên cổng thành.

Dáng người cao thẳng, oai hùng, dây tua rua trên mũ sắt đỏ thắm hiên ngang đón gió, tà áo khoác màu đen bị gió thổi tung, lộ rõ thân hình mặc áo giáp vàng toả sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, trông chẳng khác gì thần tướng thiên đình giữa cảnh hỗn loạn.

Ánh mắt của anh ta xuyên qua đám đông hỗn loạn dừng lại trên người tôi, điềm tĩnh nhưng rất xa xăm.

Tôi sững người, nhìn anh ta không rời mắt.

Khoẻ miệng anh ta khẽ nhếch lên, nét cười lãnh đạm thoáng qua, dùng khẩu hình nói với tôi: “Hãy tiếp tục sống”.

Sau đó liền không chút do dự quay người đi.

Tôi hít một hơi thật sâu, kê thanh kiếm vẫn cầm trong tay lên cổ Lý Hoảng, nói dứt khoát ngắn gọn: “Quay lại”.

Có lẽ Lý Hoảng định ninh tôi không dám ra tay nên cũng chẳng quan tâm gì tới tôi, tiếp tục bước nhanh.

Tôi dùng sức cửa vào cổ anh ta khiến máu chảy ra: “Đây là động mạch chính, chỉ cần cắt đứt thì thần tiên cũng không cứu nổi người. Quay lại! Đừng ép ta giết người”.

Lý Hoảng cũng là người biết thời biết thế, nghe tôi nói vậy thì hơi cứng người lại rồi lập tức quay người chạy lên tường thành.

Trên tường thành, Tề Thịnh tay đặt lên đốc kiếm, bình tĩnh chỉ huy cuộc chiến thủ thành, đến khi quay đầu lại thấy tôi ở bên cạnh thì không thể bình tĩnh được nữa, mặt tối sầm, hỏi: “Sao nàng còn quay lại? Lý Hoảng đâu?”.

Lý Hoảng vội cúi đầu tiến lên trước, đáp: “Có bĩ chức”.

Tề Thịnh sững người, động tác tiếp theo là giơ chân đạp Lý Hoảng.

Tôi lấy tay che mắt, bụng thăm nghĩ, đến lúc này còn cố lên tiếng trả lời, tên ngốc này rõ ràng là muốn ăn đạp mà.

Tề Thịnh đạp Lý Hoảng xong, quay người lại, lạnh lùng hỏi tôi: “Nàng có đi không?”.

Tôi kiên quyết lắc đầu: “Không đi, chàng là người gian trá, xảo quyệt nhất, chỉ có ở lại bên chàng mới an toàn”.

Tề Thịnh tức đến không nói nên lời, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt với tôi một hồi lâu, lúc này mới quay đầu lại hỏi Lý Hoảng vẫn đang quỳ gối dưới đất: “Áo giáp đâu? Áo giáp của Hoảng hậu đâu?”.

Lý Hoảng nhất thời ngây ra, lúc ở trong viện anh ta đã đưa áo giáp cho Tả Ý, sau đó tôi rút kiếm xông ra, anh ta chỉ lo đuổi theo tôi, còn tâm trí đâu mà quan tâm tới áo giáp nữa.

Tên thị vệ bên cạnh anh ta lại khá lạnh lợi, thấy tình hình như thế liền cởi nhuyến giáp của mình ra, hai tay dâng lên Tề Thịnh.

Tề Thịnh lạnh lùng “hừ” một tiếng, cầm lấy rồi trực tiếp choàng lên người tôi.

Ở thời khắc sống còn, tôi cũng chẳng khách khí làm gì, vừa buộc dây áo giáp vừa quay đầu lại nói với tên thị vệ kia: “Cám ơn nhiều, tiểu huynh đệ!”.

Khuôn mặt của thị vệ kia thoát đỏ bừng, bối rối không nói nên lời.

Tôi liếc anh ta, không chút khách sáo, nói: “Này? Cho mượn luôn chiếc mũ sắt đi”.

Tên thị vệ sững ra rồi vội bỏ mũ sắt xuống, mới đưa được nửa chừng thì Tề Thịnh đã cầm lấy rồi đội lên đầu tôi, lạnh lùng dặn: “Nàng ở đằng sau, nếu xảy ra chuyện gì thì phải nghe theo sự sắp xếp của Lý Hoảng”.

Tôi gật đầu, đưa mắt lên nhìn anh ta, trịnh trọng nói: “Tề Thịnh, hai chúng ta phải sống, dù thành có bị công phá thì cũng vẫn phải cố gắng sống tiếp. Uy nhi và Hạo nhi vẫn đang ở Thịnh Đô chờ chúng ta, vì hai con, chàng và thiếp đều phải sống”.

Tề Thịnh đang cài mũ cho tôi, nghe những lời này động tác hơi khựng lại, lát sau mới gật đầu trả lời: “Được”.

Chiếc mũ sắt hơi to khiến tôi cảm thấy rất không thoải mái.

Để khích lệ tinh thần binh sĩ, cờ rồng của Tề Thịnh được dựng lên rất cao, không những người trên thành nhìn thấy rõ mà phe Bắc Mạc ở dưới thành cũng thấy vô cùng rõ ràng, vì thế nên lại càng quyết tâm tấn công mạnh mẽ hơn.

Những tiếng la hét ở ngoài thành như sắp rung chuyển trời đất khiến tôi không khỏi kinh hãi, nhin không được thâm trách Tề Thịnh: “Tề Thịnh ơi là Tề Thịnh, chàng bảo ta phải nói chàng thế nào bây giờ, chàng tính toán cho lắm vào để giờ thì đến tính mạng bản thân cũng sắp mất luôn rồi! Có tên trộm nào to gan như chàng không? Bên mình chỉ có ba vạn người mà dám vờ như hai mươi vạn người, chàng tưởng người khác đều ngu ngốc hết đấy à? Lại còn đưa thiếp vào thành Bình Ninh này nữa chứ, giờ thì hay rồi, có đủ cả hoàng đế, hoàng hậu, nếu thất thủ thì chẳng phải bọn chúng vớ bẫm sao...”.

Tề Thịnh đột nhiên cúi đầu xuống, dùng môi chặn những lời tiếp theo của tôi.

Môi Tề Thịnh hơi khô nhưng hơi thở thì cũng xem như thơm tho, lưỡi vẫn linh hoạt, cảm giác rất tuyệt, có điều, chỗ những sợi râu lởm chồm trên cằm chạm vào có hơi rất...

Dừng! Ý nghĩ hình như chạy loạn rồi thì phải?

Tôi bỗng sực tỉnh, vội đẩy người Tề Thịnh ra, đưa mắt liếc xung quanh, thấy Lý Hoảng và mấy tên thị vệ mặt mũi đều đỏ bừng, không khỏi có chút xấu hổ, khẽ mắng Tề Thịnh: “Chàng bị làm sao thế?”.

Tề Thịnh lại khẽ cười, một tiếng cũng chẳng giải thích gì với tôi, chỉ quay đầu dặn Lý Hoảng: “Bảo vệ nương cần thận”.

Nói xong thì chẳng quan tâm gì tới tôi nữa.

Vì Tề Thịnh ở cửa thành phía bắc nên quân Bắc Mạc cũng tập trung binh lực tấn công quyết liệt ở bên này. Chiến sự kéo dài từ buổi chiều cho đến lúc mặt trời lặn, ngày mùa đông vốn ngắn, chỉ loáng một cái trời đã tối đen, quân Bắc Mạc cuối cùng cũng phải ra hiệu thu binh về.

Tôi vẫn núp sau khiên bảo vệ quan sát chiến sự, thấy quân Bắc Mạc rút lui như thủy triều mới thở phào một cái, bước ra ngoài. Trên tường thành là một đồng lộn xộn, có điều quân thủ thành tuy thương vong nghiêm trọng, nhưng vì Hoảng đế luôn sát cánh cùng họ nên tinh thần binh sĩ vẫn rất cao.

Hạ Bình Tắc chỉ bằng bó qua quýt một vài dải băng, không biết là đã trở lại từ khi nào, lúc này đang chỉ huy quân lính nhân lúc chiến sự tạm dừng tập trung lực lượng tu bổ tường thành, bố trí cảnh giới, cứu chữa cho những người bị thương.

Tề Thịnh đến chỗ anh ta nói vài câu rồi quay sang chỗ tôi, cũng không nói gì, chỉ lôi tôi men theo con đường chính xuống khỏi cổng thành.

Thấy hành động của Tề Thịnh, tôi thấy có lẽ anh ta đang hiểu lầm chuyện gì, lưỡng lự một lát, cuối cùng vẫn không nén được bèn kéo tay anh ta, nhỏ nhẹ giải thích: “Tề Thịnh, thiếp nghĩ có một số chuyện chàng có thể đã hiểu lầm rồi”.

Tề Thịnh chân vẫn bước đi, miệng chỉ “ừ” một tiếng.

Tôi vốn định giải thích cho anh ta về hành động ngày hôm nay của mình, nhưng vừa mở miệng ra nói: “Thiếp...” thì Tề Thịnh đã lạnh lùng cắt ngang: “Ta mệt rồi, rất mệt”, sau đó quay đầu nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng nhưng mệt mỏi, “Cũng rất đói rồi, chuyện giữa chúng ta đợi sau này hãy nói, được không?”.

Tôi nhìn Tề Thịnh, gật đầu, không nói tiếp nữa.

Đêm hôm đó Tề Thịnh không rời khỏi tường thành. Tôi đi theo anh ta tuần sát tất cả các cửa thành một lần, sau đó quần trong chiếc áo choàng của anh ta, trốn vào lầu canh gác ngay trên cổng thành phía bắc. Đang định chợp mắt thì Tả Ý tìm đến, còn mang cho tôi một bộ chăn gối.

Tôi cảm động suýt khóc, trong giây lát mọi nỗi oán thù đều tan biến, còn liên tiếp khen ngợi Tả Ý là một cô gái tốt, sau đó nhanh nhẹn cởi áo giáp chui vào trong chăn, đầu vừa đặt lên gối đã ngủ luôn.

Ngủ đến nửa đêm thì bên cạnh có thêm một người.

Tôi mơ mơ màng màng, theo bản năng dịch người sang một bên nhường chỗ cho người ấy, khẽ hỏi: “Không có vấn đề gì chứ?”.

Tiếp đó liền nghe thấy tiếng “ừ” rất khẽ của Tề Thịnh, sau đó anh ta đưa tay kéo tôi vào ngực mình, ôm thật chặt, thì thầm: “Ngủ đi, ngày mai còn một trận đánh ác liệt hơn”.

Tôi thực sự rất mệt mỏi nên lập tức nghe lời, ngoan ngoãn chìm vào giấc ngủ.

Chiến sự ngày hôm sau quả nhiên càng ác liệt hơn, chỉ trong một buổi sáng mà quân Bắc Mạc đã phát động ba đợt tấn công. Đến khi Tề Thịnh thân chinh cầm cung đứng ở lỗ châu mai thì mới đẩy lùi được sự tấn công của quân Bắc Mạc.

Qua buổi trưa, sau đợt tấn công cuối cùng của quân Bắc Mạc dưới tường thành bỗng nhiên yên tĩnh đến lạ kỳ. Quân Bắc Mạc rút lui có trật tự, sau đó một chiếc xe lớn được đẩy chậm chậm từ sau trận địa của quân Bắc Mạc lên phía trước.

Thấy dưới thành đột nhiên yên tĩnh, tôi lấy làm lạ liền từ đằng sau Tề Thịnh đi ra, vừa nhìn xuống thì thấy trên chiếc xe kia dựng một cái khung bằng gỗ hình chữ thập, một người bị trói chặt vào đó. Người bị trói tóc tai rũ rượi, thân hình nhỏ nhắn yếu ớt, hình như là một cô gái.

Tôi không dám tin vào mắt mình, ra sức dụi mắt, chỉ vào người con gái mặc đồ trắng trên khung gỗ kia, lắp bắp hỏi Tề Thịnh: “Kia là là... là Giang thị?”.

Về mặt Tề Thịnh vẫn điềm tĩnh, không lộ ra chút cảm xúc nào, chỉ gật đầu: “Hình như thế”.

Giang thị sao cũng ra chiến trường? Cô ta sao lại ở trong tay quân Bắc Mạc? Sao còn rơi vào tình cảnh này cơ chứ? Miệng tôi cứ mở rồi lại khép mấy lần, cuối cùng chỉ có thể buột ra được một câu: “Cô ta... sao lại vẫn mặc đồ trắng thế?”.

Mặt nạ điềm tĩnh của Tề Thịnh cuối cùng cũng có vết nứt, hơi giật giạt, đáp: “Ta cũng không biết”.

Từ trận địa của quân Bắc Mạc xuất hiện một toán kỵ binh, tạo thành một vòng tròn xung quanh cỗ xe của Giang thị, sau đó một viên tướng lĩnh trong đó dùng roi ngựa trong tay chỉ vào Giang thị, hướng về chỗ Tề Thịnh cao giọng hỏi: “Tên hoàng đế Nam man[1] kia, chắc người biết người con gái này chứ?”.

[1] Nam man: Là cách các dân tộc phương bắc Trung Quốc cổ gọi dân tộc thiểu số phía nam với ý khinh miệt.

Trên tường thành không có tiếng trả lời.

Tên tướng lĩnh kia cười ha hả rồi lại nói: “Hoàng hậu của người xa xôi nghìn dặm đến tìm, nếu người không dám thừa nhận, ta sẽ thưởng cô ta cho thuộc hạ!”.

Vừa nghe thấy những lời này, không chỉ quân lính thủ thành mà đến tôi cũng không khỏi sửng sốt.

Tề Thịnh cười lạnh nhạt một tiếng rồi cao giọng trả lời: “Không biết các người tìm được cô gái kia từ đâu mà dám nói là hoàng hậu của ta, thật là buồn cười”.

Tên tướng lĩnh kia sững ra một lúc rồi quay ngựa về bên cạnh cỗ xe, vươn người nâng cầm Giang thị lên cho Tề Thịnh nhìn, cười nói: “Chính cô ta nói cô ta là hoàng hậu của người, đối với những sự việc trong cung của người đều nắm rất rõ. Người hãy nhìn kỹ xem, đừng sợ mất thể diện mà không thừa nhận tình nghĩa vợ chồng kết tóc xe tơ. Nếu cô ta thực sự là hoàng hậu của người thì ta sẽ tặng lại nguyên vẹn cho người, nếu cô ta bịa chuyện thì ta sẽ đem cô ta sung làm kỹ nữ trong quân”.

Mặc dù không biết có phải Giang thị tự giả mạo hoàng hậu không nhưng phe Bắc Mạc thì chẳng có ý gì tốt rồi. Bất kể là Tề Thịnh trả lời thế nào thì đây cũng là chuyện vô cùng nhục nhã.

Tề Thịnh mím môi không nói gì, tay lại đưa về phía Lý Hoằng. Lý Hoằng chần chờ một lát rồi dâng cho anh ta một cái cung.

Giang thị ở dưới thành vẫn im lặng, đến giờ phút này vẫn không mở miệng nói một câu, chỉ im lặng ngẩng đầu nhìn Tề Thịnh.

Tề Thịnh giương cung, ngắm thẳng về phía dưới tường thành trước mặt, rõ ràng muốn bắn chết Giang thị.

Tôi vô cùng lo lắng, vội đưa nắm lấy tay Tề Thịnh, khẽ lắc đầu: “Làm vậy không ổn, chúng sẽ cho là chúng ta chột dạ. Hơn nữa bắn chết một cô gái yếu ớt cũng sẽ làm tổn hại đến tinh thần của binh sĩ”.

Tề Thịnh quay đầu lại nhìn tôi về dò hỏi.

Tôi hít một hơi thật sâu, sau đó dùng sức trèo lên lỗ châu mai, rướn người lên thật cao, lớn tiếng mắng chửi: “Đồ vô liêm sỉ không biết xấu hổ, nói xằng nói xiên! Hoàng hậu ta rõ ràng đang ở đây, thế mà người còn dám tìm người mạo danh ư, đúng là đồ dê tiện!”.

Nói xong, tôi liền cởi mũ sắt, nhanh chóng tháo dây buộc để mái tóc đen rũ xuống. Giọng nói này, đầu tóc này, dáng người này, ai mà không nhận ra tôi là nữ thì đúng là có mắt như mù.

Sự chú ý của mọi người đều tập trung vào tôi, toàn bộ chiến trường im phăng phắc.

Tôi tự hỏi họ không tin tôi là nữ, hay không tin tôi là Hoàng hậu Trương Bồng Bồng? Nếu không tin tôi là nữ thì tôi sẽ cởi bỏ áo giáp đứng lên lỗ châu mai, nhân tiện bảo họ mở to mắt mà thưởng thức dáng vẻ yêu kiều của Trương thị. Tuy hiện tại tôi mặc đồ khá dày nhưng chỗ nào cần nhô vẫn nhô, chỗ nào cần thon vẫn thon.

Nghĩ vậy, tay tôi liền sờ móc áo giáp, không ngờ vừa mới động đây thì Tề Thịnh, như hiểu rõ suy nghĩ của tôi, đã lấy tay che lại rồi thuận đà kéo tôi vào lòng mình, hạ giọng quát: “Đừng làm liều!”.

Tướng lĩnh Bắc Mạc ở dưới thành cũng bất ngờ, còn thúc ngựa tiến lên phía trước vài bước rồi ngẩng mặt lên nhìn tôi, sau đó lại nhìn Tề Thịnh hỏi: “Tên hoàng đế Nam man kia, không phải là người sợ mất mặt nên tìm một thị nữ giả làm hoàng hậu đây chứ?”.

Tề Thịnh lấy tay ôm eo tôi, không trả lời.

Nhưng tôi thì không ngại cãi nhau với người khác, lập tức lớn tiếng “hừ” một cái, nói: “Hãy mở to mắt chó của các người ra mà nhìn cho rõ xem bản cung rốt cuộc có phải là hoàng hậu của Đại Hạ không. Trong triều ai chẳng biết Hoàng đế chỉ sủng ái một mình bản cung đây, hai đứa con duy nhất đều do bản cung sinh thành. Người hãy quay đầu lại mà nhìn kỹ cái người trong tay các người, bộ dáng yếu ớt kia liệu có thể sinh được hai đứa con trong ba năm không? Cũng chỉ có loại đầu óc nhét đầy cỏ dại như bọn Tác-ta các người mới tin cô ta là Hoàng hậu! Lại còn trối một cô gái yếu ớt như thế đặt ở giữa chiến tuyến hai bên, ái chà chà, da mặt của các người quả không mỏng chút nào! Lúc trước ta cứ thắc mắc mãi vì sao tướng thành Bình Ninh của các người lại dày như vậy, hoá ra nó được xây dựng nên từ da mặt của các người!”.

Vừa dứt lời, trên tường thành vang lên một loạt tiếng cười ha hả.

Về mặt của viên tướng Bắc Mạc dưới thành có chút biến sắc, nhưng ngay lập tức điềm tĩnh trở lại, cao giọng phản kích: “Con đàn bà này miệng lưỡi chua ngoa đánh đá, hành động lỗ mãng, hoàn toàn không có dáng vẻ của một hoàng hậu, rõ ràng là giả mạo!”.

Tôi cười nhạt một tiếng, vùng ra khỏi tay Tề Thịnh, chỉ vào số quân thủ thành đang đứng đằng sau, hướng về bọn người dưới thành kia, cao giọng: “Người hỏi các đấng nam nhi của Đại Hạ trên tường thành này

xem, ai không biết Trương thị ta là cháu ruột của Hộ quốc đại tướng quân Trương Sinh? Tổ phụ ta năm đó đã gằm vang Giang Bắc, khiến tổ tiên Tác-ta các người mới nghe tiếng đã sợ vỡ mật. Phụ thân ta là Thượng thư bộ Binh đương triều, thúc phụ ta trấn giữ Tĩnh Dương đã trên mười bảy năm rồi, các thúc bá khác đều là danh tướng trong quân, ta vốn là con nhà tông, ra trận giết giặc đều không phải là việc chỉ nói suông, sao phải học nữ nhi của các gia đình hèn mọn mà giả vờ ngại ngùng e thẹn chứ!”

Giọng nói của tôi vốn đã cao, lần này lại cố gắng hét to, theo chiều gió lập tức truyền đi thật xa. Tiếng vọng còn chưa hết thì trên tường thành đã vang lên tiếng khen hay.

Trong tiếng reo hò chấn động trời đất, tôi liếc Tề Thỉnh, cười hỏi: “Bây giờ đã biết ưu điểm của nhạc gia có thể lực lớn rồi chứ?”

Tề Thỉnh khê cười một tiếng, định nói câu gì thì đột nhiên biến sắc, đưa tay ra kéo mạnh người tôi. Vì hoàn toàn không đề phòng nên tôi va vào ngực anh ta, trong nháy mắt, một mũi tên khắc đuôi công sượt qua vai tôi. Tiếp đó liền nghe thấy tiếng la thất thanh của Lý Hoảng đứng bên cạnh: “Hoảng thượng cần thận!”

Tôi giật mình kinh hãi, chưa kịp phản ứng gì thì Tề Thỉnh đã ôm tôi quay đi, để tôi nằm gọn trong lòng anh ta. Qua bờ vai của Tề Thỉnh, tôi chỉ có thể mở to mắt nhìn mũi tên thứ hai xé gió bay tới, đâm phập vào lưng Tề Thỉnh.

Liên hoàn tiễn! Mũi tên thứ nhất bắn vào tôi để đánh lạc hướng, mũi tên thứ hai bắn vào Tề Thỉnh mới là mục đích chính.

Nếu như khi mũi tên thứ nhất lao tới, Tề Thỉnh đẩy tôi ra thì anh ta hoàn toàn có thể tránh được mũi tên thứ hai, nhưng khi tay Tề Thỉnh nắm lấy cánh tay tôi thì lại không chút do dự kéo tôi vào lòng mình.

Tề Thỉnh không thể chết được! Tuyệt đối không thể chết vào thời điểm này được!

Khoảnh khắc đó, bên tai tôi bỗng yên ắng lạ lùng, ngay sau đó, mọi âm thanh ùn ùn dội tới như bom nổ. Bọn Hạ Bình Tắc và Lý Hoảng đều bổ nhào tới, còn có người đưa thân ra chắn ngang đằng trước, đề phòng có tên bắn lên.

Lý Hoảng kinh hoàng kêu lên: “Hoảng thượng!”

Tôi cố gắng đỡ cơ thể Tề Thỉnh, dứt khoát lấy phần lông chim phía đuôi mũi tên trên vai Tề Thỉnh cắm vào trước người mình, vừa kiên định vừa lạnh lùng hạ lệnh: “Người bị trúng tên là Hoảng hậu, kêu Hoảng hậu nương nương!”

Đám người ngậy ra, Hạ Bình Tắc là người phản ứng lại sớm nhất, vội cao giọng kêu lên: “Hoảng hậu nương nương, Hoảng hậu nương nương! Hoảng hậu nương nương trúng tên rồi!”

Quân Bắc Mạc dưới thành chậm một bước, tiếng kêu “Tên hoàng đế Nam man trúng tên rồi” đã bị chìm trong tiếng kêu gào của binh sĩ Nam Hạ: “Bọn Tác-ta đề tiện, dám bắn lên! Hoảng hậu nương nương trúng tên bị thương rồi! Giết! Giết sạch đám người Tác-ta này! Báo thù cho Hoảng hậu nương nương”.

Khi tiếng kèn phát lệnh tấn công của quân Bắc Mạc vang lên, Hạ Bình Tắc dẫn đoàn quân giương cung bắn trả, cuộc chiến thủ thành lại bắt đầu.

Các thân vệ yểm trợ cho tôi và Tề Thỉnh lùi vào lầu canh gác ngay trên cổng thành, thái y đi theo đoàn quân lập tức xúm lại, cởi bỏ áo giáp của Tề Thỉnh để xử lý vết thương. Tôi thần thờ ngồi bên cạnh, cảm thấy chân tay đều lạnh ngắt.

Vết thương sau lưng Tề Thỉnh đúng vào chỗ hiểm nên chỉ có thể nằm lên một cái giường nhỏ, có điều ý chí của anh ta thì rất kiên cường, đến giờ phút này thần trí vẫn tỉnh táo, căn dặn: “Việc ta bị thương tuyệt đối không được để lộ ra ngoài, Lý Hoảng mặc áo giáp của ta ra ngoài trấn thủ. Nhất định phải chống đỡ được hai ngày, quân chi viện sắp đến rồi!”

Lý Hoảng nặng nề gật đầu, nhanh chóng mặc bộ áo giáp mà Tề Thỉnh vừa cởi ra, ôm mũ sắt cúi đầu về phía Tề Thỉnh rồi quay người bước ra ngoài.

Tề Thỉnh lại quay sang dặn dò các tướng sĩ khác vài câu, đến lúc mọi người đã ra ngoài gần hết mới hỏi thái y: “Tình hình vết thương thế nào?”

Mấy vị thái y cứ đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai dám nói.

“Nói, trẫm muốn biết sự thật”.

Lúc đó, viên thái y nhiều tuổi nhất mới cất giọng run rẩy: “Mũi tên sát ngay tim, lúc rút mũi tên ra sẽ vô cùng nguy hiểm, chỉ cần Hoàng thượng có thể chịu đựng qua thời điểm đó thì sẽ không có trở ngại gì lớn cả”.

Về mặt Tề Thịnh vẫn điềm tĩnh, chậm rãi nói: “Các người lui ra trước, chọn một người vững tay rút mũi tên ra cho trẫm”.

Mấy thái y cẩn thận lùi ra một chỗ khá xa.

Tề Thịnh quay đầu nhìn tới: “Hoàng hậu lại đây, trẫm có lời muốn dặn”.

Tôi bước lên phía trước, ngồi xuống bên cạnh anh ta. Tề Thịnh nhìn tôi, nói thầm: “Có lẽ nàng sắp được toại nguyện rồi”.

Trong lòng tôi đau đớn nhưng chỉ cắn răng nói khẽ: “Yên tâm đi, chàng không thể chết dễ dàng như vậy đâu”.

Tề Thịnh hơi ngậy ra, mắt mở to lặng lẽ nhìn tôi, một lát sau mới khẽ thở dài, căn dặn: “Nếu ta chết, nàng bảo Lý Hoàng giả làm ta, chỉ cần cố gắng chống cự hai ngày thì sẽ có quân chi viện của Lão ngũ. Đến lúc đó Lão ngũ sẽ bảo vệ nàng trở về Tĩnh Dương rồi cho gọi bọn Dương Dự về, đóng chặt cửa khẩu để phòng quân Tác-ta phản công. Sau đó giữ bí mật, tuyệt đối không được phát tang, để Lão ngũ và Hạ Lương Thần ở lại bảo vệ Tĩnh Dương, nàng đem theo Dương Dự và hạ Binh tắc trở về Thịnh Đô, giúp Hạo nhi đăng cơ, nghe rõ chưa?”.

Tôi thấy mắt mình cay xè, đành phải nhắm chặt mắt lại, không nói câu nào.

Giọng của Tề Thịnh dần trở nên yếu ớt, dừng một lúc mới nói tiếp: “Nhất định phải giết Lão cửu, nếu không ngôi vị của Hạo nhi sẽ không bền, nàng đừng mềm lòng”.

Tôi gật đầu, chưa chút đáp: “Thiếp biết rồi”.

Tề Thịnh cười bình thản: “Nàng lui ra đi, gọi họ vào rút tên ra”.

Tôi không nhúc nhích, chỉ gọi mấy vị thái y lại, sau đó nắm chặt lấy tay Tề Thịnh, điềm tĩnh nói: “Thiếp sẽ ở đây với chàng”.

Mắt Tề Thịnh xẹt qua một tia bất ngờ rồi nhanh chóng bình thường trở lại: “Được”.

Mấy vị thái y đã chuẩn bị tốt đồ cầm máu, đặt vào miệng Tề Thịnh miếng sâm, còn vị thái y nhiều tuổi nhất thì nhẹ nhàng nắm lấy đoạn mũi tên trên lưng Tề Thịnh, khẽ nói: “Hoàng thượng, bĩ chức sắp rút mũi tên ra”.

“Đợi chút đã”, Tề Thịnh đột nhiên lên tiếng. Anh ta lại đưa mắt lên nhìn tôi, cặp lông mày nhíu chặt vì đau đớn bỗng từ từ giãn ra, khuôn mặt thoảng nhẹ một nụ cười: “Nàng lại đây, ta vẫn còn câu này chưa nói với nàng”.

Tôi chẳng suy nghĩ gì liền cúi người kề sát tai vào miệng Tề Thịnh, thì nghe anh ta khẽ nói: “Bồng Bồng, ta thực sự rất thích nàng”.

Môi Tề Thịnh lướt qua tai, tôi sửng sốt bật thẳng người dậy, ngạc nhiên nhìn anh ta.

Tề Thịnh chỉ khẽ cười, quay sang nói với thái y bên cạnh: “Làm đi”.

Thái y không đáp lại nhưng tay thì đã mạnh mẽ rút mũi tên ra, máu phun ra như xối. Tề Thịnh khẽ kêu lên một tiếng, cơ thể thuận theo mũi tên cong lên, sau khoảnh khắc cứng đờ thì rơi xuống, hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Các giác quan của tôi gần như mất tác dụng, trước mắt chỉ còn lại màu máu. Cũng không biết trôi qua bao lâu mới nghe thấy có tiếng người nói nhỏ bên tai: “Nương nương, nương nương, Hoàng thượng không sao, Hoàng thượng đã qua cơn nguy hiểm rồi!”.

Tôi thấy lòng nhẹ bẫng, trước mắt bỗng tối sầm lại, trước khi ngất, trong đầu còn loé lên một ý nghĩ: Mẹ kiếp, mình thật vô dụng!

Lần ngất này quả nhiên lợi hại, tôi thậm chí còn tỉnh dậy sau cả Tề Thịnh. Vừa mở mắt ra thì phát hiện mình đã chuyển chỗ khác, Tề Thịnh đang nằm sấp bên cạnh nhìn tôi: “Tỉnh rồi à?”

Tôi ngồi bật lên, lo lắng hỏi: “Bây giờ là lúc nào rồi?”

Hình như tư thế của Tề Thịnh không thoải mái lắm nên anh ta chau mày lại rồi di chuyển thân người, đến khi đã nằm thoải mái rồi mới trả lời: “Lão ngũ đến rồi”.

Triệu vương đã đến? Tức là thành Bình Ninh đã được giải vây? Đến lúc này thì tôi mới hoàn toàn nhẹ lòng, đập tay xuống giường, nói: “Thế thì tốt rồi!”

Tề Thịnh cũng khẽ cười.

Tôi quay đầu lại nhìn Tề Thịnh, tuy sắc mặt anh ta vẫn còn nhợt nhạt nhưng tinh thần thì rất tốt, liền thận trọng hỏi: “Trước khi rút tên chàng có nói một câu, là thật sao?”

Tề Thịnh nhìn tôi, hỏi vặn lại: “Nàng nói đi?”

Tôi nhân cơ hội ấy tiến sát lại bên Tề Thịnh, ghé vào mặt anh ta, cười: “Thiếp cho là, khi ở cận kề cái chết con người ta thường nói thật, câu nói ấy chắc cũng có mấy phần thật lòng”.

Tề Thịnh đột nhiên nổi giận, đưa tay đẩy tôi ra, kiêu ngạo nói: “Lúc đó vết thương rất đau, ta chẳng biết mình đã nói gì”.

Tôi lại cười hì hì đưa mặt lại gần anh ta: “Thiếp nhớ mà, chàng nói chàng yêu thiếp”.

Tề Thịnh nhìn tôi với vẻ coi thường, sửa lại: “Ta nói là ta rất thích nàng”.

“Giống nhau mà, giống nhau mà, ý cũng như nhau cả thôi”. Tôi vừa cười vừa ngồi dậy, trèo qua người Tề Thịnh xuống dưới giường: “Thiếp đói rồi, phải đi kiếm cái gì ăn đã, chàng có muốn ăn không?”

Tề Thịnh đột nhiên túm lấy tay tôi, quay đầu lại nhìn tôi, hỏi: “Thế còn nàng?”

Tôi ngây ra một chút rồi cười, đáp: “Thích chàng, thích chàng, thiếp cũng rất thích chàng”.

Tề Thịnh vẫn nhất định không chịu buông tay, mở to mắt lặng lẽ nhìn tôi, rất lâu sau mới thở dài một tiếng, nhẹ nhàng hỏi: “Nàng vẫn đang ứng phó với ta, phải không? Nàng vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng ta, phải không?”

Ánh mắt của anh ta quá tinh tường, tôi chẳng còn cách nào lại tiếp tục giữ bộ mặt tươi cười được nữa, suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Tề Thịnh, chàng là hoàng đế, thiếp là hoàng hậu, chúng ta về sau giúp đỡ lẫn nhau, đồng tâm hiệp lực, thế chẳng phải là tốt rồi sao? Thiếp đã quyết định giao tính mạng của mình cho chàng, thì chàng hãy để thiếp được giữ trái tim mình lại, như thế thiếp sẽ càng lý trí, có thể làm một hoàng hậu xứng đáng hơn. Chàng đã thắng rồi, cần gì phải so bì thiệt hơn nữa?”

Tề Thịnh lắc đầu, chậm rãi nói: “Ta đã đánh cược cả tính mạng mới đổi được cái nắm tay của nàng, nếu chỉ có lại một cái danh xưng hoàng hậu thì ta lỗ nặng rồi. Thứ ta muốn là cả tính mạng và trái tim nàng kia”.

Tôi cười khổ: “Bây giờ chàng nghĩ vậy, nhưng sau này thì sẽ không còn nghĩ thế nữa đâu. Nếu thiếp cho chàng trái tim mình thì thiếp sẽ không thể làm một hoàng hậu tốt, cũng giống như Trương thị trước kia đã không thể làm một thái tử phi tốt vậy”.

Tay Tề Thịnh hơi cứng lại, tôi nhân cơ hội đó rút tay mình ra, còn chưa đi đến cửa đã nghe thấy tiếng Tề Thịnh ở đằng sau: “Nàng vẫn luôn cảm thấy ta quá vô tình với Trương thị trước đây, phải không?”

Tôi khựng lại, từ từ quay người về phía anh ta.

“Nhưng nếu ta nói trước đây đã từng thích Trương thị thì nàng có tin không?” Tề Thịnh không nhìn tôi, chỉ đưa ánh mắt nhìn vào chỗ trống, giọng chua chát nói: “Ta và Trương thị là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã cùng chơi với nhau. Tuy cô ấy hay nhõng nhẽo, tính tình ngang ngược, nhưng cũng rất thẳng thắn, xinh đẹp, đều là thiếu niên trẻ người non dạ, sao có thể không rung động? Nhưng thế lực nhà họ Trương quá

mạnh, đã không thể tiếp tục nỗ lực được nữa, nếu không loại bỏ sẽ thành hậu hoạ về sau, vì thế một ngày Trương gia chưa lùi bước thì ngày đó cô ấy chưa thể sinh con. Trong cung, muốn phụ nữ không có con thì thiếu gì cách, nhưng ta không nhẫn tâm khiến Trương gia nhà cô ấy đã thất bại lại không có người nối dõi, cho nên chỉ có thể xa lánh, lạnh lùng với cô ấy. Nhưng cô ấy lại không hiểu, cô ấy chỉ biết yêu ta nhưng không hiểu gì về ta. Dần dần, chút tình cảm đó cũng nhạt đi rồi chẳng còn nữa...”.

Không hiểu vì sao, rõ ràng biết Trương thị mà Tề Thịnh nói đến chẳng có chút quan hệ nào với mình, nhưng tôi vẫn thấy vô cùng xót xa, dường như chỉ cần mở miệng là có thể tuôn ra tất cả những nỗi đắng cay trong lòng ấy.

Tôi dùng sức lắc đầu, ngắt lời: “Chỉ làm hoàng hậu là tốt nhất. Nhân chuyện xuất binh tấn công Bắc Mạc lần này phân tán binh quyền của Trương gia, để họ làm một gia đình giàu có bình thường thôi. Sau khi trở về thiếp sẽ ngoan ngoãn làm hoàng hậu của chàng”.

Nói xong cũng chẳng đợi Tề Thịnh đáp lời đã vội bước ra ngoài.

Triệu vương đang ngồi xổm dưới mái hiên, nghe có tiếng động liền đứng dậy nhìn tôi, vừa giậm chân vừa tươi cười chào: “Hoàng tẩu, đã lâu không gặp”.

Tôi gật đầu, đến gần nhìn anh ta, cười: “Đệ và Tề Thịnh đúng là huynh đệ tốt, anh ta dám đặt toàn bộ tính mạng của người thân vào tay đệ, đệ cũng không phụ lòng của anh ta. Những lời đệ nói lần trước có vài phần đúng, tất cả những chuyện thật thật giả giả này không phải là thứ ta có thể nhìn thấu được. Hồ thẹn, thật hồ thẹn, hiểu biết của ta quá nông cạn”.

Triệu vương cho tay vào áo, xấu hổ cười hà hà: “Phải nói Hoàng thượng là người trọng tình mới đúng. Sau này Hoàng tẩu nhất định sẽ hiểu rõ thôi”.

Tôi cười cười rồi chuyển chủ đề, hỏi: “Chiến trận thế nào rồi?”.

Triệu vương mở to mắt, cổ ra vẻ ngạc nhiên nhìn tôi: “Hoàng tẩu, tẩu thực sự không biết sao? Hoàng thượng bảo thần đệ đem binh mã đi chặn quân cứu viện đến kinh đô của bọn Tác-ta. Bây giờ quân cứu viện đã bị chúng ta tiêu diệt rồi, kinh đô Bắc Mạc không có tiếp viện, tin rằng chẳng mấy chốc sẽ bị đại quân của Dương Dự đánh bại thôi”.

Tôi sững người một lát, kinh thành thất thủ, há chẳng phải là Bắc Mạc đã bị tiêu diệt sao?

Đầu tháng Mười hai, Dương Dự gửi tin về, đại quân viễn chinh đã công phá được kinh thành Thượng Kinh của Bắc Mạc, Hoàng đế, Thái hậu, hoàng hậu, các phi tần... và hai nghìn họ hàng hoàng thất của người Tác-ta đều đã bị bắt giam.

Tề Thịnh vốn có ý định đích thân đến Thượng Kinh, nhưng thời tiết giá lạnh không tiện cho việc hành quân, hơn nữa vết thương trên người Tề Thịnh vẫn chưa khỏi nên đành ở lại, truyền chỉ lệnh cho Dương Dự sau khi cử người trấn giữ Thượng Kinh thì đích thân áp giải hoàng tộc Bắc Mạc về Nam Hạ.

Trong hành dinh tại thành Bình Ninh, tôi tiện tay gỡ xem tấu sớ từ các nơi gửi đến, không nén được tiếng thở dài.

Thân thể Tề Thịnh vẫn chưa hồi phục, đang đắp áo lông chồn, uể oải nằm nghiêng người chợp mắt dưỡng thần trên giường nhỏ, nghe thấy vậy thì “ừm” một tiếng rồi hỏi: “Sao thế?”.

Tôi quay đầu lại nhìn anh ta, nói: “Bây giờ đang là lúc băng tuyết ngập trời, không biết đám phi tần, công chúa yếu điệu mỏng manh kia làm sao mà chịu nổi! Lẽ ra nên bảo Dương Dự qua Tết rồi hãy quay về”.

Tề Thịnh bật cười, mắt cũng không mở ra nói tiếp: “Các binh sĩ của ta còn có thể chịu đựng được cái lạnh này, người Tác-ta vốn dĩ đã sống quen ở đây sao lại không chịu nổi. Yên tâm đi, lạnh thể chứ lạnh nữa cũng chẳng giết được mấy người đâu”.

Tôi vừa lắc đầu, thàn than Tề Thịnh thật tàn ác, vừa không nhịn được hỏi: “Hoàng thượng dùng Lão ngũ cũng được thôi, nhưng sao chàng lại dám sử dụng Dương Dự? Chẳng phải ông ta có một nửa dòng máu Bắc Mạc sao?”.

Tề Thịnh đưa mắt lên nhìn tôi, trả lời: “Đó là vì nàng chưa biết hoàn cảnh của ông ta”.

Câu nói của Tề Thịnh đã kích thích trí tò mò của tôi. Tôi đoán bí mật này ngay cả Lục Ly cũng không biết, đến khi trở về nhất định sẽ khiến cho cô bị chấn động. Tôi đến bên cạnh giường đẩy Tề Thịnh lùi vào trong rồi ngồi xuống, sau đó rúc chân vào chiếc áo lông chồn của Tề Thịnh cho ấm, háo hức hỏi: “Mau nói, mau nói, rốt cuộc chuyện là thế nào?”.

Tề Thịnh cười cười, ngoắc ngoắc ngón tay về phía tôi, đến khi tôi chuyển sang ngồi sát bên cạnh thì anh ta mới nói: “Chuyện này rất bí mật, mẹ của Dương Dự, bà Từ thị là vốn người Giang Bắc. Giữa năm Thành Nguyên người Tác-ta xâm lược phía Nam, trong khoảng thời gian lưu lạc ở Dự Châu, Từ Thị đã thất thân bởi tên tướng tiên phong của Bắc Mạc là Thôi Diễn, do đó mà có Dương Dự. Mạch soái và Từ thị từ trước đã quen nhau, thương xót cho cảnh ngộ Từ thị, Mạch soái đã lấy bà, nhưng chỉ là trên danh nghĩa thôi. Sau khi biết được thân thế của mình, Dương Dự đã từng đến Thượng Kinh tìm Thôi Diễn. Lúc này Thôi Diễn mới biết Từ thị đã sinh ỉn một đứa con trai. Phải nói là Thôi Diễn đối với Từ thị cũng rất có tình, biết Từ thị đã vì mình mà chịu khổ cả nửa đời liền đón hai mẹ con Từ thị về Thượng Kinh, nào ngờ người nhà họ Thôi sống chết không bằng lòng. Vì thân phận của Từ thị đặc biệt, nhà họ lại có mối bất hoà sâu sắc với Mạch soái, chuyện này không biết thế nào lại truyền đến tai Hoàng đế Bắc Mạc. Năm đó, chính Mạch soái đã dẫn quân đánh đuổi Bắc Mạc ra khỏi cửa khẩu Tĩnh Dương, Hoàng đế Bắc Mạc vì thế nuôi hận, lúc này liền ra mặt ứng thuận cho Thôi Diễn đón hai mẹ con Từ thị về, sau lưng lại âm thầm dùng việc này để dụ Mạch soái vào bẫy...”

Tôi không khỏi sửng sốt, nôn nóng hỏi: “Sau đó thì sao?”.

Tề Thịnh khép mắt lại, bình thản đáp: “Sau đó Từ thị qua đời, Mạch soái vì cứu Dương Dự mà bị trọng thương, suýt nữa thì mất mạng ở Bắc Mạc. Đến lúc này Thôi Diễn mới biết mình bị lợi dụng, thấy Từ thị đã chết, trong lòng vô cùng hối hận, cũng rút kiếm tự vẫn. Trong một đêm, phụ mẫu chết thảm hại, đường phụ trọng thương, tất cả bi kịch ấy đều do Bắc Mạc mang đến cho Dương Dự, vậy tại sao ta lại không dám dùng ông để tấn công Bắc Mạc chứ?”.

Tôi im lặng hồi lâu mới than lên: “Hồi thế gian tình là gì, mà đôi lứa thề nguyện sống chết”.

Tề Thịnh hơi bất ngờ, ngạc nhiên nhìn tôi một lúc rồi nằm hẫ xuống giường, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Dương Dự đi ngày đi đêm nhưng vẫn không kịp áp giải tù binh về trước Tết, lúc tới nơi thì cũng đã là rằm tháng Giêng. Bất ngờ nhất là ông ta trói cả Dương Nghiêm lại, hai cha con cùng quỳ trước mặt Tề Thịnh xin tạ tội.

Hoá ra Nhà xí huynh dùng cảm tử quân để mưu sát Tề Thịnh, nhưng Tề Thịnh lại tương kế tựu kế giả vờ bị thương, đưa binh lính đóng quân ở Bình Ninh, một mặt thu hút binh lực của Bắc Mạc, một mặt lệnh cho Triệu vương đem đại quân ra khỏi thành Bình Ninh, phục kích quân cứu viện của Bắc Mạc, giúp Dương Dự quét sạch chương ngại bên ngoài.

Ai ngờ, Nhà xí huynh sau khi được Dương Nghiêm cứu khỏi thành Bình Ninh đã tiết lộ tình hình trong thành ột cánh quân của Bắc Mạc. Đối phương thấy không thể cứu viện cho Thượng Kinh được nữa, bèn quyết định quay lại sống chết đánh Bình Ninh, định tìm cách bắt Tề Thịnh trước khi Dương Dự công phá Thượng Kinh.

Dương Dự tạ lỗi: “Đều do nghịch tử ngu đần này đi cứu tên phản nghịch Tề Hàn nên mới để lộ chuyện thành Bình Ninh, khiến Hoàng thượng gặp nguy hiểm. Là thần dầy con không nghiêm, xin Hoàng thượng trị tội”.

Tề Thịnh cười nói: “Dương tướng quân có công lớn trong việc công phá Thượng Kinh, Dương Nghiêm có tội, nhưng cũng là bị người ta lừa gạt, hơn nữa trăm cũng không có chuyện gì nghiêm trọng. Dương tướng quân không phải lo lắng, trước hết cứ nghỉ ngơi cho khoẻ, đợi về Thịnh Đô rồi hãy bàn đến chuyện thưởng phạt”.

Dương Dự vội khấu đầu lạy tạ, Dương Nghiêm thì cứ quỳ gối ở bên cạnh, chẳng có phản ứng gì. Anh ta gầy hơn nhiều so với lúc chia tay tôi, thần sắc ủ rũ, mắt cứ cúi nhìn xuống, đến lúc chuẩn bị rời đi mới cất giọng khàn đặc: “Thần không biết anh ta sẽ đem tình hình binh lực của thành Bình Ninh tiết lộ cho người Tác-ta, nếu biết, hôm đó thần đã không... đi cứu anh ta”.

Anh ta nói xong thì đập đầu một cái rất mạnh rồi theo cha lui ra ngoài.

Mặc dù từ đầu đến cuối Dương Nghiêm không nhìn tôi, nhưng tôi vẫn hiểu rõ suy nghĩ của anh ta. Anh ta mặc dù luôn đi theo Nhà xí huynh, nhưng chưa hề nghĩ đến việc thông đồng với địch bán nước. Nếu anh ta biết kết quả thế này thì hôm đó đã không vứt bỏ tôi mà đi.

Tề Thịnh quay đầu lại nhìn tôi với ý tứ sâu xa, hỏi: “Nàng nói xem, nếu ta không giết Dương Nghiêm mà chỉ phạt anh ta sung quân ba nghìn dặm thì Dương Dự có biết ơn ta không?”.

Tôi nghĩ, Tề Thịnh thực ra chẳng quan tâm đến việc Dương Dự có biết ơn hay không, cái chính là anh ta muốn biết tôi có cảm kích trước cách giải quyết của anh ta hay không mà thôi.

Tôi cười, đáp: “Cảm kích, vô cùng cảm kích. Có điều dù sao cũng phạm vào trọng tội, ba nghìn dặm có vẻ hơi gần, chi bằng thêm hai nghìn dặm nữa đi!”.

18. Chương 18: Tin Vui Của Thái Hậu!

Trong tháng Hai, Tề Thịnh bố cáo thắng lợi của cuộc viễn chinh phương bắc, sau đó mang theo hai nghìn người thuộc hoàng tộc Bắc Mạc cùng vô số vàng bạc châu báu từ Bình Ninh trở về. Bởi vì người đông, lại không cần phải về gấp nên tốc độ rất chậm, lúc về đến Thái Hưng đã bước sang tháng Ba. Nghỉ ngơi ở Thái Hưng hai ngày, tôi và Tề Thịnh lên thuyền rồng, được chiền hạm của thủy quân Phụ Bình hộ tống sang sông.

Gió ở trên sông vẫn còn lạnh, thổi vào mặt có cảm giác như gai đâm. Nhìn nước sông mênh mông, bất giác tôi thần người ra. Năm ấy, tôi cũng từng cùng Tề Thịnh chung thuyền qua sông, có điều lần đó là từ Phụ Bình sang Thái Hưng, anh ta đứng ở đầu thuyền, còn tôi nấu mình ở cuối thuyền.

Năm năm trôi qua, cuối cùng tôi cũng được đường đường chính chính đứng ở đầu thuyền.

Đang suy nghĩ mông lung thì nghe thấy tiếng của Lý Hoằng ở đằng sau: “Gió trên sông lớn, Hoàng thượng mời nương nương quay vào khoang thuyền ạ”.

Tôi quay đầu lại đánh giá con người quen thuộc ấy từ đầu tới chân. Năm đó cũng chính anh ta đã lén lút mang tôi ra khỏi hành cung Phụ Bình, sau khi đưa tôi đi một vòng trên sông Uyển Giang thì ép tôi nhảy xuống sông. Khi đó tôi không biết anh ta là thân tín của Tề Thịnh, càng không ngờ sau này lại mang thân phận đội trưởng thân vệ ở bên Tề Thịnh.

Tôi cứ đứng im đánh giá Lý thị vệ, một lúc lâu sau, vẻ mặt anh ta hơi lúng túng, cup mắt xuống, đặt tay lên chuôi kiếm rồi lùi ra sau nửa bước.

Hành động bản năng của anh ta khiến tôi sực tỉnh, bất kể tôi là nam hay nữ thì đều phải lấy đức báo đức, lấy chính trực báo oán thù, không nên suốt ngày bị trói buộc trong ân oán tình thù mới phải.

Tôi bước lên trước hai bước, thông thả rút bảo kiếm đang đeo bên hông anh ta ra, quan sát lưỡi kiếm sắc bén đó rồi hỏi: “Kiếm pháp của Lý thị vệ cũng không tồi phải không?”.

Lý Hoằng ngược mắt nhìn tôi: “Nương nương...”.

Tôi đặt mũi kiếm lên ngực anh ta, cười: “Xin chỉ giáo một chút nếu chỉ muốn đâm vào da thịt của người ta mà không làm tổn thương đến lục phủ ngũ tạng bên trong thì lực tay phải khống chế như thế nào?”.

Khuôn mặt của Lý Hoằng có vẻ đau khổ, không nói câu gì.

Tôi đẩy mũi kiếm sâu hơn mấy phân, đến lúc nhìn thấy có vết máu mới thu kiếm lại, cười nói: “Ái chà, thật xin lỗi, ta không khống chế được lực tay, Lý thị vệ mau tìm người băng bó đi”.

Lý Hoằng cúi đầu nhìn ngực mình, vẫn im lặng.

Tôi lại hỏi: “Lý thị vệ, người biết bơi phải không?”.

Lý Hoằng im lặng giây lát rồi đáp lại với giọng rầu rĩ: “Tiểu nhân rõ rồi”, nói xong liền quay mình nhảy thẳng xuống sông.

Hừm, quả là một người thông minh sáng dạ!

Trình độ bơi lội của Lý Hoằng quả nhiên không tồi, bơi theo thuyền quá nửa sông vẫn không bị chìm, lúc được kéo lên thì môi cũng chỉ hơi tím, người hơi run mà thôi.

Mong muốn trả thù trong tôi cuối cùng cũng được trút bỏ, lập tức cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Tề Thịnh biết chuyện thì dở khóc dở cười, lấy tay gì nhẹ vào trán tôi, cuối cùng đành phải cười bất đắc dĩ, nói: “Cũng tốt, đàn bà lòng dạ nên hẹp hòi một chút”.

Nói xong liền sai Tả Ý đem nước gừng cho Lý Hoằng.

Ngày Hai mươi sáu tháng Ba, đại quân về đến Thịnh Đô, cả thành tưng bừng, nhộn nhịp không bút nào tả xiết. Nam Hạ, Bắc Mạc đã tranh chấp với nhau hơn ba trăm năm có lẽ, trong đó những cuộc đấu đá, chiến tranh quy mô nhỏ nhiều vô kể, cả hai nước đều đã từng có những vị vua hùng mạnh, mang mưu đồ thống nhất thiên hạ, nhưng từ trước đến nay vẫn chưa có ai thực hiện được giấc mơ đó.

Nhưng bây giờ Tề Thịnh đã làm được.

Thái hoàng thái hậu nước mắt giàn giụa, chấp tay trước ngực, vừa khóc vừa nói: “Liệt tổ liệt tông đã phù hộ cho Đại Hạ ta thống nhất được thiên hạ, di chí của Thành Tổ đã thành sự thực, bản cung cuối cùng cũng có thể yên tâm đi gặp người rồi”.

Khẩn cả nửa ngày, Lão thái thái lại quay sang tôi: “Con à, đã làm khó con rồi, con đúng là đứa trẻ ngoan”.

Tôi vội rơi vài giọt nước mắt cho hợp hoàn cảnh, còn giả bộ dùng khăn tay chấm chấm khóe mắt.

Hai chị em Tề Uy và Tề Hạo nửa năm không thấy tôi nên có vẻ rụt rè, đứng quan sát hồi lâu rồi mới nhào vào lòng tôi. Ôm trong tay thân hình nhỏ bé mềm mại của hai con, nước mắt tôi cuối cùng cũng thực sự rơi.

Tề Thịnh vừa về đã bận rộn chuyện triều chính mấy ngày liền, nào là tế trời tế tổ, lúc rảnh còn phải luận công ban thưởng. Dương nhiên là dù bận thế nào anh ta cũng không quên việc trừng phạt những người có tội.

Dương Nghiêm bị phạt sung quân năm nghìn dặm, trực tiếp đi thẳng đến chiến trận ở Bắc Mạc.

Nhà xí huynh vừa phạm tội hành thích Hoàng đế, vừa cấu kết với quân địch, vốn phải xử tội chết nhưng Tổng thái hậu bộ dạng đầu bù tóc rối chạy đến cung Đại Minh làm ầm lên, còn đưa ra di chỉ mà Tiên đế để lại, trong đó viết rõ: không cho phép Tề Thịnh được giết hại thủ túc, nhờ vậy mới giữ được tính mạng của Nhà xí huynh, nhưng vẫn bị tước vị, phế làm thứ dân và đi đày ở Lĩnh Nam.

Nhà họ Trương thì nhẹ nhàng nhất, không công không tội vô thưởng vô phạt. Chỉ có điều trong lần tấn công Bắc Mạc này xuất hiện không ít nhân tài mới, binh quyền của các thế gia trong quân vì thế mà bị phân tán, nhà họ Trương cũng không ngoại lệ.

Trương Phóng đặc biệt vào cung tìm tôi, bàn bạc cả nửa ngày mới đưa ra phương hướng phát triển cho nhà họ Trương sau này, nhất định phải kiên định đi theo đường lối “thuần tướng”, giữ vững danh hiệu “thế gia” trong quân.

Vụ việc tiếp tục ồn ào đến gần hai tháng sau mới chấm dứt, chính sự trong triều dần đi vào nề nếp, Tề Thịnh tuy vẫn bận rộn như trước nhưng cũng xem như có thời gian rảnh đến hậu cung nghỉ ngơi.

Có ai ngờ rằng đúng thời điểm này hậu cung lại xảy ra chuyện.

Mọi việc bắt đầu vô cùng đơn giản. Vương chiêu dung đến cho Trần thực phi tán gẫu, lúc đi ngang qua ngự hoa viên thấy hơi lạnh liền bảo cung nữ theo hầu quay về lấy áo choàng. Không ngờ cung nữ vì vội vàng, vô ý đụng vào Hoàng hiền phi đang ngắm hoa ở ngự hoa viên.

Vương thị thường ngày hiền lành nhưng lại được Tề Thịnh coi trọng nhất trong số các phi tần, trước đây số lần được gọi đến tắm cung cũng nhiều hơn người khác.

Hoàng thị vốn đã chướng mắt Vương chiêu dung, lần này cung nữ của nàng ta lại tự tạo có ỉnh, đương nhiên không thể bỏ qua, lập tức sai người tát cho cung nữ kia một cái.

Vương thị biết tin liền đi tới, xem việc Hoàng thị làm như vậy là coi thường mình, liền đứng ra chặn trước mặt cung nữ kia, nhẹ nhàng nói: “Để ta xem ai dám tát!”

Thân phận của Vương thị tuy thấp hơn Hoàng thị nhưng dù sao là một Chiêu dung, cung nữ của Hoàng thị sao dám đánh nàng ta, khí thế hùng hực phút chốc tiêu tan, sợ hãi thu cánh tay lại.

Hoàng thị thấy thế lại càng tức giận, vừa than thở bên cạnh chẳng có người nào tin tưởng được, vừa xắn tay áo lên rồi tự mình xông đến.

Vì bị Vương thị cản lại nên bàn tay của Hoàng thị không chạm được vào mặt của cung nữ mà hạ cánh đúng vào mặt Vương thị. Vương thị sững sờ trong giây lát rồi đưa tay đánh lại.

Các phi tần mới trông thì ai cũng cao quý nhã nhặn nhưng họ đều là phụ nữ. Đã là phụ nữ thì cách đánh nhau cũng chẳng chệch đi đâu được, cứ như được luyện từ cùng một lò ra: đá đấm, cào, véo, cào, xé... tuyệt đối không thiếu cái nào.

Cô bạt tai tôi thì tôi tát lại cô, cô tát tôi thì tôi cũng vả lại cô... Nó giống như diễn trò, chẳng mấy tác dụng.

Có một sự thật đã được thực tế chứng minh, đó là: trước hết phải nắm được tóc đối phương đã, sau đó thì muốn đấm muốn đá gì cũng được.

Hoàng thị và Vương thị hoàn toàn quên sạch thể diện của phi tần, chiến đấu vô cùng hăng hái. Các cung nữ xung quanh vội tiến lên ngăn cản, một cung nữ của Vương thị không biết lôi kéo Hoàng thị thế nào mà khiến Hoàng thị hai mắt đảo một vòng, ngất ngay tại chỗ.

Đám đông sững sờ, thất kinh.

May mà Vương thị còn giữ được bình tĩnh, vội ra lệnh cho các cung nữ đưa Hoàng thị đến chỗ gần nhất là cung của Trần thực phi, sau đó phái người đi bẩm báo với Hoàng hậu và triệu thái y.

Khi tới đến nơi, Vương thị tóc mây xỏa xượi, vẻ mặt thất thần đang đứng ở ngoài điện, vừa nhìn thấy tôi thì lập tức quỳ xuống, vừa khóc vừa nói: “Thần thiếp sai rồi, xin Hoàng hậu nương nương trách tội”.

Tôi liếc cô ta một cái, cũng chẳng thêm để ý đến nữa, bước thẳng vào trong điện.

Tổng thái y đang bắt mạch cho Hoàng thị vẫn hôn mê, vẻ mặt ông ta hơi hoang mang. Tôi quan sát kỹ hơn, tốt rồi, lại còn mồ hôi đầy đầu nữa chứ.

Tôi hỏi: “Thế nào rồi?”.

Tổng thái y không trả lời, chỉ đứng dậy, run cầm cập quỳ gối trước mặt tôi rồi mới mở miệng nói: “Hoàng hậu nương nương, đây, đây, đây...”.

Tôi hơi sốt ruột: “Rốt cuộc là thế nào? Có gì cứ nói thẳng ra đi”.

Tổng thái y cúi thấp đầu xuống, nói tiếp: “Xin, xin, xin Hoàng hậu nương nương cho những người khác lui ra”.

Tuy hơi ngạc nhiên nhưng tôi vẫn làm theo lời ông ta. Đợi cho đám Trần thực phi lùi ra ngoài điện hết, mới nghe thấy tiếng nói căng thẳng của Tổng thái y: “Sức khỏe Hiền phi nương nương không có vấn đề gì lớn”.

Tôi nhẹ cả người, chỉ cần đừng có đánh nhau đến bị thương nặng là được.

Tổng thái y thận trọng nhìn tôi, lại nói tiếp: “Hiền phi, Hiền phi, Hiền phi có thai hơn ba tháng rồi”.

Tôi sững người, lúc sau mới thấm được nội dung trong lời nói của Tổng thái y, lập tức trả lời: “Chuyện tốt mà”.

Nhưng vẻ mặt của Tổng thái y lại vô cùng kỳ lạ, ông ta nhìn quanh, sau đó nhẹ nhàng xòe tay ra: “Hơn ba tháng rồi”.

Đã hơn ba tháng rồi cơ à? Thế lại càng tốt, thai nhi đã ổn định rồi không dễ xảy ra chuyện được. Chả trách mà trước đó Hoàng thị cứ kêu sức khỏe không tốt, thì ra là đã có thai, bây giờ nghĩ lại thì thấy có lẽ cô ta muốn giấu chuyện. Phải nói là tâm cơ của những người đàn bà trong hậu cung thật không đơn giản, đến cả việc mang thai mà cũng phải giấu giếm như kẻ trộm vậy.

Có điều, sao bỗng dưng tôi cảm thấy có gì không đúng!

Tổng thái y cứ như sợ tôi không biết tính, lại giơ ba ngón tay lên, nhấn mạnh: “Hơn ba tháng rồi, ba...”.

Trong đầu nổ ầm một tiếng, tôi lập tức hiểu rõ mấu chốt của vấn đề.

Hoàng đế về cung chưa được hai tháng, Hoàng hiền phi lại có thai hơn ba tháng rồi... Chuyện này và truyền kỳ “Chồng ra trận hai mươi năm, trở về con trai đã tròn mười tám tuổi” có phần giống nhau.

Mấu chốt là... rốt cuộc là ai làm?

Tôi và Tổng thái y tròn mắt nhìn nhau, không nói được câu gì.

Làm thế nào bây giờ? Chuyện này, nếu ở xã hội hiện đại thì chỉ cần một tờ giấy ly hôn là xong, mời được luật sư tốt thì không khéo Hoàng thị còn đòi được tiền nuôi dưỡng từ Tề Thịnh ấy chứ!

Nhưng bây giờ lại không phải là xã hội hiện đại, theo cách nói trong sách sử thì đây là xã hội tập quyền phong kiến độc ác. Người dám cầm sừng lên đầu hoàng đế thì hoàng đế sẽ giết cả nhà người, còn nhân tiện xóa sổ luôn họ hàng nội ngoại nhà người luôn ấy chứ!

Tôi suy nghĩ rất lâu, thấy một mình mình không thể giải quyết nổi chuyện này, liền quyết định sai người để ý đến Hoàng thị, Vương thị và Trần thị cùng các cung nữ của họ, còn bản thân thì dẫn Tổng thái y đến gặp Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu vừa nghe xong chuyện thì ngẩn người ra, tiếp đó mặt liền biến sắc. Nhưng gờng càng già càng cay, trước tiên người bảo tôi lấy cớ chuyện đánh nhau này nhốt Hoàng thị và Vương thị lại, sau đó bí mật phái người xét hỏi chuyện của Hoàng thị.

Rất nhanh sau đó, cung nữ của Hoàng thị bèn khai ra, thì ra gian phu là một tên thái y trẻ tuổi của Thái y viện.

Trước đó một thời gian Hoàng thị đã kêu cơ thể không được khỏe, cứ vài ba ngày lại ời thái y đến bắt mạch chẩn bệnh, mọi người đều không để ý, ai ngờ cô ta lại ngang nhiên mời thái y lên giường luôn...

Tôi chờ người ra, gan của Hoàng thị thật không nhỏ. Đương nhiên, gan của tên thái y kia còn to hơn, dám cầm sừng lên đầu Hoàng đế.

Chuyện này không thể giấu Tề Thịnh được, tôi chọn thời điểm khi tinh thần anh ta tương đối tốt, khéo léo kể lại chuyện này.

Tôi đã chuẩn bị tinh thần đợi Tề Thịnh nổi trận lôi đình, nhưng ai ngờ nghe xong, Tề Thịnh chỉ chau mày, mắt chẳng thêm rời khỏi tấu chương, hờ hững nói: “Ban cho Hoàng thị một dải lụa trắng, còn Vương thị và Trần thị thì cứ trực tiếp đưa đến chùa là được rồi”.

Tôi nghe mà choáng váng, ngạc nhiên hỏi: “Hoàng thị thì thế nào cũng được, nhưng chuyện này thì liên quan gì đến Vương thị và Trần thị chứ?”.

Tề Thịnh ngược mắt lên nhìn tôi, cười nhạt: “Nàng thấy trong chuyện này, hai người họ không có liên quan gì sao?”.

Tôi vẫn cho rằng chuyện này chỉ là tình cờ, chẳng ngờ Tề Thịnh lại xử lý nó một cách đơn giản mà nghiêm khắc như vậy, nhất thời không khỏi ngáy ra.

Tề Thịnh nhận ra phản ứng của tôi, hỏi: “Sao vậy?”.

Tôi mỉm cười, lấp liếm: “Phi tần trong cung vốn không nhiều, trừng phạt như thế thì hay rồi, một nửa dân số hy sinh, sang năm dù thế nào cũng phải tuyển tú nữ vào cung thôi”.

Tề Thịnh cười thờ ơ, chẳng nói gì.

Tôi do dự một lát, cuối cùng vẫn không nén được, hỏi: “Có thể không giết Hoàng thị được không?”.

Tề Thịnh hơi bất ngờ: “Nàng thương hại cô ta sao?”.

Tôi lắc đầu: “Thiếp chỉ thuận miệng hỏi thôi, cứ coi như thiếp chưa nói gì”.

Tề Thịnh nhìn sâu vào mắt tôi rất lâu rồi bình thản nói: “Hoàng thị cũng đưa vào chùa đi”.

Nói xong anh ta liền rời khỏi cung Hưng Thánh, mấy ngày liền cũng không thấy mặt đâu.

Lục Ly biết chuyện lập tức giáo huấn cho tôi một trận, nói: “Hoàng thượng rõ ràng là có ý trừ bỏ tần phi trong cung, đây chẳng phải là vì nường nường sao? Nường nường đã không cảm kích lại còn xin tha tội cho Hoàng thị, thật hồ đồ! Lần này Hoàng thượng nhất định đã hiểu lầm nường nường đối với Hoàng thị là đồng bệnh tương lân rồi”.

“Không phải hiểu lầm mà là sự thật.” Tôi nhìn Lục Ly, bình tĩnh nói tiếp: “Nói cho cùng thì ta và Hoàng thị chẳng khác gì nhau, chỉ là bây giờ Tề Thịnh đang yêu ta, vì yêu nên mới sủng ái, cũng bởi vì không yêu nên mới tuyệt tình với bọn Hoàng thị như vậy. Nhưng có ai suy nghĩ cho bọn họ không, đều là danh chính ngôn thuận được vào cung, sao họ lại phải chịu tội như vậy?”.

Lục Ly nghe xong thì sững sờ, nhưng vẫn nói tiếp: “Nhưng Hoàng thị không giữ đạo làm vợ!”.

“Đạo làm vợ?”, tôi không nhịn được cười: “Tề Thịnh đối với họ có thực hiện đúng đạo làm chồng không? Chẳng lẽ cứ bắt họ phải sống như quả phụ cả đời sao? Nếu là ta thì e rằng cũng không tuân thủ được”.

Lục Ly há miệng ra nhưng mãi chẳng thốt được lời nào, cuối cùng chỉ có thể nói một câu: “Thần thiếp nói không lại nường nường, có điều, chuyện này Hoàng thượng không sai, chỉ là nường nường quá nhân từ thôi”.

Tôi cũng chẳng còn hứng thú nói tiếp, chỉ cười cười.

Lục Ly đảo mắt, đột nhiên khẽ hỏi tôi: “Nường nường có muốn biết chuyện của Giang thị không?”.

Tôi ngó người, hôm đó dưới thành Bình Ninh, nhìn thấy Giang thị bị trói, nhưng sau đó Tề Thịnh trúng tên nên tôi cũng chẳng còn tâm trí nào để quan tâm cô ta sống hay chết nữa. Về sau tôi cũng không hỏi lại. Chiến trận ác liệt như vậy, ngay cả những vị tướng quân võ nghệ cao cường còn tử trận, huống chi là một cô gái yếu ớt.

Lục Ly cười hai tiếng lạnh lùng: “Nường nường hẳn đã coi thường Giang thị rồi, nhưng cô ta vẫn chưa chết, sau này lại được lão gia nhà thiếp cứu nữa kìa”.

Tôi kinh ngạc hỏi: “Triệu vương cứu cô ta?”.

Lục Ly gật đầu, bĩu môi nói tiếp: “Nường nường có biết sao cô ta lại rơi vào tay quân Bắc Mạc không? Năm ngoái Hoàng thượng đưa cô ta khỏi cung, nghe nói là sắp xếp cho cô ta một chỗ ở bên ngoài, nếu cô ta chịu ngoan ngoãn sống ở đó thì cả đời không phải lo lắng gì về chuyện cơm áo gạo tiền. Nhưng con tiện nhân đó lại không chịu từ bỏ hy vọng, biết Hoàng thượng ngự giá thân chinh thì cũng đuổi theo đến Giang Bắc, ai ngờ lại bị quân địch bắt được. Cô ta cũng thật trơ tráo, để bảo toàn tính mạng liền tự nhận là Hoàng hậu, nói là chỉ cần đưa cô ta đến chỗ Hoàng thượng, cô ta có thể khuyên Hoàng thượng rút quân khỏi Bắc Mạc”.

Tôi ban đầu thì ngạc nhiên, sau đó thấy bình thường, đến cuối cùng thì thấy vô cùng thú vị.

Chà, chuyện này không thể xem là thoại bản[1] được mà sắp thành truyện truyền kỳ rồi.

[1] Thoại bản: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ đời Tống, chủ yếu kể về các chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

“Mệnh Giang thị cũng lớn nên mới không chết, lão gia nhà thiếp lúc trở về cứu viện cho Bình Ninh đã cứu cô ta khỏi đám quan quân hỗn loạn.”

Tôi nghe xong mà hai mắt sáng long lanh, thiếu mỗi nước cầm hạt dưa lên cắn nữa thôi, chẳng nghĩ ngợi gì đã buột miệng hỏi: “Hay rồi! Hai người này liệu có tình cũ không rủ cũng tới không? Anh ta có cho Giang thị làm Vương phi không?”.

Lục Ly vỗ đùi, hung hăng nói: “Anh ta dám! Nếu anh ta dám dây dưa đến Giang thị thì thần thiếp sẽ bế con trai anh ta nhảy xuống giếng!”.

Tôi vội vàng ấn Lục Ly xuống, khuyên bảo: “Đừng kích động, đừng kích động! Có chuyện gì cũng phải nghĩ cho kỹ, chưa chi đã la lối om sòm đòi thắt cổ thì không phải là phụ nữ tốt đâu!”.

Mắt của Lục Ly chợt xẹt qua một tia giao hoạt, hỏi tôi: “Nương nương cũng thấy như thế không tốt?”.

Tôi chẳng suy nghĩ gì nhiều, gật đầu: “Không tốt, không tốt, đổi cách nào hòa bình hơn đi”.

Đang nói đến đó thì Tề Thịnh đi từ ngoài vào, vừa nhìn thấy Lục Ly, vẻ mặt vốn không vui lại càng sa sầm.

Lục Ly liếc một cái, vẫy khăn tay, quỳ xuống ôm lấy chân tôi khóc to: “Nương nương, người phải giúp thần thiếp! Nếu Triệu vương diện hạ cưới Giang thị thì thiếp chẳng còn đường sống nữa, ai chẳng biết Giang thị không bao giờ chịu chung chồng với người khác. Thần thiếp không còn chỗ nào để đi nữa, cầu xin nương nương thu nhận, thần thiếp xin đời ơn nương nương, thề suốt đời trung thành với nương nương”.

“Bậy bạ!”, tiếng nói giận dữ của Tề Thịnh cắt ngang lời khóc lóc thỉnh cầu của Lục Ly: “Triệu vương coi thể diện của hoàng thất là gì hả? Giang thị sao có thể gia nhập hoàng tộc được nữa, đưa đi ngay, đưa đi ngay!”.

Lục Ly quay người dập đầu trước Tề Thịnh, nhanh chóng đáp lại: “Thần thiếp lĩnh chỉ”.

Nói xong dùng khăn tay lau nước mắt rồi lùi ra sau.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Tề Thịnh, ngơ ngác hỏi: “Hai chúng ta có phải đều bị con nha đầu này lợi dụng không?”

Tề Thịnh ngây ra, thẹn quá hoá giận, phẩy tay áo quay người bỏ đi.

Có được thánh chỉ của Tề Thịnh, Lục Ly nhanh chóng giải quyết vấn đề, vừa về nhà lập tức sai người đưa Giang thị ra khỏi Thịnh Đô. Triệu vương cũng không phản ứng gì, chẳng buồn chẳng vui, chỉ tiễn Giang thị đến cửa thành sau đó liền trở về Vương phủ ôm con trai.

Từ đầu đến cuối tôi vẫn cảm thấy tôi và Tề Thịnh bị vợ chồng nhà này lợi dụng.

Mấy ngày sau, Nhà xí huynh cũng chuẩn bị phải đi. Nơi anh ta lưu đây là Linh Nam, cách rất xa Thịnh Đô, từ giờ trở đi coi như cách xa trung tâm quyền lực, thông tin liên lạc khó khăn, Tề Thịnh cuối cùng cũng có thể yên tâm được rồi.

Linh Nam là nơi nghèo khó, Tổng thái hậu sợ con trai khổ sở vất vả, không những lấy hết tiền riêng của mình ra cho Nhà xí huynh, còn hận không chuyển được một nửa số đồ đạc trong cung mình đến Linh Nam cho con luôn.

Trước lúc đi, Nhà xí huynh vào cung dập đầu trước Tổng thái hậu rồi nhân tiện đến cung của tôi xin cầu kiến. Tôi vốn không muốn gặp anh ta nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn ời anh ta vào, sau đó gửi lại tam giác vàng mà anh ta từng tặng tôi.

Nhà xí huynh nhìn tam giác vàng cười lạnh lùng, hỏi: “Nương nương muốn vứt bỏ đồng minh ư?”.

Tôi nghĩ một lúc rồi lắc đầu, đáp: “Là ta thấy đường đến Linh Nam rất xa, muốn thêm chút lộ phí cho người thôi, dù gì thì đó cũng là vàng”.

Về mặt của Nhà xí huynh thoáng dờ dẫm, anh ta cụp mắt xuống, khẽ nói: “Chuyện ở Bình Ninh cũng là vì thần bị dồn vào đường cùng, tình thế bất buộc mà thôi”.

“Ta biết, cho nên ta không trách người”.

Nhà xí huynh đưa mắt nhìn tôi, thần thờ một lúc rồi đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi: “Nếu ngay từ đầu người lấy nương nương là thần thì mọi việc có phải sẽ hoàn toàn khác không?”.

Tôi giật mình, vội nói: “Chuyện này không thể đùa được”.

Nhà xí huynh trấn tĩnh lại, đưa tay đẩy tam giác vàng về phía tôi, khẽ nói: “Thần đã tặng rồi thì sẽ không nhận lại, đồ vật cũng vậy, mà lời hứa cũng thế”.

Nói xong liền đứng dậy, chấp tay hành lễ với tôi rồi quay người rời đi.

Tôi nhìn theo bóng anh ta, thầm nghĩ, làm người vẫn nên dành mình một lối thoát, bèn lên tiếng gọi anh ta: “Nếu gặp khó khăn gì thì cứ cho người tới tìm ta”.

Nhà xí huynh quay đầu lại nhìn tôi một cái, mỉm cười rồi bước đi.

Thu qua, đông đến, thắm thoát cái Tết đầu tiên sau khi thống nhất thiên hạ đã đến. Tề Thịnh lập Tề Hạo làm thái tử, vào mùa thu tôi lại được chẩn đoán có tin vui, mùa hạ năm sau hoàng tử thứ hai là Tề Tương ra đời. Cũng mùa hạ năm đó, Lý chiêu nghi vì sức khỏe không tốt đã xin xuất cung dưỡng bệnh, Tề Thịnh đồng ý.

Mùa xuân năm thứ ba sau khi thống nhất thiên hạ, có triều thần dâng tâu thỉnh cầu Tề Thịnh tuyển tú nữ để bổ sung hậu cung, Tề Thịnh chỉ nói một câu: “Đây là chuyện riêng của trẫm, không cần ái khanh phải hao tâm tổn trí”, kết thúc chuyện này.

Tôi thấy việc tuyển tú nữ trên phạm vi toàn quốc xem ra không được, bèn nghĩ đến việc sàng lọc lại lần nữa trong cung, so bó đũa còn có thể tìm được cọt cở, huống gì là so cả hàng nghìn cung nữ trong cung.

Tôi giấu Tề Thịnh, khó khăn lắm mới chọn ra được mười cô nương trẻ trung xinh đẹp trong số các cung nữ để tập trung lại đào tạo. Kết quả không biết vì sao thông tin lại bị rò rỉ, bản thân tôi còn chưa ngấm kỹ thì bọn họ đã bị Tề Thịnh đưa về cung Đại Minh, sau đó lập tức ban tặng cho các công thần trong cuộc viễn chinh phương bắc.

Không phải người của mình có khác, ban tặng cũng hào phóng thật đấy nhỉ!

Tôi thiếu chút nữa thì hộc máu, túm lấy đuôi long bào của Tề Thịnh điên cuồng cắn mấy chỗ, sau đó hùng dũng đến cung Đại Minh khuyên bảo Tề Thịnh: “Hậu cung sinh ra là để thêm con thêm cháu cho hoàng thất, Hoàng thượng có chấp quá rồi!”.

Tề Thịnh nhìn tôi, cười: “Ta cũng thấy trẻ con trong cung còn ít, hai chúng ta cố gắng thêm chút nữa đi”.

Thế là không đến ba tháng sau, Hoàng hậu lại mang thai lần nữa.

Tả Ý được Tề Thịnh gả cho Lý Hoàng, Phúc nhi trở thành cung nữ đứng đầu cung Hưng Thánh, trợ thủ đắc lực bên cạnh tôi, vẫn nhanh nhẹn, tháo vát như trước.

Ngày tháng bình lặng trôi qua rất nhanh, chớp mắt một cái đã có tam hoàng tử.

Tôi bên này không ngừng “tạo người”, Triệu vương và Lục Ly bên kia cũng không ngồi chơi, giống như một cuộc tranh tài, những đứa trẻ cứ đua nhau nhảy ra. Có điều, Triệu vương vẫn chưa lấy được chính phi. Mỗi khi đề cập đến vấn đề này, Thái hoàng thái hậu không nén được mà mặt đỏ hoe, luôn cảm thấy thiệt thòi cho Triệu vương. Sau đó liền kêu gọi các gia đình quyền thế tiến cử nữ nhi.

Mỗi khi sự việc được tiến hành đến giai đoạn này thì Lục Ly lại vào cung thăm tôi, lần nào cũng chọn đúng lúc Tề Thịnh có ở đó. Cô không nói gì khác cả, chỉ ôm chân tôi khóc, nói là nhớ tôi, vẫn luôn không yên tâm về tôi, may mà Thái hoàng thái hậu có ý tìm chính phi cho Triệu vương, đến lúc đó cô sẽ bàn giao công việc của phủ Triệu vương rồi vào cung hầu hạ tôi.

Mỗi lần như vậy Tề Thịnh đều tức giận bưng bưng, hôm sau liền chạy đến chỗ Thái hoàng thái hậu, không biết anh ta nói những gì với Lão thái thái mà chuyện tìm chính phi cho Triệu vương cũng dừng lại ở đó.

Sau vài lần như vậy, khi Thái hoàng thái hậu đề cập đến chuyện tuyển chính phi cho Triệu vương thì các gia đình quyền thế đều không mấy quan tâm nữa, các tiểu thư phù hợp cũng tìm mọi lý do để không phải gả đi. Cuối cùng chẳng còn có cách nào, Tề Thịnh cũng không nỡ nhìn huynh đệ của mình cô đơn cả đời, liền nâng Nhữ nhân vốn có trong Vương phủ lên làm chính phi.

Pủ Triệu vương ổn định, Tề Thịnh cũng có thể yên tâm.

Còn tôi thì lại bắt đầu lo lắng không yên, bởi vì các phi tần trong hậu cung không biết vì sao lại bắt đầu sùng đạo, hết người này đến người khác thi nhau đi tu.

Phi tần của Tề Thỉnh vốn đã chẳng nhiều nhận gì, nếu mỗi năm lại bớt đi một người thì may ra chỉ kéo dài được vài ba năm nữa. Đến năm thứ năm kể từ khi thống nhất thiên hạ, trong cung chỉ còn Lưu lệ phi, thế mà bây giờ cũng đang có ý hướng về cõi Phật.

Tôi đến chỗ Lưu lệ phi vất vả khuyên bảo: “Tuổi vẫn còn trẻ như vậy, việc gì mà phải nghĩ quẩn? Có chuyện gì mà không giải quyết được chứ? Trong cung cũng chỉ có ta và ngươi là người cũ, trước đây bảy, tám ngày mới đến lượt mà còn chịu được. Bây giờ Hoàng thượng ngoài ở chỗ ta thì lại đến chỗ ngươi rồi, sao còn muốn xuất gia chứ? Ở chùa có gì tốt hơn trong cung? Cả ngày hết ăn chay lại niệm phật. Ở lại đi, ở lại bầu bạn với ta, ta ăn thịt thì cũng không để ngươi ăn chay đâu!”.

Nói đến đây, tôi không nén được cảm xúc của mình, mắt cũng đỏ hoe lên.

Không ngờ, Lưu lệ phi còn kích động hơn cả tôi, cô ôm lấy chân tôi, vừa khóc vừa cầu xin: “Nương nương, hãy để thần thiếp ra đi, thần thiếp đã hầu hạ Hoàng thượng mấy năm rồi nhưng chưa hề chạm được vào Hoàng thượng, thần thiếp có nỗi khổ tâm khó nói! Trước đây may còn các tỷ muội hầu hạ Hoàng thượng đỡ nửa đêm, bây giờ chỉ có mình thần thiếp, cả đêm chỉ có mình thần thiếp mà thôi! Thần thiếp tuổi cũng đã lớn, thức một đêm là nghỉ ngơi mấy ngày cũng không bù lại được! Người hãy nhìn vào đôi mắt thâm quầng của thần thiếp mà xem, phủ một lớp phấn dày lên rồi mà vẫn không che được!”.

Lúc đó tôi mới ngó người ra, thần thờ nhìn Lưu lệ phi nước mắt giàn giụa, một lúc lâu sau mới thương lượng với cô: “Nếu không, ta sẽ nói với Hoàng thượng, khuyên người không triệu người qua thị tẩm nữa?”.

Lưu lệ phi sống chết vẫn không thay đổi ý định, kiên quyết đòi xuất gia.

Tôi nhìn hậu cung vắng lặng, thực sự thấy không ổn, đành phải đích thân đến khuyên Tề Thỉnh tuyển tú nữ, nói hết nước hết cái: “Hà tất phải như vậy? Trong cung oanh oanh yến yến chẳng phải sẽ vui vẻ hơn sao? Thiếp còn không để ý đến những chuyện đó thì chàng sao phải cố chấp như vậy?”.

Tề Thỉnh chỉ cười: “Ta dùng lòng người đối lòng người, một năm không được thì mười năm, mười năm không được thì cả đời”.

Tôi thật sự bất đắc dĩ: “Tề Thỉnh, chàng không hiểu”.

“Thế thì nàng giải thích cho ta đi”, Tề Thỉnh nói.

Tôi mở miệng định nói, lại không biết phải nói gì với anh ta. Tôi sao có thể nói rằng, chỉ cần một ngày anh ta còn là hoàng đế thì anh ta vẫn là ông chủ của tôi, khi tính mạng tôi còn nằm trong tay anh ta, thì tôi sao có thể bất chấp sống chết mà hết lòng yêu anh ta được.

Tề Thỉnh không hiểu, cơ sở của tình yêu không phải là sủng ái, không phải yêu thương mà là bình đẳng. Nhưng anh ta là hoàng đế, tôi là hoàng hậu, giữa chúng tôi mãi mãi sẽ không có bình đẳng.

Mười năm sau khi thống nhất thiên hạ, Thái hoàng thái hậu cuối cùng cũng cười hạc về trời tây. Tình cảm của Tề Thỉnh và vị Hoàng tổ mẫu này rất sâu đậm, không tránh khỏi sa sút tinh thần. Năm sau đó càng có lý do chính đáng để không tuyển tú nữ.

Năm thứ mười ba sau khi thống nhất thiên hạ, tôi và Tề Thỉnh đã trở thành cặp vợ chồng già, có ba trai hai gái, tổng cộng là năm đứa con rồi. Năm đó, Tề Thỉnh lựa ra tất cả những thanh niên tài giỏi đẹp trai trong triều, lại chọn ra mấy người trông vừa mắt, điều tra gia cảnh tổ tông tám đời của họ rồi mới gả trưởng nữ là công chúa Vĩ Nguyên đi.

Tôi thương lượng với Tề Thỉnh: “Chúng ta không sinh nữa được không? Đã sắp lên chức bà ngoại rồi, thiếp thật sự chẳng còn mặt mũi nào mà sinh con nữa”.

Tề Thỉnh suy nghĩ nghiêm túc chuyện này mấy tối liền, cuối cùng đã đồng ý cân nhắc kỹ lời đề nghị của tôi.

Năm thứ mười bốn sau khi thống nhất thiên hạ, Hoàng thái tử Tề Hạo đã đủ mười sáu tuổi, vất vả lựa chọn trong hàng nghìn hàng vạn người mới tìm được thái tử phi. Khi lựa chọn phi tần cho Đông Cung của nó, tôi chỉ bảo một câu: “Nếu con thích thì lấy thêm vài cô nương nữa cũng không sao, nhưng nếu đã không thích người ta thì dù một người cũng không nên lấy, đừng làm lỡ dở cả cuộc đời họ”.

Thái tử còn trẻ, vẫn chưa hiểu được chỗ vi diệu của mỹ sắc, vội gật đầu: “Nhi thần trong lòng chỉ thích mỗi Ninh nhi, không cần nạp thêm nữa đâu”.

Tề Thịnh lại nhìn tôi đầy suy tư, ngày hôm sau hẹn tôi đi du ngoạn chùa cổ ở Thuý Sơn, hỏi tôi: “Bồng Bồng không hạnh phúc phải không?”.

Trong khói hương nghi ngút nơi cửa Phật, tôi đã đáp lại một câu thành thật nhất từ trước tới nay: “Hạnh phúc, rất hạnh phúc”.

Chỉ có điều... đôi lúc nghĩ đến, đằng sau sự hạnh phúc ấy là cuộc đời của rất nhiều những cô gái giờ đây đã quy y nơi cửa Phật, tôi lại cảm thấy trong lòng không yên.

Tề Thịnh hỏi: “Đây chính là ngôi chùa mà bọn Hoàng thị đã xuất gia, họ đều ở đây, nàng có muốn gặp không?”.

Tôi hơi ngạc nhiên, lắc đầu: “Không muốn”.

Tề Thịnh lại cười, ghé sát vào tôi, khẽ nói: “May mà không muốn, nếu nàng muốn gặp, ta thực sự chẳng có cách gì biến ra họ cho nàng được”.

Tôi nghe thấy câu nói ý tại ngôn ngoại này, trợn tròn mắt nhìn Tề Thịnh.

Tề Thịnh bình thản cười, lấy tay vuốt tóc tôi, nhẹ giọng nói: “Bồng Bồng, ta sao có thể nhìn lương tâm nàng bị giày vò, bọn họ... ta đều trả tự do rồi, mặc dù không được vinh hoa phú quý nhưng cũng để họ được lựa chọn cuộc sống của chính mình”.

Tề Thịnh thở dài một tiếng, kéo tôi bước ra khỏi Phật đường. Khi về đến cung, anh ta lại vui vẻ hẳn lên, quay sang cười với tôi: “Thấm thoát đã gần hai mươi năm rồi, năm nay sinh nhật nàng ta sẽ dành tặng nàng một niềm vui bất ngờ”.

Tôi gật đầu, trong lòng vì chuyện ban ngày mà vui vẻ, đêm hôm đó tôi đã vô cùng nhiệt tình hầu hạ lại Tề Thịnh. Tề Thịnh không thừa nhận mình đã già, kết quả là sáng ngày hôm sau anh ta lại trẻ buổi chiều sớm.

Trước sinh nhật tôi, Tề Thịnh đã rời cung đi săn ở Giang Bắc, nói nhất định phải bắt mấy con chồn bạc làm quà cho tôi.

Tôi thực sự chẳng thích mấy thứ đó, nhưng thấy anh ta vui vẻ như vậy nên gật đầu nói: “Là Hoàng thượng nói đó nhé, đừng thất hứa”.

Tề Thịnh cười, gật đầu rồi lên ngựa ra đi.

Vào một đêm nửa tháng sau đó, khoái mã phi như bay vào cung, bẩm báo là trong lúc Hoàng thượng đang đi săn, con ngựa bị hốt hoảng đã hất người ngã xuống và băng hà.

Nghe vậy, toàn thân tôi cứng đờ, hoàn toàn mất tự chủ, trong đầu chỉ còn một chút lý trí, thầm kêu: Đây đúng là niềm vui bất ngờ!

Thái tử đã lớn, cũng giúp Tề Thịnh xử lý chính sự vài năm, biết tin dù rất đau buồn nhưng không hoang mang, mang theo các huynh đệ lập tức đi giải quyết hậu sự của Tề Thịnh theo đúng nghi thức, sau đó thì lên ngôi hoàng đế.

Tôi cũng vì thế mà thăng chức theo, cuối cùng đã trở thành thái hậu.

Chờ đợi gần hai mươi năm, cuối cùng tôi đã có thể ngồi vào vị trí thái hậu, nhưng tại sao trong lòng lại chẳng vui vẻ chút nào, chỉ muốn khóc thật to?

Mà cũng không sao khóc nổi, chỉ cảm thấy khó chịu.

Tôi tự nhủ, tôi và Tề Thịnh dù sao cũng đã sống với nhau gần hai mươi năm, giống như việc nuôi chó nuôi mèo, thời gian dài như vậy còn nảy sinh tình cảm hướng hồ là con người sống với nhau, vì thế trong lòng không vui là tất nhiên, một thời gian nữa rồi tất cả sẽ lại như cũ thôi.

Dù thế nào thì cũng đã trở thành thái hậu, Hoàng đế lại chính là con ruột mình, bên trên chẳng còn bà mẹ chồng nào nữa, chỉ cần không bán nước, không lạm quyền thì sẽ chẳng có ai dám đụng đến tôi.

Nghĩ vậy, tôi định đợi khi sức khỏe tốt lên thì sẽ chuyển ra khỏi hoàng cung, tìm một nơi non xanh nước biếc lập một trang viên, nuôi nhiều mỹ nhân để hàng ngày ngắm nhìn ăn nguyệt.

Lại nghĩ, tuổi tác của mình hiện tại chưa phải là già, để tránh nội tiết không hài hòa thì cũng nên lên nuôi mấy tên trai lơ mới được.

Chỉ có điều chuyện này phải giữ bí mật, dù sao cũng phải giữ thể diện cho hoàng thất.

...

Tôi nghĩ rất nhiều đến cuộc sống tương lai, đều là những viễn cảnh tốt đẹp, chỉ có điều sức khỏe lại không nể mặt, mãi vẫn chưa ngồi dậy khỏi giường được.

Vĩ Nguyên công chúa Tề Uy cũng đã vào cung chăm sóc tôi nhiều ngày, thấy tôi cả ngày chỉ có ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, cứ nằm trên giường không chịu dậy liền gọi hết mấy huynh đệ tỷ muội lại, quỳ gối trước giường tôi đau khổ thỉnh cầu: “Mẫu hậu, xin người tìm nén đau thương, người như vậy, phụ hoàng ở trên trời biết được sẽ rất đau lòng”.

Tề Thịnh ở trên trời ư? Ở trên trời cái con khỉ, chết hai tháng, chưa biết chừng đi đầu thai ở đâu đó từ lâu rồi ấy chứ.

Nhưng nhìn thấy mấy đứa con quỳ gối khóc lóc thỉnh cầu, tôi cũng thấy đau lòng, bèn nói: “Các con cứ về đi, ta sẽ khỏe nhanh thôi, yên tâm đi”.

Tề Hạo là hoàng đế, tâm tư cũng sâu sắc hơn, lập tức nói: “Chừng nào mẫu hậu chưa chịu mời thái y đến chữa trị, chúng con sẽ không đứng lên”.

Tôi chẳng có cách nào, đành thỏa hiệp, bảo chúng cho gọi thái y đến rồi sau đó phải làm gì thì đi làm nấy.

Thái y đến rất nhanh, quỳ gối trên sàn bắt mạch, mồ hôi lại toát ra đầy trán.

Tôi thấy thế ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ lại là bệnh nan y?”.

Thân hình của thái y càng run rẩy hơn, phủ phục dưới đất, lắp bắp nói: “Không, không, không phải”.

Tôi càng ngạc nhiên hơn: “Vậy người run rẩy cái gì?”.

Thái y lại tiếp tục lắp bắp: “Thái hậu nương nương... đây là, là, là hỉ mạch”.

Tôi sững người, nhắm mắt lại một lát rồi mới khẽ nói: “Người lui ra đi, chuyện này không được phép nói với ai, kể cả Hoàng thượng”.

Thái y dập đầu một cái rồi lui ra.

Tôi nằm trên giường, cảm thấy trong lòng chua chát. Tề Thịnh ra đi nhanh chóng, sạch sẽ đến thế, nhưng lại để cho tôi một đứa trẻ mồ côi từ trong bụng mẹ, chuyện này tôi phải ăn nói thế nào với mấy đứa con của mình đây?

Ngày hôm sau Triệu vương vào cung thăm hỏi, thấy tôi vẫn nằm trên giường liền ra sức trêu đùa, rồi cười đầy vẻ gian xảo, nói: “Hoàng tẩu, thần đệ đã có cách trị bệnh này”.

Tôi nghe mà buồn bực, hỏi: “Trị thế nào?”.

Triệu vương hướng về phía cửa vỗ tay, tôi nhìn ra thì thấy một người đi từ bên ngoài vào, thân hình cao lớn, đầu đội một cái mũ có mạng che kín mít, không thể nhìn rõ dung mạo.

Triệu vương cười hà hà, nói: “Người này nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho Hoàng tẩu, thần đệ xin cáo lui trước”.

Nói xong liền vòng qua người đứng ở cửa đi ra ngoài, còn tiện tay đóng luôn cửa điện lại.

Tôi cảm thấy trong lời nói của Triệu vương có ẩn ý, định tặng cho Thái hậu tôi một tên trai lơ mới ra lò ư? Thanh thiên bạch nhật thế này mà anh ta dám to gan vậy à? Cũng không sợ Tề Thịnh từ hoàng lăng chui lên sao?

Người đứng ở cửa kia bỏ mũ ra rồi từ từ ngẩng đầu lên, để lộ ra ngũ quan cân đối rắn rỏi. Anh ta nhếch môi cười, khẽ nói: “Bồng Bồng, cuối cùng thì nàng đã là thái hậu rồi, có vui không?”.

Tôi bật dậy, sững sờ nhìn anh ta, không nói nên lời.

Anh ta lại cười: “Đây có thể coi như một niềm vui bất ngờ được không?”.

Tôi cứ ngồi như vậy rất lâu, cho đến lúc mọi vật trước mắt đều nhòa đi mới định thần lại, gật đầu nói: “Niềm vui bất ngờ, đúng là niềm vui bất ngờ.”

Nụ cười của anh ta càng rạng rỡ hơn.

Tôi lại nói: “Tề Thịnh, có qua mà không có lại thì quả là thất lễ, thiếp cũng có niềm vui bất ngờ tặng cho chàng, có được không?”.

Tề Thịnh nhướng mày ngạc nhiên: “Niềm vui bất ngờ gì vậy?”

Tôi cũng cười với anh ta, đáp: “Thái hậu... có thai rồi”.

19. Chương 19: Ngoại Truyện 1

Sinh hoạt của bạn nhỏ Tề Thịnh

Năm Thái Hòa thứ Mười một, ngày Mười hai tháng Mười.

Ta cứ thắc mắc tại sao Hoàng hậu lại đột nhiên muốn ta cùng người đi dạo ngự hoa viên, hóa ra là đã chuẩn bị sẵn một màn kịch ở đó rồi.

Trương thị thật ngu ngốc, quả nhiên rơi thẳng vào bẫy mà Hoàng hậu giăng ra, còn thật sự tranh chấp với Giang thị khiến cả hai cùng rơi xuống nước nữa chứ. Cuối cùng thì ai sai ai đúng đây?... Thôi, không cần quan tâm điều đó, ngay lúc này ta chỉ có thể chọn cách cứu Giang thị mà thôi.

Năm Thái Hòa thứ Mười một, ngày Mười lăm tháng Mười.

Hoàng hậu giam Giang thị trong cung Hưng Thánh, nói là muốn hành hình nàng. Chẳng còn cách nào khác, ta chỉ có thể cùng Lão ngũ quý trước cung Hưng Thánh. Mặt đất lạnh chết đi được!

Không ngờ Trương thị cũng đến! Quả là lạ! Cô ta cũng hiểu thế nào là đại cục sao?

Hoàng hậu cuối cùng cũng thả Giang thị, ta cùng Lão ngũ chạy đến nhưng Lão ngũ nhanh tay hơn, trước khi ta đến gần đã ôm lấy Giang thị.

Thấy tiểu thái giám khiêng Giang thị ra cứ len nhìn mình, ta cố ý chậm rãi thu tay lại, nắm thành quyền. Có điều, sắc mặt Giang thị quả thật trắng bệch khiến ta có chút không đành lòng, cô ấy bị thế này thật ra cũng chỉ vì ta mà thôi.

Năm Thái Hòa thứ Mười một, ngày mừng Tám tháng Chạp.

Ta từ đại doanh Giang Bắc trở về, Trương thị dẫn đầu một bày oanh yến đứng đợi sẵn ở ngoài cửa cung.

Ngay từ đầu cô ta đã bất thường, không thềm để mắt đến ta nhưng cứ thỉnh thoảng lại liếc về phía bọn Hoàng thị. Ta còn tưởng cô ta tiến bộ không ít, chẳng ngờ vừa vào điện cô ta đã hiện nguyên hình, trước mặt cung nữ trêu đùa ta, còn dám nghĩ đến chuyện bỏ xuân được thêm lần nữa! Nữ nhân này quả thật thừa ngực thiếu não!

Năm Thái Hòa thứ Mười hai, ngày Mười lăm tháng Giêng.

Trương thị mặc nguyên bộ đồ đỏ từ đầu đến chân, vô cùng vui vẻ, còn có tâm trạng trêu đùa với tiểu cung nữ. Cô tưởng ta không biết màu đỏ phối với xanh lá phá hoại thẩm mỹ đến mức nào sao?

Cả đường đi cô ta rất yên tĩnh, cũng không quán lấy ta như mọi khi khiến ta bất giác thấy được an ủi, nữ nhân này cuối cùng đã có chút tiến bộ rồi.

Trước khi vào đại điện, ta nắm lấy tay cô ta, cô ta rõ ràng ngập ngừng một chút, sau đó đến nhìn cũng không dám nhìn ta lấy một cái. Đột nhiên, ta thấy rất buồn cười.

Giang thị vẫn gầy gò như mọi khi, bộ dạng thanh tú đứng đó nhìn ta. Rõ ràng đã nói sẽ đóng thật tốt vở kịch này nhưng ta vẫn không nỡ khước từ ánh mắt của cô. Ta thật sự có lỗi với cô ấy, đúng không?

Bất ngờ là Trương thị vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn dám đấu mắt với Lão ngũ.

Cũng may Lão cử xuất hiện đúng lúc đã cứu vãn cục diện. Có điều, hẳn ta và Trương thị làm gì mà liếc mắt đưa tình với nhau như thế? Lại còn điệu Ba mươi sáu, ba sáu mười tám, không phải là “mười tám điệu sở” sao! Tưởng ta không biết số chắc?

Hoàng tổ mẫu vẫn thích Trương thị như trước, còn cầm tay hai bọn ta để lên nhau, Trương thị bộ dáng thẹn thùng cúi đầu xuống, có điều vừa về chỗ đã vô cùng kích động, cầm lấy tay cung nữ bên cạnh xoa nắn mãi không buông. Ta nhìn thấy rồi đấy!

Thấy Giang thị dùng mắt ra hiệu, ta lén lút rời khỏi chỗ ngồi, cùng cô đi đến bên bờ hồ Thái Dịch. Giang thị đem ghi chép về các cuộc nói chuyện hằng ngày giữa Lão ngũ cùng các đại thần trong triều giao cho ta, còn chưa kịp nói thêm gì khác đã nghe thấy tiếng chân từ bìa rừng truyền đến. Vẫn là Giang thị thông minh, lập tức chuyển chủ đề sang Trương thị.

Trương thị thật ngu ngốc, cũng không thèm nghĩ tại sao người ta lại dụ cô ta ra đây.

Còn nữa, Dương Nghiêm, người tưởng người leo lên cây thì ta không biết đấy hả?

Năm Thái Hòa thứ Mười hai, ngày Mười bảy tháng Giêng.

Tính cách đột nhiên thay đổi hẳn, lại còn biết hát thể loại bài hát kì quái. Trong cung thủ vệ bảo vệ nghiêm ngặt, không thể ở ngay trước mũi ta mà đối người được... Trương thị rốt cuộc là đang làm trò gì thế?

Trên đời này thật sự có chuyện hoán đổi linh hồn sao? Thật sự tồn tại những người như Kiều thị sao?

Nhưng tại sao Trương thị bây giờ lại càng không có tý nào nào thế? Trước mặt bao nhiêu người như thế mà dám miệng ra hát! Hoang đường, thật quá hoang đường! Cầm cung cô ta ba tháng! Cho cô ta có thời gian học kỹ quy định trong cung!

Còn nữa, bài hát này thật khó nghe!

Năm Thái Hòa thứ Mười hai, ngày mùng Một tháng Năm.

Đánh trống lảng, rõ ràng là cố ý đánh trống lảng! Ta nói một đằng, cô ta trả lời một nẻo!

Người này tuyệt đối không phải là Trương thị! Trương thị trước đây không bao giờ nói những câu như thế bây giờ lại trở thành một nữ nhân mềm không nghe, rắn không buông, phải làm thế nào đây? Chẳng có cách nào cả, trước hết cứ biết thế đã. Nhìn cách nói năng của cô ta, nếu sau này lên ngôi hoàng hậu, dù hành vi có chút khó hiểu nhưng tâm tư cũng không tệ, chắc chắn có thể làm một hoàng hậu tốt.

Có điều tình hình trước mắt, cô ta sẽ không làm hỏng chuyện của ta chứ? Bây giờ tuyệt đối không thể để nhà họ Trương có cơ thay đổi quyết định.

Ta không dễ dàng hứa với ai bất cứ điều gì, lại như trúng tà đi hứa với cô ta, vậy mà cô ta có thể nói ra những lời như thế!

Không được tức giận, không được tức giận! Tổ phụ đã nói, trong bất kì hoàn cảnh nào thì tức giận cũng đều là thứ vô dụng nhất, chỉ làm cho trí óc hỗn loạn hơn mà thôi.

Trương thị lúc trước còn đỡ khiến ta lo lắng hơn!

Ngủ ngốc, ngủ chết được! Còn không biết cả cách ngắt câu! Mất hẳn nửa canh giờ rồi mà đến mẹ ruột cũng không nhận ra!

Ta có thể bóp chết nữ nhân này không?

Lão ngũ và Lão cửu đến thật sớm. Lão ngũ thần sắc nhẹ nhõm, có lẽ chuyện ta nhờ hắn đã làm xong rồi. Giang thị sao vẫn một thân đồ trắng thế kia? Chẳng đẹp chút nào, còn có hơi hướng xui xẻo nữa!

Người nhà họ Trương thật chu đáo, sắp xếp chỗ nghỉ của ta ngay cạnh rừng trúc tím. Ta cùng với các tướng lĩnh bàn chuyện rất lâu, đến lúc đi ra vẫn thấy Giang thị đứng ngoài chờ. Quả là một cô gái hiểu chuyện, từ trước đến nay vẫn luôn như vậy.

Trong lúc đi ra ngoài, Giang thị nói trong tim cô vẫn luôn chỉ có mình ta.

Ta đột nhiên thấy vô cùng có lỗi với Lão ngũ, vừa lợi dụng hắn, vừa đề phòng hắn, lại còn khiến hắn phải mang tiếng mọc sừng nữa.

Năm Thái Hòa thứ Mười hai, ngày mừng Hai tháng Năm.

Giang thị cuối cùng cũng không mặc đồ trắng nữa! Thật hiếm có!

Ánh mắt Trương thị cứ bay qua bay lại, lúc thì nhìn Lão cửu, lúc thì nhìn Dương Nghiêm, thỉnh thoảng lại liếc qua chỗ ta một cái. Nhất định có chuyện!

Lão già Trương Phóng lại dám uy hiếp ta! Ông thật sự cho rằng không có Trương gia nhà ông thì đại sự của ta không thành chắc?!

Trương thị sao lại ngồi nói chuyện phiếm cùng Lão cửu thế kia? Cô ta còn cúi đầu, dáng vẻ ngượng ngùng nữa chứ. Đã bao lâu rồi cô ta không thể hiện thái độ này trước mặt ta? Trong lòng đột nhiên giận dữ.

Trương thị lại dám cãi nhau với ta! Rừng trúc tím thì sao? Nữ nhân ngu ngốc này thật sự không biết tối qua vì sao Lão ngũ lại đến tìm cô ta sao?

Tác giả, ta thật sự không thể bóp chết cô ta à?

Được rồi, thế thì ta đành miễn cưỡng lâm hạnh cô ta một đêm vậy!

...

Cảm thấy thật kì diệu, hóa ra nữ nhân trên giường cũng có thể... nhiệt huyết dâng trào như vậy sao?

Nhưng thế này thì gọi là cô ta lâm hạnh ta, hay ta lâm hạnh cô ta đây?

Có điều, cô ta tỉnh rượu xong quả là... dễ xấu hổ, còn rối loạn đến mức quần với áo cũng chẳng phân biệt được. Ta đột nhiên cảm thấy cô ta cũng không phiền phức lắm, đã không còn là Trương thị ngày trước nữa rồi.

Có điều, rốt cuộc cô ta là ai? Lại còn biết uy hiếp ta nữa cơ đây!

Nực cười!

Ngoài ra, nữ nhân quả nhiên cởi sạch ra vẫn dễ thương hơn.

20. Chương 20: Ngoại Truyện 2

Lục Ly

Cặp nến cưỡi hình long phượng trong phòng đốt đã lâu, không có ai thay nên ánh nến có phần chao đảo khiến bóng người in trên vách lúc tỏ lúc mờ.

Lục Ly cúi đầu ngồi bên mép giường, nét mặt thản nhiên không nhìn ra một tia cảm xúc nào.

Từng có người dùng giọng khinh thường nói với nàng rằng, cái đám mưu kế đầy trong bụng nàng, tất cả chỉ để trèo được lên cành cao, để có được cuộc sống an nhàn, sung sướng mà thôi, nàng sẽ chẳng bao giờ biết thế nào là “mãi mãi chỉ có mình đối phương, vĩnh viễn không chia rời”.

Lục Ly còn nhớ rất rõ, năm đó nàng mười bốn tuổi, đang ở tuổi dậy thì, cái tuổi mà trong lòng luôn ôm ấp những ước mơ thuần khiết.

Hôm đó, mấy người trẻ tuổi Thái tử, Triệu vương, Sở vương cùng tụ tập ở phủ Trương gia, tiểu thư còn mời thêm mấy vị cô nương con nhà quyền thế đến chơi, tổ chức một bữa tiệc thưởng hoa ở ngôi đình phía sau Ngưng Bích các. Hôm đó Lục Ly dẫn đầu các thị nữ hầu hạ bọn họ.

Lúc thay trà cho Sở vương, điện hạ đã cười với nàng, nụ cười đẹp đến mức nàng thất thần, nhất thời run tay làm đổ cả chén trà lên cằm bào của người. Nàng vừa xấu hổ vừa lo lắng, hoàn toàn mất đi lý trí thường ngày, chỉ theo bản năng rút khăn tay trong người ra lau chỗ trà đổ... Chính trong lúc hỗn loạn đó, nàng nghe thấy Giang thị ở bên cạnh khẽ bật cười.

Đó chỉ là âm thanh nhẹ phát ra từ mũi nhưng lại thể hiện vô cùng rõ ràng thái độ khinh thường và mỉa mai.

Nàng vốn đã rất xấu hổ, vừa nghe thấy âm thanh này liền thấy trong đầu như nổ âm một tiếng, lượng máu toàn thân dường như đều tập trung lên mặt.

Tiểu thư cũng hơi tức giận, mắng: “Tay chân thật vụng về, còn không mau giúp Sở điện hạ thay y phục đi!”.

Sở vương lại cười hờ hững, chỉ nhẹ nhàng khoát khoát tay, nói: “Không sao, cứ kệ nó đi”.

Nàng cố kìm chế không cho nước mắt tuôn rơi, một mình âm thầm lùi ra ngoài, tìm nơi vắng vẻ lau nước mắt. Thế nhưng sự việc còn chưa kết thúc, chính lúc này nàng lại nghe thấy Giang thị đang kể chuyện vừa rồi cho người khác nghe.

Từ giây phút đó, nàng tự nhủ với bản thân, sau này tuyệt đối không làm thiếp, tuyệt đối không để cho loại người như Giang thị khinh thường mình.

Chẳng ngờ đi một vòng dài, cuối cùng nàng vẫn phải làm thiếp, lại còn làm thiếp một người mà đến cả Giang thị cũng chẳng thèm là Triệu vương nữa.

Đang miên man nghĩ ngợi thì nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng bước chân, cửa phòng bị người ta đẩy vào.

Lục Ly vội đẹp bỏ những suy nghĩ vừa rồi, khoác lên mặt nụ cười phù hợp một cách hoàn hảo với tình cảnh hiện tại, ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Triệu vương mặc một bộ thường phục, đứng ở cửa nhìn Lục Ly hồi lâu rồi mới chậm rãi bước vào phòng, tùy tiện ngồi xuống bên cạnh nàng.

Lục Ly nhất thời kinh sợ, đứng bật dậy, hai tay mân mê vạt áo, cúi thấp đầu, vừa ngại ngùng vừa e dè hỏi: “Điện hạ muốn nghỉ ngơi?”.

Triệu vương ngồi vững vàng, hỏi: “Có ngủ không?”.

Lục Ly ngây người, mặt lập tức đỏ bừng, hồi lâu sau mới nhỏ giọng hỏi lại: “Ngủ thật hay giả vờ ngủ?”.

Triệu vương nghĩ một lát, đáp: “Ngủ thật đi”.

Lục Ly do dự, mặt đỏ bừng ngồi xuống một góc giường, tiếp tục cúi thấp đầu ngượng ngùng mân mê vạt áo.

Triệu vương liếc cô một cái, lại hỏi: “Có cởi không?”.

Mặt Lục Ly đỏ rực như sắp bật ra máu, ngượng ngùng không dám trả lời.

Triệu vương hết cách, đành phải tự mình bổ sung: “Cởi thật”.

Lúc này Lục Ly mới liếc nhanh Triệu vương một cái, giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Điện hạ... cởi trước đi”.

Triệu vương: “...”.

Triệu vương thâm than bản thân mình công lực còn chẳng bằng một tiểu nha đầu, im lặng nhìn thành giường hồi lâu, cuối cùng thở dài, quay đầu lại nhìn người bên cạnh: “Lục Ly, không cần giả vờ nữa, hai chúng ta đừng giả vờ nữa”.

Lục Ly mở to mắt, đáng vẻ hoàn toàn không hiểu gì nhìn lại anh ta.

Triệu vương đứng dậy rót một cốc trà, liếc cô một cái, bình thần hỏi: “Bây giờ ta muốn hỏi người một câu thật lòng, người muốn cùng bản vương an ổn sống qua ngày hay có ý định khác?”.

Lục Ly dần mặt nhìn Triệu vương hồi lâu rồi từ từ cúi đầu xuống, giọng khẽ khàng như đang tự nói với chính mình: “Cho dù có bao nhiêu ý định khác, chẳng phải cũng đều là để có thể an ổn sống qua ngày sao?”.

Triệu vương yên lặng nhìn cô, không lên tiếng.

Lục Ly cũng một mực cúi đầu, không hé môi.

Một lúc sau, Triệu vương nhìn thấy từng giọt, từng giọt nước mắt như những hạt châu rơi xuống, đáp lên mu bàn tay trắng nõn đang đặt trên đầu gối của Lục Ly, bắn tung ra xung quanh. Anh ta cũng hơi mềm lòng, thầm nghĩ nha đầu này cho dù có bao nhiêu tâm cơ đi chăng nữa thì cũng chỉ là một tiểu cô nương đáng thương mà thôi.

Không biết tại sao, đột nhiên Triệu vương lại có ý định cùng Lục Ly qua lại tìm hiểu lẫn nhau, bèn thở dài một hơi, dịu giọng nói: “Được rồi, ngủ thôi. Phủ này trong ngoài đều có không ít tai mắt, đêm nay ta sẽ nghỉ ở chỗ của người. Nếu sợ thì ôm chăn qua giường mềm ở phòng ngoài mà ngủ”.

Nói xong, anh ra đá giày dưới chân ra, trèo lên giường.

Lục Ly hơi sững người, sau đó vội vàng đứng dậy, tiến đến giúp Triệu vương.

Triệu vương dù sao cũng là một vương gia, từ nhỏ được người khác hầu hạ đã quen, cũng không cảm thấy có gì mất tự nhiên, dưới sự hầu hạ của Lục Ly vẫn ngủ như thường. Nhắm mắt đang định đánh một giấc thì phát hiện Lục Ly đã nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh từ lúc nào.

Đến lúc này Triệu vương mới phát hiện có điều gì đó bất thường, mở to mắt liếc qua thân hình bên cạnh, thấy cô chỉ đơn giản là rút trâm ngọc, xoa mái tóc dài ra rồi kéo chăn đắp lên người, nằm sát mép giường, quay lưng lại với mình.

Nhìn kỹ thêm chút nữa thì phát hiện ra thân hình dưới chăn hơi run rẩy, càng nhìn càng thấy đáng thương.

Anh ta liền ngồi dậy, nhìn lưng của Lục Ly nói: “Haizz...”.

Vừa phát ra tiếng, Lục Ly lập tức bật dậy, mặt mày nghiêm trọng hỏi: “Điện hạ có gì cần sai bảo?”.

Ngược lại Triệu vương còn bị Lục Ly dọa cho giật mình, há miệng hồi lâu mới thốt ra được một câu: “Người ra phòng ngoài ngủ đi, đêm hôm khuya khoắt thế này, chúng ta cô nam quả nữ nằm chung không tiện lắm”.

Lục Ly nghe xong đỏ bừng mặt, cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp: “Nô tì thức canh cho điện hạ”.

Triệu vương vội xua tay: “Thôi đi, thôi đi”.

Đến lúc này Lục Ly mới ôm chăn ra phòng ngoài.

Triệu vương thở phào một tiếng, thoải mái đuổi người trên giường, thư giãn nhắm mắt ngủ.

Giường nhỏ bên ngoài, Lục Ly vẫn không ngủ được nhưng cũng chẳng dám cựa cựa gì, đành nằm thẳng đơ, trong đầu miên man nhớ hết chuyện này đến chuyện khác.

Sớm phải xa nhà, rất nhiều chuyện nàng đều không nhớ rõ, đến cả hình ảnh của phụ mẫu cũng chẳng còn lưu lại, chỉ nhớ là trong nhà có rất nhiều tỷ muội. Có một ngày, một bà lão đến, xem xét đánh giá các chị em nàng một lượt rồi chọn nàng, đưa đi khỏi nhà.

Sau này nàng vào Trương gia làm một tiểu nha đầu sai vặt. Tiếp đó, cũng không nhớ tại sao nàng lại lọt vào mắt quý nhân.

Lúc đó, hình như nàng chưa được gọi là Lục Ly.

Thời gian đã trôi qua rất lâu rồi nhưng chuyện ngày hôm ấy nàng vẫn còn nhớ như in. Quý nhân đó thuận miệng hỏi nàng vài câu, sau đó cười cười hỏi Trương lão gia đứng bên cạnh: “Trương Sinh, người nói xem trâm để tiểu nha đầu này bên cạnh Bồng Bồng có được không? Bồng Bồng quá nóng nảy, phải để một người tính tình cẩn trọng bên cạnh chăm sóc nó mới tốt”.

Trương lão gia cung kính đứng bên cạnh, chỉ khẽ gật đầu nói một tiếng “Vâng”.

Vị quý nhân đó lại ngược mắt nhìn vào một nữ nhân ở đằng xa này giờ vẫn luôn im lặng, ra vẻ thuận miệng, hỏi: “A Mạch, nàng nói xem?”.

Nữ nhân tên A Mạch đó không lập tức trả lời mà đi đến trước mặt Lục Ly, quỳ xuống nhìn thẳng vào mắt nàng, dịu dàng hỏi: “Con có muốn ở bên chăm sóc cho cháu gái của Trương gia chúng ta không?”.

Vị nữ nhân tên A Mạch này khác hẳn với những vị phu nhân, thái thái Lục Ly vẫn hay gặp trong phủ Trương gia. Người này rất xinh đẹp, dáng người cao gầy, lưng thẳng hiên ngang, mặc một bộ quần áo bằng vải bông bình thường, trên người không hề có mùi son phấn, nét mặt rõ ràng đã không còn trẻ nhưng vẫn khiến người ta không rời mắt đi nơi khác được.

Lục Ly nhất thời ngây ra, hoàn toàn quên mất việc trả lời.

Vị nữ nhân kia cười nhẹ, lặp lại câu hỏi lần nữa.

Lúc này Lục Ly mới sực tỉnh, nhìn vào đôi mắt sáng dịu dàng của nữ nhân trước mặt, vội vàng lên tiếng bảo đảm lòng trung thành của mình. Nàng nói một tràng không biết bao nhiêu câu, nữ nhân kia lại chỉ giơ tay lên xoa xoa đầu nàng, nhẹ nhàng nói: “Tiểu nha đầu, người nhớ rõ, trên đời này thứ quan trọng nhất là lòng người, không thể mua được, chỉ có thể đổi được mà thôi”.

Nàng như hiểu như không, gật đầu.

Nữ nhân kia lại cười, hỏi: “Sau này có thể sẽ gặp phải những chuyện vô cùng khó khăn, nguy hiểm. Tiểu nha đầu, người có sợ không?”.

Nàng lắc đầu, vô cùng kiên định trả lời: “Nô tì không sợ, cái gì nô tì cũng không sợ, cả chết cũng không sợ”.

Nghe vậy vị nữ nhân kia có vẻ hơi giật mình, rất lâu sau mới khẽ thở dài, nhẹ giọng nói: “Thật ra chết không đáng sợ, có nhiều lúc việc tiếp tục sống còn cần nhiều can đảm hơn”.

Đến câu này thì nàng hoàn toàn không hiểu, cũng không dám gật bừa.

Cứ nghĩ ngợi như thế, bên ngoài cửa sổ trời đã dần dần sáng lên.

Lục Ly hít một hơi thật sâu, ngồi dậy nhìn vào phòng trong. Tiếng thở của người trên giường vẫn đều đặn như cũ, Triệu vương có lẽ vẫn đang say giấc.

Đầu Lục Ly đột nhiên thông suốt. Nếu nương nương đã cứu mạng nàng từ tay Hoàng thượng thì nàng không thể phụ tấm lòng của nương nương được, bất kể tương lai còn bao nhiêu khó khăn, nàng vẫn phải tiếp tục sống.

Người sống, nhất định sẽ có ích hơn người chết!

Người như Triệu vương, đến cả con tiện nhân Giang thị còn có thể nắm trong tay mà đùa giỡn, chẳng lẽ nàng lại không làm được?

Nghĩ đến đây, tay Lục Ly bất giác nắm chặt lại.

Đúng khoảnh khắc đó, Triệu vương đang nằm trên giường cũng mở mắt ra, nghe thấy tiếng quần áo loạt xoạt bên ngoài, không khỏi nhếch nhếch miệng lên. Dù sao cũng chỉ là một tiểu nha đầu, lại bị bó buộc trong Triệu vương phủ của mình, cho dù cô ta có là người của ai đi chăng nữa, chỉ cần bản thân mình cách cô ta xa một chút, tỏ ra lạnh lùng một chút, cô ta còn có thể làm gì được?

Nghĩ vậy, Triệu vương cũng thoải mái vươn vai.

Trời sáng rồi, lại một ngày mới đang đến!

21. Chương 21: Ngoại Truyện 3

Tuyển phò mã ký

Tháng Ba mùa xuân, hoa rực rỡ đua sắc, lá xanh biêng biếc đua đua, lại có đôi làn gió ấm ve vuốt, những cánh bướm sắc sỡ bay lượn giữa vườn hoa, thật là một cảnh tượng vô cùng tươi đẹp.

Tôi ngồi dưới Đồi Tú sơn trong ngự hoa viên, thần trí sớm đã theo làn gió bay ra khỏi bức tường cao ngất ngoài cung. Thời tiết này vô cùng thích hợp để ra ngoài dạo mát, thưởng thức cảnh non xanh nước biếc, còn có thể lên thuyền ngắm các thiếu nữ yêu kiều nữa. Núi cao sông dài, người đến kẻ đi, thuyền qua thuyền lại, tất cả những gì đang ở trước mắt đều như một bức tranh phong cảnh đẹp đến không tì vết...

Quận chúa Vĩnh Khang phe phẩy quạt, dịu dàng nói: “Theo ý cháu thì tướng quân Hữu Linh Vệ Tiết Dương là tốt nhất, oai phong凛凛, phong thái hiên ngang, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn thiếu niên anh hùng! Cô cô thấy có đúng không?”

Tôi gật đầu qua loa: “Ừ, không tồi, không tồi”.

Công chúa Hưng Bình nghe thế thì bĩu môi: “Chẳng qua chỉ là một tên vũ phu mà thôi, cháu vẫn thấy Hàn Lâm viện học sĩ Liễu Văn Nguyên tốt hơn, mi thanh mục tú, nói năng tao nhã, thể mới là long phượng chốn trần gian, nam nhân xuất sắc, cô cô thấy có đúng không?”

Tôi lại gật đầu: “Ừ, nói cũng có lý, có lý”.

Quận chúa Tĩnh Lạc cũng không chịu thua kém, kéo kéo tay áo tôi: “Dì ơi, dì đừng nghe lời hai tỷ ấy, toàn là những người trọng ngoại hình. Cha cháu nói, nam nhân thực thụ phải là người có tinh thần bất khuất, ý chí kiên định, lời nói đi đôi với việc làm. Theo tiêu chuẩn đó thì người tên Phạm Như Thị ở Lại bộ mới chính là một nam tử hán đại trượng phu đích thực!”

Tôi nghĩ cô nàng nói cũng có lý, liền gật đầu: “Ừ, thế cũng đúng, cũng đúng!”.

Ai ngờ hậu quả của việc không muốn mất lòng ai chính là mất lòng tất cả mọi người. Cả ba người vây lấy tôi, người thì “cô cô”, người thì “dì ơi” loạn cả lên rồi bắt đầu chỉ trích tôi không có lập trường gì cả. Công chúa Hưng Bình tức giận nói: “Cô cô, đây là tuyển phò mã cho chính cô cô đấy, bản thân cô cô cũng không có chủ kiến, thấy ai nói gì cũng khen tốt thì sao còn bảo chúng cháu đến giúp làm gì?”.

Quận chúa Vĩnh Khang còn bắt kể nhịp điệu có khớp không, nhảy vào phụ họa: “Cô cô, làm người không được chân trong chân ngoài, ngồi núi này trông núi nọ như thế!”.

Quận chúa Tĩnh Lạc vội gật đầu: “Đúng thế, đúng thế!”

Vừa rồi không ai chịu nhường ai, giờ đã sắp hàng đứng thành một chiến tuyến quyết đấu với tôi luôn rồi. Mẫu thân nói quả không sai, lập trường của nữ nhân quả là thứ không ổn định nhất.

Mất trọn tròn, mồm há hốc, tôi nhìn mấy công chúa, quận chúa tuổi đời chẳng thua mình là bao nhưng vai vế tính ra lại kém hẳn một bậc, cái đầu vốn đã bị ánh mặt trời chiếu có phần vầng vát, giờ lại càng nặng nề hơn. Thấy Tỏa Hương đứng bên cạnh liên tục ra hiệu, tôi liền đưa tay ấn huyệt thái dương, dùng giọng yếu ớt vô lực nói: “Ui da, đau đầu quá!”.

Lời còn chưa dứt thì Tỏa Hương đã rất thuận thực đứng vào vị trí, thế là tôi liền thông tay xuống, chớp mắt liền “ngất” thẳng vào lòng nàng. Tỏa Hương lập tức cất cao giọng, lo lắng kêu to: “Công chúa, công chúa, người làm sao thế? Người đâu, mau lại đây, trưởng công chúa ngất xỉu rồi, mau đưa trưởng công chúa đến chỗ nằm mát nghỉ ngơi đi!”.

Sau một phen hỗn loạn, tôi được người đưa vào Vọng Mai hiên, đặt trên chiếc giường mềm. Nằm trong phòng vẫn nghe rõ tiếng Tỏa Hương an ủi mấy vị công chúa, quận chúa bên ngoài: “Xin các vị công chúa, quận chúa yên tâm, trưởng công chúa nhà nô tì là bệnh cũ tái phát thôi. Chỉ cần nghỉ ngơi yên tĩnh một lúc là khỏi, không có vấn đề gì lớn đâu”. Tôi lại tiếp tục giả vờ ngất, thấy rất hài lòng, thầm cảm ơn nha đầu Tỏa Hương này quả là nhân tài hiếm gặp.

Mấy người Vĩnh Khang, Tĩnh Lạc dường như đều bị bộ dạng vừa rồi của tôi dọa mất vía, lại thấp giọng hỏi han Tỏa Hương vài câu rồi mới nhẹ chân rời đi.

Tôi lén mở mắt, thấy Tỏa Hương đã đóng cửa rồi mới thở phào một hơi, nhảy từ trên giường xuống, sai: “Mau rót cho ta cốc nước, khát chết mất!”.

Tỏa Hương vội vàng rót cho tôi một tách trà, thấy tôi một hơi uống cạn cả tách, nhin không được mà mím môi cười trộm, nói: “Công chúa mãi vẫn không nhớ phải sửa đổi gì cả, nếu để Vĩ Nguyên trưởng công chúa nhìn thấy người uống trà như thế, nhất định sẽ mắng cho người một trận đây”.

Nghe thế tôi lập tức rùng mình, tay run run, suýt nữa thì đánh rơi cả cốc trà, lập tức quay sang trách Tỏa Hương: “Trẻ con không được nói bừa, mau ngậm miệng lại!”.

Vĩ Nguyên trưởng công chúa là đại tỷ của tôi, theo cách nói của mẫu thân thì tỷ ấy lúc nhỏ là một đứa bé rất đáng yêu, ai nhìn cũng thích, nhưng kể từ khi gả đi rồi tính cách liền thay đổi hẳn, chỉ một mực muốn trở thành hình mẫu của một công chúa hoàn hảo, hành vi vô cùng nguyên tắc, đi đến đâu cũng bày ra dáng vẻ công chúa, thật khiến người khác không thể chịu nổi.

Vĩ Nguyên trưởng công chúa mỗi lần thấy tôi, câu đầu tiên là: “Từ nhỏ muội đã không ở trong cung, bị mẫu hậu và phụ hoàng dạy hư mất rồi, đâu ra công chúa của đất nước nào lại có bộ dạng như thế này...”, sau đó cứ ba câu thì có hai câu rưởi là chỉ trích những lỗi lầm mà tôi mắc phải. Chuyện này bất cứ ai gặp phải cũng đều không chịu nổi hết cả thôi!

Vì thế tôi vẫn luôn rất sợ Vĩ Nguyên trưởng công chúa. Ai ngờ, cổ nhân nói quả không sai, sợ điều gì điều ấy đến, Tỏa Hương im lặng chưa được bao lâu thì đã nghe thấy bên ngoài có tiếng nội thị bẩm báo: “Vĩ Nguyên trưởng công chúa đến!”.

Tôi nhin không được rên lên một tiếng, vừa nhảy bổ lên giường nhắm mắt lại giả chết thì Vĩ Nguyên trưởng công chúa đã vào trong phòng, hốt hoảng kêu lên: “Thế này là thế nào? Đang yên đang lành như thế sao tự nhiên lại ngất xỉu? Các người hầu hạ như thế nào vậy? Toàn bộ lôi ra ngoài đánh cho ta!”.

Không nỡ để bọn Tỏa Hương phải chịu tội oan, tôi đành làm ra một bộ dạng vô cùng yếu ớt, giọng nhẹ như tơ: “Đại tỷ, không liên quan đến bọn họ, là tại muội ngồi dưới nắng lâu quá thôi”.

Lúc này vẻ mặt Vĩ Nguyên trưởng công chúa mới hòa nhã trở lại, ngồi xuống giường, nhẹ nhàng nắm tay tôi, quan tâm hỏi han: “Ba nhi, muội cảm thấy thế nào rồi? Có cần gọi thái y đến không?”.

Khuê danh của tôi chỉ có một chữ: Ba.

Ba, là hoa đầy, là vẻ đẹp hoa lệ, sáng chói, rực rỡ, tươi tốt, suy rộng ra thì chính là lộng lẫy. Họ của hoàng tộc Đại Hạ là “Tề”, mà tôi lại là con gái út của Thánh Vũ hoàng đế tiền triều.

Vì thế, tên đầy đủ của tôi là Tề Ba[1].

[1] Tề Ba có phát âm gần giống với kỳ ba. Kỳ ba vốn mang nghĩa là kì lạ, đặc biệt, trong tiếng Hán hiện đại đây trở thành từ để chỉ những con người kì quặc, những hiện tượng, hành vi quái dị, mang ý châm biếm, mỉa mai.

Bản thân tôi thì thấy tên này cũng tốt, chỉ là mẫu thân vô cùng ghét nó, chưa bao giờ gọi tôi bằng cái tên này.

Lúc mẫu thân sinh tôi cũng đã ba mươi chín tuổi, mặc dù quá trình sinh nở cũng xem như thuận lợi nhưng dù sao thì tuổi tác đã cao, sinh tôi xong vì quá mệt mỏi mà ngất đi. Đợi đến khi bà tỉnh lại, phụ thân đã ôm lấy tôi đứng bên giường, cười vui vẻ bảo: “Bồng Bồng, đây là Ba nhi, con gái chúng ta, ‘kỳ ba’ đặt lệ, thực chất diễm quang[2]’, nằng xem con nó có dễ thương không này!”.

[2] Kỳ ba đặt lệ, thực chất diễm quang: ý chỉ một bông hoa tuyệt sắc, không chỉ có vẻ ngoài mà còn cả tư chất thanh cao bên trong.

Trước tôi còn có hai tỷ tỷ, một người tên Tề Uy, một người tên Tề Thiên, đều mang nghĩa xanh tốt, um tùm, rậm rạp, đến lượt tôi, cuối cùng phụ thân cũng nhận ra là chỉ có mỗi cỏ cây xanh tốt thôi thì không được, phải có mấy bông hoa lộng lẫy diễm tuyệt vào.

Nghe nói lúc đó mẫu thân chỉ thấp giọng đọc tên tôi hai lần, sau đó trợn tròn mắt... lại ngất lần nữa.

Mỗi lần nhắc đến chuyện này mẫu thân đều thấy có lỗi với tôi, lần nào cũng nói bằng giọng ân hận: “Con gái à, đều tại mẫu thân, lúc đó lẽ ra ta phải cố gắng thêm chút nữa, đợi đến khi đặt tên cho con xong thì mới được ngủ. Ai ngờ ngủ một giấc dậy thì tên con đã được đưa vào Ngọc điệp[3]. Phụ thân con vì ta mà hy sinh quá nhiều rồi, ta thật không đành lòng làm trái ý ông ấy, vì thế mới làm khổ con”.

[3] Ngọc điệp: gia phả hoàng tộc các triều đại của Trung Quốc thời xưa.

Thật ra đến bây giờ tôi vẫn không hiểu tại sao mẫu thân lại ghét cái tên này đến thế, có điều tôi lại hiểu rất rõ cái mẫu thân gọi là “hy sinh”.

Phụ thân tôi, Thánh Vũ hoàng đế quả là một kỳ nhân.

Tên phụ thân chỉ có độc một chữ “Thịnh”, thuở nhỏ mồ côi mẹ, tuổi còn bé đã trở thành thái tử, mặc dù không được phụ hoàng yêu quý nhưng vẫn thuận lợi đăng cơ. Sau đó chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã bình Vân Tây, định Bạc Mạc, sau cùng thống nhất thiên hạ. Phụ thân là một vị hoàng đế có ý chí kiên định, quyết đoán, đồng thời cũng là một người chồng si tình. Người độc sủng mẫu thân, vì mẫu thân mà giải tán hậu cung, sau đó lại vì một câu nói của mẫu thân mà giả chết thoái vị.

Mẫu thân nói: Chỉ cần một ngày chàng còn là hoàng đế, thiếp là hoàng hậu thì chúng ta không bao giờ thực sự bình đẳng. Thiếp không dám, cũng không cho phép bản thân toàn tâm toàn ý yêu một vị hoàng đế.

Chỉ vì một câu như vậy, vào năm bốn mươi tuổi, phụ thân liền giả chết thoái vị, đem ngôi hoàng đế truyền lại cho đại hoàng huynh, sau đó đổi một thân phận khác đến ở bên mẫu thân lúc này đã là thái hậu. Người vốn định ầu thân niềm vui bất ngờ, lại không dự liệu được mẫu thân tặng người một “niềm vui bất ngờ” còn to hơn.

Niềm vui bất ngờ đó chính là tôi.

Mẫu thân hoài thai tôi khi còn là hoàng hậu, đến khi sinh tôi ra thì đã là thái hậu. Phụ thân vì mẫu thân mà từ bỏ ngôi vị hoàng đế, từ bỏ giang sơn vạn dặm mà người đã khổ công thống nhất, cam tâm tình nguyện không danh không phận ở bên mẫu thân, đem toàn bộ tính mạng gia đình và bản thân trao vào tay mẫu thân. Phải nói thế nào đây?

Những người si tình trong thiên hạ, có lẽ cũng chỉ đến thế mà thôi!

Tình yêu của hai người cuối cùng đã viên mãn, nhưng lại đem đến cho đại hoàng huynh tôi vô số vấn đề.

Thân là Thái hậu lại thường xuyên sống ở hành cung Phụ Bình cũng thôi đi, thỉnh thoảng lại trốn ra ngoài du sơn ngoạn thủy cũng có thể mắt nhắm mắt mở cho qua, cùng phụ thân thăm thiết keo sơn, đi đâu cũng có đôi có cặp có thể hiểu, có điều... hai người có thể giữ ý một chút được không?

Phải biết là Thánh Vũ hoàng đế đã “chết”, bài vị cũng được đưa vào Thái miếu rồi! Bên người vị Thái hậu nhẽ ra phải sống như quả phụ giờ đây lúc nào cũng có một vị nam nhân trung niên, hai người bảo văn võ bá quan và người dân trăm họ phải nghĩ thế nào?

Vài năm trước còn có một vị quan văn dẫu sợ ám chỉ Thái hậu không giữ đạo làm vợ, ảnh hưởng đến hình tượng của hoàng tộc. Hoàng huynh đọc xong, dấy một bụng tức giận không có chỗ trút, chỉ có thể phê vào tám chữ: “Hiếu thuận, hiếu thuận, đặt hiếu lên đầu”.

Từ đó, gần như toàn bộ thiên hạ đều biết việc Thái hậu đương triều nuôi nam sủng, thậm chí còn có tin đồn tôi không phải là con của Thánh Vũ hoàng đế mà là con của mẫu thân và tên nam sủng kia.

Vì chuyện này, phụ thân cảm thấy vô cùng có lỗi với tôi, lúc nào cũng giữ tôi bên cạnh để dạy dỗ, đem tôi tới hành cung Phụ Bình, đưa tôi đi du sơn ngoạn thủy, dạo chơi khắp nơi... Mãi cho đến gần đây, khi tôi đã đủ mười sáu tuổi, không thể không cân nhắc đến việc thành gia lập thất thì người mới bắt đầu đưa tôi và mẫu thân trở về kinh đô, quyết tâm tìm cho tôi một phò mã vừa ý nhất.

Phụ thân trước nay vẫn là người nói được làm được, người đã nói sẽ tìm cho tôi một phò mã vừa ý nhất thì tuyệt đối phải tìm ra người “vừa ý” nhất mới dừng lại.

Đáng tiếc, phụ thân lại không nói rõ người sẽ chọn người tôi thấy “vừa ý” nhất hay người mà phụ thân thấy “vừa ý” nhất.

Thế là cho đến tận ngày hôm nay, việc tuyển phò mã đã tiến hành gần ba tháng, trước mắt đã trở thành “cuộc trưng bày thanh niên anh tuấn tài hoa toàn quốc” rồi mà phụ thân vẫn chưa tìm ra ai “vừa ý” cả.

Tóm lại một câu: người tôi thích thì người không thích, người tôi không thích thì người lại càng không thích.

Nghe nói đại hoàng huynh đã lo nghĩ đến nỗi tóc đã bạc đi vài sợi. Nếu không phải vì mấy đứa cháu tôi vẫn còn nhỏ thì đại hoàng huynh cũng học theo phụ thân mà giả chết thoái vị, không thềm làm hoàng đế nữa rồi ấy chứ.

Thần trí tôi bay hơi xa quá, biểu hiện bên ngoài đương nhiên cũng có phần lơ là.

Vĩ Nguyên trưởng công chúa vẫn đang ân cần hỏi thăm, thấy tôi có vẻ không tập trung liền lập tức đổi sang thuyết giảng về đạo làm công chúa. Tôi thấy tình hình không ổn, lập tức chặn trước: “Thôi chết, đại tỷ, muội suýt nữa thì quên mất, hôm qua muội đã hứa trưa nay sẽ dùng ngọc thiện với mẫu hậu. Sắp muộn mất rồi, muội phải nhanh chóng qua đó đây!”.

Tôi vừa nói vừa xuống giường, đến nhìn cũng không dám nhìn Vĩ Nguyên trưởng công chúa lấy một cái, đem theo Tỏa Hương gấp gáp đi ra ngoài.

Vĩ Nguyên trưởng công chúa đi theo sau, còn nói với theo: “Đi chậm thôi, chú ý phong thái của công chúa!”.

Tôi làm như không nghe thấy, vừa đi vừa chạy đến cung của mẫu hậu.

Vĩ Nguyên trưởng công chúa đuổi ngay sát phía sau, nhưng tỷ ấy vốn luôn chú trọng đến vấn đề đi đứng sao cho váy cũng không lay động, đương nhiên chẳng thể đuổi kịp tôi. Thế là chỉ chớp mắt, tôi đã bỏ rơi tỷ ấy tít đằng sau.

Cung mẫu hậu vẫn chưa dùng ngọc thiện, Triệu vương phi đang mũi sụt sịt, tay chấm chấm mắt, ngồi kể tội Triệu vương với mẫu thân.

Thấy tôi tiến vào, Triệu vương phi lập tức dừng khóc, nở nụ cười rạng rỡ chăm chú nhìn tôi rồi nói với mẫu thân: “Nương nương, vẫn là tiểu công chúa có dung mạo và tính cách giống người nhất. Theo thần thiếp thì phải giống nương nương khi còn trẻ đến chín phần ấy!”.

Mẫu thân chỉ cười cười, bảo tôi ngồi xuống mà nghỉ ngơi, sau đó gọi người dâng cho tôi ít nước ấm.

Triệu vương phi lại quay sang mẫu thân, điều chỉnh nét mặt một chút, thoáng cái đã thấy nước mắt lăn tăn, sau đó lại tiếp tục nội dung vừa bị đứt quãng lúc nãy: “Cái lão già đó, thần thiếp chẳng qua chỉ không cho lão ấy vào cửa có một đêm, ấy thế mà lão ấy đã tìm ngay một con hồ ly tinh đến chọc tức thần thiếp, còn nói là muốn lập con hồ ly tinh ấy lên làm trác phi nữa!”.

Mẫu thân khuyên nài: “Người và Triệu vương làm vợ chồng đã bao nhiêu năm, con cháu cũng có cả đàn rồi. Lúc trẻ Triệu vương đã không nạp thiếp, giờ già rồi còn nạp làm gì nữa. Chẳng qua chỉ là chọc tức người thôi!”.

Triệu vương phi dùng khăn chấm chấm khóe mắt, tức giận nói: “Thần thiếp thấy lão ta định làm thần thiếp tức chết để có cơ cưới người mới vào nhà! Hừ, thần thiếp tuyệt đối không cho lão già ấy toại nguyện. Nương nương, việc này người nhất định phải làm chủ cho thần thiếp!”.

Thấy dáng vẻ bất đắc dĩ của mẫu thân, lại thấy người len lén nháy mắt ra hiệu với mình, tôi vội hỏi: “Mẫu hậu, ngọc thiện đã chuẩn bị xong chưa? Phụ thân nói lát nữa người sẽ đến dùng thiện cùng với chúng ta đây”.

Triệu vương phi ngày trước là thị nữ thân tín của mẫu thân, không hiểu thế nào lại đắc tội với phụ thân. Nghe nói năm đó phụ thân còn hạ chỉ ban cái chết cho Triệu vương phi, may mà được mẫu thân giúp đỡ nên mới cứu được cái mạng nhỏ. Có điều từ đó về sau Triệu vương phi vô cùng sợ phụ thân.

Quả nhiên, vừa nghe nhắc đến phụ thân, Triệu vương phi lập tức lau sạch nước mắt đứng lên, nói: “Thần thiếp vừa nhớ ra ở nhà còn chút chuyện, xin cáo từ trước. Mấy hôm nữa thần thiếp lại đến vấn an nương nương”.

Vừa nói xong đã chạy như ma đuổi.

Tôi thấy rất hiếu kỳ, không nhịn được mới hỏi mẫu thân: “Triệu vương phi làm thế nào mà nói khóc là khóc, nói cười là cười, đến cả việc chuyển tiếp giữa hai loại trạng thái đó cũng thuần thực, tự nhiên được như thế à?”.

Mẫu thân thở dài một hơi, cảm thán từ tận đáy lòng: “Đó là khả năng bẩm sinh của nàng ấy. Cho đến giờ đã luyện đến mức xuất quỷ nhập thần rồi”.

Tôi và mẫu thân không hẹn mà cùng lau mồ hôi trên trán, cả hai bật cười. Mẫu thân lại hỏi: “Đã tìm thấy người vừa ý chưa?”.

Tôi lắc đầu: “Đủ tuần mỹ thì không đủ oai hùng, đủ oai hùng thì lại không đủ nho nhã, đủ nho nhã thì lại thiếu vẻ giản dị, mộc mạc. Haizz, chọn thế nào cũng không lọt được vào mắt phụ thân!”.

Trương thái hậu chép miệng mấy cái, hỏi tôi: “Kén cá chọn canh bao lâu nay, cuối cùng phụ thân con định chọn người thế nào?”.

Nói thật, tôi cũng không biết vị thiếu niên anh tuấn, tài năng nào có thể lọt được vào mắt phụ thân.

Tôi vô cùng lo lắng hỏi mẫu thân: “Mẫu thân, có phải con sẽ không gả đi được không?”.

Mẫu thân nghĩ một lúc, đáp: “Không đâu, con vẫn còn nhỏ, dù sao cũng chẳng gấp gáp gì, cứ từ từ mà chọn thôi”.

Đang nói đến đó thì có cung nữ tiến vào bẩm báo Vệ Nguyên trưởng công chúa đến. Tôi sợ đến mức lập tức im bật, tìm đại một cái cớ rồi chuồn ra khỏi điện, không ngờ đến lúc đi qua cửa, vì quá căng thẳng nên bất cẩn dẫm lên vật vấy, ngã nhào xuống đất. Sau đó chỉ thấy trước mặt một màn tối đen, tôi mất ý thức.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi mơ hồ nhìn thấy xung quanh vô cùng hỗn loạn, rất nhiều cung nữ thị vệ chạy ra chạy vào, lại nhìn thấy một vị nam tử cao to đến gần giường, nói với tôi: “Nàng có một đoạn tình duyên tại đây nên bản vương mới đưa linh hồn nàng đến chỗ này. Đến khi nào gặp được bốn vị hòa thượng đang đi về hướng tây thì chính là lúc duyên phận hết thúc, phần nàng xem như đã hoàn thành nhiệm vụ này”.

Nam tử đó nói xong liền lập tức biến thành một con ác lang, xông thẳng đến người tôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-tu-phi-thang-chuc>